

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ΜΗΝΑΙΟΝ

264.019
LE 536.25

ΤΟΥ

Ο Κ Τ Ω Β Ρ Ι Ο Υ

Περιέχον ἅπασαν τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ Ἀκολουθίαν.
Διορθωθὲν τὸ πρὶν ὑπὸ

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΙΜΒΡΙΟΥ,

Καὶ παρ' αὐτοῦ αὐξηθὲν τῇ τοῦ Τύπικου προσθήκῃ
κατὰ τὴν διάταξιν τῆς Ἁγίας

ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,

ἩΣ Τῆ ΕΓΓΡΑΦῆ ἈΔΕΙΑ

Ἀναθεωρηθὲν καὶ ἀκριβοῶς ἐπιδιορθωθὲν.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΚΑΤΗ.

Παναγιώτης Παναγιώτης

1899

ΒΕΝΕΤΙΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Ο ΟΥΛΙΣ

1884

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

Μ Η Ν

Ο Κ Τ Ω Β Ρ Ι Ο Σ

ΕΧΩΝ ΗΜΕΡΑΣ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΜΙΑΝ.

ΤΗ Α΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη του Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνανίου, ἐνός τῶν Ἑβδομηκοντα καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ῥωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου τρία.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ὁ τὴν ἀκτίνα τὴν θεϊαν δεδεγμένος, ὅτε νεύσει κρείττονι πεπληρωμένος σοι, ὁ πρῶην ζῶν κρατούμενος, προσῆλθε Σαῦλος, τὴν θεϊαν καθαρσιν ἐξαιτούμενος τότε παμακαρίστε, ὡς Ἱεράρχης σοφός, υἱοθετεῖς τῷ βαπτίσματι, τὸν μετὰ ταῦτα, τὴν οἰκουμένην υἱοθετήσαντα. ὅθεν σὺν τούτῳ μακαρίζομεν, σέ τοῦ Χριστοῦ τὸν Ἀπόστολον, Ἀνανία θεόφρον, ἐκετεύοντα σωθῆναι ἡμᾶς.

Μεμνημένος τὰ θεῖα παραδόξως, βροντῆς γεγωνότερον Μάκαρ ἐσαίλπισας, λόγον Θεοῦ τὸν σωτήριον, καὶ τοὺς ὑπνοῦντας, ἐν τοῖς μνημείοις τῆς ματαιότητος, ἐξήγειρας, νεκρωσιν ἐναπορρίψαντας, τὴν τοῖς νεκροῖς συνοικίζουσαν, καὶ ἐν τῷ Ἄδῃ, τοὺς κεκτημένους ἐναποστρέφουσαν. οὓς ἀπειργάσω, τοῦ νεκρώσαντος, τὸν νεκρωτὴν σκευὴ τίμια, Ἰησοῦ τοῦ Δεσπότη, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ φωτοφόρος, ὡς θεῖος ὑποφήτης, ὡς Μάρτυς θεόκριτος τῶν παθημάτων Χριστοῦ, καὶ τῆς μελλούσης φανήσεσθαι, ἀρρήτου δόξης,

συγκληρονόμος τε καὶ συμμετοχος, συνὼν τῷ δεσπόζοντι καὶ ἐνηθόμενος, ταῖς πηγαζούσαις ἐκάστοτε, φωτοχυσίαις, ἐκ τοῦ ἀδύτου φέγγους θεσπέσιε, τὴν φαειροτάτην τοὺς τελοῦντάς σε, νῦν Ἑορτὴν ἐκείσαις σου, ζοφερῶν ἐκ κινδύνων, Ἀνανία ἐλευθέρωσον.

Καὶ τοῦ Ὁσίου τρία.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανόων ταγμαίων.

Ὁ μουσουργέτης, ἡ λύρα, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, ἡ ἀηδὼν, ὁ τέττιξ, ὁ τῶν θεῶν ἀσμάτων, αὐλὸς τῆς Ἐκκλησίας, πᾶσιν ἡμῖν, ταῖς αὐτοῦ παρατίθεται, μελωδικαῖς εὐωχίαις, καὶ δι' αὐτῶν, κατευφραίνει τοὺς θεόφρονας.

Ὁ φαεινότατος λύχνος, καὶ διειδέστατος, ἡ μελουργὸς κιθάρα, ἡ νερά τῶν εὐσήμων, τοῦ Πνεύματος λογίων, ἄδει τρανώς, ἐκδιδάσκων τὰ πέρατα, ἐν ἀσιγήτοις τοῖς ὕμνοις δοξολογεῖν, τῆς Θεότητος τὴν μίαν αὐγὴν.

Σὺ τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων, ὡς παριστάμενος, καὶ παρρησίαν Πάτερ, πρὸς αὐτὸν κεκτημένος, ἡμῶν τῶν ἐκτελέντων, μνήμην ποιοῦ, τὴν φαιδράν σε πανήγυριν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, Ῥωμανέ θεομακάριστε.

Δόξα, Ἦχος α'. Βυζαντίου αἱ δὲ, Ἀνατολίου.

Τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, τὸ μέγα δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, Παῦλος τὸν Ἀπόστολον ἐφώτισας Ἀπόστολε, θεόθεν κατ' ἀποκαλύψιν χρηματισθεῖς, ὡς αὐτόπτης τοῦ Λόγου, καὶ μύστης τῶν θαυμάτων αὐτοῦ, Ἀπόστολος δὲ πρὸ τῶν μαθητῶν, καὶ πιστός, οἰκονόμος τῆς νέας Διαθήκης. Διὸ αὐτὸν μιμούμενος, τὸν διδάσκαλον Χριστὸν, τὸ οἰκτεῖον αἷμα ἐξέχεας,

Καταλήψεως πέραν, ἢ ἀνεξιχνίαστος οἰκονομία σου· δι' αὐτῆς γὰρ Σῶτερ ὁ φρικτός ἐξεδένωται θάνατος· Ἀναγίας ὄθεν, ὡς νικητῆς καὶ ἱεράρχης, ὑπὲρ σοῦ γεγηθῶς σφαγιάζεται.
Θεοτοκίον.

Ως Θεὸν συλλαβοῦσαν, τὸν Δημιουργὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, γενεαί σε πᾶσαι, τῶν ἀνθρώπων Ἀγνή μακαρίζουσι· καὶ τῶν Ἀσωμαίων αἱ νοεραὶ ταξίαρχαι, ὡς Μητέρα Θεοῦ σε δοξάζουσι.

Τοῦ Ὁσίου. Τῷ Δεῖω φέγγει σου.

Ως εὐπρεπέστατον ἱερόν, σκεῦος ὡς ἀγνότατον σοφῆ, τοῦ Παρακλήτου ἢ χάρις σε, Ρώμανέ εὐραῦσα, ναὸν εἰργάσατο, φωτὶ λελαμπρυσμένον, καὶ κατεσκηνώσε.

Σεσαρκωμένον, ἢ τὸν Υἱόν, τοῦ Θεοῦ τεκοῦσα ἀληθῶς, σοῦ τὴν ψυχὴν κατεφώτισε, καὶ τὸν νοῦν ἐνθέου, γνώσεως ἐπλησε, νυκτὸς σοι ἐπιστάσα, ἢ Ἀειπαρθένος.

Ταῖς συγγραφαῖς σε τῶν ἱερῶν, λόγων Παναγίδιμε ὀφθεῖς, ἄρτος τοῖς πᾶσιν ἡδύτατος πάντας κατευφραίνεις, πάντων φωτίζωντὸν νῦν, καὶ πάντα ἐκδιδάσκων, γνῶσιν σωτήριον.
Θεοτοκίον.

Φῶς ἢ τεκοῦσα τὸν τοῦ Πατρὸς, Λόγον τὸν αἰῶδιον Ἀγνή, φωτιστικαῖς ταῖς πρεσβείαις σου, φώτισον τὸν νοῦν μου, καὶ ἀποδιώξον, τὸ σκότος τῆς ψυχῆς μου, πάναγνε Δέσποινα.
Τοῦ Ἀποστόλου.

Ὡδὴ 5. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Λατρεύειν ζῶντι Θεῷ, μεμαθηκῶς ἱερώτατε, καὶ λύσας πολυσχιδῆ, ἀφρόνων κακόννοιαν, τὴν μίαν ἐδίδαξας, Ἀναγία σέβειν, τρισυπόστατον Θεότητα.

Εδέξω ἐν ταῖς χερσὶ, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς οἴκας, τῷ κυβερνήτῃ Χριστῷ, φοιτήσας Ἀπόστολε· καὶ ταύτην τῷ Πνεύματι, ὡς ὀκνάδα Δεῖαν, Ἀναγία ἐκυβέρνησας.

Οπλαστουργήσας εὐθῆ, ὁδὸν εὐθύπορον στέλλεσθαι, σὲ τῷ κλεινῷ μαθητῇ, προσέταξας Δέσποτα, τῆς δικαιοσύνης σου, ἐκλογῆς τὸ Σκεῦος, ἐκκαλύπτων προσευχόμενον.
Θεοτοκίον.

Ως ἔμψυγος κιβωτὸς, τὸν νομοδότην ἐχώρησας· ὡς ἅγιος δὲ ναὸς, ἐδέξω τὸν Ἅγιον, ἄνθρωπον γενόμενον, ἐπ' εὐεργεσίᾳ, τῶν ἀνθρώπων Μητροπαρθένε.

Τοῦ Ὁσίου. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Φωτισμοῦ πληρούμενος, καὶ πρὸς ὕψος ἀρετῶν, ἐνθέων ἀναγόμενος, κατεφρόνησας

πάντων τῶν ἐπὶ γῆς· καὶ στύλος οὐράνιος, καὶ φωστήρ εὐσεβείας ἐχηρημάτισας.

Σαρκὸς κατεμάρανται, τὰς ὀρέξεις, καὶ ψυχὴν τὴν σεαυτοῦ ἐκόσμησας, λαμπροτάταις ἀγνεῖας μαρμαρυγαῖς, καὶ κάλλος ἐρασμίων, ἀρετῶν εὐμορφία περιέθηκας.

Μισήσας τὴν πρόσκαιρον, καὶ ματαιὰν καὶ σαθράν, καὶ ρέουσας ἀπόλαυσιν, τῷ ναῷ τῆς Πανάγνου προσκαρτερῶν, τὸν νοῦν καθηγίασας, καὶ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα ἀξιάγαστε.
Θεοτοκίον.

Απαντες προβλέποντες, οἱ Προφῆται τηλαυγῶς, τὴν ἐσομένην ὕστερον, ἐκ Παρθένου Χριστέ σου ἐπὶ τῆς γῆς, πανάχραντον γέννησιν, ἐμφανῶς οἱ θεόπται προηγόρευσαν.
Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθαρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλυδῶνι, τῷ
» εὐδίῳ λιμένι σε προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνά-
» γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν σου Πολυέλεε.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Ο ἐν πρεσβείαις θερμότητος ἀντιλήπτωρ, καὶ τοῖς αἰτοῦσι ταχύτατα ὑπακούων, δέξαι τὴν δέησιν Ἀναγία ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν δυσώπει τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, τὸν μόνον Ἀγίοις δοξαζόμενον.
Ὁ Οἶκος.

Τῷ φωτισμῷ τῆς ἐλλάμψεως σε ἐκκαθάρας, Σωτήρ μου, τὴν ἀχλὺν τῆς ἐμῆς καρδίας καὶ τὴν πώρωσιν, δίδου μοι λόγον ἀνευφημησαι, καθαρῷ συνειδότι, τοῦ Ἀποστόλου τὰς θεαγεῖς ἀρεταῖς, καὶ τοὺς ἀθλοὺς τῆ μάκαρος· πηγὴ γὰρ σὺ εἶ σοφίας, καὶ δοτὴρ ἀγαθῶς πολυεὐπλαγγχε· διὸ τρανώσας τὴν γλῶττάν μου, τὸν ἐφύμμιον ἕμνον μου πρόσδεξαι, ὁ μόνος Ἀγίοις δοξαζόμενος.

Συναξαρισίον.

Μὴν Ὀκτώβριος, ἔχων ἡμέρας λα΄.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ια΄. καὶ ἡ νύξ ὥρας ιγ΄. Τῆ Α' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀναγίου.

Στίχοι.

Λίθοις νέμειν θέλοντα μηδαμῶς σέβας,
Ἀναγίαν βάλλουσι δυσσεβεῖς λίθοις.

Λεῦσθη Ἀναγίας Ὀκτωβρίου ἡματι πρώτῳ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Ἀναγίας ὁ Ἀπόστολος ὑπήρχεν ἐκ πόλεως Δαμασκῆ, ὃς καὶ Παῦλον ἐβάπτισε δι' ἀποκαλύψεως, γενόμενος Ἐπίσκοπος ἐν τῇ αὐτῇ πόλει. Τελῶν οὖν πολλὰς ἰασεῖς ἐν Δαμασκῷ καὶ ἐν Ἐλευθερουπόλει, καὶ πολλοὺς πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπιστάμενος πίστιν, ὑπὸ Λουκίαν

Ἡ γυνὴ τὸ πτετα βιονύφους, καὶ τὰς πλευρὰς ζέεται καὶ λαμπασὶ καταφλέγεται· καὶ ἐξωσθεὶς τῆς πόλεως, λιθοβολεῖται, καὶ οὕτω πληροῖ τὸ μαρτύριον, καὶ πρὸς τὰς αἰωνίας σκηνὰς ἀπαίρει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ῥωμανοῦ, τοῦ Ποιμποῦ τῶν Κοντακίων.

Στίχ. Καὶ πρὶν μὲν ὕμνει Ῥωμανὸς Θεὸς Λόγον.
Ὑμνεῖ δὲ καὶ νῦν, ἀλλὰ σὺν τοῖς Ἀγγέλοις.

Ὁστος ὁ ἐν Ἀγίοις Ῥωμανὸς ὑπῆρχεν ἀπὸ Συρίας, ἐκ τῆς Ἐρεσηνῶν πόλεως, Διάκονος γενόμενος τῆς ἐν Βηρυτῷ ἁγίας Ἐκκλησίας. Καταλαβὼν δὲ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐν τοῖς χρόνοις Ἀναστασίου τοῦ Βασιλέως, κατέμενεν ἐν τῷ ναῷ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς ἐν τοῖς Κύρου, ἐν εὐλαθείᾳ διαγων, καὶ διανουκτερεῖον ἐν τῇ παννυχίδι τῶν Βλακερῶν. Ἐπιτέλει οὖν ἐκεῖσε τὴν παννυχίδα, καὶ πάλιν ὑπέστρεφεν ἐν τοῖς Κύρου, ἔνθα καὶ τὸ χάρισμα τῆς συντάξεως τῶν Κοντακίων ἔλαβεν, ἐπιφανείσης αὐτῷ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου κατ' ὄναρ, καὶ τόμου χάρτου ἐπιδοούσης, καὶ κελευσάσης αὐτὸν καταφαγεῖν. Ἐδοξεν οὖν ἀνοῖξαι τὸ στόμα, καὶ καταπιεῖν τὸν χάρτην· ἦν δὲ Ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων· καὶ εὐθὺς ἐξυπνος γενόμενος, ἀναβὰς ἐν τῷ ἄμβωνι, ἤρξατο ψάλλειν· Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερέσσιον τίκτει· καὶ ποιήσας καὶ τῶν λοιπῶν Ἐορτῶν τὰ Κοντάκια, ἀλλὰ δὴ καὶ τῶν ἱερισμῶν Ἀγίων, ὡς εἶναι τὸ πλῆθος τῶν ὑπ' αὐτοῦ γινομένων Κοντακίων ὑπὲρ τὰ χίλια, ἐν εἰρήνῃ ἐτέλειωθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Μιχαὴλ ἐκ τῆς Μονῆς Ζώβης, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ λς'. Ἀγίων Μοναχῶν, τῶν μαρτυρησάντων ἐν τῇ ἐνορίᾳ Σεβαστουπόλεως.

Στίχ. Τρηθεῖς Μιχαὴλ σὺν μαθηταῖς τρισδέκα,
Χορῶ συνήθη τῶν Μοναστομαρτύρων.

Οἱ τοὶ αἱ Ἄγιοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης, καθιζόμενοι ἐν Μοναστηρίῳ λεγομένῳ Ζώβη, πλησίον Σεβαστουπόλεως. Ἐχοτρατεύσας δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Ἀρμένιος τῶν Ἀρμενίων κατὰ τῆς γῆρας ἐκείνης, ἐκράδασε τοὺς Ἄγίους· οἱ δὲ Ὁσίοι Πατέρες ἀντίστησαν αὐτῷ, κραταίωσαν τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ· καὶ σπᾶς ἐν μέσῳ Μιχαὴλ ὁ σοσιώτατος. Ἡγούμενος, καὶ κατηχήσας, ἀδήρησε πάντας πρὸς τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον· καὶ πρῶτοι τοὺς ἀσθενᾶς κλίνας, ἀπεκνήθησαν, εἰθ' οὕτως ὁ πάνσοφος Μιχαὴλ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων ἐξ Ὁσιομαρτύρων ξίφει τελειωθέντων.

Στίχ. Ἐξ συμμονασταὶ τοὺς ἑαυτῶν μανδύας,
Ἄθλοισ ἐρυθραίνουσι τοῖς διὰ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἀγίου Μαρτύρου Δομνίνου.

Στίχ. Δεινὴν Δομνῖνος συντριβὴν σκελῶν φέρων,
Ὑποσκεισμούς τοῦ Σατᾶν καταισχνύει.

Ὁστος ὑπῆρχεν ἀπὸ Θεσσαλονίκης· τοῦ δὲ Μαξιμιανοῦ βασιλεία κτίζοντος ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὡς Χριστιανὸς ἐκρατήθη, καὶ τῷ βήματι παρίστη αὐτοῦ, ὅς καὶ μετ' ὀργῆς εἶπε πρὸς αὐτόν· Διὰ τί, ἐμοῦ προκαθημένου τῇ πόλει, τοῖμα; Θεὸν ἕτερον ὁμολογεῖς; ἀλλὰ θύσου τοῖς θεοῖς, εἰ βούλει ζῆν. Τοῦ δὲ μὴ πειθομένου, ἐκέλευσε καταξαινεσθαι πρῶτον τὸ σῶμα. Ὁς δὲ εἶρα ἑαυτὸν ὑπὸ τοῦ Ἀγίου κατακωμωμένου τε καὶ γελώμενου, ἐκέλευσε πρὸ τῆς πόλεως ἀπε-

μεχθῆναι, συτριβῆναι τὰ σκέλη· καὶ τοὺς πόδας ἀποκοπεῖς ὁ Ἅγιος Μάρτυς, ἑπτὰ ἡμέρας διακαρτέρι ζῶν μὴ μεταλαβὼν τροφῆς· καὶ τῷ Θεῷ οὕτως εὐχαριστῶν, παρέδωκεν αὐτῷ τὴν μακαρίαν αὐτοῦ ψυχήν.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σε πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἀποστόλου· Ῥωμ. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Σαλπίζετω ἐμφρόνως, ἢ θεόλεκτος ποιμνη, εὐήχῳ σάλπιγγι, τοὺς ἄθλους τοῦ ποιμένος. Ἀνανίας βοῶσα, τῷ αὐτῆς Ποιμενάρχῃ Χριστῷ· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δοξαζέτω Θεοῦ σε, μαθητὴν Ἀνανία, καὶ ἱεράρχην σεπτὸν, καὶ Μάρτυρα τῶν θείων παθημάτων φωνοῦσα, ἢ σεπτῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστῷ· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ θάνατος τῷ δέει, ἀλλὰ πόθῳ τῆς ποιμνης ἀποκορυπτόμενος, τὸν λύκον ὡς περ ἄρνα, ὄρων τιθασσευθέντα, Ἀνανίας ἐκρυσύγαζεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.
Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος σαρκωθεῖς ἐπεφάνης εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ὁσίου· Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.
Τὴν Θεοτόκον Μαρίαν, Θεόφρον ἔσχεσ διδάσκαλον, συνετιζουσάν σε καὶ μουσῶσαν, καὶ ψάλλειν προτρέπουσαν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν σῶν ῥημάτων ὁ φθόγγος, τὴν οἰκουμένην ἐπλήρωσε, καὶ τερπνῶς μελωδεῖν τοὺς ἀνθρώπους, Χριστῷ παρασκευάσεν· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐξέλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς φαεινότητος ἥλιος, Ῥωμανέ καὶ πυρσὸς καταυγάζων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.
Θεοτοκίον.

Νῦν μακαρίζουσι πᾶσαι, αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων σε, Θεοτόκε ἀγνή ὡς προέφης, καὶ πίστει δοξαζουσιν· Εὐλογημένος πάντα γενε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Τῆ Ἀποστόλου· Ῥωμ. Ἐπταπλασίως κάμινον

Ξενακουστῆν ἐνόμιζεν, Ἀνανίας ὁ ἐνδοξος, ἐξ ἀρπακτικῆς, τοῦ πορθητοῦ τῆς ποιμνης σου, δυνάμεως, Δέσποτα, τὴν ὑπὲρ λόγον ἀμειψιν, πρὸς ποιμαντικὴν· ὅθεν σκιρτῶν ἀνεβόα· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀγαλλισθῶ σήμερον, καὶ σκιρτάτω τῷ ἀνεύματι, ἡ πανευκλεῖς, καὶ μακαρία.

πολις σου, τὴν σὴν εὐμοιρήσασα, ἐπιστασίαν ἔνδοξε, καὶ εὐχαριστοῦσα τῷ Σωτῆρι βοάτω· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ζωοποιῶ προσάγματι, Ἀνανία ὑπέρτιμε, τὴν φωτοποιὸν τῆ ὀραθέντος δύναμιν, τῷ Σαύλῳ ἐκίρυσας, καὶ ἀπεκρούσω πῆρῳσιν, τὰς ἀλεξι- κάκους, ἐπιθείς σου παλάμας, φοιτίδας δρακον- τεύεις, ἐκβαλὼν ὡς λεπίδας, βοῶν· Ὑπερυψοῦ- τε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Η ἐν ἀνάγκαις σώζουσα, καὶ θερμῶς προσα- τεύουσα, πάντας τοὺς ἐν θλίψει, Παναγία Δέσποινα, σπλαγγνίσθητι σῶσόν με, καὶ πεπτω- κῶτα ἔγειραν, χεῖρα βοηθείας, πρὸ τῆ τέλους δι- δῆσα, μὴ νύξ με τῆ θανάτῃ, καταλάβῃ ὑπνῶν- τα, ἵνα σε κατὰ χρέος, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Νόμων πατρῶν.

Πᾶσαν τοῦ κόσμου τὴν τερπνότητα, καὶ τὴν τρυφήν καὶ δόξαν ἀποσεισάμενος, τὴν ψυχὴν σου ἀνεπτέρωσας, πρὸς τὰς ἄνω χορείας, πρὸς τὰς ἐκείνων, δόξας καὶ λαμπρότητας Σο- φε, πρὸς τὰ κάλλη τὰ ἀρρήτα, πρὸς μονὰς τὰς ἐκείσε, πρὸς φῶς τῆς Θεαρχίας κραυγάζων· Σέ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῷ θείῳ πόθῳ πυρπολούμενος, τὰς ἀναβά- σεις ἔθου ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καὶ ἀσώμα- τον ἐν σώματι, πολιτείαν ἐκτίσω· τὰς τῶν Ἀγγέλων τάξεις, ἐκμιμούμενος σοφέ, τὰς ἐκεί- νων ἐπόθησας, ἐν κόσμῳ μελωδίας, ἐν πίστει Ῥωμανέ ἀνακραζών· Σέ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υψηγορία τῶν ἐνθέων σου, καὶ γλυκυτάτων λόγων μακαριώτατε, Ῥωμανέ, πᾶσαν διὰ- νοίαν, καταθέλγεις ἀνθρώπων καὶ κατευφραί- νεις, οἷά τις τροφεὺς πλουτοποιῶς, καὶ φωτίζεις φαιδρότατα, καὶ βοᾷν ἐκδιδάσκεις· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ισοθεῖα δελεάσασ με, ὁ βροτοκτόνος ὄφις ὁ σκολιώτατος, ὡς αἰχμάλωτον ἀφῆρπασε, τρυ- φῆς τοῦ Παραδείσου· ἀλλ' ὁ Δεσπότης, φύσει ὁ Υἱὸς ὁ τῆ Θεῆ, σαρκωθεὶς ἐπεδήμησεν, ἐκ Παρ- θένου Μαρίας, καὶ ἤρέ με πρὸς ὕψος θείας· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ν**όμων πατρῶν οἱ μακαρισμοί, ἐν Βαβυ-
» λῶνι Νεοὶ προκινδυνεύοντες, βασιλευσάν-
» τος κατέπτυσαν, προσταγῇ ἀλογίστης· καὶ
» συνημμένοι, ὧ οὐκ ἔχωνεῦθησαν πυρὶ, τοῦ

» κρατοῦντος ἐπάξιον ἀνέμελλον τὸν ὕμνον.
» Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦ-
» τε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ῥωμ. θ'. Σέ τὴν ἀπειρογάμον.

Ελυσας Πανεύφημε, τὸ σκότος τὸ τῆς ἀ- γνωσίας, φῶς δὲ ἀληθῶς ἐξήστραψας. Δαμασκῶ τρισυπόστατον· ἀλλὰ ὡς φιλότεκνος πατὴρ καὶ φιλόστοργος ποιμενάρχης, ὀρθοδο- ξοῦσαν ταύτην φύλαττε.

Ταύτην τὴν ἐτήσιον, πανήγυριν ἐπιτελοῦντες, δεῦτε φωταυγεῖ ἐκλάμποντες, τῆς ψυχῆς ἀ- ξιώματι, τοῦ τῆς Τριάδος, λατρευτοῦ τε καὶ κή- ρυκος Ἀνανίου, τὴν τριφεγγῆ ἀρετὴν μελψωμεν.

Ω τῆς ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἀξίας σου μάκαρ Ἀνανία! ὡς γὰρ μαθητῆς ἠγάπησας, ὡς ποιμὴν ἀναπέπαυσαι, καὶ ὡς ἀθλοφόρος, τῷ Χριστῷ συνδεδόξασαι, τοῖς στεφάνοις μαρτυ- ρικῶς ἀγλαίζόμενος.

Θεοτοκίον.

Αγχαντε πανάμωμε, τὸ σκεῦος τὸ τῆς εὐα- δίας, αἴτησαι Χριστὸν ὃν ἔτεκες, Βασι- λεῖ μὲν τὰ τρόπαια, τοῦ τῆς δουλείας δὲ ζυ- γοῦ, δοῦναι τὴν ἀνεσιν τῷ λαῷ σου· σέ γὰρ ἀπαύστως μεγαλύνομεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Ταῖς ἀνωτάταις ἔνδοξε, χορείαις συνήφης τῶν ἀσωμάτων, ἐνθα ἡ ἀνεκφραστός ὑ- πάρχει εὐφροσύνη, καὶ διηνεκῆς ἀπόλαυσις· ἐνθα ἐκείνο, τῆς Θεαρχίας φάος ὑπάρχει καὶ χαρὰ· ἐνθα ἡ ἀνεκλαλητός, δόξα Μακαριώτατε.

Μετὰ δικαίων ἔνδον, εἰς Θεοῦ θείαν δόξαν κατασκηνώσας, βλέπεις τὴν τερπνότητα, τὴν ἀφραστον ἐκείνην· βλέπεις τὴν τρυφήν τὴν ἀληκτον· βλέπεις τὰ κάλλη τῶν οὐρανῶν, τὰ ὄντως ἐράσμιμα σοφέ· βλέπεις Πατριαρχῶν τὰς χορείας, Ῥωμανέ ἔνδοξε.

Σοῦ τὴν φωσφόρον μνήμην, τοὺς πιστῶς ἐκ- τελοῦντας, ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσαι, πρεσβείαις σου θεόφρον, καὶ ἐκ πάσης βλάβης, Ῥωμανέ καὶ θλίψεως τοῦ ἀλλοτρίου, καὶ τῆς ἐπυρανίθ ἀξίωσον τυχεῖν, δόξης καὶ βασιλείας, τῆς ἄνω μακαριώτατε.

Ωραϊσμένος κάλλει, ἀσυγκρίτῳ Θεόφρων τῷ τῆς Τριάδος, καὶ πεποικιλμένος λαμπη- δόνας ἐξαστράπτεις, καὶ περιχαρῶς πανόλθιε περιπολεύεις, περὶ τὸν θρόνον ὄντως τοῦ Κτί- στου καὶ Θεοῦ· ἐνθα ἐορταζόντων ὁ ἦχος, Ῥω- μανέ ἔνδοξε. Θεοτοκίον.

Υπὸ τῆς πάλαι πτώσεως, ἀνθρώπων τὸ γένος τοῦ πρωτοπλάστου, γέγονεν αἰχ-

μαίλωτον Παρθένε Θεοτόκε, και δεδουλωμένον πάθει της άμαρτίας· άλλ' ό έκ σου τεχθείς υπεράγαθος Θεός, τουτο τη έαυτου εύσπλαγχνία άνεκαλέσατο.

Ο Είρωός.

Α πορεί πάσα γλώσσα, εύφημείν προς άξιαν· ίλιγγιά δέ νοϋς, και υπερκόσμιος, ύμνειν σε Θεοτόκε· όμως άγαθή ύπάρχουσα την πίστιν δέχου· και γάρ τον πόθον οΐδας, τον ένθεον ήμών· σύ γάρ Χριστιανών εί προστάτις, σε μεγαλύνομεν.

Εξαποσελαρίον τή Αποστόλη. Τοίς Μαθηταίς.

Αρχαίος μαθητής Χριστού, γεγονώς Αναλία, τώ νέω την ανάβλεψιν, μαθητή σύ βραθεύεις, Παύλω τώ θείω· διό σε, σύν αύτώ εύφημούμεν, ως ιεράρχην ένθεον, ως Απόστολον θείον, ως άληθή, Μάρτυρα και κήρυκα θρηγόρον, και πρεσβευτήν θερμότατον, πάσης της οίκουμένης.

Του Όσιου, και Θεοτοκίου, όμου.

Εν θεοπνεύστοις άσμασι, κατετραίνωσας μάκαρ, την του Χριστέ απόρρητον, θείαν οικονομίαν, και ύμνοις έστρεφας πάντας, Ρωμανέ τους Αγίους· μεθ' ών φαιδρώς άνύμνησας, την άγνην και Παρθένον, και άληθή, του Θεού Μητέρα πάνσοφε Πάτερ· μεθ' ης ήμών μνημόνευε, παρεστώς τη Τριάδι.

Είς τον Στίχον, Στιχηρά της Οικτιώχου.

Δόξα, Ηχος πλ. δ'. Ανατολίου.

Μαθητά του Σωτήρος, αρχιεράρχα ένδοξε, κλέος Μαρτύρων, Αναλία φωστήρ φαεινότατε, ήμών δέ πολιούχε, έκτενώς ίκέτευε, ρύσθηναί την ποιμήνη σου έκ κινδύνων, και σωθῆναι ταις ψυχαίς ήμών.

Και νϋν, Θεοτοκίον. Ω του παραδόξου.

Ηθη τά μακράν ποιούντά με, του αγαθού σου Υίου, Αγαθή και πανάμωμε, πόρρωδι απέλασον, της άθλίας καρδιάς μου· και τον ζητούντα και ώρύόμενον, καταπιείν με κίκιστον λέοντα, όφιν τον δόλιον, σκολιόν και δράκοντα, τον πονηρόν, σύντριψον τώ κρατει σου, υπό τους πόδας μου.

Η Σταυροθεοτοκίον. Αυτόμελον.

Ω του παραδόξου θαύματος! ω μυστηρίου καινού! ω φρικτής έγχειρήσεως! ή Παρθένος έλεγεν, έν Σταυρώ σε ως έβλεπεν, έν μέσω δύο ληστών κρεμάμενον, όν άνωδίως φρικτώς έκύησεν· έκλαιε κράζουσα· Οίμαι τέκνον φίλτατον! πώς σε δεινός, δήμος και άχάριστος, Σταυρώ προσήλωσεν;

Και τα λοιπά συνήθως, και Απολύσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη του Αγίου Ιερομαρτύρου Κυπριανού, και Ιουστίνης της Παρθένου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Είς τό, Κύριε ένέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρά προσόρσια των Αγίων τρία.

Ηχος δ'. Ως γενναίον έν Μάρτυσι.

Ιερέων έν χρίσματι, και Μαρτύρων έν αίματι, τώ Θεώ προσήγγισας, τελειώτατα, Κυπριανέ παναοΐδιμε· τό άνθος της φύσεως· ή των λόγων καλλονή· της σοφίας ακρόπολις· της όρθότητος, των δογματών ή στάθμη· των κανόνων, παναρμόνιος ευθύτης· Εκκλησιών ή εύπρέπεια.

Των άθλούντων την εύκλειαν, των Μαρτύρων τον στέφανον, ύπογράφων έπεισας τους θεόφρονας, κατατολμάη γενναϊότατα, ποιήλων κολάσεων, και δεσμών και φυλακής, και σωματων γυμνώσεως, και στρεβλώσεων, και κρυμού δριμυτάτου και μαστίγων, και θανάτου τελευταΐον, Κυπριανέ πανσεβάσμιε.

Ε'πώδαις ταις του δαίμονος, ταις ωδαις ταις του Πνεύματος, και Σταυρού τό τρόπαιον, άντιτάξασα, την παρθενίαν έτήρησας· και Μάρτυς αίτήτητος, προσνήχθης τώ Χριστώ, ίερώτατον σφάγιον· όθεν έτυχες, των στεφάνων της νίκης, Ιουστίνα, των Παρθένων και Μαρτύρων, κεκοσμημένη φαιδρότησιν.

Δόξα, Ηχος β'.

Διδασκαλίαν της πλάνης, και γνώσιν των ειδώλων, άπεδύσω άληθώς, και Σταυρόν ήμφιάσω, όπλον είς σωτηρίαν, Κυπριανέ παμμακάρισε. Ερρίψας ταις βίβλους ταις μαγικαις, τον άνθρωπον απέθου τον παλαιόν, και ώκησεν έν σοί θρηγνώσϊα, ή Τριάς ή όμοούσιος. Αυτήν ίκέτευε Ιεράρχα, σύν Αγγελοις του σωθῆναι ήμάς.

Και νϋν, Θεοτοκίον. Οτε, έκ του ξύλου σε.

Πάντων, θλιβομένων ή χαρά, και άδικουμένων προστάτης, και πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις, χειμαζομένων λιμήν, ασθενούντων επίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη και αντίληψις, και βακτηρία τυφλών, Μητηρ του Θεού του ύψιστου, σύ ύπάρχεις. Αχραντε σπεύσον, δυσωπούμεν, ρύσασθαι τους δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Παῦλω, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτη-
θέντα ὀρώσα ἢ Ἀπειρόγαμος, ἔκλαιε καὶ
ἔλεγε· Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες,
ἐμὲ τὴν τεκοῦσαν, μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ
προανάρχου Πατρός; σπεῦσον, καὶ δοξάσθητι,
ὅπως, δόξης ἐπιτύχωσι θείας, οἱ τὰ θεῖα πά-
θη σου δοξάζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηράτης Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος β΄.

Τὸν φωστῆρα τὸν θεολαμπῆ, τὸν τοῦ Παύλου
συνόμιλον, καὶ ἔργοις συμμετόχον, Κυπρια-
νὸν εὐφημῶμεν μετ' Ἀγγέλων γὰρ ἀγάλλεται,
λαβὼν τὸ στέφος τῆς ἀφθαρσίας παρὰ τῆς μόνης
θεοῦ, καὶ πρεσβεύει, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ἄλλην κραταιὰν καταφυγὴν, καὶ ἰσχύος
ἀπύργον καὶ τεῖχος, ἀκαταμάχητον, ὄν-
τως οὐ κεντήμεθα, εἰμὴ σὲ Πάναγνε, καὶ πρὸς
σὲ καταφεύγομεν, καὶ σοὶ ἐκβοῶμεν. Δέσποινα
βοήθησον, μὴ ἀπολώμεθα· δεῖξον εἰς ἡμᾶς τὴν
σὴν χάριν, καὶ τῆς δυναστείας τὴν δόξαν, καὶ
τῆς εὐσπλαγγχίας σου τὸ μέγεθος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε, ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, ἔβλεψε τὸν ἴδιον
ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς βροτὸν, θέλοντα
ἐλιθόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν· Ἀτεκνωῶσαι νῦν
σπευδεῖς με, Χριστέ τὴν τεκοῦσαν· τί τοῦτο
πεποίηκας, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός; ὁμῶς, ἀ-
νυμῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ
λόγον, ἀκραν ἀγαθότητα Φιλάνθρωπε.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ΄.

Καὶ τρόπων μέτοχος.

Καὶ Ἀπολύσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες
τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὗ ἡ
Ἀκροστιχίς·

Μέλπω μάκαρ σου τὴν κυπρίζουσαν χάριν.

Ὡδή α. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Μετὰ τῆς ὑπερκοσμίου τάξεως, νῦν ἀυλιζό-
μενος, ὃ ἱερά καὶ θεῖα κεφαλή, οὐρα-
νόθεν ἐπίβλεψον, καὶ τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς
σε, ταῖς σαῖς πρεσβείαις περιφρούρησον.

Ἐν ζόφῳ τῆς ἀγνωσίας πρότερον, δεινῶς
κρατούμενος, καὶ ψυχολέθροισ πάθει,
σαρκὸς ἀκρασία πυρούμενος, μεταβολὴν πα-
ραδόξον, εὔρες ἀθρόως Παμμακάριστε.

Λοιμῶν μὲν ἐπὶ καθέδραν πρότερον, Πάτερ
ἐκάθισας, καὶ ἐν καθέδρᾳ πάλιν τὸν
Χριστὸν, πρεσβυτέρων ἐδόξασας, ἀλλοιωθεὶς
σαφέστατα, τῇ τοῦ Ὑψίστου θεῖα χάριτι.

Θεοτοκίον.

Παρθένος μετὰ τὸν τόκον ἔμεινας· αὐτὸν
γὰρ τέτοκας, τὸν Ποιητὴν τῶν ὅλων καὶ
θεόν, ἀσυνήθως καὶ ξένως ἡμῖν, ἐπιφανέντα
σώματι, Θεογεννητορ Μητροπάρθενε.

Ὡδή ζ. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ὡς Παῦλος πρὸς τὸν Χριστὸν, τὴν τῆς ψυ-
χῆς, μεταβαλὼν ἔφεσιν, Κυπριανὴ πάν-
σοφε, τούτου μαθητῆς ἐχρημάτισας.

Μνηστεύεται σε Χριστὸς, ἀντὶ χιτῶνος τῶν
παθῶν δόξης σοι, καταστολὴν δωρούμενος,
καὶ ἀναγεννήσεως ἔνδυμα.

Ἀλείπτῃς ἀσκητικὸς, προγεγονῶς, καρτερι-
κὸς ὕστερον, Κυπριανὴ πανεύφημε, Μάρ-
τυς ἀληθείας γεγένησαι.

Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σὲ Θεοτόκον οἱ πιστοὶ
σέβομεν· σὺ γὰρ θεὸν τέτοκας, σάρκα
γεγονότα Πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

Ἐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χρι-
στὲ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ
καταφυγὴ καὶ στερῆμα.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Παιδευθεὶς ἐν τῇ πλάτῃ ἐπιμελῶς, ὡς ὁ
Παῦλος ἐκλήθη ἐξ οὐρανοῦ, σταυρῶ ὀ-
δηγούμενος, πρὸς τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως τῆς
γὰρ σεμνῆς Παρθένου, τῷ πόθῳ φλεγόμενος, δι'
αυτῆς ἠρμόσθη, τῷ Πλάστῃ τῆς κτίσεως· ὅθεν
θριαμβεύσας, τῆ ἐχρήθ τὸ ἀνίσχυρον, σὺν αὐτῇ
κατηξίωσαι, τοῦ χορῆ τῶν Μαρτύρων, Κυπρια-
νὴ ἱερώτατε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν
πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτά-
ζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Λογισμοῖς ὀλισθαίνων τοῖς πονηροῖς, εἰς βυ-
θὸν κατηνέχθην ἀμαρτιῶν· καὶ στένων
κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας Πανάχραντε· Ἐν
ἐμοὶ θαναμάστωσον, τὸ πλούσιον ἔλεος, καὶ τῆς
σῆς εὐσπλαγγχίας, τὸ ἀπειρον πέλαγος, καὶ
τῶν οἰκτιρμῶν σου, τὸν ἀμέτρητον πλοῦτον·
καὶ δός μου μετάνοιαν, καὶ τοῦ βίου διόρθωσιν,
ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σωτῆρι
καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοι·
σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλος σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀ-
μνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλολυξέ

δακρύουσα, και πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν Κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεέ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε· ἢ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγγνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, και πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσιν αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὡδή δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Α'νανήψας Θεοφάντορ τῆς πρὶν μανίας, δαιμονικὴν ἀπάτην, και ψυχόλεθρον πλάνην, πᾶσαν ἐθριάμβευσας, και χαίρων ἐκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ρ'ωμαλέως Ἰουστίνα κραταιουμένη, και τὴν ἀγνὴν Παρθένον και κεχαριτωμένην, σφόδρα ἱκετεύουσα, τοὺς βρόχους διέφυγες, και τὰ τῶν ἐχθρῶν μηχανήματα.

Στηριζομένη τῇ πίστει τοῦ σου Νυμφίου, και τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν, περιβεβλημένη, δαίμοσιν ἀνάλωτος, βοῶσα διέμεινας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ο'κατὰ φύσιν ἐλεύθερος τὴν ἰδίαν, δούλου μορφήν ἐπτώχευσε, χρηστότητος πλούτῳ, Μῆτερ· ἀειπάρθενε, ἐκ σου καθ' ὑπόστασιν, ὄλον προσλαβὼν τὸ ἀνθρώπινον.

Ὡδή ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Υ'πέρμαχον σαφῶς, τὴν ἀγνὴν Θεομήτορα, πλουτήσασα Ἰουστίνα, τὴν σεπτὴν παρθενίαν, ἐτήρησας ἀμώμητον.

Τὸ ἐμφύγον Θεῶ, και τερπνότατον ἄγαλμα, τιμῆσωμεν Ἰουστίναν, τὸ ἀπόθετον κάλλος, τὸ ἄσυλον ἀνάθημα.

Η'νύμφη τοῦ Χριστοῦ, ἡ γησιᾶ και ἄσπιλος, τὴν ἀθλήσιν τῇ ἀσκήσει, προσλαβοῦσα δικαίως, διπλοῦν στέφος κομίζεται.

Θεοτοκίον.

Νοῦς οὐκ ἀγγελικὸς, οὐκ ἀνθρώπινος δύναται, τὸ ἄφραστον ἐρμηνεῦσαι, και παράδοξον θαῦμα, τοῦ τόκου σου Πανάχραντε.

Ὡδή ε'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Κακίας, τὸν πυθμένα τὸν κάτω κατείληφας· τῆς ἀκροτάτης δὲ πάλιν, ἀρετῆς ἀνήλθες, Πάτερ εἰς ὕψος, παραδόξως, ἀλλοιωθεὶς τῷ θεῷ βαπτίσματι.

Υ'πῆρξας, ὑπηρετῆς δαιμόνων τὸ πρότερον· ἀλλὰ Χριστοῦ Θεοφάντορ, μαθητῆς ἐσῆστανον ἀνεδειχθῆς, διαθέσει, τῶν ὀρεκτῶν ποθήσας τὸ ἔσχατον.

Πολλὸς σὺ, τῷ Δεσπότη προσήγαγες Μάρτυρας, πραγματειῶν τὴν μεγίστην, ὑποφαίνων αἵματι βραχυτάτῳ, βασιλείαν τῶν οὐρανῶν Θεόφρον ὠνήσασθαι.

Θεοτοκίον.

Ρ'ἤξόν μου, τὰς σειρὰς τῶν πταισμάτων Θεόνυμφε, τῆς ἀμαρτίας τοῦ νόμου, τῆς ζωῆς τῷ νόμῳ ἐλευθερίαν, δωρουμένη, ἢ δοτῆρα τοῦ νόμου κηύσασα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
» **Ε**κκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου
» κεκαθαρμένη, τῷ δι' αἵκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχαῖς.

Ω'ς ἱεράρχην τίμιον, και ἀθλητὴν σερρότατον, ἢ οἰκουμένη ἀξίως γεραίρει σε, Κυπριανέ αἰοῖδιμε· και τοῖς ὕμνοις δοξάζει, τὴν ἀγίαν σε μνήμην, αἰτοῦσα πάντοτε, πταισμάτων ἄφεσιν, διὰ σου δωρηθῆναι τοῖς μέλπουσιν· Ἀλληλουῖα.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν σοφὸν ἱεράρχην τιμῆσωμεν, ὡς ποιμένα σοφὸν και διδάσκαλον· ὅτι ἐξ ἀικανθῶν πλάνης ἠνθησαν, ὡς περ ῥόδον τερπνότατον, και ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς κατεμύρισεν, ἰαμάτων ὀδομαῖς, και βολαῖς θαυμαίων· ὡστε ψάλλειν ἡμᾶς τοῦ Δαυὶδ τὴν ᾠδὴν· Ἀλληλουῖα.

Συναξάριον.

Τῆ Β'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κυπριανοῦ, και Ἰουστίνης τῆς Παρθένου.

Στίχοι.

Ἄλγεϊ Σατανᾶς, τὸν παῖλαι φίλον βλέπων,
εἶφει φιλοῦντα συνθανεῖν Ἰουστίνην.

Τμήθη δευτερίη σὺν Ἰουστίνῃ Κυπριανός.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, ἐπὶ Δικίῃ τοῦ Βασιλέως εὐγενῆς και πλουτοῖος, φιλόσοφος και μάγος ἄκρος· ἠγερέθη δὲ πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν παρὰ Ἰουστίνης τῆς Παρθένου και Χριστιανῆς, πάσης τῆς δαιμονικῆς αὐτοῦ ἐνεργείας ὡς ἰστὸν ἀράχνης διαλυσάσης, ὀρωμένης και αὐτῆς ἐξ Ἀντιοχείας. Ἄνθρωπος γὰρ τις Ἕλληνας, Ἀγλαΐδας λεγόμενος, ἐρωτι τοῦ κάλλους αὐτῆς τρωθεῖς, και μὴ τυχῶν τοῦ σκοποῦ, προσῆλθε τῷ Κυπριανῷ· ὁ δὲ ἐκ τρίτου δαίμονας ἐξαποστείλας πρὸς τὴν Κέρην, ἤνυσεν οὐδέν· Ὡς γοῦν ἔγνω τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἀπρακτοῦσαν, ἐβαπτίσθη, και κατακαύσας τὰ μαγικά αὐτοῦ βιβλία, ἐπίστευσε τῷ Κυρίῳ· γίνεται δὲ τελευταῖον και Ἐπίσκοπος. Και πολλοὺς ὀδηγήσας πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ τῆς Δαμασκού Κόμης σὺν Ἰουστίνῃ· και τὰς πλευρὰς ἔθενται, και σιδηρῶν τηγανῶ ἐμβάλλονται· και ἐπὶ Νικομήδειαν ἀπαχθίντες, τὰς κεφαλὰς ἀφαιροῦνται. Ὁ δὲ μέγας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, οὐχ ἕτερον, ἀλλ' αὐτὸν ἑραστήν τῆς Παρθένου φησὶ. Τελεῖται δὲ

ἢ αὐτῶν σύναξις ἐν τῷ αὐτῶν μαρτυρίῳ, τῷ ὄντι πέραν ἐν τοῖς Σολομώντος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφίλου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. « Ἐναντίον μου σὴ τελευταῖα τιμία »,

Λέγει Θεὸς σοὶ τῷ φίλῳ Θεοφίλῳ.

Ο ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν καὶ ὁμολογητὴς Θεοφίλος ὑπῆρξε Μοναχὸς εὐλαβὴς, ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Γ' αὐροῦ· οὐ τὴν ἀθέτητα ἰδὼν, καὶ τὴν πρὸς τὰς ἀγίας Εἰκόνας πονηρὰν ἐπιθεῖν, ἤλθε κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ παρρησιασάμενος, καὶ ἤλεγξεν, ἄθειον αὐτὸν ἀποκαλῶν καὶ παράνομον, καὶ τοῦ Ἀντιχρίστου πρόδρομον. Ὄθεν, εἰς Συμὸν καὶ ὄργην τοῦ βασιλέως κινήθηεν, τύπεται σφοδρῶς, καὶ εἰς φυλακὴν ἐμβάλλεται, καὶ λιμοκτονεῖται ἱκανῶς· καὶ πάλιν τῆς φυλακῆς ἐκβλήθεις, καὶ μὴ πεισθεὶς, εἰς ἔξοριαν πέμπεται· κακέισε τῷ Θεῷ εὐχαριστῶν, τὸ πνεῦμα αὐτῷ παρέβητο.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Ιεραρχίας ἐπιθεῖς, ἱεραρχικώτατον τύπον, τοῖς ἱεράρχαις σεαυτὸν, καὶ εἰκόνα κραυγάζων ἀνεδείξας· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ζωαρχικῆς τῆς δεξιᾶς, ὄντως σὴ ἀλλοιώσις Πάτερ, Κυπριανέ· ἢ καὶ σοφόν, Θεηγόρον εἰργάσατο ψάλλοντα· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ο πλον ἀήτητον ἡμῖν, κατὰ τοῦ ἀλάστορος Μάκαρ, σὺ ἀνεδείχθης τὰς αὐτοῦ, στήλιτεῦων ἀπάτας τοῖς μέλπεσιν· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Υπερουράνιοι χοροὶ, καὶ οἱ ἐπουράνιοι δῆμοι, ὑμνολογοῦσι τὸν ἐκ σοῦ, Θεοτόκε τεχθέντα κραυγάζοντες· Ὑπερύμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Ὠδὴ η'. Εὐφράνθητι Ἱερουσαλήμ.

Σοφώτατα τῆς ἑλληνικῆς, καταπεφρόνηκας σοφίας ἐνδοξε· τῶν Ἀποστόλων δέ, τὸν θεῖον φθόγγον, Πνεύματι τὸν κρουόμενον Πάτερ, καὶ πυρίνη γλώσση τρανῶς ἐκφωνούμενον, ἀνεθόας· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ανέδραμες πρὸς τὰ ὑψηλά, καὶ ὑπερκόσμη φαιδρῶς σκηνώματα, Χριστῷ δι' αἵματος ὡς ἱερεῖον, ἄμωμον προσαγόμενος Πάτερ, καὶ θυσία ζῶσα δεκτὴ καὶ εὐάρεστος, ἀναμέλπων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Νικώμενοι ὑπὸ τῆς ἐν σοὶ, σκηνούσης χάριτος δαιμόνων φάλαγγες, ἀποδιώκονται, καὶ δραπετεύει, πάθη Κυπριανέ τῶν νοσοῦντων· οἱ πιστοὶ δέ θείου φωτὸς ἐμφορούμενοι, βωῶμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Χορεύουσι σὺν ἀγγελικαῖς Ἀγνῆ Δυναμίεων ἐπὶ τῷ τόκῳ σου, οἱ Θεομήτορα καὶ Θεοτόκον, πίστει σε καταγγέλλοντες· σὺ γὰρ τὸν Δεσπότην καὶ λυτρωτὴν ἡμῶν τέτοκας, ὃ βωῶμεν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

« **Ε**ὐφράνθητι Ἱερουσαλήμ, πανηγυρίσατε οἱ ἀγαπῶντες Σιών· ὁ βασιλεύων γὰρ εἰς τοὺς αἰῶνας, Κύριος τῶν Δυναμίεων ἦλθεν· εὐλαβείσθω πάσα ἡ γῆ ἐκ προσώπου αὐτοῦ καὶ βοάτω· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὠδὴ θ'. Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ανωθεν ἡμᾶς τοὺς εὐσεβῶς ὑμνοῦντάς σε, ἐποπτεύων θεῖα χάριτι, Κυπριανέ σαῖς ἱκεσίαις, ἐν ὄπλῳ εὐδοκίας στεφάνωσον, εἰρήνην καὶ σωτηρίαν βραβεύων ἡμῖν, ὡς ἱεράρχης ἐνθεώτατος.

Ρεῖθρον ἰαμάτων δαψιλῶς ἢ κόνις σου, τοῖς ποθοῦσιν ἀναδέδεικται· σὲ γὰρ γυναῖκες θεοφόροι, ὡς θεῖον θησαυρὸν ὑποδέχονται, καὶ πρόθυμοι φανεροῦσι κρυπτόμενον, ἵνα σου πάντες ἀπολαύσωμεν.

Ιθυον ἡμῶν πρὸς τὸν Χριστὸν Πανόλβιε, τὴν ἰσχυρίαν διὰ πράξεως, καὶ θεαρέστου πολιτείας, καὶ εἰλικρινεστάτης καθάρσεως, τὴν ὄντως θεῖαν γαλήνην αἰτούμενος, ὡς ἱεράρχης συμπαθέστατος.

Θεοτοκίον.

Νεύρωσον ἡμῶν τὴν τῆς ψυχῆς ἀσθένειαν, Θεομήτορ τῆς δυνάμει σου· λύσον τὰ κράτος Παναγία, τῶν ἐπιτιθεμένων τοῖς δούλοις σου, ἢ κόσμῳ δικαιοσύνης τὸν Ἥλιον, ἀνερμηνεύτως ἀνατείλασα.

Ὁ Εἰρμός.

« **Ε**ὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε τῷ τῆς κυσφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν πρότερον ὑπάρχοντα, κακίας μύσην, ὕστερον, διὰ τιμίας Παρθένου, Ἀρχιερέα φανέντα, Κυπριανὸν τὸν μέγιστον, συμφωνῶς μακαρίσωμεν, καὶ πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν· Ταῖς σαῖς λιταῖς εὐμενίζου, ἡμῖν τὸν πάντων Δεσπότην.

Θεοτοκίον. Ὁμοίον.

Χαράν τὴν ἀνεκλάλητον, πάναγνε ἢ κηύσασα, χαρᾶς ἡμᾶς αἰωνίου, μετόχους ποίησον πάντας, Παρθένε θεοσύμφευτε, ἢ σκέ-

πη, τὸ κραταίωμα, τῶν εὐσεβῶς βουόντων σοι.
Μὴ ἐπιλάβῃ σῶν δούλων, Θεοκυῆτορ Μαρία.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ.

Ο τῆς κακίας πρότερον, ἀκριβῆς ὑπέρμαχος, τῆς Ἐκκλησίας ὕστερον, ἀληθῆς διδάσκαλος· ὁ λειτουργὸς τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων, ἀρχιερεὺς τῆς πίστεως ἐφάνη· καὶ ὁ ἀκόλαστος, σῶφρων, διὰ τιμίας Παρθένου. Ἀμφοτέρων ταῖς εὐχαῖς, σῶσον ἡμᾶς Κύριε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Π ὡς σου τὴν χάριν ὑμνήσαιμι, καὶ τὴν πολλὴν πρὸς ἐμὲ, τὸν ἀνάξιον δούλόν σου, καθ' ἐκάστην πρόνοιαν, ἣν σαφῶς ἐπιδείκνυσαι; πῶς δέ σου φράσω τὴν ἀγαθότητα, καὶ τὴν ποικίλην ὄντως κυβέρνησιν; Σὺ οὖν καὶ ἔτι νῦν, εἰς αἰὲ μου πρόστηθι, παντὸς κακοῦ, ζῶντα καὶ θανάτου με, ἐκλυτρομένη Σερνή.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σ ἐ καθηλούμενον βλέπουσα, ἐν τῷ Σταυρῷ Ἰησοῦ, καὶ τὰ πάθη δεχόμενον, ἐκουσίως Δέσποτα, ἡ Παρθένο καὶ Μήτηρ σου· Τέκνον ἐβόα, τέκνον γλυκύτατον, πληγὰς ἀδίκως, πῶς φέρεις ὁ Ἰατρός; ὁ ἰασάμενος, βρωτῶν τὴν ἀσθένειαν, καὶ τῆς φθορᾶς, ἅπαντας ῥυσάμενος, τῇ εὐσπλαγγνίᾳ σου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Γ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Διονυσίου τοῦ Ἀρκαπαιγίτου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψαλλομέν. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Α γνίστρω τῆς χάριτος σοφῶς, ὁ Παῦλος ὁ ἔνθεος, δημηγορήσας ἐζώγηρσεν, Ἱεροφάντορα, καὶ τῶν ἀπορρήτων, θεωρὸν εἰργάσατο, σὲ σκευὸς ἐκλογῆς θεασάμενος· μεθ' οὗ δυσώπησον, θεωρῶν Διονύσιε, τοῦ σωθῆναι, τοὺς πόθω ὑμνοῦντάς σε.

Α γγέλαις ὁμότιμον τὸν νοῦν, Πάτερ Διονύσιε, δι' ἀρετῆς ἐργασάμενος, τὴν ὑπερκόσμιον, τῆς Ἱεραρχίας, εὐταξίαν πάνσοφε, ἐν βίβλοις ἱεροῖς ἀνιστόρησας, καθ' ἣν ἐρρύθμισας, Ἐκκλησίας τὰ συστήματα, οὐρανίων ταῖς τάξεις μιμούμενος.

Ε μφιλοσοφώτατα Θεῷ, μάκαρ Διονύσιε, ὡς δυνατὸν ὁμοιούμενος, τῶν ὀνομάτων σὺ μυστικῶς τῶν θείων, εὐσεβῶς ἐξήπλωσας, τὴν ἔνθεον Θεόφρον ἀνάπτυσιν, ἐνώσει κρείττονι, μυηθεὶς τὰς ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ μυήσας τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Δόξα, Ἦχος β.

Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου· αἰ δὲ, Βυζαντίου

Δ εὔτε συμφώνως οἱ πιστοὶ, τὴν ἐτήσιον μνήμην, τῶν Ἱεραρχῶν εὐφημήσωμεν, Διονύσιε τε καὶ Κυπριανῷ· ὁ μὲν γάρ, καταπτύσας τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων, καὶ τῷ σκευὲ τῆς ἐκλογῆς μαθητευθεὶς, τῶν ἀπορρήτων μυηρίων γνώστης ἐγένετο· ὁ δὲ, διὰ τῆς καλλίστης παρθένου Ἰουστίνης, τὴν διάνοιαν φωτισθεὶς, τὴν τῶν δαιμόνων ἀπάτην ἐξέφυγε· καὶ ταῖς μαγικαῖς βίβλις ἐν πυρὶ ἀναλώσας, τοῦ Εὐαγγελίου κήρυξ γέγονε. Διὸ καὶ ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ, τὸν δοξάσαντα τούτης, δοξολογοῦντες Σωτῆρα βοήσωμεν· Ὁ τοὺς σοὺς Ἀθλοφόρους στεφανώσας ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός, ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις σῶσον ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Χ αἶρε, πᾶσα κτίσις σοι βοᾷ· χαῖρε Παναγία Παρθένε· χαῖρε τὸ σικῆπτρον Δαυὶδ· χαῖρε ἡ βλαστήσασα τὸν βότρυν τὸν μυστικόν· χαῖρε πύλη οὐράνιη, καὶ ἀφλεκτε βάτε· χαῖρε φῶς παγκόσμιον· χαῖρε ἡ πάντων χαρὰ· χαῖρε Ἀποστόλων τὸ κλέος· χαῖρε ἡ ἀντίληψις· χαῖρε, προστασία πάντων τῶν τιμώντων σε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ο τε, ἡ Πανάμωμος ἀμναῖς, ἀρνά τὸν αὐτῆς ἐθεώρει, ἐλκόμενον πρὸς σφαγὴν, θρήνοις ἐνεκόπτετο, ἀναβαῶσα πικρῶς· Τί σοι δῆμος ἀχάριστος, γλυκύτατον τέκνον, πάλαι ἀνταπέδωκεν, ὁ ἀπολαύσας σου, οἶμοι! τῶν πολλῶν δωρημάτων; πῶς δὲ καὶ τὸν πόνον ὑπόισα, ὅτι θέλων ταῦτα νῦν ὑφίστασαι;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος δ.

Τ ῆς οὐρανίου γνώσεως, ἀθεώρητον βυθόν σε καλέσωμεν, λαμπρότατε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ· ὡς γὰρ ὀπλίτην, καὶ στερρόν ὑπέρμαχον τῆς Ἐκκλησίας, ἀνυμνοῦμέν σε σοφέ· πυρὶ γὰρ ἐλλαμφθεὶς τῷ ἀγνωσάτῳ, ἠξιώθης ἅμα ταῖς ἀνω στρατολογίαις, τὸ φωτεινὸν περιβόλαιον ἐνδύσασθαι Χριστόν, καὶ λαμπρυνθῆναι τῇ ἀἴγλῃ τοῦ Πνεύματος, τὸν νοῦν Διονύσιε· διὸ σου τὴν παγκόσμιον μνήμην πανηγυρίζοντες, πιστῶς δοξάζομεν, τὸν δοξάσαντά σε Κύριον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον.

Από πάσης με θλίψεως, καὶ παντοίας κακώσεως, καὶ δεινῆς ἐκλύτρωσαι περιστάσεως, καὶ πειρασμῶν πολυτρόπων με, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου, καὶ σκανδαλίων πονηρῶν, ἐξ ἀνθρώπων μισούντων με· καὶ δαιμόνων δέ, τῶν ζητούντων ἐκάστης ἀπολέσαι, τῆς ἡμέρας Θεοτόκε, τὸν προστασίαν σε θέμενον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ως ἐώρακὲ Κύριε, ἡ Παρθένοσ καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, ἐπωδύρετο, καὶ θρηνηδοῦσα ἐφθέγγετο· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σε δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἀλλὰ δέομαι· Μὴ με μόνην εἴσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συνανιστῶν τοὺς προπάτορας.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Χρηστότητα ἐνδίδαχθεῖς, καὶ νήφων ἐν παῖσιν, ἀγαθὴν συνειδήσιν ἱεροπρεπῶς ἐνδυσάμενος, ἠντλησας ἐκ τοῦ Σκεύους τῆς ἐκλογῆς τὰ ἀπόρρητα, καὶ τὴν Πίστιν τηρήσας, τὸν ἴσον δρόμον τετέλεκας, Ἱερομάρτυς Διονύσιε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπολυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου οὗτος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν νῦν γεραίρω τῶν σοφῶν διδασκάλων.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγραὴν διοδεύσας.

Τῷ Παύλῳ τῷ θείῳ μαθητευθεῖς, τῷ τῶν οὐρανίων, Διονύσιε θεατῆ, οὐράνιος μύστης παραυτίκα, καὶ θεηγόρος ἐχρημάτισας.

Ο χάριτι θεία καταύγασθεῖς, καταύγασον Μάικαρ, τῶν ὑμνούντων σε τὰς ψυχὰς, τὰς σὰς συνιέναι θεοπνεύστους, διδασκαλίαν Διονύσιε.

Νοὸς καθαρότητι καὶ ψυχῆς, τῶν ἐπερανίων διακόσμων τὰς ἀστραπαῖς, μαθεῖν ἠξιώθης, καὶ τὰς τούτων, χοροστασίας ἰδεῖν Διονύσιε.

Θεοτοκίον.

Νυμφῶν φωτοφόρος τῆς ὑπὲρ νοῦν, σαρκώσεως ὠφθης, τοῦ τῶν ὄλων Δημιουργοῦ· ἐκ σοῦ γὰρ τὴν σάρκα Θεομητορ, τὴν ἡμετέραν ἠμφιάσατο.

Ὡδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Οὐρανίων ἀψίδων, ὑπεραρθεῖς Ὅσιε, τῶν ὑπερκοσμίων τὰς τάξεις καὶ τὰ στρατεύματα, καὶ τὰς λαμπρότητας, ὑψηγορίαις τῶν λόγων, καὶ πανσόφοις φράσεσι, πᾶσιν ἐτρένωσας.

Γῆφλῆς θεωρίας, ἐμφορηθεῖς ἐνδοξε, τὴν τῶν ὀνομάτων τῶν θείων πᾶσαν ἀνάπτυξιν, ἐθεολόγησας, Τριαδικὸς θεολόγος, γεγονὼς τῇ χάριτι, Θεομακάριστε.

Νεκρωθεῖς τοῖς παροῦσι, τῷ πρὸς Θεὸν ἔρωτι, καὶ φιλοσοφίᾳ συντόνως ἐγγυμνασάμενος, τῶν ὑπὲρ ἔνοιαν, ζωοποιῶν χαρισμάτων, θεαφόρον ὄργανον, Πάτερ γεγένησαι.

Θεοτοκίον.

Γεωργία Παρθένο, τοῦ παντουργοῦ Πνεύματος, σῶμα τῷ Δεσπότη τῶν ὄλων ἐκαρποφόρησας· ἐν ᾧ κατέκρινε, τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου, καὶ ζωὴν ἐπήγαγε, τὴν αἰωνίζουσαν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐρανίας ἀψίδος, ὀροφυργέ Κύριε, καὶ τῆς
» Ἐκκλησίας δομητορ σύ με στερέωσον,
» ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότησ,
» τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλόανθρωπε.
Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ως τοῦ Σκεύους ὑπάρχων τῆς ἐκλογῆς, ἀπεικόνισμα θείον ὡς ἀληθῶς, τὰ θεῖα μυστήρια, ἐκδιδάσκεις τῷ Πνεύματι· καὶ φωτισθεῖς τῇ χάριτι, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τὰς τῶν Ἀγγέλων τάξεις, τρῶνῶς διεσάφησας· ὅθεν καὶ τῷ κόσμῳ, νοητῶς καταλείψας, τὰ θεῖά σου δόγματα, κατεφώτισας ἅπαντα, Ἱερομύστα Διονύσιε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δοξᾶ, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἡλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφαῆς, ἀσπίλε ἀμόλυντε, παναμώμητε Δέσποινα, τὴν σκοτεινὴν ψυχὴν μου, τυφλώττουσαν πάθει, τῆς ἀπαθείας αἴγλη, καταύγασον δέομαι· καὶ μεμολυσμένην, τὴν καρδίαν μου πλῦνον, ῥοαῖς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, καὶ τοῦ ῥύπου με καθάρων, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν, τῷ εὐσεβῶς προσκυνούντι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύνουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν

κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεέ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε· ἢ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγγίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσιν, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ὡδή δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ε'κκλησιῶν, τὴν εὐκωσμίαν ἐρρύθμισας· ἐν αὐταῖς γὰρ, Πάτερ ἐζωγράφησας, μορφωτικαῖς, τύπους ἐμφανεῖς, ἱεροπλαστίαις, τῶν ἀμορφῶτων Δυναμέων· δι' ὧν μυσταγωγεῖται, καὶ φωτίζεται πᾶσα, τῶν πιστῶν ἢ θεόφρων ὁμήγυρις.

Ρεῖθρα τῆς σῆς, θεολογίας Θεόληπτε, τοὺς λειμῶνας, ἀγαν καταρδεύσει, τοὺς λογικὰς καὶ αἰεθαλεῖς, καὶ πεφυτευμένους, ἐπὶ δογμάτων ὀρθότητι· Μονάδα γὰρ οὐσίας, ἐν Τριάδι προσώπων, τὴν σεπτὴν Μοναρχίαν ἐκήρυξας.

Α'γγελικῆς, ἱεραρχίας τὸν σύντονον, Ἱεράρχα, πόθον καὶ τὸν ἔρωτα, πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τὴν ἀκλινῆ, νεῦσιν πρὸς τὸ ὕψος, τὸ θεῖον καὶ ἀκατάληπτον, ἐδίδαξας ἐμφρόνως, τῆς ἐν πίσει βωῶντας· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόνηρωπε.

Θεοτοκίον.

Γερουργός, τῆς σωτηρίας ἐγένετο, ὁ Υἱός σου, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, καὶ ποδηγός καὶ φωταγωγός, καὶ δικαιοσύνη, Παρθένε καὶ ἀπολύτρωσις· διό σε Θεοτόκον, ἀληθῶς καὶ κυρίως, αἱ πιστοὶ ἀμειφρόνως δοξάζομεν.

Ὡδή ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Ρημάτων σου ὁ φθόγγος, ὡσπερ τις οὐράνιος ἦχος φερόμενος, ταῖς ἀθέους φρένας, κατεβρόντησε λόγῳ τῆς χάριτος, καὶ δογματίων θείων, μαρμαρυγαῖς ταῖς φωνωτάταῖς, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐλάμπρυνεν.

Ωμοιωθῆς ἐμπόρω, τῷ τοῦ μαργαρίτας ζητοῦντι πανόλβιε· καὶ εὐρών τὸν ἕνα, μαργαρίτην τὸν ὄντως πολυτίμον, καὶ θαυμάσιας τούτου, τὰς θεουργοὺς φωτοβολίας, Ἱεράρχα Θεὸν ὠμολόγησας.

Τὴν πηγὴν τῆς σοφίας, ἐμφιλοσοφώτατα, Πάτερ ἠγάπησας, καὶ τῷ ταύτης φίλτρῳ, καὶ ἀγάπῃ συμπερικεφερόμενος, πολλοστός ἐγένου, καὶ ποταμοὺς θείων ναμάτων, ἀεννάως πηγάζεις θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Ω'ς κεχαριτωμένη, τὴν καλλοποιὸν ὑπεδέξω εὐπρέπειαν, τὴν τὰ πάντα μόνω, τῷ βου-

λήματι κατασκευάσασαν· καὶ τῷ θεῷ καλλεῖ, καὶ φωτισμῷ τῆς εὐσεβείας, Θεομήτορ ἡμᾶς καλλωπίσασαν.

Ὡδή ε'. Ἰλασθητί μοι Σωτήρ.

Νομίμως φιλοσοφῶν, σοφίας δώρων ἐπέτυχες· ἐνθέως θεολογῶν, ὀρθοδόξα δόγματα, Παμμακάρο κατέλιπες· ὧν κατατρυφῶντες, αἱ πιστοὶ σὲ μακαρίζομεν.

Συνέσει θεοπρεπεῖ, θεόφρον καλλωπιζόμενος, τῷ θεῷ μυσταγωγῶ, τὸ οὖς σου ὑπέκλινας· καὶ τὴν ὑπερκόσμιον, ὑπ' αὐτοῦ σοφίαν, ἐμυθήης Διονύσιε.

Ο'βίος σου θαυμαστός, ὁ λόγος θαυμασιώτερος, ἢ γλῶσσά σε φωταυγής, τὸ στόμα πυρίπνοον, μάκαρ Διονύσιε· ὁ δὲ νοῦς σου Πάτερ, ἀκριβῶς θεοειδέστατος.

Θεοτοκίον.

Φωνήν σοι τοῦ Γαβριὴλ, τὸ Χαῖρε πίστει κραυγάζομεν· ἐξ ἧς ἀφράστως ἡμῖν, ὁ ζωαρχικώτατος, ἀνήρ ἐ χρηματίσει, καὶ συνανεστράφη, τοῖς ἀνθρώποις ὁ φιλόνηρωπος.

Ὁ Εἰρμός.

« Ἰλασθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἄνομιαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπακούσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τὰς οὐρανίους διαβάς πύλας ἐν πνεύματι, μαθητευθεὶς τῷ ὑπὲρ τρεῖς οὐρανοὺς φθάσαντι, Ἀποστάλω Διονύσιε τῶν ἀρρήτων, ἐπλουτίσθης πᾶσαν γνῶσιν καὶ κατηύγασας, τοὺς ἐν σκότει ἀγνωσίας πρὶν καθευδοντας· διὰ κράζομεν· Χαίροις Πάτερ παγκόσμιε.

Ὁ Οἶκος.

Α'γγελος ἐξ ἀνθρώπων ἀρεταῖς χρηματίσας ὁ μέγας Διονύσιος πᾶσαν, ὡς ὑπόπτερος, ἐμυθήθη τὸν νοῦν τὴν οὐράνιον γνῶσιν· διὸ ἄσμασιν, ὡς Ἄγγελον τιμῆσωμεν, βωῶντες πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα·

Χαῖρε ὁ γνοὺς τὸν Χριστὸν διὰ Παύλου· χαῖρε πολλοὺς πρὸς Χριστὸν ἐπιστρέψας.

Χαῖρε πολυθέου σκηπτοῦς ὀλετήριον· χαῖρε θεογνωστοῦ βουλήσ σιοπευτήριον.

Χαῖρε βίβλος θεοχάρακτος, μυστηρίων θεσαυρέ· χαῖρε πίναξ θεομόρφωτε, καὶ διόπτρα οὐρανοῦ.

Χαῖρε, ὅτι τὸ Πῶθος τοῦ Κυρίου κατεῖδες· χαῖρε, ὅτι προθύμως δι' αὐτὸν σφαγιασθήσῃ.

Χαῖρε πηγὴ, βλυστάνοισα ἄφεσιν· χαῖρε ῥαυνίς, κοιλαίνουσα ἄνοιαν.

Χαῖρε ὁδὸς ἀπλαγῆς σωτηρίας· χαῖρε φραγμὸς
ἀσεβῶν παροδίας.

Χαίροις Πάτερ παγκόσμιε.

Συναξάριον.

Τῆ Γ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱε-
ρομάρτυρος Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου.

Στίχοι.

Τέμνη κεφαλῆν· καὶ τὸ λοιπὸν ὡς μέγα!

Ἄρας γὰρ αὐτὴν, Διονύσιε τρέχεις.

Τμηθεὶς Διονύσιε τρίτη κεφαλῆν θείας αἵρων.

Οὗτος, πλούτω καὶ δόξῃ καὶ συνέσει καὶ σοφίᾳ τῶν ἀ-
πάντων ὑπερέχων, τῶν ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ βούλευ-
τῶν εἰς τὴν· καὶ ἀγρευθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Παύλου, καὶ
βαπτισθεὶς, χειροτονεῖται Ἐπίσκοπος, τὰ ἀπόρρητα μνη-
θεῖς ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Ἱεροθέου, καὶ συγγράμματα καταλα-
λοιπῶς παράδοξα, θαυμαστά τε καὶ ὑψηλότατα, ὧν ἐνός
τέως μνημενεῦσαι ἐπικαιρότατον.

Γενόμενόν με, φησὶ, ποτὲ κατὰ τὴν Κρήτην, ὁ ἱερός ἐξ-
εναγώγησε Κάρπος, ἀνὴρ, εἰ καὶ τις ἄλλος, διὰ πολλὴν
καθαρότητα νοῦ, πρὸς Θεοπτίας ἐπιτηδεύματος· καὶ γὰρ
οὐδὲ ταῖς τῶν Ἁγίων Μυστηρίων τελεταῖς ἐπιχειρεῖ, μὴ
πρότερον αὐτῷ κατὰ τὰς προτελείους εὐχάς, ἱεράς καὶ εὐ-
μενοῦς ὁράσειως ἐπιφαινεμένης, ἔλεγεν οὖν, ὅτι, λελυπη-
κότες αὐτὸν ποτὲ τῶν ἀπίστων τινός (ἢ λύπη δὲ ἦν, ὅτι
τῆς Ἐκκλησίας ἐκεῖνος τινὰ πρὸς τὸ ἄβιον ἀπεπλανήσεν),
εἶτι τῶν Ἱλαρίων αὐτῷ ἡμερῶν τελομένων, διὸν ἀμφοτέ-
ρων ἀγαθοπρεπῶς ὑπεροῦξασθαι, καὶ Θεὸν Σωτῆρα συλλή-
πτορα λαβόντα, τὸν μὲν ἐπιστρέψαι, τὸν δὲ ἀγαθότητι νι-
κῆσαι· καὶ μὴ διαλιπεῖν νουθετοῦντα διὰ βίου πάντως,
καὶ οὕτως ἐπὶ τὴν θείαν αὐτοῦ ἀγαθὴν γνώσιν· ἀλλ' ὅ-
γε μὴ πρότερον τοῦτο παθῶν, οὐκ οἶδ' ὅπως τότε, πολλὴν
δυσημίαν καὶ πικρίαν ἐνοστάξας τῇ ψυχῇ, κατέδαρθε μὲν
οὕτω κακῶς ἔχων· ἐσπύρας γὰρ ἦν. Περὶ δὲ μέσας νύκτας,
εἰσθεὶς γὰρ εἰς τὸν δετὸν καιρὸν αὐτὸς ἀφ' αὐτοῦ πρὸς τῆς
θείας ὕμνου ἐρηγησέναι, διανοστάμενος· ἐστὼς δὲ ὁμοῦ
εἰς τὴν θείαν ὁμιλίαν, οὐκ εὐαγῶς ἠνιάτο καὶ ἐδυσχεραίνε-
νεν, οὐκ εἶναι δίκαιον λέγων, εἰ ζῶεν ἄνθρωπος ἄβιος, καὶ
διαστρέφοντες τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας· καὶ ταῦτα
λέγων, εἶδειτο τοῦ Θεοῦ πρῆστῆρι τινὶ τὰς ἀμφοτέρων εἰς
ἅπαξ ἀνηλεῶς ἀποπαῦσαι ζωάς.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔλεγε ὁδοῦν ἰδεῖν ἄφω τὸν οἶκον,
ἐν ᾧ περ εἰστήκει, διαδοθηθῆντα πρότερον, καὶ ἐκ τῆς ἀ-
ροφῆς εἰς δύο μίσον διαιρεθῆντα, καὶ τινὰ πυρὸς φλόγα
πολύφωτον ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ ταύτην (ἰδοὺ γὰρ λοι-
πὸν ὑπαίθερος ὁ τόπος) ἐκ τοῦ οὐρανοῦ χώρου μέχρις αὐ-
τοῦ καταφερομένην. Τὸν δὲ Οὐρανὸν αὐτὸν διαπεπιτασμέ-
νον, καὶ ἐπὶ τῷ ὠτῷ τοῦ Οὐρανοῦ τὸν Ἰησοῦν, ἀπείρων
αὐτῷ ἀνθρωποειδῶς παρισταμένον Ἀγγέλου· καὶ ταῦτα
μὲν ἄνωθεν ὁρᾶσθαι, καὶ αὐτὸν θαυμάζειν.

Κατὼ δὲ κύψας ὁ Κάρπος, ἰδεῖν ἔφη καὶ τὸ ἴδιον
αὐτὸ πρὸς ἀγανίς τι χάσμα καὶ σκοτεινὸν διεσπῆγμένον·
καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας ἐκεῖνους, οἷς ἐπῆρατο, πρὸ αὐτοῦ,
κατὰ τὸ στόμιον ἐστικέναι τοῦ χάσματος, ὑποτρόμους, ἐ-
λεικνοὺς, ὅσον οὕτω καταφερομένους ὑπὸ τῆς τῶν οἰκείων
ποδῶν ἀστασίας. Κάτωθεν δὲ ἀπὸ τοῦ χάσματος ἔβρις
ἀνέρπειν· καὶ περὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ὑποκινουμένης, πο-
τὲ μὲν ἀποσῦρειν, ἐπανελευμένους ἅμα καὶ ἐπιδαρουῦντας
καὶ ἔλκοντας· ποτὲ δὲ τοῖς ἐδοῦσι, καὶ ταῖς οὐραῖσις ὑ-
σούφαντας, καὶ ὑπογαργαλίζοντας, καὶ διὰ πάντος εἰς
τὸ ἀγανίς ἐμβαλεῖν μηχανωμένους, καὶ διαδοῦντας ἅμα,

καὶ ὑπωθοῦντας, καὶ παίοντας· Ἐδόκουν δὲ εἶναι πρὸς
τὸ πεσεῖν ἐκεῖνοι, τὰ μὲν ἐκόντες, τὰ δὲ καὶ ἄκοντες, ὑπὸ
τοῦ κακοῦ βιαζόμενοι, κατ' ὀλίγον ἅμα καὶ πειθόμενοι.

ἔλεγε δὲ αὐτὸν ὁ Κάρπος ἤθεσθαι κατὰ βλέποντα, τῶν
ἄνω δὲ ἀμελεῖν· δυσχεραίνειν, δὲ καὶ ἐλιγωρεῖν, ὅτι μὴ ἦ-
δη πεπτώκασι· καὶ τῷ πράγματι πολλάκις ἐπιθέμενον καὶ
ἀδυνατήσαντα, ἀχθεσθῆναι καὶ ἐπαράσασθαι· καὶ ἀνανεύ-
σαντα μόλις, ἰδεῖν μὲν αὖθις τὸν Οὐρανὸν, ὡς περ καὶ πρό-
τερον ἐωράκει, τὸν δὲ Ἰησοῦν ἐλεήσαντα τὸ γινόμενον, ἐξα-
νασθῆναι τοῦ ὑπερουρανοῦ, καὶ ἕως αὐτῶν καταβάντα,
καὶ χεῖρα ἀγαθὴν ἐρέγειν· καὶ τοὺς Ἀγγέλους αὐτῷ συ-
επιλαμθανομένους ἄλλεθεν ἄλλου ἀντεχεσθαι τοῖς ἀνδράσι,
καὶ εἰπεῖν τῷ Κάρπῳ τὸν Ἰησοῦν, τῆς χειρὸς ἦδη προτε-
ταμένης· « Παιε κατ' ἐμοῦ λοιπὸν· ἔτοιμος γὰρ εἰμι καὶ
αὖθις καὶ πολλάκις ὑπὲρ ἀνθρώπων ἀνασωζομένων παθεῖν,
καὶ προσφίλις μοι τοῦτο, μὴ ἄλλων ἀμαρτανόντων· πλήν
ὄρα, εἰ καλῶς ἔχει σοι τὴν ἐν τῷ χόσματι καὶ μετὰ τῶν
ἔφρων μενῆν, ἀνταλλάξασθαι τῆς μετὰ Θεοῦ καὶ τῶν ἀ-
γαθῶν καὶ φιλανθρώπων Ἀγγέλων ».

Αὐτὸς τοίνυν, καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως
ἐρμηνεύσας τὸν τύπον, μετὰ ταῦτα καταλαβὼν τὰ Ἐσπί-
ρια μίση, ἐπὶ τῆς βασιλείας Δομετιανοῦ, καὶ πολλά θαύ-
ματα ἐπιδειξάμενος ἐν Παρισίῳ τῇ πόλει, τὴν κεφαλὴν ἀ-
ποτιμύεται· καὶ αὐτὴν ἰδίαις χερσὶν ὑποδεξάμενος, μέχρι
δύο μιλίων ἐβάδισε, θαῦμα τοῖς ὄρωσιν ἐνοσησάμενος·
καὶ οὐ πρότερον ταύτην ἀνῆκε, πρὶν ὅτε γυναικὶ ἐνόματι
Κατούλα ὑπαντήσας, καὶ κατὰ θείαν πάντως συσχεθεὶς
πρόνοιαν, ταῖς ἐκεῖνης παλάμαις οἶά τινα θησαυροὺς ἐνα-
πέθετο. Ὡσαύτως Ρουστικός καὶ Ἐλευθέριος κατατομῶν-
ται οἱ αὐτοῦ φοιτηταί, καὶ σὺν τῷ μαρτυρικῷ σώματι τοῦ
ἱεροῦ κήρυκος, τὰ τῶν Ἁγίων σώματα ρίπτονται, θηροὶ
βορᾶ καὶ ὄρνεις προκείμενα. Πιστῶν δὲ τινες τὰ τῶν
Ἁγίων λαμβάνουσι, λείψανα, καὶ ἐν τῷ ἀφανεί κατατίθεν-
ται, διὰ τὸν ἐπικείμενον φόδον τῶν θημῶν. Κάκειναι
ἀπαλλαγέντων, ἐν τινὶ τὰ τῶν Μαρτύρων λείψανα ἢ μα-
καρία Κατούλα δομήματι κατατίθῃσι, τρίτην τοῦ Ὀκτω-
βρίου μηνός ἄγοντος.

Ἦν δὲ κατὰ τὸν σωματικὸν τύπον, τὸ μέγεθος μέσος,
ἰσχυρὸς, λευκὸς, ὑπόχρως, ὑπόσιμος τὴν εἴνα, τὰς σφῆς
συνεσπασμένος, κοῖλος τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς μεγάλα ἔχων,
πολιός, κομήτης, μετρίως βαθυμένους τὴν ὑπὲρ τὴν, ἀραιός
τὴν ἐκφυσιν τοῦ γενείου, ἡμίμα προχασσῶν, μακροδακτυ-
λος ταῖς χερσὶν. Ἡ δὲ συναξὶς αὐτοῦ τελεῖται ἐν τῇ ἀ-
γιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων
Ρουστικοῦ καὶ Ἐλευθερίου.

Στίχ. Ἐλευθέριον καὶ Ρουστικὸν τὸ ξίφος

Ἐλευθέρους τίθει καὶ τῶν γένων.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Θεοκτίστου.

Στίχ. Κτίστη σέβας δούς Θεοκτίστος, οὐ κτίσει,
Χαίρων κεφαλῆς τὴν ἀφαίρεσιν φέρει.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος
Διονυσίου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ὀκτώ Μαρτύρων.

Στίχ. Διονύσιος σὺν συνάθλων ὀκτάδι

Ζόφου μεταστάς, φωτὸς οἰκῆ χωρίον.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῶν χρόνων Ουαλεριανοῦ, καὶ Γαλιπ-
νου τῶν Βασιλέων· καὶ προσαχθεὶς Αἰμιλιανῷ τῷ
ἡγεμόνι, καὶ μὴ πεισθεὶς, ὑπερορία καταδικάζεται· εἴτα
δημιύεται, καὶ λιθάζεται, πλείονα παθῶν ἢν ὑπέμεινε
πρῶτη ἐπὶ Δεκίου ἐν τῇ Λιβυῇ. Κατακλειθεὶς οὖν ἐν

αυχηρῶ τόπω, σὺν Φαύστῳ, καὶ Γαίῳ, καὶ Πέτρῳ, καὶ Παύλῳ, καὶ ἑτέροις τέσσαρσιν, καὶ πάντες ὁμοῦ ἐγκαρτερήσαντες ἐπὶ δώδεκα χρόνοις, ἐτελειώθησαν ἐν καλῇ ὁμολογίᾳ.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεαγένους.

Στιχ. Ὡς ἦλθεν ἐν χρῶ τῆς πυρᾶς Θεαγένης, εἰσῆλθεν αὐτὴν οὐ ταραχθεὶς τῆ θείᾳ.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοτέκνου.

Στιχ. « Ἄπας ἐλεύσθην » καὶ Θεότεκνος λέγει, Ὡς Παῦλος εἶπε, πρὸς Κορινθίους γράφων.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀδαύκτου.

Στιχ. Εἶφει θανὼν, Ἄδαυκτε Μάρτυς Κυρίου, σὺν Μάρτυσι ζῆς, καὶ Θεὸν ζῶντα βλέπεις.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γωάννη τῆ Χοζεβίτου, Ἐπισκόπου Καισαρείας.

Ὁ υἱὸς ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης Ὁρθαῖος ὑπῆρχε τῆς κατ' Αἴγυπτον χώρας· δεξάμενος δὲ τὸ ἀγγελικὸν ὄχημα τῶν Μοναχῶν παρὰ τοῦ πάππου αὐτοῦ, καὶ συνταξάμενος τῷ γέροντι, τοὺς ἁγίους τῶν Ἱεροσολύμων κατέλαβε τόπους. Εἶθ' οὕτως ἀπελθὼν πρὸς τὸν πάππον αὐτοῦ, καὶ συνταξάμενος τῷ γέροντι, ἐξῆλθε τῆς Μονῆς, καὶ ἐν κρημνώδει τόπῳ καὶ δυσβάτῳ εὐρῶν μικρὸν σπηλαίον, ἐν αὐτῷ κατοικήσας, τρεφόμενος ἐκ τῶν ἐκείσε ἀκροδρύων. Τοῦτον ὁ Θεὸς βουλόμενος δοξάσαι, ἐφάνερωσεν οὕτως.

Ἀνανίας τις, Ἀσκητὴς μέγας καὶ περιδότης, ἦν ἐν ταῖς τόποις ἐκείνοις κατοικῶν· προσήχθη δὲ τινος πλουτοῦ υἱὸς τῷ μεγάλῳ τούτῳ ἀνδρὶ, ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου ὀχλούμενος· οὐ προσεδέχθη δὲ, προτρεψάμενος τοῦ Ὁσίου, ἐκ ταπεινώσεως πάντως, ἐπὶ τὸ ἐνδοτερον μᾶλλον τοῦ τόπου εἰσελθεῖν, καὶ τὸν Αἴγυπτίου Ἰωάννην ἐπιζητήσει. Ὡς οὖν οἱ ἀπειθαλέντερες εἶδον ἐν ἐξήτον, καὶ ἀπηγγεῖλον δὲ ὁ παρεμύνητο, πρῶτον μὲν οὐκ ἐπιθέτο προσεῖξασθαι ὁ γληθὴς δὲ προσεῖξασθαι· καὶ στραφείς λέγει πρὸς τὸ δαίμονιον· Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀκαθάρτου πνεύμα, οὐκ ἐγώ, ἀλλὰ Ἀνανίας ὁ τοῦ Θεοῦ δούλος, διακελεύεται σοὶ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ παιδός. Ταῦτα ἀκούσας τὸ ἀκαθάρτου πνεῦμα παρὰ τοῦ Ἁγίου, ἐξῆλθε καὶ γέγονεν ὁ παῖς ὑγιής· καὶ ἐπὶ τὸ παράδοξον τοῦ θάψματος διαδόντου τούτου ἐργάσατο, ἐπεὶ οὐ καὶ μὴ βουλόμενος, τὴν τοῦ Ἐπισκόπου δοξάσαι χειροτονίαν ἐν Καισαρείᾳ.

Ὅτι δὲ οὐ συνεχωρεῖτο τὸν ψυχίου βίου καὶ εἰρημικῶν μετέρχεσθαι, τὴν Καισαρείαν καταλείψας, πρὸς τὴν ἔρημον παλινδρομεῖ. Ἄλλ' οὐκ ἔλαβε τὸν γηπόνον ὁ θησαυρὸς· παιδίον γὰρ ἔχων σμικρότατον, ὑπὸ ἀκαθάρτου καὶ τούτου ὀχλούμενον πνεύματος, σπουρίδιῳ ἐνθεῖς, καὶ βοτάναις ἄνωθεν καλύψας, τεθεικεν ἐν χρῶ τῆς τοῦ Ἁγίου θυρίδος, κἀκείθεν ὄχιτο. Κλαυθμυρίζαντος οὖν τοῦ παιδός, ἀναστάς ὁ Ἅγιος, καὶ ἰδὼν, ἐπέγνω τὸ ἐμφωλεῖον αὐτῷ ἀκαθάρτου πνεύμα· καὶ φυγαδεύσας τούτο, ὑγίωσε τὸν παῖδα· ἀλλ' οὐκ ἠρέμησεν ὁ φυγᾶς.

Σχῆμα γὰρ ὑποδύς ἀνθρώπου, καὶ ἐπὶ κρημνώδους καὶ δυσβάτου τοποῦ τὸν Ἅγιον εὐρῶν, προσέπεισε ταῖς τούτου ποσί, εὐλογίαν, ὡς δῆθεν, ἐπιζητῶν. Τὸ ἀβρῶν οὖν τῆς ὄψεως ὁ τοῦ Θεοῦ δούλος καταπλαγείς, τῶν ποδῶν αὐτοῦ συμπλακέντων, πρὸς τὸν ἔσχατον τοῦ κρημνοῦ ἀπερρίφθη πύθμενα, κατὰ κεφαλῆς πησῶν· οὐδὲν θ' ἐτι ὁ βροτοκτό-

νος ἐκ τούτου ἀπώνατο· ἔμεινε γὰρ ὁ Ἅγιος τῆ τοῦ Θεοῦ χάριτι ἀβλαβής. Εἶθ' οὕτως ἀνθρώπινῳ ληστῇ τὸν τοῦ Θεοῦ δούλον ἐκδέδωκε. Τοῖνον καὶ ποτὶ μὲν ὑπ' αὐτοῦ ἐτύπτετο, ποτὶ δὲ καὶ ὁ περιεβίβλητο ἐνδύμα ἀφῆρτετο, καὶ τὴν καλύβην ἐνεπίμπρα ὁ τύραννος. Οὕτω δὲ πάσχει ὁ Ἅγιος, τούτο μόνον καθ' ἑαυτὸν ἔλεγεν. « Ὡς εἶπερ, ὦ Κύριε, ἀρεστά σοι ταῦτα, εὐχαριστῶ σοι ». Ἦκουσεν ἔξ οὐρανοῦ ὁ Κύριος· καὶ κρατηθέντος ὑπὸ τοῦ Ἀρχόντος τοῦ ληστοῦ, καὶ φόνῳ δεινῷ τὴν ψυχὴν ἀπορρήξας, εὐμικρᾶς ἀνεσιως ὁ τοῦ Θεοῦ δούλος τετύχηκεν· ἀλλ' οὐκ ἵπαυσαστο καὶ πάλιν ὁ δόλιος ἐρύσσων κατ' αὐτοῦ.

Διερχομένου γάρ ποτε τοῦ Ἁγίου πρὸς ἐπίσκεψιν ἀδελφῶν, γυνή τις κατὰ πάροδον ἐντυχεύσασα τῷ Ἁγίῳ, καὶ τῶν ἰχνῶν αὐτοῦ ἐπιλαβομένη, παρεκάλει μὴ ἀπαξιώσαι προσαναβῆναι ἐν ᾧ αὐτὴ κατοικεῖ δωματίῳ, ἐφ' ᾧ, εἰσελθόντος, ἀρύσασθαι τὸν ἐκ τούτου ἁγιασμέν. Ὡς οὖν ὁ Ἅγιος δυσωπηθείς κατένευσε, καὶ εἰσῆλθεν, ἡ ἄνομος καὶ βιβηλος μαινάς, τὰς θυρας κλείσασα, πᾶν μελὸς αὐτῆς ἀπεγύμνου· κἀκεῖνα ἡ ἀναίδης καὶ μιαιρᾶ ἔπραττεν, ἅπερ μηδὲ θῆμις εἶπεν, πειρωμένη μολῦναι τὸν ἀμόλυντον· ἀλλ' ὁ ἀδαμάντινος οὗτος, τὸ τοῦ δαίμονος ὄργανον καταβαλὼν καὶ ἀπωσάμενος, ἐξῆλθεν ἀβλαβής.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἰωάννης, ἀκούσας περὶ τινος Ἀσκητοῦ Μαρκιανοῦ, διαβεδομημένου τοῖς πᾶσιν, ἐπέθει θεάσασθαι αὐτόν. Ὅτι δὲ ἔφθασεν ὑπὸ δεσμόν πεσεῖν, τοῦ μὴ ἐξελθεῖν τοῦ σπηλαίου, κἂν ἀπαραίτητον τι παρεμπόση, αὐτὸς ἑαυτὸν δεσμήσας, τὸν δεσμόν διαόρῃξαι οὐκ ἠνείχετο. Ἄλλ' ὅποιον παράδοξον ἢ παντέφρονον πρόνοιαν κἂν ταῦθα οἰκονομεῖ! Ἄγγελος μεταρσίον ἄρας τὸν Μαρκιανὸν ἐκ τοῦ κελλίου αὐτοῦ, ἀφορητὶ ἐν τῷ ἀντρῷ τοῦ μακαρίου Ἰωάννου κατοίκησε.

Συνελθόντων οὖν ἀμφοτέρων, καὶ ἀσπασαμένων, καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους πνευματικῆς ὁμιλίας εἰς κορον ἐμφορηθέντων, καὶ τοῦ μακαρίου Ἰωάννου τὸν τελευταίου τῆς εὐχαριστίας προσεπιλίξαντος λόγον, καὶ οὕτως εἰπόντος· « Δόξα τῷ Ἁγίῳ Θεῷ, τῷ καταξιώσαντί με τὸν ποβευνότατόν μοι ἰδεῖν Μαρκιανόν », ἐξοίφνης ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου ἀναρπασθείς ὁ Μαρκιανός, ἐξ ὀφθαλμῶν γέγονε τοῦ μακαρίου Ἰωάννου. Τοῦτο δὲ εἰς λογισμοὺς διαφορῶν τὸν Ἅγιον ἐπέβαλε, καὶ διατάξων ἦν. Ταῖς λογισμοῖς οὖν μαχόμενος, καὶ τοῦ δεσμοῦ καταφρονήσας, ἐξῆλθε τοῦ σπηλαίου, καὶ τὴν πρὸς τὸ Μαρκιανὸν κελλίον ἀγούσαν ὁδὸν ὠδευε· τῷ γὰρ μεγέθει τοῦ θάψματος ἐκπλαγείς, φάντασμα ὑπέλαθεν εἶναι τὸ γεγονός. Ὡς οὖν ἀπῆλθε, καὶ ἐξ ὀνόματος καλεῶντα τὸν Ὁσίον Μαρκιανόν ἠκῆκοί, καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐπιδημίας ὁ μακάριος Ἰωάννης ἀνέμαθε, χαίρων ἦν τὴν καρδίαν, καὶ ἀγαλλόμενος· διὰ τούτο καὶ πάλιν ἀσπασαμένων, καὶ εὐχαριστήριον δόξαν τῷ Θεῷ προσαγαγόντων, εἴκαδε πάλιν ὑπέστρεψε.

Καὶ τί μοι τὰ πολλὰ λέγειν; οὗτος καὶ δαιμόνια ἐξ ἀνθρώπων οὐκ ὀλίγα ἀπήλασε· καὶ νοσήματα ἀνίατα ἐθεράπευσεν· ὕδατα ἐν διαφορῶν τόποις ἀναβλύσαι πεποιήκεν ἔχτους ἐξ οὐρανοῦ δι' εὐχῆς πολλάκις κατήγαγε· καὶ ἄλλα πολλὰ σημεῖα ὁ Θεὸς διὰ τούτου ἐργάσατο. Καὶ μετὰ ταῦτα τὴν τιμίαν αὐτοῦ ψυχὴν τῷ Θεῷ παρατίθειν, ἐν εἰρήνῃ καὶ γῆρα καλῶ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ Ἁγίου Θεοῦ συγκατάθεσιν. Ὁ ὁμβρος οὐράνιος, ἐν γῇ διψῶσιν τὰ σὰ διδάγματα, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, ἀειποθοῦσας καταπιαίνουσι, καὶ ἀκροέστως βῶσιν.

ἐκδιδάσκουσιν· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νοήσει θεόφρονι, τοὺς ἀσωμάτους Νόας διέγραφας· καὶ τὰς τούτων Παμμάκαρ, ὑμνολογίας ἐνθους γενόμενος, τὴν Ἐκκλησίαν ὑμνεῖν ἐξεπαίδευσας· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου ὠφθης εὐάρμοστον, καὶ τὰς τούτου ἐμπνεύσεις, καὶ φανερώσεις προφητικώτατα, προαγορεύων, ἐβόας γηθόμενος· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Γ'δοῦ νῦν πεπλήρωται, τοῦ Ἡσαίου ἢ προαγορεύσεις· ἐν γαστρὶ γὰρ Παρθένε, τὸν Θεὸν Λόγον ἔσχες, καὶ τέτοκας τὸν Ζωοδότην, ὃ πάντες κραυγάζομεν· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ ἢ Ἑπταπλασίως κάμινον.

Διαφανὲς ὡς ἔσοπτρον, γεγονὼς Διονύσιε, καὶ χωρητικὸν τῶν καθαρῶν ἐμφάσεων, τὸν νοῦν ἐργασάμενος, δι' ἀρετῆς πανόλβιε, τὰς μαρμαρυγὰς, τῶν ὑπὲρ νοῦν λαμπηδόνων, δεχόμενος ἐβόας· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αφθονωτέρα χάρις σου, ἐξεχύθη τοῖς χεῖλεσιν· ὅθεν τὰς ἐνθέους, διδαχὰς παρέθηκας, τὴν τούτων διάνοιαν, ὑπερφυῶς ἡμῖν ἐξάπλων, καὶ διατραυῶν, καὶ τηλαυγῶς ἀναπτύσσων, τοῖς πίστει μελωδοῦσιν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γνωριμωτέρα γέγονε, διὰ σὲ Διονύσιε, ἢ τῶν Ἀθηνῶν πανευκλεῆς Μητρόπολις, Χριστῷ προσενέγκασα, σέ ἀπαρχὴν πανίερον, τῷ Παμβασίλει, διηνεκῶς μελωδοῦντα· Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεῶ Πασιμῶμε, τῆς ψυχῆς μετὰ τραύματα, καὶ τῆς ἀμαρτίας, τὰς εὐλαίς ἐξάλειψον· Υἱὸν γὰρ ἐγέννησας, τὸν ἐξουσίαν ἔχοντα, τοὺς πεπεδημένους ταῖς σειραῖς τῶν πταισμάτων, εὐκόλως ἀνιέναι τῶν δεσμῶν τῶν ἀλύτων, τὸν μόνον εὐεργέτην, καὶ μόνον ζωοδότην.

ᾠδὴ ἢ Ἑπταπλασίως κάμινον.

» **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν, ἐμμανῶς ἐξέ-
» καυσε· δυναίμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τούτους ἰδὼν· Τὸν δημιουργόν, καὶ Αὐτρωτὴν
» ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖ-
» τε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ δ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Αγίων Ἀποστόλων ἀξιώθεις, θεατῆς χρηματίσαι καὶ σύμπονος, συγκοινωνός, γέγονας τῆς δόξης καὶ σὺν αὐτοῖς, ἐπὶ τὴν θείαν ἔσπευσας, σώματος τοῦ ὄντως ζωαρχικοῦ, τῆς μόνης Θεοτόκου, καὶ σεβασμιωτάτης· ἦν ἐπαξίως μεγαλύνομεν.

Τῆς θείας βασιλείας ἐν οὐρανοῖς, κληρονόμος ἐγένου ὡς ἐννομος, Ἀρχιερεὺς, Πάτερ ὡς ἀήττητος ἀθλητῆς, ἱεροσύνης χρίσματι, αἷμα συγκεράσας μαρτυρικόν· διὸ διπλοῦς στεφάνους, ἀπέιληφας ἀξίως, ἱερομύστα Διονύσιε.

Ως ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν, Ἱεράρχα σοφὴ Διονύσιε, διὰ παντός, πρέσβευε ῥυσθῆναι ἐκ πειρασμῶν, τοὺς εὐσεβῶς ὑμνοῦντάς σε, μύστα τῶν ἀρρύτων θεωριῶν, ὡς τῆς κρυφιομύστου, καὶ θεαρχικωτάτης, ἱεροφάντης ἀγαθότητος. Θεοτοκίον.

Νικῶσαν τὰς αἱρέσεις νεανικῶς, τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν ἀναδείξον, ἦν ὁ Χριστὸς, αἷματι τιμίῳ τῷ ἑαυτοῦ, ὡς ἀγαθὸς ἐκθήσατο, Κεχαριτωμένη ὁ σὸς υἱός· καὶ σῶσον ἐκ κινδύνων, καὶ τῆς ἐπικρατείας, τῆς κατεχούσης ἡμᾶς λύτρωσαι. ᾠδὴ ἢ Ἑπταπλασίως κάμινον.

» **Ε**ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς
» γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός,
» ὠφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωρότερα τῶν οὐρανῶν· διὸ σε Θεοτόκε, Ἀγγελῶν καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχαὶ μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλῆριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Τῷ Παύλῳ Διονύσιε, τῷ κλεινῷ κορυφαίῳ, μαθητευθεῖς πανόλβιε, ὑπ' αὐτῆ ἐμνήθης, τῶν ἀποκρύφων τὴν γνώσιν· ὅθεν σε καὶ λαμπτήρα, τῇ Ἐκκλησίᾳ τίθησιν, Ἀθηνῶν προχειρίσας, τῆς εὐσεβοῦς, Ἱεράρχην πόλεως ἦν φυλαίττοις, ὀρθοδοξοῦσαν πάνσοφε, σαῖς εὐχαῖς θεοκήρυξ.

Θεοτοκίον.

Εν τῇ σεπτῇ κοιμήσει σου, Παναγία Παρθένε, παρῆν ὁ Διονύσιος, σὺν τῷ Ἱεροθέῳ, καὶ Τιμοθέῳ τῷ θείῳ, ἅμα τοῖς Ἀποστόλοις, ἕκαστος ὕμνον ἄδοντες, πρόσφορον τῇ σῇ μνήμῃ μετ' ὧν καὶ νῦν, πᾶσα γλῶσσα βρότειος ἀνυμνεῖ σε, τὴν τοῦ Θεοῦ λοχεύτριαν, καὶ τοῦ κόσμου προστάτιν.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦγος πλ. δ'. Γερμανοῦ.

Εν Ἱερεῦσι καὶ Μάρτυσι διαπρέψας ᾠσε, πιστὸς ἀνεδείχθης Ποιμὴν, τοῦ Χριστοῦ πικρῶν τὸ ποτήριον· διὸ ἐν ἑκατέροις εὐαρεστή-

σε αὐτῷ τῷ Χριστῷ, πρέσβευε ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, σὺν τοῖς ἄνω Λειτουργοῖς, ἐν φωτὶ νῦν αὐλιζόμενος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Απασαν ἔξωσον Δέσποινα, τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, ῥαθυμίαν, αἰμείλιαν, ἀκηδῖαν, ἀνοιαν, ἀσωτίαν, ἀσέλγειαν, ἀντιλογίαν, ἀνηκοίαν δεινὴν, τῶν προσταγμάτων τοῦ Θεοῦ Πνεύματος· πᾶσαν πρὸς τούτοις δὲ, ἀπλησίαν, ἀγνοίαν, ἀσυμπαθῆ, τρόπον ἀσυνείδητον, γνώμην καὶ σῶσον με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Αναρχε Λόγε τοῦ Πατρὸς ὡ Υἱέ μου, καὶ τῷ Πνεύματι σύνθρονε, πῶς τὰς σὰς ἀχράντους παλάμας, ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐξέτεινας; τίς ἢ τοσαύτη σθ, νῦν, πτωχεῖα ὑπεράγαθε; παρῖσαμένη τῇ σῇ σταυρώσει, ἀνεβόα ἡ Πανάμωμος.

Καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς συνήθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἱεροθέου, Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου τρία.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ο φωτοκιδέστατος Χριστοῦ, ἔρωσ καὶ θειότατος, τὴν σὴν ψυχὴν κατελάμπρυνε, καὶ τὴν διάνοιαν, γλυκυτάτῳ φέγγει, εὐσεβῶς ἐπύρσευσε, καὶ πᾶσαν αἰσθητὴν ἠδυπάθειαν, ὡς πῦρ κατέφλεξεν, οὐρανίων ἐπιλάμψεων, ἐκτέλεσας, δοχεῖον πανέντιμον.

Η μεγαλοπρέπεια τῶν σῶν, λόγων Ἱερόθεε, καὶ τῶν σοφῶν ἀποδείξεων, ἡ παναρμόνιος, καὶ ἀκριβεστάτη, ἀγωγή καὶ μέθοδος, ἐπιστημονικῆς διαθέσεως, καρπὸς γνωρίζεται, καὶ φωτίζει τοὺς προστρέχοντας, καὶ σοφίζει τοὺς ἀναγινώσκοντας.

Τὸ περιφανέστατον τῶν σῶν, συνταγμάτων Ὅσιε, περὶ τὰ θεῖα θεάματα, ὁ Διονύσιος, ὁ πολὺς τὰ θεῖα, τοῖς πιστοῖς ἐκήρυξε, καὶ τὸ ὑπερφυῆς τῶν δογμάτων σου· μεθ' οὗ δυσώπησον, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Παρθένε πανύμνητε Μωσῆς, τὸ ἐν σοὶ μυστήριον, προφητικαῖς εἶδεν ὄμμασι, βῆτον

τὴν ἀφλεκτον, καὶ περ καιομένην, πῦρ γὰρ τῆς Θεότητος, τὴν μήτραν σου Ἀγνή οὐ κατέφλεξε· διὸ αἰτούμεν σε, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, παράσχου τοῖς δούλοις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σφαγὴν σου τὴν ἀδίκον Χριστέ, ἡ Παρθένος βλέπουσα, ὄδυρομένη ἐβόα σοι· Τέκνον γλυκυτάτον, πῶς ἀδίκως θνήσκεις, πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνη με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν μητέρα, καὶ δούλην σου δέομαι.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὡς συνήθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ τῆ Ἀκροστιχίς.

Τὴν φωσφόρον σου, Παμμακάαρ, μνήμην σέβω. Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγραὶν διοδεύσας.

Τὸν οὐρανοφοίτην μυσταγωγὸν, θεοληπτον Παῦλον, τὸν τοῦ κόσμου σαγηνευτὴν, διδάσκαλον ἔχων θεωρίας, τῆς ἀνωτάτω μύστης γέγονας.

Η πνευματοκίνητος ἐμφανῶς, τοῦ Παύλου σε γλώσσα, φθεγγομένη τὰ τοῦ Θεοῦ, μυστήρια Μακάαρ περιέσχες, καὶ θεωροῦν ἀπειργάσατο.

Νυττόμενος πόθῳ πνευματικῷ, καὶ θείοις λόγοις, ἐν συνέσει προσομιλῶν, τῷ πάντων Δεσπότη παντέρου, θεολογίας ἀνατέθεικας.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς αἰδίου θεοπρεπές, δοχεῖον Παρθένε, γενομένη καὶ καθαρὸν, κηλίδων με πάσης ἀμαρτίας, καὶ μολυσμάτων πλῆνον Δέσποινα.

Ὡδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ως ἱερολογοῦντα, τὰ ἱερά γράμματα, καὶ τῆς εὐσεβείας τὸν λόγον ἀνακηρύττοντα, πάντες τιμῶμέν σε, χαρμονικῶς συνελθόντες, μάκαρ Ἱερόθεε, καὶ μακαρίζομεν.

Συγτονία καὶ νεύσει, καὶ θεϊκῷ ἔρωτι, πρὸς τὸν εὐεργέτην τῶν ὅλων ἀνατεινόμενος, τὸν νοῦν ἐλάμπρυνας, μαρμαρυγαῖς ταῖς ἐκείθεν, καὶ ψυχὴν ἐφαίδρυνας, Μακαριώτατε.

Φερωνύμως ἐκλήθης, καὶ ἱερόν ἐνθεον, καὶ ἡγιασμένον Θεόφρον ὠφθης ἀνάθημα, τῷ Παντοκράτορι, καὶ Ποιητῇ τῶν αἰώνων, καὶ γὰρ ἐκόσμησας, τὸν ἐπουράνιον.

Θεοτοκίον.

Οὐρανὸν ὁ τανύσας, καὶ τὸν τῆς γῆς ἀ-
χραντε, γύρον ὁ κατέχων, τὰ πάντα φύ-
σει Θεότητος, ἐν ταῖς ἀγκαλαῖς σε, σωματικῶς
κατεσχέθη, καὶ πιστοῖς σε στήριγμα, πᾶσιν ἀ-
νέδειξεν.

Ὁ Εἰρμός.

- **Ο**ὐρανίας ἀψίδος, ὀροφηγέ Κύριε, καὶ τῆς
- Ἐκκλησίας δομητορ σύ με στερέωσον,
- ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης,
- τῶν πιστῶν τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος γ'.

Θείας πίστεως.

Πᾶσαν ἠρδευσας τὴν οἰκουμένην, ὡς περ νά-
μασι ταῖς διδαχαῖς σου, τῆς εὐσεβείας ἐκ-
βλύζων τὰ δόγματα· ἡ τῆς ζωῆς γὰρ πηγὴ, ὁ
Χριστὸς ἐν σοί, ἐπανεπαύσατο ὡς Ἱερόθεε. Πά-
τερ ὅσιε, αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι
ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενομέ-
νος, ἐν τῇ γαστρὶ σε, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρω-
πήσας μεμύνηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρ-
θένον σε, ὡς πρὸ τῆ τόκου φυλάξας πανάμωμον,
μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσα-
σθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος
Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη
κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστή-
σαντα, μητροπρεπῶς θρηνηδοῦσα ἐκραύγαζεν·
Οἴμοι! τέκνον μου· πῶς πάσχεις θείων ρύσα-
σθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

Ὡδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ρήτορικαῖς, θεηγορίαις ἐλάμπρυνας, τὰς χο-
ρείας, μάκαρ Ἱερόθεε, τὰς τῶν πιστῶν, καὶ
τὸν ἱερόν, σύλλογον θεόφρον, τῶν Ἀποστόλων
κατηύφρανας, ἐκστάσει θειοτέρᾳ, κεχηρημένος
καὶ ψάλλων· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Ολος Θεῶ, ἱερωμένος γεγένησαι, ὀλοτρό-
πως, μάκαρ ἐξιστάμενος, ταῖς πρὸς αὐ-
τὸν θεολογικαῖς, ἱερολογίαις, Ἱεροφάντορ θεό-
ληπτε· καὶ θεῖος ὑμνολόγος, καὶ σοφὸς θεηγό-
ρος, τοῖς παροῦσιν ἐμφρόνως κρινόμενος.

Νῦν καθορῶν, Πάτερ τὰ θεῖα τρανότερον,
παρελθόντων, πάντων ἱερώτατε, τῶν αἰ-
νιγμάτων καὶ τῶν σκιῶν, ταῖς ἀληθεστάταις,
τῆς θεοπτείας ἐμφάσει, δυσώπησον σωθῆναι,
τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας· Τῇ δυνάμει σου δό-
ξα φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν Θεόν, τὸν ἀχωρήτως χωρούμενον, ἐν
κοιλίᾳ, Πάναγνε ἐχώρησας, ὡς καθαρὰ
καὶ παρθενικαῖς, καθωραῖσμένη, φαιδρότησιν
ἀειπάρθενε· διό σε Θεοτόκον, ἀληθῶς εὐφημοῦ-
μεν, καὶ τὸν τόκον σου πίστει δοξάζομεν.

Ὡδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ομόδιαιτος Μάκαρ, τῷ τῶν Ἀποστόλων
ὑπάρχων συστήματι, σὺν αὐτοῖς ἐπέστης,
τῇ κοιμήσει τῇ θεῖα θεσπέσιε, τῆς τὸν ζωοδό-
την, σωματικῶς ἡμῖν τεκούσης, παναγίας ἀ-
γνῆς Θεομήτορος.

Υπερφυῶς ἐννοήσας, καὶ πρεσβυτικῶς τὰ
ὑπὲρ λόγον θεάματα, ὑψηλήσω πᾶσι,
τοῖς πιστῶς δεχομένοις τὴν ἔλλαμψιν, καὶ τὰς
σὰς Παμμάκαρ, συνοπτικὰς θεολογίας, συνιέ-
ναι ποθοῦσι πανάριστε.

Πανολβίαις ἀκτίσι, τῆς ὑπερφυοῦς φωταυ-
γείας λαμπόμενος, ἀκριβεῖα θείων, ἀ-
ποδείξεων καὶ καθαρότητι, τῶν πολλῶν ἐκρά-
τεις, χρόνου τριβῆ καὶ θεωρίᾳ, σοφωτέρᾳ τὰ
θεῖα μούμενος.

Θεοτοκίον.

Απειρανδρως Παρθένε, τὸν ἀπεριόριστον φύ-
σει Θεότητος, ἀνδρωθέντα Λόγον, δι' ἡμᾶς
τοὺς ἀνθρώπους συνέλαβες, ἐξ αἱμάτων Κόρη,
παρθενικῶν διαπλασθέντα, ὑπὲρ λόγον καὶ νό-
μον τῆς φύσεως.

Ὡδὴ ε'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Μυήσει θεοπρεπεῖ, τὴν θεῖαν γνῶσιν μού-
μενος, τοὺς λόγους Πάτερ τοὺς σοὺς, ὡς
δεύτερα λόγια, σαφῶς καταλέλοιπας, ἱερογνω-
σίαις, τὰς ψυχὰς ἡμῶν φωτίζοντας.

Μακάριος ἀληθῶς, ἐγένεθ θεομακάριστε, κε-
καθαρμένη ψυχῇ, τὸ ὄντως μακάριον, καὶ
μόνον ἐράσμιον, ἀγαπήσας κάλλος, τοῦ Σωτή-
ρος Ἱερόθεε.

Αχράντοις ἐπιβολαῖς, ἐνατενίζων θεόληπτε,
ταῖς νοηταῖς ἀστραπαῖς, τῶν θείων ἐλ-
λάμψεων, τῆς τούτων μεθέξεως, καὶ φωτοδο-
σίας, κοινωνῶς ὠφθης μακάριε.

Θεοτοκίον.

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σὲ Θεοτόκον δοξάζο-
μεν· τὸν ὄντως ὄντα Θεόν, ἀρρήτως γὰρ
τέτοκας, σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, συνδεδραμηκό-
τα, Παναγία Μητροπάρθενε.

Ὁ Εἰρμός.

- Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλοὶ γὰρ αἱ ἀνο-
- μίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνα-
- γαγε δέομαι· πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπα-
- κουςόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ήχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Τὸν ἱεράρχην Ἀθηνῶν ἀνευφημοῦμέν σε, ὡς μνηθέντες διὰ σοῦ ξένα καὶ ἄρρητα ἀνεδείχθης γὰρ θεόληπτος ὑμνολόγος. Ἀλλὰ πρόσβευε παμμάκαρ ἱερόθεε, ἐκ παντοίων συμπτωμάτων ἡμᾶς ῥύεσθαι, ἵνα κραζῶμεν· Χαίροις Πάτερ θεόσοφε.

Συναξάριον.

Τῆ Δ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἱεροθέου Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

Στίχοι.

Ἱερόθεος ἱερώθη σοι παλαι·

Νῦν, δ' αὖ ματασταῖς, καὶ συνήφθη σοι Λόγε.

Ἡοῖ σῆμα κάλυψε τετάρτη Ἱερόθειον.

Οὗτος τῶν ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἐννέα βουλευτῶν εἰς τὴν Προκατηχηθεῖς δὲ παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, Ἐπίσκοπος χειροτονεῖται Ἀθηνῶν· καὶ αὐτὸς τὸν μέγαν Διονύσιον τὴν εἰς Χριστὸν κατηγεῖ πίστιν. Αὐτὸς δὲ καὶ ἐπὶ τῇ κηδεῖα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἦν ἐξάρχων, ἐπὶ τῇ συνελεύσει τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅπως ἐκδημῶν, ὅλος ἐξισταμένος, καὶ παρὰ πάντων, ὧν ἠκούετο καὶ ὠρατο, θεόληπτος, καὶ θεῖος ὑμνολόγος φαινόμενος. Καλῶς δὲ καὶ θεοφιλῶς πολιτευσάμενος, καὶ Θεὸν τῇ πολιτείᾳ καὶ τοῖς κατορθώμασι εὐφράνας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῆ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πέτρου Καπιτωλίων.

Στίχ. Εὐθνηκτος ὦν μάχαιρα Πνεύματος Πέτρος, Τὸ τοῦ ξίφους εὐθνηκτον οὐκ ἔδειλία.

Οὗτος ἦν γέννημα καὶ θρέμμα τῆς αὐτῆς πόλεως, σοφὸς ἄγαν, καὶ συνέσει πολλῶν διαφέρων. Γάμῳ δὲ προσμιλήσας, καὶ παῖδας τρεῖς ἀποτεκὼν, τὸν μοναστήν βίον ὑπέλαθε· καὶ Προεσβυτερός βίᾳ τιμηθεὶς παρὰ τοῦ τὸν θρόνον ἰθύνοντος Βασίλειου, ὡς διδάσκαλος Χριστιανῶν τῶ τῶν Ἀγαρηνῶν διαβάλλεται ἰθύνοντι· καὶ ἐν τῇ τῶν Δαμασκηνῶν ἀγχεί, διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀγάπην, πρῶτον μὲν τὴν γλώτταν τιμηθεὶς, τρανότερον καὶ ἄξύτερον ἐξεβόησεν. Εἰθ' οὕτω τὴν δεξιὰν χεῖρα ἀφαιρεῖται, καὶ τοὺς πόδας. Εἶτα τὰς ἀφθαλμὰς ἐξορύττεται, καὶ σταυρῷ προσπύγνυται, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμνεται, καὶ πυρὶ τὰ ὅσα πυρποληθεὶς, τῷ ποταμῷ ἀπερρίφθη.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Δομνίνης, καὶ τῶν θυγατέρων αὐτῆς Βερίνης, καὶ Προσδόκης.

Στίχ. Τὸ τῆ ποταμῷ ρεῦμα ῥύμμα τρεῖς κόραι Βιωτικῶν ἔχουσιν ἀγνοημάτων.

Αὐταὶ αἱ γυναῖκες θεῖῳ ζήλῳ τρωθεῖσαι, καταλιποῦσαι οἰκίας καὶ συγγενεῖς, πρὸς τὴν ἀλλοτρίαν μετετάξαντο· καὶ τὸ λοιπὸν φεύγουσαι, κατέλαβον τὴν Ἐδεσσαν. Ἐκείσε τοῖσιν διατριβουσῶν, ἐξαίφνης ἐφίσταται ὁ ἀνὴρ καὶ πατήρ, στρατιώτας ἔχων πρὸς τὴν σύλληψιν τῆς θήρας. Ὡς δὲ συνελήφθησαν, κατέλαβον τὴν Ἱεράπολιν· ποταμὸς δὲ παραρρεῖ τὴν ὁδὸν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐπανέισαν. Αὐταὶ, λαβοῦσαι τοὺς στρατιώτας, ἀριστοποιουμένους καὶ μεθύοντας, εὐχῇ συντόμῳ χρησάμεναι, εἰσῆλθον εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἀφῆκαν ἑαυτάς διὰ τῶν ρευμάτων· καὶ ὅπως ἐτελιώθησαν διὰ τῆς τοῦ ὕδατος πνιγμονῆς.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Αὐδακτε, καὶ Καλλισθένης τῆς αὐτῆ θυγατρὸς.

Στίχ. Εἶπει θανῶν Αὐδακτε Μάρτυς Κυρίου, Σὺν Μάρτυσι ζῆς καὶ Θεὸν ζῶντα βλέπεις.

Θεοῦ θεωρεῖ κάλλος ἡ Καλλισθένη, Οὐπερ τὸ θεῖον εἶχεν εἰς σκέπην σθένος.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐξ Ἐφείων τῆς Ἀσίας· δε, καὶ Δούξ δουκῶν ἐγγόνει, καὶ Ἐπαρχος Μαξιμιανῶν, ἐν πλοῦτῳ καὶ συνέσει πολλῶν διαφέρων. Διὰ δὲ τὸ μὴ θελήσαι αὐτὸν ἐκδοῦναι πρὸς γάμον τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα τῷ Βασίλει, ὡς ἀλλοτρίῳ τῆς πίστεως, τὴν οὐσίαν δημεύεται· καὶ εἰς Μελιτινὴν ἐξοριθεὶς, τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεῖται. Ἡ δὲ Καλλισθένη τὴν κεφαλὴν κειραμένη, καὶ ἀνδρικόν σχῆμα περιβαλομένη, ἐν Νικομηδείᾳ ἐκρύπτετο. Μετὰ δὲ χρόνους ὀκτὼ πρὸς τινα γυναῖκα ἦλθεν ἐπὶ τὴν Θράκην, ἧς ἡ θυγάτηρ τοὺς ἀφθαλμοὺς ἐλελώθητο· ἦν καὶ ἰασαμένην, χάριν τῆς ἰάσεως, πρὸς κοινωνίαν γάμου οἱ τεκόντες, ἀρμόσαι ταύτην, ἀνδρα πάντες εἶναι οἰόμενοι, τῇ ἰδίᾳ ἐβουλήθησαν θυγατρί. Ἡ δὲ, ἀναγκασθεῖσα, λέγει τὰ καθ' αὐτήν· καὶ ἐκπλαγέντες ὡς περ εἰκός, ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

Τοῦ οὖν Μαξιμίνου ἀναιρεθέντος, κρατεῖ τῆς βασιλείας Λικίνιος· τοῦτου τῇ γυναικί πιστῇ οὐσῃ, ἀδελφῇ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐμφανίζεται ἡ Καλλισθένη, καὶ ἐκτίθεται πάντα τὰ συμβάντα αὐτῇ. Ἡ δὲ προσλαμβάνει ταύτην, καὶ ὡς μητέρα καθιστᾷ τὸ ἑαυτῆς υἱοῦ· καὶ οὕτως ἡ μακαρία Καλλισθένη πᾶσαν τὴν πατρικὴν οὐσίαν, ἣν ἀφείλετο ὁ Μαξιμίνος, ἀπολαμβάνει· καὶ τὸ ἅγιον λείψανον τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἀπὸ Μεσοποταμίας εἰς Ἀσίαν κομίζει· καὶ μαρτυρεῖται ἐν ὄνοματι αὐτοῦ δειμαμένη, καθιεροῖ· καὶ τὸ λειπόμενον τοῦ ἑαυτῆς βίου ἀποστολικῶς διανύσασα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀμμούν τοῦ Αἰγυπτίου.

Στίχ. Ἀσκήσεως διήλθε τὴν στενὴν τρίβον, Ἀμμὸν ὁ θεῖος, καὶ τρυφῆς εὗρε πλάτος.

Οὗτος Αἰγύπτιος ἦν τὸ γένος· καὶ ἐκ τῶν γονέων ὄρατος γινόμενος, καὶ παρὰ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ἀναγκασθεὶς, γυναικί συνεζεύχθη, μηδὲ ὅπως προσχῶν αὐτῇ ὡς γυναικί, ἀλλ' ὡς ἀδελφῇ, ἐκ συνθήκης ἀμφοτέρων. Συνοικήσας δὲ αὐτῇ ἔτη δεκαοκτὼ, ἦν σχολάζων ἐν τῷ Βαλσαμῶνι (*), πολὺν αὐτῷ πόνον καὶ κόπον παρίχοντι. Μετὰ ταῦτα, ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, προσφοιτᾷ Ἀντωνίῳ τῷ μεγάλῳ, καὶ λίαν θαυμασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, πολλοῖς ἐγένετο ὠφέλεια, καὶ μάλιστα διὰ τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἀπόρρητα θαύματα.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φαύστη, Γαίου, Εὐσεβίου, καὶ Χαιρήμονος τῶν Διακόνων.

Οὗτοι μαθηταὶ ὑπῆρχον τοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας μεγάλου Διονυσίου, καὶ Διάκονοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὁ μὲν Γαῖος καὶ Φαῦστος, σὺν αὐτῷ ἐξοριθεὶς, καὶ πολλὰ παθόντες, τὸ τοῦ μαρτυρίου τέλος ἐδέξαντο. Εὐσεβίος δὲ καὶ Χαιρήμων, μετὰ τὴν τοῦ διδασκάλου ἐξορίαν, τοὺς ἐν φυλακαῖς ἐπισκεπτόμενοι Ἁγίους, καὶ τὰ τῶν Μαρτύρων λείψανα θάπτουτες, καὶ μέχρι τῶν

(*) Βαλσαμῶν ἐστὶν ὄνομα περιεκτικόν, δηλοῦν τόπον ἢ κήπον, περιέχοντα φυτὰ τοῦ βαλσαμοῦ, ὅπερ καὶ βάλσαμος λέγεται δηλοκῶς. Ἡτις βάλσαμος (κατὰ τὸν Παλλαδίον) διήκην ἀμπέλου φυτεύεται, γεωργουμένη καὶ κλαδευομένη, πολὺν ἐγούσα πόνον.

Δεκίου χρόνων διακαρτερήσαντες, καὶ πολλοὺς ὑπομείναντες πειρασμοὺς, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κρατηθέντες, ἀπεκεφαλίσθησαν.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασις.

Αγίων τὰ ἅγια, κατανοῆσαι σπεύδων Μακάριε, καθαρότητα βίου, καὶ θεωρίας Θείας ἀκρότητα, σοφῶς ἐκτίσω, καὶ ψάλλων ἐκραύγαζες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ρημάτων ὁ φθόγγος σου, καὶ συγγραμμῶν ἢ καλλιπέπια, κατευφραίνει τοὺς πόθῳ, προσομιλοῦντας καὶ διανίστησι, πρὸς ὑμνωδίαν κραυγαῶν διδάσκουσα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μονάδα Θεότητος, γνωριζομένην ἐθεολόγησας, ἐν προσώποις Τριάδι, καὶ ὑμνουμένην ἐν ὑποστάσει, τρισὶ Θεόφρον, καὶ ψάλλων ἀνέμελπες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νομίμων τῆς φύσεως, Παρθενομήτορ ἄνευ γεγέννηκας, τὸν δεσπύοντα πάντων, τῶν ὀρωμένων καὶ νοουμένων Ἀγνή· ὃν ἀνυμνῆντες, συμφώνως κραυγαῶμεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Ἑπταπλασίως κείμενον.

Ηπανσθενῆς τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἀγίου ἐνέργεια, τῇ καθαρωτάτῃ σου ψυχῇ σκηνώσασα, θεόληπτον κήρυκα, καὶ θεηγόρον ἔδειξεν, ἱεροπρεπῶς τὸν Δυτρωτὴν ἀνυμνῆντα, καὶ πίστει μελωδοῦντα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μετ' εὐσεβοῦς ζητήσεως, ἐρευνήσας τὰ ἄρρητα, τῆς οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ μυστήρια, τρανῶς ἐφάνέρωσας, ὑψηγορία χρώμενος· καὶ τῇ γλυκυτάτῃ, τῶν σῶν λόγων συνθήκη, βοῶν ἀδιαλείπτως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ηπανομβία χάρις σε, θειοτέρας ἐμπνεύσεως, καὶ θεολογίας ἀκριβοῦς ἐπέπλησεν· ἐντεῦθεν ἀνέβλυσας, ὡς ποταμοὺς τὰ δόγματα, ταῖς τῶν Ἀποστόλων κατευφραίνων χορείαις· μεθ' ὧν νῦν ἀναμέλπεις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένην Πάναγνε, τὴν ψυχὴν μου τοῖς πταίσμασι, καὶ κεκακωμένην ἰοδόλω δήγματι, Θεὸν τὸν δυνάμενον ζωοποιεῖν τὰ σύμ-

παντα, ἢ ἀπειρογάμως ὑπὲρ φύσιν τεκούσα, ἀνάστησον βοῶσαν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**'πταπλασίως κείμενον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» τύραννος, τοῖς θεοσεβείσιν ἐμμανῶς ἐξέ-
» καυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τοὺτους ἰδὼν, τὸν Δημιουργὸν καὶ Δυτρω-
» τὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυ-
» μνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Σοφίας ὑπερσόφου ὡς ἐραστής, γεγονὼς τῶν χαρίτων τὸν στέφανον, τὸν εὐπρεπῆ, χαίρων ἐκομίσω νῦν παρ' αὐτῆς, καὶ χορευτῆς οὐράνιος, περὶ τὸν τῶν ὅλων Δημιουργόν, γενόμενος δυσώπει, σωθῆναι ἐκ κινδύνων, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας Ἱερόθεε.

Ε'σκήνωσας ταῖς ἄνω Θείας αὐλαῖς, καὶ μοναῖς αἰώνιους κατώκησας, καὶ στρατιαῖς, νῦν συνορτάζεις ἀγγελικαῖς, σὺν Ἀποστόλων τάγμασιν, οἷς καὶ συναυλίζῃ χαρμονικῶς· μεθ' ὧν καὶ συναγάλλῃ, τοῖς πίσει σε τιμῶσι, Θεῖαν εἰρήνην ἐξαιτούμενος.

Βεβαίως ἀντιδόσεις ἀπολαβὼν, ὧν ἐν γῆ ταῖς ἐμφάσεις ἐκέκτησο, διηνεκεῖ, πόθῳ ἀνανεύων πρὸς τὸν Θεόν, νῦν ἐκτενωῶς ἰκέτευε, Πάτερ Ἱερόθεε ἱλασμός, δοθῆναι τοῖς ἐν πίσει, τὴν μνήμην σε τελῶσι, τὴν φωτοφόρον καὶ πανίερον.

Θεοτοκίον.

Ω Μήτηρ τοῦ τῶν ὅλων Δημιουργοῦ, μητρικῇ παρρησίᾳ δυσώπησον, τὸν σὸν Χῖόν, σώσαι δυναστείας τυραννικῆς, τοὺς αἰχμαλώτους δούλους σε, καὶ συκοφαντίας τῶν πονηρῶν, ἀνδρῶπων καταργῆσαι, γαλήνην τε βραβεῦσαι, καὶ σωτηρίαν τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**'ξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς
» κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὡφθη
» τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ
» σου γέγονεν, εὐρυχωρότερα τῶν οὐρανῶν· διό
» σε θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, τα-
» ξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἑξαποσταλιόριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Οτε ἡ Μήτηρ τοῦ Λόγου, πρὸς ταῖς ἐκεῖ καταπαύσεις, μεταναστεύουσα ὡφθη, σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις, σὺ Ἱερόθεε ὕμνοις, ἐπέστης ταύτην προπέμπων.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σύνθησι,
καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ Ε. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Χαριτίνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ. Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῆς χαρᾶς ὡς ἐπόνυμος, ἐν χαρᾷ προσεχώρησας, εἰς νυμφῶνα πάνσεμνε τὸν οὐράνιον, ἐνθα τὸ σὸν ἐπεπόθησας, κερτῆσθαι πολίτευμα, ὑπομείναςα στερρῶς, ἀλγεινὴν ὄντως βάσανον, τῶν ὀδόντων τε, καὶ ὀνύχων ἀπάντων ἐκριζώσεις, ἀθλοφόρε, Χαριτίνη, παρθενομάρτυς πολυάθλε.

Τῶν λεόντων συνέθλασας, σιαγόνας Πολυάθλε, σιαγόνων φέρουσα τὰ συνθλάσματα τῶν δὲ ὀνύχων ἐκριζώσιν, γενναίως ὑπήνεγκας, ἐκριζοῦσα τὰ δεινὰ, τῆς ἀπάτης φρυάγματα. Θαλαττίοις δὲ, ἐν βυθοῖς ἀπερρίφης, τὴν κακίαν, ὑποβρύχιον ποιούσα, τοῦ πονηροῦ πολεμήτορος.

Μετὰ τέλος μακάριον, ἐν Θαλάσῃ ρίφεισάν σε, σὸς γεννῆτωρ Ἐνδοξε συνεκόμισεν, ἀναβοῶν μετ' ἐκπλήξεως. Πῶς νῦν κεχαρίτωσαι, ἱερώτατον ἔμόν, καὶ ποθούμενον γέννημα, ταῖς κολάσεσι, τοῦ σεπτοῦ μαρτυρίου, καὶ τὴν κλησιν, ἀληθεύουσαν εἰργάσω, προτυπωθεῖσάν σοι χάριτι!

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Σωτηρίας λιμένα σε, τὸν πανάκλυστον Ἄχραντε, καὶ πρᾶειαν ὄντως γαλήνην ἔχομεν, οἱ ἐν πελάγει Θεόνυμφε, σφοδρῶς χειμαζόμενοι, τῶν τοῦ βίου δυσχερῶν, καὶ δεινῶν περιστάσεων· διὰ τοῦτό σοι, καὶ πρᾶστρέχομεν πάντες ἐκβοῶντες· Εἰς αἰῶνας μὴ ἐλλίπης, τῶν οἰκετῶν σου προΐστασθαι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμνάς ἢ κῆσασα, τὸ ἀρνίον τὸ ἄμωμον τὸ τὴν ἀμαρτίαν ἐλθὸν ἰάσασθαι, παντός τῆ κόσμῳ Πανάχραντε, οἰκείῳ ἐν αἵματι, τὸ σφάγην ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζῶσαν τὰ σύμπαντα, σύ με ἔνδυσον, γυμνωθέντα τῆς θείας ἀφθαρσίας, ἐξ εἰοῦ τοῦ σοῦ τόκου, περιβολὴν θείας χάριτος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κακόνες τῆς Οκτωήγου, καὶ τῆς Ἁγίας ὁ παρῶν, οὐ ἢ Ἀκροστιχίς.

Τῆς Χαριτίνης τὴν χάριν μέλπω πόθῳ. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Ταῖς σαῖς μου, ὦ Χαριτίνη χάρισι, τὸν νοῦν χαρίτωσον, χαριτωθεῖσα ἀθλοῖς ἱεροῖς, ἱερώς ἀνυμνήσαι σε, ὡς ἀθληφόρον Μάρτυρα, καὶ παρθενία διαλάμπουσαν.

Ἡ χάρις, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, σὲ χαριτώσασα, χαροποιαῖς ἐφείδρυνε πλοκαῖς, καὶ χαρὰν τὴν αἰώνιον, κληρονομεῖν ἐνίσχυσεν, ἀνδρειοφρόνως ἐναθλήσασαν.

Σταυρῷ σε, ἀναρτηθέντα Δέσποτα, κατανοήσασα, ἡ εὐκλεῖς σου Μάρτυς αἰκισμῶν, καρτερεῖ τὸ ἐπίπονον, δυναμουμένη σθένει σου, τοῦ τὴν ἡμῶν φύσιν νευρώσαντος.

Θεοτοκίον.

Χωρίον, χωρητικὸν γεγένησαι, τῆς θείας φύσεως, Θεογεννητορ ἄχραντε· διό, Χαριτίνη ποθήσασα, παρθενικῶς ὀπίσω σου, τῷ σῷ Υἱῷ προσαπενήνεκται.

ᾠδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ἀνάψας σου τὴν ψυχὴν, ἔρωσ ὁ θεῖος, τῆς σαρκὸς ἔρωτας, καὶ χαλεπαῖ βράσματα, τὰ τῶν αἰκισμῶν ἐναπέσθεσε.

Ρηγνύμενον πρὸ ποδῶν, μαρτυρικῶν τὸν δυσμενῆ βλέποντες, τῆ τοῦ Χριστοῦ χάριτι, αἰνεσιν αὐτῷ προσενέγκωμεν.

Ἰσχυῖ παντουργικῆ, τὴν κεφαλὴν τοῦ δυσμενῆς ἔθλασας, σῆς κεφαλῆς φέρουσα, Μάρτυς καρτερώς τὴν κατάφλεξιν.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην ἐν γυναῖξιν, εὐλογημένην σε Ἄγνη στέργουσα, σαῖς ἀγαθαῖς χάρισι, μάρτυς Χαριτίνη δεδοξασται.

Ὁ Εἰρμός.

• Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κρᾶζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Τῶν νοουμένων τὸ τερπνὸν ἀγαπήσασα, τῶν ὀρωμένων τὸ ρευστὸν καταλείψασα, ταῖς θεϊκαῖς ὠχύρωσαι ἐλπίσι τὸν νοῦν· ὅθεν πρὸς τὸ σταδίον, τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς, χαίρουσα εἰσέδραμες, καὶ τὸν ὄφιν καθεῖλες· καὶ ἀνεπλέξω νίκης εὐπρεπῆ, στέφανον κόρη, Μαρτύρων ἀγλαῖσμα.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τῶν ἀκαθάρτων λογισμῶν μου τὰ πλήθη, καὶ τῶν ἀτόπων ἐνοιῶν τὰς νηφάδας, τίς ἐξειπεῖν δυνήσεται Πανάμωμε; ταῖς ἐπαναστάσεις δὲ, τῶν ἀσάρκων ἐχθρῶν μου, τίς ἐκδιηγῆσεται, καὶ τὴν τούτων κακίαν; ἀλλὰ τῆ σῆ πρεσβείᾳ Ἄγαθῆ, τούτων μοι πάντων, τὴν λύτρωσιν δώρησαι.

Ἡ Σταυροθεοτακίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρώσά σε Χριστέ, Οἶμοι ποθεινότατε, Ἰησοῦ! ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θείων σταυροῦσαι; Ὑμῶ σε Μακρόθυμε.

Ὡδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ἰερεῖον ὡσπερ ἄμωμον πρὸς σφαγὴν σε, ἐκ πατρικῶν ἀφήρπασαν, Μάρτυς ἀθλοφόρε, ἀγκαλῶν οἱ τύρανοι, Πατέρα οὐράνιον, ὑπερβολικῶς ἀγαπήσασαν.

Νεάνισι ταῖς φρονίμοις ἀκολουθοῦσα, τὴν ψυχικὴν λαμπάδα σου, αἵματι πλουσίως, ἤρδευσας πανεύφημε, καὶ θεῖον κεκλήρωσαι, Μάρτυς χαριτώνυμε θάλαμον.

Ἡ καρδία σου τῷ ἔρωτι τοῦ νυμφίου, πυρπολημένη ἀνθρακας, πλάνης γενναϊόφρον, λύθρῳ ἐναπέσβησεν, αἱμάτων καὶ θαλάσσαν, τῆς πολυθείας ἐξήρανε. Θεοτακίον.

Σωματούμενον ἐκήσας Θεὸν Λόγον, Θεογεννητὸρ ἄχραντε· ὃν ἡ Χαριτίνη, στέργουσα θερμότατα, πυρὶ ἀντετάξατο, καὶ πολυειδέσι στρεβλώσεσι.

Ὡδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Τὴν κάραν ξυρισμῶ, καὶ ἀνθράκων πυρώσεσι, συνθλίβοντές σου Θεόφρον, λογισμοῦ σου τὸν τόνον, οὐδ' ὀλως παρεσαλευσαν.

Ἡ λους σου καὶ σφαγὴν, εἰκονίζουσα Κύριε, τὴν ἔμπυρον ὀβελίσκων, ὑποφέρω ὀδύνην, ἡ Μάρτυς ἀνεκραύγαζεν.

Νίκαις τὴν κεφαλὴν, Χαριτίνη κατέστεψαι, νικήσασα τὸν τὴν Εὐάν, ἐκνικήσαντα ὄφιν, τοῖς ἀθλοῖς καλλιπάρθενε (*). Θεοτακίον.

Νοῦς βρότειος τὴν σὴν, ὑπὲρ ἔννοιαν συλληψιν, οὐ δύναται ἐννοῆσαι, Μητροπάρθενε Κόρη· Θεὸν γὰρ ἀπεκύησας.

Ὡδὴ ς'. Θύσω μοι, μετὰ φωνῆς.

Χάρισι, καὶ σημείοις Χριστὸς ἐστεφάνωσε, τὴν ἱεράν κορυφὴν σου, ὑπὲρ οὗ τὸ πάσχειν προήρησο, Ἀθλοφόρε, τῆς χαρᾶς τῆς ἐν-θέου ἐπώνυμε.

Α γιος, Ἰωνᾶν ἐκ βυθοῦ ὁ ῥυσάμενος, σὲ θαλαττίῳ πελάγει, ἐρρίμμένην σώζει, ζωσαν Θεόφρον· καὶ βυθῷ σου, τῶν αἱμάτων ἐχθρῶν κατεπόντισε.

(*). Τὸ Τροπάριον τοῦτο φαίνεται ποίημα ἐπέρου τινός, καὶ οὐχὶ τοῦ Ἰωσήφ· διὸ οὐ καίται ἐν τῷ χειρογράφῳ. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἀκροστιχίδι περιττόν ἐστι τὸ Ν'. τὸ ἀρκτικόν τοῦ Τροπαρίου τούτου. Καὶ εἰς ἄλλους Κανόνας εὐρίσκονται τοιαῦτα Τροπάρια περιττά.

Ρομφαία, καρτερίας ἐχθρῶν ἐθανάτωσας· καὶ καρτεροῦσα ὀδόντων, παντελῆ ἐκρί-ζωσιν Ἐνδοξε, τῶν λεόντων, τῶν ἀσάρκων τὰς μύλας συνέθλασας. Θεοτακίον.

Ἰσχύν σε, εὐραμένη Παρθένε καὶ στήριγμα, ἡ Χαριτίνη αἰκίσεις, καρτερῶς ὑποφέρει· καὶ χαίρουσα, σοῦ ὀπίσω, τῷ τῶν ὄλων Δεσπότη προσάγεται. Ὁ Εἰρμός.

• **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
• **Ἐκκλησία** βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου
• **κεκαθαρμένη**, τῷ δὲ οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
• **σου** ρέυσαντι αἵματι.

Συναξάριον.

Τῆ Ε'. τοῦ αὐτοῦ Μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Χαριτίνης.

Στίχοι.

Ὅπερ δι' εὐχῆς εἶχε, σαρκὸς τὴν λύσιν,
Ἰδοῦ δι' εὐχῆς λαμβάνει Χαριτίνη.

Πέμπτην Χαριτίνη εἰσέδραμεν ἄστῳ Θεοῖο.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ Βασιλέως, καὶ Δο-
μετίου Κόμητος, δούλη οὖσα Κλαυδίου τινός· περὶ ἧς ὁ Κόμης ἀκούσας, γράφει τῷ κυρίῳ αὐτῆς ἀποστεῖλαι πρὸς αὐτὸν εἰς ἐξέτασιν, ὡς Χριστιανὴν οὖσαν. Ὁ δὲ κύριος αὐτῆς λυπηθεὶς, σάκκον ἐνδυσάμενος ἐθρήνει αὐτήν. Ἡ δὲ παρηγοροῦσα, ἔλεγε· Κύριέ μου, μὴ λυποῦ, ἀλλὰ χαίρε· ὑπὲρ τε γὰρ τῶν ἐμῶν καὶ τῶν σῶν πλημμελημάτων ἱερεῖον τῷ Θεῷ εὐπρόσδεκτον λογισθήσομαι. Ὁ δὲ, εἰπὼν· « Μέννησέ μου ἐν τῷ ἐπουρανίῳ Βασιλεῖ », ἀποστελλεῖ τῷ Κόμητι. Καὶ ἀγθῆσα, καὶ τὸν Χριστὸν ἐμολογήσα-
σα, ξυράται τὴν κεφαλὴν· καὶ ζέουσαν ἀνθρακίαν καταπάσσειται· εἶτα δεσμεῖται λίθῳ βαρεῖ, καὶ ρίπτεται ἐν τῇ θαλάσῃ· καὶ ἐξεληθῆσα, ἐνερανίσθη τῷ Κόμητι· καὶ πολλὰ τιμωρηθεῖσα, καὶ τῶν ὀνύχων τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν στερηθεῖσα, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέπιτο.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Μαμελχθῆς.

Στίχ. « Ὁμοῦ λελουμένην με Χριστέ προσδέχθαι, (Μαμελχθα φησί) καὶ λίθοις βεβλη-
μένην ».

Αὕτη ὑπῆρχεν ἐκ Περσίδος, ἱερεῖα τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέ-
μιδος, ἔχουσα καὶ ἀδελφὴν Χριστιανὴν. Εἶδε δὲ ἐν ὄνειρῳ Ἄγγελον Θεοῦ, δεικνύοντα αὐτῇ τὰ μυστήρια τῶν Χριστιανῶν· καὶ ἀναστὰσα ἔμβροτος, διηγεῖται τῇ ἀδελφῇ. Ἡ δὲ ἀγεί αὐτήν πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον· καὶ βαπτισθεῖ-
σαν, εἰδέξατο αὐτήν ἐκ τῆς ἀναγεννήσεως ἢ ἰδίᾳ ἀδελφῇ. Ὄθεν μανέντες οἱ Ἕλληνες, λίθοις αὐτήν ἀπέκτειναν, ἐπὶ τὰ ἄμφια τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος περιφέρουσαν, καὶ εἰς λάκκον βαθύτατον ἐρρίψαν· ἐξ οὗ μόλις οἱ Χριστιανοὶ ταύτην ἀνενεγκεῖν ἠδυνήθησαν. Ὁ γοῦν Ἐπίσκοπος, προσελθὼν τῷ Βασιλεῖ τῶν Περσῶν, ἔλαβεν ἐξουσίαν τοῦ καταλύσαι τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ οἰκοδομησαὶ Ἐκκλη-
σίαν τῇ Ἁγίᾳ Μάρτυρι· ὃ καὶ ποιήσας, ἐν αὐτῷ τῷ τίμῳ αὐτῆς κατέθετο λείψανον.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Μνήμη ὀπτασίας Κοσμά Μο-
ναχοῦ, φοβερᾶς καὶ ὀφελίμου.

Ὡς ἔτι τρίτῳ καὶ δεκάτῳ τῆς βασιλείας Ῥωμανῶ, τὰ Ῥωμαίων εὐσεβῶς αἰθύνοντος ἀκίπτρα, ἦν τις ἀνὴρ ἐν ταύτῃ τῇ βασιλευσῶν, εἰς ὧν τῶν ἐκ τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος τοῦ μικρῷ πρόσθεν τῆν βασιλείαν διέποντος Ἀλεξάνδρου, καὶ πρὸς Σαραπίαν οἰκειτέρων. Οὗτος, τὸν μονήρην βίον ἐπανελέμενος, γέγονε Ποιμνί τῶν ἐν τῇ πρὸς Σάγαριν ποταμῶν Μονῇ μοναζούτων Μοναχῶν.

Μετὰ δὲ τινα χρόνου περίου, συνέβη τούτῳ, ἀρρώστια δεινὴ περιπεσόντι, ἐπὶ συχνόν χρόνον ἐν ταύτῃ διαρκέσαι. Ἐν δὲ τῷ συμπληροῦσθαι πενταμηναίων ἤδη καιρῶν, περὶ τρίτην ὥραν τῆς ἡμέρας, μικρὸν ἀνανήψας, καὶ εἰς ἑαυτὸν γενόμενος, ἤριμα πρὸς τοῦ κλινιδίου ἀναστάς, ἐκάθησεν, εὐθεν καθέθειν ὑπὸ τῶν συνήθων αὐτῷ στηριζόμενος· καὶ ἐν τῷ καθῆσθαι, ἔξω γέγονεν ἑαυτοῦ ἀπὸ τρίτης ὥρας ἕως ἑνάτης, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἀνερίζοντας πρὸ τῶν ἔροφον τοῦ οἰκήματος, καὶ τὸ στόμα ὑποψιθυρίζον ἀναρθρα καὶ πάντῃ ἀκατανόητα. Ἐν τῷ μίῳ οὖν τῶν εἰρημένων ὥρῶν, εἰς ἑαυτὸν μικρὸν ἐπανελθὼν, ἀπῆτει τοὺς αὐτῷ συνόντας ἄστυ ξηροῦ κλάσματα δύο, « Δότε μοι τὰς δύο τοῦ ἄρτου μερίδας, λέγων, ὡς παρὰ τοῦ τιμίῳ γέροντος ἔλαβον »· καὶ λέγων, ὑπετίθει τῷ κόλπῳ τὰς χεῖρας ψηλαφῶν τὰ ζητούμενα. Τινὲς δὲ τῶν παρόντων, φάντασμα καὶ μὴ ἀπασίαν τὸ πρᾶγμα ἠγοῦμενοι, ἠντιθέλου ἐξεπέμψαν αὐτοῖς τὸ μέγα τούτο μυστήριον. Εἶπε, Πάτερ, καὶ μὴ βασκάνης ἡμῖν τῆς ἀφελείας, ποῦ τὰς τοσαύτας ὥρας ἦς; εἰς ποίαν δὲ Σωρίαν τὸν νοῦν ἀνεδίδαξες, καὶ τὰ χεῖλη ὑποκινῶν, εἶναι συνελάλεις; Ὁ δὲ, σφόδρα κοπεσμένων αὐτῶν, « Πάσαθε, ἔφη, τέκνα· καὶ τοῦ Κυρίου διδόντος, ἂν εἰς ἑμαυτὸν συνελθῶ, τὴν αἴτησιν ὑμῶν ἐκπληρώσω ».

Ἐωθεν οὖν πάσης τῆς ἀδελφότητος πρὸς αὐτὸν συνδραμούσης, οὕτω τῆς διηγήσεως ἀρχεται. Τὸ μὲν πάντα κατὰ μέρος ἀνατυπῶσαι τῷ νοῖ, πατέρες καὶ ἀδελφοί, καὶ λεπτομερῶς διηγήσασθαι, κροῖττον ἢ κατὰ νοῦν καὶ γλώσσαν ἀνθρωπίνην· πλὴν ὅσα φέρω διὰ μνήμης, ταῦτα διηγῆσομαι ὑμῖν. Ὡς ἐκάθησθαι τῷ κλινιδίῳ, ὑπὸ τῶν δύο ἀδελφῶν στηριζόμενος, ἔδοξα Σωρεῖν, ὡς ἀπὸ τοῦ πρὸς κριστινὸν μέρους, πλῆθος ἀνθρωπαρίων ἀνεκιάστων, μεμνησμένων τὰ πρόσωπα· οὐκ ἐπίσης δὲ πᾶσιν ἡ μελανία προσῆν, ἀλλὰ τοῖς μὲν μᾶλλον, τοῖς δὲ ἥττον· καὶ οἱ μὲν διαστραμμένας εἶχον τὰς ὄψεις, οἱ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πεδιδυούς, ἄλλοι καθρακαμένους, φόνιον καὶ Σηριώδες βλέποντας. Καὶ τοῦ μὲν πεδιῶν τὰ χεῖλη, καὶ πολλὴν τὴν ὀγκωσιν φέροντα, τοῦ δὲ τὸ ἐν· καὶ τοῦ μὲν τὸ ἀνω, τοῦ δὲ τὸ κάτω.

Τὰ τοιαῦτα τοῖνον ἀνθρωπαρία πλῆσιον τῆς κλίνης ἐγένοντο, καὶ σπουδῆν εἶχον λαθεῖν με ἀφ' ὑμῶν· καὶ τὰ μὲν πρῶτα, κύκλωθεν ὑμᾶς παρόντας ὥρῳ, ἔδοκον μὴ σφόδρα δεδεικνῆναι, μηδὲ πρὸς τὴν ὀρμὴν δεξιάν· οὐκ αἶδα δὲ, πῶς μονωθείς ἀφ' ὑμῶν, ὑπ' ἐκείνων ἐκυριεύθην. Καὶ δὴ λαθόντες με Σρασιῶς, οἱ μὲν ἐπὶ τὸ πρόσωπὸν εἰλκον, οἱ δὲ αἰθουὸν ὄπισθεν· καὶ οἱ μὲν, ἄλλος ἀλαχόθεν με συνεπέδιζον, οἱ δὲ σφόδρως ὑπεπέιζον. Καὶ τέλος, ἀπαγαγόντες με πρὸς τινα παμμεγέθη κρημνόν, οὐ τὸ πλάτος ἦν οὐ πλεῖον λίθου βολῆς, τὸ δὲ βάθος ἕως ταρτάρου, πρὸς τοῦτον βιαίως κατέσυρον. Ἐπὶ τῷ ἐνὶ δὲ τοῦ κρημνοῦ μέρει ὑπῆρχεν ὁδὸς στενὴ λίαν, ὡς μὴδὲ ὄλιγος ἔχνης ποδὸς δύνασθαι ταύτην χωρεῖν. Κατὰ ταύτην δὲ τὴν στενὴν καὶ λεπτοτάτην ὁδὸν βιαίως ὑπ' ἐκείνων εἰλκόμεν, πρὸς τὸ δεξιὸν πλευρὸν μᾶλλον πλαγιάζων, μήπως ἀποσπασθεῖς, εἰς τὸ ἀγανὲς κατενεχθῶ καὶ ἀνεκδιήγητον βάραθρον· κατὰ δὲ τὸ χάος ἐκεῖνο ποταμὸς ἐφκει διέρχεσθαι, μεγάλως βρῖθων τοῖς ῥύμασι.

Μετὰ πολλοῦ τοῖνον τρόμου τὴν στενωτάτην ἐκείνῃ ὁδὸν παρελθόντες, ὡς ἔφον δῆθεν μέρος βαδίζοντες, πρὸς τὸ τέλος τοῦ φοβεροῦ τούτου κρημνοῦ καὶ τοῦ κατ' αὐτὸν ποτα-

μοῦ, πολὴν μεγάλῃ μικρὸν ἠνεωγμένην εὐρομέν· πρὸς ἣν ἐκάθητο μέγας γιγανταῖος ἀνὴρ, μέλας μὲν τὸ εἶδος, φοβερὸς δὲ τὴν πρόσσωπον· οὐ οἱ ὀφθαλμοὶ μὲν διάστροφοι, λίαν παμμεγέθεις καὶ ὑφαιμοὶ, καὶ φλόγα πυρὸς πολλὴν ἐναπέπεμπον· μυκτῆρ δὲ καπνὸν ἀπρηεύετο· γλώσσα δὲ πῆχυν ἕνα τῶ στέματος ἔξω ἀπεκρέματο. Καὶ ἡ δεξιὰ μὲν χεὶρ εἰς ἄπαν ἐπέφυκτο, ἡ ἑτέρα δὲ δίκην ἐξώγκωτο κίονος καὶ αὐτὴ γυμνὴ καὶ λίαν τεταμένη, μετ' ἧς τῶν ὑπευθύνων ὄρασεσμενος, εἰς ἐκεῖνο τὸ χάος ἀπέροπτει· οἱ δὲ ἐν τούτῳ καταδικαζόμενοι, τὸ, Οὐαί, καὶ τὸ, Οἴμοι, πάντες ἀνέκραζον.

Πλησιασάντων τοῖνον τῷ φοβερῷ τούτῳ καὶ ἀγρίῳ ἀνδρὶ, σφοδρῶς οὗτος βοήσας πρὸς τοὺς ἀπαγαγόντας με « Οὗτος φίλος μου ἐστίν », ἄμα τὴν χεῖρα ἐξέτεινε κρατῆσαι με προθυμύμενος. Ἐγὼ δὲ, φόβῳ σπασθεῖς, ἐτρόμαξα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν συνεστάλην· καὶ παραχρῆμα, ὡπερ ἐξ ἀποστολῆς τινὲς, ἐφάνησαν δύο ἄνδρες πεπολιωμένοι καὶ ἱεροπρεπεῖς, οὓς Ἀνδρίαν εἶναι καὶ Ἰωάννην τοὺς ἱεροὺς Ἀποστόλους ἐνόμιζον, ὅσον ἀπὸ τῆς τῶν ἁγίων εἰκόνων Σωρίας ἀναλογιζόμενος. Τούτους ἰδὼν ἐκείνος ὁ δυσσεδέστατος, εὐθὺς συσταλεῖς ὑπεκρύβη. Καὶ δὴ λαθόντες με εὐμένως οἱ δύο οὗτοι γηραιοὶ, καὶ διελθόντες τὰς μικρὸν πρόσθεν εἰρημένας πύλας, καὶ τὴν ἐνδοτέρην αὐτῶν πύλην περάσαντες, ἐξῆλθον εἰς τινα πεδιάσιμον τόπον, ἐν ᾧ κάλλιστα χωρία καὶ ὠραῖα ἐτύγγανον· ἃ παραλειφάμενοι, παρὰ τὸ τέλος τῆς πεδιάδος κοιλάδα χλοερὰν τε καὶ πάντερπνον εὐρομέν, ἦς τὴν ὠραιότητα τοῦ κάλλους καὶ τὴν ἐνοῦσαν χάριν ἐρμηνεύσαι καὶ παραστήσαι λόγῳ λίαν ἀδύνατον. Κατὰ δὲ τὸ μέσον αὐτῆς γηραιὸς τις ἐκάθητο, χαρίεις καὶ τίμιος, περὶ αὐτὸν ἔχων παιδίον πλῆθυν, παραπλησίαν τῇ ἄμμῳ τῆς Σαλάσσης.

Τότε τοῖνον ἐγὼ, τὸν φόβον ἀποβαλλόμενος, ἤριμα πρὸς τοὺς ἀπάγοντάς με ἠρώτησα· Τίς ἂν εἴη ὁ γηραιὸς, καὶ τίς ὁ περὶ αὐτὸν ἀναριθμητὸς ὄμιλος. Οἱ δὲ « Οὗτος ἐστίν, εἶπον, ὁ Ἀβραάμ, καὶ ὃν ἀκούεις, κόλπον τοῦ Ἀβραάμ »· καὶ ἄμα, προτραπεῖς παρ' αὐτῶν, προσεκύνησα μετ' αἰδοῦς, καὶ ἠσπασάμην ὃν ἔλεγον Ἀβραάμ εἶναι, καὶ αὐθις ἐπὶ τὰς προῶν πορείας ἠρχόμεθα. Καὶ πληρουμένης τῆς κοιλάδος, διεδέχετο μίγιστος ἔλαιων, οὐ τὰ δένδρα πλείονα τῶν ἄστρον ἦσαν, ὡς ὑπολαμβάνω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ καθ' ἑκάστην δένδρον εἶον σκηνήν, ἦν, καὶ κλίνη καθ' ἑκάστην σκηνήν· καὶ ἐφ' ἑκάστην κλίνην ἀνθρώπος, ἐν οἷς ἀνεγνώρισα πολλοὺς μὲν τῶν ἀναστρεφομένων εἰς τὰ βασίλεια, πολλοὺς δὲ τῶν κατὰ τὴν πόλιν, τινὰς δὲ καὶ τῶν οἰκούντων ἐν τοῖς ἀγροῖς, καὶ τινὰς πρὸς τούτοις τῶν ἐκ τῆς κατ' ἡμᾶς Μονῆς. Οὗτοι δὲ πάντες, οὓς ἀνεγνώριζον, προτελελυτηκότες ἦσαν. Ἐν ἔσθῃ δὲ διελογιζομένην πυθέσθαι, τίς ὁ τηλικούτος καὶ θαυμαστός ἔλαιων, φθάνουσι οἱ γηραιοὶ τὴν ἐρώτησιν· Τί διαλογίζῃ, λέγοντες, τίς ὁ μέγας οὗτος καὶ περικαλλῆς ἔλαιων, καὶ τίνα πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, ταῦτα ἐστίν, ἅπερ ἀκούεις, « Πολλὰί μοι παρὰ σοὶ Σάτερ πεφύκασι, κατ' ἀξίαν πᾶσι μεριζόμεναι, καὶ τὸ μέτρον τῆς ἀρετῆς ».

Μετ' ἐκεῖνον τὸν ἔλαιῶνα πόλις ἦν, ἦς τὸ κάλλος καὶ τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν περὶ τὸ τεῖχος ἀρμονίαν καὶ συνέσειν ἀμύχανον ἐξεπέμψαν δώδεκα μὲν στίχοι περὶ τὸ τεῖχος ἔλκον ἦσαν, ὡπερ τινὲς ζῶναι, ἐκ τῶν τιμίῳ δώδεκα λίθων· ἐκάστη δὲ τούτων ἐξ ἑνὸς ἐνήρμοστο λίθου, καὶ ἐκάστη τούτων κύκλον ἴδιον ἀπαρτίζουσα. Τί δὲ δεῖ λέγειν εὐθύτητα, πλάτος, καὶ ἰσότητα, καὶ τὴν ἐν ἅπασιν εὐαρμοστίαν καὶ συμπῆξιν; Ἐπὶ δὲ τῷ τείχῳ πύλαι χροσῶ καὶ ἀργύρῳ κεκραμένῳ κατεποικίλλοντο· τῶν δὲ πυλῶν ἐνδὸν δαπέδον ἠνοίγετο χροσεῖον· καὶ τούτο οἰκίαι χρυσαῖ διεδίγοντο, καὶ χρυσαῖ καθέδραι, καὶ χρυσοὶ ἀβακίς. Ἡ δὲ πόλις πᾶσα, πλήρης φωτός ἀνκλαλήτου, πλήρης εὐ-

δίαιε, πλήρης χάρις. Τὴν δὲ πόλιν πᾶσαν περιερχόμενοι, οὐκ ἄνθρωπον, οὐ κτήνος, οὐκ ὄρνιθον, οὐκ ἄλλο τι τῶν περὶ γῆν καὶ ἀέρα κινουμένων ἕως κατείδομεν· πρὸς δὲ τὸ ἄκρον ταύτης τῆς πόλεως, θαυμαστά βασιλεία ὠκοδόμητο· εἰς δὲ τὴν τῶν βασιλείων εἰσοδόν, θαλαμος, οὗ τὸ περίμετρον ὡσεὶ λίθου βολή. Ἐπ' ἄκρων δὲ τοῦ θαλάμου μέχρι τῶν ἑτέρων ἄκρων, τετάνυστο τράπεζα ἐκ μαρμαρίου πᾶσα ῥωμαϊκοῦ· καὶ τοσοῦτον τῆς γῆς ἀπέχουσα ἔσον ἐπερείδεται ἄνθρωπον· πλήρης δὲ ἦν πᾶσα τῶν ἀνακειμένων· ἀκραφειστάτου δὲ φωτός καὶ εὐωδίας πλήρης καὶ χάριτος ἅπας ὁ οἶκος ἐπεπλήρωτο.

Πρὸς δὲ τῷ τέλει τοῦ θαλάμου μικρὸς κοιλίας ἐτύγχανε· τὸ δὲ τέλος τοῦ κοιλίου τερπνὸν ἡλιακὸν διεδέχτο, πρὸς αὐτὴν ἐπινεύον τὴν τράπεζαν· ἐξ οὗ φωτισθεῖς εὐνοῦχοι δύο προκύψαντες, τὴν ὄψιν ἀστραπῆ παραπλήσιαι, καὶ πάσης ἀγλαίας ὑπέρπλοιοι, λέγουσιν ἐκείνοις τοῖς γηραιοῖς τοῖς κρατούσι με· Κατακλιθῆτω δὴ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὴν τράπεζαν· καὶ ἅμα τῷ λόγῳ τὸν τόπον ὑποδεικνύουσιν, ἐφ' οὗ οἱ γηραιοὶ με φέροντες ἀνακλίνουσιν· αὐτοὶ δὲ ἐφ' ἐν τοῦ θαλάμου μέρος ἐκάθισαν. Οἱ τοίνυν εὐνοῦχοι ὡς πρὸς τὴν ἔνδοσιν τῆς ἐπὶ τὸν ἡλιακὸν δῆθεν οἰκίας εἰσέδυσαν. Ἐν δὲ τῷ ταύτους χρονίζειν, οὐ παρέργως ἐγὼ θεωρῶν τὰ κατ' ἐκείνην τὴν τράπεζαν, πολλοὺς συνίθεις ἐκ τῶν ἀνακειμένων ἐγνωρίζον, ἐκ τε τοῦ κοσμικοῦ καταλόγου τυγχάνοντας, πρὸς οἷς καὶ τινὰς τῆς καδ' ἡμᾶς Μονῆς· τινὰς δὲ καὶ τῶν ἀναστρεφόμενων εἰς τὰ βασιλεία.

Μετὰ πολλὰς οὖν τὰς ὥρας, πάλιν οἱ εὐνοῦχοι προκύψαντες, καὶ τοὺς γηραιοὺς ἐκείνους φωνήσαντες. « Ὑποστέφατε τῆτον λέγουσιν, οὗ μεγαλῶς πενθοῦσιν αὐτὸν τὰ κατὰ Θεὸν αὐτοῦ γεννήματα. Καὶ ὁ Βασιλεὺς παρακληθεῖς, βούλεται αὐτὸν κατὰ τὸν μονῆσιν βίον εἶναι· καὶ ταύτου δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀπαγαγόντες, λάβετε ἀντ' αὐτοῦ τὸν Μοναχὸν Ἀθανάσιον τὸν τοῦ Τραϊανοῦ ». Καὶ παρευθὺς οἱ γηραιοὶ λαβόντες με, τοῦ τε θαλάμου καὶ τῆς πόλεως συντόμως δι' ἄλλης ὁδοῦ ὑπεξήλθομεν. Καδ' ὁδὸν δὲ λίμναι ἐπτά περιβάλλομεν, μεσταῖς τιμωριῶν καὶ κολάσεων· ἢ μὲν σκοτούς πλήρης ἦν, ἢ δὲ πυρός, ἢ δὲ θυσαύδους ὀμίχλης, ἢ δὲ σκολήκων, ἢ δὲ ἄλλης κολάσεως εἶδους καὶ τιμωρίας ἀνάπλευς· κοινῇ δὲ πᾶσαι πλήθους ἀναριθμήτου ἐπεπλήρωτο, ἑλεινῶς ὀδυρομένων, καὶ γοερῶς πάντων ὀλολυζόντων.

Ταύτας δὴ τὰς λίμνας παραμειψάμενοι, καὶ τινὰ τόπον μικρὸν, πάλιν τὸν γηραιὸν κατελάβομεν, οὗ ἔλεγον εἶναι τὸν Ἀδραάμ· καὶ ταύτῳ συνταξάμενος, πάλιν αὐτὸν ἠσπασάμην. Ὁ δὲ μοι χρυσοῦν ποτήριον δίδωσιν, οἴνου πεπληρωμένον, γλυκυτέρου τοῦ μέλιτος, καὶ ἄρτου ξηροῦ κλάσματα τρία· ὧν τὸ μὲν ἐν, ἐν τῷ οἴνῳ βάψας, ὡς ἰδόκουν, ἔφαγον, καὶ τὸν ὄλον οἴνον ἐξέπιον, τὰ δὲ ἕτερα δύο τῷ ἑμαυτοῦ κόλπῳ ὑπέθηκα, ἅπερ χθὲς ὑμᾶς ἐπεζήτητον. Εἶτα μετὰ μικρὸν πάλιν κατὰ τὸν τόπον ἐκείνον ἀπῆλθομεν, ἔμβα ὁ γηραιατὸς ἐκείνος καὶ θυσειδέστατος, καὶ νυκτὶ παραπλήσιος τὴν ὄψιν, ἐτύγχανεν. Ὁ δὲ με ἰδὼν, ἔβρυχεν ἐπ' ἐμὲ τοὺς ὀδόντας δεινῶς, καὶ μετ' ἔργης καὶ πικρίας ἔλεγεν « Ἄρτι ἐξερύγεις με· πλὴν οὐδὲ τοῦ λοιποῦ παύσομαι πάντα κατὰ σοῦ σποκευάζων, καὶ τοῦ κατὰ οἱ Μοναστηρίου ».

Τὰ μὲν δὴ μέχρι τούτου, ἀδελφοί, γεννώσκων ἀπήγγελα· τὸ δὲ ἔπος εἰς ἑμαυτὸν ἐγνώμην, παντελῶς ἀγνοῶ. Ταύτης τῆς ὄψεως οὕτως ἔχουσης, αὐτίκα ἀπεσταλὴ τις πρὸς τὸ τοῦ Τραϊανοῦ Μοναστήριον, καὶ καταλαμβάνει τὸν Μοναχὸν Ἀθανάσιον, τοῦ σώματος ἐκδημήσαντα, καὶ ἐπὶ κλίνης ἐκ τοῦ κελλίου ἐκκομιζόμενον. Πυθόμενος δὲ, πότι τετελεύτησεν, ἀκηκοῖς « Τῆ χθὲς ἡμέρα, περὶ ὧραν ἐνώστην », καδ' ἦν καὶ τὴν ὄπτασίαν ἰδὼν, εἰς ἑαυτὸν ἐγένετο. Οὐκ ἔς μακρὰν δὲ καὶ ἄμφω τὰ Μοναστήρια εἰς ἐν γηγ-

νασιν, διὰ τὸ ἀγχιθυρα κῆσθαι, καὶ μέχρι τοῦ νῦν ὑφ' ἑνὸς καθηγητοῦ κυβερνώμενα.

Ἐπὶ τριάκοντα ἐν χρόνοις, παρὰ τοῦ τὴν ὄπτασίαν ταύτην ἰδόντος, καὶ ἐξαρκίσαντος ἐκείνου τῆ ζωῆ καὶ τῆ πρὸς Θεὸν πολιτεία, ἀμφοτέρων τῶν Μονῶν διευθετουμένων, οὐ μικρά τις ἢ ἐπίδοσις ἐν ταύταις γέγονεν, ἐπὶ τε τῆ τῶν Μοναχῶν θαρρέστῳ πολιτεία, καὶ τοῖς ὅθεν δῆποτε πρὸς τὴν ταύτων διαίκνησιν, καὶ διατροφῆν εἰσοδιαζόμενοις, εἰς δόξαν τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν. Ἀμήν.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Νέους τρεῖς Παῖδας, ὁ ἐκ καμίνου λυτρωσάμενος, σῶζει ἐκ τροχοῦ σε Μάρτυς πυροειδοῦς, Χαριτίνην ἀναμέλπουσαν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῶ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Μετὰ Παρθένων, λαμπαδηφόρος εἰς οὐράνια, βαίνεις τοῦ πυρός λαμπαδάς καρτερικῶς, ἐν τῷ ψάλλειν ὑπομείνασα· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῶ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ε'ληλεγμένος, ὑπομονῆ σὺ ὁ παράνομος, χεῖρας συνδεσμεῖ καὶ πόδας καὶ τῷ βυθῷ, παραπέμπει σε κραυγάζουσαν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῶ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Λόγῳ σου θείῳ, τὴν ἀλογίαν στηλιτεύσασα, παθεῖ παθημάτων Μάρτυς ζωοποιῶν, ἀνεπλήρωσας ὑστέρημα, Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεὸς μου, βοῶσα καὶ Κύριος. Θεοτοκίον.

Παρθένον μόνην, καὶ καθαρὰν σε καὶ ἀκήρατον, Λόγος καθαρὸς ἠγάπησε καὶ ἐκ σοῦ, ἀνεπλάσατο σαρκούμενος, Κόρη τὸν ἄνθρωπον, ὁ Χαριτίνην δοξάσας τοῖς θαύμασι.

Ὡδὴ η'. Χεῖρας ἐπιπετάσας Δανιὴλ.

Ωραία ἐν κάλλεσι τῶν σῶν, στιγμάτων γεγonas, καὶ κατηγγύησαι, Παρθένος ἀφθορος μείνασα, τῷ ὡραίῳ Λόγῳ πάνσεμνε, τῷ ἐκ Παρθένου δι' ἡμᾶς σεσαρκωμένῳ Χριστῷ, ᾧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Πάσαις μαχομένη προσβολαῖς, τῶν τιμωρούντων σε, γενναίως ἠνεγκας, τροχοῦ φλογίζοντος κἀκώσιν, ὀθειλίσκων τὴν πυράκτωσιν, τὴν εἰς βυθὸν ἀπορρίφην, καὶ τῶν ὀδόντων Σεμνῆ καὶ ὀνύχων τὰς ἐκρίζωσεις Χριστὸν μεγαλύνουσα.

Οἱ πόδες οἱ σοὶ ταῖς καλλοναῖς, τῶν πόνων ἐνδοξε καθωραίσθησαν· διὸ ἐν ὕδασι βαίνοντες, οὐκ ἐβράχησαν συνόντων σοι, Παρθενομάρτυς εὐκλεῶν Θεοῦ Ἀγγέλων, μεθ' ὧν ἀνεβόας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θαῦμα καταπλήττον πάντα νοῦν, μετὰ τειλειώσιν, πῶς τῷ γεννήτορι, τὸ σὸν ἐκδέδωκε λείψανον, ὁ βυθὸς ὁ κολπωσάμενος· ἅπερ

κηδεύσας πατρικῶς, τρυγᾷ τὴν χάριν ἐκ σοῦ, Χαριτίνη, τὴν βασιλείαν λαβὼν τὴν οὐράνιον.

Θεοτοκίον.

Ὡφθης ὑπερτέρα οὐρανῶν, Θεὸν οὐράνιον ἀποκηύσασα, τὸν οὐρανῶσαντα Πάναγνε, γηγενῶν ὄλων τὸ φύραμα, καὶ Χαριτίνης τὴν σεπτήν μνήμην φαιδρύναντα, ὧ βρωῶμεν Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Ἑῖρος.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐκ λάικῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσθεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἔρασαί Παῖδες κραυγαῖζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδὴ δ'. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Ἰνα τῶν στεφάνων τῆς δόξης, ὡς ἀδιάφθορος Παρθένος, Μάρτυς ἐπιτύχης παντοίων, κολαστηρίων εἶδος ὑπήνεγκας, ἀγαλλομένη πνεύματι, καὶ διανοίᾳ ἀναστήματι.

Ὡς περικαλλῆς, ὡς ὠραία, ὡς περιδεξιὸς Παρθένος, ὡς ἀκαταγώνιστος Μάρτυς, ὡς τοῦ Δεσπότητος νύμφη πανάμωμος, χρυσοειδέσι πτέρυξι, πρὸς τὰ οὐράνια κατέπαυσας.

Σὺ φωτοειδεῖς Χαριτίνη, ἐναπαεσράπτεις λαμπηδόνας, ζόφον πονηρίας δαιμόνων, καὶ παθημάτων ἀποδιώκουσα, ταῖς Θεοδότοις πάντοτε, θαυματουργίαις ἀξιόγαστε.

Ἡ περιχαρῆς σου ἡμέρα, περιχαρῶς λαοὺς ἀθροίζει, σοῦ ταῖς ἀριστείας ὑμνήσαι, καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ παλαιήματα, καὶ τὴν γενναίαν ἀθλησιν, Μεγαλομάρτυς χαριτώνυμε.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἡμῖν ἀνέτειλε μήτρας, ἐξ ἀπειρανδρου σου Παρθένε· οὐ ταῖς φρυκτωριάις ἐνδέως, καταυγασθεῖσα φῶς ἐχρημάτισεν, ἢ τῆς χαρᾶς ἐπώνυμος, Θεοκυῆτορ ἀπειρόγαμε.

Ὁ Ἑῖρος.

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σὺ Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας ταῖς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμενα.

Τῆς τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἀγίου ἐνοστάτου Ἀποστόλου Θωμᾶ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ Κύριε ἐπέκραξα, ἱσταῖμεν Στιχοὺς 5 καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμενα τῆ Ἀποστόλου τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῆς πλευρᾶς ἐφαψάμενος, τοῦ Δεσπότητος Πανόλθιε, τῶν καλῶν κατείληφας τὸ ἀκρότατον· ὡς περ γὰρ σπόγγος τὰ ναίματα, ἐκείθεν ἐξήντησας, τὴν πηγὴν τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, καὶ ἐπότισας, χερσωθείσας καρδίας ἀγνωσίας, τοῦ Θεοῦ θεογνωσίας, ἀναπηγάζων τὰ δόγματα.

Τῆ πιση ἀπιστίας, τοὺς πιστοὺς ἐβεβαίωσας, ὡς Θεὸν καὶ Κύριον πίσεως κτίσεως, θεολογεῖν ἀπαρξάμενος, τὸν σάρκα φορέσαντα, δι' ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς, καὶ Σταυρόν τε καὶ θάνατον, ὑπομείναντα, καὶ ταῖς τρήσεις τῶν ἡλῶν, καὶ τῆ λόγῃ, τὴν πλευρὰν διανυγένητα, ἐξ ἧς ζωὴν ἀρυσόμεθα.

Ὁ Θωμᾶς ὁ θαυμασίος, τὴν πηγὴν ἀνεστόμωσε, τῶν δογμάτων Δέσποτα τοῖς θεόφροσι· τὴν γὰρ πλευρὰν ψηλαφήσας σου, διπλὴν τὴν ἐνέργειαν, ταῖς οὐσίαις ταῖς διτταῖς, καταλλήλως μεμύηται, καὶ ἐβόησε· Σὺ Θεός μου ὑπάρχεις καὶ Δεσπότης, σὺ καὶ Κύριος τῆς δόξης, ὁ δι' ἐμὲ σὰρξ γενόμενος.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ὑπρέτης τοῦ Λόγου, καὶ τῆς ἀρρήτου σαρκώσεως αὐτοῦ, βυθὸν σοφίας ἐξήντησας, Θωμᾶ Ἀπόστολε· τῷ γὰρ καλῶν τοῦ Σταυροῦ, ἀνιχνεύων ἐν τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπάτης, ψυχὰς ἐζώγησας. Ὄθεν τῆ σαγήνη τῶν σῶν δογμάτων, πᾶσαν ἐφώτισας τὴν οἰκουμένην· καὶ τῷ φωτὶ τῆς γνώσεως ταῖς τῶν Ἰνδῶν ἐξοφωμένας ψυχὰς κατελάμπρυνας. Διὸ τῆς δόξης τηλαυγῶς, Χριστοῦ κατατρυφῶν, αὐτὸν ἱκέτευε, ἐλεηθῆναι ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμενα.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ὡς περ μαργαρίτην σε, ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀνιμύσατο, τῆς τοῦ κόσμου συγχύσεως, Χριστὸς ὁ φιλάνθρωπος, διὰ σοῦ πλουτίσας, τοὺς ἠπορημένους, καὶ τῆ πενίᾳ τῶν δεινῶν, συγκεκραμένους Θωμᾶ Ἀπόστολε· διὸ σε μα-

καρίζομεν, καὶ τὴν πανέορτον μνήμην σου ἐν αἰνέσει δοξάζομεν, εὐσεβῶς σε γεραίροντες.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Ινδῶν κατελάμπρυνας, πᾶσαν τὴν γῆν ἱερώτατε, καὶ θεόπτα Ἀπόστολε· φωτίσας γὰρ ἅπαντας, υἱὸς ἀπειργάσω, φῶτος καὶ ἡμέρας, τούτου ἐν Πνεύματι σοφέ, εἰδωλικούς τε ναοὺς κατέρραξας, ἀνήγειρας δὲ χάριτι, Θεοῦ εἰς δόξαν καὶ αἰνεσιν, ἐκκλησίας μακάριε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν.

Χειρὶ φιλοπράγμωνι, θεῖαν πλευράν ἐξηρεῦνησας, καὶ τῶν ἡλῶν τὰ τραύματα, ἀπερὸ Ἀθάνατος, δι' ἡμᾶς ὑπέστη, καὶ τὴν ἀπιστίαν, μεταβαλὼν χαρμονικῶς, εἰς εὐπιστίαν Θωμᾶ ἐβόησας· Σὺ εἶ Θεὸς καὶ Κύριος, καὶ σὲ δοξάζω φιλόανθρωπε, τὸν τοῖς πάθεσι βλύσαντα, τοῖς πιστοῖς τὴν ἀπάθειαν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ανατολίου.

Τὰ θεῖα ἐποπτεύων, Χριστοῦ τῆς σοφίας νοητὸς ἀναδέδειξαι κρατῆρ, μυστικῶς Θωμᾶ Ἀπόστολε, ἐν ᾧ τῶν πιστῶν αἱ ψυχαὶ εὐφραίνονται· τῇ γὰρ θεῖα σαγήνῃ τοῦ Πνεύματος, λαοὺς ἀνεῖλκυσας ἐκ βυθοῦ τῆς ἀπογνώσεως· ὅθεν ἐκ Σιών, ὡς ποταμὸς τῆς χάριτος ἐξῆλθες, τὰ σα' ἐκβλύζων ἐνθεα δόγματα, εἰς τὴν σύμπασαν κτίσιν. Διὸ τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη ἐκμιμούμενος, τὴν πλευράν ἐλογγεύθης, καὶ ἐν τῷ γνόφῳ εἰσδύσας τῆς ἀφθαρσίας, αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οταν μου εἰς ἔννοιαν, τὸ φοβερόν ἔλθῃ βῆμα, τοῦ Υἱοῦ σου Πάναγνε, καὶ τὸ δικαστήριον τὸ παγκόσμιον, ἀπορῶ δέδοικα, δειλιῶν καὶ τρέμων τὴν τῶν ἔργων μου ἐξέτασιν· φαῦλα γὰρ ἅπαντα, καὶ αἰσχύνης πάσης ἀνάπλευα, καὶ σκότους καὶ κολάσεως, καὶ ἀποστροφῆς ὄντως ἄξια. Ἴδε μου τὴν θλίψιν, καὶ ἴδε τῆς ψυχῆς τὴν συντριβήν, καὶ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης με, ῥῦσαι καὶ κολάσεως.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Ἀπόστολε Ἅγιε Θωμᾶ. Καὶ Ἀπολύσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία.

Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνἀναρχον Λόγον.

Τὸν Ἀπόστολον πάντες καὶ Μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ, εὐφημήσωμεν ὕμνοις ἐπὶ τῇ μνή-

μῃ αὐτοῦ· θεοπρεπῶς γὰρ ταῖς ἡμῶν, διανοίας αὐτὸς, τύπους τῶν ἡλῶν ψηλαφῶν, βεβαίαν πίστιν ἐκζητῶν, ἐστήριξεν ἐν Κυρίῳ, ἀδιαλείπτως πρεσβεύων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Θεὸν καὶ Κύριον, δι' ἡμᾶς τοὺς φθαρέντας τοῖς ἀμαρτήμασι, τοῦτον ἰκέτευε αἰεὶ, τοῦ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς, καὶ ἀποστρέψαι τὸν θυμὸν, καὶ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ Σεμνή, ἀπὸ τῶν πίστει βωόντων καὶ εὐφημῶντων ἀπαύστως, τὰ μεγαλεῖα τῆς σῆς χάριτος. Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου ὁ παρῶν, οὐ ἢ Ἀκροστιχίς

Τὸν θαυμάτων γέμοντα Θωμᾶν θαυμάσω.

Ποίημα Θεοφανούς.

Ὤδη α'. Ἦχος δ'. Τριστάτας κραταιοῦς.

Τὸν ἀναρχον Υἱὸν, τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν φανέντα ἐπὶ γῆς, μορφῇ τῇ καθ' ἡμᾶς, ὃν ἐώρακας Ἐνδοξε, οὐ καὶ τὰς χεῖρας παλάμη, καὶ πλευράν ἐψηλάφησας, καθικέτευε σῶσαι τοὺς δούλους σου.

Ο γνόστης τῶν κρυπτῶν, καὶ νεφροῦς ὁ ἐτάζων, καὶ καρδίας ἐρευνῶν, Θεὸς μου Ἰησοῦς, σὲ Θωμᾶ παμμακάριστε, τῆς αὐτοῦ θεοφανείας, ὑπρέτην καὶ μάρτυρα, καὶ Ἀπόστολον θεῖον προσήκατο.

Ναμάτων μυστικῶν, ποταμὸς ἀνεδείχθης, περικλύζων σὺ Θωμᾶ, τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. Ἐκκλησίας τε σύστημα, ρεύμασι θεογνωσίας, καὶ τῷ ροίζῳ τοῦ Πνεύματος, τὴν πολυθεὸν πλάγην ἀπήλασας.

Θεοτοκίον.

Θανάτου καὶ φθορᾶς, καθαιρέτης ὑπάρχεις, ἀφθαρσίας τὴν πηγὴν, τεκοῦσα τὸν Χριστὸν, Θεοτόκε πανύμνητε, τὸν καὶ τῆς ἀθανασίας, ὠραίσαντα χάριτι τῶν ἀνθρώπων τὴν φύσιν πανάμωμε.

Ὤδη γ'. Οὐκ ἐν σοφία.

Αρετῆς κάλλι, διαπρέπων Θεόπτα καὶ θαύμασι, τῶν Ἰνδῶν τὸ δυσειδές, φωτὶ τῷ θεῖῳ κατηύγασας, πίστει καὶ ἐφαιδρυνας, τούτων τὴν ζόφωσιν.

Υπὸ τῆς αἴγλης, πυρσῶθεις αὐτουργία τοῦ Πνεύματος, ὡς βολίς θεοφεγγῆς, ἐξαπεστάλης θεόληπτε, καὶ κόσμον ἐφώτισας, Θωμᾶ τοῖς θαύμασι.

Μεμνημένος, τῆς ἐνθέου σοφίας τὰ δόγματα, ὡσπερ τάχος ἀστραπῆς, διερχομένης Ἀπόστολε, Θωμᾶ κατελάμπρυνας, κόσμου τὰ πέρατα.

Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε, ἢ Θεὸν σαρκωθέντα κηύσασα, τῶν παθῶν ταῖς προσβολαῖς, κλονούμενόν με στερέωσον· οὐ γάρ ἐστιν Ἄχραντε, πλήν σου βοήθεια.

Ὁ Εἰρημὸς.

» **Ο**ὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ
» καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πα-
» τρός, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ Χριστέ· οὐ γάρ ἐστιν
» Ἅγιος, πλήν σου φιλόνηρωπε.

Καθίσμα. Ἦχος πλ. δ. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῇ σαγήνῃ τῶν λόγων τῶν θεϊκῶν, τοὺς ἰ-
χθύας ζωγήσας τοὺς λογικοὺς, τούτους προσήγαγες, ἀπαρχὴν τῷ Θεῷ ἡμῶν· καὶ τοῦ Χριστοῦ τὰ στίγματα, ποθῶν ἐπενδύσασθαι, μιμητὴς τοῦ πάθους, αὐτοῦ πεφανέρωσαι· ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, Ἀπόστολε ἐνδοξε, τὴν πανέορτον μνήμην σου, καὶ συμφῶνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωτεινὴν, νεφέλην ὑμνήσωμεν, βάτον τὴν ἀκατάφλεκτον, τὸν λογικὸν Παραδεισον, τῆς Ἐύας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων· διὰ τῆτο βοῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ὡδή δ. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Τῇ μεγίστῃ τῶν θαυμάτων, ἐπιδείξει χρησαίμενος, καὶ δογματῶν θείων, δόξαν τηλαυγῶς ἐπιτιθέμενος, τὴν οἰκουμένην ἐπέσχεσ τῷ κηρύγματι, τὴν κραυγάζουσαν· Δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Ὡς αὐτόπτην σε τοῦ Λόγου, ὑπρέτην τε ἐν-
θερμον, καὶ τῆς τούτου δόξης, καὶ μεγαλειότητος μάρτυρα, καὶ ὡς πιστὸν οἰκονόμον καὶ Ἀπόστολον, εὐφημοῦμέν σε, μάκαρ Θωμᾶ πανσεβάσμιε.

Νυμφικὴν ὡσπερ παστάδα, καὶ σκηπὴν ἐπεράνιον, ὑποβάθραν λίθον, ἀκρογωνιαῖον πηξάμενος, ἐκωκοδόμησας μάκαρ παναοῖδιμε, Ἀποστόλων ἀκρότης, Θωμᾶ τοῖς πιστεύουσι.

Θεοτοκίον.

Γὴν ἀνήροτον τὸν στοάχυν, τῆς ζωῆς γεωργήσασαν, καὶ νεφέλην κούφην, ὄμβρον ζωοδότην πηγάσασαν, τὴν Παναγίαν Παρθένον ὀ-

νομάζομεν, οἱ κραυγάζοντες· Δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Ὡδή ε. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄφονται.

Ελλαμφθεῖς Ἀπόστολε, τῇ δόξῃ τοῦ Χριστοῦ, καὶ πλευρὰν τὴν ζωοποιὸν, ψηλαφήσας ἠντλησας, ἀνεξιχνίαστον εὐλογίας ἄβυσσον, καὶ τὸν κόσμον κατεπλούτισας.

Μὴ παρῶν τῇ πρώτῃ σου, εἰσόδῳ ὁ Θωμᾶς, ἀπιστῶν τε τοῖς Μαθηταῖς, πιστωθεῖς δὲ ὕστερον, χαίρων ἐβόησε· Σὲ Θεὸν καὶ Κύριον, ἀναγγέλλω πολυέλεε.

Ὀύρανός ὁ ἔμψυχος, τῆς δόξης σου Χριστέ, τῇ βροντῇ τῇ πνευματικῇ, ὁ Θωμᾶς ἐβόησεν, ἐκδιηγούμενος, καὶ Θεὸν καὶ Κύριον, σὲ σεπτῶς εὐηγγέλισατο.

Θεοτοκίον.

Νικητὴν ἀνάδειξον, Πανάμωμε τὸν νοῦν, τῶν παθῶν καὶ τῷ λογισμῷ, τὰς ὁρμαῖς ὑπὸ τὰξον, τούτων Θεόνυμφε, ἢ Θεὸν γεννήσασα, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν (*).

Ὡδή ε. Οὕσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Τὴν πάντων, ἀπιστίαν Θωμᾶ τὴν ψυχόλεθρον, ἢ ἀπιστίαν σου μάκαρ, θεραπεύει· σὺ γὰρ ἀναμφιλέκτως, καὶ τῶν ἡλῶν, καὶ τῆς λόγῃς τοὺς τύπους ἠρεύνησας.

Αῖφῃκας, ὡς δυνατὸς Χριστὲ τὸν Ἀπόστολον, ἠκονημένον ὡς βέλος, ἐν ἐχθρῶν καρδίαις σου ζωοδότα, καὶ τῶν σκυλῶν, τὴν προνομήν σοι τούτων προσήγαγεν.

Θυσίας, εἰδωλικαῖς Οἰκτίρμον κατήργησας, σφαγιασθεῖς ἐπὶ ξύλου, καὶ σφαγαῖς ἀγίαις τῶν θεηγόρων, Ἀποστόλων, τῶν τὰ σάμιμουμένων παθήματα.

Θεοτοκίον.

Ὡ θάυμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότηατον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως συλλαβοῦσα, οὐκ ἐστενοχώρησεν.

Ὁ Εἰρημὸς.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
» **Ε**κκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρη
» κεκαθαρμένη, τῷ δὲ οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ῥύσαντι αἷματι.

Κοντάκιον, Ἦχος δ. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὁ τῆς θείας χάριτος, πεπληρωμένος, τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος, καὶ ὑπρέτης ἀληθῆς, ἐν μετανοίᾳ ἐκραύγαζε· Σὺ μου ὑπάρχεις, Θεός τε καὶ Κύριος.

Ὁ Οἶκος.

Πρὸς τὸν Χριστοῦ Μαθητὴν, καὶ μέγαν μυστολέκτην, Θωμᾶν τὸν θεηγόρον τοῦ Πέ-

(*) Τὸ χειρόγραφον ἔχει· « Ἡ αὐτὴν γεννήσασα, τὴν ἀϊδίον ἀπάθειαν ».

τρου ἐκδοῶντος· « Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον », ἔφησεν οὗτος· « Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἤλων, ψηλαφήσω δὲ καὶ τὴν πλευράν, οὐ μὴ πιεεύσω ». Ἄλλ' ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων καὶ Δεσπότης, ὡσπερ δούλος ἐλήλυθε, θέλων πάντας σῶσαι, καὶ λέγει τῷ Θωμᾷ· « Ψηλάφησον χειρῶν καὶ πλευρᾶς τῆς τύπου, καὶ μὴ ἀπίσται· ἐγὼ γάρ εἰμι Κύριος ὁ Θεός σου ». Ὁ δὲ ἐν μετανοίᾳ ἐδόθησε· Σὺ μου ὑπαίρχεις, Θεός τε καὶ Κύριος.

Συναξάριον.

Τῆς 5' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ.

Στίχοι.

Ὁ χεῖρα πλευρᾶ σῆ βαλεῖν ζητῶν παλαι,
Πλευράν ὑπὲρ σοῦ, νύττεται Θωμᾶς Λόγε.

Δέραςιν ἐτάσθη Θωμᾶς μακροῖσιν ἐν ἔκτη.

Οὗτος Μήδοις καὶ Πάρθοις, Πέρσαις καὶ Ἰουδαίοις τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ κηρύξας, φρουρεῖται παρὰ Σιδαίου Βασιλέως, διὰ τὸ πιστεῦσαι καὶ βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ Ἀζάνην τὸν υἱὸν αὐτοῦ, καὶ τὴν γυναῖκα Τερτίαν, καὶ τὰς θυγατέρας Μηθονίαν καὶ Νάρκαν. Διὸ καὶ παραδίδοται πιντε στρατιώταις, οἱ τοῦτο ἐπὶ τις ὅρος ἀναδιδάσαντες, λόγγαις κατέτρωσαν· καὶ οὕτω πρὸς Κύριον ἐξήδημασιν.

Ἐκ τῶν αὐτοῦ περιόδων.

Ετι δὲ ζῶν ὁ Ἀπόστολος, αὖν Ἀβάνη τιμὴ ἐμπόρῳ τὴν Ἰνδίαν διαπερᾶ· ἐπί τι δὲ δωμάτιον τῆς Ἀνδραπόλεως καταλύουσιν. Ἐκδόντος δὲ τοῦ τὴν ἐξουσίαν οἷος χείρας ἐκείνης ἔχοντος τὸ ἑαυτοῦ θυγάτριον εἰς γάμου κοινωνίαν, συνεορτάζειν καὶ τοὺς παρατυχόντας συνέβαινεν. Ὁ μὲν οὖν Ἀπόστολος ἐπὶ τὸν εὐτελέστερον ἀνεκλίθη τῶν τραπεζῶν. Πάντων δὲ ἐμποροῦμένων ἐπὶ τοῖς ἐδώδεμοις, μόνος, οὗτος ἀμέταχος τῶν τοιούτων ἦν· ἀνύκους γὰρ ὦν, καὶ ἑαυτῷ προσέχων, ἐκάθητο συνεσταλμένος.

Τῶν διακονούντων οὖν τις, ἀπονοία ἀρθεῖς, ράπισμα δίδωσιν αὐτῷ, εἰρηκῶς· « Εἰς γάμον κληθεῖς, μὴ σκυθρῶπαζε, ἀλλὰ χαῖρε, συνεδόμενος τοῖς συμπόταις ».

Καὶ ὁ Ἀπόστολος· « Ἀπὸ κλειψαί σοι μὲν Κύριος τὸ σφάλεν εἰς τὸν ἐπίοντα αἰῶνα, τῷ τύφαντι ἔφησε· τὴν δὲ ἀκρατῶς κατ' ἐμοῦ ἐκταθεῖσαν χεῖρα, θῆρες ἐπιμεριστάωσαν ἀγριοὶ ἐν τῷ παρόντι, εἰς πολλῶν παιδείαν ». Καὶ ἄμα τῷ λόγῳ ἐπιδραμὼν ὁ ράπισας (οἰνοχόος γὰρ ἦν) ὑδὼρ διακομίσαι τοῖς δαιτυμόσιν εἰς κρᾶσιν οἴνου, ὑπὸ θηρός, τῷ φρίατι παρακαθημένου, διασπαραχθεὶς καὶ ἔχρισ αὐτῶν τῶν ἐγκατων, ἀπέφυξε. Τότε κῶν ἐκ τοῦ παρατυχόντος τὴν τὸν Ἀπόστολον τύψασαν δεξιάν, ἱρρίμμένην ἐπ' ἀμφόδου, λαβὼν, ἐν αὐτῷ τῷ συμπόσιῳ εἰσρηι, τὴν ἀδικίαν ὡσπερ πᾶσιν ὑποδεικνύων.

Διαπορούτων δὲ τῶν δαιτυμένων περὶ τῆς χειρὸς, τίνος ἄρα ἂν εἴη, γυνή τις ἐνός τῶν ἀλλούτων, διαπρύσιον τι φωνήσασα, φησὶ· « Μέγα ἡμῖν ἀνεγνωρίσθη σήμερον μυστήριον. Ἀκούσατε οἱ ἀνακληθέντες· Θεός, ἢ Ἀπόστολος Θεοῦ σὺν ἡμῖν ἀνακληθῆναι ἤξιωσεν. Ὁ γὰρ εἶχον ὁμόγλωσσον καταυλοῦσα καὶ ἡδύνοσα, ἦκουσα τῷ τύφαντι τοῦτου οἰνοχέῳ φήσαντα, τὴν τοῦτου δεξιάν χεῖρα ὑπὸ κυνὸς ἀφραθεῖν, εἰς ἐπίδειξιν τῶν πολλῶν· ὅπερ πάντες ὄρασι γενηθῆναι ». Καὶ ὡς τοῦτο διεδοθῆ ἐπὶ πᾶσι τῷ

δαῦμα, καὶ εἰς τὰς τοῦ κρατοῦντος ἦλθεν ἀκοῆς, μετὰ τὴν λύσιν τοῦ συμποσίου, προσκαλεσάμενος τὸν Ἀπόστολον, ἔφη ὁ Βασιλεύς· « Εἰ ἐπαρᾶσαι οἶδας, καὶ θάνατον ἐπάγειν, δεῖξον καὶ τῆς σῆς εὐχῆς τὸ θραστήριον εἰς τὴν σήμερον ἐκδοθεῖσάν μοι παῖδα ». Τοῦτο περιχαρῶς δεξιόμενος ὁ Ἀπόστολος, πρὸς τὴν ἐπιθαλάμιον εἰσέδου παστάδα, καὶ τοὺς νέους εἰς σωφροσύνην ἐπιστηρίξας, καὶ τῆς σαρκὸς ἀπώσασθαι τὴν ἡδοναθεῖαν πείσας τοὺτους, καὶ τῷ Θεῷ παραθέμενος, ἐκείθεν ὤχεται.

Μετὰ μικρὸν δὲ προσεικικότα τινα τῷ Ἀποστόλῳ, ὁ νυμφίος ὄρα, τῇ νεανιδί προσομιλοῦντα, καὶ Θωμᾶν εἶναι ὑποποπᾶσας, ἔφη· « Οὐχὶ πρὸ πάντων ἐξῆλλες, πῶς ἄνω πάλιν γέγονας, ἀπὸρῶ ». Καὶ ὁ Κύριος· « Ἐγὼ Θωμᾶς οὐκ εἰμί, κατὰ χάριν δὲ ἐκείνου ἀδελφός. Ὅς δ' ἂν ἐμοί, ὡς ἐκεῖνος, ἀκολουθήσῃ, ἀπαρνησάμενος κόσμον, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ οὐ μόνον ἀδελφός, ἀλλὰ καὶ συγκληρονόμος τῆς ἐμῆς βασιλείας γενήσεται ». Τοῦτο εἰπὼν, ἀπ' αὐτῶν ἀσπράτως διέστη· ἐκεῖνοι δὲ τὸν λόγον ὡς μαργαρίτην ἐγκολπωσάμενοι, ὀλουκτίους δεήσεις τῷ φανέντι προσέφερον.

Ἐωθεν δὲ ὁ Βασιλεύς τὸν κοιτῶνα, ἐνθα οἱ νεοί, κατελάθεν· ἀντικρὺ δὲ τοὺτους καθεζομένους ἐρώων, ταραχθεὶς, τῆς ἀπ' ἀλλήλων διαζευξίως τὴν αἰτίαν ἠρώτα. Οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν· « Ταύτην τὴν διαζευξίν εὐχόμεθα μέχρι τέλους ἡμῖν διαφυλαχθῆναι, ἵνα ἐν τῷ τῶν στεφάνων καιρῷ, εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν ἀκατάλυτον, ἀδιαίρητοι μείνωμεν, κατὰ τὴν τοῦ φανέντος ἐν ἡμῖν τοῦ ξένου ἐπαγγελίαν ». Ἐπὶ τοῦτοις ὁ Βασιλεύς ταραχθεὶς, θωρῶν υποσχέσεις, ἐφ' ὃ τὸν ἀπατιῶνα εὐρεθῆναι καὶ παραστῆναι, ἐπηγγεῖλατο, ἀλλ' ἐπεὶ ἐξέλιπον ἐξερευνῶντες ἐξερευνησῆς, ἀσπράτως μᾶλλον τοῖς κατηγουμένοις ἐπιστηρίξων ὁ ζητούμενος ἐπωπτάνετο, ὡς ἐπὶ τῇ προσοχῇ τῆς αὐτῶν πίστεως καὶ τὸν θυμὸν τοῦ Βασιλέως καταλαῖναι, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ Χριστιανῶν πείσαι γενέσθαι. Ὅτι δὲ οὐχ οἶόν τε τῆν ἀρετὴν διαλαθεῖν, ἐδειξεν αὐτῆ καὶ τοῦ Ἀποστόλου ἐν Ἰνδία διατρέθειν· καὶ πρὸς αὐτὸν οὗτοι τὸ βάπτισμα ληψόμενοι, παραγεγονότες αἱ δόκιμοι μαθηταὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀκλιμῶς ταύτην ἐδόξαζον.

Ὅτε γοῦν πρὸς Γουνδιαφόρον εἰσέβαλε τῶν Ἰουδῶν Βασίλειά ὁ τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος, ποῖαν εἰδέναι αὐτὸν ἐν ξύλοις ἐργασίαν ἐπέθετο, καὶ ποῖαν ἐν λίθοις. Καὶ ἐπὶ μὲν ξύλοις, ἄσπρα, κώπας, ζυγούς, καὶ πηδάλια· ἐπὶ δὲ λίθοις, στήλας, ναυός, καὶ βασιλείων οἰκοδομᾶς κατασκευάζειν ἐμπειροτάτως, ἐλεγεν εἰδέναι. Καὶ ὁ Βασιλεύς· Ἀρά γε παλάτιον ἐν ᾧ τόπων ἐφίσειως κικητημαί, δύνασαι μοι κατασκευᾶσαι πρὸς θεραπεῖαν; Καὶ ὁ Ἀπόστολος ὡς κατέθετο, μηδὲν μελέσας, χρυσῶν αὐτίκα λήψεσθαι ἐκέλευσε πρὸς τὴν τῶν ἐπιτηδείων μετακομιδὴν, καὶ τοὺς θεμελίους ἄρτι καταβαλεῖν ὑπετίθει, τὸν τόπον ὑποδεικνύς. Ἀλλ' ὁ Ἀπόστολος· Ὅτι τοῦ παρόντος καιροῦ, ὦ Βασιλεῦ, τὸ κτίζειν ἐπιτήδες, ἀλλὰ τοῦ Ἰερβερταίου (Ὀκτωβρίου) μᾶλλον μηνός· οἶμαι δὲ τοῦτο εἰρησθαι τῷ Ἀποστόλῳ, διὰ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι τῶν βεβιωμένων αὐταμοιβῆν· διὸ καὶ τὴν τοῦ κρατοῦντος εὐφυῶς παρεκρούσατο γυμνήν. Λαβὼν δὲ ἐπὶ χεῖρας καὶ κανόνα (πῆχυν), καὶ τὴν διαψοῖν ἐπιστημότως διαζωγραφῆσας, ἀλύτως ἐπειδὴν ἔχειν αὐτῷ τὸν σκοπὸν.

Ἀγαθῆς οὖν ὁ Βασιλεύς εἰς τὸ περιδέξειον τοῦ Ἀποστόλου, τὸ ἱκανὸν τῶν ἀναλωμάτων αὐτῷ ἐπέδους, οἶκοι ἐπανακάμπται. Τότε ὁ Ἀπόστολος εἰς τὰς τῶν δεομένων χεῖρας ἅπαν τὸ χρυσῶν καταβαλὼν, ὡς Ἀπόστολος, ἀχειροποίητον οἰκίαν ἐν τῇ τῶν πρωτοτόκων αὐλῇ τῷ Βασιλεῖ κατεσκεύασεν. Ὡς δὲ ὁ Βασιλεύς, ἱκανῶς χρόνου παραδραμόντος, ἔσπευθε περὶ τοῦ ἔργου μαθεῖν, ἦκουσε δὲ τὴν στέγην μόνην ἀπολείπεισθαι, ἐκ περιχαρείας, ὡς ἀληθινούσαν τὴν ἀγγελίαν ὑποποπᾶσας, ἐπίρου χρυσίου ἐλκῆν τῷ

Ἀποστόλω πέπομφεν, εἰρηκώς· Καλλιστεύουσάν μοι τὴν ὀροφήν τῶν οἰκοδομημάτων διὰ τάχους ἀποτελέσον, ἵνα, ὅταν αὐταῖς ὄψωμαι ἰδῶ, λόγοις ἐπαίνων τῆς ἐπιστήμης τὸν πλεονέκτην (σὲ τὸν πολλὰ προτερήματα ἔχοντα) ἐγκωμιάσω. Αὐτὸς δὲ πάλιν, τὸ χρυσίον ἀπολαθῶν, εἰς οὐρανὸν ἄρας τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὄμματα « Εὐχαριστῶ σοι Φιλάνδρωπε, ἔλεγεν, ὅτι ποικιλοτρόπως ἐκάστου τὴν σωτηρίαν οἰκουροῦμιν οἶδας ». Καὶ τῶν προτέρων πάλιν ἐχόμενος, ἀπαντοῖς δεομένοις τὸ ἀργύριον διένειμεν.

Ἐπὶ τούτοις πᾶσιν, ὡς τινες τῶν ἐκεῖσε, ἐν οἷς ὁ Ἀπόστολος διατρίβων ἦν, χρόνου τινὸς διαρρέυσαντος, πρὸς τὸν Βασιλέα ἀφίκοντο, καὶ περὶ τοῦ κάλλους τῶν οἰκοδομημάτων μαθεῖν ἱμέριτο, ἤκουσε μὴ προσδοκᾶν τὸ σύνολον ἐξ ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς οἰκοδομᾶς κτισμάτων, ὡς τοῦ χρυσίου παντὸς τοῖς πάνησιν διανεμηθέντος· μᾶλλον δὲ ὅτι καὶ Θεὸν ἀγνοοῦμενον κηρύσσει, καὶ τοῖς προσφοιτῶσιν αὐτῷ ἐξαιετὰ τινὰ θαυματουργεῖ, μηδωποσοῦν τὸ σύνολον σιτιζόμενος. Ὁ Βασιλεὺς οὖν, ἀκατασχέτῳ μανίᾳ πληγείας, καὶ τὸν Ἀπόστολον μεταστειλόμενος, ἐπυθάνετο, εἰ τὸ παλάτιον ἔκτισται. Ὁ δὲ ὑπολαθῶν, εἶπεν· Ὁ παρὰ τοῦ ἀληθινοῦ ἀρχιτέκτονος ἐγὼ οἰκοδομεῖν μεμάθηκα, Βασιλεῦ, τοῦτό σοι ὠραῖον καὶ πάνυ παλάτιον ἔκτισται. « Καὶ ὁ Βασιλεὺς· Ἐξ αὐτῆς παραγεγονότες, τὸ κατασκευασθὲν ἴδωμεν ». Οὐ μοι δοκεῖ, ὁ Ἀπόστολος ἀπεκρίνατο, τὴν τούτου χρῆσιν ἔχειν σοι τὸ παρόν· ἀλλ' ὅτε μετανάστης γόνη τῶν ὠδῶν, τότε τοῦ κτισθέντος εὐρήσεις ἀρμόδιον τὸ κατάλυμα ». Καὶ ὡς δῆθεν ὁ Βασιλεὺς χλευαζόμενος (τούτο γὰρ ὑπέλαθε), θρηκωδῶς κατεβρόντησεν εἰπών· Τὸν ἀπατιῶνα τούτου εἰς σκοτεινότητα λάκκου, σὺν τῷ ἀγαγόντι μοι ἐμπόρῳ ἀσφαλισθῆναι προστάσσω.

Ὡς δὲ τούτου ἡ φρουρὰ δεσμώτην εἶχε κατάκλειστον, ὁ τοῦ Βασιλέως ἀδελφός, ἐν μιᾷ τῶν νοκτῶν, ὡς δῆθεν τῷ ἀδελφῷ συναλγῶν, καὶ ἀθυμίας νέφει ἐπιπεσὼν, πρὸς θάνατον ἤπειρε, τὸν Βασιλέα προσκαλεσάμενος, εἶπεν· « Διὰ τὴν τοῦ θολίου συμδασάν μοι ἐπήρεια, τὴν ψυχὴν παθῶν ἔδη, τῆς ζωῆς ὑπεξέρχομαι »· καὶ ἐκατέρων οὕτως ὁμιλούντων, ἀποπνιγείς ἄφρονος ἔμεινε. Τότε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λαθῶν Ἄγγελος, τὰς σκηνὰς Κυρίου ἐπιπορευόμενος, ἐπεδείκνυε τὴν τούτου εὐπρέπειαν, καὶ εἰς ὅποιαν οἰκῆσαι βούλοιο ἐπηρεῖται. Καὶ ὡς ἔγνω ἡ ψυχὴ μίαν τὴν ἐξαιρητικὴν ἔχουσαν, ἐπὶ πᾶσι ταύτην εἰδείκνυε τῷ Ἄγγελῳ, καὶ, ἐν μέρει ταύτης τῆς κατοικίας οἰκῆσαι παρεκάλει. Καὶ ὁ Ἄγγελος· Ἐν ταύτῃ οἰκῆσαι οὐ δύνασαι· αὕτη γὰρ ἐστὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἦν ὁ ξένος αὐτῷ Θωμᾶς οἰκοδόμησεν. « Καὶ δεομαί σου, ἀντέφησεν, ἄνεξ μοι πρὸς αὐτὸν ἀπελθεῖν· ἐκώμως γὰρ ὠνησάμενος αὐτὴν ἐξ ἐκείνου, ἐπαμύλω· οὐδὲ γὰρ οἶδε τὸ κάλλος αὐτῆς ». Τότε ἐπανακάμψας ὁ Ἄγγελος τὴν ψυχὴν, τῷ νεκρῷ σώματι ἀποδίδωσιν· ὡς ἀπὸ κάρου δὲ τινὸς ἀνανήψας ὁ τεθνηκώς, τοῖς παροστώσιν τὸν ἀδελφὸν ἐπιζήτη· αὐτὸν παραγνομήνου, πρὸς αὐτὸν εἰρηκεν· Ἀνευδοιάστως πέπεισμαι, ὡς τὸ ἦμισυ τῆς βασιλείας σου προεἶλου δοῦναι εἰς τὴν ἐμὴν ἀναβέωσιν. Ὅθεν μικρὰν τινὰ χάριν αὐτῷ παρασχέιν μοι, ἢν μὴ ὑπέρθου χάρισσασθαι μοι. Καὶ ὁ Βασιλεὺς· Ὅσον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἐστὶ, φιλάτω μοι ὄντι σοι ἀδελφῷ, προθύμως χάρισσεται, ὅρκω τούτο βεβαιώσας ». Τότε ἀναποστόλως τὸ ζητούμενον τῷ ἀδελφῷ, ἐπετραύωσεν, εἰπών· Τὸ ἐν οὐρανοῖς σοι παλάτιόν μοι ἐπίδος, εἰς ὅσην βούλη χρημάτων ἀνταλλαγῆν. Καὶ ὡς περ ἐννεὸς ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τούτῳ γυνόμενος, εἶπεν· Ἐμοὶ παλάτιον ἐν οὐρανοῖς; πῶθεν; Ναὶ μὴν ἐστὶ σοι, εἶπεν, εἰ καὶ αὐτὸς ἀγνοεῖς, ὅπερ σοι ὁ ἐν φρουρᾷ ἰδομένησατο ὑπηρέτης· ὡς καὶ αὐτὸς ἐγὼ, τῇ πρὸς σὲ ἀχθόμενος λύπη ἀρπαγείας, τούτου εἶδον τὴν καλλονήν.

Τότε συνεῖς ὁ Βασιλεὺς τὸ λεγόμενον, οὕτω πῶς τὸν ἀδελφὸν ἀπεκρούσατο, εἰπών· « Εἰ μὴ τῶν ὑπὸ τὴν βα-

σιλείαν κειμένων τὸ ζητούμενον ἦν, ἐξ ἀνάγκης ἢ τῶν ὅρκων λύσις ἐπισηφαλῆς· εἰ δὲ τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀποκεκληρωμένων, αὐτὸς τὸ λεγόμενον δίκασον· ἀλλ' ἐπὶ παρῆστιν ὁ τέκτων, λάβε τούτου, καὶ ὦν ἰθείασω, σκευάσει σοι λαμπρότερα ». Τούτο εἰπὼν, σὺν τῷ Ἀθάνη τῆς φυλακῆς τὸν Ἀπόστολον ἐξάγει· καὶ πεσὼν αὐτοῦ πρὸς τοὺς πόδας, τῆς συναρπαγῆς τὸ σφαλὲν συμπαθῆναι ἐζήτη.

Ἐπὶ τούτῳ τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας ὁ Ἀπόστολος, καὶ ἀμφοτέρους τῷ λόγῳ τῆς χάριτος καταλαμπρύνας, δούς αὐτοῖς τὸν ἀράβωνα τῆς ἀκράτου βασιλείας, ἐφ' ἑτέρας αὐτὸς κηρύσσων ὠρμητο πόλεις, δεξαζῶν καὶ εὐλογῶν τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἐρωτηίδος.

Στίχ. Ἐρωτηίδα πυρπολοῦσι παρθένον,

Ἐρωτι Χριστοῦ τὴν προπυρπολουμένην.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ γ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Μετὰ τῆς ἁνω, χοροστασίας ὡς Ἀπόστολος, χαίρων συγχορεύεις Μάκαρ ἐν οὐρανοῖς, ἀναμέλπεις τε γηθόμενος· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἀπὸ περάτων, ἕως περάτων ὁ σὸς διέδραμε, φθόγγος καὶ ῥημάτων θείων ἢ προσφορά, τοὺς κραυγάζοντας παιδεύουσα· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ναὸς ἐγένου σὺ τῆς Τριάδος παναοίδιμε· ὅθεν καὶ ναοὺς εἰδῶλων τε καὶ βωμοῦς, ἀπεικάθηρας Ἀπόστολε, ναοὺς δὲ ἡγεῖρας, εἰς ὑμνωδίαν καὶ αἶνον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ (*).

Θεοτοκίον.

Νόμου δουλείας, τῇ σῇ γεννήσει λελυτρώμεθα· σὺ γὰρ Θεοτόκε τὸν ἐλευθερωτήν, ἀπειράνδρως ἡμῖν τέτοκας. Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε.

Ὠδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Θεῷ ὀμιλῶν σεσαρκωμένῳ, σαρκὸς ἐπιτελησμένος ἀναπέφνησας· τὴν δὲ ὑπερκόσμιον, θείωσιν ἐπλούτησας, τῇ πρὸς Θεὸν ἐγγύτητι θεοποιούμενος, καὶ, Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀγάπη Θεῷ συγκεκραμένος, τὸν θάνατον ἀμετ' αὐτοῦ Μάκαρ ἐπόθησας, τοῖς συναποστόλοις σου, ἄγωμεν φθεγγόμενος, καὶ σὺν αὐτῷ τὸν θάνατον καταδεξόμεθα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

(* Τὸ Τροπᾶριον τούτου, ὡς καὶ τὸ τῆς δ'. Ὠδῆς « Σήμερον τὴν μνήμην σου πάντες » οὕτε ἐν τῷ χειρογράφῳ κείνεται, οὕτε ἐν τῇ Ἀκροστιχίδι χωροῦσι τὰ ἀρκτικά τούτων γράμματα· καὶ δῆλον ὡς μεταγενεστέρως χερρὸς εἰσὶ προσθήκαι.

Θεοφάνους

Ὡδή α. Ἦχος α΄. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιά.

Σέργιε θεράπον τοῦ Χριστοῦ, συμπρεσβευτήν προσλαβὼν καὶ συλλήπτορα, Βάικχον τὸν αἰοίδιμον, μεθ' οὓς τοὺς ἄθλους θεοφρόνως ἠνύσας, λόγον μοι σοφίας, ἡμᾶς ὑμνοῦντι βραβεύσατε.

Επί τὴν ἀσάλευτον Χριστοῦ, πέτραν τῆς πίστεως Ἅγιοι Μάρτυρες, θέντες τὸν θεμέλιον, ἐπ' ἀσφαλῆς ἐρηρυσμένοι βάσεως, πρόβολοι καὶ πύργοι, τῆς εὐσεβείας ἐδείχθητε.

Ρήμασι πιστεύσαντες Χριστοῦ, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀκλινῶς ἀτενίζοντες, πᾶσαν διεπτύσατε, παρερχομένην εὐδοξίαν Ἅγιοι, δόξης αἰδίου, κατασχεθέντες τῷ ἔρωτι.

Γένους καὶ πατρίδος καὶ τιμῆς, διὰ Χριστὸν γυμνωθέντες ἠγάλλεσθε· καὶ περιβαλλόμενοι, θηλυπρεπὲς ἀνδρειοφρόνως ἔνδυμα, τὴν τῆς ἀφθαρσίας, καταστολήν ἠμφιάσασθε.

Θεστοκίον.

Γλεων γενέσθαι τοῖς πιστοῖς, καὶ εὐμενῆ Θεομήτορ δυσώπησον, Λόγον ὃν ἐγέννησας, σωματικῶς ἡμῖν ἐπιδημήσαντα· σὲ γὰρ προστασίαν, καὶ σωτηρίαν κεντήμεθα.

Ὡδή γ. Ὁ μόνος εἰδώς.

Ο μόνος γνώσκων ὡς Θεός, τὰ πάντα πρὶν γενέσεως, τὴν πρὸς αὐτὸν ὁρῶν ὑμῶν πρόθεσιν, σοφίας λόγων καὶ θείας γνώσεως, καὶ στερόρου φρονήματος, θαυσιλῶς ἐνέπλησεν, ὡς αὐτοῦ στρατιώτας Μακαίριοι.

Νομίμως θεράποντες Χρισθῶ, ἀθλήσασθε προελλόμενοι, τὴν φθειρομένην δόξαν καὶ ρέουσαν, καὶ κόσμον πάντα καὶ κοσμοκράτορα, λογισμῷ θεόφρονι, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, ἐβδελύξασθε πόθῳ τοῦ κτίσαντος.

Αχράντοις νοῶς ἐπιβολαῖς, Θεῷ νῦν παριστάμενοι, καὶ τῆς ἐκεῖθεν αἴγλης πληρούμενοι, καὶ τῆς ἀφράστου μακαριότητος, σαφῶς ἀπόλαύοντες, πειρασμῶν τῆς ὑμᾶς γεραίροντας, Ἀθλοφόροι λυτρώσασθε.

Θεστοκίον.

Θανάτῳ κρατούμενος τὸ πρὶν, Ἀδάμ νῦν ἠλευθέρωται, τῇ σῇ γεννήσει μόνη Θεόνυμφε· ζῶν γὰρ ὄντως τὴν ἐνυπόστατον, ἐνωθεῖσαν σώματι, Ἀγνή καθ' ὑπόστασιν, ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον ἐκύησας,

Ὡδή δ.

Ο μόνος εἰδώς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας
 * τὴν ἀσθένειαν, καὶ συμπαθῶς αὐτὴν
 * μορφωσάμενος, περιζωσόν με ἐξ ὑψους δύνα-

* μιν, τοῦ βοᾶν σοι Ἅγιος, ὁ ναὸς ὁ ἔμφυχος,
 * τῆς ἀφράστου σου δόξης φιλόνηρωπε.

Καθίστατο. Ἦχος πλ. δ. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Ταί τῆς πίστεως ἄνθη, τοὺς νοητοὺς μαργαρίτας Κυρίου καὶ ἀθληταῖς, Σέργιον τιμήσωμεν, καὶ τὸν Βάικχον τοὺς Μάρτυρας, ὡς τῷ ἐχθροῦ τὴν πλάνην, ἐνθέως πατήσαντας, καὶ τῶν εἰδώλων πᾶσαν, ἰσχὺν ἐδαφίσαντας· ὅθεν ἐπαξίως οὐρανόθεν τὸ στέφος, τῆς νίκης δεξάμενοι, σὺν Ἀγγέλοις χορεύουσι· διὸ πίστει βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν αἰγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεστοκίον.

Ενθυμοῦμαι τὴν κρίσιν καὶ δειλιῶ, ἔργα πράξας αἰσχύνῃς ὁ ταπεινός, ἄξια καὶ δέομαι, Θεοτόκε πανύμνητε· Πρὶν ταῖς πύλας φθάσω, θανάτου ἐπίστρεψον, πρὸς τὴν τῆς μετανοίας, ὁδὸν ὀδηγῆσά με, ἵνα εὐχαρίσως, προσκυνῶν ἀνυμνῶ σε, τὴν ἄμετρον δύναμιν, καὶ τὴν θείαν ἀντίληψιν, Παναγία Θεόνυμφε, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ οὗ αἰτοῦμαι σε δοθῆναι μοι, ἴλασμόν ἁμαρτιῶν, καὶ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεστοκίον.

Εν Σταυρῷ παρεστῶσα Μήτηρ ἡ σῆ, καὶ Θεὸν σε εἰδυῖα ὑπὲρ βροτῶν, σαρκὶ προσιέμενον, τὸν ἐκούσιον θάνατον, ὡς μὲν μήτηρ ῥομφαία, καρδίαν ἐτέτρωτο, καὶ οὐχ ἥττον ὀδύναις καὶ πόνοις προσήλωτο· ὡς δὲ βουλομένην, τὴν βροτῶν σωτηρίαν, καὶ κόσμου τὴν λύτρωσιν, εὐχομένη ἀνύμνει σε, καὶ σὺν δάκρυσιν ἔλεγεν· Ἀνάστηθι καὶ σῶσον Υἱέ, τοὺς τὰ πάση πίστει σου δοξάζοντας, ὁ ὑπὲρ πάντων ἐκχέας, τὸν αἷμα τὸ ἅγιον.

Ὡδή δ. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Λαμπτήρες διττοὶ ἀπὸ δυσμῶν ἐξανέτειλαν, τὴν ἐναντίαν τῷ τῆς γῆς, τότε κρατοῦντι δυσσεβεῖ, ποιούμενοι κίνησιν, καὶ πρὸς τὴν σὴν ἀνατολήν ἐπειγόμενοι, τὴν φωτοφόρον Χριστὲ καὶ σωτήριον.

Οὕξιος οὐ πῦρ οὐ διωγμὸς οὐδὲ μάστιγες, τῆς εὐσεβοῦς περὶ Θεόν, γνώμης ἐχώρισαν ὑμᾶς· ζῶν γὰρ ἠγήσασθε, τὴν τελευταίαν τὴν δι' αὐτὸν Ἀξιάγαστοι, καὶ μακαρίαν τρυφήν καὶ ἀνώλεθρον.

Φωστήρες οἱ ὄντως ἀπλανεῖς τὸ στερέωμα, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, περιανυγάζουσι φωτὶ, τῆς θείας ἐλλάμψεως, καὶ ταῖς ψυχαῖς τῶν εὐσεβῶν κατευφραίνουσι, τὰ τῶν θαυματῶν ἀκτῖνας ἐκπέμποντες.

Ο Βάικχος ὁ θεῖος καὶ πανάριστος Σέργιος, ἐνιαυτῶν περιτροπαῖς, τοὺς εὐσεβείαις ἐραστοῖς, καὶ τοὺς φιλομάρτυρας, πνευματικῶς πρὸς εὐωχίαν προτρέπονται, τὰς ἀριστείας αὐτῶν προτιθέμενοι. *Θεοτοκίον.*

Ρομφαίαν τὰς πύλας τῆς Ἐδέμ ἢ φυλαίτουσα, παραχωρεῖ νῦν τοῖς πιστοῖς, καὶ ὑποδέχεται φαίρῳ, τιμίῳ ἐν αἵματι, τοῦ ἐκ τῆς σῆς γαστρὸς τεχθέντος Πανάμωμε, σημειωθέντας ὁρῶσα καὶ χάριτι.

Ὡδή ε΄. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμφει.

Οὐκ ἐπὶ τὴν πλάνην ἀληθείας ἐν ὄπλῳ ἐλάσαντες, καὶ τυράννων καρτερῶς αἰκισμοὺς ὑπομείναντες, νικηταὶ γεγόνατε, παρὰ Χριστοῦ στεφανωθέντες· καὶ νῦν ἀξίως ἀγαλλεσθε.

Νευρούμενοι ἀητιότητι δυνάμει καὶ χάριτι, τῆς Τριάδος, ἢ δυὰς τῶν Μαρτύρων κατέβαλε, τὸν τοῦ σκότους ἄρχοντα, καὶ τοὺς αὐτῷ δεδουλωμένους, τῆς τουτου πλάνης ἐρρύσατο.

Καρτερίᾳ καὶ ἀνδρείᾳ ψυχῆς καὶ στερρότητι, διανοίας ξυνωρῖς τῶν Μαρτύρων ἢ ἐνδοξος, ὑπερέβη ἅπασαν, τῶν διωκτῶν πικρὰν μανίαν, καὶ σὺν Ἀγγέλοις αὐλίζεται.

Θεοτοκίον.

Ανέτειλας Θεομήτορ ὡς ὄρθρος τὸν ἥλιον, τὸν ἄδυτον ἠνωμένον σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, ἐν ἀγκαλίαις φέρουσα, τῆς ἀληθοῦς δικαιοσύνης· διό σε πάντες δοξάζομεν.

Ὡδή ε΄. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Γάσεων πηγὰς Μαρτύρων λείψανα, πλουσίως ἀναβρῦουσιν· ἀρυσώμεθα προθύμως οὖν πιστοὶ, καὶ τοὺς Ἀθλοφόρους μακαρίσωμεν, τὸν εὐκλεῆ, Σέργιον καὶ Βαίχχον τὸν αἰοδιμον.

Βαρούμενοι τὴν μετ' ἀνόμων σκηνώσιν, καὶ πλάνη δυσχεραίνοντες, τὴν οὐρανοῦν περὶαν εὐσαλῶς, Σέργιος καὶ Βάικχος ἐκπορευόντο, καὶ πρὸς Χριστὸν, λιμένα ἔφθασαν τὸν ἀχείμαστον.

Αναίγονται τοῖς ἀθλοφόροις Μάρτυσιν, αἱ πύλαι αἱ ἑράναι, εὐλαβούμεναι τὸ πάθος τὸ σεπτὸν, τὸ τῇ ἐκμιμῆσει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, χαριτωθῆν, καὶ φυγαδεῦον δαιμόνων φαλαγγας.

Θεοτοκίον.

Κυρίως σε Θεῆ Μητέρα Πάναγνε, φροῖντες καταγγέλλομεν· τὸν γὰρ ἄναρχον Υἱὸν μονογενῆ, τὸν πρὸ τὸν αἰῶνιων ἀναλάμψαντα, ἐκ τῆς Πατρὸς, ἀνερμητεύτως Περθενα τέτοκας.

Ὁ Ἐὐμῶς.

• **Ε**κύκλωσεν ἡμᾶς, εὐχαῖτη ἀβυσσος, οὐκ
• ἔστιν ὁ ριόμενος· ἐλογίσθημεν ὡς πρό-

• βατα σφαγῆς. Σῶσον τὸν λαόν σου ὁ Θεὸς
• ἡμῶν· σὺ γὰρ ἰσχύς, τῶν ἀσθενούντων καὶ
• ἐπανόρθωσις.

Κοντακίον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὸν νοῦν πρὸς ἐχθρούς, ἀνδρείως παρατάξαντες, τὴν πᾶσαν αὐτῶν, ἀπάτην κατέλυσάτε· καὶ τὴν νίκην ἀνωθεν, εἰληφότες Μάρτυρες πανεύφημοι, ὁμοφρόνως ἐκράζετε· Καλὸν καὶ τερπνὸν τὸ συνεῖναι Χριστῷ.

Ὁ Οἶκος.

Εν οὐρανοῖς Χριστὲ, κτεινοῦντες, Σέργιος τε καὶ Βάικχος, καὶ τοῦ Θεοῦ φωτὸς τοῦ παρὰ σοῦ ἐμφορούμενοι, ἐμὲ τὸν ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνοσίας πορευόμενον προφθάσειαν διὰ τάχους, καὶ τῶν παθῶν ἀφαρπάσειαν, μόνε ἀθάνατε, στολὴν μοι τῆς ἀφθαρσίας καταπέμποντες· ὅπως λευχειμωνῶν, τὴν φωτοφόρον αὐτῶν ἑορτὴν ἀνυμνῶ, καὶ κραυγαῶσαι Κύριε· Καλὸν καὶ τερπνὸν τὸ συνεῖναι Χριστῷ.

Συναξάριον.

Τῇ Ζ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων μεγάλων Μαρτύρων, Σεργίου καὶ Βάικχου.

Στιχοί.

Χαλκᾶ σὰ νεῦρα, Βάικχε, πρὸς νεύρων βίαν,
Καὶ πρὸς ξίφος, Σέργιε, πῦρ σὴ καρδία.

Σέργιον ἑβδομάτῃ ξίφος ἔκτανε, νεῦρα δὲ Βάικχον.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ Βασιλέως· καὶ ὁ μὲν Σέργιος Πριμικήριος ἦν τῆς σχολῆς τῶν Κιντιλίων, ὁ δὲ Βάικχος, Σεκουδικήριος τῆς αὐτῆς σχολῆς (*). Ἀρχθῆν δὲ τὰ τῶν Χριστιανῶν μνηθέντες, καὶ τὰς Θεοπνεύστους Γραφὰς ἐκμαθόντες καλῶς, διαδελθόντες τῷ Βασίλει, προεπάτησαν ἅμα αὐτῷ θυσίαν τοῖς εἰδώλοις προσενιγκῆν. Τοῦτο δὲ μὴ καταδεξάμενοι, ἀφηρήθησαν τὰς ζωῆς καὶ τὰ μανιάκια, τὰ ἐπὶ τοῖς τραχήλοις αὐτῶν κείμενα, καὶ περιεσταλῆσαν θηλυπρεπίσι ἐνδύμασι, καὶ διὰ μέσης τῆς πόλεως, ἐφ' ὄρει δῆθεν, σίδηρα πεπεδημένοι ἤχθησαν, καὶ πρὸς τὸν Ἡγεμόνα Ἀντίοχου παραπέμπονται εἰς πόλιν Εὐφρατιναίων. Ἡδὴ δὲ πλησιάζοντες, εἰς ἐπιφανείας Ἀγγέλων θείας ἰσχύος καὶ θάρρους ἐπλήθησαν· καὶ ὁ μὲν Βάικχος, πρῶτος τυφθεὶς νεύροις ὡμοῖς, τῆς ὥρας παραταθείσης, ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις τὸ πνεῦμα

(* Διὰ μὲν τῆς Σχολῆς ἐνοεῖται Γυμνάσιον, ὅπου ἐδιδάσκοντο καὶ ἐγυμνάζοντο τὰ στρατιωτικά, κατὰ τὴν διαφορὰν τοῦ τάγματος· τὸ δὲ Κιντιλίων, λέξις οὖσα Λατινικῆ, ἀπὸ τοῦ Κίντος, ἢ ὀρθότερον Κυίντος (Quintus, ὅστις Περπτος) γινόμενη, δηλοῖ τὰγμα στρατιωτῶν αὐτὰ καλούμενον, πρὸς διαφορὰν ἄλλων ταγμάτων, ὡς τὰ καταργηθέντα τάγματα (Ὁρτάδες) τῶν πρώην Ρωμαίων. Τοῦτου λοιπὸν τοῦ τάγματος ὁ μὲν Σέργιος ἦτο Πριμικήριος, ταυτέστιν ἀρχηγὸς ἢ πρῶτος, ἢ κορυφαῖος· ὁ δὲ Βάικχος, Σεκουδικήριος, ἦγον δεύτερος αὐτοῦ. Περὶ δὲ τῆς ἐτυμολογίας τῶν λατινικῶν τούτων δύο λέξεις, καὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν εἰς διάφορα ἀξιώματα καὶ βαθμοὺς πολιτικῶς τε καὶ ἐκκλησιαστικῶς, οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ καὶ τόπου.

παρέδωκεν. Ὁ δὲ Σέργιος, διαφόρως ἐξετασθεὶς, καὶ κρηπίσι τοὺς πόδας καθηλωθεὶς σιδηραῖς, καὶ τρέχειν ἀναγκασθεὶς μακροτάτας ὁδοὺς, εἶτα καθερχθεὶς, καὶ αὐθις ταῖς αὐταῖς κρηπίσι καθηλωθεὶς, τὴν κεφαλὴν τῷ ἕξει ἀποτίμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Γουλιανοῦ Πρεσβυτέρου, καὶ Καισαρίου Διακόνου.

Στιχ. Σάκκω δοθεῖσι καὶ βυθῷ, Θεὸς Λόγος, Διττοῖς Ἀθληταῖς σάκκον εἰς χαρὰν στρέφει.

Κλαυδίῳ βασιλεύοντος ἐν Ῥώμῃ, καὶ τὴν ἰδίαν μητέρα ἀποκτείναντος διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, οὐκ ἐφείσατο ἔκτοτε τῶν Χριστιανῶν. Τότε ὁ μακάριος Καισαρίος, ἀπὸ τῆς Ἀφρων χώρας ἐλθὼν ἐν κώμῃ λεγομένῃ Ταρακηνῇ, ὡς εἶδε τὰς μυσσaras θυσίας, κατέπτυσεν αὐτάς καὶ συνεπάτησε· κρατηθεὶς δὲ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἄσιτος τῇ φυλακῇ, παρεδόθη τῷ Ἀνθυπάτῳ καὶ δεσμευθεὶς τὰς χεῖρας ὀπισθεν, εἴλκετο παρὰ τῶν στρατιωτῶν ἐμπροσθεν τοῦ ὄχηματος τοῦ ἄρχοντος, μέχρι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπέλλωνος. Καὶ ὡς ἦδη πρὸς τὸν ναὸν ἀφίκεντο, τοῦ Ἁγίου προσευχαμένου, πέτωκεν εὐθείως ἐκ θημελίου ὁ ναὸς, συμπεριλαβὼν ἔνδον τὸν τε Ἀρχιερέα καὶ ἄλλους πολλοὺς· ὅπερ ἰδὼν Λεόντιος ὁ Ὑπατικός προσέειπε τῷ Ἁγίῳ· καὶ πιστεύσας εἰς τὸν Χριστὸν, ἐβαπτίσθη αὐτὸς ἐνώπιον πάντων· καὶ ἐλθὼν ὁ πρεσβύτερος Ἰουλιανός, μετέδωκεν αὐτῷ τῶν ἀρχόντων Μυστηρίων.

Τοῦ δὲ Ὑπατικοῦ εὐθείως τὴν ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ ἀναβήμενον ἐξ αἰτίας διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου προσευχῆς, Θεοσάμενος Λοξώριος ὁ Ἄρχων τὸ γεγονός ἐκράτησεν Ἰουλιανόν τὸν πρεσβύτερον καὶ Καισαρίον τὸν διάκονον, καὶ προσέταξε βληθῆναι αὐτοὺς εἰς σακκοὺς, καὶ ριφῆναι ἐν τῇ θαλάσῃ. Οἱ δὲ Ἅγιοι εἶπον πρὸς αὐτόν· Ἡμεῖς μὲν, Λοξώριε, ριπτόμεθα ἐν τῇ θαλάσῃ, σὺ δὲ ὑπὸ δεινοῦ ὄφους ἀνγθεὶς, κακῷ θανάτῳ τὴν ψυχὴν ἀπορρήξεις· ὁ καὶ γέγονε· μετὰ γὰρ δύο ἡμέρας περιπλακείσας αὐτῷ, ἐν τῷ αἰγιαλῷ τῆς θαλάσσης περιπατοῦντι, δεινοτάτος ὄφις, καὶ πάντα τὰ τοῦτου μέλη τύφας, ἄπνον καὶ σχεδὸν νεκρὸν εἰργάσατο· ἐξόγκωθεὶς γὰρ ἔκειτο τοῖς ὄρωσι θάσμα μέγα.

Τὰ δὲ σώματα τῶν Ἁγίων, ἐξεληθόντα ἀπὸ τῆς θαλάσσης ὑπὸ Κυρίου κυβερνώμενα, Εὐσεβίος τις πρεσβύτερος καὶ Φήλιξ, δι' ἀπασίας ἀποσταλέντες, ὑπέδειξαν ταῦτα, καὶ διήρχοντο ὅπου ὁ δύστηνος ἔκειτο· οὗς καὶ Θεοσάμενος ἐταλανίζεν αὐτόν. Ἄλλ' ὁ υἱὸς τοῦ βαπτισθέντος Λεοντίου τοῦ Ὑπατικοῦ, μετὰ τὸ κατατεθῆναι τὰ τῶν Ἁγίων λείψανα πλησίον τῆς πόλεως, ἀπέτεμε καὶ τὰς τούτων κεφαλὰς, ρίψας αὐτοὺς ἐν τῷ ποταμῷ. Κούαρτος δὲ πρεσβύτερος ἐκ τοῦ κάστρου Καπούης, ὑπὸ θείου Ἀγγέλου ἐδηγθεὶς, ἀπελθὼν ἔλαβε καὶ τὰ τούτων ἅγια λείψανα, Εὐσεβίου φημί καὶ Φήλικος, καὶ κατέθετο ταῦτα ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ, εἰς δόξαν Πατρὸς Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πολυχρονίου.

Στιχ. Κτείνουσι πολλὰ Πολυχρόνιον ἕψη·

Πρὸς τὰ ἕψη δὲ λήφεται, καὶ τὰ γέρα.

Ὁ ἐπασχίας μὲν ἐν τῆς Γομφανίτου λεγομένης· ὁ δὲ τούτου πατὴρ Βαρδάνιος τρωγός ἦν· τὸν δὲ παῖδα γρημμάσι ἐπαίδευσεν, καὶ τοῖς παισὶν ἐπακολουθεῖν τούτου ἐκέλευσε· καὶ διὰ τὸ εἶναι μήκηθεν τὸ ὕδωρ, τῇ

εὐχῇ τοῦ παιδὸς πηγὴ ἀνεδόθη· πολλὴ γὰρ ἦν τῷ νεφῇ ἡ σύνεσις καὶ ἡ ἐγκράτεια. Ἐπεὶ δὲ εἰς μέτρον ἐφθασεν ἡλικίας, τοῖς ἀμπελικαῖς ἐργασιαῖς αὐτὸν ἐνώσας, πρὸς τὴν Βασιλεύουσαν ἔρχεται· καὶ ἐργαζόμενος καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν λοιπῶν τὰς ἀμπελοὺς, διὰ δύο ἢ καὶ τριῶν ἡμερῶν τροφῆς ἐλάμβανε καὶ ὕδατος. Ὁ δὲ τούτου ἐργασίας, θαυμάσας τὸν τοῦ Θεοῦ ἐργάτην, καὶ αἰδουθεὶς αὐτοῦ τὴν ἀρετὴν, ἐφοδιάσας χρυσοῦ ποσότητι, ἀπέστειλεν, εἰπὼν· « Ἀπελθε εἰς τὰ ἴδια, ὑπὲρ ἐμοῦ εὐχόμενος », κρατήσας τὴν δίκελαν αὐτοῦ πίστεως χάριν· ἥτις πολλὰ θαυμάσια ἐτέλεσεν.

Αὐτὸς δὲ, μετὰ τοῦ ἐν χερσὶ χρυσοῦ Ἐκκλησίαν κατασκευάσας, ἐν τῇ κατὰ Νικαίαν Συνόδῳ εὐρεθεὶς, Ἀναγνώστης ὢν, δέχεται τὸ τοῦ Διακόνου καὶ Πρεσβυτέρου ἀξίωμα. Ἐπεὶ δὲ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος τὸν βίου μετήμειψε, παραυτίκα ἡ τοῦ Ἀρείου αἵρεσις ἤρξατο τοὺς πολλοὺς ἐκταράττειν· ἔθεν οἱ κακόδοξοι, φθόνῳ πηκόμενοι, εὐρόντες τὸν Ἁγίου τῷ Θεοσαστηρίῳ παριστάμενον, ἄρῳ ἐκπηδήσαντες, τοῖς ἕξοισιν αὐτὸν κατέσφαξαν, καὶ κατέκοψαν· καὶ τῷ μυστικῷ καὶ θείῳ αἵματι συμμίξαντες, θυσίαν ἀκουσίως τῷ ἁγίῳ Θεῷ παρέπεμψαν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ. Σὲ νοπή Θεοτόκε.

Χαῖρε δυνάς, Ἀθλοφόρων ἔνδοξε· χαῖρε νικήσασα λαμπρῶς, τῶν τυράννων τὰς ἀπειλαῖς· χαῖρε ἡ ἀνύσασα, δρόμον τὸν μακάριον· χαῖρε τρυφῆς αἰεὶ ἔνδον μένουσα· χαῖρε τρανῶς, παρεστῶσα Θεῷ θεομακάριστε.

Ὁλοαμπεῖς, ἐπὶ γῆς βαδίζοντες, τοὺς τῶν δαιμόνων ὀφθαλμοὺς, καὶ τὰς ὄψεις τῶν διωκτῶν, Μάρτυρες ἠμβλύνατε, φέγγει τῷ τῆς χάριτος, καὶ ταῖς αὐγαῖς τῆς ἀθλήσεως, τὸν αἰνετὸν ἀνυμνοῦντες, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Ναοὶ Θεοῦ, πεφνησόντες ἔνδοξοι, ζῶντες καὶ ζῶντες Ἀθληταί, τῇ δυνάμει τῇ τοῦ Σταυροῦ, ὄντως δυναμούμενοι, στίφος ἐτροπώσασθε, τῶν δυσμενῶν παμμακάριστοι, τὸν κραταῖον ἐν πολέμοις, Θεὸν ὕμνοις γεραίροντες.

Θεοτόκε, Ἐν καμίνῳ Παῖδες.
Ἀχραντε σύ, ναὸς ἐχηρημάτισας, καὶ παναγία κιβωτός, δεξαμένη τὸν Ποιητὴν, τὸν ἀπερινόητον, καὶ τὸν ἀπερίληπτον, ἐν τῇ γαστρὶ σου χωρήσασα, τὸν αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ὡδὴ η. Ἐν καμίνῳ Παῖδες.
Ὁ τῇ δρόσῳ πάλαι τοῖς παισὶ, τὴν φλόγα καταψύξας, ἐστῶτας ἐν τοῖς ἀγνώσιν, ἐδυναμώσεν αὐτοῦ, τοὺς Μάρτυρας ψάλλοντας· Εὐλογοῦτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὕμνεῖτε, καὶ ὑπερυψθε εἰς πάντας τῆς αἰῶνας. Ἰσοδόλους καὶ ψυχοβλαβεῖς, θωπείας τῶν τυράννων, ἐμφρόνως οἱ Ἀθλοφόροι, διεκρούσαντο, Χριστῷ, βρωῶντες καὶ ψάλλοντες· Εὐλο-

γεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δραστηρίους φύλακας ἡμῖν, τὸν Σέργιον καὶ Βάκχον τοὺς ὄντως σεφανηφόρους, ἐπεσήσατο Χριστὸς, φρουροῦντας τοὺς ψαλλοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιθυὸν μοι Δέσποτα Χριστέ, πρεσβείαις τῶν Μαρτύρων, τὴν τρίβον τῆς ἀρετῆς μοι, κατευμαρίζων καὶ σοί, κραυγαζειν ἀξιώσον· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζω σέ τὴν ἀληθῆ, Θεοῦ ἡμῶν Μητέρα, τὸ Χαῖρε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ, προσκομίζων σοὶ ἀγνῆ, πανάμωμε Δέσποινα· σὲ γὰρ ὄντως πάντα τὰ ἔργα, Παρθένε εὐλογοῦσι, καὶ ὑπερυψοῦσιν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνεὺ
• τηρίῳ, τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθα-
• ρώτερον χρυσῆ, ἀπέστιλθον λέγοντες· Εὐλο-
• γεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖ-
• τε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Ὠδὴ 3. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Ολον τὸν Χριστὸν ἐκτήσασθε· κόσμον γὰρ ὅλον δι' αὐτὸν κατελίπετε. Καὶ νῦν Μάρτυρες, τοὺς οὐρανοὺς ἐμβατεύοντες, ταῖς χορείαις τῶν ἄνω Δυνάμεων, ἀνδρῶν τε μακαρίων, κατανοεῖτε ταῖς λαμπρότητας.

Νεμοῖς Ξυμῶρις πανάριστε, τῷ τοὺς ἐπαίνεις πᾶθῳ σοὶ προσκομίζοντι, χάριν ἄνωθεν, καὶ τῶν πταισμάτων συγχώρησιν, δυσωποῦσα τὸν μόνον οἰκτίρμονα· πρὸς ὃν ἐπειγομένη, τῶν χαμαιζήλων κατεφρόνησας.

Αἴγλη τριλαμποῦς Θεότητος, πεφωτισμένοι οἱ ἀήττητοι Μάρτυρες, τὴν πολυθεον, ἀπατηλὴν ἀθεότητα, καὶ τυράννων τὸν φόβον ἀπώσαντο· καὶ νῦν τῆς ἀκηράτου, κατατρυφῶσιν ἀπολαύσεως.

Δρόμον τὸν καλὸν τελέσαντες, τὴν εὐσεβῆ τε πίστιν σωζέειν σπουδάσαντες, τὴν ἀσαλευτον, παραλαβεῖν ἠξιώθητε, βασιλείαν πανένδοξοι Μάρτυρες, διαδημα τοῦ κάλλους, καὶ εὐπρεπείας περιεκείμενοι.

Θεοτοκίον.

Ω τῶν ὑπὲρ νοῦν θαυμάτων σου! τὸν τοῦ Θεοῦ γὰρ Λόγον σὰρκα γενόμενον, μόνῃ τέτοκα, ὑπερφῶς Μητροπάρθενε, τὸν τὰ

σύμπαντα θεῖω βουλήματι, σοφῶς διακρατοῦντα, καὶ κυβερνῶντα καὶ συνέχοντα.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολου-
• μένη βάτος ἔδειξεν ἀφλεκτος· καὶ νῦν
• καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσαν, κα-
• τασθέσαι αἰτούμεν τὴν κάμινον, ἵνα σε Θεο-
• τόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Ἐκποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Αδελφικῆ συνδούμενοι, τῆ στοργῆ καὶ τῆ πίστει, οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, Σέργιος ὁ θεόφρων, καὶ Βάκχος ὁ αἰοιδίμος, σὲ Χριστέ δυσωποῦσιν, εἰρήνην σὴν δωρήσασθαι, κόσμῳ καὶ τοῖς ἐν κόσμῳ, καὶ Βασιλεῖ, κατ' ἐχθρῶν βαρβάρων τρόπαια νίκης, ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν.

Θεοτοκίον.

Τὸν σαρκωθέντα Κύριον, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, Παρθενομήτορ ἄχραντε, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, ὑπὲρ ἀχρείων σου δουλῶν, ὅπως εὐρωμεν χάριν, καὶ εὐκαιρὸν βοήθειαν, ἐν ἡμέρᾳ ἢ κρινῆ, γένος βροτῶν, ὡς Θεὸς παρέχων τὰ κατ' ἀξίαν· σὲ γὰρ προστάτιν ἅπαντες, ἔχομεν ἐν ἀνάγκαις.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας, ἱστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα τρία Ἰδιόμελα, δευτερεύοντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Γερμανοῦ.

Δαυτικῶς ἀνεβόων, Σέργιος, καὶ Βάκχος οἱ Μάρτυρες· Ἴδου δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν Ἀδελφῆς ἐπὶ τὸ αὐτό; οὐ δεσμούμενοι φύσει σχέσει, ἀλλὰ πίστεως τρόπῳ. Ὅθεν οἱ Ἅγιοι, τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησαν· καὶ τὸν σταυρὸν ἀράμενοι, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησαν· καὶ πρεσβεύουσι τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος γ'.

Εἴτι καλόν, εἴτι τερπνόν, ἢ αὐταδέλφους γνώμη τῶν Μαρτύρων σου Κύριε· οὓς γὰρ ἢ φύσει σαρκικῆς ἀδελφούς οὐκ ἐγνώρισε, τοῦτους ἢ πίστις ἀδελφὰ φρονεῖν μέχρις αἵματος κατηνάγκασεν. Ὁ Θεός, ταῖς εὐχαῖς αὐτῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος δ'. Ανατολίου.

Προφητικῶς τοῖς Ἅγίοις συνελθόντες, τὸν ὕμνον βοήσωμεν· Ἴδου δὴ τί καλόν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό; οὐ φύσει ἀκολουθία, ἀλλὰ πίστεως ἐνώσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· τὰ γὰρ φθαρτὰ βδελυξάμενοι πάντα, ἦραν τὸν σταυρὸν ἐπ' ὧ-

μων, και ηκολούθησαν τῷ Χριστῷ Σέργιος και Βάκχος οἱ γενναῖοι Μάρτυρες· και παρρήσιαν ἐν ἔρανοῖς κερτημένοι, πρεσβεύσιν αὐτῷ ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦ καταπεμφθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Υ'ποδησάμενος Σέργιος, ἐν ἐτοιμασίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, τὰ τῶν ἡλῶν ὑποδήματα, τῷ αἵματι τῶ τῶν ποδῶν ἀπορρέοντι τὸν ὄφιν τὸν ἐπιτηροῦντα τὴν πτέρναν ἡμῶν ἐξετύφλωσε, και τὸν τοῦ Μαρτυρίου στέφανον ἐκομίσαστο. Διὸ εὐχαῖς αὐτοῦ Χριστέ ὁ Θεός, καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου ταῖς σάρκας ἡμῶν, και ἡμᾶς ἐλέησον.

Και νῦν, Θεοτοκίον.

Ρ'ῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν τῶν ὄλων Ποιητὴν, ἵνα πάντες κράζωμέν σοι· Χαῖρε ἡ μόνη προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὸν ἀμνὸν και ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, ἀμνάς ἡ κυήσασα ἐπωδύρετο, και μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότητε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρητήης φιλάνθρωπε; πῶς τὰς χεῖράς σου, και τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων και τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος β'. Ανατολίου.

Καθορώσα παλαι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τοὺς ὑμῶν ἀγῶνας, Μάρτυρες παγκόσμιοι, σήμερον φαιδρῶς στολιζεται, και πιστῶς ἑορτάζει ἐν τῇ μνήμῃ ὑμῶν, ὡς κόσμον βασιλειον περιφέρουσα τὴν αἰσχύνην, τὴν ἐπὶ τοῖς θείοις ὑμῶν αὐχέσιν ἐπιτεθεῖσαν παικτικῶς· δι' ἧς δόξης κατηξιώθητε τῆς ἐπουρανίου, και τῆς ἀτελευτήτου μακαριότητος.

Και νῦν, Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ολὴν, τὴν ζωὴν μου ἐν κακοῖς, καταδαπανήσας ὁ ταλας, νῦν κατελείφθην Ἀγνή, πάσης ὄντως ἔρημος, ἀγαθῆς πράξεως· προσεγγίζοντα βλέπων δὲ τὸν θάνατον οἴμοι; τρέμω τὸ κριτήριο τοῦ σου Υἱοῦ και Θεοῦ· οὐπερ, ἐξελοῦ με Παρθένε, και πρὸ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης, Δέσποινα ἐπίστρεψον και σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Πόνους, ὑπομείνας πολλοὺς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ και Θεοῦ σου, σταυρώσει Ἀχραντε, ἔστενες δακρύνουσα, και ὀλολύζουσα· Οἴμοι τέκνον γλυκύτατον! ἀδίκως πῶς πάσχεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὁ πᾶσαν γῆν ἐκπληρῶν;

Ὅθεν, Παναγία Παρθένε, σὲ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἴλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Και ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία ὡς συνήθες, και Ἀπολυσις.

Τῆς τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας.

Εἰς τὸν Εσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ε'γκρατεία τὸ σῶμά σου, Πελαγία νεκρώσασα, τὴν ψυχὴν ἐζώωσας και ἐκόσμησας, και οἰκητήριον Πνεύματος, σαυτὴν ἀπετέλεσας, και συνήφθης μυστικῶς, τῷ νυμφίῳ και Κτίστη σου· ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς και κινδύνων λυτρωθῆναι τοὺς ἐν πίστει ἐκτελούντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Τὸ ὠραῖον τοῦ σώματος, εἰς τὸ πρῶτον ἀξίωμα, Πελαγία ἐνδοξε μετερρύθμισας· οὐχὶ χρωμάτων, τοῖς ἀνθεσιν, ἀρετῶν δὲ κάλλεσι, κατεποίκιλας σαυτὴν, και τοῦ Κτίστου γεγένησαι καθ' ὁμοίωσιν, ἐκτενῶς δυσωπούσα ὑπὲρ πάντων, τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Τῶν δακρῶν ἀλάβασρον, καθ' ἐκάστην προχέουσα, εὐωδίας ἐπλησας τὰ οὐράνια· διὸ ὡς μύρα πολῦτιμα, Χριστῷ προσηνήχθησαν, εἰς ὁσμὴν τὴν μυστικὴν, τῆς αὐτοῦ ἀγαπήσεως ἐκχεόμενα· διὰ τοῦτο δυσώπει ὑπὲρ πάντων, τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου (*).

Δόξα, Ἦχος δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Οπου ἐπλεόνασεν ἡ ἀμαρτία, ὑπερπερίσσευσεν ἡ χάρις, καθὼς ὁ Ἀπόστολος διδάσκει· ἐν προσευχαῖς γὰρ και δάκρυσι Πελαγία, τῶν πολλῶν πταισμάτων τὸ πέλαγος ἐξήρανας, και τὸ τέλος εὐπρόσδεκτον τῷ Κυρίῳ, διὰ τῆς μετανοίας προσήγαγες· και νῦν τοῦτω πρεσβεύεις, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Και νῦν, Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον.

Ε'παμβρίαις τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου Παν-ἀχραντε, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταδρῖσι-

(*) Τὸ χειρόγραφον, ἀντὶ τῶν ἀνωτέρω, ἔχει ἕτερα Προσόμοια, πρὸς τὸ « Ὁ τοῦ παραδόξου θάνατος ». Ἐλείπει δὲ ἐκεῖ και τὸ ἐν τοῖς Ἀποστίχοις Δοξατικόν.

σον· ἢ τὴν σταγόνα κυήσασα, Χριστὸν τὸν τὴν ἄμετρον, ἀνομίαν τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσμήχοντα, ἀποξήρανον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου καὶ χειμάρρου, καταξίωσον τρυφῆς με, ταῖς αἰεζώοις πρεσβείαις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ως ἑώρακε Κύριε, ἢ Παρθένοσ καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον, ἐπωδύρετο καὶ θρηνηδοῦσα ἐφθέγγετο· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; Ἀλλὰ δέομαι· Μὴ με μόνην ἑάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συναριστῶν, τοὺς προπάτορας.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Οὐκωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Μελετίου Ἱερομάρτυρος Βλαστοῦ.

Μετὰ τὸ ἀρνήσασθαι σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν, ἀνεδείχθης καθαρὸν δοχεῖον, τοῦ δι' εὐσπλαγγνίαν τοῖς ἀνθρώποις συγκαταβάντος φιλανθρώπου Λόγου· ὅθεν καὶ πρὸς ζωὴν τὴν αἰγιῶρον οἰκῆν σε ἤξίωσεν ὡς ὑπεράγαθος. Ταῦ οὐράνια πάντα συγχαίρησι, τὴν πρὶν σε ἀσέμνωσ βιώσασαν, νῦν καθορῶντα Χριστοῦ ἀσπίλον κειμήλιον, τοῦ ἐν οὐρανοῖς ἀπὸ τῆς γῆς σε μεταθέντος, καὶ πάντας πιστοὺς φρουροῦντος τῇ μνήμῃ σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Ἦθη τὰ μακρὰν ποιοῦντά με, τοῦ ἀγαθοῦ σου Υἱοῦ, Ἀγαθὴ καὶ Πανάμωμε, πόρρωθε ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν ζητοῦντα καὶ ὠρῶμενον, καταπιεῖν με κακίστον λέοντα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δράκοντα, τὸν πονηρὸν σύντριφον τῷ κράτει σου, ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἢ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνωσ φρικτῶσ ἐκύησεν. Ἐκλαιε κρᾶζουσα· Οἶμοι τέκνον φίλτατον! πῶσ σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Εἰν σοὶ Μήτηρ ἀκριβῶσ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνθεθε Στιχολογία, καὶ οἱ κανόνες τῆς Οὐκωήχου, καὶ τῆς Ἀγίας Ἦτος, ἢ ἡ Ἀποστίλῃ Πόθῳ γεραίρω τὴν σοφὴν Πελαγίαν.

Εἰν ὁσ τοῖς Θεοτοκίαισ Γεωργίου.

Ὡδὴ α. Ἦχος δ. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Προθεῖσα, ὡσ πανδαισίαν σήμερον, τὴν θεῖαν μνήμην αὐτῆσ, τῇ οἰκουμένη παση μυστικῶσ, Πελαγία προτρέπεται, κατατρυφήσαι ἄπαντας, τῶν ἐδεσμάτων τῶν ἀγῶνων αὐτῆσ.

Ὀπόθος, ὁ ὑπὲρ πᾶσαν ἔφεισιν, ἐν τῇ ψυχῇ σου Σεμνή, κατωικηκῶσ ἐπύρσευσε τὸν γέν, καὶ τὴν φλόγα τοῦ πνεύματος, ἀνάψας σὲ ἐφώτισε, καὶ τῶν παθῶν τὴν ὕλην ἐφλεξεν.

Θαλάσσης, τῆσ ἀμαρτίας κλυδωνα, ὑπεκφυγοῦσα σεμνή, τῷ γαληνῷ λιμένι τοῦ Χριστοῦ, Πελαγία προσώρμισαι· διὸ τῇ μετανοίᾳ σου, ἐπεκληρώσω τὸν Παραδεισον.

Θεοτοκίον.

Γαλήνη, τῶν ἐν τῷ βίῳ Ἀχραντε, χειμαζομένων βροτῶν, ἢ ἀσφαλῆσ καὶ ἀγκυραστερῖᾳ, καὶ λιμὴν καὶ κυβέρνησισ, αὐτῇ ὑπάρχεισ πάντοτε, χειραγωγοῦσα καὶ διέπουσα.

Ὡδὴ γ. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ.

Ανέπτῆσ εἰσ οὐρανοῦσ, ἢ τοῦ Χριστοῦ περιστερὰ πτέρυξι, τῆσ ἐγκρατείας σαυτῆν, πόνοισ τε πολλοῖσ ἀνυψώσασα.

Ἰλιὸσ τῆσ τῶν παθῶν, σὺ τὸ δυσῶδες τῷ Χριστοῦ ὕδατι, ἀποσμηχθεῖσα σεμνή, μύρον Πελαγία ἐδείχθῆσ αὐτῷ.

Ρομφαία τῷ πονηρῷ, θανατηφόροσ ἀληθῶσ γέγονεν, ἢ πρὸσ Θεόν σου σεμνή, ἔμπυροσ ἀγάπη καὶ ἔφεισι.

Θεοτοκίον.

Ὠς δρόσοσ ἐωθινή, ἢ εὐφροσύνη σου Ἀγνή σταζουσα, τὴν τῶν παθῶν κάμινον, τῶν σὲ ἀνυμνοῦντων σβεννύει αἰεὶ.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ, ἢ Ἐκκλησία σε Χριστῷ
• **Ε**σὲ κρᾶζουσα· Σύμου ἰσχύσ Κύριε, καὶ
• καταφυγή, καὶ στερέωμα.

Καθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Μετανοίας τῇ δρόσῳ τὴν τῶν παθῶν, ἀποσθέσασα φλόγα τὴν σεαυτῆσ, ζωὴν ἀνατέθεικασ, τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρί σου· διὰ τοῦτο κόσμον, φυγῆσα ἐμόναςασ, ἐν ἐρήμῳ βίον, Ἀγγελων ζηλώσασα· ὅθεν σοῦ τὸ τέλος, μετὰ δόξης μεγάλης, θεοθεν τιμῶμενον, ἐπεγνωσθη τοῖσ πέρασι. Πελαγία πανένδοξε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δωρήσασθαι, τοῖσ ἑορταζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Πειρασμοῖς πολυπλόκοις περιπεσῶν, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὀρατῶν, τῷ σάλῳ συνέχομαι, τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου· καὶ ὡς Σερμὴν ἀντίληψιν, καὶ σκέπην μου ἔχων σε, τῷ λιμένι προστρέχω, τῆς σῆς ἀγαθότητος· Ὁ Δεῖν Παναγία, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντων τῶν δούλων σου, τῶν ἀπαύστως ὑμνούντων σε, Θεοτόκε πανάχραντε, πρεσβεύουσα αὐτῷ ἐκτενῶς, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Καθελκόμενον Λόγε ἐν τῷ Σταυρῷ, ὑπ' ἀνδρῶν παρανόμων γνώμη σκιαῶ, ὀρώσα ἢ Μήτηρ σου, τὴν ψυχὴν ἐτιτρώσκετο· καὶ κοπτομένη σπλαγγνα, ἐθρήνει κραυγάζουσα, καὶ συνοχῇ καρδίας, ἐβόα στεναζουσα· Οἶμοι τῆ τεκούση, σέ Υἱέ καὶ Θεέ μου! πῶς θέλων ὑπέμεινας, τοῦ προσώπου ραπίσματα, καὶ ἐμπτύσματα βέβηλα, ἀδικόν τε θάνατον νῦν, ἐπὶ ξύλου ἤλοις προσπηγνύμενος; Ὅντως ταῦτα πάσχεις, τοῦ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Ὡδή δ. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Ω'ς θυμίαμα ὑπέριμον Πελαγία, τῆς ἐγκρατείας ἀνθραξιν ὀλοκαυτωθεῖσα, εὐωδία γέγονας, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, εἰς ὄσμην δραμοῦσα, τοῦ μύρου αὐτοῦ.

Τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν Πελαγία, τῆς ἀμαρτίας ὕλην πρῶην γενομένην, ὅλην μετερρύθμισας, εἰς κάλλος ἀνοθευτον, οὗ ὁ σὸς νυμφίος ἠγάσθη Χριστός.

Η' τοῦ Πνεύματος ἐνσπείρασα Πελαγία, ἐν τῇ ψυχῇ σου χάρις σπινθῆρα τοῦ λόγου, τὴν φλόγα μετέωρον, ἀνήψε τῆς πίστεως, καὶ τὴν ἀμαρτίαν ἐχώνευσεν. Θεοτοκίον.

Ράβδος ἔφυε Θεοτόκε ἐξ ἧς τὸ ἄνθος, τὸ νοητὸν ἐβλάστησε, θείας εὐωδίας, πληρώσαν τὰ σύμπαντα, Χριστός ὁ Θεὸς ἡμῶν, μύρον ὢν ἀκένωτον τίμιον.

Ὡδή ε. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Νάμασι μυστικοῖς, πιανθεῖσα τοῦ Πνεύματος, ἐξήνθησας ἐν τῇ πίστει, ἀρετῶν εὐφορίαις, καὶ πόνοις τῆς ἀσκήσεως.

Σὺ Κύριε τὸ φῶς, τῶν ἐκ σκότει κειμένων βροτῶν· σὺ ἔλλαμψας ἐν καρδίᾳ τῆς Ὁσίας τὴν αἴγλην, τῆς θείας ἐπιγνώσεως.

Οἱ πόνοι σου σεμνή, Πελαγία ἐν δάκρυσι, σπειρόμενοι εὐφροσύνης, καὶ χαρᾶς ἀφθονίαν, ἐν οὐρανοῖς συνήθρισαν.

Θεοτοκίον.

Γνωστή σου ἀληθῶς, ἢ χάρις ἀναδεδεικται, Πανάχραντε παραδόξως, ἐνεργούσα δυνάμεις, καὶ τέρατα ἐν πάσῃ τῇ γῇ.

Ὡδή ε. Οὕσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Φανείσης, τῆς ἀνεσπέρου αἴγλης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ ψυχῇ Πελαγίας, ὁ τοῦ σκότους ἄρχων ἀπεσοβήθη, καὶ φηίσθη, ἢ τοῦ Πνεύματος χάρις καὶ πίστις αὐτοῦ.

Π' παλαι, παγιδευθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὄφους, παγίς αὐτῷ ἀνεδείχθη, τὴν αὐτοῦ συνέχουσα δυναστείαν, καὶ πατοῦσα, τὴν αὐτοῦ πανουργίαν δυνάμει Θεοῦ.

Νυμφίον, τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν ἀγαπήσασα, ταῖς ἀρεταῖς κοσμηθεῖσα, καὶ πεποικιλμένη πόνοις ἐνθέοις, τοῦ νυμφῶνος, τοῦ αὐτοῦ Πελαγία ἠξίωσαι. Θεοτοκίον.

Δ'εῖν σου, Θεοτόκε τὴν δόξαν τὴν ἄφριστον, παλαι ὠδίνησαν θείως, οἱ Προφῆται πάντες· ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων, ἡμῖν ὦφθη, τοῖς ποθοῦσί σε Κόρη πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

• Οὕσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
• Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου
• κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
• σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὸ σῶμα τὸ σόν, νηστειαῖς κατατήξασα, ἀγρύπνοις εὐχαῖς, τὸν Κτίστην καθιμέτευσες, τοῦ λαθεῖν σῶν πράξεων, τὴν τελείαν Μήτηρ συγχώρησιν· ἦν καὶ ἔλαβες ἀληθῶς, ὁδὸν μετανοίας ὑποδείξασα.

Ὁ Οἶκος.

Ο'σοι ἐν βίῳ ἀμαρτίαις ἐμολύνθητε, ὡς ὁ τάλας ἐγώ, ζηλώσωμεν τὴν μετανοίαν, τὸν ὄδυρμόν τε μετὰ δακρύων τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας, ἵνα ταχὺ ἐκ Θεοῦ τὴν συγχώρησιν λαβῶμεν· καθάπερ ἢ μακαρία, ἔτι ζῶσα, τὸν ῥύπον ἀπέπλυε τῆς ἀμαρτίας, καὶ ἔλαβεν ἐκ Θεοῦ τὴν τελείαν συγχώρησιν, ὁδὸν μετανοίας ὑποδείξασα.

Συναξάριον.

Τῇ Η'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Πελαγίας.

Στίχοι.

Αἰσχουε πλυθεῖσα, καὶ λιποῦσα τὸν σάilon,
Πρὸς ὄρμον ἦκεις οὐρηνου Πελαγία.

Ὁγδοάτη ὑπάλυξε βίου πέλαγος Πελαγία.
Ὅτη ἢ Ἁγία ὑπῆρχεν ἐπὶ Νουμμεριανοῦ Βασιλέως, ἐκ πόλεως Ἀντιοχείας, ταῖς ὀρχήστραις καὶ ταῖς θεα-

προκοπίαις σχολάζουσα, καὶ παλλακισμένη τῇ πόλει, καὶ συνάγουσα ἐκ τῆς πονηρᾶς ταύτης ἐργασίας πλοῦτον ἄπειρον. Αὕτη, κατηχηθεῖσα παρὰ τινος Νέου ἐπισκόπου, ἁγίου ἀνδρός, καὶ θερμῶς μετανοήσασα, καὶ βαπτισθεῖσα, ἀποβάλλεται πάντα ὡς σκύβαλα· καὶ περιβαλομένη τρίχινα, καὶ εἰς ἄνδρα μετασχηματισθεῖσα, καὶ λαθοῦσα, κατέλαβε τὸ ἔρος τῶν Ἐλαιῶν· καὶ ἐγκλείσασα ἑαυτὴν ἐν κελίῳ, τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς διαρίστως ζήσασα, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Πελαγίας τῆς Παρθένου.

Στίχ. Κρημνῷ φυγῆσα κρημνὸν αἰσχύνης μέγαν, Κρημνεῖς τον ἐχθρὸν εὐφρῶς Πελαγία.

Αὕτη ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, γένους ἐνδόξου. Μαθὼν δὲ ὁ ἄρχων τῆς ἐκείσε πόλεως, ὅτι Χριστιανή ἐστιν, ἀπίστευτε στρατιώτας τοῦ κρατῆσαι αὐτήν· οἱ δὲ, ἀπελθόντες, περιεκύκλωσαν τὸν οἶκον αὐτῆς, βουλόμενοι ἀρπάσαι αὐτήν. Ἡ δὲ Ἁγία, μαθοῦσα τοῦτο, κτήσατο μικρὸν περιμεῖναι· τῶν δὲ πειθέντων, σάσα πρὸς Ἀνατολάς, ἐν ᾧ τόπῳ εἰώθει προσεύχεσθαι, ἀνατείνας τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄρασα εἰς τὸν οὐρανόν, προσηύξατο ἐπὶ πολὺ πρὸς Θεὸν μὴ παραδοθῆναι τοῖς στρατιώταις, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν ἀπελθεῖν ἀγνήν καὶ ἱερεῖον ἄμωμον. Ταῦτα εἰπούσα, καὶ σεμνῶς αὐτὴν περιστείλασα, ἐκρήμνισεν ἐκεῖθεν ἑαυτήν, καὶ οὕτω τῷ Κυρίῳ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ταϊσίας τῆς πόρνης.

Στίχ. Ἐκ τοῦ ρύπου σμηχθεῖσα τῆς ἀσωτίας, Φαιδρὰ πρόσσεισι τῷ Θεῷ Ταϊσία.

Αὕτη ἐκ παιδὸς παρὰ τῆς ἰδίας μητρὸς ἐργαστήριον κατέστη τοῦ διαβόλου. Παρὰ δὲ Παφνουτίου τοῦ Σιδωνίου ἀγρευθεῖσα, καὶ τελείαν πληροφορίαν λαθοῦσα, ὅτι ἔστι μετάνοια, πάντα τὰ προσόντα αὐτῇ τοῖς δεομένοις διανείμασα, λιτρῶν ὄντα τετρακοσίων, καὶ ἑαυτὴν ἐγκλείσασα ἐν τινι κελίῳ, καὶ δακρύουσα, καὶ στενάζουσα ἐκ βάθους καρδίας, ἔλεγεν· Ὁ πλάσας με ἐλεησόν με. Ἐν τούτοις διετέλεσεν ἔτη τρία· ἐκεῖθεν δὲ ἐξεληθούσα καλεῖται τοῦ Ἀββᾶ, μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἐτελειώθη.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Πελαγὸς θείων, κατορθωμάτων ὠφθης ὡς ἀληθῶς, ὄλην τοῦ ἐχθροῦ βυθίσασα ἐν αὐτῷ, τὴν ἰσχύν· διὸ ἀνέμελπες· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἐν τῇ καμίνῳ, τῆς ἐγκρατείας σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, θείως ὡς χρυσὸν ἐχώνουσας καθαρὸν, καὶ τὸ πρῶτον κάλλος ἔδειξας, ὄβρυζωθὲν σεμνῇ, Πελαγία τῇ ἀσκήσει σου.

Λουτρῷ τῷ θείῳ, ἐνδυσασμένη ὄλον σὺ ἀληθῶς, ὄν περ παλαιὸν ἐδεδύσο τῶν παθῶν, καὶ φθειρόμενόν σου ἄνθρωπον, τὸν νέον· Ἐνδόξε ἡμφιάσω, Χριστῷ συμμορφούμενον.

Θεοδοκίον.

Ὁ ἐν τῷ θρόνῳ, τῷ Πατρικῷ ὄχουμένος Λόγος Θεοῦ, ξένως ἐπὶ σοὶ ἐσηύωσε καὶ

φρικτῶς, Θεοτόκε καὶ ἀνήγαγεν, ἡμῶν τὸ φῶμα, ἑαυτῷ συνυψώσας ὡς εὐσπλαγγνος.

Ὡδή η. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Ἄμπουσιν ἀκτίνες φαιναί, τῶν θαυμασίων σου, καθάπερ ἥλιος, καὶ τὴν τοῦ βίου σου ἅπασαν, ὑπεμφαίνουσι λαμπρότητα· καὶ τὴν ἀσράψασαν ἐν σοὶ, τῆς θείας πίστεως ἐκδοῶσι, πάση τῇ κτίσει αὐγὴν Πελαγία σεμνῇ.

Ἄλυτον δεσμὸν τὸν εἰς Χριστὸν, πιστῶς συνδήσασα, προσεκολληθῆς αὐτῷ, καὶ ἀδιάσπαστος ἔμεινας, τῇ ἐνώσει τῆς ἀγάπης αὐτῆ, ᾧ καὶ ἡρόσθη νοητῶς, τὰς προσβολὰς τῆ ἐχθροῦ, Πελαγία, ἐκ τῆς καρδίας σου ἐκδιώξασα.

Γνωσὶν δεξαμένη ἀληθῆ, ἐν τῇ καρδίᾳ σου, διὰ τοῦ Πνεύματος, σαφῶς κατέλιπες ἅπασαν, τὴν τοῦ βίου ματαιότητα· διὸ κατέπληξας βροτῆς, ἐν τῇ ἀθρόᾳ Σεμνῇ, μεταθέσει, καὶ οὐρανούς· εὐφροσύνης ἐπλήρωσας.

Θεοδοκίον.

Γ' μνοῦσι πανάχραντε Ἀγνή, τὰ μεγαλεῖά σου, αἱ νοεραὶ στρατιαί, ἀνακηρύττουσιν ἅπαντες, Πατριάρχαι καὶ Προφῆται τρανώς, σὺν Ἀποστόλοις ἱεροῖς, καὶ τῶν Μαρτύρων χοροί, καὶ Ὅσιων ἅπαν τὸ πλῆθος· μεθ' ὧν προσκυνουμέν σε.

Θ Εἰρμὸς.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἔφραξε· πυρός δὲ δύναμιν ἔσβησαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἔρασαι, Παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον.

Ὡδή θ. Λίθος ἀχειρότητος ὄρους.

Ἰδεῖν ἐπεθύμησας ὄντως, τοῦ ἔραστοῦ Χριστοῦ τὸ κάλλος, δι' ὃν ἐσαυρώθης τῷ κόσμῳ, καὶ τὸ ὠραῖον ἄνθος τῆ σῶματος, Ὅσια κατεμάραντας, καὶ τὴν τοῦ βίου ἐβδελύξω στοργὴν.

Ἄπαν τὸ τοῦ σώματος ἄχθος, ἀποθεμένη Πελαγία, διὰ ἐγκρατείας καὶ πόνων, πρὸς οὐρανίους σκηναὶς ἀνεδράμε· ἐν αἷς τοῦ ποθουμένου σοὶ ἐπαπολαύεις κάλλους ἐνδόξε.

Νῦν τοὺς σὲ τιμώντας ἐκ πόθου, πάντας Ὅσια ἐποπτεύοις, καὶ τοὺς τὴν ἐτήσιον ταύτην, ἐπιτελοῦντάς σου μνήμην πρέσβευε, τῷ Ποιητῇ καὶ Κτίστῃ σου, ἵνα μετάσχωμεν τῆς δόξης αὐτοῦ.

Θεοδοκίον.

Γ' μνῷ σου τὸν τόκον Παρθένε, καὶ μεγαλύτω σου τὴν χάριν· σὺ γὰρ φωτισμὸς τῆς ψυχῆς μου, ὑπάρχεις ἄντως καὶ ἡ παράκλησις, ἡ ταχυνὴ βοήθεια, καὶ σωτηρία καὶ ἀντίληψις.

Ὁ Εἰρμός.

- Ἰθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
 • Ἀσθ Παρθένε, ἀκρογωνιαίως ἐτήθη, Χρι-
 • στός συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐ-
 • παγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἑξαπαστειλαριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Υπογραμμὸς ὁ βίος σου, Μοναζόντων εἰδεί-
 χθη, καὶ ἀκρίβης ἀνόρθωσις, τῶν δεινῶς
 πεπτωκότων, αἰοῖδιμε Πελαγία· τῶν παθῶν γὰρ
 τὴν νύκτα, φυγοῦσα προσεπέλασας, τῷ Ἥλιω
 τῆς δόξης, Χριστῷ σεμνή, Ἀσκητῶν ἐκλάμψασα
 ὀμηγύρει· μεθ' ὧν σου τὴν ὑπέρλαμπρον, ἑορτά-
 ζομεν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Ἀρμονικῶς τὸ Χαῖρέ σοι, τοῦ σεπτοῦ Ἄρ-
 χαγγέλου, οἱ λυτρωθέντες Πάναγνε, τῆς
 ἀρχαίας κατάρρας, διὰ τοῦ Θείου σου τόκου,
 εὐχαρίστως βοῶμεν· Χαῖρε Ἀδάμ ἡ λύτρωσις·
 χαῖρε Εὐας ἡ λύσις· χαῖρε δι' ἧς, ἅπαν ἡμῶν
 βρότειον ἐθεώθη· χαῖρε δι' ἧς ἐτύχομεν, οὐρανῶν
 βασιλείας.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς σὺνήθης,

καὶ Ἀπολυσις.

Οὐρανὸν ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Τῆ Θ'. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ
 Ἀλφαίου· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀν-
 δρονίκου, καὶ τῆς συμβίαι αὐτοῦ.

Εἰς τὸν Εσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐνέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους 6.
 καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια,

Τοῦ Ἀποστόλου γ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῷ καλάμῳ τῆς χάριτος, ἐκ βυθοῦ ματαιό-
 τητος τοὺς βροτοὺς ἀνείλκυσας ἀξιάγα-
 στε, τοῦ Διδασκαίου τοῖς νεύμασιν, ὑπέικων
 Ἰάκωβε, τοῦ φωτίσαντος τὴν σὴν, κατὰ πάντα
 διάνοιαν, καὶ Ἀπόστολον, καὶ σεπτὸν θεηγό-
 ρον σε παμμακάρι, ἀναδείξαντος τῆς τούτου
 ἀκαταλήπτου Θεότητος.

Ἡ τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψις, ἐπὶ σὲ κατα-
 βέβηκε, τοῦ πυρὸς ἐν εἴδει, καὶ σὲ μα-
 κάριε, θεῖον δοχεῖον εἰργάσατο, συντόνως ἐλαύ-
 νοντα, ἀθείας τὴν ἀχλὺν, καὶ τὸν κόσμον φω-
 τίζοντα, τῇ λαμπρότητι, τῶν πανσόφων σου
 λόγων μυστολέκτα, Ἀποστόλων ἡ ἀκρότης,
 Χριστοῦ αὐτόπτα Ἰάκωβε.

Ἀστραπαῖς τοῦ κηρύγματος, τοὺς ἐν σκο-
 τει καθευδοντας, ἀγνωσίας ἐνδόξε, κατε-

φώτισας· οὓς ἀναδείξας Ἰάκωβε, υἱὸς διὰ πί-
 στεως, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ, τούτου πάθος
 ἐζήλωσας, καὶ τὸν θάνατον, καὶ τῆς δόξης
 ἐγένου κληρονόμος, ὡς σοφός καὶ θεηγόρος, ὡς
 μαθητῆς ἀληθέστατος (*).

Καὶ τῶν Ὁσίων γ'.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην ἀποθέμενοι βιωτικὴν τυραννίδα, καὶ
 πλοῦτον μισήσαντες, καὶ τρυφὴν τὴν
 ρέουσαν βδελυξάμενοι, τὸν σταυρὸν ἤρατε, ὡς
 ζυγὸν ἐνθεον, καὶ Χριστῷ ἠκολουθήσατε, καὶ
 πρὸς οὐράνιον, χλόην θαυμαστῶν ἐσκηνώσατε·
 ἐν οἷς συναγαλλόμενοι, μείνησθε ἡμῶν τῶν ἐκ
 πίστεως, ὑμῶν μεμνημένων, καὶ πόθῳ ἐπιτελούν-
 των εὐλαθῶς, τὴν ἱεράν καὶ σεβάζομεν, μνήμην
 ὑμῶν Ἅγιοι.

Ὅλως ἀγαπήσασα, σὲ ἐκ ψυχῆς τὸν δε-
 σπότην, ὀπίσω σου ἔδραμε, δυᾶς ἡ αἰο-
 διμος, καὶ ὁμόζυγος, καὶ τερπνὰ ἅπαντα, καὶ
 δεσμὸν ἄλυτον, ὡς ἱστὸν ἀράχνης ἔλυσε· διὸ
 καὶ ἔτυχε, σὲ τῆς βασιλείας Ἀθάνατε. Αὐτῶν
 ἦν ταῖς δεήσεσιν, ἱλασμὸν οἰκτιρμον παράσχου-
 μοι, τῶν πλημμελημάτων, καὶ δείξόν με ἀνώτε-
 ρον παθῶν, τῶν ἐνοχλούντων μου Δέσποτα, τὴν
 ψυχὴν ἐκάστοτε.

Παιδῶν ἐστερήθητε, τῆς ποθεινῆς ξυνωρίδος,
 προσᾶξει τῇ κρείττονι· καὶ τῷ βίῳ μέ-
 νοντες ἀπαρακλήτοι, τὴν φωνὴν ἤρατε, τὴν γεν-
 ναιστατήν, τοῦ Ἰωβ καὶ ἀνεκράξατε· Κύριος
 ἔδωκε, Κύριος καὶ πάλιν ἀφείλετο. Διὸ καὶ τὸ
 ποθοῦμενον, ἔργον εὐχερῶς δημηύετε· καὶ πρὸς
 ἐρημίας, καὶ τόπης τοὺς ἀγίους ἐν χαρᾷ, με-
 ταναγεύοντες ᾠφθητε, ζεῦχος ἱερωτάτον.

Δόξα, Τοῦ Ἀποστόλου Ἦχος δ'. Θεοφάνης.

Τὴν τοῦ Θεοῦ Πνεύματος σαφῶς χάριν δε-
 ξάμενος, τῆς ἱερωτάτης χορείας τῶν Ἀ-
 ποστόλων συναριθμῶς Ἰάκωβε γέγονας· ὄθεν
 καὶ οὐρανόθεν τὴν φερομένην ποτέ πνοὴν βι-
 αίαν, πυρίνη γλώσση ἐμπνευσθεῖς, τὴν τῶν ἐ-
 θνῶν ἀκανθῶδη ἐφλέξας ἀθεότητα· Χριστὸν τὸν
 Θεόν, Θεοκηρυξ ἰκέτευς, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυ-
 χὰς ὑμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ὄκριτῆς ἤδη πάρσσι· τὸ κριτήριον ἔτοι-
 μον· ὁ πρὸς τοῦτο φέρων θάνατος ἠγγι-
 κεν· οἱ ὑπουργοὶ ἐτοιμότετοι· τὰ πάντα ἡ-

(*) Ἄντι τῶν ἀνωτέρων Προσομίων τὸ χειρόγραφον ἔχει ἔτε-
 ρα, πρὸς τὸ Ἔδωκε καὶ σημεῖωσιν. Τὰ δὲ ἐφθέξας τοῦ
 Ὁσίου Προσόμοι, μετὰ τοῦ Κανόνοιο αὐτοῦ, γάττι ἐν τοῖς
 Ἀποδείκνοιοι.

τρέπισται· τί οὖν μέλλεις ὡ ψυχή; τί βραδύνεις μὴ κράζουσα; Ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Θεὸς τοῦ ἐλέους ταῖς πρεσβείαις, τῆς Μητρός σου οἴκτειρόν με, καὶ πάσης ρύσαι κολάσεως.

Ἡ Σταυροθετοκίον.

Π' ἀμνάς ἢ κηύσασα, τὸ ἀρνίον τὸ ἄμωμον, τὸ τὴν ἁμαρτίαν ἐλθὼν ἰάσασθαι, παντὸς τοῦ κόσμου Πανάχραντε, οἰκίῳ ἐν αἵματι, τὸ σφαγὲν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζωῶσαν τὰ σύμπαντα, σύ με ἐνδύσον, γυμνωθέντα τῆς θείας ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τοῦ σου τοκου, περιβολὴν θείας χάριτος.

Εἰς τὸν Σείγον, Σιχηρά τῆς Ὀκτωήγου.

Δόξα, Τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. α΄.

Πιστῶς πανηγυρίζομεν, τὴν πάνσεπτον ἡμέραν τῆς σῆς μνήμης, σέ ἀνυμνοῦντες Ἰακώβε ἐνδοξε, οὐχ ὡς Ἀλφαίου υἱόν, ἀλλ' ὡς τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολον, καὶ κήρυκα τῆς αὐτοῦ ἀρρήτου σαρκώσεως. Ὅθεν τῷ δεσποτικῷ θρόνῳ, σὺν Ἀσωματοῖς αἰεὶ παριστάμενος, καὶ Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων χοροῖς, ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς, τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ρ' ὕσαι ἀπὸ ρομφαίας ἐχθρῶν, νῦν τὴν ψυχὴν μου, Θεομήτορ πανάμωμε, ἐν σοὶ γὰρ καὶ ἐν τῷ τόκῳ, τῷ σῷ Παρθένε ἀγνή, πᾶσα κατηργήθη τοῦ ἀλάστορος, ἰσχύς καὶ ἠφάνισται, τῶν δαιμόνων ζατεύματα· καὶ σωτηρία, καὶ τῶν πόνων ἀνάπαυσις, τοῖς πιστεύουσι, τῷ σῷ τόκῳ γεγένηται. Ὅθεν καὶ γὰρ κραυγαῖζω σοὶ Πολέμησον Δέσποινα, τοὺς πολεμοῦντας αἰεὶ με, καὶ δίκην τέτῃς ἀπαιτήσον, τῆς πρὶν ἐπηρείας, δι' ἧς πάσης μοι κακίας, πρόξενοι ὠφθησαν.

Ἡ Σταυροθετοκίον.

Βλέπουσα ἢ ἀμνάς τὸν ἀμνόν, Θεοῦ τὸν αἶροντα τοῦ κόσμου τὰ πταίσματα, ἐν ξύλῳ ἀνήρημένον, καὶ πεπληγμένον πλευρᾷ, θρηνηδοῦσα ταῦτα, ἀπεφθέγγετο· Υἱὲ πῶς ἠνέσχου, θανατωθῆναι ὡς ἄνθρωπος, Θεὸς ὑπάρχων, καὶ Δεσπότης τῆς κτίσεως, εἰ καὶ πέφνας, σαρκόφορος θελήματι; τίνας χάριν ἐτάχυνας, τὸν δρόμον ποιήσασθαι, καὶ ἐγκατέλιπες μόνην, τέκνον ἐμὸν τὴν τεκοῦσάν σε, ἀγνώως εὐεργέτα; Λόγον δός μοι, μὴ βραδύνης, καὶ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτίκιον· Ἀπόστολε Ἄγιε.

Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Ἡ Παναγία Σιχηρά, καὶ οἱ Κανόνες, εἰς τὸν Ὁρθρον, καὶ τὸν Ἁγῶνα αὐτοῦ πρῶτον. Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου, σὴν Ἰακώβου· Χριστὸ μαθητὴν υἱὸν Ἀλφαίου σέβω. Θεοτοκίον. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπειρῳ.

Χεῖρα μοι δίδου θεόπτα καὶ μαθητᾶ, τοῦ Χριστοῦ Ἰακώβε, τὴν σεπτὴν σου ἑορτὴν, εὐφημεῖν ὀρμήσαντι καὶ φῶς, τῇ καρδίᾳ μου ταῖς σαῖς, πρεσβείαις ἔλλαμψον.

Ρ' εἴθροις ἐνθέου σοφίας περικλυθεῖς, ποταμὸς ἐξώρμησας, Παραδείσου τῆς τρυφῆς, καὶ τῆς γῆς τὸ πρόσωπον ῥοαῖς, εὐσεβείας ἀληθῶς, Σοφὴ κατήρδευσας.

Πρωτάτη χορεία τῶν Μαθητῶν, τοῦ Χριστοῦ Ἰακώβε, συνετάγης συμπληρῶν, ἀριθμὸν τῶν δώδεκα· μεθ' ὧν, τῷ Δεσπότῃ παρεστῶς, ἡμῶν μνημόνευε.

Σὲ Παναγία Παρθέε τὸν οὐρανόν, ὃ ταυῦσας Κύριος, καὶ τὴν γῆν θεμελιῶν, οὐρανὸν ἐπιγειον ἐκ σου, προελθὼν μετὰ σαρκός, ἡμῖν ἀνέδειξε.

Ὁ Κανὼν τῶν Ὁσίων, ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίαις· Δημητρίου·

Ὡδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλαίτην Φαραώ.

Προκαθαρθεῖς σὴ τὴν ψυχὴν Ἀνδρόνικε, ταῖς γενικαῖς ἀρεταῖς καὶ θείκου πόθου, πυρωθεῖς τοῖς ἀνθραξι, τὰς τῆς σαρκὸς ἐξέκλινας, πυρακτώσεις· τὴν δρόσον, τὴν θείαν εἶχες γὰρ ἄνωθεν, σὲ καταδροσίζουσαν πάντοτε.

Τῆ τοῦ Δεσπότου προσταγῇ πειθόμενος, ὡς πατριάρχης ποτέ, ὃ Ἄβρααμ Πάτερ, τὴν σὴν γῆν κατέλιπες, καὶ συγγενῶν ἠλόγησας, γυναικός τε καὶ πλούτου, μακρὰν ἐγένου καὶ ἔρημον, μάκαρ καταμόνας κατώκησας.

Τὴν τοῦ Κυρίου ἐντολὴν πεπλήρωσας, πάντα πωλήσας τὰ σά, καὶ τοῖς πτωχοῖς νείμας, δι' αὐτῶν τὴν ὄνησιν, τοῦ μαργαρίτου εὕρηκας, τῆ τιμίου καὶ τοῦτον, λαθῶν ἐπλούτησας ἄφθονον, πλετον-τὴν τῶν μύρων ἀνάδλυσιν.

Θεοτοκίον.

Δημιουργεῖται βουληθεῖς ἐν μήτρᾳ σου, ὃ τοῦ Ἄδαμ Πλαστοργός, καὶ ὃ δρακί φέρων, Θεοτόκε σύμπαντα, ταῖς σαῖς ἀγκάλαις φέρεται· ὡ φρικτοῦ μυστηρίου! καὶ νήπιος ἀναδέδεικται, πάντων τῶν αἰώνων ὁ Κύριος.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ γ΄. Οὐκ ἔστιν Ἄγιος.

Τοῦ Θεοῦ Πνεύματος σαφῶς, δεδεγμένος τὴν χάριν, τοῖς ἐν σκότει ὡς ὄρθρος, ἀνε-

δείχθης πρωϊός, Ἡλίου τοῦ νοητοῦ, καταγγέλ-
λων πᾶσι τὴν ἐμφάνειαν.

Ο ποῦς σου ἔστι προφανῶς, ἐν εὐθύτητι
Μάκαρ, περὶ τὸν Βασιλέα, τὸν εὐθύν τε
καὶ χρηστὸν, χορείων περιχαρῶς, καὶ βαδίζων
τρίβον τὴν οὐράνιον.

Ικίον τὸν ἀναρχον Θεῶ, τὸν τὰ πάντα ποιῶ-
ντα, Δεϊκῆ ἐξουσία, ἀπλανῆ μυσταγωγόν,
τὴν γνώσιν τὴν ἀληθῆ, σέ μουῦντα, ἔσχηκας
Γάκωβε.

Θεστοκίον.

Μαρία πάντων ἡ ἐλπίς, τῶν εἰς σέ πεποι-
θῶτων, ἡ τεκοῦσα τὸν Λόγον, σαρκω-
θέντα δι' ἡμᾶς, ποικιλων σε πειρασμῶν, καὶ
κινδύνων, Πάναγνε διάσωσον.

Τῶν Ὁσίων. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Εξωστρακίσθη τῆς Ἐδέμ, τῆ συμβουλή τῆ
τῆς Εὐας, ὁ Ἀδάμ· σὺ δὲ πεισθεὶς συμ-
βουλία, τῆς συζύγου σου σοφῆ, τοῦ Παραδεί-
σου γέγονας, ἔνδον σὺν ταύτῃ χαίρων, πάντοτε
μάκαρ Ἀνδρόνικε.

Ο κευρυμένως καὶ σοφῶς, οἰκονομῶν πᾶν-
τα Λόγος, καὶ βροτοὺς πρὸς σωτηρίαν
ἰθύνων, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν, τοὺς ποθεινοὺς
μεθίστησι, παῖδας ὑμῶν τοὺς δύο, τρίβος εὐ-
δεῖαν δεικνὺς ὑμῖν.

Τῆς ἐπικῆρης καὶ φθαρτῆς, ἠλογηκότες ἀγά-
πης, τοῖς ἐν γῆ καταλιπόντες, δὲ ταύτην,
συνεδέθητε στοργῇ, πνευματικῇ Μακάριοι· ὅθεν
καὶ νῦν οἰκεῖτε, ἔνθα Δικαίων σκηνώματα.

Θεστοκίον.

Η ἀσυγκρίτως Χερουβὶμ, καὶ Σεραφὶμ ὑπερ-
τέρα, ἡ Θεὸν ἀνερμηνεύτως τεκοῦσα, καὶ
τὴν βρότειον ἀράν, εἰς εὐλογίαν τρέψασα, ὕμνοις
αἰεὶ τιμάσθω· αὐτῇ ἡμῶν γὰρ πεποιθήσις.

Ὁ Εἰρμός.

Ο στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς οὐρανοὺς
ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἐ-
δράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ με Χριστέ, τῆς Ἐκκλη-
σίας στήριζον, ὅτι οὐκ ἔστι πλὴν σου, Ἅγιος
μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα τῆ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν σοφίαν τὴν ὄντως παιδαγωγόν, ἔσχηκῶς
σέ μουῦσαν τὰ ὑπὲρ νοῦν, σοφίαν ἐμῶρα-
νας, τῶν Ἑλλήνων θεόπνευστε, καὶ ἐθνῶν ἐγέ-
νου, φωστήρ καὶ διδάσκαλος, εὐσεβείας λόγοις,
ρῦθμίζων τοὺς ἄφρονας· ὅθεν οἱ ρυσθέντες, διὰ
σέ τῆς ἀπάτης, ἀξίως ὑμνήμέν σε, καὶ πιστῶς
μακαρίζομεν. Θεηγόρε Ἰάκωβε, πρέσβευε Χρι-
στῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσα-
σθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, τοῦ Ὁσίου.

Τὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου τὸν ἐλαφρὸν, ὀλοψύ-
χως ἐπ' ὤμων ἀναλαθὼν, αὐτῷ ἠκολού-
θησας, Θεοφόρε Ἀνδρόνικε· καὶ κοσμικοὺς θο-
ρυβους, καλῶς βδελυξάμενος, ἐν ταῖς ἐρήμοις
Μάκαρ, προθύμως ἐξέδραμες· ἔνθα καὶ τὸν δρό-
μον, τῆς ἀσκήσεως Πάτερ ἀμέμπτως διήνυσας,
τῷ Θεῷ συγγινόμενος· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι·
Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων
ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν
ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν, Θεστοκίον.

Ως πανάμωμος νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀ-
πείρανδρος Μητηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον
ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Παρακλητοῦ πανάμωμε,
ἀνομίας με ὄντα, αἰσχρὸν καταγώγιον, καὶ
δαιμόνων παίγιον, ἐν γνώσει γενόμενον, σπεῦ-
σον καὶ τῆς τούτων, κακουργίας με ρῦσαι,
λαμπρὸν οἰκητήριον, δι' ἀρετῆς ἀπαρτίσασα,
Φωτοδόχε ἀκήρατε· διώξον τὸ νέφος τῶν πα-
θῶν, καὶ τῆς ἀνω μεθέξεως ἀξίωσον, καὶ φω-
τὸς ἀνεσπέρου πρεσβείαις σου.

Ἡ Σταυροθεστοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀ-
μνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε
δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεβόα· Ὁ μὲν κόσμος
ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ
σπλάγγνα μου φλέγονται, ὀρώσης σε τὴν σταυ-
ρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγγνα ἐλέους.
Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ
πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγγνίσθητι καὶ δώρησαι
οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, τοῖς δούλοις σου,
τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ δ' Χριστός μου δύναμις.

Αὐτός σε Κύριος, ὁ μόνος Ἅγιος, τῇ σεπτῇ
ὀμηγύρει τῶν Μαθητῶν, Μάκαρ συνηρί-
θμησε τὴν εὐαγῆ σου καὶ λαμπράν, πολιτείαν
προορώμενος.

Θαυμάτων ἔμπλεως, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος,
γεγονῶς Θεοκῆρυξ ἐκ τῶν βροτῶν, νό-
σους ἐφυγάδευσας, καὶ πονηρίας πνευμάτων,
τοὺς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσας.

Η θεῖα ἔλλαμψις, ἐπιφοιτήσασα, τῇ καρ-
δίᾳ σου Μάκαρ θεολαμπῇ, ταύτην ἀπειρ-
γάσατο, καὶ δεκτικὴν τῶν ὑπὲρ νοῦν, χαρισμά-
των κατεσκεύασε.

Θεστοκίον.

Τῷ θεῷ τόκῳ σου Παρθένε πάναγνε, τῶν
Ἄγγέλων αἱ τάξεις καὶ τῶν βροτῶν, ἡ-
γῶνται συστήματα· τὸν εἰρηνάρχην γὰρ Χρι-
στὸν, καὶ σωτῆρα πάντων τέτοκας.

Τῶν Ὁσίων. Εἰσακήκοα Κύριε.

Οἱ ἰδρώτες τῶν πόνων σου, οἱ ἐκ τῆς σαρκός σου ἐναποστάξαντες, ἱερώτατε Ἀνδρόνικε, εἰς ὄσμήν σοι μύρου μετημείφθησαν.

Ωσπερ φοῖνιξ ὑψίκομος, σὺ ἐν ταῖς ἐρήμοις Πάτερ ἐξήνηθσας, καὶ Θεῷ ἐκαρποφόρησας, γλυκυτάτους πόνους τῶν καμάτων σου.

Τῶν δακρῶν τοῖς χεύμασι, τὴν τῆς ἐρημίας γῆν κατεδρόσισας· καρποφόρον δὲ ἀπέδειξας, τὴν ψυχὴν σου πόνοις τῆς ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον.

Μὴ κενώσας ὁ Κύριος, κόλπους τοὺς Πατρῴους, τὴν σὴν κατώκησε, μήτραν Κόρη τὴν πανάχραντον, καὶ τὸν κόσμον ὅλον ἀνεκαίνισεν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ε'. Τῷ Δεῖῳ φέγγει σὺ.

Ηλίῳ Μάικαρ τῷ νοητῷ, σύνοικος τελῶν καὶ τὰς αὐγὰς, νῦν τὰς ἐκεῖθεν δεχόμενος, ὅπερ κατ' οὐσίαν πρῶτος ἐκεῖνος ἐστὶ, δεύτερος κατὰ χάριν γέγονας ἔνδοξε.

Νοῦν καθαρῶτατον ἐσχηνκῶς, καὶ εἰλικρινῆ σὺ τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν καρδίαν κησάμενος, τὸν σεσαρκωμένον Θεὸν ἐώρακας, τὸν ἀκαταληψία κατανοούμενον.

Υποχωρεῖ σοι τῷ Μαθητῇ, πᾶσα προφητεία καὶ πᾶσα, νομοθεσία Πανόλβιε· τὸν γὰρ ταύταις πάλαι προχαραττόμενον, αὐτόπτως ἠξιώθης Μάικαρ θεάσασθαι.

Θεοτοκίον.

Γδοῦ Παρθένε προφητικῶς, ἔσχες ἐν γαστρὶ σου, τὸν ἐπὶ πάντων Δεσπότην καὶ Κύριον· ὃν ἀφράστῳ τρόπῳ σεμνῇ γεγέννηκας, παρθένος μετὰ τόκον ἀφθορος μείνασα.

Τῶν Ὁσίων. Ὁρθηρίζοντες βοῶμέν σοι.

Υμνήσωμεν Ἀνδρόνικον ἄσμασι, πάντες πιστοὶ, καὶ τὴν τούτου σύνοικον, Ἀθνασίαν δοξάσωμεν.

Οὐδόλως ὡσπερ γέγραπται δέδωκας, σοῖς ὀφθαλμοῖς, ὑπνον οὐδὲ ἄνεσιν, τοῖς σοῖς κρατάφοις Ἀνδρόνικε.

Εδόξασε τοῖς μύροις σε Κύριος, Μάικαρ τοὺς σοὺς, πόνους προσδεξάμενος, ὡς θυμὰ ὄντως εὐπρόσδεκτον.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἕνα τῆς Τριάδος ἐκύησας, Κόρη φρικτῶς, καὶ γαλακτι ἐθρεψας, βροτῶν τὴν φύσιν τὸν τρέφοντα.

Τῆ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ε'. Τοῦ βίβη τὴν θάλασσαν.

Οἱ πόδες ὠραῖοί σου, τὴν εἰρήνην ἀπλακῶς, ὡς εὐαγγελιζόμενοι, τὴν εἰρήνην τὴν ὄν-

τως ὑπερφυῖ, καὶ νοῦν ὑπερέχουσαν, Μαθητὰ τοῦ Κυρίου πανσεβάσμιε.

Νοεῖν τὸ μυστήριον, καὶ κηρύττειν τὸ φρικτὸν, τῆς τοῦ Θεοῦ σαρκώσεως, ἠξιώθης Ἰάκωβε πρωτουργοὺς ἀκτίνας δεξάμενος, παρ' αὐτοῦ τοῦ Ὑψίστου παμμακάριστε.

Ναὸς Θεοῦ ἐμφυχος, ἀνεδείχθης καὶ ναοὺς, τοὺς τῶν δαιμόνων ὠλεσας, καὶ ναοὺς ἐδομήσω τῇ τοῦ Χριστοῦ, δυνάμει καὶ χάριτι, Ἀποστόλων τὸ θεῖον ἐγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον.

Απάντων δεσπόζουσα, τῶν κτισμάτων ὡς Θεὸν, τὸν ἀγαθὸν γεννήσασα, τῶν πταισμάτων μετὰ Παναγνε τὰς ἐλάς, εἰς τέλος ἐξάλειψον, εὐσπλαγχνία χρωμένη τῷ τεχθέντος ἐκ σῆ.

Τῶν Ὁσίων. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Τῆς φύσεως τὸ χαῦνον οὐδαμῶς, τὴν πρόθεσιν ἠμβλυνεν, ἢν περ ἐκέκτησο, πρὸς τῶν πόνων ὧ Ὁσία τὰ σκαίματα.

Αμείψασα τὸ ἔνδυμα σοφῶς, τὴν φύσιν ἐλάμβανες· ὅθεν ἀνύποπτον, τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας διήνυσας.

Εγνώρισας τὸν σύζυγον τὸν σόν, ὁδῶ πορευόμενον, ὧ καὶ συνῶδευσας, μηδαμῶς τι πρὸς αὐτὸν ὁμίλησασα.

Θεοτοκίον.

Ρῆμάτων Γαβριὴλ σοι τὴν φωνὴν, Κόρη νῦν προσάγομεν· Χαῖρε ὁ Κύριος, μετὰ σοῦ εὐλογημένη βοῶντές σοι.

Ὁ Εἰρμός.

▪ Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν, ὁ ἀναβαλλόμενος, φῶς ὡς ἱμάτιον, πολυέλεος·
▪ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Ως ἑωσφόρον ἐκλάμποντα πᾶσαν κτίσιν, τὸν τοῦ Χριστοῦ αὐτόπτην τε καὶ θεηγόρον, ὕμνοις Ἰακώβον εὐφημήσωμεν, γεραίροντες τὴν τούτου πανήγυριν σήμερον· πρεσβεύει γὰρ αἰεὶ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν οὐρανόθεν τοῦ Λόγου μυθιέντα τὴν γνώσιν, καὶ τρανῶς τοῖς ἐν γῆ τὸ εὐαγγέλιον κηρύξαντα, Ἰακώβον τὸν μέγαν προφητημένον, τοῦ Ἀλφαίου τὸν γόνον, ἀνευφημήσαι, σὲ δυσωπῶ καταπέμψαι μοι χάριν, Χριστέ Ἰησοῦ, ὁ πλήσας Πνεύματος Θεοῦ τὸν σαφὸν Μαθητὴν σου, καὶ κήρυκα τοῦτον πᾶσι τοῖς πέρασι δωρησάμενος, καὶ πρέσβην πρὸς σὲ εὐπρόσδεκτον· πρεσβεύει γὰρ αἰεὶ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆς Θ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀλφαίου.

Σ 7-11

Τὸν σταυρὸν Ἰακώβος αἴρων ἠδέως,
Ὡς ἔστι Σῶτερ ἄξιός σου δεικνύει.

Ἀμφ' ἐνάτην Ἰακώβος ἐνὶ σταυρῷ τετάτυστο.

Ὁς ἦν ἀδελφὸς Ματθαίου τοῦ Τελώνου καὶ Εὐαγγελιστοῦ. Οὗτος ὁ Ἀπόστολος, ἐξελθὼν εἰς τὸ κήρυγμα, πάντα τὰ τῶν εἰδώλων τεμένη, ζήλω θεῖῳ πυρποληθεὶς, κατέστρεψε, νόσους ἀπελάσας καὶ πονηρίας πνεύματα· διό καὶ ἡ πληθὺς τῶν ἐθνῶν, Σπέρμα θεῖον, αὐτὸν ὠνόμασε. Διαδραμὼν οὖν τὴν σύμπασαν ὡς ἐραστής τοῦ Χριστοῦ, οὐ καὶ τὸ πάθος καὶ τὸν θάνατον ἐξήλωσε, σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀνδρονίκο, καὶ Ἀθανασίας τῆς συμβίου αὐτοῦ
Σείχ. Σύσκηνον Ἀνδρόνικος Ἀθανασίαν,

Κόσμῳ τ' ἐν ἀσκήσει σε κἄν πολῶ ἔχει.

Ὁς ὁ Ὁσιος Ἀνδρόνικος ἦν ἐξ Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, ἀργυροπράτης τὸ ἐπιτήδευμα, εὐλαθὴς πάνυ, καὶ πλήρης ἀγαθῶν ἔργων, καὶ πλούσιος. Ἐγῆμε δὲ γυναῖκα τὴν Ἀθανασίαν, σεμνὴν καὶ θεοφιλῆ καὶ αὐτὴν οὖσαν· μεθ' ἧς ἐπ' ἀγαθῶ συμφωνήσας, εἰς τρία διείλον αἶε τὸν βίον αὐτῶν· καὶ τὸ μὲν ἐν μέρος τοῖς πτωχοῖς ἀφθόνως παρέχον· τὸ δὲ ἕτερον, δάνειον παρέχον, ἀμειβί τοῖς χρεῖαν ἔχουσι· τὴν δὲ τρίτην μερίδα, λόγῳ τοῦ ἀργυροπρατείου, καὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων ὠκούμεν. Ἔτεκεν δὲ δύο παῖδας, ἄρρεν καὶ θῆλυ· τεχθέντων δὲ αὐτοῖς τούτων τῶν δύο παιδῶν, οὐκ ἔτι προσέθετο προσεγγίσει ἀλλήλοισι ἀλλ' ἦσαν ἀμφοτέροι ἐν σωφροσύνῃ καὶ προσευχαίς, καὶ ταῖς τῶν πτωχῶν καὶ νοσοῦντων εὐποιαῖς ἐνδελειχῶς σπουδαζόντες.

Μετά δὲ δώδεκα ἔτη τῆς αὐτῶν συνοικησεως, ὄντων τῶν τέκνων αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ ηλικίᾳ, ἡ ἀγάλλειν τοὺς γονεῖς εἶχον, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τεθνήκασιν ἀμφοτέρα· ὁ δὲ μακάριος Ἀνδρόνικος, οὐδὲν ἀγνέις ἐπὶ τῷ συμβεβηκοτι ἐνδείξιμένος, τὴν μακαρίαν μάλλον φωνὴν τοῦ Ἰῶβ ἐξέβόησεν· Αὐτὸς γυμνὸς ἐξῆλθον, καὶ τὰ ἐξῆς. Ἡ δὲ τούτου σύμβιος Ἀθανασία ἀπαρμυθῆτον ἔσχε τὴν λυπνῆ· ὄθεν καὶ ταρύντων τῶν παιδῶν ἐν τῷ Μαρτυρίῳ τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ, οὐκ ἠθέλησεν ἐκεῖθεν ἐξελθεῖν, λέγουσα· Συναποθανοῦμαι καὶ αὐτῇ, καὶ συνταφήσεται τοῖς τέκνοις μου.

Λαβόντος οὖν τοῦ Πατριάρχου τὸν μακάριον Ἀνδρόνικον ἐν τῷ Πατριαρχεῖῳ χάριτι παραμυθίας, ἡ γυνὴ οὐκ ἠνείσχετο τοῦ Μαρτυρίου ἐξελθεῖν, ἀλλ' ἔμεινεν ἐκεῖ γοερῶς κοπτομένη. Μεσοῦσης δὲ τῆς νυκτός, ὤφθη αὐτῇ ὁ Μάρτυς Ἰουλιανὸς ἐν σχήματι Μοναχοῦ, λέγων αὐτῇ· Τί ἔχεις ὦ γυναι; τί οὐκ ἔας ἡρεμεῖν τοὺς ὄφεις; Ἡ δὲ ἀποκρίθεισα, ἔφη· Μὴ βαρυνθῆς, Κύριε μου, κατὰ τῆς δούλης σου, ἐπεὶ σφοδρὸν πόνον κέκτημαι· δύο γὰρ μόνα τέκνα ἔχουσα, σημερον ἀμφοτέρα ἐξεκόμισα. Ὁ δὲ λέγει αὐτῇ· Μὴ κλαῖς περὶ αὐτῶν· λέγω γὰρ σοι, γυναι, ὅτι ὁν τρόπον ἀπαιτεῖ ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου τὴν βρώσιν, καὶ ἀδύνατον μὴ δοῦναι ἑαυτῷ φαγεῖν, οὕτω καὶ τὰ νύπια ἀπαιτοῦσι τὸν Θεὸν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τὰ μελλοῦτα ἀγαθὰ, λέγοντα· Δικαιοκρίτα, ἀντὶ τῶν ἐπιγεῖων ὧν ἔσπερῃσμεν, μὴ σφερήσῃς ἡμᾶς τῶν ἐπουρανίων.

Ἡ δὲ ἀκούσασα, κατενύγη, καὶ μετέβαλε τὸ πένθος εἰς χαρὰν, λέγουσα· Ἄρα ζῶσι τὰ τέκνα μου ἐν οὐρανοῖς· τί κλαῖω; καὶ στραφεῖσα, ἐζήτηε τὸν λαλήσαντα αὐτῇ Ἀββᾶν· καὶ περιελθούσα ἔλεν τὸν ναόν, οὐκ εὔρε. Καὶ λέγει τῷ Συρωρῷ· Ποῦ ἐστὶν ὁ Ἀββᾶς, ὁ εἰσελθὼν ἐνταῦθα ἄρτι; Λέγει αὐτῇ ὁ Συρωρός· Ὁρᾶς πάσας τὰς θύρας ἡσφαλισμένας, καὶ λέγεις, ποῦ ἐστὶν ἄρτι; Ἐγὼ δὲ ὁ Συρωρός, ὅτι ὄπτασίαν εἶρακε. Ἡ δὲ, φόβῳ συσχεθεῖσα, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, καὶ διηγήσατο τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς ἃ εἶδε, καὶ ἠτήσατο βαλεῖν αὐτὴν εἰς Μοναστήριον.

Ὁ δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἦν τοῦτο ποθῶν), ἀρμένως τὸν λόγον δεξιόμενος, δέδωκε τὸ πλείστον μέρος τῆς οὐσίας αὐτοῦ τοῖς πτωχοῖς, καὶ τοὺς ὠνητούς τῶν δούλων ἠλευθέρωσε· τὰ δὲ λοιπὰ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ ἀνέθετο τῷ πνευρῷ αὐτοῦ, παραγγείλας αὐτῷ ποιῆσαι νοσοκομεῖα, καὶ ξηνοδοχεῖα Μοναχῶν. Αὐτὸς δὲ, μικρὰ ἐφόδια λαβὼν, ἐξῆλθε νυκτὸς ἐκ τῆς πόλεως αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ μόνον. Ἡ δὲ μακαρία Ἀθανασία, μακρόθεν ἰδοῦσα τὸν οἶκον αὐτῆς, ἀναβλέψασα εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπεν· «Ὁ Θεός, ὁ εἰπὼν τῷ Ἀβραάμ καὶ τῇ Σάρρᾳ· Ἐξεῖθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν ἣν ἄν σοι δείξω· αὐτὸς πανῶν ὁδηγήσων ἡμᾶς εἰς τὸν φόβον σου. Ἴδου γὰρ κατελείψαμεν τὸν οἶκον ἡμῶν ἀνεωγμένον διὰ τὸ ὄνομά σου· μὴ κλείσης ἡμῖν τὴν θύραν τῆς βασιλείας σου». Καὶ κλαύσαντες ἀμφοτέροι, ἀπῆλθον.

Φθάσαντες δὲ εἰς τοὺς ἀγίους τόπους, προσεκύνησαν, καὶ συνέτυχον πολλοῖς Πατράσιν. Καὶ ἐκεῖθεν ὑποστρέψαντες, ἐπορεύθησαν ἀμφοτέροι εἰς τὸν Ἀββᾶν Δανιήλ. Καὶ αἰτησαμένων αὐτῶν ἀναθεῖναι τὴν Ἀθανασίαν ἐν Μοναστηρίῳ, ἀπίστευεν αὐτὴν εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ταβεννησιωτῶν. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος, δεξιόμενος τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα παρὰ τοῦ γέροντος, ἔμεινε παρ' αὐτῷ ἔτη β'. Διελθόντων δὲ τῶν δώδεκα ἐτῶν, παρεκάλεσε τὸν Ἀββᾶν Δανιήλ συγχωρῆσαι ἀπελθεῖν αὐτῆς εἰς προσκυνῆσιν τῶν ἀγίων τόπων. Ὁ δὲ, ποιήσας εὐχὴν, ἀπέλυσεν αὐτόν. Ὁ δὲ οὖν Ὁσιος Ἀνδρόνικος κατὰ τὴν Αἴγυπτον ἐκάθισεν ὑποκάτω φυτοῦ, ἵνα ἀναψύξῃ τοῦ καύματος· καὶ ἰδοῦ, κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ἀπερχομένη καὶ αὐτῇ εἰς τοὺς ἀγίους τόπους ἐν ἀνδρικῷ σχήματι, συνήτησε τῷ ἄμοιβῳ αὐτῆς Ἀνδρονίκῳ. Καὶ ἀσπασαμένων ἀλλήλους, ἐκείνη μὲν ἀνεγνώρισεν αὐτόν, ἐκεῖνος δὲ οὐκ ἐγνώρισεν αὐτὴν, διὰ τὸ μαρανθῆναι τὸ κάλλος αὐτῆς ὑπὸ τῆς ἀγαν ἀσκήσεως, καὶ ὡς Αἰθίοπα αὐτὴν φαίνεσθαι.

Λέγει οὖν αὐτῷ ἐκείνη· Ποῦ ἀπέρχῃ, κύριε Ἀββᾶ; Λέγει αὐτῇ· Εἰς τοὺς ἀγίους τόπους. Λέγει αὐτῷ· Ἐκεί βούλομαι κατὰ ἀπελθεῖν. Λέγει οὖν αὐτῇ· Θέλεις ὀδεύσαι ἡμᾶς ἀμφοτέρους ὁμοῦ; Λέγει αὐτῷ· Ὡς κελύεις· πλὴν ὡς μὴ ὄντος μου, οὕτως ὀδεύσωμεν σιωπῶντες. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος ἔφη· Ὡς κελύεις. Λέγει αὐτῷ· Οὕτως οὐκ εἰ Μαθητῆς τοῦ Ἀββᾶ Δανιήλ; Λέγει αὐτῇ· Ναί. Καὶ λέγει αὐτῷ· Οὐκ Ἀνδρόνικος ὀνομαζῆς; Λέγει αὐτῇ· Ναί. Εἶπεν αὐτῷ· Αἰ εὐχαὶ τοῦ γέροντος συνοδεύσουσιν ἡμῖν. Λέγει ὁ Ἀνδρόνικος· Ἀμήν. Καὶ συνώδευσαν ἀμφοτέροι.

Προσκυνήσαντες δὲ τοὺς ἀγίους τόπους, ὑπέστρεψαν σιωπῶντες ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Καὶ λέγει ὁ Ἀββᾶς Ἀθανάσιος (οὕτω γὰρ μετωνομάσθη ἡ Ἀθανασία) τῷ Ἀνδρονίκῳ· Θέλεις ἵνα μείνωμεν ὁμοῦ εἰς κελλίον; Λέγει ὁ Ἀνδρόνικος· Ὡς κελύεις· ἀλλὰ θελω πρότερον ἀπελθεῖν, καὶ λαβεῖν τὴν εὐχὴν τοῦ γέροντος. Λέγει αὐτῷ· Ὑπάγε, καὶ μένω σε εἰς τὸ Ὀκτωκαιδέκατον· καὶ εἰάν ὑπομενῆς μείναι μετ' ἐμοῦ σιωπηλῶς, ὡς ὀδεύσαμεν, εἰθὲ· εἰ δὲ μὴ,

οὐκ ἐλεύση. Ὁ δὲ ἀπελθὼν, ἀνήγγειλε τῷ γέροντι τὰ περὶ τοῦ πράγματος. Ὁ δὲ γέρων εἶπεν αὐτῷ· Ὑπαγε, ἀγάπα τὴν σιωπὴν, καὶ μένου μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ. Μοναχὸς γὰρ ἐστίν, ὡς δεῖ εἶναι. Ἐπαναλύσαντος δὲ αὐτοῦ, ἔμειναν ὁμοῦ ἕτε Ἀνδρόνικος, καὶ ἡ αὐτοῦ σύζυγος, ἄλλα ἑβ. ἔτη, καὶ οὐκ ἐγνώσθη αὐτῷ, ὅτι ἡ θυγὴ αὐτοῦ ἐστὶ. Πολλάκις δὲ ἤρξατο ὁ γέρων εἰς ἐπίσκεψιν αὐτῶν, διαλεγόμενος αὐτοῖς τὰ περὶ ὠφελείας.

Ἀπαξ οὖν ἀνελθόντος τοῦ γέροντος, καὶ συνταξαμένου αὐτοῖς, ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτόν, ἔδραμεν ὀπίσω αὐτοῦ ὁ Ἀββᾶς Ἀνδρόνικος· καὶ καταλαβὼν αὐτόν λέγει· Ὁ Ἀββᾶς Ἀθανάσιος ὑπάγει πρὸς Κύριον. Καὶ ἐπαναλύσας ὁ γέρων, εὗρεν αὐτόν πυρετῷ συνεχόμενον· καὶ ἤρξατο κλαίειν ὁ Ἀββᾶς Ἀθανάσιος. Λέγει αὐτῷ ὁ γέρων· Ἀντί τοῦ χαρῆναί σε, ὅτι ἀπέρχῃ ἀπαντήσαι τῷ Θεῷ, κλαίεις; Ὁ δὲ ἔφη. Οὐ κλαίω, εἰ μὴ διὰ τὸν Ἀββᾶν Ἀνδρόνικον· ἀλλὰ ποιήσον ἀγάπην καὶ μετὰ τὸ θάψαι με, εὐρήσεις πιττάκιον κείμενον πρὸς κεφαλῇ μου, καὶ ἀνάγνωθι αὐτό, καὶ δὸς αὐτό τῷ Ἀββᾶ Ἀνδρόνικῳ. Καὶ ποιησάντων εὐχὴν, ἐκοιμήθη, καὶ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

Ἦλθον δὲ κηδεύσαι αὐτόν· καὶ ἰδοὺ τῇ φύσει εὐρέθη θυγὴ, καὶ ἠκούσθη εἰς ἄλην τὴν Λαύραν· καὶ πέμψας ὁ γέρων, ἀνίενεκεν ἄλην τὴν Σκήτην, καὶ τοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν ἔρημον οἰκοῦντας Ἀδελφούς· καὶ ἀνῆλθον πᾶσαι αἱ Λαῦραι Ἀλεξανδρείας, καὶ πᾶσα ἡ πόλις συνῆλθε, καὶ οἱ σκηπῶται λευκοφοροῦντες· οὕτω γὰρ ἐστὶν ἔθος ἐν τῇ Σκήτῃ. Μετὰ κλάδων οὖν καὶ βαιῶν ἐξεκόμισαν τὸ τίμιον λείψανον Ἀθανασίας, δοξαζόντες τὸν Θεὸν τὸν τοσαύτην ὑπομονὴν παρασχόντα τῇ θυγατρὶ.

Ἐμεινε δὲ ὁ γέρων τὰ ἑβδομα τελέσαι τῆς μακαρίας Ἀθανασίας· καὶ μετὰ ταῦτα ἠθέλησε λαβεῖν μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Ἀββᾶν Ἀνδρόνικον· ὁ δὲ οὐκ ἠνέσχετο, λέγων· Μετὰ τῆς κυρίας μου τελευτήσω. Καὶ πάλιν συνταξαμένου τοῦ γέροντος, ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτόν, φθάνει αὐτόν ἀδελφός, λέγων· Ὁ Ἀββᾶς Ἀνδρόνικος πυρετῷ συνέχεται. Καὶ πάλιν ἐπεμφεν ὁ γέρων ἐν τῇ Σκήτῃ, λέγων· Δεῦτε ἀνέλθετε, ὅτι ὁ Ἀββᾶς Ἀνδρόνικος ἀκολουθεῖ τῷ ἀδελφῷ Ἀθανασίῳ. Οἱ δὲ ἀνῆλθον, καὶ κατέλαβον αὐτόν ζῶντα· καὶ εὐλαγηθέντων αὐτῶν παρ' αὐτοῦ, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

Ἐγένετο οὖν ἑστασίς μετὰ τοῦ Ὀκτωκαιδεκάτου, καὶ τῶν σκηπῶτων περὶ τοῦ λείψανου αὐτοῦ, πότερον τῶν μερῶν λήψεται αὐτό. Μόλις οὖν κατέπεισεν αὐτούς ὁ γέρων εἶσαι αὐτό ἐκεῖσε συνταφῆναι μετὰ τῆς συναγωνιστοῦ αὐτοῦ Ἀθανασίας· καὶ οὕτως ἐπαύσατο τῆς φιλονεικίας ἀμφότεροι, δοξαζόντες τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Ποπλίας.

Στίχ. Ῥυσθεῖσα κόσμου τῆς πλάνης ἡ Ποπλία, Πόλου προσεῖσι φώλεσις ὡς στρουθίον.

Ἄστη, κατὰ τοὺς καιροὺς Ἰουλιανοῦ τοῦ ἀσεβοῦς γενομένη, γάμου τὸ πρῶτον ἐπὶ μικρὸν κοινωνήσασα, καρπὸν ἀξίον τῷ Θεῷ προσήνεγκε, τὸν Πρεσβύτερον Ἰωάννην (ὃς πολλάκις προϊστῆ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ αἰεὶ τὴν ἡγεμονίαν δι' ἄκραν ταπεινώσειν ἐφευγεν· ὕστερον δὲ, διὰ τὴν ἐν Χριστῷ ἀναστροφὴν αὐτοῦ τὴν ἀγαθὴν, τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίας Διάκονος ἐχρημάτισε), καὶ χοροῦ ἱερῶν Παρθένων ἐξῆρχε.

Τοῦ γούου Ἰουλιανοῦ τότε τῇ Ἀντιοχείῳ ἐπιδημήσαντος, καὶ πολλὴν δεισιδαιμονίαν κεκτημένου, καὶ πάντας ἐκκαλυμμένου τοῖς δαίμοσι σέβας προσενηκεῖν, αὐτῇ ἡ τιμία γρούς, τοῦ παραδάτου Ἰουλιανοῦ παρόντος, ἀπήρξατο ψάλλειν γεγωνότερον σὺν ταῖς Παρθένοις· τὰ εἰδῶλα τῶν ἐθνῶν ἀργύριον καὶ χρυσοῖον, ἔργα χειρῶν ἀν-

θρώπων. Διὰ ταῦτα ἐλυσθεῖσα, κατὰ τῶν παρεῶν τύπεται σφοδρῶς, ὡς τε καὶ τὴν γῆν φοινηθῆναι τῷ ταύτης αἵματι· ὁ δὲ θάνατος αὐτῆς ἐν τῷ ὑποστρέφειν τὸν παραδάτην ἐταμιεύθη. Ἀλλὰ σφαγέντος ἐκείνου ἐν τῷ πολέμῳ τῷ κατὰ τῶν Περσῶν, αὐτῇ, διαρκήσασα χρόνον μικρὸν, ἐν εἰρήνῃ τὸν βίον ἀπέλειπεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου.

Στίχ. Εἰς ὕψος ἀρθεῖς ἀρετῶν θεῖος Πέτρος,

Τὸν χοῦν ἀπενδύς, ὕψος οὐρανοῦ φθάνει.

Ὁ ὗτος ὁ μακάριος ἀνὴρ ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆν Θεοφίλου, ὁρμώμενος ἐκ τῆς τῶν Γαλατῶν ἐπαρχίας, Θεοφίλου καὶ Εὐδοκίας γέννημα, καὶ κάλλι καὶ μεγαλῆ καὶ ῥώμῃ σώματος σεμνυόμενος· ὅς δι' αὐτὸ τοῦτο Κόμης ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ζῶννυται. Διαπρίψας δὲ ἐν τῇ στρατείᾳ χρόνον οὐχὶ συχνόν, πάντων καταφρονήσας, τὸν μονήρη βίον μετερχεται, τὴν κόμην ἐν τινὶ Μοναστηρίῳ Δαφνῶν προσαγορευομένῳ κειραμένος, καὶ Πέτρος αὐτὴ Λέοντος ὀνομασθεῖς. Ἐπειτα ἐν τῷ Ὀλύμπῳ γέγονεν· εἶτα τοὺς ἀγίους τόπους κατείληπεν· εἶδ' οὕτω τὴν Λαοδικεῖαν καὶ τὴν Ἀταλειαίαν. Πάντα δὲ πένου τὸν ἐκ τῆς ὄδοιπορίας, καὶ τῶν Ἰουδαίων τὸν ἀπαίθετον θυμὸν ὑπενεγκῶν, αὐτὸς κατὰ τὸν Ὀλυμπον γίνεται. Ἐπεὶ δὲ τὸ τῆς πολιτείας αὐτοῦ καὶ ἀρετῆς ὕψος τοῖς Βασιλεῦσι καταδήλον γεγονός, πείθει αὐτόν Βασιλεὺς ὁ Βασιλεὺς ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἀγίου Φωκᾶ γενέσθαι· ἐν ἣ πολλὰ κατὰ Θεὸν ἀγωνισάμενος, ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δωροθέου Ἐπισκόπου Τύρου.

Δωροθέος ὁ αἰδίδιμος Ἐπίσκοπος γέγονε πόλιος Τύρου, πᾶσαν γραφικὴν ἐπιστάμενος ἱστορίαν· καὶ ἦν μὲν φυγῶν διὰ τὸν διωγμὸν. Μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν Διοκλητιανοῦ, καὶ Λικινίου, καταλαβὼν πάλιν τὴν Τύρον, ἐποίμαине τὴν Ἀγίαν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, μέχρις Ἰουλιανοῦ τοῦ παραδάτου· καὶ ἐπεὶ οὐ φανερῶς, ἀλλὰ κρυπτῶς τὸ πρότερον, διὰ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ, ἐφόρευεν ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἀσεθείας αὐτοῦ ὁ Ἰουλιανὸς τοὺς Χριστιανούς, ἀκούσας ὁ Ἅγιος Δωροθέος, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Τύρου, καὶ κατέλαβε τὴν χώραν τῆς Θράκης· ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖ τοὺς εἰδωλολάτρας ἐξέφυγε· κρατηθεὶς γὰρ παρὰ τῶν Ἰουλιανοῦ ἀρχόντων, καὶ πολλὰς τιμωρίας υπομείνας, καὶ γέρων ὢν (ἐκατὸν γὰρ ἑπτὰ ἔτων ὑπῆρχεν), ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, τὴν μακαρίαν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ δικαίου Ἀβραάμ, καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Λώτ.

Στίχ. Τίς οἶκος ἐστίν; Ἀβραάμ τεθνηκότος.

Οὐ κόλπος ἄλλοις οἶκος, ὡς τῷ Λαζάρῳ.

Ἐπῆρξε τῷ Λώτ οὐρανὸς Σηγῶρ νεά,

Εἰς ὃν φθάσας, πέφυγεν ὡς πῦρ τὸν βίον.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἀποσ. Ῥδ' ζ'. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Ἄλλω φωτοχυσία, πεπληρωμένος Ἀπό-

λε, τοὺς ἐν ζῳφῷ δεινῷ, ἀγνωσίας κ-

τημένους ἐφώτισας, Εὐλογητὸς εἰ κράζο

Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Λαμπάσι καὶ φρυκτωρίασι, λελαμπρυσμένον τοῦ Πνεύματος, τῶν ἐθνῶν, ἢ πληθὺς, σπέρμα θεῖον σὲ ὀνομάζει κραυγάζουσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φρονήσει κεκοσμημένος, θεοδωρήτῳ κατέλυσας, τὴν τοῦ κόσμου σοφίαν θεοφρόνως, κραυγάζων Ἰακώβ· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Αγίων ἀγιωτέρα, Παρθενομήτορ γεγένησαι, συλλαβοῦσα Θεόν, ὃν ὑμνοῦντες ἀπαύστως κραυγάζομεν· Εὐλογημένος πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Τῶν Ὁσίων. Παῖδες Ἑβραίων.

Πάλαι καυχώμενον ἀμέτρως, τῶν ἀρχέικον συλλήψεσθαι τὴν κτίσιν, ὡς στρουθίον οἰκτρὸν, κατέρραξας δυνάμει, θωρακισθεὶς τοῦ Πνεύματος, καὶ Σταυροῦ τῆ πανοπλίας.

Φέρων ἐπ' ὤμων τὸν σταυρόν σου, ἠκολούθησας Κυρίῳ ὀλοφύχως, καὶ τῆς δόξης αὐτῆ, τετύχηκας τῆς θείας, ὡς πληρωτῆς Ἀνδρόνικε, τῶν αὐτοῦ διαταγμάτων.

Δείκνυσι χάρις ἡ τῶν μύρων, τὴν πρὸς Κύριον σὴν Πάτερ παρρήσιαν· τῶν ὑδάτων καὶ γάρ, τὴν χύσιν ἐκμιμεῖται, εἰς σωτηρίαν πάντοτε, τῶν πιστῶν προχχομένη.

Θεοτοκίον.

Γνα θεώση μου τὴν φύσιν, ὁ παντέλειος ἀρήτως νηπιάζει· καὶ ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς, προέρχεται ὁ λογὸς, παραγαγὼν τὰ σύμπαντα, καὶ συνέχων καὶ κρατύνων.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ἡ. Νόμων πατρῶων.

Γερομύστης τὰ οὐράνια, μεμνημένος μάκαρ ὄντως μυστηρία, διεληλυθας τὴν σύμπασαν, οἰκουμένην κηρύττων μεγαλοφώνως, λόγον τὸν τῆς πίστεως Χριστῆ, καὶ διδασκῶν Ἀπόστολε, τὴν ἀπὸρρήτον χάριν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζεις, καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Θλβιος ἔφυσ καὶ μακάριος, ἠξιωμένος πάσης μακαριότητος, ὡς συνόμιλος καὶ σύνοικος, γεγονὼς τοῦ Δεσπότου, καὶ τὴν ἐσχάτην ὄντως εὐκλήριαν πλουτήσας· καὶ τῷ Λόγῳ γηθόμενος, ἀνέμελπες Τρισμάκαρ· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γπὲρ τοῦ κόσμου πρέσβις ἄριστος, πρὸς τὸν Σωτῆρα στήθε μάκαρ Ἰακώβ, ἐξαιτούμενος τὴν ἄνωθεν, καὶ πλουσίαν εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις, καὶ τοῖς εὐφημοῦσί σε πιστῶς, τῶν πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, καὶ ψυχῶν

σωτηρίαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσι, καὶ ὑπερυψῶτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὺ σωτηρία πᾶσι πρόξενος, Θεογεννητορ ὠφθης μόνη πανύμνητε, τὸν σωτηρίαν γεννήσασα, τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον· δι' οὗ κόσμος σέσωσται τῆς πάλαι κατάρας, καὶ τοῖς πιστεῖ κραυγάζουσιν, εὐλογίαν πηγάζει· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Ὁσίων. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Ταῖς τῶν δακρῶν ἐπιρροαῖς καταρδεύσας, τῆς ψυχῆς τὴν ἄρουραν ἐδρέψω, τὴν ἐκ τῶν θυματίων, ἀντίδοσιν πλουσίαν.

Τραυματισθεῖσάν μου τὴν ψυχὴν ἁμαρτίας, προσβῶ σοι· Τῷ θείῳ σου φαρμάκῳ, ταύτην θεραπεύσας, Θεράπον τοῦ Κυρίου.

Τὴν ὑπεράρχιον οἱ πιστοὶ ἀνυμνοῦμεν, εὐσεβῶς Τριάδα παναγίαν, τὴν ἐκ τοῦ μη ὄντος, παραγαγούσαν πάντα. Θεοτοκίον.

Ο Δαυὶδ σε προθεωρεῖ ὄρος Κόρη, ἀλαξεύτως ἐξ οὗ ἀπετμήθη, λίθος ὁ συντρίψας, βωμοὺς τοὺς τῶν εἰδώλων.

Ὁ Εἰρμός.

- Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν ὃν ὑμνοῦσι,
- στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψῶτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ε'. Ἀπορεῖ πᾶσα.

Εφαναε κόσμῳ, ὡς περ ἀστραπὴ διατρέχων, τοὺς ἐν τῷ σκότει πάλαι, καὶ σκιᾷ τῆς ἀγνωσίας καθημένους, ἔλκων πρὸς τὸ φῶς τὸ αὐτὸν, τοῦ σαρκωθέντος μονογενοῦς Υἱοῦ, οὗ αὐτόπτης ἐγένου Μάκαρ, καὶ δραστηκὸς ὑπέρτης· ὃν μεγαλύνομεν.

Βιαίαν Μάκαρ, τὴν ἐξ οὐρανοῦ φερομένην βίβλον ἐδέξω· γλώσσάν τε πυρίπνοον πληθήσας καταφλέγεις, δίκην ἀκανθῶν τὴν ἄθεον κόσμου σοφίαν, φωτιστικαῖς αὐγαῖς τοῦ κηρύγματος Χριστοῦ, λάμπων, καὶ τὴν ἀχλὺν διαλύων Θεομακαρίστε.

Οραϊσμένος κάλλει, ἀσυγκρίτῳ θεόφρον, τῷ τοῦ Δεσπότου, καὶ πεποικιλμένος λάμπηδόνας ἐξαστράπτεις, καὶ περιχαρῶς Ἰακώβ, περιπολεύεις περὶ τὸν θρόνον, ὄντως τοῦ Κτίστου καὶ Θεοῦ, ἐνθα τῶν Ἀποστόλων, χορεῖται μακαριώτατε. Θεοτοκίον.

Ος ἀπειράνδρως ἔσχεις, ἐν γαστρὶ σου τὸν Λόγον, οὕτως ἀφθόρως τίπτεις, διαμένουσα Παρθένο Θεοτόκε, τὸν Ἐμμανουὴλ ὑπάρχοντα, τοῦτο κἀκεῖνο· καὶ γὰρ ὁμοῦ Θεὸς τε

καὶ ἄνθρωπος ἐστὶ. Τοῦτον διπλοῦν τῇ φύσει εἰδότες, σέ μεγαλύνομεν.

τῶν Ὁσίων. Κυρίως Θεοτόκον.

Μετέστης τῶν προσκαίρων χαίρων πρὸς τὰ ἄνω, καὶ σὺν Πατράσιν Ἁγίοις σκηνώσας ἡμῶν, τῶν μεμνημένων σου Πάτερ, μέμνησο πάντοτε.

Εκβλιζεις τὴν τῶν μύρων, χάριν ἀκενώτως, καὶ τοῖς προστρέχουσι πᾶσι παρέχεις πιστῶς, τῶν νοσημάτων τὴν λύσιν, Πάτερ Ἀνδρόνικε.

Προσδέχου μου τὸν ὕμνον, ὦ δυὰς Ὁσίων, καὶ ἀμοιβὴν μοι παράσχου τὴν σὴν πρὸς Θεόν, ἱκετηρίαν πταισμάτων, ἐκλυτρομένη με.

Θεοτοκίον.

Υπέγραψε σὴν μήτραν, πάλαι τοὺς τρεῖς Παῖδες, μὴ καταφλέξασα κάμιнос, Κόρη ἀγνή· καὶ γὰρ ἀφλέκτως ἐδέξω, πῦρ τῆς Θεότητος.

Ὁ Εἰρμός.

• **Κ**υρίως Θεοτόκον, σέ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σου σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἁσωματίοις χορείαις, σέ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ως μύστης καὶ Ἀπόστολος, καὶ ὑπηρέτης ἄριστος, Χριστοῦ τοῦ μόνου Δεσπότη, Ἰακωβε θεοκήρυξ, τῆτον δῆναι ἱκέτευε, τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, καὶ ἱλασμόν πανεύφημε, ἀμαρτιῶν τοῖς τελοῦσι, τὴν παναγίαν σου μνήμην.

Θεοτοκίον.

Σέ οἱ Προφῆται ἅπαντες, Παρθένε προηόρευσαν, στάμνον καὶ ράβδον καὶ πλάικα, καὶ ἀλατόμητον ὄρος, καὶ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, λυχνίαν χρυσαυγίζουσαν· ἡμεῖς δὲ σέ Θεοτόκον, ἀξίως ἀνευφημοῦμεν.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Ελαμψας Ἀπόστολε, φωτισεῖς ὡσπερ ἥλιος, ταῖς ἀκτίσι τοῦ πνεύματος· καὶ πᾶσαν κατηύγασας, οἰκουμένην μάκαρ, τῇ θεογνωσίᾳ· καὶ ἀπεδίωξας ἀχλὺν, πολυθείας, θείῳ κηρύγματι. Διό σου τὴν ὑπέρφωτον, καὶ ἀξίεπανον σήμερον, ἐκτελοῦντες πανήγυριν, εὐσεβῶς σε γεραίρομεν.

Εν ὕψει καθήμενος, θεογνωσίαν Ἰακωβε, ὑπεδέξω τοῦ Πνεύματος, τὴν χάριν φανεῖσάν σοι, τοῦ πυρός ἐν εἶδει· καὶ γλώσση πυρίνη, πᾶσαν κατέφλεξας σαφῶς, τῆς ἀσεβείας ὕλην πολυθεῶν. Διό σε ὡς Ἀπόστολον, καὶ θεο-

γόρον γεραίρομεν, τὴν ἁγίαν σου σήμερον, ἐκτελοῦντες πανήγυριν.

Εβρόντησας Πάνσοφε, τῇ οἰκουμένην διδάγματα, ἱερά καὶ σωτήρια· καὶ πᾶσαν ἐκάθηρας, εἰδωλομανίας, τὴν κτίσιν Θεόφρον· καὶ κατεφώτισας λαοὺς, θεογνωσίας ταῖς ἐπιλάμψεσιν· εἰδώλων τὰ τεμένη δέ, καταστρεφάμενος χάριτι, Ἐκκλησίας εἰς αἴνεσιν, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἠγειρας (*).

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Πιστῶς πανηγυρίζομεν, τὴν πάνσεπτον ἡμέραν τῆς σῆς μνήμης, σέ ἀνυμνοῦντες Ἰακωβε ἔνδοξε, οὐχ ὡς Ἀλφαίου υἱόν, ἀλλ' ὡς τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολον, καὶ κήρυκα τῆς αὐτοῦ ἀρρήτου σαρκώσεως. Ὄθεν τῷ δεσποτικῷ θρόνῳ, σὺν Ἀσωματίοις αἰεὶ παριστάμενος, καὶ Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων χοροῖς, ἐκτενῶς ἱκέτευε, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς, τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε παρθένε, κτλ.

Δοξολογία μεγάλη.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου, ἡ γ' καὶ ε'. ᾠδῆ.

===== x =====

Τῆ Γ. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημειώσιν (**).

Ηλίου λαμπρότερον, λελαμπρυσμένη ἡ μνήμη σου, τοῖς πιστοῖς ἐξανέτειλε, τὴν κτίσιν φωτίζουσα, θείαις φρυκτωρίαις, Εὐλαμπιε μάκαρ, καὶ παθημάτων τὴν ἀχλὺν, καὶ τῶν δαιμόνων νύκτα διώκησα· διό σε μακαρίζομεν, καὶ ἐτησίως γεραίρομεν, ὡς φωστῆρα παγκόσμιον, πρεσβευτὴν ὡς θερμότατον.

Σιδηρῶ ξεόμενος, καὶ ταῖς λαμπάσι φλεγόμενος, καὶ εἰρκτῇ συγκλειόμενος, ξύλω ἀναρτώμενος, καὶ θηρίοις βρώμα, διδόμενος μάκαρ, ἀπαρασάλευτος τὸν νοῦν, διεφυλάχθης

(*) Τὰ ἀνωτέρα Προσόμοια μετεγράφησαν ἐνταῦθα ἐκ τῶν χειρογράφων τῆς ἐν Χάλκῃ Μονῆς τῆς Θεοτόκου.

(**) Τὸ χειρόγραφον ἔχει ἕτερα Προσόμοια ἀντὶ τῶν παρόντων ὁμοίως καὶ Κανόνα ἕτερον ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, Θεοφάνους ὄντα ποίημα, καὶ φέροντα Ἀκροστιχίδα, τὴν αὐτὰ δελφον αἰνέσω ἕνωρῖδα· εἰς Ἦχον δ'. πρὸς τὸ, Θαλάσσης τὸ Ἐρυθραίου πέλαγος.

τῆ Δεῖα χάριτι, καὶ νίκης διαδήματι, κατεκοσμήθης Εὐλάμπιε· διὰ τοῦτο τὴν μνήμην σου, χαρμοσύμως γεραίρομεν.

Τὴν Εὐάν τὸν τρώσαντα, καὶ Παραδείσου ἐξώσαντα, πολυμήχανον ἔτρωσας, τρωθεῖσα τῷ ἔρωτι, τοῦ Παμβασιλέως, Χριστοῦ Εὐλαμπία, καὶ ὑπομείνας στερρῶς, σώματος τρώσιν καὶ πᾶσαν βίασαν· διὸ μεθέξει κρείττονι, Δεῖας Δεώσεως ἔτυχες, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύουσα, τῶν πιστῶς εὐφημούντων σε.

Δόξα, Ἦχος δ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Τῆ φιλαδελφία ἢ ὁμωνυμία συγκραθεῖσα, καὶ ἡ ἀγνεία τῆ ἀπαθεία συμμιχθεῖσα, ἀθλαθῶς διεφυλαξε τῆς γνώμης τὸ εὐτονον· ὅπου γὰρ Θεὸς ὁ ποθούμενος, κόσμος ὅλος καταπεφρόνηται. Ὡ τοῦ θαύματος! ὁ ὄφιν νενέκρωται καὶ ὁ εἰς ὕψος ἀδικίαν λαλήσας, ὑποχθόνιος αὐταδέλφοις Μάρτυσι καταπέπτωκεν, Εὐλαμπίῳ τῷ σοφῷ, καὶ Εὐλαμπία. Τούτοις εὐστοχωτάτοις ἄσμασι βοήσωμεν· Οἱ καλῶς ἐν Χριστῷ τὸν δρόμον τέλεσαντες, αἰτήσασθε τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοδοκίον. Ἐδωκας σημείωσιν.

Χαῖρε ἠλιόμορφε, ἠλίου ἄδυτον ὄχημα, ἢ τὸν Ἥλιον λάμπασα, τὸν ἀπερινόητον· χαῖρε νοῦς ἀστράπτων, Δεῖαις φρυκτωρίαις, ἢ λαμπηδῶν τῆς ἀστραπῆς, ἢ διαυγαζούσα γῆς τὰ πέρατα· ἢ ὄντως χρυσαυγίζουσα, ἢ παγκαλλῆς καὶ πανάμωμος, ἢ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, τοῖς πιστοῖς ἐξαστράψασα.

Ἡ Σταυροθεοδοκίον.

Ρήγνυται χειρόγραφον, τὸ ἀπ' αἰῶνος νυγείσης σου, τῆς πλευρᾶς Πολυέλεε, Ἀδὰμ τοῦ προπάτορος· καὶ ἡ ἀπώσμενη, φύσις τῶν ἀνθρώπων, ράνισιν αἵματος τοῦ σου, καθαγιαζεται ἀνακραζούσα· Δόξα τῇ εὐσπλαγγνίᾳ σου· δόξα τῇ Δεῖα σταυρώσει σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Τῷ τῆς Τριάδος φωτί, ἢ αὐτάδελφος ξυνωρίς λαμπρυνθεῖσα, τῶν τυράννων τὴν ὀμότητα κατέβαλεν· ὅθεν καὶ τὴν φλόγα καταπατοῦντες, χορεύοντες ἔψαλλον· Ἰδοὺ δὲ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἅμα; Καὶ πρὸς ἔνθεον δόξαν ἀποβλέποντες, οὐρανόθεν δόξης κατηξιώθησαν, Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύοντες, τοῦ σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοδοκίον. Ἐδωκας σημείωσιν.

Δαιμόνων κλονούμενον, ταῖς προσβολαῖς καὶ εἰς βάραθρον, ἀπώλειας ὠθούμενον, οἰκτεῖρησον Δέσποινα, καὶ στερέωσόν με, ἀρετῶν ἐν πέτρᾳ· καὶ ταῖς βουλαῖς τῶν δυσμενῶν, διασκεδάσασα καταξίωσον, ποιεῖν με τὰ προσάγματα, τοῦ σου Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν, ὅπως τυχῶ ἀφέσεως, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἡ Σταυροθεοδοκίον.

Μήτηρ ἀπειρόγαμος, Θεοῦ ἐδειχθῆς Πανάμωμε, τοῦ Σταυρῷ ὀμιλήσαντος, καὶ πάθη μειώσαντος τοῖς τιμίσις τούτου, πάθει καὶ πόνοις, οὓς περ ὑπέμεινεν ἐκὼν, διὰ τὸ σῶσαι βροτούς ἐν χάριτι· διὸ καὶ με δυσώπησον, σωθῆναι σαῖς παρακλήσεσι, Μητροπαρθένε Δέσποινα, τῶν Ἀγγέλων ὑπερτίμε.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'. Οἱ Μαρτυρές σου.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ ὁ παρὼν τῶν Ἁγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὴν λαμπρὰν ὕμνῳ Μαρτύρων ξυνωρίδα.

Ἰωσήφ.

Ἐδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ.

Ταῖς φανοτάταις ἀκτίσις τῆς τριλαμποῦς, ἀβλοφόροι Μάρτυρες, ἐλλαμπόμενοι αὐγῆς, φωτισμὸν αἰτήσασθε ἡμῖν, τὴν πανέορτον ἡμῶν, μνήμην γεραίρουσιν.

Ηλιακὰς ἀπαστράπτει μαρμαρυγὰς, ἢ σепτή καὶ εὐσημος, τῶν Μαρτύρων Ἑορτῇ, καὶ τῆς γῆς τὰ πέρατα αἰεὶ, καταυγαζει μυστικῶς, σθένει τοῦ Πνεύματος.

Νεῶ ἐν σώματι Μάρτυς τὸν παλαιόν, τῆς κακίας ἄρχοντα, κατεπαλαισας στερρῶς, ὑπομείνας βίασανα καὶ πῦρ, καὶ δεινῶν ἐπιφοραῖς, μακάρι Εὐλάμπιε.

Θεοδοκίον.

Λελυτρωμένοι Παρθένε προγονικῆς καταδίκησιν ἄχραντε, τῇ γεννήσει σου σαφῶς, ἐν φωναῖς ἁσμάτων σε αἰεὶ, μακαρίζομεν πιστοί, ὡς Θεομήτορα.

Ἐδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Αγῶνας ἠνυσας στερρῶς, ὑπομείνας βασάνους, καὶ πικρὰς τιμωρίας, τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, νευρούμενος προφανῶς, ταῖς ἐλπίσιν, ἐνδοξε Εὐλάμπιε.

Μαρτύρων εὐκλείαν φαιδρὰν, περικείμενον Μάρτυς, καθορώσά σε ὅλην, ταῖς βασά-

νοίς ἑαυτήν, ἐκδεδωκεν ἢ σεμνή, Εὐλαμπία, ἀ-
δελφὰ φρονουῖσά σοι.

Ποθήσας Μάρτυς τὸν Χριστὸν, τὰ ὀρώμενα
πάντα, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω, τῶν τυραννούν-
των ὀρμᾶς, Εὐλάμπιε ἀθλητὰ, ὀλεθρίους πίστει
τροπωσάμενος. *Θεοτοκίον.*

Ρυσθῆναι πάσης πονηρᾶς, ἐναντίων ἐφόδου,
καὶ παθῶν ψυχοφθόρων, καὶ κινδύνων χα-
λεπῶν, τοὺς σέ τιμώντας ἀεὶ, Θεοτόκε, πάν-
αγνε ἰκέτευσέ.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ο**ὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
• ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
• Ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ
• τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῶν βασάνων τὰ νέφη τὰ χαλεπὰ, Ἀθλη-
ταὶ παριδόντες καρτερικῶς, ὡς ἥλιος χά-
ριτι, τοῦ Σωτῆρος ἐλάμψατε ἀδελφικῇ στοργῇ
δὲ, ἐνθέως συνδούμενοι, ἐφ' ὁμοίοις πόνοις, λαμ-
πρῶς ἐδοξάσθητε ὅθεν μετὰ τέλος, ἀτελεύτητον
χάριν, ἐξ ὑψους ἐδέξασθε, θεραπεύειν νοσήματα.
Ἀθλοφόροι αὐτάδελφοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ
Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς
ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν
ἐν ζαλῇ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς
ἀκυβέρνητον, ποντημένην πανάμωμε, ἀμαρτιῶν
τε φόρτῳ, ὀφθεῖσαν ὑπέραντλον, καὶ ἐν πυθ-
μένῳ ἄδου, ἐλθεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεο-
τόκε, τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ σῶσον πα-
ρέχουσα, τὸν λιμένα τὸν εὐδίον, ἵνα πίστει
κραυγάζω σοι. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ,
τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεσιν· σέ
γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δούλος σου Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἢ ἀ-
μνᾶς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε
δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσ-
μος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ
δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν
σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐ-
λέους. Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἡ
πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε
ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν,
τοῖς εὐσεβῶς προσκυνῶσιν, αὐτῆ τὰ παθήματα.

Ὡδὴ δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Αγρίων χάσματα, θηρῶν ἐφίμωσας, ἐπικλή-
σεισι θείαις Ἀγγελικῇ, δόξῃ καλλυνόμενος,

καὶ μαρτυρίου ἱεραῖς, φωταυγίαις λαμπρυνό-
μενος.

Ναὸν σε ἔμψυχον, ναὸν πανάγιον, ἢ τοῦ
Πνεύματος χάρις Μάρτυς σοφὲ, εὐρατο
Εὐλάμπιε· ὧ κραταιούμενος ναοὺς, τῶν εἰδώ-
λων κατηδάφισας.

Υπῆρξας ἄσειστος, ἀκαταπτότης, ἀπερί-
τρεπτος πάσαις ἐπιβολαῖς, χαλεπῶν κο-
λάσεων, κραταιουμένη ἐν Χριστῷ, Εὐλαμπία
παναοίδιμε.

Μαρτύρων αἱμασι, καλλωπιζόμενοι, καὶ ὁ-
μόνοιαν πίστει ἀδελφικῇ, σῶζοντες Μα-
κάριοι, τῶν διωκτῶν τὰς ζοφεράς, ἐπινοίας διε-
κρούσασθε.

Θεοτοκίον.

Νοήσας πόρρωθεν, ἐμφαντικώτατα, Ἀββα-
κὴμ σε ἐκάλει ὄρος Ἀγνή, ἀρεταῖς κατὰ-
σκιον, ἐξ οὗ ἐπέφανεν ἡμῖν, ὁ φωτίζων τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σε Ἀγαθὲ.

Ὡς ὀρθρος ἐλάμψας εὐπρεπῆς, ὡς ἡμερινὸς
ὄντως ἀστήρ, ὡς φαεινότατος ἥλιος, ἀ-
δλων καὶ σημείων μαρμαρυγαῖς τοὺς πιστοὺς,
ἐνθέως καταυγάζων, Μάρτυς Εὐλάμπιε.

Μεγίστοις πόνοις ἐγκαρτερῶν, καὶ τὰς ἀνε-
δότους τῶν δεινῶν, ἐπιφορὰς λογιζόμενος,
Μάρτυς ὡς ἠδίστους τρυφᾶς Εὐλάμπιε, τὰς
θείας ἀντιδόσεις, χαίρων κεκλήρωσαι.

Αιμάτων ρεῖθρα Μάρτυς σεμνή, χέουσα ἐ-
κκήσω τῆς τρυφῆς, σὺ τὸν χειμάρρην παν-
εύφημε, καὶ τὴν δι' αἰῶνος δόξαν ἀμάραντον,
καὶ τὴν ἐν Παραδείσῳ, τερπνὴν ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Ρομφαίαι πᾶσαι τοῦ δυσμενοῦς, ἄχραντε
πανάμωμε Ἀγνή, ὄντως εἰς τέλος ἐξέλι-
πον· σὺ γὰρ τὸν ἀπάντων Θεὸν ἐκύησας, τὸν
Σταυρῷ καθελόντα, τούτου τὸ φρύαγμα.

Ὡδὴ ε'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Τεινόμενοι Μάρτυρες, καὶ στρεβλούμενοι δει-
νῶς, καὶ τοῖς θηρσὶ ριπτόμενοι, καὶ με-
ληδὸν κοπτόμενοι καὶ πυρὶ, ἐνύλῳ φλεγόμενοι,
τὴν ἀμώμητον πίστιν οὐκ ἠρνήσασθε.

Υψούμενα κύματα, τῶν κολάσεων σφοδρῶς,
δικαστικαῖς προσάξεις, τὸ σταθιρὸν τῆς
γνώμης τῶν Ἀθλητῶν, βυθίσαι οὐκ ἴσχυσε· τῇ
γὰρ θείᾳ παλάμῃ ἐκρατύνοντο.

Ροαῖς ἀπεπνίξατε, Φαραῶ τὸν δυσμενῆ, τοῦ
ἐκχυθέντος αἵματος· τὴν δὲ Χριστοῦ ἠρ-
δεύσατε εὐσεβῶς ἀήττητοι Μάρτυρες, Ἐκκλη-
σίαν, τῇ πίστει ἀναθάλλουσαν.

Θεοτοκίον.

Ὁ ὄμβρος κεκένωται, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Θεός,
δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον· καὶ τὸν χειμάρ-
ρουν ἅπαντας τῆς τρυφῆς, ἐπότισε Δέσποινα,
καὶ τὴν κτίσιν φθαρεῖσαν ἐκαινούργησεν.

Ὁ Εἰρμός.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην κα-
θ' ὄρων, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνά-
γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον, Ἰγχοσ γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τοὺς γενναίους Μάρτυρας, καὶ ἀδελφούς κα-
τὰ σάρκα, τὸν σοφὸν Εὐλάμπιον, καὶ Εὐ-
λαμπίαν τιμῶμεν· οὗτοι γὰρ τῶν τυραννούντων
μηχανουργίας, ἤσχυναν τῇ δυναστείᾳ τῆ σαυρω-
θέντος· ἀνεδείχθησαν δὲ ὡς, Μαρτύρων δόξα,
ὁμοῦ καὶ καύχημα.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν δυάδα πιστοὶ τῶν Ἀθλοφόρων σήμερον
ἐν ᾠδαῖς ἱεραῖς καὶ ὕμνοις εὐφημήσωμεν·
ὅτι τῶν εἰδώλων καθεῖλον τὴν πλάνην, πολυ-
θεΐας τὸ πῦρ κατεσθέσαντες, καὶ δαίμονας
ἤσχυναν· τῶν δὲ τυράννων τὸν θυμὸν οὐκ ἔ-
πηξαν, ἔψητε καὶ πῦρ μὴ δειλιάσαντες, οὔτε
θῆριων ὀρμαῖς ἀγρίων, ἀγωνισάμενοι καλῶς,
Εὐλάμπιος ὁ εὐκλεῆς σὺν τῇ σεπτῇ Εὐλαμπίᾳ,
ἀδελφοὶ συναθλοὶ δειχθέντες, Μαρτύρων δόξα,
ὁμοῦ καὶ καύχημα.

Συναξάριον.

Τῇ Γ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων
Μαρτύρων Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας.

Στίχοι.

Καὶ προφθάσασα τὴν τομὴν Εὐλαμπία,
Εὐλαμπίῳ τμηθέντι κοινωεῖ στέφους.

Τμηθήσαν δεκάτη Εὐλάμπιος ἡδὲ ἀδελφή.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ὑπῆρχον ἐπὶ Μαξιμιανῶν ἐν
Νικομηδίᾳ τῇ πόλει, ἡγεμονεύοντος Μαξίμου. Κα-
τεκρύπτετο δὲ πολλοὶ τῶν Χριστιανῶν ἐν τῷ ὄρει, οἵ τινες
ἀπέστειλαν τὸν Ἅγιον Εὐλάμπιον ἀγοράσαι ἄρτους ἐν τῇ
πόλει. Ὁ δὲ, ἀπελθὼν, καὶ ἰδὼν γράμματα προτεθειμένα
τῶν βασιλικῶν διατάξεων, καὶ ταῦτα ἀναγινώσκων, ἐκρα-
τήθη παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν· καὶ ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ
βασιλέως, ὡμολόγησεν ἑαυτὸν Χριστιανόν. Καὶ εἰσελθὼν
ἐν τῷ ναῷ τῶν εἰδώλων, ὡς ὕψων, ἐπέταξε τῷ Ἄρει πε-
σεῖν· καὶ πεσὼν, συνετρίβη. Τιμωρουμένου δὲ αὐτοῦ, Εὐ-
λαμπία ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ, εἰς τὸ μέσον ἔλθοῦσα, ἔδυσάπει
τὸν Ἅγιον Εὐλάμπιον εὐξασθαι ὑπὲρ αὐτῆς τοῦ συμμαρ-
τυρῆσαι αὐτῷ. Ἐμβληθέντων δὲ εἰς λίθιντα καχλάζοντα,
καὶ μηδὲν ἀδικηθέντων, ἐπίστευσαν ἄνδρες διακόσιοι, καὶ
σὺν αὐτοῖς ἀπεκεφαλίσθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων διακοσίων
Μαρτύρων, τῶν συναναίρεθέντων τῷ Ἁγίῳ Εὐ-
λαμπίῳ.

Στίχ. Ἄνδρῶν τετραπλὴν οἶδα πεντηκοντάδα,
εἶφει τελειωθείσαν· ὡς Θεοῦ τέλους!

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
μῶν Βασιανοῦ.

Στίχ. Ὁ Βασιανός, τὸν κάτω λιπῶν βίον,

Χαίρων πρὸς αὐτὴν τὴν ἄνω χωρεῖ βάτον.

Οὗτος ὁ Ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Βασιανός ὑπῆρχεν ἐξ ἀ-
νατολῶν τῆς Σύρων χώρας· Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας
Μαρκιανοῦ τοῦ εὐσεβεστάτου ἦλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει·
καὶ τοσοῦτον διέλαμψεν ἀρεταῖς καὶ θαύμασιν, ὡς καὶ
ναὸν κτίσαι ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ τὸν βασιλέα, ὃς καὶ μέχρι
τῆς σήμερον ἐστίν. Ἐπληθύνθη δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθη-
τῶν αὐτοῦ, ὡς εἰς τριακοσίους· ἐξ ὧν ἦν καὶ ἡ ἁγία Μα-
τρώνα. Οὕτω δὲ βιώσας, καὶ πολλοὺς τῷ Θεῷ προσαγα-
γῶν, καὶ νόσους θεραπεύσας, καὶ θαυμάτων ἀπείρων ἀυ-
τουργῆς γεγονώς, ἐν βαθυτάτῳ γῆρα πρὸς Κύριον ἐξε-
δήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
μῶν Θεοφίλου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Τὴν κλῆσιν ἔργοις Θεόφιλος δεικνύων,
Θεανδρικής ἠθλήσεν εἰκόνας χάριν.

Οὗτος ὁ μακάριος Πατὴρ ἡμῶν Θεόφιλος, πρὸ τριῶν
σταδίων Τιβερίουπόλεως (Στρουμίτης) γεννηθεὶς
παρὰ εὐσεβῶν γονέων καὶ Χριστιανῶν, τριετῆς ὢν, τῷ ἁγίῳ
Βαπτίσματι ἀνεγεννήθη. Λαβόντες δὲ αὐτὸν οἱ γονεῖς, ἀνέ-
δραμον πρὸς τὸ Σελέντιον ὄρος· καὶ εὐρόντες τὸν Ὁσίον
Πατέρα ἡμῶν Στέφανον, καὶ τὴν ἐκείνου εὐλογίαν δεξά-
μενοι, οἴκαδε ἀνεχώρουν. Ἐκτοτε οὖν σχολάζων ἦν ὁ παῖς
τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν. Εἰς τρισκαίδέκατον δὲ φθάσας χρό-
νον, πρὸς τὸν ὀσιώτατον ἀνέδραμε Στέφανον. Ὁν καὶ ἰδὼν,
Τίνος χάριν ὦ τέκνον, ἔφη, πρὸς ἡμᾶς ἐλήλυθας; Ὁ δὲ
παῖς ἀπεκρίνατο· Κέκληκάς με Πάτερ, καὶ ἀφίς τῆς γο-
νεῖς ἦλθον πρὸς σί. Πότε τέκνον (ὁ Ὁσιος ἔφη), καὶ τί
σοι εἶρηκα. Ἐν τῷ Ἀγριδίῳ περιπονοῦντι μοι εἶρηκας·
Τέκνον Θεόφιλε, ἀπεμάκρυνας τὸ Κυρίου λέγοντος « Ἄρρον
τὸν σταυρὸν σου, καὶ ἀκολούθει μοι ». Ἐπὶ
τούτῳ πληγῆς τὴν καρδίαν, ἠκολούθου μοι μέχρι τοῦ πυλῶ-
νος· καὶ αὐτὸν μὲν εὐρον κεκλεισμένον, σὺ δὲ ἐξῆλθες ἀπὸ
τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ εὐρίθην μόνος· καὶ δοκεῖ μοι, Πά-
τερ Ἅγιε, ὡς τὸ προσόν σοι τῆς ὀμιλίας δίδωσι μοι ἐν-
νοεῖν, ὅτι ἦς αὐτὸς σὺ ὁ καλίσσας με. Ἀλλὰ μὴ ἀποστρί-
ψης τὸν δούλον σου ζητοῦντα τὴν σωτηρίαν. Ὁ δὲ Ὁσιος,
τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, προσελάβετο τὸν Παῖδα, ἀνάγων καὶ
ἐκπαιδεύων τὴν τοῦ μονῆρας βίου ἀκολουθίαν καὶ ἀσκήσιν.

Τριῶν οὖν ἔτη ἐνιαυτῶν παρωχηκέτων, προσκαλεσάμε-
νος ὁ Ὁσιος τὸ τῆς Λαύρας Ἠγούμενον, παρέδωκε τὸν
Παῖδα· ὃς λαβὼν τοῦτον, ἀπέκειρεν ἐν τῇ ὑπ' αὐτὸν Λαύ-
ρα. Οἱ δὲ γονεῖς αὐτοῦ οὐκ ἠμέλουν ἀνερευνῶντες, καὶ
σπεύδοντες εἰς τὴν τοῦ κρυπτομένου ἀνεύρεσιν. Ὁφείδε
ποτε μετὰ παραδρομὴν χρόνων τινῶν τὰ περὶ τοῦ παιδὸς
μαθόντες, προσῆλθον τῷ Ἠγούμενῳ, περιπαθῶς ἐξαιτούμε-
νοι ἐμφανισθῆναι αὐτοῖς τὸν υἱόν. Ὁ δὲ, πρῶτον μὲν οὐ
μικρῶς ἐπὶ τούτῳ δυσχεράνας, οὐδόλως κατένευεν· Ὡς δὲ
τὴν συνέχεσαν αὐτοὺς ἀθυμίαν ἐώρα, καὶ τὸ τῆς θλίψεως
ὑπερβολικὸν καὶ ἀφόρητον, καὶ μὴ θέλων, ὑπέδειξεν αὐτοῖς
τὸν υἱόν· ὃν οἱ τεκόντες ὡς εἶδον οὕτως ἔχοντα, εἰς Ἐρη-
νον γὰρ ἀμμικτον τραπέντες, ἐνηγκαλίζοντο, καὶ κατη-
σπάζοντο, τί μὴ λέγοντες, καὶ τί μὴ πράττοντες τῶν ἱκα-
νῶν καὶ αὐτῶν σχεδὸν τῶν ἀψύχων καθάπτεσθαι;

Τίως ἐπὶ τισὶν ἡμέραις συνηθέμενοι τῷ υἱῷ, καὶ τῆς
ἐνοῦσης αὐτῷ χάριτος ἀκριδῶς αἰσθόμενοι, ἔρκοις ἐμπεδοῦν

ἤρξατο τὸν Ἡγουμένον, μεθ' ἑαυτῶν ἔχειν καὶ τὸν παῖδα, αἰκάδε ὑποστρέφοντες ἐφ' ᾧ ἐκπαλαί ποθοῦντας στήσαι καὶ ἀνεγείραι Μοναστήριον ἐξ οἰκείων ἀναλωμάτων, νῦν καιροῦ καλοῦντος δέον ἀπαρτισθῆναι. Ἀνανεύοντος δὲ πρὸς τοῦτο τοῦ Ἡγουμένου, καὶ ταῖς ἀδελφοῖς τὸ πᾶν προσαναθεμένου, νηστεία τριημέρω καὶ παννύχῳ ἀγρυπνίᾳ ἐκ Θεοῦ τὴν περὶ τοῦτου λύσιν λήψεσθαι κοινῶς ἐψηφίσαντο. Καὶ τοῦτου γενομένου, ὡς θαυμαστά τὰ ἔργα σου Κύριε! φω-νὴ ἔναρθρος ἐν τῷ ναῷ ἠκούσθη ἄνωθεν, τὸν ζητούμενον ἀπολυθῆναι παρακαλεῦσα. Ὅν καὶ παραλαβόντες οἱ γονεῖς μετὰ καὶ Ἀδελφῶν τινῶν τῆς Μονῆς, ὑπέστρεψεν αἰκάδε χαίροντες. Καὶ τῆς Μονῆς τάχει πολλῶ κατασκευασθείσης, ἣν ὁ Ἅγιος Θεόφιλος ἐν αὐτῇ ἀσκητικῶς διάγων χρόνοις ἱκανοῖς.

Ἐπεὶ δὲ ὁ κοινὸς πάντων ἐχθρὸς οὐδέποτε ἤρεμει, τὸν δασύνυμον Σῆρα ὑπελθὼν Λέοντα, βασιλέα τὸν εἰκονομάχον, ἀνέπεισε παραστήσαι ἐνώπιον αὐτοῦ τὸν Ἅγιον· καὶ ὁμολογήσαντα τὴν τῶν Ἁγίων εἰκόνων προσκύνησιν βου-νεύροις τύπτεισθαι προσέταξεν. Εἰθ' οὕτω καὶ τὰς χεῖρας ὀπισθεν δεσμευθῆναι, καὶ τὴν ἐπὶ Νίκαιαν ἀγεσθαι τρίβον. Τὸν δὲ στυλίτην Λογγῖνον, ἕπιον ἐπὶ γῆς ἀπλω-Σῆναι, ἐπιθεῖναι τε τῇ τοῦτου κεφαλῇ τὰς εὐρεθείσας αὐτῷ ἱεράς εἰκόνας, καὶ καταφλεχθῆναι.

Ὁ δὲ Ἅγιος, ἦδη τὴν Νίκαιαν καταλαβὼν, παρίστη τῷ δικαστηρίῳ. Καὶ τότε μὲν τοῦ Θεοφίλου τὸ πεπαρρησιασμένον καὶ ἡλεγκτικὸν μὴ φέρων ὁ δυσσεβὴς, σταυροειδῶς ἐπὶ δυοὶ στυλοῖς διαταθῆναι τοῦτου ἐκέλευσε, καὶ βου-νεύροις ξηροῖς τὰς τοῦτου σάρκας καταξαινεσθαι ἐμπροσθέν τε καὶ ὀπισθεν. Ὅτε δὲ κρουνηδὸν τὸ αἷμα κατερχόμενον εἶδε, καὶ τὴν γῆν φοιτισσομένην, ἐγερθεὶς τοῦ θρόνου αὐτοῦ, δι' ἑαυτοῦ ἐπὶ πολλὰ τὰς ὄρας τὰς ὄψεις τοῦ Ἁγίου ἔτυπτε.

Μετὰ δὲ τὸ παύσασθαι τύπτειν αὐτὸν, σιδηροῖς ὑποδή-μασι πεपुरακτωμένοις προσέταξεν ὑποδεθῆναι, καὶ τρέχειν ἐμπροσθεν αὐτοῦ. Τότε ὁ Ἄρχων ὑπατικὸς, αἰδεσθεὶς τὴν τοῦ Ἁγίου ἀρετὴν, Ἄρα γε, φησὶ Θεόφιλε, σὺ μόνος καὶ αἰ κατὰ αἰ μωραίνετε εἰς τὸ προσκυνεῖν τὰς εἰκόνας, ἢ ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡμεῖς οἱ δοκοῦντες κρατεῖν; Ὁ Ἅγιος εἶ-πεν· Εἰ θελεῖς, ἐκ τῶν Γραφῶν γυμνάσωμεν τὸ ζητούμε-νον· αἶδα γάρ, ὅτι ἀκριβῶς ἐπίστασαι τὰς Γραφάς. Καὶ εἰάν εὐλόγως πείσῃς με ἀποβαλοῦμαι προσκυνεῖν τὰς εἰ-κόνας· εἰ δὲ πεισθῆς, προσκυνήσεις αὐτάς. Ὁ ἄρχων εἶπεν· Ἀναμφιβόλως.

Τότε ὁ Ἅγιος, περιχαρὴς γινόμενος, ἤρξατο διαλέγεσθαι περὶ τιμῆς καὶ σιγῆς τῶν Ἁγίων εἰκόνων. Καὶ πεισθεὶς ὁ Ἄρχων φησὶ· Τίμιε Γέρον, ἐγὼ σπουδάσαι ἴχω, πείσαι τὸν βασιλέα συνελθεῖν τῇ διαγνώσει ταύτῃ, εἰ ἄρα δυναθῶ· σὺ δὲ τὸ ἀφείσιμον παρ' ἐμοῦ λαβὼν, ὑπόστρεψε εἰς τὸ κελ-λίον σου. Ὁ δὲ Ἅγιος, περίλυπος γενόμενος, ὡς μὴ πλη-ρώσας τὸν τοῦ μαρτυρίου δρόμον, ὅμως ἔχων τὰ στίγματα, ἔχαιρε. Καὶ ὑποστρέψας εἰς τὸ Μοναστήριον, χαρὰν οὐ μικρὰν καὶ ἀγαλλίασιν ἐνέβαλε τοῖς ἀδελφοῖς, καὶ φί-λοις, καὶ συγγενέσι, καὶ πᾶσι τοῖς πλησιοχώροις.

Ὀλίγου δὲ χρόνου διελθόντος ἐκ τῆς ἀθλητικῆς αὐτοῦ ἐπανόδου πρὸς τὴν Μονὴν, ὁ αἰοίδιμος γινὼς τὴν ἀπὸ τῶν γῆνιων πρὸς τὰ οὐράνια αὐτοῦ μετάδασιν, καὶ καλῶς τὰ περὶ τῆς Μονῆς διαθέμενος, καὶ πάντας κατηχήσας καὶ εὐλογήσας, πρὸς ὃν ἐπέβη Κύριον ἐξεδήμησεν· ὅτι αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Νεανίας τρεῖς ἐν χάριτι μιμούμενοι, τὸ πῦρ κατεπατήσατε, δροσιζόμενοι τῷ αὐτῷ Πνεύ-

ματος πυρὶ, καὶ ψάλλοντες Μάρτυρες Χριστῷ. Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πτετέρων ἡμῶν.

Ἐσομένης τῆς σαρκὸς ἢ πρὸς τὸν Κτίσαντα, ἀγάπη ἐκρατύνητο· οἱ γὰρ Ἅγιοι, ὀλοτρό-πῳ νεύσει πρὸς Θεόν, θεούμενοι ἐμέλλον πεισῶς· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ὑπερείδων σου καρδίας τὰ κινήματα, ταῖς θείαις ἀναβάσεσιν, ἐν ἀσαλεύτῳ, Ἄγλο-φόρε πέτρα τῆς ζωῆς, ἀκλόνητος ἴστασο βῶν· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεστοκίον.

Νεανίας τρεῖς ἢ κάμινος οὐκ ἐφλεξε, γένη-σιν προτυπούσα τὴν σὴν· τὸ γὰρ θεῖον πῦρ, σὲ μὴ φλέξαν ὤκησεν ἐν σοί, καὶ πάντας ἐφώτισε βῶν· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πα-τέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η'. Ἐκ' φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Ῥαιότατος ὠφθης ψυχῇ καὶ σώματι, τῶν βασάνων νιφάσι καταχωννύμενος, Μάρ-τυς ἀθλητῆς, οὐδαμῶς δὲ ἠττώμενος, μέλπει τῷ Δεσπότη, Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥητορευόντες ἅμα λόγον τὸν ἔνθεον, ἐξεφαύ-λισαν πόθῳ δόγμα τὸ ἄθεον, οἱ ἀδελφικῇ, ἀγγιστεία συνδούμενοι, Μάρτυρες τοῦ πάντων, Θεοῦ καὶ Βασιλέως.

Ἰερεῖα καὶ θεῖα ὀλοκαυτώματα, ἐθελόθυτοι ἄρνες ἄμωμα σφάγια, κάρπωμα δεκτὸν, τῷ Θεῷ προσηέχθητε, ἐν ἐπουρανίῳ, τραπέζῃ Ἀθλοφόροις.

Διαυγῆ σε ἀστέρα φωτοειδέστατον, ἰαμάτων ἀκτίσι καταλαμπρύνοντα, πάντων ταῖς ψυχᾶς, ἀθλοφόρε Εὐλάμπιε, πίστει ἐγνωκότες, ὑμνοῦμεν εἰς αἰῶνας.

Θεστοκίον.

Ἀπειρόγαμε Κόρη χαῖρε πανάμωμε· ὁ λημὴν τῶν ἐν ζάλῃ χαῖρε Θεόνυμφε· τῶν ἀμαρ-τωλῶν, χαῖρε τὸ ἱλαστήριον· χαῖρε ἡ τεκοῦσα, Θεὸν σεσαρκωμένον.

Ἄξιός.

Ἐκ' φλογὸς τοῖς Ὅσιοις, δρόσον ἐπήγασας, καὶ Δικαίου θυσίαν ὑδατι ἐφλέξας· ἅ-παντα γὰρ δρᾶς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Ἰδεῖν τὴν δόξαν τοῦ Παντοκράτορος, ἐπιπο-θῶν, καὶ κάλλος δὲ αὐτοῦ τὸ ἀμήχανον, ἀδοξίαν τοῦ βίου παρεδραμες, ἄτιμον ὑπομεί-νας, θάνατον ἐνδοξε, δόξαν προξενούντ' αἰ σὺν αἰεὶ, Μάρτυς Εὐλάμπιε.

Ἄξιός, ὡς λύχνος ἀειλαμπέστατος, τοῖς ἐν νυκτὶ τοῦ βίου καθωράθης Εὐλάμπιε,

ἀγνοσίας τὸ σκότος ἐδίωξας· ἔλυσας παθημάτων τὴν ἀμαυρότητα, φέγγει ἰαμάτων, Ἀθλητὰ Θεομακάριστε.

Σταλαῖς βαφείσαις ὑμῶν ἐξ αἵματος, μαρτυρικοῦ, ὠραίους ἑαυτὸς περιστεύλαντες, στεφηφόροι Κυρίῳ παρίστασθε, μέλποντες σὺν Ἀγγέλοις· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Τριάς, ἡ παντουργὸς καὶ παντοδύναμος.

Ημῶν τῶν πίστει τὴν ἀεισέβαστον, καὶ ἱεράν καὶ πλήρη φωτισμοῦ καὶ λαμπρότητος, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, τελούντων ὑμῶν, μνήμην καὶ προσκυνούντων, πίστει τὰ λείψανα, μέμνησθε παντοίων πειρασμῶν, πάντας λυτρούμενοι.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς δοχεῖον τοῦ ἀναλάμψαντος, Θεοπρεπῶς ἐκ σοῦ τῆς καθαρᾶς Παναμώμητες, τῆς ψυχῆς μετὰ τὰ ὄμματα φώτισον, σκότος τῆς ἀγνοσίας ἀποδιώκουσα, καὶ τῆς ἀμαρτίας τὴν ἀχλὺν, ἐξαφανίζουσα.

Ὁ Εἰρμός.

• **Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα·
• διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς σε μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αξίως ἐποφείλομεν, ὑμνεῖν τοὺς οὐρανόφρονας, Εὐλάμπιον Εὐλαμπίαν, τοὺς ἱεροὺς ἀθλοφόρους, ὡς ἀυταδέλφους Μάρτυρας, καὶ τὴν αὐτῶν ὑπέρλαμπρον, μνήμην τελεῖν ἐν ἁσμασιν· ὑπὲρ τοῦ κόσμου γὰρ οὗτοι, ἐξελιεῦνται τὸ Θεῖον.

Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ράνισι τοῦ ἐλέους σου, κατάρδευσον Πανάμωμε, τὴν ἐκτακεῖσαν ψυχὴν μου, τῆς ἀμαρτίας τῆ καύσει· καὶ σκοτισθέντα πάθει, τὸν νοῦν μου φωταγωγῆσον, τοῦτον σαφῶς ἰθύνουσα, πρὸς αὐλὸν Θεωρίαν, τοῦ σοῦ Υἱοῦ Θεοτόκε.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς συνήθει, καὶ Ἀπόλυσις.

(*) Ἐγράφετο πρότερον « Καὶ τὰς ζητήσεις ποιούμενον, καὶ ἀποροῦντα, φθάνεις Κανδάκην τὸν ἀξιάγαστον ». Ὁμοίως καὶ εἰς τὸ τέταρτον Τροπ. τῆς δ'. Ὁδῆς ἀντὶ τῆ, Αἰθίοψ, ἐγράφετο Κανδάκης· τὸ κύριον δηλ. τῆ-τό ὄνομα, ἀρσενικῶς σχηματισθὲν ἡμαρτημένως τῶνδ' αἰτιῶν, ἀπιδόδο εἰς τὸν εὐνοῦχον, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν Κανδάκην, τὴν τῆς Αἰθιοπίας βασίλισσαν, κατὰ τὸν ἱερὸν Ἱστοριογράφον (Πράξ. η'. 27). Τὸ ἐξ ὁποιασδήποτε αἰτίας μικρὸν τοῦτο ἀμάρτημα τοῦ Ἱμνωδοῦ διεσάλπισε καὶ διέσυρε, μετὰ μεγάλης ἐπιρωνείας

Τῆ ΙΑ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ἑνὸς τῶν ἑπτὰ Διακόνων· καὶ τῆ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφάνους τοῦ Ὁμολογητοῦ, Ἐπισκόπου τοῦ Νίκαιας, τοῦ Ποιητοῦ καὶ Γραπτοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρ. Προσόμ. τῆ Ἀποστόλου τρία.
Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ο Διακόνους ἑπτὰ κατελεγμένους, ὡς πλήρης σοφίας τε καὶ θείας χάριτος, διακονεῖν μάκαρ Φίλιππε, ταῖς τῶν Ἁγίων, ἅμα Στεφάνῳ χρείαις προκέχρισαι· ὅθεν ἀναιρούμενον, τοῦτον θεώμενος, ἐπὶ Σαμαρείαν ἔδραμες, προστάξει θεία, Θεοῦ τὸν Λόγον κηρύττων ἐνδοξε, καὶ καταυγαζῶν τοὺς ὑπάρχοντας, ἐν τῷ σκότει τοπρὶν· οὓς ἐτέλεσας, διὰ Πνεύματος Θεοῦ, τῆς ἡμέρας υἱοῦς πάνσοφε.

Θεοσημείας χειρὶ σου τελουμένας, οἱ δῆμοι θεώμενοι, τυφλῶν ἀνάθλεψιν, καὶ παρεμμένων ἀνόρθωσιν, καὶ ἀκαθάρτων, οὐπὲρ κατώκουν πνευμάτων δίωξιν, ἐξίσταντο Φίλιππε, καὶ συνηλαύνοντο, πρὸς τὴν σωτήριον κἀθαρσιν, ἐξ ἀπιστίας, πιστοὶ ἐξαίφνης ἀποδεικνύμενοι· ἅπερ ὁ θεῖος ὡς ἀκήκοεν, Ἀποστόλων χορὸς ἐπευφραίνεται, ὅτι καὶ Σαμαρείας, ἡ πληθὺς Θεῷ προσήνεται.

Αρμα τοῦ Λόγου ὑπάρχων θεηγόρε, ἐφ' ἄρματος βλέψαστε προσεποχούμενον, καὶ τὰς ζητήσεις ποιούμενον, τὸν τῆς Κανδάκης, φθάνεις εὐνόχον τὸν Ἀξιάγαστον (*), καὶ τέτω τὴν δῆλωσιν, καὶ τὴν σαφήνειαν, τῶν ποθουμένων Μακάριε, καθυποδείξας, πείθεις τὴν θείαν αἰτήσαι καθαρσιν· ἧς μετασχόντα, θεῖον κήρυμα, ὁ παντουργὸς θεὸς ἀπειργάσατο, πάσης Αἰθιοπίας, καὶ Μαρτύρων ἀκροθίνιον.

καὶ πικροτάτου σαρκασμοῦ, εἰς τῶν ἡμετέρων λογίων, ὡς ὁ πάλαι ἀναιδέστατος καὶ πατραλοῖας Χάμ τοῦ οἰκείου πατρὸς τὴν γυμνωσιν. Ἐτερος δὲ τις τῶν ἐλλογιμωτέρων καὶ σεμνοτέρων ἀνδρῶν παρετήρησε μὲν καὶ αὐτὸς τὸν παραδόξον τοῦ αὐτῆ ὀνόματος μετασχηματισμὸν, φυλάττων ὁμοῦ τὸ πρὸς τοὺς θεοὺς Πατέρας ἀφελόμενον σέβας, οὕτω λέγει περὶ αὐτοῦ. « Πατέρες τινές, εἴτε διότι τὰ ἀντίτυπα αὐτῶν ἔφερον οὕτως, εἴτε διὰ μνημονικὸν ἀμάρτημα, ἐνόμισαν, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ εὐνοῦχου ἦτο Κανδάκης ». (Αὐγουστ. Καλμ. λεξ. τῆς ἀγ. Γρα-

Καὶ τοῦ Ὁσίου τρία.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Αὐτοκίνητον ὄργανον, ταῖς πνοαῖς ὑπηχούμενον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐχρημάτισας· τῇ πυριφθόγγῳ γὰρ γλώττη σου, τὰ θεῖα ἐβρόντησας, καὶ κατέφλεξας ἐχθρῶν, δυσσεβῶν τὰ ζιζάνια, τῶν μὴ χρώμασιν, ὑλικοῖς προσκυνούντων τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ ἡμῶν τὸ εἶδος, καὶ τῆς ἀχράντου Μητρὸς αὐτοῦ.

Ως φωστὴρ διαυγέστατος, τῷ πυρσῷ τῶν δογμάτων σου, καταλάμπεις ἅπασαν τὴν ὑψηλίον. Δαυϊτικῶς τὴν κινύραν σου, κινῶν ἐμελωδῆσας, τῶν Ἁγίων τοῦ Χριστοῦ, ἀξιεπαίνα ἄσματα, καὶ ἐξέπεμψας, εἰς τὴν ἠπειρον πᾶσαν· διὰ τοῦτο, ἐδοξάσθης ἐπαξίως, ἱερομύστα Θεόφανες.

Γερέων ἐν τάγμασιν, Ἀσκητῶν ὀμηγύρεσι, καὶ χοροῖς Μαρτύρων σὺ καταλέλεξαι, ὑπὲρ Χριστοῦ μέχρις αἵματος, στερόως ἀνθιστάμενος, παρανόμου δικαστοῦ, διελέγγων ἀπόνοιαν, καὶ προστάγματι, ἀσεβοῦς Βασιλέως τῷ μετώπῳ, ὡς ἐν τίτλῳ διεγράφης, σημειωθείς θεῖα χάριτι.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίαν.

Απορῶ καὶ ἐξίσταμαι, τί ποιήσω ὁ ἄθλιος, ὅταν τέλος φθάσῃ, τὸ τῆς ζωῆς μου λοιπὸν· ποῦ μοι ὁ δρόμος ὁ ἀκαιρος; ποῦ τὰ ἀξιώματα; ποῦ ὁ πλοῦτος; ποῦ τρυφή; ποῦ ἡ δόξα ἢ πρόσκαιρος; ποῦ τῆς φύσεως, τὸ καινότερον ἄνθος; Ἀλλὰ δεῦρο, πρὸ τοῦ τέλους ἡ ψυχὴ μου, τῇ Θεοτόκῳ προσπέσωμεν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίαν.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἐβλεψεν, ἀμναῖς ἡ κυήσασα ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότετε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνητήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

φῆς Ἄρθρ. Κανδάκη). — Ἐκ δὲ τῶν Πατέρων, οὗς αὐτὸς σημειοῖ, πρῶτος πάντων ἐστὶ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, οὕτω λέγων· « Φίλιππος εἰμι, γενοῦ Κανδάκης » (Λόγ. μ'. εἰς τὸ Βάπτισμα). Εἶτα, Εὐθύμιος ὁ Ζογαθηνός, ἐρμηνεύων τὰ, Ἀιθιοπία προφθάσει χεῖρα αὐτῆς τῷ Θεῷ (Ψαλμ. 83. 31), λέγει· « Ἐξέτεινε γὰρ εἰς Χριστὸν τὸν Κανδάκην, ὃν καὶ χεῖρα αὐτῆς (τῆς Αἰθιοπίας) ὁ λόγος ἐκάλεσε ». Σημιοῖ πρὸς τοῦτους καὶ τρίτον, Ἀθανάσι (γρ. Ἀναστάσιον) Συναίτην, Βιβ. 5. ἴσως τῶν Ἀναγωγικῶν θεωριῶν, ἀλλ' αὐχὲ εὐρέθη τὸ βιβλίον τοῦτο. — Σὺ δὲ σημείωσον, ὅτι καὶ εἰς τὸ Ἐξαποσταλάριον τὸ ὁ Κανδάκης Εὐνοῦχος, γραφόμενον πρότερον, ὁ Κανδάκης Αἰθίοψ, ἐλαμβάνετο ἀρσενικῶς· ἤδη δὲ, μεταβληθέντος καὶ ἐνταῦθα τοῦ Αἰθίοψ εἰς τὸ Εὐνοῦχος, νεκρῶς δηληκῶς· ἦθουν, ὁ τῆς Κανδάκης Εὐνοῦχος.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος γ'. Ἀπόστολε Ἄγιε. Καὶ τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγιγνώσκονται οἱ Κανόνες εἰς τῆς Ὀκτωήρου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τὸ τὲ Φίλιππε θεῖον αἰνέσω κλέος. Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπειρῳ.

Ταῖς φανωτάταις ἀκτίσι ταῖς τοῦ Χριστοῦ, ἀστραφθεῖς θεότητος, κατὰ μέθεξιν σοφῆ, φῶς ὠράθης δευτέρου πιστοῦς, ἱερῶς φωταγωγῶν, ἐνδοξε Φίλιππε.

Οὐπερούσιος Λόγος ἐσιωθθεῖς, ὄλον τὸ ἡμέτερον, ἱερὸν σε Μαθητὴν, ἱερῶς προβάλλεται σοφῆ, ἀνιέρου σκοτασμῆ, ἔθνη λυτρούμενον.

Τῇ τῶν χειρῶν ἐπιθέσει τῶν ἱερῶν, Μαθητῶν ἐκλέλεξαι, σὺν Στεφάνῳ καὶ λοιποῖς, ἱερὸς Διάκονος ὡς ὢν, Πλήρης Πνεύματος Θεοῦ, Πάνσοφε Φίλιππε.

Θεοτοκίον.

Οὐκ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα δημιουργῶν, ὡς αἰτίαν ἔσχε σε, τῆς σαρκώσεως αὐτοῦ. Θεομητορ ἄχραντε διὸ, κατὰ χρέος οἱ πιστοὶ σὲ μακαρίζομεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος καὶ Εἰρμὸς ὁ αὐτός.

Τὸν τῆς ἐμῆς διανοίας ταῖς σαῖς λιταῖς, ζόφον ἐξαφάνισον, Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως μελψῶ ἐνδοξε τὴν σὴν, φωτοφόρον ἐορτήν, Πάτερ Θεόφανες.

Ταῖς θεῖαίς λαμπηδόσι τὴν σὴν ψυχὴν, αὐγασθεῖς Θεόφανες, τῶν παθῶν ταῖς ἠδοναῖς ἐγκρατείας ἐφλεξας πυρὶ, μελωδῶν εἰλικρινῶς· Ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ.

Οἶα περ ἄνθραξ ἐν κόσμῳ ἐκ τῆς Σιών, ἀνατείλας δέδειξαι, καὶ κατέφλεξας πυρὶ, ἐξαφθεῖς ἐν Πνεύματι Θεοῦ, τῶν αἰρέσεων σοφῆ, τὴν ὕλην ἅπασαν.

Θεοτοκίον.

Φαινοτάταις ἀκτίσι τοῦ σου Υἱοῦ, Θεοτόκε φώτισον, τὴν ζοφώδη μου ψυχὴν· καὶ παθῶν τὸν τάραχον τῇ σῇ, μεσιτείᾳ πρὸς Θεόν, κόπασον Δέσποινα.

Τοῦ Ἀποστόλου· ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἔστι Ἄγιος.

Υἱοῦς ἐτέλεσας φωτός, τοὺς ἐν σκοτει ἀγνοίας, ἐνυπάρχοντας Μάκαρ, ἐν σημείοις

φοβεροῖς, ὡς οὐρανὸς ὑψηλός, τὴν τοῦ Λόγου, δόξαν διηγούμενος.

Φυλῆς Ἰούδα τὸν Χριστὸν, ἀνατείλαντα Μακάρι, ἱερῶς καταγγέλλων, τῷ τῆς χάριτος φωτὶ ὑπέδειξας ὃν Μωσῆς, καὶ Προφῆται, πάλαι προκατήγγειλαν.

Γὸν ψυχόλεθρον φυγεῖν, καὶ σωτήριον χάριν, ὑποδέξασθαι πείθει, μελιρρύτοις λαλιαῖς, τοὺς ἀπωσθέντας μακρὰν, ἀγνωσίαν, Φίλιππε θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Λυχνία ὠφθης μυστικῆ, τὸ λαμπάδιον Κόρη, περιφέρουσα ὄντως, τὸ φωτίσαν τοὺς νυκτὶ, τῆς ἀγνωσίας τὸ πρὶν, συσχεθέντας, ἄκρα ἀγαθότητι.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Δογματῶν θείας ἀστραπαῖς, ἐξαστραπτῶν παμμακάρι, ἐφυγάδευσας πᾶσαν, τῆς αἰρέσεως ἀχλὺν, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ, ἀναμέλπων Ἅγιος εἰ Κύριε.

Υπάρχων ἐμπλεῶς σοφῆ, Θεοῦ Πνεύματος ὠφθης, διατρέφων πλουσίως, εὐσεβείας γλυκασμῷ τῷ λόγῳ, τῷ ζωτικῷ, τὰς καρδίας, τῶν προσανεχόντων σοι.

Εἰς ὄρος θείων ἀρετῶν, ἀνελθὼν Ἰεράρχα, καὶ εἰς γνόφον εἰσδύσας, συνανεκράθης Θεῷ, καὶ διανοίας πλαξίν, ἐκομίσω, νόμον τὸν τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Γδοῦ ἡ κλίμαξ Ἰακώβ, ἦν ἐώρακε πάλαι, ἰδρυμένην ἐν ἡ περ, ἐπεστήρικτο Θεός, ἡ φωτοφόρος ἀγνή, Θεοτόκος, ὠφθη παρθενεύουσα.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
» ὁ ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου
» ἀγαθῆ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς ἐν τῇ πέτρᾳ,
» τῆς ὁμολογίας σου.

Κοντάκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Μιμητῆς γενόμενος, τοῦ Διδασκαίου, δι' αὐτὸν Ἀπόστολε, ταῖς τῶν Ἁγίων τῶν αὐτοῦ, χρειᾶς πιστῶς διηκόνησας ὅθεν σε πάντες, πιστοὶ μακαρίζομεν.

Ὁ Οἶκος.

Τοὺς σωτηρίου τοῦ Χριστοῦ, καὶ ζωοποιοὺς λόγους, καὶ τὰ θαυμαστά ἔργα, ἀκούων τε, καὶ βλέπων, φῶς ἐφωτίσθης δι' αὐτῶν τὸ τῆς ἀληθείας· καὶ χαίρων αὐτῷ πεπιστευκῶς μακάριε, προθύμως καὶ τοῖς ἄλλοις ἐκήρυξας, βοῶν· « Ἡ σωτηρία τῶν βροτῶν ἐπεφάνη ὁ Ἥλιος ἀνέτειλε τῆς δικαιοσύνης »· Διὸ πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν αὐτοῦ σοφῆ καὶ θείαν πίστιν, πλείστοις ἐγένου λύχνος καὶ πυρρός, καὶ φέγ-

γος τῶν ἐν σκότει· ὅθεν σε πάντες πιστοὶ μακαρίζομεν.

Κάθισμα τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Ελάτηρ τῶν δαιμόνων ἀναδειχθεῖς, καὶ φωστήρ τῶν ἐν σκότει ἀποφανεῖς, ἔδειξας τὸν Ἥλιον, ἐκ Παρθένου ἐκλάμψαντα· καὶ ναοὺς εἰδῶλων, συντρίψας ἀνήγειρας, ἐκκλησίας Μακάρι, εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν· ὅθεν σε τιμῶμεν, καὶ τὴν θείαν σου μνήμην, πιστῶς ἐορτάζομεν, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Ὡ Ἀπόστολε Φίλιππε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Τῷ τῆς χάριτος λόγῳ τὰς ἀκοᾶς, τῶν πιστῶν ἐνηδύνων ταῖς διδαχαῖς ταῖς σαῖς Παναοίδιμε, ἐτροπώσω τὸν τύραννον· καὶ κελῶν τὸν δρόμον, τελέσας τῆς πίστεως, ἐπὶ τέλει δόξης, Μαρτύρων ἠξίωσαι· ὅθεν κατὰ χρεῖος, τὴν ἀγίαν σε μνήμην, τιμῶμεν αἰοίδιμε, τὸν Σωτῆρα δοξαζόντες, θεοφόρε Θεόφανες. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ, συλλαβοῦσα ἀφλέκτως Μήτηρ Θεοῦ, τῷ κόσμῳ ἐκήσας, τὸν τὸν κόσμον κατέχοντα· καὶ ἐν ἀγκάλαις ἔσχεσ, τὸν πάντα συνέχοντα· τὸν τροφοδότην πάντων, καὶ πλάστην τῆς κτίσεως· ὅθεν δυσωπῶσε Παναγία Παρθένη, ρυθθῆναι πταισμάτων μου, ὅταν μέλλω παρίστασθαι, πρὸ προσώπου τοῦ Κτίστη μου· Δέσποινα Παρθένη ἀγνή, τὴν σὴν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι· καὶ γὰρ δύνασαι, ὅσα θέλεις Πανύμνητε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ Παρθένη καὶ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, ἐπὶ ξύλου ὀρώσα τὸν Ποιητὴν, ἔστεκε δακρύουσα, καὶ πικρῶς κατετρύχετο, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, σπαράττουσα τύπτουσα, καὶ πρὸς αὐτὸν βοῶσα, πικρῶς καὶ κραυγάζουσα· Οἶμοι! ὦ Υἱέ μου, πῶς ἐνέγκω σὸν πάθος, τοὺς ἡλούς, τὴν λόγχευσιν, καὶ τὸν ἄδικον θάνατον; ἀλλὰ σπεῦσον ἐγερθῆναι, τοῦ ἰδεῖν σε Υἱέ καὶ Θεέ, καὶ τοῦ θρήνου παύσασθαι καὶ πόνου, καὶ τοὺς ὑμνοῦντάς σου τὰ πάθη, πταισμάτων λύσιν κομίσασθαι.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ἐδὴ δ΄. Χριστός μου δύναμις.

Γδῶν τελούντά σε, ὁ Σίμων Θαύματα, καὶ σημεῖα μεγάλα ὑποκρίθεις, Φίλιππε β-

πιζεται· μη τὴν κακίαν δὲ φυγῶν, ἀπωλεία παραδίδοται.

Πολλὰς δυνάμεις σε, τελοῦντα βλέποντες, οἱ τὴν πάλιν οἰκῆντες κήρυξ Χριστοῦ, Σαμαρείας Φίλιππε, τῆς ἐπιγνώσεως τὸ φῶς, γεγηθότες ὑπεδέχονται.

Πορευοῦ ἐφ' ἑσά, Κυρίου Ἄγγελος, τὰς πορείας εὐθύων τοῦ Ἱεροῦ, Φίλιππε Αἰθίοπος, τοῦ ἐπιγῶναι τὴν ὁδὸν, τῆς τοῦ Λόγου σωματώσεως.

Οἱ ἐρώτατος, Αἰθίοψ βλέψας σε, συνετίζοντα τοῦτον, σοῦ τῆ χειρὶ, Φίλιππε βαπτίζεται, καὶ πλήρης Πνεύματος ὄφθεις, κήρυξ θεῖος ἐχρημάτισεν. *Θεοτοκίον.*

Υἰοὺς ἐτέλεσε, Θεοῦ πανάμωμε, τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, ὁ σὸς Υἱός, ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων σου, σωματωθεὶς καὶ γεννηθεὶς· διὰ τοῦτό σε δοξάζομεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ασκήσει πάνσοφε, Πάτερ Θεόφανες, σεαυτὸν ἐκκαθάρας ὅλος φωτός, ἐμπλεως γεγένησαι, ὅλος Θεοῦ χωρητικός, ὅλος Πνεύματος συμμετόχος.

Λιμῶ τηκόμενος, δειναῖς βαλλόμενος, ἐξορίαις Παμμακάρ ἀθλητικῶς, πάσχων ἐκαρτέρησας, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἀγαλλόμενος.

Αἰσράψας ἐνδοξε, τοῖς κατορθώμασι, τεθηγμένην ἐδείχθης οἷα Θεοῦ, μάχαιρα συγκόπτουσα, αἰρετικῶν τὰς μηχανάς, θεῖον Πνευματι ρωννύμενος. *Θεοτοκίον.*

Λυχνία πάμφωτος, ἡ θεία τράπεζα, τοῦ Θεοῦ τὸ χωρίον ἡ κιβωτός, ῥάβδος ἡ βλαστήσασα, ἄνθος ἐν κόσμῳ τὸν Χριστὸν, σὺ ἐδείχθης Μητροπάρθενε.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ε'. Τῷ θεῷ φέγγει σου.

Θυμὸν ἀνόμων μὴ πτοηθεὶς, μέσον ὡς ἀρνίον ἀληθῶς, Φίλιππε λύκων πεπόρευσαι, τούτους μεταπλάττων πρὸς τὴν εὐσέβειαν, τῆς χάριτος τῷ λόγῳ μακαριώτατε.

Επί σφαγὴν ἤχθη ὡς ἀμνός, ὁ Ἐμμανουὴλ, καθὼς φησὶν, ὁ Ἡσαΐας ὁ ἔνθεος· ὅπερ ἐγνοῆσαι μὴ σθένων Φίλιππε, ὁ ἱερός Εὐνοῦχος πρὸς σοῦ διδάσκειται.

Γερολόγον σε Μαθητὴν, ἕνα Διακόνων τῶν ἐπτά, ἐκλελεγμένον ἐπέγνωμεν, καὶ τῆς Ἐκκλησίας θεῖον θεμέλιον, καὶ πάντων τῶν ἐν σκότει, φωστῆρα Φίλιππε. *Θεοτοκίον.*

Οἱ Θεοτόκον σε ἀληθῶς, καθομολογοῦντες πειρασμῶν, καὶ δυσχερῶν ἐξαιρούμεθα,

σοῦ ταῖς πρὸς τὸν πάντων Θεὸν καὶ Κύριον, Παρθένε, μεσιτεῖαις δεοχαρίτωτε.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ταῖς φωτοβόλοις σου ἀστραπαῖς, Πάτερ Ἱερώτατε ἀγλύν, τὴν ζοφεράν ἐξηφάνισας, τῶν αἰρετιζόντων δεογνωσίας φωτὶ, ἀυγάζων διδασκαίαις σου κόσμου τὰ πέρατα.

Τῶν δυσσεβῶν οἱ προασπισταί, σὲ τὸν ἀξιάγαστον ὄντα, δειναῖς αἰκίαις ἐτίτρωσκον· ὃν Ἀγγέλων τάξεις περιεπτύσσοντο, Χριστοῦ ὡς Ἱεράρχην καὶ θεῖον Μάρτυρα.

Υπῆρξας Πάτερ φωτοειδής, τῶν πεπλανημένων ὁδηγός, ἀδικουμένων κυβέρνησις, τῶν σαλευομένων Πάτερ Θεόφανες, ἐδραΐωμα καὶ τεῖχος ἀκαταμάχητον.

Θεοτοκίον.

Ηκαλλονὴ ἡ τοῦ Ἰακώβ, ἦν Θεός, ἠγάπησε σαφῶς, καὶ κατοικεῖν ἠρετίσατο, πιστῶν δὲ τὸ κλέος καὶ καταφυγίον, Παρθένε Θεοτόκε σὺ ἀναδεδειξαι.

Τῆ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ε'. Τῆ βίβη τὴν θαλάσσαν.

Ναμάτων τοῦ Πνεύματος, πληρωθεὶς ὡς ποταμός, θεῖας Ἐδέμ πεπόρευσαι προσεπικλυζῶν κύματι γαληνῶ, τῆς γῆς τὰ πληρώματα, καὶ ἀρδεύων καρδίας Ἀξιάγαστε.

Ανοιξας τὸ στόμα σου, ἐπληρώθης Μαθητὰ, πνευματικῆς συνέσεως, καὶ διανοίξας φάρυγγος πονηροῦ, τὴν πτύξιν ἀνέσπασας, ἀναριθμητὰ πλήθη καὶ διέσωσας.

Γσχὺς καταβέβληται, ἀοράτῃ δυσμενοῦς, καὶ παντελῶς ἠφάνισται, σοῦ ἐν ἰσχύϊ Πνεύματος τὸν Χριστὸν, κηρύττοντος Φίλιππε, σταυρωθέντα καὶ ἔθνη προσκαλούμενον.

Θεοτοκίον.

Νομίμων τῆς φύσεως, δίχα τέτοκε Χριστὸν, τὸν πλαστουργόν τῆς φύσεως, καὶ ὑπὲρ φύσιν ἔμεινεν ἀληθῶς, παρθένος ἀμίαντος, ἡ Ἀγία σου Μήτηρ Ὑπεράγαθε.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Υπάρχων ὡς ἥλιος, δεαυγεῖς μαρμαρυγαῖς, παμμακάρ ἐξαπέστειλας, ἀνυμνῶν τῶν Μαρτύρων τοὺς αἰκισμούς, στρεβλώσεις καὶ μάστιγας, καὶ τοὺς ξένους ἀγῶνας Ἱεράρχα Χριστοῦ.

Τὴν πάνταγον Δέσποιναν, εὐφημῶν εἰλικρινῶς, τῆ γλώσση σου Θεόφανες, ἐκελάδησας λόγους φωτοειδεῖς, πιστῶν τὰ συστήματα, καὶ σοφῶν τὰς καρδίας ἱλαρύνοντας.

Γραφεῖς σου τὴν πάνσεπτον, καὶ σεβάσιμον Σοφῆ, ὅψιν τυράννων γραμμασιν, ἐξάλει-

φεις τὰ τούτων Θεοστυγῆ, καὶ ἄθεα δόγματα, καταγγέλων τιμᾶσθαι τὴν εἰκόνα Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Ο' πάντα βουλήματι, συστησάμενος Θεός, καὶ περιέχων Πάναγνε, περιγραφῆ τοῦ σώματος, ἐν ταῖς σαῖς, ἀγκάλαις βαστάζεται, ὁ τῆ Δεία οὐσίᾳ ἀπερίγραπτος.

Ὁ Εἰρμός.

* **Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑφουμένην καθο-
* ρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
* εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι Ἀνα-
* γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Α'νεφάνης Ὁσίε, τῆ Ἐκκλησίᾳ, ὡσπερ ἄλ-
λος ἥλιος, ταύτην φωτίζων ἀστραπαῖς, τῶν σῶν δογμάτων Θεόφανες, ὡς θνητόλος, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆ ΙΑ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ἐνός τῶν Ἑπτὰ Διακόνων.

Στίχοι.

Ὡν περ δικιόνησας ἐν γῆ πραγμαίων,
Ἐν οὐρανοῖς Φίλιππε μισθὸν λαμβάνεις.

Λειτουργὸς λάβε μισθὸν ἐν ἐνδοκίτηγε Φί-
λιππος.

Οὗτος ἐκ Καισαρείας τῆς κατὰ Παλαιστίνην ὀρμώμε-
νος, καὶ γάμῳ προσμιλήσας, τέσσαρας θυγατέρας προφητευούσας ἐκέκτητο. Τούτου ὁ Εὐαγγελιστὴς καὶ Δείος Λουκάς ἐν ταῖς Πράξεσιν ἀπεμνημόνευσεν. Ὑπὸ δὲ τῶν Ἀποστόλων ἐν ταῖς χρείαις τῶν Ἁγίων Διακόνος καταστάς, ἅμα Στεφάνῳ καὶ τοῖς λοιποῖς, οὗτος τὴν Σαμαρείαν ἐμαθήτευσε, καὶ Σίμωνα τὸν μάγον ὑποκριθέντα ἐβάπτισεν. Ὑπὸ Ἀγγέλου δὲ ἀρπαγίς, τὸν Αἰθίοπα καταλαβὼν εὐνοῦχον, κατηγήσας ἐβάπτισεν. Εἶτα εἰς Ἄζωτον ὑπὸ Ἀγγέλου ἀπενεγχείς, ταύτην τῷ λόγῳ κατεφώτισε· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Τραλλὴν κατέλαβεν· ἐν ἧ θάματα ἐργασάμενος, καὶ ἐκκλησίαν δειμάμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Θεοφάνους, ἀδελφοῦ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Γραπτοῦ.

Στίχ. Ὁ Γραπτὸς ἐν γῆ τὴν θείαν Θεοφάνης,
Καὶ κλήσιν ἐξὶν ἐκθανῶν Γραπτὸς πόλῳ.

Οῦτοι, γονέων ὑπάρχοντες εὐσεβῶν, τὴν Παλαιστίνην οἰκοῦντων, καὶ τὴν φιλοξενίαν ἐπιμελουμένων, τῆ τῶν γονέων σπουδῇ πᾶσαν φιλοσοφίαν ἐξεπαιδευθήσαν, τὴν τε ἱεράν καὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὸν μοναστὴν ὑπέπληθον βίον, εἰθ' οὕτω χειροτονουῦνται πρεσβύτεροι. Θεοφίλου δὲ τοῦ δυσσεβοῦς κατὰ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων λυτήσαντος, καὶ κωλύοντος ταύτας προσκυνεῖν, ἀποστέλλονται οὗτοι οἱ πάνσοφοι παρὰ τοῦ τῆνικαῦτα πατριαρχούντος τῆς Ἁγίας Πόλεως πρὸς τὸν μισόχριστον Βασιλέα μετὰ Λιβέλλου· οὗ

κατὰ πρόσωπον στάντες, καὶ Θεομάχον αὐτὸν ἀπελέγξαντες, ἐγκλιεῖνται ἀμφότεροι ἐν τῇ εἰρηκτῇ ἐπὶ πολὺν χρόνον· εἶτα τὸν μακάριον Θεόδωρον ἐκ τοῦ δεσποτηρίου ὁ ἀνόσιος πρὸς αὐτὸν καλέσας, καὶ τύφας σφοδρῶς, καὶ ταῖς ὀφείσειν αὐτοῦ ἐγκολάφας στίχους ἰάμβους, πάλιν τῆ φρουρᾷ παραπέμπει.

Θεοφάνην δὲ τὸν Ἅγιον, τὰ αὐτὰ τῷ ἀδελφῷ πεπονθότα, εἰς Θεσσαλονίκην ὑπερορίζει· ὅς, μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ δυσσεβοῦς Θεοφίλου ἀνακληθεὶς ὑπὸ Μιχαὴλ καὶ Θεοδώρας, τῶν εὐσεβῶν Βασιλέων, προβάλλεται Μητροπολίτης τῆς κατὰ Νίκαιαν Ἐκκλησίας παρὰ Μεθοδίου Πατριάρχου, τοῦ τὴν χριστιανομάχον αἵρεσιν καταλύσαντος. Καὶ οὕτω Θεοφίλως τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὸ ποιμνιον κυβερνήσας, τῆς παρουσίας ζωῆς ὑπεξίσταται.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ζηναΐδος καὶ Φιλονίλλας τῶν αὐταδέλων.

Στίχ. Εἰρηνικῶς ὑπνώσαν εἰρήνης φίλοι,

Ἡ Φιλονίλλα Ζηναΐς τε αἱ δύο.

Αὗται ὑπῆρχον ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας, συγγενεῖς Παύλου τοῦ Ἀποστόλου· καὶ καταλιποῦσαι τὴν θρησκείαν, καὶ τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν ἀπαρνησάμεναι, τὴν ἰατρικὴν ἐν τῷ δοκεῖν μετερχόμεναι τέχνην, τῇ ἀληθείᾳ ἀποστολικόν ἔργον ἐπλήρουν. Ἦρχοντο οὖν ἐν Δημητριάδι τῆ πόλει, καὶ ἐν τινι σπηλαίῳ εἰσελθοῦσαι, τὸν βίον διῆγον. Ἐκείσε δὲ, ἡ μὲν Ζηναΐς, πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν θεραπεύουσα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν· ἡ δὲ Φιλονίλλα, μακροτάταις νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις ἐαυτὴν ἐκδοῦσα, θαυμάσια πλείστα ἀπετέλει. Καὶ τῆ τῆς φύσεως ἀκολουθία δουλεύουσα, τῆς προκαίρου ζωῆς ἀπάνεστη.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, Νεκταρίου, Ἀρσακίου, καὶ Σισινίου.

Στίχ. Ὁ Νεκτάριος οὐ τὸ τοῦ μύθου Λόγε,
Ἀληθινὸν δὲ, σῆς τρυφῆς νέκταρ πίνει.

Τὸν Χριστὸν ἐν γῆ Ἀρσάκιος δοξάσας,
Πρὸς αὐτὸν ἐλθὼν, ἀντεδοξάσθη πλέον.

Ἀσινὲς ἦραν πνεῦμα τὸ Σισινίου,
Οὐ σνιασθὲν μηχαναῖς τῶν δαιμόνων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν.

Ε'πεβίβασεν ὡς ἵππον σε ταρασσόντα, ἐ-
θῶν θαλάσσας Φίλιππε, ὁ Ὑπέρθεος,
κεφαλὰς συνθλώντα τῶν ἐχθρῶν, καὶ μέλποντα
τούτῳ ἐμμελῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Σαφηνίζων τὸ πρό πάντων ἀποκείμενον, αἰώ-
νων σὺ μυστήριον, μυστολέκτης τε, χρημα-
τίσας Φίλιππε σοφῆ, ἐμύησας ἔθνη καὶ λαοὺς,
καὶ μυστηρίων ἐναπεκαθήρας.

Ωφθης ἐνδοξος ἀστὴρ μέγιστε Φίλιππε, καὶ
Τραλλῆς ἐγκαλλώπισμα· ἐν ἧ τὸ σῶμα,
τὸ σεπτὸν σου κείμενον τελεῖ, θαυμάτων πα-

ράδοξα σοφέ, εἰς φωτισμὸν τῶν εὐσεβῶς μακαριζόντων σε.

Θεοτοκίον.

Κυοφόρον σε Παρθένον ὀνομάζομεν, Μαρία θεονύμφευτε, οἱ σωζόμενοι διὰ σοῦ ἡμέρας καὶ νυκτός, ἐχθρῶν ἐπηρείας βλαβεράς, καὶ πειρασμῶν παντοδαπῶν, καὶ ψυχικῶν μολυσμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Ορθοτομήσας τὸν λόγον, μαστίγων πεῖραν ὑπέμεινας, ἐξορίας πικρᾶς καὶ κακώσεις, κραυγᾶζων Θεόφανες· Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οἱ ποταμοὶ σου τῶν λόγων, τῶν μελιρρύτων Θεόφανες, τῶν ἀνθρώπων ψυχᾶς, εὐφροσύνης ἐνθέου ἐπλήρωσαν, ὑμνολογούντων ἄσματος, τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν δρόμον σου Ἱεράρχα, τετέλεικώς μεταβέβηκας, ἐν ὑπίστοις Χριστῶ, σὺν Ἀγγέλοις κραυγᾶζων Θεόφανες· Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Εν σοὶ τὸ μέγα ἐπράχθη, Παρθενομήτορ μυστήριον· ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐν γαστρὶ σε σκηνώσας ἐπέφανεν· ὧ γεγηθότες ψάλλομεν· Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ ἡ. Ἐκ φλογός.

Λόγω Δεῖω Παμμακάρε καθαπερ ἄλατι, κεχηρημένος τῆς πλάνης ἐναπεκάθηρας, σήψιν χαλεπὴν, καὶ καρδίας ὑγίωσας, σέθειν καὶ δοξαζεῖν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εστερέωντο βάσεις χλωῶν τῷ λόγῳ σε, καὶ βοῶντα μεγάλη φωνῇ ἐξήρχετο, πνεύματα σοφέ, τῶν ἐχόντων ἀκάθαρτα, φέρειν τὴν δοθεῖσαν, μὴ σθένοντά σοι χάριν.

Οἱ Σαμάρειαν παλαι οἰκοῦντες Φίλιππε, τὸ τῆς χάριτος φέγγος ὑπὸ σοῦ δέχονται, βλέποντες πολλὰ, ἐκτελοῦντά σε θαύματα, Πνεύματος δυνάμει, πηγῆς τῶν χαρισμάτων.

Θεοτοκίον.

Σαλευθεῖσαν κακία τοῦ πολεμήτορος, τὴν ψυχὴν μου Παρθένε ἀγνή στερέωσον, ἢ τὸν θεϊκὴ ἐπιβλέψει σαλευόντα, πάντα δεξαμένη, καὶ μὴ σαλευομένη.

Τοῦ Ὁσίου. Νόμων πατρῶν.

Νόμων πατρῶν παμμακάριστε, τῆς ἀληθείας φέρων τὸν ἐννομώτατον, βασιλεύοντος κατέπτυσας προσταγῆς ἀλογίστου, τοῦ ἀναιροῦντος Πάτερ τοῦ Κυρίου τὴν μορφήν, εὐσεβῶς κατασπάζεσθαι· ἦν λαβὼν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐπέφανεν ἐκ Κόρης Παρθένου· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ονοῦς ὁ θεῖος, ἢ τὸ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου λύρα ἢ παναρμόνιος, ἀηδῶν ἢ καλλικέλαδος, τῶν πιστῶν ἢ ἀκρότης, ὀρθοδοξίας στύλος καὶ ἐδραῖωμα σοφέ, Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα, Μοναζόντων τὸ κλέος Θεόφανες, Πατέρων ἢ δόξα, μέλπων ἀνεδείχθης, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ημυροθήκη ἢ τοῦ Πνεύματος, τοῦ Παναγίου Πάτερ σὺ ἀναδέδειξαι προφορᾶ τῶν μυριπνόων σου καὶ σοφῶν διδαγμάτων, ἐξαφανίζεις πλάνης δυσωδεστάτην φθοράν· καὶ μυρίζεις τοῖς λόγοις σε τὴν σεπτὴν Ἐκκλησίαν, κραυγᾶζων ἀσιγήτως ἐν ὕμνοις· Σε ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Θεοῦ τὸ ἔρος τὸ πιάτατον, ὃ ὁ προπάτωρ παλαι Δαυὶδ προείγραψε, μελωδῶν προφητικώτατα, σὺ εἰδείχθης Παρθένε· ἐξ οὗ ἐτμήθη, λίθος ὁ ἀκρόγωνος Χριστός, καὶ συνέτριψεν ἅπασαν, τὴν ἰσχύν τῶν εἰδώλων· αὐτὸν ἀκάταπαύστως ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ν**όμων πατρῶν οἱ μακαρισμοί, ἐν Βαβυλῶνι Νεοὶ προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσταγῆς ἀλογίστου· καὶ συνημμένοι, ὧ σὺκ ἐχωνεύθησαν πυρὶ, τοῦ κρατοῦντος ἐπάξιον ἀνέμελλον τὸν ὕμνον· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀποστόλου. Ὡδὴ δ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Γδῶν τὰ παλαι σοὶ ἐλπίζόμενα, καὶ τοῦ Θεοῦ λαβὼν τὴν βασιλείαν ἀσαλευτον, περὶ ἧς τῆς ἀνθρώπου εἰδίδαξας, Φίλιππε θεηγόρε, τέρπου καὶ χόρευε, θεῖου ἀπολαύων, φωτισμῆ καὶ παρακλήσεως.

Ως φῶς ὡς ἄστρον ὡς μέγας ἥλιος, φωτιστικαῖς ἀκτίσιν οἰκουμένην ἐπέδραμες, διαγγέλλων τὸ ἐνθεον κήρυγμα· Τραλλὴν δὲ τῆς Ἀσίας, πόλιν ἐπέφθασας, ἧς ἐπιτροπεύσας, ἐν αὐτῇ Μάκαρ κεκοίμησαι.

Σταυρὸν καὶ θάνατον καὶ τὴν ἔγερσιν, τοῦ Λυτρωτοῦ τοῖς πέλας καὶ τοῖς πόρρω κατήγγειλας, οὐρανὸς χρηματίσας κατάστρεος, θεαῖς φωτοχυσίαις ἀγλαϊζόμενος, Φίλιππε Ἀπάστολε, Χριστοῦ ἀξιοθαύμαστε.

Ηγῆ τὸ σῶμά σου τὸ πολυάθλον, μαρμαρυγᾶς ἐκπέμπον, ἰαμάτων ἐκάλυψεν· οὐρανὸς δὲ τὸ ἅγιον πνεῦμά σου, μετὰ τῶν Ἀποστόλων φέρει γηθόμενον· μεθ' ὧν ἡμῶν μέμησο σοφέ, τῶν εὐφημούντων σε.

Θεοδοκίαν.

Φωνὴν προσάγει σοι χαριστήριον, πᾶσα πνοὴ
βοῶσα χαρμωδῶς καὶ λέγουσα· Χαῖρε
θρόνε Ὑψίστου πυρίμορφε· χαῖρε Θεοῦ χωρίον
εὐρυχωρότατον· χαῖρε Ἀποστόλων, εὐπρεπὲς
Ἀγνὴ στεφάνωμα.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Ἰ'περμαχοῦντα ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ Ἐκκλη-
σίας, ὁ βροτοκτόνος βλέπειν οὐχ ἰσχύων
σε, πειρασμούς σοι ἐπεκτείνει· ὁμως ἀκλι-
νῆς μεμένηκας, ἀνδρειοφρόνως πρὸς βασιλεῖς σκαιεῖς
ἀνθιστάμενος καλῶς, πείθων προσκυνεῖν τὴν
εἰκόνα Χριστοῦ Θεόφανες.

Τῶν σῶν ἀγώνων εἴληφας ἀξίως τὰ γέρα,
καὶ στεφηφόρος, νῦν ἐν Οὐρανοῖς μετ'
Ἀγγέλων συνευφραίνῃ· ἐνθα Προφητῶν τὸ σύ-
στημα, καὶ Ἀποστόλων, καὶ τῶν Μαρτύρων
ὄντως στρατεύμα μάκαρ· ἐνθα Πατριαρχῶν αἰ-
χορεῖαι Πάτερ Θεόφανες.

Μὴ ἐπιλαίῃ ἐν ταῖς πρὸς Θεὸν σου πρεσ-
βείαις, τῶν ἐκτελούντων, σοῦ τὴν παν-
σεβάσμιον ἡμέραν Ἱεράρχα, πάσης ἀπειλῆς
λυτρώμενος, ἀπαγωγῆς τε δεινῆς τῶν ἐναντίων,
καὶ θλίψεων πολλῶν, σώζων καὶ περιέπων ἐκ
βλάβης, Πάτερ Θεόφανες.

Θεοδοκίαν.

Ἰ'περμαχοῦσα Ἄνακτι πιστῶς, ἐν πολέμοις
κατὰ βαρβάρων, δίδου νικητήρια Παρ-
θένε Θεοτόκε, σκέπουσα παντοίας βλάβης
ἐχθρῶν εὐλογημένη, δεδοξασμένη Μῆτερ, ἀπεί-
ραυδρε Κόρη· ἵνα τὸν σὸν Υἱὸν ἀνυμνοῦντες,
σὲ μεγαλύνωμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀ-
• ξίαν, ἱλιγγιᾶ δὲ νοῦς, καὶ ὑπερκόσμιος,
• ὑμνεῖν σε Θεοτόκε. Ὅμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα,
• τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας,
• τὸν ἐνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἶ προσ-
• τάτις, σὲ μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ἰ'θυτενεῖς ποιούμενος, ὁ Κανδαῖκος Εὐνοῦχος,
τὰς τρίβους ἐπὶ ἄρματος, Ἡσαίου τὴν βί-
βλον, ἀναγινώσκων ἠπόρει· ὃν ὁ Φίλιππος φθά-
σας, ὑπὸ τῆ θείου Πνεύματος, τῶν ἀπόρων τὴν
λύσιν, μυσταγωγεῖ καὶ βαπτίσας κήρυκα ἀπο-
στέλλει, τῆς Ἰησοῦ Θεότητος, πάση Αἰθιοπία.

Ἐτερον τοῦ Ὁσίου, καὶ Θεοδοκίαν, ὁμοῦ.

Τῷ τοῦ Χριστοῦ νῦν βήματι, παρεστῶς Ἱε-
ράρχα, μετὰ τῆς Θεομήτορος, καὶ πανά-
γνου Παρθένου, ἐκδυσωπῶν μὴ ἐλλίπης, νίκη

κατὰ βαρβάρων, τῷ σταυροφόρῳ Ἄνακτι, καὶ
εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ψυχικὴν, σωτηρίαν πάν-
σοφει τοῖς τελούσι, τὴν μνήμην σου Θεόφανες,
δοῦναι τὸν Εὐεργέτην.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ ἄλλα κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν,
καὶ Ἀπόλυσις.

Εἶδησις.

Κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τοῦ παρόντος Μηνός, εἰ τύχοι ἐν
Κυριακῇ, ἢ τῇ πρώτῃ μετ' αὐτὴν ἐρχομένη, ψάλλεται ἡ
Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων Πατέρων, τῶν εἰς τὴν Οἰκουμενι-
κὴν Ζ'. Σύνοδον ἐν Νικαίᾳ συνελθόντων τοδεύτερον κατὰ
τῶν Εἰκονομάχων, ἐν ἔτει 787, ἐπὶ τῆς βασιλείας Εἰ-
ρήνης, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρο-
γεννήτου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Μετὰ τὸν Προδριμακόν, στιχολογοῦμεν τὸ, Μα-
κάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα,
ἱστώμεν Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀ-
ναστάσιμα γ. καὶ Ἀνατολικόν α. καὶ τῶν Ἁ-
γίων Πατέρων Στιχηρὰ Προσόμοια ε'.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Τὰς ἑπτὰ Συνόδους τὰς τῶν Πατέρων, κα-
τὰ διαφοροὺς καιροὺς συστάσας, εἰς ἓνα
συνήθροισεν ἐνὶ Κανόνι τῷ δε, μάλᾳ καλῶς ὁ
Πατριάρχης, ὁ Γερμανὸς ὁ νέος, (*), γράφων
ὁμοῦ τε καὶ κρατύνων, τὰ δόγματα τὰ τούτων·
ὅς καὶ πρέσβεις αὐτοὺς ἀγρύπνους, τῆς σωτη-
ρίας τῷ Κυρίῳ προβαλλεται, καὶ τοῦ ποιμνίου
συμποίμενας.

(*) Ὁ Πατριάρχης οὗτος, ὁ κατὰ μὲν τὸν Ἱστορικὸν καὶ
Χρονολογικὸν καταλογὸν τῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πα-
τριαρχῶν Γερμανὸς β. τατόμενος, Νέος δὲ ἐπωνομασθεῖς,
ὡς πρὸς τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον Ἅγιον Γερμανὸν τὸν Α'. τὸν περὶ
τὰς ἀρχὰς τοῦ οὐδέου αἰῶνος πατριαρχεύσαντα, καὶ κατὰ
τὴν 12 Μαΐου ἐορταζόμενον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὅς τις καὶ
περὶ τῶν ἑξ Οἰκουμενικῶν Συνόδων συνέγραψεν· οὗτος, λέγω,
ὁ Νέος Γερμανός, Μοναχὸς ὢν ἐκ Ναυπλίας τῆς Πελοποννή-
σου, ἀνὴρ ἐπ' ἀρετῇ καὶ λόγοις ἐπισημότατος, προσβιβάσθη εἰς
τὸν Πατριαρχικὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως θρόνον τῷ 1226
ἔτει, ὅτε ἡ μὲν Κωνσταντινούπολις αὐτῇ ἐκυριεύετο πρὸ 23
ἡδὴ ἔτων ὑπὸ τῶν Λατίνων, ὁ δὲ αὐτοκρατορικὸς αὐτῆς θρό-
νος ἦτο μετατεθειμένος εἰς Νικαίαν. Ποιήσας δὲ τὴν Ἐκκλη-
σίαν εὐκλεῶς καὶ σεοφιλῶς ἔτη 13 καὶ μῆνας 6, ἐξεδήμησε
πρὸς Κύριον — Ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ τούτου, πρὸς τοῖς ἄλλοις
αὐτοῦ ἱεροῖς συγγράμμασι, ἐμελεργήθη καὶ Κανὼν γλαφυ-
ρώτατος, περὶ τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων δια-
λαμβάνων, ὅς τις σάξεται μὲν εἰς τὰ χειρόγραφα, ψαλλόμενος
ἐν τοῖς Μοναστηρίοις τοῦ Ἁγίου Ὁρους, κατὰ τὴν Κυριακὴν
τῶν Πατέρων μετὰ τὴν 13 τοῦ Ἰουλίου μηνός, ἐξεδῶθη δὲ καὶ
εἰς τὸν Συναξαριστὴν τοῦ Νικοδήμου, ἐν τῷ τέλει τοῦ αὐτοῦ
μηνός — Σημειωτέον δὲ, ὅτι τὸ χειρόγραφον, ἀπὸ τῶν παρόν-
των Προσομίων, ἔχει τὰ καὶ εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν Πατέρων,
μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Σωτῆρος, ψαλλόμενα.

Τὸ τοῦ Νόμου γράμμα παισὶν Ἑβραίων, ἐ-
 θετο τιμίαν τὴν ἐβδομάδα, σικῶ προσ-
 ανέχουσι, καὶ λατρεύουσι ταύτη· ἦν περ Πα-
 τήρες συνδραμόντες, ἐν ἑπτάδι Συνοδῶν, νεύσει
 Θεοῦ τῆ ἐν ἑξάδι, ἡμερῶν σύμπαν τὸδε, ἀπαρ-
 τίσαντος, καὶ τὴν ἐβδόμην εὐλογήσαντος, σε-
 μνοτέραν εἰργάσασθε, ὄρον ἐκθέμενοι Πίστεως.

Τὴν Τριάδα πᾶσιν ἐκ τῶν πραγμάτων, τῆς
 κοσμογενείας οὖσαν αἰτίαν, τρανώς πα-
 ρεδώκατε τρισόλβιοι Πατέρες· τρεῖς γὰρ καὶ
 τέσσαρας Συνοδοὺς, μυστικωτάτῳ λόγῳ θέν-
 τεσ, καὶ ἔκδοικοι φανέντες, τοῦ ὀρθοδόξου λόγου,
 τὰ στοιχεῖα τὰ τέσσαρα ὄντα, καὶ τὴν Τριάδα
 ἐνεφῆνατε, κτίσασαν ταῦτα, καὶ κόσμον ποιή-
 σασαν.

Ἦρκεσε καὶ μία ζωὴν ἐμπνεῦσαι, τῷ κει-
 μένῳ γόνῳ τῆς ὑπουργήσης, Προφήτου
 ἀνάκαμψις Ἐλισσαιέ τοῦ πάνυ· ὁμῶς ἀνέκαμ-
 ψεν ἑπτάκις, καὶ συνέκυψε τούτῳ, οἷα προόπτῃς
 προαγγέλλων, τὰς ὑμῶν συνελεύσεις· αἷς τὴν
 νεκρῶσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐψυχώσατε, θανα-
 τώσαντες Ἄρειον, καὶ τοὺς ἐκείνῳ συγκα-
 μοντας.

**Τ
 ρηγμένον κυσὶν ὑλάκταις, σοφῶς συνερ-
 ράψατε σεβάσμιοι Πατέρες, βλέπειν τὴν γύ-
 μνωσιν τὴν τούτου, μηδαμῶς ἐνεγκόντες, ὡς
 περ ὁ Σὴμ τε καὶ Ἰάφεθ, τὴν πατρῶϊαν τὸ πά-
 λαι, κατασχύναντες τὸν πατραλοῖαν, καὶ τὴς
 ἐκείνῳ συμφρονήσαντας Ἄρειον, τὸν τῆς μανίας
 ἐπάνυμον.**

Τοὺς Μακεδονίους καὶ Νεστορίους, καὶ τοὺς
 Εὐτυχεῖας καὶ Διοσκόρους, Ἀπολλυναρίους
 τε Σαβελλιοσεβήρους, λύκους βαρεῖς ἀποδει-
 χθέντας, ἐν δέρμασι προβάτων, πόρρω τῆς
 Ποίμνης τοῦ Σωτῆρος, ὡς ἀληθεῖς Ποιμένες,
 ἀπηλάσατε γυμνοὺς κωδίων, τοὺς τρισαθλίους
 κατασησαντες ἄριστα· ὅθεν ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄.

Τὰς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος σαλ-
 πιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀνευφη-
 μήσωμεν· τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκ-
 κλησίας, μέλος ἐναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα
 μίαν ἀπαραλλάκτον, οὐσίαν τε καὶ θεότητα·
 τοὺς καθαιρέτας Ἄρειου, καὶ Ὀρθοδόξων προ-
 μάχους· τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ,
 ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, τὸ α΄ τοῦ Ἦχου.

Ἐισοδος. Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον ἰ σ γ δ

μυστικῶς καὶ τὰς ἀναγιγνώσκοντες.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ακούσας Ἄβραμ, ὅτι ἠχημαλώτεται Ἄωτ ^{Κεφ. 15. 14}
 ὁ ἀδελφίδου αὐτοῦ, ἠρίθμησε τοὺς ἰδίους
 οἰκογενεῖς αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτώ,
 καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δαν. Καὶ
 ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς τὴν νύκτα, αὐτὸς καὶ οἱ
 παῖδες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐπάταξεν αὐ-
 τοὺς, καὶ ἐδίωξεν αὐτοὺς ἕως Χοβαλ, ἧ ἔστιν
 ἐν ἀριστερᾷ Δαμασκού. Καὶ ἀπέστρεψε πᾶσαν
 τὴν ἵππον Σοδόμων· καὶ Ἄωτ τὸν ἀδελφίδου
 αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα
 αὐτοῦ, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὸν λαόν. Ἐξῆλ-
 θε δὲ Βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτῷ,
 μετὰ τὸ ὑποσρέψαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοιτῆς τοῦ
 Χολοδογόμορ καὶ τῶν Βασιλέων τῶν μετ' αὐ-
 τοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβῆ· (τοῦτο ἦν πε-
 δῖον Βασιλέων)· καὶ Μελχισεδὲκ Βασιλεὺς Σα-
 λημ ἐξήνεγκεν ἄρτον καὶ οἶνον· ἦν δὲ Ἰερεὺς
 τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου. Καὶ εὐλόγησε τὸν Ἄ-
 βραμ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένος Ἄβραμ τῷ Θεῷ
 τῷ Ὑψίστῳ, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν
 γῆν. Καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ Ὑψιστος, ὃς πα-
 ρέδωκε τοὺς ἐχθρούς σου ὑποχειρίους σοι.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· ^{Κεφ. 8.}
 Ἰδε, παρεδῶκα ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν· εἰσ-
 ελθόντες κληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὤμοσε
 Κύριος τοῖς πατράσιν ἡμῶν, τῷ Ἀβραάμ, καὶ
 τῷ Ἰσαάκ, καὶ τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς αὐ-
 τήν, καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐτοὺς. Καὶ
 εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων·
 Οὐ δυνήσομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς. Κύριος ὁ Θεὸς
 ἡμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς· καὶ ἰδοὺ ἐστὶ σήμερον
 ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος ὁ
 Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν προσθείη ὑμῖν, ὡς
 ἐσέ, χιλιοπλασίως, καὶ εὐλογήσαι ὑμᾶς, καθότι
 ἐλάλησεν ὑμῖν. Καὶ ἔλαθον ἐξ ὑμῶν ἄνδρας
 σοφοὺς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ συνετοὺς, καὶ
 κατέστησα αὐτοὺς ἡγεῖσθαι ἐφ' ὑμῶν· χιλιάρ-
 χους, καὶ ἑκατοντάρχους, καὶ πενηκοντάρχους,
 καὶ δεκάρχους, καὶ γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς
 κριταῖς ὑμῶν. Καὶ ἐντειλάμην τοῖς κριταῖς
 ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Διακούετε
 ἀνά μέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνετε δι-
 καίως ἀνά μέσον ἀνδρῶν, καὶ ἀνά μέσον ἀδελ-
 φοῦ αὐτοῦ, καὶ ἀνά μέσον προσηλίτου αὐτοῦ.
 Οὐκ ἐπιγνώσῃ πρόσωπον ἐν κρίσει· κατὰ τὸν
 μικρὸν καὶ κατὰ τὸν μέγαν κρίνεῖς. Οὐ μὴ
 ὁπλοῦσθε ἰσχυρῶς ὅτι ἡ κρίσις

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς Υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἴδου Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανὸς, καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ, ἡ γῆ, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ. Πλὴν τῆς Πατέρας ὑμῶν προεβλήτο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτοὺς· καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτοὺς, ὑμᾶς παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμείσθε τὴν σιληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σιληρνεῖτε ἔτι. Ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, οὗτος Θεὸς τῶν Θεῶν, καὶ Κύριος τῶν κυρίων· ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρὸς καὶ φοβερός, ὃς τις ἐθαυμάζει πρόσωπον, οὐδ' οὐ μὴ λάβῃ δῶρον· ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ, καὶ ὄρφανῷ, καὶ χήρᾳ· καὶ ἀγαπᾷ τὸν προσήδυτον, δοῦναι αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καὶ πρὸς αὐτὸν κολληθήσῃ, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὀμῇ. Αὐτὸς καύχημά σου, καὶ οὗτος Θεὸς σου, ὃς τις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καὶ τὰ ἔνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὰ συνήθη. Δόξα, Ἦχος γ.

Α'ποστολικῶν παραδόσεων, ἀκριβεῖς φύλακες γεγονάτε Ἅγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ Ἀγίας Τριάδος τὸ ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον συνοδικῶς κατεβάλετε. Μεθ' ὃν καὶ Μακεδόσιον, Πνευματομάχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχεῖα καὶ Διόσκορον, Σαβέλλιον τε καὶ Σεβήρον τὸν Ἀκίφαλον. Ὡν τῆς πλάνης αἰτήσασθε, ρυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τὸν βίον, ἐν τῇ πίστει διατηρεῖν δεόμεθα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θεοτόκε ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς σέ θαρροῦμεν, εἰς σέ καυχώμεθα, ἐν σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστὶ. Πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ'.

Τὴν ἐτήσιον μνημὴν σήμερον, τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης συναθροισθέντων, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, τῶν ὀρθοδόξων τὰ συστήματα, εὐσεβοῦντες πιστῶς ἐορτάσωμεν. Οὗτοι γὰρ τοῦ δεινοῦ Ἀρείου τὸ ἄθεον δόγμα, εὐσεβοφρόνως καθείλον, καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, συνοδικῶς τοῦτον ἐξωστράκισαν· καὶ τρανώς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὁμοούσιον καὶ συναΐδιον, πρὸ τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πᾶσιν ἐδίδα-

Συμβόλῳ, ἀκριβῶς καὶ εὐσεβῶς τὸ ἐκθέμενοι. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς τοῖς Θεοῖς αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σὺν Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐν μιᾷ Θεότητι, Τριάδα ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Νεῦσον παρακλήσει, σὼν οἰκετῶν Παναμίωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σέ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἀγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεντήμεθα. Μὴ αἰσχυθῶμεν Δέσποινα, σέ προσκαλούμενοι· σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν, τῶν σοὶ πιζῶς βωόντων· Χαῖρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτικίον Ἀναστάσιμον.

Δόξα, τῶν Πατέρων, Ἦχος πλ. δ'.

Υ'περδεδοξασμένος εἶ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν Σεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν πάντας ἡμᾶς ὀδηγήσας, πολυεὐσπλαγχνε δόξα σοι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ὁ δὲ ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Ἡ συνήθης Στιχολογία· ἀντὶ δὲ τῆς Ἀμώμου λέγομεν τὸν Πολυέλεον. Καθίσματα Ἀναστάσιμα, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως, κατὰ τὴν συνήθειαν. Εἶτα οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων εἰς ε'.

Ὁ Κανὼν τῶν Ἀγίων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς

Υ'μνῷ μακάρων συνδρομὴν τὴν ἐβδόμην.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην.

Υ'μνολογήσαι τὴν ἐβδόμην ἄθροισιν, ἐφιεμένω μοι νῦν, τὴν τῶν ἑπτὰ δίδου, χαρισμάτων σύνοδον, τοῦ Παρακλήτε Κύριε, τὴν σοφίσασάν ταύτην, γλωσσοπυρσεύτως, καὶ βλάσφημον, πᾶσαν γλωσσαλγίαν σιγήσασαν.

Μεῖζων ἀρχῆθεν ἀριθμῶν ὁ ἑβδομος· δημιουργίας καὶ γὰρ, τῆς τοῦ Θεοῦ πάσης, πρωτοτύπως γέγονεν, ἡ παντελής κατάπαυσις, εἰς ἐβδόμην ἡμέραν· καὶ νῦν πασῶν τῶν αἱρέσεων, λήξῃς εἰς ἰσάριθμον Σύνοδον.

Νενικηκῶς τὸν Θεομάχον Ἀρειον, ἐν τῇ Πηνικαίᾳ τὸ πρῶτον, ποιμαντικῇ ράβδῳ, ὀρμητὰ τὴν ἴθυσιν τὴν Ἐκκλησίαν, ὁ ὁ

ρός τῶν Πατέρων· καὶ νῦν ἐν ταύτῃ κατήσχυνε,
τοὺς Εἰκονομάχους ὁ σύμμαχος.

Θεοτοκίον.

Ὡς οἱ Πατέρες εὐσεβῶς ἐδίδαξαν, ὁμολογῆ-
μεν πιστῶς, Παρθενικὴν μήτραν, ἀνωδίως
τέξασαν, μετὰ σαρκὸς τὸν ἄσαρκον· προσκυ-
νοῦμέν τε τούτου, στηλογραφούντες τὴν μόρφω-
σιν, καὶ τιμητικῶς ἀσπαζόμεθα.

Ὡδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Μὴ σαλευθῆναι τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀρράγη
Ἐκκλησίαν, ὑπ' αὐτοῦ μυσταγωγούμενοι
θεῖοι, Ποιμενάρχαι τοὺς αὐτὴν, παρασαλευσαί
θέλοντας, ὡς Ἀντιχρίστῃ μοίρας, τῶν εὐσεβῶν
παρεσάλευσαν.

Ἄνακαθαίρει θολεροὺς, καὶ βορβορώδεις χει-
μαρρῶν, ἐκ πηγῶν τοῦ σωτηρίου ἀντλή-
σας, καὶ διψῶντα τὸν λαόν, τὸν τοῦ Χριστοῦ
κορέννυσι, τῶν διδασκῶν τοῖς ρείθροις, ὁ τῶν
Πατέρων κατάλογος.

Κατὰ τῶν ὄντως μισητῶν, Χριστιανοκατη-
γόρων, συνδρομὴ τῶν φιλοχρίστων ἐβδόμη,
ἐν τῇ πόλει τῇ λαμπρᾷ, τῶν Νικαέων γέγονεν,
ἧς βασιλεῖς Εἰρήνη, καὶ Κωνσταντῖνος συνή-
γοροι.

Θεοτοκίον.

Ἄπας ἀπέστω δυσσεβῆς, ὁ τὴν εἰκόνα μὴ
σέβων, τὴν σεπτὴν τῆς Θεοτόκου, καὶ
ταύτην, μὴ κηρύττων τὸν Χριστὸν, θεανδρικῶς
κηύσασαν, καὶ τῷ πυρὶ πεμπέσθω, κατακαϊό-
μενος ἄπαυστα.

Κάθισμα, Ἦγος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι, τῆς ἀληθείας σα-
φῶς, τῷ κόσμῳ ἐδείχθητε, μακαριώτατοι,
Πατέρες θεόφθογγοι· τήξαντες τὰς αἱρέσεις,
τῶν βλασφημῶν γλωσσάλων· σθέσαντες τὰς
φλογώδεις, τῶν δυσφήμων συγχύσεις· διὸ ὡς
Ἱεράρχαι Χριστοῦ, πρεσβεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχύ ἡμᾶς πρόφθασον, Παρθενομήτορ ἀγνή·
ἐχθρῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, τῶν βλασφημούν-
των εἰς σέ, καὶ μὴ προσκυνέντων σε· θραύσον
τὰς γλωσσαλγίας, τῶν αἱρέσεων πάσας· γνώ-
τωσαν ὅτι μόνη, Θεομήτορ ὑπάρχεις, πρεσβείαις
σου Ὁρθοδόξων, τὸ σύστημα σώζουσα.

Ὡδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Ρῆμα Θεοῦ, ἔχοντες βέλος καὶ μάχαιραν,
πάντας ἄρδην, τούτους κατασφάττουσι,
ὡς δυσμενεῖς, τύπῳ σταυρικῷ, τοὺς μὴ σεβο-
μένους τὸν ἐντυπώματα, Χριστοῦ.

Θεοτόκου, τῶν Ἀγίων τε πάντων, οἱ Πατέρες
οἱ θεοειδέστατοι.

Ὡς περ ἑπτὰ, σάλπιγγες Ἱεριχοῦντια, εἰς
ἐβδόμην, τείχη κατηδάφισαν, περιδρομὴν·
οὕτως αἱ ἑπτὰ Σύνοδοι πᾶν στίφος, κατὰ
Θεοῦ ἐπαιρόμενον, κατήγαγον εἰς χάος, συν-
δρομὴν εἰς ἐβδόμην, τῶν εὐήχων σαλπίγγων τῆ
Πνεύματος.

Νεανικὴν, ἔνστασιν ἐπίδεικνύμενος, καὶ τῷ
θεῷ, ζήλῳ πυρπολούμενος, ὁ Πατρικὸς
δῆμος Ἡλιοῦ, οἷα τῆς αἰσχύνης, τοὺς ἱερεῖς ἐ-
θανάτωσε· διὸ σὺν παρρησίᾳ, τοῦ Χριστοῦ τὴν
εἰκόνα, σχετικῶς προσκυνεῖν ἐδογματίσει.

Θεοτοκίον.

Σὺ μου ἐλπίς, Πάναγνε σύ μου καὶ ὕμνησις,
σύ λιμὴν μου, σύ μου καὶ κυβέρνησις, ἡ
τὸν Θεόν, Λόγον τοῦ Πατρὸς, σεσωματωμένον,
ἀσυνδυάστως κηύσασα· διὸ σου ἀδιστακτικῶς,
προσκυνῶ τὴν εἰκόνα, τῇ ἰσχύϊ σου ἐνδυνα-
μούμενος.

Ὡδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Υψηλῇ διανοίᾳ, συνδιασκεψάμενοι ἀνεθεμά-
τισαν, τοὺς Εἰκονομάχους, ὡς ἀλλόκοτα
τούτους φρονήσαντας, οἱ σεπτοὶ Πατέρες· καὶ
τὴν τιμὴν Χριστοῦ τῷ τύπῳ, ὡς εἰκὸς ἀπονέ-
μειν ἐθέσπισαν.

Νῦν καιρὸς εὐφροσύνης, ἄρτι σωτηρίας ἡ-
μέρα ἐπέφανεν· εὐφρανθῶμεν τοίνυν, καὶ
Χριστῷ εὐφροσύνως βοήσωμεν· τὴν εἰρήνην δι-
δου, τὴν σὴν ἡμῖν λιταῖς Πατέρων, τῆς ἐβδό-
μης Συνόδου Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Διὰ σπλάγγνα ἐλέους, ἀπὸ τῆς Παρθένου
ὁ Υἱὸς γεγέννηται, τοῦ Θεοῦ ἀτρέπτως,
τὸ ἀλλότριον φέρων ὡς ἴδιον· καὶ μορφῇ τῇ
τούτου, περιγραπτὸς ὁράται θεῶν, κατ' εἰσὶν
ὁ ὢν ἀπερίγραπτος.

Ὡδὴ ε'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ρανάτωσαν γλυκασμόν, τὰ ὄρη καὶ ἀγα-
λίαι· αἰρετικῶν ἢ πληθῆς, ἀπεσκορακί-
σθη γὰρ, πικρὸν ἢ προχέουσα, ἰόν, τῶν εἰκόνων,
τῶν ἀγίων τὴν ἀθέτησιν.

Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, συμφώνως ἑορταζέτω-
σαν, τῆς θυγατρὸς τοῦ Θεοῦ, τὴν μεγα-
λειότητα· καὶ γὰρ μεγαλύνεται, καταβαλλομέ-
νη, τοὺς αὐτὴν κατασμικρύνοντας.

Θεοτοκίον.

Μητὸς Υἱὸς ὁ Πατὴρ, ἀμήτωρ τοπρὶν, ἀ-
πάτωρ δέ, θεοπρεπῶς γεννηθείς, καὶ ἀ-
ναγεννήσας με· διὸ ἐγεννήσασαν, σὺν τῷ
νεῦν ἔγεννησάν με, εἰκονίζω γὰρ ἑσπάζομαι κατρεῦον.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Χειρόγραφον εἰκόνα.

Ο ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς ἀρρήτως, ἐκ γυναικὸς ἐτέχθη διπλοῦς τῇ φύσει· ὃν εἰδότες, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς μορφῆς τὸ ἐκτύπωμα· αὐτὸ δὲ εὐσεβῶς ἀνιστοροῦντες, σέβομεν πιστῶς· καὶ διὰ τοῦτο, τὴν ἀληθινὴν πίστιν κρατοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἀσπάζεται τὴν εἰκόνα τῆς Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως. **Ὁ Οἶκος.**

Θ ἔλων ὁ πανοικτίρμων Θεὸς ἡμᾶς διεγείρειν αἰεὶ πρὸς μνήμην τελείαν τῆς αὐτοῦ ἐνανθρωπήσεως, τὴν ὑπόθεσιν ταύτην παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις, διὰ τῆς χρωματουργίας τῶν εἰκόνων, τὴν σεβάσιμον ἀνατυποῦσθαι μορφήν· ὅπως ταύτην ἐπ' ὄψεσιν ὀρῶντες, πιστεύωμεν, ἀπερ λόγῳ ἀκηκόαμεν· γνωρίζοντες σαφῶς τὴν πράξιν καὶ τὸ ὄνομα, τὸ σχῆμα καὶ τὴν ἀθλῆς τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν· καὶ Χριστὸν τὸν στεφοδότην, στεφάνου παρεχόμενον τοῖς Ἁγίοις Ἀθληταῖς τε καὶ Μάρτυσι· δι' ὧν ἄρτι τρανότερον τὴν ἀληθινὴν πίστιν κρατοῦσα ἡ Ἐκκλησία ἀσπάζεται τὴν εἰκόνα τῆς Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν Ἁγίων καὶ μακαρίων Πατέρων, τῶν ἐν Νικαίᾳ συνελθόντων τὸ δεύτερον, ἐπὶ τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλοχρίστων Βασιλέων, Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης, κατὰ τῶν δυσσεβῶς, καὶ ἀμαθῶς, καὶ ἀπερισκέπτως, τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ εἰδωλολατρεῖν εἰπόντων, καὶ τὰς σεπτὰς καὶ Ἁγίας εἰκόνας καταβαλόντων.

Στίχ. Ὑπέρμαχοι σοὶ τοῖς λόγων ὄπλοις, Λόγε, Ἐχθρὸς τροπῆνται τῶν σεβασῶν εἰκόνων.

Η Ἁγία αὕτη καὶ οἰκουμένη ἑβδόμη Σύνοδος γέγονεν ἐν Νικαίᾳ τὸ δεύτερον, ἐπὶ Κωνσταντίνου Βασιλέως, καὶ Εἰρήνης τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ Ἀδριανοῦ Πάπα Ῥώμης, Ταρασίου Κωνσταντινουπόλεως, Πολιτιανοῦ Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας Θεοδοῦτου, καὶ Ἡλίου Ἱεροσολύμων. Ὑπῆρχον δὲ οἱ συνελθόντες Ἅγιοι Πατέρες, τριακόσιοι ἐξήκοντα πέντε. Οὗτοι πάντες συνῆλθον κατὰ τῶν εἰκονομάχων, καὶ ἀνεθεμάτισαν ἐγγράφως πᾶσαν αἵρεσιν, καὶ τοὺς τῶν αἵρέσεων ἐξάρχους, εἶτα καὶ τοὺς εἰκονομάχους ἀπαντας· ἐγγράφως ἐκθέμενοι καὶ τυπώσαντες, ὅτι ὁ τὰς Ἁγίας εἰκόνας μὴ προσκυνῶν, ἀλλότριός ἐστι τῆς τῶν Ὀρθοδόξων πίστεως· καὶ ὅτι ἡ τῆς εἰκόνας τιμὴ ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει· καὶ ὅτι ὁ προσκυνῶν καὶ τιμῶν τὴν εἰκόνα, προσκυνεῖ ἐν αὐτῇ τοῦ ἐγγραφομένου τὴν ὑπόστασιν. Καὶ οὕτω διαταξάμενοι, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν κρατοῦντες, ἕκαστος εἰς τὴν ἑαυτοῦ Ἐπισκοπὴν ἀπέλθε.

Ταῖς τῶν Ἁγίων Πατέρων πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὡδή ζ'. Θεοῦ συγκατάθεσιν.

Πρῶτονται τοῖς δὲ τῶν αἰρεσιάρχων τῶν τοῖς πᾶσιν ἐν ἀνδρῶν ὃν τὸ σέβα...

τύπων, τοῖς ἀρχετύποις μεθαρμοζόντων ὀρθῶς, καθάπερ ἔφη ὁ Μέγας Βασιλεὺς. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ν αοὶ καλλωπίζονται, παιδραῖς εἰκόσι κατακοσμούμενοι νῦν· διὰ τοῦτο ὁ κόσμος, ἐν ἐκκλησίαις, τῷ ὑπὲρ πάντας βροτῆς, ωραίῳ κάλλει, συμπάλλει τοῖς ψάλλουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τ ὁ φῶς ἀνατέταλκε, μακρὰν τὸ σκότος, οἱ δυσσεβεῖς ἐκποδῶν· διὰ τοῦτο τὰ πάντα, φωτὸς πλησθέντα, τὸν φωτοδότην Χριστὸν μετ' εὐθυμίας ὑμνοῦσι καὶ λέγουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. **Θεοτοκίον.**

Η πάνταγνος Δέσποινα, ἡ μόνη πάντων τῆς σωτηρίας ἐλπίς, ἡ φρικτῶς τετοκυῖα, τὸν Βασιλέα τῶν βασιλέων Χριστὸν, ἐν ταῖς ὠλέναις αὐτὸν βρέφος φέρουσα, συμπροσκυνεῖται γραπτῶς, ὡς οἱ Πατέρες φασίν.

Ὡδή η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Ν ομοθετεῖ μὲν ἄρισα, τῶν Πατέρων ὁ σύλλογος, τοῖς θεοσεβεῖσι, σχετικὴν προσκύνησιν, καὶ τὴν ἀναστήλωσιν, τῆς ἱεράς εἰκόνας Χριστοῦ· οἱ φιλευσεβεῖς δὲ, τὴν ἐτίσιον μνήμην, ὡς παῖδες ἐκτελοῦμεν, εὐπειθεῖς τὴν ἐκείνων, καὶ πόθῳ τὴν εἰκόνα, Χριστοῦ καταφιλοῦμεν.

Ε πταπλασίως ἕκαμπτον, ταπεινοὺς ὑψηλόφρονες, καὶ τῶν φιλαρέτων ταῖς ὁρμαῖς ἀνέκοπτον, δι' ὧν ἐνδιεβαλλον, εἰς τὰς ἐνθέους πράξεις αὐτῶν· ἀλλ' οἱ τῆς ἐβδόμης, συνελθόντες Σύνοδος, Πατέρες ἐν Νικαίᾳ, τὴν ὀφρὺν τὴν ἐκείνων, αὐτίκα κατασπῶσιν, ἐπταπλασιωτέρως.

Β ἔλη νηπίων γίνονται, ψαλμικῶς γηραιόφροσι, τῶν νηπιοφρόνων αἱ πληγαὶ καὶ μίστιγες· τῇ θείᾳ δυνάμει δὲ, ἐξασθενοῦσι γλώσσαι πολλαί, τῶν τὰς βλασφημίας, εἰς τὸ ὕψος λαλούντων· καὶ πᾶς τις τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, Θεὸν ἕνα γινώσκει, πανταῖτιον καὶ μόνον. **Θεοτοκίον.**

Δ ημιουργεῖται νηπίος, ἐκόντι διὰ ἔλεος, ὁ Δημιουργὸς ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων σου, τηρῶν μετὰ τόκον σε, κεκαθαρμένην ὅλην Ἀγνή, καὶ τὴν ῥυπωθεῖσαν, ἐκκαθαίρων εἰκόνα· διὸ περ ἐν εἰκόσι, συμμορφοῦταί σοι φύσει, βροτὸς γεγεννημένος, Θεὸς ὑπάρχων φύσει.

Ὡδή θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ο μέγας τῇ ἰσχυί καὶ τῇ βουλή, ὁ τὸ πᾶν συγκρατῶν ἀκατάληπτε, μόνε Θεέ, τίςτις παντάρχα Παμβασιλεύων, τῆ ὀρθοδοξίᾳ...

πανενδόξων, παραδειγματισάντων, κακοδοξίαν παρακλήσει.

Μεγάλων ἠξιώθητε τῶν τιμῶν, ἐπὶ γῆς οὐρανόφρονες Ἅγιοι, ὅτι Χριστοῦ, τύπον ἐτιμήσατε σχετικῶς· καὶ νῦν σκιάν ἐκθέμενοι, καὶ τὸ περικαλυμμα τῆς σαρκός, αὐτὸν αὐτοπροσώπως, εἰς πρόσωπον ὁράτε, καὶ τῶν μειζόνων ἀξιούμενοι.

Ἦν ἵνα παιδευθῶμεν πανστρατιᾶς, βαρβαρῶδους ἰππέας ἠρέθισας, ρύμην αὐτός, θραῦσον καὶ τὸ θράσος τὸ καθ' ἡμῶν· καὶ Βασιλεῖ συμμάχησον, τῷ τεθαρρήκότι σοι Παντουργέ, ταῖς εὐπαρρήσιάστοις, πρεσβείαις τῶν Πατέρων, ὧν ἐκτελοῦμεν τὸ μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Νοῆσαι τὸ μυστήριον ὑδαμῶς, τῆς φρικτῆς σελοχείας δεδύνηται, βρότειος νοῦς, ἀλλ' οὐδ' ὑψηλόνοους ἀγγελικός, ὅτι Θεὸν ἐγέννησας, σὺ σεσαρκωμένον ὑπερφυῶς· διό σε Θεοτόκον, εἰδότες σὺν ἐκείνῳ, καθιστοροῦντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Πατέρες οὐρανόφρονες, οἱ Συνόδῳ ἐβδόμῃ, συναθροισθέντες δέησιν, ἐκτενῆ τῇ Τριάδι, προσάξατε τοῦ ῥυσθῆναι, ἐκ πείσῃς αἰρέσεως, καὶ κρίσεως αἰώνιου, Βασιλείας τε τυχεῖν, οὐρανῶν τοὺς τὴν ὑμῶν, σύναξιν θείαν ὑμνοῦντας.

Θεοτοκίον.

Πρεσβείαις ὑπεράγαθε, Κύριε τῆς Μητρὸς σου, καὶ τῶν ἐν ἑπτὰ Συνόδοις, ἀθροισθέντων Πατέρων, τὴν Ἐκκλησίαν στήριξον, καὶ τὴν Πίστιν κράτυνον· καὶ οὐρανῶν Βασιλείας δεῖξον πάντας κοινῶνους, ὅταν ἔλθῃς ἐπὶ γῆς, τοῦ κρῖναι πάσαν τὴν κτίσιν.

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς, ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. καὶ τῶν Πατέρων Προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ Θεῷ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι τὸ οὐράνιον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, θεογράφως διαχάραξαν· ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συναναρχον, τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς ὁμοούσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδασχάϊς, οἱ εὐκλειεῖς καὶ πανόλβιοι, ὄντως καὶ θεόφρονες.

Στιχ. Εὐλογητὸς εἰ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὅλην εἰσδεξάμενοι, τὴν νοητὴν λαμπηδόνα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυέστα-

τον χρησμολόγημα, τὸ βραχὺ ῥήματι, καὶ πολὺ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγξαντο, οἱ χρισοκήρυκες, εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογματῶν οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἄνωθεν λαβόντες, τὴν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο, Πίστιν θεοδίδακτον.

Στιχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὅσιους αὐτοῦ.

Ὅλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐμπειρίαν, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον ἐνδικιώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λυμῶδεις λύκους, τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεῖοι Ποιμένες, ὡς δούλοις γησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Πνεύματος Ἁγίου, μίαν οὐσίαν ἐδογματίσει καὶ φύσιν· καὶ τὸ μυστήριον τῆς Θεολογίας, τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ. Οὓς εὐφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες· Ὡς θεῖα παρεμβολή, θεηγόροι ὀπλίται, παρατάξεως Κυρίου· ἀστέρες πολύφωτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος· τῆς μυστικῆς Σιών, οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι· τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου· τὰ πάγχρυσά στόματα τοῦ Λόγου· Νικαίας τὸ καύχημα, οἰκουμένης ἀγλαΐσμα, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου, καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Πατέρων, Ὡδι ε'.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τῆ ΙΒ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πρόβου, Ταραχου, καὶ Ἀνδρονίκου.

Εἰς ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ὅ Ἅγιοι Μάρτυρες οἱ τρεῖς, ἐν ἐνὶ φρονήματι, τῇ τρισαγίῳ Θεότητι, αἰεὶ λατρεύον-

τέ, ἀπεικᾶς τυράννων, καὶ πικρῆς ἀκρίβειαι, ὑπέμειναν τῇ πίστει ῥωννύμενοι, Πρόβος καὶ Τάραχος, καὶ ὁ σύναθλος Ἀνδρόνικος, καὶ τῆς νίκης, στεφάνους ἐδέξαντο.

Χριστὸν ἐνδυσάμενοι Σταυρὸν, ὡς ὄπλον δὲ φέροντες, ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν Ἄγιοι, στερρόως καθείλετε, τῶν ἐχθρῶν τὰ θράση· καὶ τῆς νίκης ἐνδοξοί, βραβεῖα ἐκ Θεοῦ ἐκομίσασθε, αὐτῷ πρεσβεύοντες, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῷ πόθῳ φλεγόμενοι Χριστοῦ, Ἀθλοφόροι ἐνδοξοί, ἀκαταγώνιστοι ὠφθητε· ξίφος οὐ κείμενος, οὐ θυμὸς τυράννων, οὐ ποινὰ κολάσεων, οὐ θάνατος ὑμᾶς ἐξεφόβησεν· ἀλλ' ἐκτελέσαντες, τὸν ἀγῶνα τῆς ἀθλήσεως, ἐπαξίως, στεφάνους ἐδέξασθε.

Δόξα, Ἦχος δ'. Ανατολίου.

Στρατευθέντες τῷ Χριστῷ, τὰ ἐπὶ γῆς τερπνὰ καταλίπετε· καὶ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἄραντες, διὰ βασιάνων πολυπλόκων, αὐτῷ ἠκολουθήσατε· καὶ ἐναντίον βασιλέων καὶ τυράννων πολλῶν, μὴ ἀρνησάμενοι αὐτόν, ὑπ' Ἀγγέλων τὰ βραβεῖα τῆς νίκης ἐδέξασθε, τὰς κεφαλὰς ὑμῶν στεφθέντες, καὶ πεπαρρησιασμένη τῇ ψυχῇ, παιδρῶς εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν μέγαν συνεληλύθατε. Πρόβε, τὸ κλέος τῶν Μαρτύρων, Τάραχε, τῶν δαιμόνων ὀλοθρευτὰ, καὶ Ἀνδρόνικε, νίκη τῶν Πιστῶν, παρρησίαν ἔχοντες, τῷ Σωτῆρι τῶν ὄλων πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημείωσιν.

Δαιμόνων κλονούμενον, ταῖς προσβολαῖς καὶ εἰς βάραθρον, ἀπωλείας ὠθούμενον, οἰκτιρήσον Δέσποινα, καὶ στερέωσόν με, ἀρετῶν ἐν πέτρᾳ· καὶ τὰς βουλαῖς τῶν δυσμενῶν, διασκεδάσασα καταξίωσον, ποιεῖν με τὰ προσάγματα, τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν· ὅπως τύχω ἀφέσεως, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἢ πάναγνος Δέσποινα, καὶ νεκρῶντα τὸν δόλιον, ὠλόλυζε κρίζουσα, πικρῶς τῷ ἐκ σπλάγχχνων, αὐτῆς προελθόντι· καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα κατεπλήττετο. Τέκνον με ποσεινότατον, μὴ ἐπιλάθῃ τῆς δούλης σου· μὴ βραδύνης φιλήνθρωπε, τὸ ἐμόν καταθύμιον.

Εἰς τὸν Στιχόν, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος α'. Ἀνθρῶν Θεσσαλονικίου.

Τὸ τριστέλεχον ἄθροισμα, οἱ ἰσάριθμοι τῆς Ἀγίας Τριάδος, ὡσπερ ἀστέρες φαινοί

πρὸς ἱερὰν πανήγυριν, Πρόβος καὶ Τάραχος σὺν Ἀνδρόνικῳ τῷ σοφῷ· ταῖς γὰρ σάρκας αὐτῶν θηρίοις παρέδωκαν· καὶ τῷ αἵματι τὴν γῆν πορφυρώσαντες, στεφηφόροι ἐν οὐρανοῖς, μετ' Ἀγγέλων χορεύουσιν, αἰτούμενοι ὑπὲρ ἡμῶν τὸν φιλήνθρωπον Θεόν, πλημμελημάτων ἄφεσιν δωρηθῆναι, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Μεταβολὴν μοι τοῦ βίου, Παρθένε δώρησαι ἀπὸ τῶν ἐμπαθῶν με, μεταφέρουσα τρόπων, πρὸς θείας ἀπαθείας, νεῦσιν ὁμοῦ, καὶ οἰκείωσιν ἄρρητον, πένθος χαρμόσυνον βρῦειν μου τὴν ψυχὴν, ἀεννάως μοι παρέχουσα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Α'ναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν ἄμνόν, ἡ ἄμωμος Παρθένος, θρηνηδοῦσα ἐβόα· Γλυκύτατόν μου τέκνον, τί τὸ καινόν, καὶ παράδοξον θέαμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ χειρὶ, ἐπὶ ξύλου προσηλώθησεν σαρκί;

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. α'.

Τῶν Ἀγίων Μαρτύρων τὰ κατορθώματα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων ὁ παρών, οὐ ἢ Ἀκροστιχίς·

Μέλφοιμι τῶν σῶν Μαρτύρων Σῶτερ κλέος.

Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Μαρτυρικαῖς ἠγλαϊσμένοι χάρισι, τῷ στεφοδότῃ Χριστῷ, ἐν οὐρανοῖς πόθῳ, Μάρτυρες παρίστασθε, φωτὶ καταυγαζόμενοι, τρισηλίου λαμπάδος, καὶ πάντα καταφωτίζετε, πίστει τοὺς ὑμᾶς μακαρίζοντας.

Ε'ν διωγμῷ τῆς εὐσεβείας ὠφθητε, πᾶσαν διώκοντες, τὴν δυσσεβῆ πλάνην, Μάρτυρες ἀήττητοι, γενναίοις ἀγωνίσμασι, ὡς καλοὶ στρατιῶται, ὡς Ἐκκλησίας ἐρείσματα, καὶ τῆς ἀληθείας κραταίωμα.

Λελογισμένη διανοίᾳ Πάνσοφοι, ἀποκρουσάμενοι, τὴν πονηρὰν ζάλην, καὶ τὴν ἀγριαίνουσαν, τῆς ἀσεβείας θάλασσαν, ταῖς τῷ Πνεύματος αὔραις, πρὸς τοὺς λιμένας ἐφθάσατε, τοὺς ἐπουρανίους γηθόμενοι.

Ψυχαῖς Μαρτύρων τὰ ὑμῶν συχαίρουσι, Μάρτυρες πνεύματα, ἐν οὐρανοῖς ὄντως, Πρόβε καὶ Ἀνδρόνικε, καὶ Τάραχε μακάριε·

ἀνδρικῶς γὰρ τοὺς πόνους, τῆς μαρτυρίας ἠνύσατε, νίκαις θεῖκαίς κλειζόμενοι.

Ο τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, Λόγος συνάναρχος, Παρθενικὴν μήτραν, βουληθεὶς κατώκησε, καὶ σὰρξ ἀτρέπτως γέγονε· καὶ παθῶν ἔκουσίως, Μαρτύρων θεῖα στρατεύματα, πίστει ἐναθλεῖν παρεσκεύασεν.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ισχυρῶς τῷ διώκτῃ, ἀντιταχθεὶς Τάραχε, καὶ τὴν συντριβὴν τοῦ προσώπου, φέρων στερότάτα, μύλας συνέθλασας, τῶν νοσημένων λεόντων, ἀριστεύς γενόμενος, σθένει τῷ Πνεύματος.

Μεγαλόφρονι γνώμῃ, τοὺς αἰκισμοὺς ἠνεγκας, ἰώτου καὶ γαστροῦ Μάρτυς Πρόβε, διατεινόμενος, καὶ συμπλεγόμενος, τοῖς ὀβελίσκοις τὰ στέρνα, καὶ τὸ θεολόγον σου, στόμα τυπτόμενος.

Ιερεῖον καθαπέρ, ἀναρτηθεὶς ἔφερες, πόνους δριμυτάτων μαστίγων, Μάρτυς Ἀνδρόνικε, πυρὸς κατάφλεξιν, καὶ ἐκρίζωσει ὀδόντων, καὶ τῆς θεολόγου σου, γλώσσης ἀφαίρεσιν.

Τριφεγγεῖς ὡς ἀστέρες, ταῖς νοσηταῖς λάμψεις, ἀπάσαν ἐν δόξῃ τὴν κτίσιν, καταφωτίζετε, σκότος διώκοντες, τῆς πολυθείου ἀπάτης, ἀθλοφόροι Μάρτυρες, θεοειδέστατοι.

Θεοτοκίον.

Ως καλὴν ὡς ὠραίαν, ὡς ἐκλεκτὴν Ἄχραντε, Λόγος ὁ τὸ πᾶν οὐσιώσας, σὲ ἐκλεξάμενος, σοῦ τὴν ἀμόλυντον, καὶ θεοδόχον γαστέρα, βουληθεὶς κατώκησεν, ὁ ὑπερούσιος.

Ὁ Εἰρμός.

Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με σερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλήθρωπε.

Καθίσμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Τῆς Ἁγίας Τριάδος τὴν κραταιάν, ὀπλισάμενοι πίστιν νεανικῶς, Ἀνδρόνικος Πρόβος τε, καὶ ὁ πᾶνσοφος Τάραχος, τῆς πολυθείου πλάνης, τὸ κράτος διελύσαν, καὶ λαοὺς πρὸς θεῖαν, ἀγάπην συνέδησαν· ὅθεν τὰ τῆς νίκης, κομισάμενοι γέρα, χοροῖς συνευφραίνονται, ἀσωμάτων Δυνάμεων· οἷς ἐν πίστει βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόδι, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἡλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφακίς, ἀσπίς, ἀμόλυν-

τε, παναμώμητε Δέσποινα, τὴν σκοτεινὴν ψυχὴν μου, τυφλώττουσαν πάθει, τῆς ἀπαθείας αἴγλη, καταύγασον δέομαι· καὶ μεμολυσμένην, τὴν καρδίαν μου πλύνον, ῥοαῖς κατανίξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, καὶ τοῦ ῥύπου με κάθαρον, πρεσβεύουσα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἀφῆσιν, τῷ εὐσεβῶς προσκυνοῦντι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθετοκίον.

Εν τῷ ξύλῳ ὄρωσα, τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο, καὶ συναχῆ καρδίας, ταῖς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα· Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ σταυρῷ Ἀναμάρτητε; πῶς καὶ θέλων ὑφίστασαι, ὄξος καὶ τὴν τρῆσιν πλευρᾶς, χολὴν τε, οἶμοι! καὶ ἤλους μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σου Σῶτερ, τοῖς θεοῖς παθήμασι.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Νόμον τὸν σόν, Λόγε τηροῦντες οἱ Μάρτυρες, τῶν ἀνόμων νόμους ἐβδελύξαντο, τοὺς ἀθετεῖν σε τὸν Ποιητὴν, ἐγκελευομένους, δαιμόνων ἐπιτηδεύμασι, καὶ πάσαν ὑποστάντες, τρικυμίαν βασιάνων, οὐρανοῦ γαλήνης ἐπέτιχον.

Στέργων Χριστοῦ, φέρειν ζυγὸν ἐπαυχένιον, τὸν αὐχένα, χαίρεις συντριβόμενος· τὸν δὲ Σταυρὸν ῥάβδον κραταιᾶς, Τάραχε παμμακάαρ, δυνάμει ἐπαγόμενος, τῶν ῥάβδων ταῖς νυφάδας, ὑποφέρεις κραυγαῶν· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ως δυνατὸς Θεῖω, γενόμενος Πνεύματι, τῶν κνημῶν σου, φέρεις τὴν ἐπώδυνον, καρτερικῶς, Πρόβε συντριβὴν, καὶ τὴν τῶν ὀμμάτων, ἀφαίρεσιν φωτιζόμενος, τῇ γνώσει τῆς Τριάδος, τελεώτατον Μάρτυς, καὶ τοῖς ἄνω χοροῖς συναπτόμενος.

Νεανικῶς, Μάρτυς Ἀνδρόνικε ἵστασο, πρὸ βηματίων, ἀνταγωνιζόμενος, τῷ δυσμενεῖ, λίαν καρτερώς· ὅθεν κατατέμνων, ταῖς κνήμας σου εὐτονώτερον, εἰργάζετό σε κάραν, τὴν αὐτοῦ συμπατοῦντα, καὶ πορείαν τὴν ἄνω στελλόμενον.

Θεοτοκίον.

Μὴν Θεὸν, φέρεις ἐν μήτρᾳ σαρκούμενον, τὸν τὸ εἶναι, πᾶσι παρεχόμενον· ὃν ἐν σταδίῳ οἱ ἀκλινεῖς, καθομολογοῦντες, ἐνήθλησαν θεῖοι Μάρτυρες· Παρθένε Θεοτόκε, τῶν Ἀγγέλων τὸ θαῦμα, καὶ δαιμόνων τὸ τραῦμα πανύμνητε.

ἄκλινεῖς ὀδοιπόροι, τρίβου τῆς στενῆς καὶ τραχείας γεγόνατε, πειρασμῶν νιφάδας, ὡς ἀφροῦς θαλαττίης ὠθούμενοι, ἀρράγεῖς ὡς πύργοι, ὡς ἐπὶ πέτραν τὴν καρδίαν, Ἀθλοφόροι ἐδράσαντες πίστεως.

Ῥήτορεύων τὰ θεῖα, καὶ θεολογῶν τὰ σωτήρια δόγματα, τῶν χειλέων φέρεις, τὰ σπαράγματα γνώμης στερόρητι, ἀποφράττων ζόμα, κατὰ Θεοῦ Τάραχε μάκαρ, βλασφημίαν λαλοῦν τοῦ ποιήσαντος.

Τετραχῶς τεταμένος, καὶ ταῖς ἐκ μαστίγων, πληγαῖς συνεχόμενος, τῆς ψυχῆς ἐδηλοῦ, τὸ γενναῖον ὁ Πρόβος ἀνάστημα· στεφηφόρος ὅθεν, ἀναδειχθεὶς σὺν τοῖς συναθλοῖς, Βασιλεῖ τῶν αἰῶνων παρίσταται.

Θεοτοκίον.

Υπερτέρα τῶν ἄνω, πέφυκας Δυναίμεων, Λόγον κυήσασα, τοῦ Πατρὸς Παρθένε, τὸν συνάναρχον καὶ συναἰδιον· οὐ ταῖς φρυκτωρίαῖς οἱ Ἀθληταὶ καταυγασθέντες, ἀθεΐας τὴν νύκτα παρέδραμον.

Ὤδὴ ε'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ῥομφαία τοῦ δυνατοῦ, γεγόμενοι διὰ πίστεως, καρδίας τῶν ἀσεβῶν, ἀνδρείως ἐτρώσατε, ἀνταγωνισάμενοι, κατ' αὐτῶν γενναίως Ἀθλοφόροι μεγαλῶνυμοι.

Ὡς παλαι τὸν Δανιὴλ, ἐν λαίκῳ θῆρες ἠδέσθησαν· οὕτω καὶ νῦν τοὺς στερόρους, ὀπλίτας τῆς χάριτος, ἐν σταδίῳ ἔπηξαν, κατευλαβηθέντες, τὰ σεπτὰ τούτων παθήματα.

Νυγεῖσάν σου τὴν πλευράν, ἐξεικονίζων ὁ Τάραχος, εἰσδέχεται ταῖς πλευραῖς, κεντήματα Δέσποτα, καὶ ὄξος ποτίζεται, καὶ πυρὶ τὴν κάραν, ὠμοτάτως καταφλέγεται.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τὸν προαιώνιον ἄχραντε, καὶ τέτοκας ἐν σαρκὶ, τὸν φύσει ἀπρόσιτον, καὶ γάλα ἐπότισας, τὸν τροφέα πάντων, Θεομήτορ ἀπειρόγαμε.

Ὁ Εἰρμός.

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντάκιον, Ἦγος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τριάδος ἡμῖν, τὴν δόξαν ἐμφανίσαντες, γενναῖοι Χριστοῦ, ὀπλίται θεῖοι Μάρτυρες, σὺν Ταράχῳ Πρόβος τε καὶ Ἀνδρόνικος ἠλεγξαν ἅπασαν, τῶν τυράννων ἀθεότητα, τῇ πίστει γενναίως ἐναθλήσαντες.

Τοῦ Ἰησοῦ τὰ πάθη γενναίως μιμησάμενοι, ἅμα σὺν Ταράχῳ τῷ σοφῷ, ὁ Πρόβος τε καὶ Ἀνδρόνικος, χαίροντες ἤχησαν ἐν σταδίῳ, παρανόμων ἐλέγχοντες ἀθεΐαν. Ὅθεν ἡμεῖς οἱ ἐκ πόθου τιμῶντες τὴν μνήμην αὐτῶν, ἐν ὑμνοῖς ἀνευφημοῦμεν, καὶ πιστῶς τοὺς ἀγῶνας κηρύττομεν· ἐθαυμάστωσε γὰρ ὁ Κύριος, ὡς φωστῆρας ἐν κόσμῳ, τῇ πίστει γενναίως ἐναθλήσαντας.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πρόβου, Ταράχου, καὶ Ἀνδρονίκου.

Στίχοι.

Εἶποι Τάραχος, Ἀνδρόνικος καὶ Πρόβος,
Ἦραντο νίκην, γῆς προβάντες ταράχου.

Τμηθῆ δωδεκάτη Πρόβος, Ἀνδρόνικος, Τάραχος τε.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐν ὑπατεία Διοκλητιανοῦ, καὶ Φλαβιανοῦ ἡγούμενος. Καὶ ὁ μὲν Τάραχος προδεδηκῶς ἦν τὴν ἡλικίαν, Ῥωμαῖος τὸ γένος, Στρατιώτης τὴν τύχην. Ὁ δὲ Πρόβος, ἐκ Σίδης τῆς Παμφιλίας. Ὁ δὲ Ἀνδρόνικος, πόλιος Ἐφρασίων τῆς Ἰωνίας.

Καὶ ὁ μὲν Τάραχος ἑλάται λίθοις τὰς σιαγόνας καὶ τὸν αὐχένα· τὰς χεῖρας πυρὶ καταφλέγεται, καὶ ἀναρτᾶται ἐπὶ ξύλου, καὶ καπνῷ πνιγρῷ ὑποβάλλεται· ὄξος ἐπὶ τῶν ῥινῶν δέχεται, καὶ ὀβελίσκοις πεπυρακτωμένους τοὺς μαστοὺς ὑποκαίεται· ξηρῷ τὰ ὠτα ἐκτίμνεται· τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ἀποσύρεται· θηρίοις ἐκδίδεται, καὶ τελευταῖον μαχαίρα κατακοπεῖς μεληδόν, τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρατίθηναι.

Ὁ δὲ γενναῖος Πρόβος νεύροις ὠμοῖς τύπτεται· σιδήροις πεπυρακτωμένοις τοὺς πόδας κατακαίεται· ξύλῳ ἀναρτᾶται· τὸν νῶτον καὶ τὰς πλευρὰς πυρωθεῖσιν ὀβελίσκοις κατακαίεται, καὶ ἑτέροις σούβλαις τὰς κνήμας διατίμνεται. Καὶ τελευταῖον, μαχαίραις καὶ αὐτὸς κατακοπεῖς, τὸ μακάριον τέλος ἀπηνέγκαστο.

Ἀνδρόνικος δὲ ὁ θεῖος ξύλῳ ἀναρτᾶται, καὶ σιδήροις ὄξοις τὰς κνήμας χαράσσειται, καὶ τὰς πλευρὰς κατακεντᾶται· ἅλατι τὰς ὠτεῖλας ἀνατριβεται· τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ χεῖλη ἐκτίμνεται· καὶ σχεδὸν τὸ σῶμα κατακοπεῖς μαχαίραις καὶ αὐτὸς, τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας Θεοῦ παρατίθηναι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας καλλινίκου Μάρτυρος Δομνίνης.

Στίχ. Μέλη Δομνίνα καὶ περ ἐξαρθρουμένη,

Οὐκ ἦν ἀληθῆ πίστιν ἐξαρθουμένη.

Ἀβὴν ἡγωνίσαστο ἐπὶ Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως· καὶ παρασῆσα Λυσία τῷ ἡγεμόνι, ἐν τῇ Ἀναξαρθρίῳ πόλει, τύπτεται ἐν πρώτοις βουνεύροις ὠμοῖς, καὶ σιδήροις πυρωθεῖσι τοὺς πόδας καταφλέγεται. Εἰς οὕτω ἑλάται ῥάβδοις, καὶ ἐξαρθροῦται τὰς ἀρμονίας· καὶ τῇ εἰρκτῇ ἀπορρίψασα, τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρατίθηναι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Παρθένου.

Η Ἁγία αὐτὴ ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Δεκίου καὶ Οὐάλλερικου ἐκ πόλεως Ῥώμης ἦν δὲ μονάζουσα μετὰ ἑτέρων Παρθέμων ἐν Μοναστηρίῳ τινί. Διαβληθεῖσα σὺν τῷ Ἡγεμόνι, καὶ παραστᾶσα ἔμπροσθεν αὐτοῦ μετὰ κλοιοῦ σιδηροῦ, τύπεται εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ γυμνοῦται, καὶ ὑπὸ πυρὸς κατακαίεται, ἐπιβραβεύομένων ἐπάνω αὐτῆς πίσης, καὶ ἐλαίου, καὶ τειάφης. Εἶτα κρεμάται ἐπὶ ξύλου, καὶ τοὺς μαστοὺς τέμνεται, καὶ τοὺς ὀνυχας ἀνασπᾶται. Καὶ μετὰ ταῦτα, τὰς χεῖρας κόπτεται καὶ τοὺς πόδας· εἶτα τοὺς ὀδόντας ἐκρίζουται· καὶ τελευταῖον τὸ διὰ ξίφους τέλος δέχεται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ωτίων ἀφαίρεσιν, ὑπέστης χαίρων Τάραχε ἔνδοξε, ὡς εὐήκοος δούλος, τοῦ κλιναντός σοι οὗς εὐμενέστατον, καὶ τὰς εὐχὰς σου πληρώσαντος, κράζοντος· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τεινόμενοι Μάρτυρες, καὶ ταῖς βασιάνοις κατακλιζόμενοι, σταθερᾶ διανοίᾳ, τοῖς παρανόμοις ἀντικατέστητε· καὶ νικηφόροι γεόμενοι ψάλλετε· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Επλήσθη τὸ πνεῦμά σου, ἐνθέου δρόσου καὶ ἀναψύξεως, ὀπηνίκα τὰς χεῖρας, πυρὶ καὶ κάραν καταφλεγόμενος, ὡσπερ οἱ Παῖδες ἐκραύγαζες Τάραχε· Εὐλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ραντίσματι Ἁγιοι, σεπτῶν αἱμάτων, πλάνης τοὺς ἀνθρακας, κατασβέσαντες δρόσον, ἡμῖν ἐνθέου βλύζετε χάριτος· καὶ ἰαμάτων προχέετε ναίματα, τοῖς εὐφημοῦσιν ὑμῶν, τὴν μνήμην πάντοτε. Θεοτοκίον.

Κενοῦται ἐν μήτρᾳ σου, πατρῶων κόλπων μὴ ἀφιστάμενος, ὁ πληρέστατος Λόγος, καὶ σὰρξ ὁράται, καὶ βρέφος τίκτεται· ὃ μελωδοῦμεν Παρθένε γηθόμενοι· Εὐλογητός ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ η. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Λελαμπρυσμένοι στίγμασι, καὶ ὠραῖοι ἐν κάλλεσι, τῆς καλλοποιοῦ Μακάριοι ἀθλήσεως, Κυρίῳ παράσταθε, σεφανηφόροι πάντοτε, αἴγλης τῆς ἐκεῖθεν, πεμπομένης πλουσίως, πληρούμενοι καὶ πόθῳ, μελωδοῦντες ἀπαύστως· λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εν ἑαυτῷ μαινόμενος, ὁ παράφορος τύραννος, ὡς νενικημένος ταῖς ὑμῶν ἐνστάσεσι, τομῶς ἀποφαίνεται, θανατωθῆναι ξίφει ὑμᾶς, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν μελωδοῦντας, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἰερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οὶ τῆς Τριάδος πρόμαχοι, οἱ καλλίνικοι Μάρτυρες, οἱ τῆς ἀθείας τὸν κρυμὸν σκεδάσαντες, τῇ θέρμῃ τῆς πίστεως, τὰ τῶν πιστῶν προπύργια, ἀνήθη τὰ τερπνὰ τοῦ νοητοῦ Παραδείσου, λιμένες τῶν ἐν ζάλῃ, οἱ ἀκλόνητοι στύλοι, Ἀνδρόνικος καὶ Πρόβος, καὶ Τάραχος τιμάσθω.

Θεοτοκίον.

Σὺν Ἀσωμάτων τάξεσι, σὺν Μαρτύρων στρατεύμασι, σὺν τοῖς Ἀποστόλοις, καὶ Προφήταις ἅπαντες, τὴν πάντων δεσπόζουσαν, τῶν ποιημάτων Δέσποιναν, ὡς τῶν Χερουβὶμ ἀγιωτέραν καὶ μόνην, Θεοῦ ἀγνὴν Μητέρα, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦμεν, Χριστὸν ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
• τύραννος, τοῖς Θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέ-
• καυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
• τούτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργόν, καὶ Λυτρωτὴν
• ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἰερεῖς ἀνυμνεῖ-
• τε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ισχυσαν σώμασι φαρτοῖς, ἀφθαρσίαν τοῖς ἀγῶσι προσκτήσασθαι, οἱ γενναϊότατοι, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις ἐξωμοιώθησαν, τὴν βασιλείαν τῆ Θεοῦ, λαβόντες ἀσάλευτον, Πρόβος καὶ Τάραχος, καὶ Ἀνδρόνικος Χριστοῦ οἱ θεράποντες.

Ωφθητε ἀνθρακες πυρὶ, τῷ αὐλῷ μυστικῶς ἀναπτόμενοι, καὶ κατεφλέξατε, ὑλῶδη πλάνην Μεγαλομάρτυρες· καὶ ἀναλάμψαντες ὡς φῶς, τὴν κτίσιν αὐγάζετε, καὶ περισώζετε, ἐκ κινδύνων καὶ παθῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σήμερον ἄγει ἑορτὴν, ἐτησίαν καὶ λαμπρὰν καὶ χαρμόσυνον ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, τὴν θείαν ταύτην ὑμῶν πανήγυριν· καὶ συναγαλλονται ὑμῖν, Προφῆται Ἀπόστολοι, καὶ πάντες Μάρτυρες, Ἀθλοφόροι νικηταὶ μεγαλῶνυμοι.

Ηρῆθητε πρὸς φωτεινῇ, Παραδείσου Ἀθλοφόροι σκηνώματα, περιβαλλόμενοι λαμπρὰν ἐσθῆτα, ἦν ἐξυφάνατε, πολυειδέσιν αἰκισμοῖς· καὶ θρόνῳ παράσταθε, τοῦ Παντοκράτορος, ὑπὲρ πάντων ἐκτενῶς ἰκετεύοντες.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαι μου Σῶτερ ὁ τεχθεὶς, καὶ φυλάξας τὴν τεκοῦσάν σε ἀφθορον, μετὰ τὴν κύησιν, ὅταν καθίσῃς κρίναι τὰ ἔργα μου, τὰς ἀνομίας παρορῶν, καὶ τὰς ἀμαρτίας μου, ὡς ἀναμάρτητος, ἐλεήμων ὡς Θεός, καὶ φιάνθρωπος.

νικος, οι στερροι Αθλοφοροι, ὡν την σεπτην, ἐκτελοῦντες μνήμην, τούτους τιμῶμεν, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντας, τοῦ ῥυσθῆναι πταισμάτων.

Θεοτοκίον.

Αμαρτιῶν πελάγει με, καὶ παθῶν ἐν τῇ ζαλῇ, διηνεκῶς ποντούμενον, πρόφθασον Θεοτόκε, τῇ παναλκεί σου δυνάμει, καὶ διάσωσον τάχος, καὶ πρὸς λιμένα ἴθυνον, μετανοίας με ὅπως δοξολογῶ, σὸν Υἱὸν, ὃν ἔτεκες ἀπόρρητως, καὶ σὲ τὴν Θεομήτορα, εὐλαβῶς μεταγάλυνω.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Στρατευθέντες τῷ Χριστῷ, κτλ. Ζῆτει, εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημειώσιν.

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομήτορ μετάβαλε, τῆς ψυχῆς μου πανάμωμε, εἰς ῥῶσιν καὶ δύναμιν, τοῦ φόβῳ καὶ πόθῳ, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ, ὅπως ἐκφύγω τὸ πῦρ τὸ ἄστεκτον· καὶ κληρὸν τὸν οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σοῦ ἀπολάβοιμι, εὐφρανόμενος πάντοτε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ρήγνυται χειρόγραφον, τὸ ἀπ' αἰῶνος νυγείσης σου, τῆς πλευρᾶς Πολυέλεε, Ἄδαϊμ τοῦ προπάτορος, καὶ ἡ ἀπίωσμένη, φύσις τῶν ἀνθρώπων, ῥανίσιν αἵματος τοῦ σοῦ, καθαγιάζεται ἀνακράζουσα· Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου, δόξα τῇ θείᾳ σταυρώσει σου, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς συνέθετε, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸ, Κυριε ἐκένραξα, ψαλλομένη ἐπιχρᾶ προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Καρπούς προσενήνοχας Θεῷ, τῇ διδασκαλίᾳ σου, τοὺς σεσωσμένους Ἀοιδίμε, σαυτὸν δὲ κάρπωμα, ἱερόν προσῆξας, μαρτυρίου αἵματι, παμμάκαρ φοινηθεὶς ἱερώτατε· διὰ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸν νοῦν ἐπερείσαντες Χριστῷ, ἀκλινεῖς ἐδείχθητε, ταῖς προσβολαῖς τῶν κολάσεων, οἰκείοις αἵμασι, πλάνης τοὺς προμάχους, ἄρδην κατακλύσαντες, καὶ ἔνδον Παραδείσου σκηνώσαντες, ὡ ἱερώτατοι, ἱερεῖα ὡς ἀμώμητα, ὡς τῆς θείας, ἀμπέλου βλαστήματα.

Πυρὸς δυνατώτερον τὸν νοῦν, ἐξαφθίντες Μάρτυρες, ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Κτίσαντος, Κάρπε καὶ Πάπυλε, νοητοὶ φωστῆρες, τὸ πῦρ ἀπεσθέσατε, εἰδώλων βδελυρῶν θείᾳ χάριτι, δρόσῳ τῆς πίστεως, καὶ αἱμάτων ταῖς προσχύσεσι, τὸν χειμάρρουν, τρυφῆς ἐκκληρώσασθε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἄξιος ἐν θεόπταις, τοὺς οὐρανοὺς σὺ εἶδες Ὅσις ἀνεωγμένους, καὶ τὸν Κύριον ἐν θρόνῳ καθήμενον, καὶ Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ περικύκλω αὐτοῦ· καὶ παρὰ σοῦ πάλιν ἡμεῖς φωτισθέντες, τὸ ἱερόν σε ποιόμινον, Κάρπε βοᾶ σοι· Αἴτησαι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀνατίθημι· μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεῦσον Ἀγαθῇ, ῥυσθῆναι με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνοχλοῦντων, καὶ καθ' ἐκάστην πολεμούντων με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Παρίστατο τῷ ξύλῳ ποτὲ, κοιρῷ τῷ τῆς σταυρώσεως, ἡ Παρθένος, σὺν παρθένῳ Μαθητῇ, καὶ κλαίουσα ἐβόα· Οἶμοι! πῶς πάσχεις πάντων, Χριστέ ὑπάρχων ἡ ἀπάθεια;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιγολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών, οὐκ ἔστιν Ἀκροστιχίς.

Κάρπω τὸν αἶνον, σὺν Παπύλῳ προσφέρω.

Θεοφάνους (*).

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ.

Καταυγασθῆναι τῇ αἴγλῃ τῆς σῆς Χριστέ, ἀνάρχου Θεότητος, τὴν ζοφώδη μου ψυχὴν, καὶ δοθῆναι λόγον μοι αἰτῶ, τῆ ἀξίως τοὺς σοφοὺς, ὑμῆσαι Μάρτυρας.

Α'παρησάμενοι πᾶσαν τὴν γεγρανῶν, Ἀθληταὶ ἀπόλαυσιν, ἐπτερώσατε ὑμῶν, τὸν νοῦν πρὸς οὐράνιον ὁδόν, δι' ἀσκήσεως τὸ πρὶν, καὶ νῦν δι' αἵματος.

Ρᾶδίως ἤχθητε πάντα πρὸς πειρασμὸν ὑποστῆναι Πάνσοφοι, δυναστεία Δεϊκῆ, δι' ἧς καὶ τὴν ἀπασαν ἰσχὺν, τῶν ἐχθρῶν καταβαλόντες, κλέος ἤρασθε. Θεοτοκίον.

Παλαιωθέντα τὸ πρὶν με τῇ συμβουλῇ, τοῦ δουλίου ὄφεως, ὀλωλότα ὁ Θεός, καθορᾶν μὴ φέρων με ἐν σοί, κατοικήσας τῇ Σεμνῇ ἐκαινοποίησεν.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Ὡς τὸ τοῦ Κτίστου ἀληθῶς, κατ' εἰκόνα τηροῦντες, οὐκ ἐκάμψατε γόνυ, ἀντιθέοις τῶν ἐθνῶν, σεβάσμασιν· ἀλλ' εὐχῇ, ἀηττήτῳ, ταῦτα κατεστρέψατε.

Τῇ δυσσεβεῖ τῆ δικαστοῦ, οἱ γενηαῖοι προσταξέει, αἰσθητῶς γυμνωθέντες, ἐνεδύσαντο Χριστόν· δι' ὃν καὶ ὡσπερ κριοὶ, πεδηθέντες, ἤγοντο ἀλύσειν.

Ὀρῶν τὸ ἀτρεπτον ὑμῶν, πρὸς αὐτόν τῆς ἐλπίδος, ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐν νυκτὶ ἀγγελικαῖς, ἐπιστασίαις διαρρέειν, ἐν βασάνοις, Ἐνδοξοὶ προτρέπεται. Θεοτοκίον.

Νοσοῦσαν Δέσποινα δεινῶς, τὴν ψυχὴν μου τῷ πλήθει, τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, θεραπεύσασα θερμῇ, πρεσβείᾳ σου πρὸς Θεόν, καὶ τὰ πάθη, ἴασαι τοῦ σώματος.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ὀ**ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου,
• **Ὀ**ὁ ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου

(*) Σημειωτέον, ὅτι ἡ ἐν τῷ χειρογράφῳ Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων τούτων ἐστὶν ἕτερα, τὰ μὲν Προσόμοια πρὸς τὸ, Ὡς γενηαῖον ἐν Μάρτυσιν· ὁ δὲ Κανὼν πρὸς τὸ, Σὴ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ· ποίημα μὲν τοῦ Ἰωσήφ, φέρων δὲ Ἀκροστιχίδα ταύτην· Κάρπου τε καὶ Πάπυλον ἄσμασι στέφω. Οὐτε ὁμῶς Κοντάκιον ὑπάρχει ἐκεῖ, οὐτ' Ἐξαποστειλᾶριον, εἰμὴ μόνον ἐν τῷ Ἐσπερινῷ τὸ αὐτὸ Δοξαστικόν.

• ἀγαθῆ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ,
• τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα, Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Ὀπλοῖς πίστεως καθωπλισμένοι, διελύσατε τὰς παρατάξεις, τῶν ἀθέων, Ἀθλοφόροι πανεύφημοι· καὶ ἀφθαρσίας τὸ στέφος ἐδέξασθε, Μαρτυρικὸν διανύσαντες διαύλον. Κάρπε, Πάπυλε, Χριστὸν τὸν Θεὸν αἰτήσασθε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας σικηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάνταγενε Παρθενομήτηρ, τῇ καθαρότητι Ἀγγελίου ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρων, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτηρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θρασυαμένῃ κρεμαίμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι τέκνον μου! πῶς πιάσχεις, θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

ᾠδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Αρίστην ἐνδοξοὶ, Θεῷ προσήξατε, Ἀθλοφόροι θυσίαν τὸν εὐκλεῆ, πίστει Ἀγαθόδωρον, ἀποκρουσάμενοι ἐχθροῦ, τὴν ἀπάτην ἀγαπήσαι Χριστοῦ.

Ἰῶ τοῦ ὄφεως, μανεῖς ὁ τύραννος, δεσμευθῆναι σε φήσας καὶ τὰς πλευραῖς, Κάρπε καταξέεσθαι, αὐθις δὲ φλέγεσθαι πυρὶ, τὸ στέρρόν σου οὐ διέλυσε.

Νυμφῶνα Πάπυλε, ἐπιποθήσας ἰδεῖν, τοῦ Δεσπότης πρὸς ὑψος ἀναρτηθεῖς, ξέεσθαι οὐ δέδοικας, οὔτε πυρὸς ἀπειλοῦντος, ὑπεχώρησας θρασυπέσει.

Θεοτοκίον.

Ὀρῶν ἐκ σπλάγγνων σου, Θεὸν ἐρχόμενον, ὁ Ἀδάμ ὡς ἐν ζόφῳ τῷ τῶν παθῶν, Δέσποινα ἐβόᾳ σοι· Σὴ μεσιτεία τῶν δεινῶν, τοῦ θανάτου με ἐξάρπασον.

ᾠδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθῆ.

Νηπίων ὡσπερ τῶν ἀσεβῶν, βέλη τὰς τῶν λίθων βολίδας, δέσμιος ὢν σὺ λελόγισαι, Πάπυλε τρισμάκαρ, ἐνδεδυμένος στολὴν, τῆς πίστεως τὴν ὄντως ἀκαταμάχητον.

Νεκρὸς γεγένηται ὁ ἐχθρὸς, ἐν τῇ καρτερίᾳ σου μάκαρ, καὶ σταθιρᾷ γενναιοῦτητι· κράτος γὰρ θεόθεν, περιβαλοῦ σαφῶς, δι' οὐ διττοὺς πολέμους Κάρπε ἐνίκησας.

Υἰὸν Θεοῦ τὸν Ἐμμανουήλ, τίκτειν Ἡσαίας
σέ μόνον, προανφώνει Ἀμόλυντε, τὸν δι
εὐσπλαγγνίαν καταξιώσαντα, ἡμῖν ὁμοιωθῆναι,
καὶ ἀπαλλάξαι φθορᾶς.

Ωδὴ ε΄. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Νευρούμενοι Πνεύματι, καὶ τὴν δρόσον παρ
αὐτοῦ, δεχόμενοι Ἀήττητοι, ἐμβληθέντες
ἀσβέστῳ ἐκκαυστικῇ, οὐδόλως ἐφλέχθητε, ἀλ
λὰ ταύτην ὡς λίθους ἀπειργάσαθε.

Νάμασι κατήρδευσας, διδαγμάτων τὰς ψυ
χὰς, τῶν εὐσεβῶν Ἀοίδιμε· καὶ διὰ τοῦ
το ἀφθονοῦ ὁ Χριστὸς, πηγὴν σε ἀνέδειξε, τῶν
θαυμάτων ἐν κόσμῳ παναοίδιμε.

Προθύμως ἀνέκραζον, ὡς ἐκ στόματος ἐνός,
οἱ Ἀθλοφόροι Κύριε· οὐ λιμός οὐδὲ θλι
ψις οὐ διωγμός, τῆς σῆς ἡμᾶς Δέσποτα, δυνη
θῆ ἐκχωρίσαι ἀγαπήσεως.

Θεοτοκίον:

Αἰδοῦμαι τὸν προπάτορα, γυναικεία συμβουλή,
πάλαι μὲν ἐθανάτωσε· νῦν δὲ Θεὸς ἐν
μήτρα σου χωρηθεῖς, ἐζώωσε Δέσποινα, καὶ
υἰὸν φωτὸς αὐθις ἀπειργάσατο.

Ὁ Εἰρμός.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθο
ρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βῶσά σοι Ἀνα
γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον, Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Ως θησαυρὸν πολυτελῆ ὁ Δεσπότης, καὶ
κρήνην βρύουσαν κρουνοὺς ἰαμάτων, τοῖς
ἐπὶ γῆς παρέσχετο τὰ λείψανα ὑμῶν, νόσους
μὲν καθαίροντα, παθημάτων ποικίλων, χάριν
δὲ βραβεύοντα, ταῖς ψυχαῖς ἀενάως· διὸ συμ
φώνως Κάρπε τὴν ὑμῶν, Πάπυλε πόθῳ, τελοῦ
μεν πανήγυριν.

Ὁ Οἶκος.

Η προαιώνιος Θεοῦ Σοφία τε καὶ Λόγος,
νοός μου τὴν ὁμίχλην ἀπέλασον, καὶ δί
δου λόγον σοφίας ὡς Θεός, τοὺς μιμησαμένους
διὰ πόθον ὀλικῶς τὰ θεῖά σου παθήματα, ἀ
κυμνήσαι προθύμως, ὡς ὑπὸ σοῦ, Δέσποτα τῶν
ὄλων, ἐπαξίως τῶν ἀγῶνων τὰς ἀμοιβὰς ἀπο
ληφομένους. Ἐνταῦθα γὰρ πιστῶν οἱ δῆμοι κυ
κλοῦντες τῶν λειψάνων τὴν σφοδρὴν, τὴν εὐεξίαν
δρέπονται ἀεὶ, συμφώνως ἐπιτελοῦντες, Πάπυ
λε, Κάρπε, ὑμῶν τὴν πανήγυριν.

Στίχοι.

Κάρπῳ, Παπύλῳ, τοῖς Θεοῦ καρποῖς δύο,
Πᾶς πυλεῶν τμηθεῖσιν ἀνοίγη πόλου.

Ἀγαθὸδωρον δωρεῶν πληθὺς μένει,
Πρὸς πληθὺν ἀθλήσαντα δεινῶν μαστίγων.

Οὐκ ἐμποδῶν σοι, Μάρτυς Ἀγαθονίκη,
Τὸ θῆλυ πρὸς τὸ θεῖον ἐκ ξίφους τέλος.

Κάρπον σὺν Παπύλῳ δεκάτῃ τρίτῃ ἔκτανε
χαλκός.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, ὑπῆρχον ἐπὶ
Δεκίου βασιλέως, καὶ Οὐαλλεριανοῦ ἀνθυπάτου Ἀ
σίας, ἰατροὶ τὴν τέχνην· ὧν ὁ μὲν Ἅγιος Κάρπος Ἐ
πίσκοπος ἦν Θυατείρων· ὁ δὲ Πάπυλος Διάκονος, ὑπ' αὐ
τοῦ τοῦ Κάρπου χειροτονηθείς. Κρατηθέντες οὖν παρὰ τοῦ
Ἀρχοντος, καὶ ἐρωτηθέντες, ὡμολόγησαν ἐνώπιον πάντων
τὸ ὄνομα τοῦ Δεσπότητος Χριστοῦ· καὶ ἀναγκασθέντες θῦ
σαι τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθέντες, προσεδέθησαν ἱπ
ποῖς, καὶ περιπάτου ἐμπροσθεν τοῦ ἄρματος, σφοδρῶς
πρὸς τὰς Σάρδεις· κακῆ κρεμασθέντες ἐπὶ ξύλου, ξίου
ται. Τότε καὶ ὁ Ἅγιος Ἀγαθὸδωρος δούλος ὧν τῶν Ἁ
γίων, καὶ ἀκολουθῶν αὐτοῖς, Θεοῦ Ἀγγέλου ἐνισχῆσαν
τος, καὶ αὐτὸς τὸν Χριστὸν ὡμολόγησε· καὶ κρεμασθεὶς
ράβδοις τυπτεται σφοδρῶς· καὶ οὕτω τυπτόμενος, τὸ πνεῦ
μα τῷ Κυρίῳ παρέθετο.

Ὁ δὲ Ἅγιος Κάρπος κρεμάμενος ὑπεμεδίασε· καὶ ἐ
ρωτηθεὶς παρὰ τοῦ Ἀρχοντος· Τίνος χάριν, ὦ Κάρπε, ἐ
μεδίασας, εἶπεν· Ὅτι εἶδον τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου μου,
καὶ ἠγάπησα. Ὁ δὲ Πάπυλος δεισιμαίεται παλοῖς τέσσαροι,
καὶ εἰς ὑψος αἶρεται, καὶ λίθοις βάλλεται, ἀδολογῆς ἐν
πάντων διαμείνας.

Μετὰ ταῦτα ἀχθίντες οἱ Ἅγιοι ἅμα, ὑπτιοὶ ἐπὶ τριβό
λοις σύρανται, τυπτόμενοι ἀνωθεν, καὶ θηροῖς βορᾶ ῥιπτό
μενοι· καὶ λέων τότε, ἀνθρωπίνῃ φωνῇ φθειγγόμενος· καὶ
ἀνυρόμενος, διεκώλυε τοὺς διώκοντας τῆς τοιαύτης ἀφροτη
τος. Οἱ δὲ, βύσαντες τὰ ὄψα, καὶ κρηπίσιν αὐτοὺς σι
δηραῖς καθηλώσαντες, ἐν τῇ καμίνῳ ἐναπέριψαν· εὐθα
καὶ ἡ τοῦ Ἁγίου Παπύλου ἀδελφὴ Ἀγαθονίκη, εὐξαμένη
συνεισηλθεν αὐτοῖς. Ἐπὶ δὲ τὰ πῦρ, καταφραγμέντος ὑπεῖ
τος ἐσθῆθης, καὶ οἱ Ἅγιοι ἀφλεκτοὶ καὶ ἀδολογῆς διέμειναν,
ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Φλωρεντίου.

Στίχ. Ὁ θάρσος οἶον Μάρτυρος Φλωρεντίου!

Πρὸς τὴν φλόγα τρέχοντος, ὡσπερ πρὸς
δρόσον.

Ο Ἅγιος Μάρτυς Φλωρεντίος ὑπῆρχεν ἐκ πόλεως Θεο
σαλονίκης. Χριστιανὸς δὲ ὧν, καὶ ζηλωτῆς τοῦ κα
λοῦ, ὑβρίζει καὶ διέβαλλεν ἐπὶ πάντων τοὺς θεοὺς τῶν Ἑλ
λῆνων, ἐπιστήριζε δὲ τοὺς Χριστιανούς τῇ πρὸς Χρι
στοῦ πίστει, καὶ παντοίως ὠδήγει πρὸς τὴν τῶν θεῶν
αὐτοῦ ἐντολῶν ἐργασίαν. Οὕτω δὲ ποιῶν, ἐκρατήθη παρὰ
τοῦ τῆς χώρας Ἡγεμόνος· καὶ ἐρωτηθείς, τὸν μὲν Χριστὸν

παρρησία ὡμολόγησεν ἐνώπιον πάντων, ἔντα Θεὸν προαιώνιον καὶ Ποιητὴν τοῦ παντός· τοὺς δὲ τῶν Ἑλλήνων θεούς, ξύλα, λίθους, χρυσόν, ἄργυρον, χαλκόν, σίδηρον, ἔδωλα ἄψυχα καὶ ἀναίσθητα· καὶ ταῦτα εἶπεν, τύπτεται σφοδρῶς. Ἔπειτα κρεμάται ἐπὶ ξύλου, καὶ ἕεται· καὶ πυρᾶς ἀναφθείσης μεγάλης, ἐμβαλλεται ἐν αὐτῇ, χαίρων δὲ καὶ προσευχόμενος ἐν αὐτῇ, καὶ εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Διοσκόρου.

Στίχ. Τμηθεὶς ὁ Διοσκόρος αἰσχύνει Δία,

Τὸν μὴ λαβόντα ψυχᾶ πωλείας κόρον.

Οὗτος ᾤλησεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, γένος μὲν Ἰλλυκῶν τῶν Σκυθοπολιτῶν, τῆς δοκούσης δὲ κατὰ τὰς πόλεις τῶν βουλευτῶν ἀξίας ἐπειλημμένος. Οὗτος, ἠγασμένος τὰ τοῦ βίου πάντα ὡς σκύβαλα, ἵνα Χριστὸν κερδήσῃ μόνον, παρρησιαῖζεται· καὶ παραστάς Λουκιανῷ τῷ Ἀρχοντι, καὶ τούτου καταβροντήσας, μᾶλλον δὲ καταμελάσας, εἰς οὐδὲν ἦν τι δέμιος τὰς αὐτοῦ ἀπειλάς τε καὶ θωπείας. Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος καὶ πῦρ αὐτῷ προσήγε, καὶ στρεβλωτήρια, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν βασάνων εἶδη περιενόσει, καὶ πάντα ὑπῆρχον εἰς οὐδὲν καὶ ἀνερέγητα, εἶπεν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκτέμνει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικήτα Πατρικίου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Θλίψεις ὑποστάς εἰκόνων θείων χάριν,

Χαίρει χαρὰν Νικήτας, οἷαν οἱ Νόες.

Οὗτος γεννᾶται ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ χώρα παρὰ εὐσεβῶν καὶ φιλοθέων γονέων· φασι δὲ αὐτὸν ἀπόγονον εἶναι Θεοδώρου τῆς Βασιλείσης. Ἐκδοθεὶς δὲ εἰς διδασκάλους καὶ παιδευθεὶς, ἐν τῇ Βασιλευσῇ εἰσῆλθε, δεκάεπτα χρόνων ὑπάρχων. Εἰρήνης δὲ τότε τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας κρατούσης, καὶ τὸν παῖδα ἀναμαθούσης εὐνοῦχον εἶναι, ὡς παρὰ τῶν γονέων εὐνοῦχιόθεντα, ἀνελαβετο· καὶ δι' ὀλίγου πρῶτος ἐν τοῖς εἰκόνισι πάντων γίνετα· καὶ εὐθὺς τὸ τῶν Πατρικίων ἀξίωμα, στρατηγὸς Σικελίας προβάλλεται.

Ἐκτοτε οὖν καλῶς καὶ θαρσύντως βιώσας, καὶ βουλόμενος ἀποκαρῆναι, οὐ συνεχωρεῖτο παρὰ τῶν κρατούντων, τοῦ τε Νικηφόρου, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Σταυρακίου. Ὑστερον δὲ, κρατήσας τῆς βασιλείας ὁ Μιχαὴλ, μόλις οὗτος προακλήθει, κατένευσε Μοναχὸν μὲν γενέσθαι, τῆς πόλεως δὲ μὴ ἐξελεῖν. Ἀλλ' εἰς τὴν λεγομένην Χρυσὴν πύλιν δούς αὐτῷ Μονῆν, τὴν λεγομένην Χρυσονίκην, ἐν ταύτῃ προσμένειν ἐκέλευσε. Πεντήκοντα δὲ χρόνων ἦν, καθ' ὃν καιρὸν ἀποκαρῆς, τὸ μοναχικὸν ἐνεδύσατο σχῆμα. Ἐν ταύτῃ τῇ Μονῇ διήγειν ἄχρι τῆς βασιλείας Λιούτου τοῦ Εἰκονομάχου.

Ὡς δὲ ἔωρα τὰ κατὰ τῶν Ἁγίων εἰκόνων γινόμενα, ἐξελθὼν τῆς πόλεως, εἰς προάστειον ἀπέβη, ἐν αὐτοῖς ἐν τῇ Μονῇ ἐδωρήσατο, καὶ συγκατέμειξεν ἑαυτὸν τοῖς ἰσχυροῖς ἀδελφοῖς, συνεσθίων καὶ συηκοπιῶν αὐτοῖς. Ἐπεὶ δὲ τινες διαβολαῖς, τῷ Σεμαχῷ χαριζόμενοι, προσήγγειλαν εἰκόνα κικτῆσθαι τοῦτου τοῦ Σωτῆρος, ἦν ἐκ πίστεως ἀπὸ Ρώμης ἔλαβεν, ἀπεστάλη τῶν τῆς ταξίως αὐτοῦ τις, λόγοις οὐκ ἀνειμένους, ἀλλὰ καὶ ἀπειλάς ἐκδοῶν, καὶ ἀπακτῶν δοθῆναι οἱ τὴν σεβασμίαν εἰκόνα. Ὡς δ' οὐκ εἶχε τοῦτου καταπειθῆ, ὤψιστε ἀποκρινάμενος· Ὡς οὐκ ἐμὴ αὐτῆ ἡ σεβασμία εἰκὼν, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῖς ἱεροῖς τῆς Ἐκκλησίας ἀφορισμένην κερμηλίαις· ἀρπάσας ἐκεῖνος ἕτερον ἀδελφόν, ἐπὶ τὸ δευθῆναι αὐτῷ τὸ ζητούμενον, εἰσῆλθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ· καὶ λαβὼν τὴν σεβασμίαν

εἰκόνα, ὡς μῦθος τι ἔρριψεν ἀτίμως ἐν τῷ βεριδάρῳ αὐτοῦ (*). Ὁ δὲ Ἅγιος τοῦτο ἰδὼν, ἐκ βαθύς ἐπέταξεν, ἀρχὴν πειρασμῶν τοῦτο λογισάμενος. Ἐπεὶ δὲ ἀποχωρεῖν ἐμελλε ὁ ἀποσταλὴς, ἐξησφαλίσατο, μηδέπως τὸν Ἅγιον ἐξέρχεται τῶν ἐκείσε.

Θεοφίλου δὲ μετὰ ταῦτα τὴν βασιλείαν κατασχόντος, ἑτέρου Σεμαχοῦ, καὶ τούτου τὰ κατὰ τῶν Ἁγίων εἰκόνων οὐκ ἀμελῶς μετερχόμενος, ἀπεστάλη καὶ πρὸς τὸν Ὁσίον Θεοδοσίον τις, αὐτῶς εἰρηκῶς ἐνώπιον τῶν παρευρεθέντων· Ὁ Βασιλεὺς κελεύει σοὶ δι' ἐμοῦ, ἢ τῷ Πατριάρχῃ Ἀντωνίῳ κοινωῆσαι, καὶ ταῖς εἰκόσι μὴ προσκυνεῖν, ἢ τῇ αὐτῇ ὥρᾳ ἐξορισθῆναι τῶν ὧδε. Καὶ ὁ Ἅγιος· « Τὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου εἰκόνα οὐ παύσομαι αἰεὶ προσκυνῶν, κἂν ὑμεῖς ἀπαρέσκηθε. Τὸν δὲ Ἀντωνίου, εἶπερ ἐν τῷ καθεστηκότι εἰμί, οὐκ ἐνομάσω Πατριάρχην, ἀλλὰ μοιχόν. Λοιπὸν ἐξέριξε, σφάττε, ποίει ὁ βούλει ». Καὶ εὐθὺς ἐξώρισαν αὐτὸν ἐκεῖθεν. Ὁ δὲ Ἅγιος, τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, λαβὼν μετ' ἑαυτοῦ τρεῖς ἀδελφοὺς, εἰς ἕτερον εἰσῆλθε προάστειον ἀγγεῦ που κείμενον· καὶ διαβιδάσας ἐκεῖσε τὴν Ἁγίαν Τεσσαρακοστὴν ἄχρι τῆς Πεντηκοστῆς, καταλαμβάνει τὸ Παντείχιον.

Ἐπεὶ δὲ δόγμα ἐξετέθη, μὴ ὑποδέχεσθαι τοὺς φεύγοντας Χριστιανοὺς, στενωχωρηθεὶς ὁ Ἅγιος, πρὸς Ἐπίθολον ὑπέστρεψεν. Ὡς δὲ καὶ ἐκεῖσε διὰ τὴν τῶν Ἀγαρηνῶν ἰσοδοὺν ἐδυσχέραιεν, ἦλθε πρὸς αὐτὸν τις Νικέλαος προσγευῆς ὢν αὐτῷ, λέγων οὐ μικρὰν εὐρήσειν ἀνάπανσιν, εἴπερ ἀφικέσθαι βουληθῆ πρὸς τὸ παρ' αὐτῷ ὄν προάστειον, Ζουλοῦσα ἂν οὕτω καλούμενον, καὶ ἐκεῖσε παρεγένετο. Ἀλλὰ μετὰ χρόνον τινα μήνυμα γέγονεν αὐτῷ, ἢ κοινωῆσαι, ἢ μετανάστην γενέσθαι.

Μεταθὰς οὖν ἐκεῖθεν, ἀφίκετο πρὸς Κατισίαν· καὶ τοπικὸν μικρὸν εὐρὼν, ἐξωνήσατο τοῦτο, καὶ εἰς ὄνομα τῶν Ἀσωμάτων δειμάμενος ναόν, χρόνους ἱκανοὺς μετὰ τῶν συνόντων αὐτῷ ἀδελφῶν καλῶς καὶ θαρσύντως διαβιδάσας ἐν αὐτῷ, τελευταῖον εἰς τὸ παρὰ τὴν Σάλασσαν ἀφίκετο Μοναστήριον· ἐν ᾧ καὶ τοὺς Μοναχοὺς κατηχήσας, καὶ ἐπευξάμενος, τὴν ἑαυτοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημίαν προγνοὺς ἐξεδήμησε, πολλὰ καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον θαύματα πεποιηκῶς, περὶ τὰ ἐβδομήκοντα πέντε ἔτη γεγονώς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βενιαμίν τοῦ Διακόνου.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Ἰσθιγέρδου τοῦ υἱοῦ Γορωράνη, βασιλέως Περσῶν, ὁ Βενιαμίν, Διακόνος ὢν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, καὶ πολλοὺς Πέρσας καὶ Ἑλληνας μεταβαλὼν πρὸς Θεογνωσίαν, ὡς κακοποιὸς διεβλήθη· διὸ καὶ τυφθεὶς, ἐμβαλλεται τῇ εἰρκτῇ. Δύο δὲ ἐνιαυτῶν παραδραμόντων αὐτῷ ἐν τῇ φυλακῇ, Πρίσβυς Ῥωμαίων ἀφικόμενος πρὸς τὸν βασιλεῖα Περσῶν, μαθὼν περὶ τούτου, τὸν βασιλεῖα ἠτήσατο, ἀφθῆναι τὸν Βενιαμίν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, εἰ βούλοιο ἀποσχέσθαι, ἔφησε, τοῦ διδάσκειν τοὺς Μάρτυρας τὸν Χριστιανισμόν. Καὶ ὁ Πρίσβυς· Φυλάττειν ἐξάπαντος τὰ προστεταγμένα, ὦ βασιλεῦ, ἀναγκαῖον, ἀπεκρίνατο.

Ὁ δὲ Βενιαμίν, ὡς τῶν τοῦ Πρίσβυος ἠκροάσατο παραινήσεων, Ἀδύνατον, ἔφησε, μὴ μεταδοῦναι με φωτός, οὐ μετέλαβον· Ὅσης γὰρ τοῦτο ἀξίον τιμωρίας, ἢ τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων διδασκαλία περὶ τοῦ κατακούψαντος

(* Τὸ Βεριδάρειον, ἢ ἑσθότερον ἴσως Βηριδάρειον, φαίνεται ὑποκοριστικὸν πρὸς καταφρόνησιν, γινόμενον ἀπὸ τοῦ Βηριδάρει, ὅπερ δηλοῖ εἶδος ὑποδημάτων, ὃ ἡμεῖς ἐμβαδάς λέγομεν, κατὰ τὸν Βαρίνον, ἢ τὰ τουρκιστὶ τσουράπια καλούμενα ἀπὸ τιαράκι.

τὸ τάλαντον, σαφῶς ἡμῖν παριστᾷ. Ἀλλὰ τούτων μὲν οὐδὲν τνηκαῦτα γνοὺς ὁ βασιλεὺς, ἐκέλευσεν αὐτὸν τῶν δεσμῶν ἀφεθῆναι· ἐκεῖνος δὲ πάλιν τὰ συνήθη δρῶν διετέλει. Οἷς χαλεπήνας ὁ βασιλεὺς, εἴκοσι καλάμους ὀξύνας, τοῖς τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἐπέπηξεν ὄνυξιν. Ἐπεὶ δὲ ἔώρα, ὡς παίγιον τὴν τιμωρίαν ἠγούμενον, ἕτερον κάλαμον ὀξύνας, ἐπέβαλε τῷ παιδογόνῳ τούτου μορίῳ, καὶ τῆτο συνεχῶς εἰσάγων τε καὶ ἐξάγων, ἀφορητοὺς ἀλγηδάνας τῷ Ἁγίῳ εἰργάζετο. Μετὰ δὲ τὴν τιμωρίαν ταύτην ὁ Σηριώδης καὶ ἀπάνθρωπος ἐκεῖνος, ῥάβδον παχεῖαν ὄξους ἔχουσαν πανταχόθεν, εἰσώσθηται διὰ τῆς ἔδρας τούτου ἐκέλευσε· καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο ὁ γενναῖος ἀγωνιστής.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀντιγόνου, διὰ πυρὸς τελειωθέντος.

Στιχ. Τεθνήξομαί σοι, τῆς ἐκείθεν, Χριστέ μου,

Τὴν ᾧδε καῦσιν Ἀντίγονος προκρίνων.

Ταῖς τῶν ἁγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥῆθ' Ἰ. Δροσοβόλον μὲν.

Ποδῶν Μάρτυρες καθήλωσιν ὑπέστητε, κρηπίσι πανσεβάσμοι, πορευόμενοι, ἐν ὁδῷ καὶ ἄδοντες Θεῷ, καὶ κέντρα συντρίψαντες ὡς χοῦν, τῆς ἀσεθείας, εὐσεβῆ πίστιν ἰδρύσατε.

Υπὲρ Ἡλίον ἀθλοῦντες ἀνελάμψατε, Μάρτυρες ἀξιάγαστοι· καὶ τῆς πλάνης δὲ τῶν εἰδῶλων ἅπασαν ἀχλὺν, σαφῶς ἐδιώξατε πιστοῖς, Θεογνωσίας φωτισμὸν, αἰεὶ δωρούμενοι.

Λαβροτάτην φλόγα μέλλουσαν ἀνάπτεσθαι, τοῦ ταύτη ἐμβληθῆναι ὑμᾶς, ἡ πανόλβιος καθορώσα ἐκράζε Χριστῷ· Χοροῦ μὴ στερήσης με τῶν σῶν, Ἀγαθονίκη Ἀθλητῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον.

Ως ἀκένωτον πηγὴν σε πάντων Δέσποινα, κατέχομεν οἱ δοῦλοί σου καὶ βοήθειαν, καὶ στερρόν ὀχύρωμα ἀγνῆ, καὶ τεῖχος καὶ σκέπην ἀγαθὴν· μὴ στερηθῆμεν αἰεὶ, σῆς ἀντιλήψεως.

Ῥῆθ' η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Πυρὶ παραδοθέντας Κάρπον καὶ Πάπυλον, καθορώσα ἡ Μάρτυς Ἀγαθονίκη Σερμῶς, πόθῳ πρὸς αὐτοὺς, συνεισηλθε χορεύουσα, οἱ καὶ τὴν Τριάδα, τυποῦντες ἐφορουροῦντο.

Ρῆσιν τὴν τοῦ Δεσπότη ἀναλαβόντες Σοφοί, ὑπὲρ τῶν ἀναιρούντων καθικετεύετε· ὅθεν καὶ ὑμεῖς ἐκτμηθέντες ταῖς κάραις ὁμοῦ, ἐν χειρὶ Κυρίου, παρέθεσθε τὸ πνεῦμα.

Οἱ κρουνοὶ τῶν αἱμάτων ὑμῶν Πανεύφημοι, ῥαντισμὸς τε καὶ ἄκος ἡμῶν γεγόνασι· καὶ εἰδωλικὴν πλάνην κατεξωλόθρευσαν, Θεοῦ τῶν ἀπάντων, γνησίως κηρυχθέντος.

Θεοτοκίον.

Συμπαθῆς Θεοτόκε τὸν εὐσυμπάθητον, ἡ τεκούσα Σωτῆρα ἴδε τὴν κάκωσιν, καὶ τὸν

στεναγμὸν τοῦ λαοῦ σου καὶ τάχυνον, τοῦ παρακαλέσαι, ἡμᾶς οἰκτειρηθῆναι. Ὁ Εἰρμός.

Εκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ δικαίου Δυσίαν ὕδατι ἐφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς, Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥῆθ' ζ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Φωτὶ τῷ Δεῖῳ νῦν πλησιαζόντες, πρεσβευτικαῖς αὐγαῖς τὴν Ἐκκλησίαν φωτίζετε, τὴν ἐσκοτισμένην ἐξ ἀγνοίας δεινῆν, δόξαν Εἰκονομάχων ἀποδιώξαντες, καὶ τῇ ὀρθοδόξῳ, πρὸς Θεὸν πίστει στηριζάντες.

Εχθρῶν δαιμόνων στίφη διώκετε, καὶ πειρασμῶν ἡμᾶς ἀπολυτροῦσθε μακάριοι, μαλακίας πάσης τε καὶ νοσήματος, τοὺς ἡμῶν τῷ τεμένει πίστει προστρέχοντας, νεύσει ἀπαλλάττετε Θεοῦ, Κάρπε καὶ Πάπυλε.

Ροὴν δακρύων μου μὴ ἀπίωσθε, ᾧ ξυνωρὶς Ἁγίων Ἀθλοφόρων, ὡς ἔχοντες, παρρησίαν νῦν πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστὸν· σκοτούς με ἀφαρπάσαι τοῦτον αἰτήσασθε, καὶ τοῦ ἀκηράτου φωτισμοῦ καταξιώσατε.

Θεοτοκίον.

Ωδὴν προσάγω σοι πόθῳ Δέσποινα, ἐκ ρυπαρῶν χειλέων μου ὁ τάλας καὶ δέομαι, τοῦ βορβόρου ρῦσαι με τῶν ἔργων μου· πάντας δὲ τοὺς ἐν πίστει, ἀνευφημοῦντάς σε, τῆς ἐκ δεξιῶν τοῦ σου Υἱοῦ δόξης ἀξίωσον.

Ὁ Εἰρμός.

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τέγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σσεαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στραταῖς σὲ μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Συνόντες παμμακάριστοι, Θεῷ τῷ Παντοκράτορι, καὶ ἀστραπαῖς ταῖς ἐκείθεν, λαμπόμενοι Ἀθλοφόροι, Κάρπε Χριστοῦ Ἱεράρχα, καὶ Πάπυλε αἰδίδιμ, στεφανηφόροι Μάρτυρες, τῶν τὴν ὑμῶν ἐκτελούντων, μέμνησθε πάμφωτον μῆμην.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην Θεομήτορα, ἀπαύστως μακαρίσωμεν, οἱ σσεωσμένοι τῷ ταύτης, ὑπερφυεῖ Δεῖῳ τόκῳ, ἀξιοχρέως μέλποντες, τὴν Θεοτόκον Δέσποιναν· λύτρον ἡμῖν γὰρ τέτοκε, πλημμελημάτων ἀρχαίων, Χριστὸν Τριάδος τὸν ἕνα.

Ἐπὶ τὸν Στιχόν, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου, Ἀκολουθία,

καὶ Ἀπόλυσις

ΤΗ ΙΔ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ναζαρίου, Γερβάσιου, Προτάσιου, καὶ Κελσίου καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ τοῦ Ποιητοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς προσόμοια Στιχηρά.

Τῶν Μαρτύρων τρία.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Οὐ τῆς πίστεως πρόμαχοι, τὸν ἀγῶνα τελείσαντες, τὸν τῆς νίκης στέφανον ἐκομίσαντο, ὁ γενναϊόφρων Ναζάριος, ὁ μέγας Προτάσιος, σὺν Κελσίῳ τῷ σοφῷ, ὁ θεόφρων Γερβάσιος· οὕς ὑμνήσωμεν, ὡς γενναίους ὀπλίτας, ὡς τῆς ἀνω, βασιλείας κληρονόμους, ὡς ἐθελόβυτα θύματα.

Εὐφημείσθω Ναζάριος, καὶ τιμάσθω Προτάσιος, καὶ ὁ θεῖος Κέλσιος, καὶ Γερβάσιος· οἱ εὐκλεῶς ἐναθλήσαντες, καὶ πλάνην μειώσαντες, καὶ Ἀγγέλων τοῖς χοροῖς ἱερῶς ἀριθμούμενοι, καὶ θεούμενοι, κατὰ μέθεξιν θεῖαν καὶ τῆς νίκης, τοὺς στεφάνους ἐκ παλάμης, ζωαρχικῶς κομισάμενοι.

Ο θεόφρων Ναζάριος, τῷ ἐνθέῳ κηρύγματι, πόλεις διερχόμενος κατεφώτιζεν· ὃν μμησάμενος Κέλσιος, τὸ κλέος ἐκτίσατο, τῶν ἐνθέων ἀρετῶν, συμπατήσας τὸν δόλιον. Τούτους ἅπαντες, ἐν αἰνέσει τιμῶμεν, ὡς ἀστέρας, ὡς φωστῆρας τῶν ἐν σκότει, καὶ ἰατροὺς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Ὁσίου τρία, ὁμοια (*).

Ταῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος, ἐλλαμφθεὶς τὴν διάνοιαν, φωτοφόρος γέγονας, Ἀξιάγαστε, καταφαιδρύνων τὰ σύμπαντα, τῷ κάλλει τῶν λόγων σου, καὶ διδάσκων ἀνυμνεῖν, τοῦ Σωτῆρος τὰ θαύματα ἃ εἰργάσατο, θεϊκῆ δυναστεία, καὶ τὰ παθῆ, ἃ ὑπέστη ἐκουσίως, ὑπὲρ ἡμῶν ὡς φιλόνητος.

Εκκλησία λαμπρύνητι, καὶ τὰ τέκνα σου κάλεσον, ὑψηλῷ κηρύγματι, συνευφραίνεσθαι· ἢ γὰρ κιθάρα τοῦ Πνεύματος, ἢ λύρα ἢ ἐνθεος, συγκαλεῖται μυστικῶς, εἰς ἐστίασιν ἅπαντας, τὰ μελλίρρυτα, καὶ θεόφθεγκτα ταύ-

(*) Τὰ ἐν τῷ χειρογράφῳ φερόμενα προσόμοια τοῦ Ὁσίου Κοσμᾶ διαφέρουσι τῶν παρόντων ὁμοίως καὶ ὁ ἐκεῖ Κανὼν τοῦ ἐνταῦθα, ἀνώνητος μὲν ὡν κἀκεῖνος, ἀκροστιχίζων δὲ ἕτω Κοσμῶν ἐπαίνῳ τὸν μελουργὸν προφρόνως. Τάττεται δὲ ἡ ὄλη τοῦ Ὁσίου Ἀκολουθία κατὰ τὴν προλαβοῦσαν ψ. τοῦ παρόντος Μηνός.

της τῶν ἀσμάτων, μελωδήματα προθεῖσα, Κοσμᾶς ὁ θεῖος καὶ ἐνδοξος.

Σάλπιγξ γέγονας Ὅσιε, κλαδῶν τὰ σωτήρια, τοῦ Χριστοῦ παθήματα, καὶ τὰ θαύματα, καὶ τῆς Πανάγνου τὴν κοίμησιν, καὶ πάντας εὐφραίνουσα, ἠδυφθόγγος σου Κοσμᾶ, καὶ εὐήχοις τοῖς ῥήμασι· διὸ πάντες σε, κατὰ χρέος τιμῶμεν ἀνυμνοῦντες, τὴν πανεύφημον καὶ θεῖαν, καὶ ἱερὰν σου μεταστάσιν.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'. Βυζαντίου.

Τὰ θύματα τὰ λογικά, Ναζάριον, Προτάσιον, Γερβάσιον, καὶ Κέλσιον εὐφημήσωμεν· ὅτι πᾶσαν τυράννων μαρτίαν, σὸν τοῖς εἰδωλοῖς κατήργησαν. Διὸ ταῖς εὐχαῖς αὐτῶν Χριστέ ὁ Θεός, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ δώρησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον· Κύριε εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Δέδοικα τὴν τῆς ἀποφάσεως ὥραν, ἐν ἀμείλιᾳ τὸν βίον μου, ὅλον δαπανήσας ὡς ἄλλος, τῶν ἀνθρώπων οὐδεὶς πώποτε· ἀλλὰ προφθάσασα νῦν, πρὸ τέλους Μητροπάρθενε, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου, τὴν ψυχὴν μου ἐλευθέρωσον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Αναρχε Λόγε τοῦ Πατρὸς, καὶ Υἱέ μου, καὶ τῷ Πνεύματι σύνθρονε, πῶς τὰς σὰς ἀχράντους παλάμας, ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐξέτεινας; τίς ἢ τοσαύτη σου δέ, πτωχεία ὑπεράγαθε; παρισταμένη τῇ σῇ σταυρώσει, ἀνεθόσα ἢ Πανάμωμος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Εν προσευχαῖς καὶ νηστεῖαις, καὶ ἀγρυνίαις πολλαῖς, τὰ τῆς σαρκὸς τελείως, ἀπενέκρωσας πάθη· ψυχὴν δὲ ἀπαθεία, μάκαρ Κοσμᾶ, ἐναρέτοις ἐν πράξεσιν, εὐσεβοφρόνως ἐζώωσας καὶ ζωὴν, πρὸς ἀγήρω μεταβέβηκας.

Στίχ. Τιμίσις ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Τοῖς θεοφθόγγοις σου λόγοις, τὰς τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ, ἐναρμονίως Μάκαρ, Ἐορτὰς σενεγράψω, εὐρύθμοις μελωδίαις, καὶ τῆς σεπτῆς, καὶ πανάγνου Θεόπαιδος, ὡς ἐτησίως γεραίρωνται παρ' ἡμῶν, καὶ κοσμῶνται σὲ τοῖς ἄσμασιν.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσῃ σοφίαν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσῃ κρίσιν.

Ὡς παριστάμενος μάκαρ τῷ οὐρανίῳ φωτὶ, τοὺς ἐπὶ γῆς ὑμνοῦντας, τὴν σεπτὴν καὶ φωσφόρον, καὶ θεῖαν Ἐορτὴν σου, φαίδρυον σαῖς, φωτοβόλοις πρεσβείαις Κοσμᾶ, καὶ τὴν

τῶν θλίψεων νύκτα, καὶ τῶν παθῶν, τὴν ὀμίχλην διασκεδάσον.

Δόξα, Ήχος πλ. δ'.

Δαυτικαῖς ἄσμασι, τὸν πνευματικὸν ἄσματογράφον, εὐφημήσωμεν λέγοντες· Ἐξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου Ὅσιε Πάτερ, καὶ ἀνεδείχθη ἡ γλῶσσά σου, κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου, καλλιγραφοῦσα ἡμῖν μέλη τὰ σωτήρια, δι' ὧν τὴν κατὰ Χριστὸν οἰκονομίαν καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος τὸ μέγα μυστήριον, ἄσματικῶς δοξολογεῖν διδασκόμεθα, αἰτῆμενοι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὡ τῆ παραδόξῃ θαύματος.

Ἦθη τὰ μακρὰν ποιοῦντά με, τοῦ ἀγαθοῦ σου Υἱοῦ, Ἀγαθὴ καὶ πανάμωμε, πόρρωθε ἀπέλασον, τῆς ἀθλίας καρδίας μου· καὶ τὸν ζητοῦντα καὶ ὠρῶμενον, καταπιεῖν με κἀκίστον λέοντα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιὸν καὶ δράκοντα, τὸν πονηρὸν, σύντριψον τῷ κράτει σου, ὑπὸ τοὺς πόδας μου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Αὐτομέλον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεψεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ἐν ἀνωδίνῳ φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαίει κράζουσα· Οἴμοι τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτικίον τῶν Μαρτύρων.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Καὶ τοῦ Ὁσίου Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν ἀναγινώσκονται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ οἱ ἐφεξῆς δύο τῶν Ἁγίων.

Ὁ Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Πιστῶς ἀνυμῶν Μάρτυρας σεφφόρους. Ἰωσήφ. Ὡδὴ α'. Ήχος δ'. Ἀνοιξῶ τὸ στόμα μου.

Πιστῶς ἐναθλήσαντες, καὶ τὸν ἀγῶνα τελείσαντες, τῆς νίκης τὸν στέφανον, συνανεδήσασθε, θεῖοι Μάρτυρες· τὴν θεῖαν ὑμῶν μνήμην, ὅθεν ἐφορτίζομεν, ἐπαγαλλόμενοι.

Ἰστίῳ πτεροῦμενοι, Πνεύματος Θεοῦ, τὸ πέλαγος, ἀβρόχως διήλθετε, Μάρτυρες ἔνδοξοι, τῶν κολάσεων· καὶ νῦν πρὸς θεῖον ὄρμον, τῆς ἀνω λαμπρότητος, κατεσηκνώσατε.

Σταυρὸν ὡσπερ θώρακα, ἐνδεδυμένοι Μακάριοι, ἐχθρὸν τὸν αἰσώματον, κατεπαλαί-

σατε, μετὰ σώματος, βασάνους πολυπλόκους, καὶ θάνατον ἀδίκον, καθυπομείναντες.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην χωρήσασαν, τὸν προαιώνιον Κύριον, ἐν μήτρᾳ πανάμωμον, Κόρην ὑμνήσωμεν, ὅτι γέγονεν, οὐρανῶν πλατυτέρα, Θεὸν σωματώσασα, δι' ἀγαθότητα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου.

Ήχος ὁ αὐτός. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Ὡς θεῖος, ὡς φωτοφόρος Ὅσιε, πᾶσιν ἐξέλαιψας, φωταγωγίαις μάκαρ τῶν λαμπρῶν, καὶ πανσόφων ῥημάτων σου· ὑφ' ὧν καταφωτίζεσθαι, πάντας εὐχαῖς σου Κοσμᾷ αἰτησαι.

Τριάδος τῆς ὑπερθέης γέγονας, σάλπιγγε θεόφθογγος, ἀναφωνήσα πᾶσι τὰ σεπτά, καὶ σωτήρια δόγματα, καὶ ταῖς ψυχαῖς εὐφραίνουσα, τῶν ὀρθοδόξων Παναοίδιμε.

Ὡυδὸλως, τοῖς σοῖς βλεφάροις δεδωκας, ὑπνον μακάριε, ἕως οὗ ὄντως ἐφθασας σαφῶς, ὀρεκτῶν τὸ ἀκρότατον· παρ' οὗ τὴν χάριν εἴληψας, τῆς ἀληθοῦς Πάτερ νοήσεως.

Θεοτοκίον.

Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον ἔμεινας· αὐτὸν γὰρ τέτοκας, τὸν Ποιητὴν τῶν ὅλων καὶ Θεὸν, ἀσυνήθως καὶ ξένως ἡμῖν, ἐπιφανέντα σώματι, Θεογεννήτορ Μητροπάρθενε.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγησε.

Ὡς βότρυνες θεῖοι γεγονότες, ἀμπέλου τῆς θεῖας ἀληθῶς, ἀθλήσεως προχέουσιν, οἶνον ἡμῖν οἱ Μάρτυρες, πνευματικῶς εὐφραίνοντα, ταῖς διανοίαις ἐν χάριτι.

Στερρῶς ἀντετάξω τῷ διώκτη, Ναζαρίε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, προστατάντι κιβδηλοῖς σε, θύειν θεοῖς πανόλβις, τῷ ὡς ἀρνίον θύεσθαι, ἐτοιμῶς ἔχοντι ἔνδοξε.

Αίνεσεως πάντες συμφωνίᾳ, ὑμνήσωμεν σήμερον πιστῶς, Ναζαρίον, Προτάσιον, Γερβάσιον καὶ Κέλσιον, τῆς ἀληθείας Μάρτυρας, γεγεννημένους ἐν Πνεύματι. Θεοτοκίον.

Νόμῃ προετύπε ἡ σκηνὴ σε, γενήσεσθαι μελλουσαν Ἀγνή, Θεῆ ἅγιον σκηνώμα, ἐν ᾧ ὁ ἔλασμός ἡμῶν, ἀγιασμόν δωρούμενος, πᾶσιν ἡμῖν ἐπελεύσεται.

Τοῦ Ὁσίου. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Επ' ὧμων ἄρας Σοφέ, τὸν τοῦ Κυρίου σου σταυρὸν ἐκράζεις· Κόσμῳ κἀγὼ ἐσταύρωμαι, σάρκα καθηλώσας τῷ φόβῳ σου.

Ὡς χεῖμαρρος τῆς τρυφῆς, πᾶσι προχέεις τὰ σεπτά ναίματα, ἄρδων αἰεὶ Ὅσιε, φρένας καὶ ψυχὰς τῶν ὑμνούντων σε.

Ἡ χάρις ἡ τοῦ Θεοῦ, ἐπισκιάσασα ἐν σοὶ Πάνσοφε, ἄλλον ἡμῖν ἔδειξε, θεῖον Χρυσόρροον τοῖς φθέγμασι. *Θεοτοκίον.*

Κυρίως καὶ ἀληθῶς, σὲ Θεοτόκον οἱ πιστοὶ σέβομεν· σὺ γὰρ Θεὸν τέτοκας, σὰρκα γεγονότα Πανάμωμε. *Ὁ Εἰρμός.*

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ, ἡ Ἐκκλησία σὲ Χριστέ κρᾶζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγή καὶ στερέωμα.

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τεσσαρῶν ἱερῶς, ἀθλησάντων Μαρτύρων, τὴν θεῖαν καὶ σεπτὴν, ἐορτάζομεν μνήμην, τρυφῶντες τὰ θαύματα, καθ' ἐκάστην ὡς νάματα· ἅπερ βρύουσιν, ἐκ τῶν τιμίων λειψάνων, ἀποπαύοντες, τὰς τῶν πιζῶν ἀσθενείας, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα, τοῦ Ὁσίου.

Ἡλύρα τῆς σεπτῆς, καὶ Ἁγίας Τριάδος, Κοσμάς ὁ ἱερός, μελωδῶν ἰδοῦ ἦκε, τὸ μέλος τὸ Τρισάγιον. Σὺν αὐτῷ ἐν βοήσωμεν· Ὁ Πατήρ, Υἱὸς καὶ Θεῖον Πνεῦμα τὸν κόσμον, σὲ εἰρήνευσον, καὶ τὸν Σατανᾶν ὑπὸ πόδα, ἡμῶν ταχύ συντριψον. *Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.*

Φωτί σου ἀγαθὴ, τὴν ἐν σκότει ψυχὴν μου, καταύγασον Ἁγνή, καὶ τὴν πώρωσιν λύσον, καὶ διδάξον πράττειν με, τοῦ Υἱοῦ σου τὸ θέλημα· ὅπως ἄφεςιν, τὴν τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, εὖρω πάνταγε, καὶ τοῦ πυρός τοῦ ἀσβέστου, ῥυσθῶ ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ορῶσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρὸν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον ἐβόα· Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἀφατος, οἰκονομία σου αὕτη, δι' ἧς ἔσωσας, τὸ τῶν ἀχράντων χειρῶν σου, Οἰκτίρμον πλαστούργημα;

τῶν Μαρτύρων. Ὡδή δ΄. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Υπὲρ ἔνοιαν ὁ πόθος τῶν Ἁγίων Μαρτύρων σου, ὑπερβαίνει πάντα, Λόγε λογισμὸν τὰ παλαισμάτα, καὶ οἱ ἀνδρεῖοι ἀγῶνες καὶ τὰ ἔπαθλα, ἃ παρέσχες νομίμως, αὐτοῖς ἐναθλήσασιν.

Μίαν γνώμην διαφόροις, αἰκίζόμενοι σώμασιν, οἱ Χριστοῦ ὀπλίται, ὑπερβολικῶς ἐπεδείξαντο, ἓνα Θεὸν ἐν σταδίῳ ὠμολόγησαν, καὶ πολυθεον, πλάνην σαφῶς ἐξηφάνισαν.

Ναζαρίου, Γερβασίου, Προτασίου, Κελσίου τε, τῶν σεπτῶν Μαρτύρων, Ἄγγελοι τὴν πάλιν ἐθαύμασαν, πῶς ἐν σαρκὶ τῷ ἀσάρκῳ

συμπλεκόμενοι, κατηδάφισαν τοῦτον, εἰς γῆν ἀνδρικόωτατα.

Ος γενναῖοι στρατιῶται, ὡς ἀήττητοι Μάρτυρες, οἱ Χριστοῦ ὀπλίται, ὡς τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχοι, τὰς οὐρανίους σκηνώσεις ἐκκληρώσασθε, καὶ χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, αἰεὶ ἐπαγγάλλεσθε. *Θεοτοκίον.*

Μὴ κενώσας τοὺς πατρώους, ὁ ὑπέρθεος ἀχραντε, Θεοτόκε κόλπους, κόλποις σου ἀχράντοις καθέζεται, θεῖαν καθέδραν τοῖς πᾶσιν ἀγαθότητι, ἐτοιμάζων καὶ δόξαν, αἰεὶ διαμένουσιν.

τοῦ Ὁσίου. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Οἕξυγράφου ὡς κάλαμος σοῦ ἡ γλῶσσα, παναληθῶς γεγένηται, ἄριστα Παμμακαρ, γράψασα ὡς ἐν πίνακι, Χριστοῦ τὰ σεβάσματα, καὶ σωτηριῶδη παθήματα.

Ανυφούμενος ὡς φοινίξ ταῖς θεωρίαις, τῶν ἀρετῶν ὑψίκομον, δένδρον καθωράθης, γλυκασμὸν σωτήριον, παρέχων τοῖς μέλπουσι· *Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.*

Υψηγορία τῶν λόγων σὲ Θεοφάντορ, τὰς τῆς Πανάγνου ὑμνησας, καὶ πάντων Ἁγίων, Ἐορτῆς λαμπρότατα, κραυγάζων γηθόμενος· *Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.*

Θεοτοκίον.

Οκατὰ φύσιν ἐλεύθερος τὴν ἰδίαν, δούλου μορφήν ἐπτώχευσε, χρηστότητος πλούτῳ, Μήτηρ αἰεπάρθενε, ἐκ σοῦ καθ' ὑπόστασιν, ὄλον προσλαβὼν τὸ ἡμέτερον.

τῶν Μαρτύρων. Ὡδή ε΄. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Αἰκίαις τὸ σῶμά σου, Ναζάριε ὠμίλησε, στρέβλαις καὶ βασάνοις πολυπλόκοις· μύρον εὐώδες, ὅθεν πηγάζει ἡμῖν, κατευωδιαζὼν τὰς ψυχὰς, πίστει ἀδιστακτῶ σε, τῶν τιμώντων πανεύφημε.

Ρανίσιν αἱμάτων σου, κατέσβεσας τοὺς ἀνδρακας, τῆς πολυθείας Ἀθλοφόρε· θεῖον θαυμάτων πυρὶ δὲ πάνσοφε, ὕλην παθημάτων χαλεπῶν, φλέγεις θεῖα χάριτι, τοῦ Σωτήρος Ναζάριε.

Τὰ ἄνθη τὰ πνέοντα, ὁσμὴν ἐνθέου γνώσεως, τῆς θεογνωσίας τοὺς λειμώνας, τοῦ Παραδείσου δένδρα τὰ ἔγκαρπα, τοὺς περικαλλεῖς καὶ φωταυγεῖς, Μάρτυρας ὑμνήσωμεν, καὶ πιστῶς μακαρίσωμεν.

Υμνεῖσθω Ναζάριος, μεγαλυνέσθω Κέλσιος, ἅμα Προτασίῳ ὁ γενναῖος, ἀνευφημείσθω πίστει Γερβάσιος, οἱ τῆς Ἐκκλησίας ἀκλινεῖς, στυλοὶ καὶ θεμέλιοι, ἀρράγεις χρηματίσαντες.

Ρουσα, κῶτα τοῖς πιστοῖς Ἀγνή παρέχει, σημειούμενοις τιμίῳ αἵματι, παλαι κενωθέντι ἐκ πλευράς, λόγγης ἐκκεντήματι, τοῦ ἐκ σου ἀνατείλαντος.

Τοῦ Ὁσίου. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ ὡς περ παμφανής, ἐωσφόρος ἀνέτειλας· σὺ ῥήμασι καταυγάζεις, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, βολίσι τῶν ῥημάτων σου.

Σὺ ὡς περ ἀριστεύς, τῇ σφενδόνῃ χρησάμενος, τῶν λόγων σου Θεομάκαρ, τὰ τῶν αἰρετιζόντων, κατέβαλες φρυάγματα.

Τὶς ὄντως ἐξείπειν, τοὺς σοὺς πόνους δυνησται, ἀγῶνάς τε καὶ ἰδρώτας, ἐκουσίως οὖς ἔτλης, σαρκὸς ἐξω γενόμενος;

Θεοτοκίον.

Νοῦς οὐκ ἀγγελικός, οὐκ ἀνθρώπινος δύναται, τὸ ἀφραστον ἐρμηνεύσαι, καὶ παρὰ δόξον θαῦμα, τοῦ τόκου σου Πανάχαρτε.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ ε'. Τὴν Δεῖαν ταύτην.

Αἰσαὶ πορεῖαι ἐν ὕδασι, ἐγένοντο παμμάκαρ Ναζάριε, καὶ οὐκ ἐγνώσθη σου, τουτοῖς τὰ ἴχνη ἐν Πνεύματι, οὐ τῇ δυνάμει πάντας ἐχθροὺς κατήσχυνας.

Σωμάτων πάθη ἀνίατα, τῇ Δεῖα ἐθεράπευσας χάριτι, Μάρτυς Ναζάριε· μύρον εὐώδεις πηγάζεις δὲ, τοῖς τῷ σαπτῷ λειψάνῳ σου προστελαζουσι.

Σοφῶς ὁ Δεῖος Προτάσιος, ὁ μέγας τε σὺν τούτῳ Γερβάσιος, πλοῦτον ἐπίκτηρον, καὶ δυναστεῖαν πατήσαντες, τῆς αἰωνίου δόξης κατηξιώθησαν.

Θεοτοκίον.

Τοὺς νόμους Κόρη ἐκαίνισας, τῆς φύσεως Παρθένη κήσασα, Θεὸν ἀθάνατον, σάρκα θνητὴν ἐνδυσάμενον, ἵνα θνητοὺς θεώσῃ δι' ἀγαθότητα.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Σὺ τὸν Ἀβελ, παρεζήλωσας, φέρων τὰς ἀπαρχάς, τῶν σῶν λόγων, ὡς θρεμμαίων θυσίας Κοσμά προφανῶς, προτιθίσι εἰς βρωσιν, τῶν ἀσμάτων τὰ μέλη τὰ κάλλιστα.

Μαρτυρία, συνειδήσεως ἔτλης τὸν βίον σου, θυσιάζων, Ἰσαακ ὡς περ ἄλλον τὸ πρόθυμον, Ἀβραάμ ἐνθίως, ἀληθῶς μμησαίμενος Πάνσοφε.

Αναβάσεις, ψυχοσώστους ὑπέθου ὡς κλίμακα, Πατριάρχης, ἦν ἑώρα τὸ παλαι Κοσμά τηλαυγῶς, ἀνεγκύων πάντας, ἡδυφθόγους βαθμίσι σου εὐθετα.

Μου, τὸν Υἱόν σου, τὰς οὐλὰς ἐξαιλείφειν πταισμάτων ἡμῶν, τῶν ὀρθὰ φρονούντων, Θεότοκον σε Κόρη πανύμνητε. Ὁ Εἰρμός.

Εβόησε, προτυπῶν τὴν ταφήν τὴν τρίμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ φθοράς με ρύσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων.

Κοντάκιον, Ἦχος α'. Χορὸς Ἀγγελικός.

Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ, τὴν τετράριθμον δόξαν, ὑμνήσωμεν πιστοὶ, εὐφημίαις ἀσμάτων, Ναζάριον Προτάσιον, καὶ Γερβάσιον Κέλσιον· οὗτοι ἤθλησαν, μέχρι τομῆς καὶ θανάτου· οὗτοι στέφανον, τῆς ἀφθαρσίας λαβόντες, αἰτοῦσι σωθῆναι ἡμᾶς. Ὁ Οἶκος.

Τῶν Ἀθλοφόρων τὴν ἀθλησιν, τὰ παλαιήματα, καὶ τὸν ἐνδοξον θάνατον, δεῦτε φιλέορτοι ἅπαντες ὕμνοις ἐγκωμίων καὶ ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν, τὴν τετράριθμον φάλαγγα, τὸν σοφὸν Προτάσιον, σὺν τούτῳ Γερβάσιον, καὶ τὸν Δεῖον Ναζάριον, ἅμα Κελσίῳ τῷ θεηγόρω, καὶ νέῳ πεφηνότι· ὅτι πᾶσαν τῶν Ἑλλήνων ἀπετέφρωσαν μανίαν, καθομολογῆντες τὸν Χριστὸν, Θεὸν μέγαν, πρὸ τῶν αἰῶνων βασιλεύοντα σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι· νῦν δὲ μετὰ θάνατον αἰτοῦσι σωθῆναι ἡμᾶς.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ναζαρίου, Γερβασίου, Προτασίου, καὶ Κελσίου.

Στίχοι.

Τὸν Ναζάριον καὶ συναθλοὺς τρεῖς ἅμα, Θεῷ προσῆξε Ναζαρηνῷ τὸ ξίφος.

Σὺν τρισὶ Ναζάριος τμήθη δεκάτῃ γε τετάρτῃ.

Οὗτοι ἤθλησαν ἐν Ῥώμῃ, μετὰ τὴν τελείωσιν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐπὶ Νέρωνος τοῦ Βασιλέως, παρὰ Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου ὠδηγηθέντες πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Ἐν δὲ τῷ εἰκοστῷ ἔτει τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ὁ Ἅγιος Ναζάριος, διὰ τῶν πόλεων τῆς Ἰταλίας διερχόμενος, καὶ κηρύσσων, πολλοὺς πρὸς τὴν πίστιν ἐχειραγωγῆσε. Διὰ δὲ χρόνων δέκα κατήνησεν εἰς τὴν πόλιν Πλακεντίαν, ἐνθα κατέλαβε τὸν Ἅγιον Προτάσιον καὶ Γερβάσιον, βεβλημένους ἐν φυλακῇ ὑπὸ Ἀνουλίῳ ἀρχόντος· καὶ κηρύττων, ἐξωθεῖται τῆς πόλεως· καὶ ἔλθων εἰς πόλιν λεγομένην Κίμελιν, προσλαμβάνεται τὸν Ἅγιον Κέλσιον, τριετῆ ὄντα παῖδα, καὶ αὐτίκα παρὰ Δαινοβίου φρουρεῖται. Εἶτα ἐκίθει ἀπολυθείς, ἔρχεται μετὰ Κελσίου εἰς τὰς πόλεις Τιβερίου, εὐαγγελιζόμενος· καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ Νέρωνος, δεσμεῖται, καὶ θηρίοις ἐκδίδεται. Περιωδιεὶς δὲ, πάλιν καταλαμβάνει τὴν Μεδιόλανον, καὶ εὕρισκει ἐν τῇ εἰρητῇ περιόντας τοὺς Ἁγίους, Γερβάσιον καὶ Προτάσιον· καὶ

αὐθις παρικέμπεται ἐν Ῥώμῃ παρὰ Ἀνουλίου. Ἐνθα σωτηρίας γίνεται αἴτιος τῷ πρὸς πατρός αὐτοῦ πατρί· καὶ εἰς Μεδιόλανον ὑποστρέψας, τέμνεται τὴν κεφαλὴν, ἅμα Γερβασίῳ, Προτασίῳ, καὶ Κελσίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ τοῦ Ποιητοῦ, Ἐπισκόπου Μαΐουμα τοῦ Ἀγιοπολίτου.

Στιχ. Ἀπῆλθε Κοσμᾶς ἐνθα πάσα τερπνότης,
Μίλη λιπῶν τέρποντα τὴν Ἐκκλησίαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος προσλαμβάνεται, κομιδῇ υἱὸς ὧν, παρὰ τοῦ Πατρὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὡς υἱοποιητός· ὃς πλούτῳ πολλῶ κομῶν καὶ κοσμικῇ δόξῃ, προσελάβετό τινα τῶν Ἀσηκρίτων, ἀνδρα πολυμαθῆ καὶ σοφόν, Κοσμᾶν καὶ αὐτὸν καλούμενον· ὃ τὸν τε υἱὸν αὐτοῦ Ἰωάννην, καὶ Κοσμᾶν τὸν υἱοποιητὸν παραδούς, πᾶσαν σοφίαν θεῖαν τε καὶ ἀνθρωπίνην ἐκδιδάσκειν αὐτοὺς ἐξηκριθῶσατο. Οἱ δὲ, δεξιᾶς τυχόντες φύσεως, πᾶσαν ἐν βραχεῖ γραμματικὴν τε καὶ φιλοσοφίαν ὑπ' αὐτοῦ διδαχθέντες, ἐτι ἀστρονομίαν καὶ γεωμετρίαν ἐξασκήσαντες, ἅπασιν αἰδέσιμοι ἀνεδέχθησαν· ὃς δὲ τὴν ἐν ἅπασιν αὐτῶν τελειότητα βούλεται μαθεῖν, ἀπὸ τῶν αὐτοῖς ποιηθέντων συγγραμμάτων ἀκριθῶς εἰσεται. Εἶτα εἰς Λαύραν τοῦ Ἁγίου Σάββα παραγενόμενος, τὸν Μοναδικὸν ζυγὸν ὑπέρχονται· καὶ ὁ μὲν μακάριος Ἰωάννης, Πρεσβύτερος χειροτονεῖται παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων· ὁ δὲ αἰδέσιμος Κοσμᾶς, πολλὰ παρακληθεὶς ὑπὸ πάσης τῆς Συνόδου, Ἐπίσκοπος Μαΐουμα (*) προχειρίζεται. Καλῶς οὖν πολιτευσάμενος, καὶ τὸ ἑαυτοῦ ποιμνιον ἐπὶ νομας σωτηρίους ὁδηγήσας, καὶ εἰς βαθὺ γῆρας ἐλάσας, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σιλβανοῦ.

Στιχ. Μετῆλθεν αὐχὴν Σιλβανοῦ τομὸν ξίφος.
Καίντευθεν ὦφθη Σιλβανός τομεῖς πλάνη.

Οὗτος ὄρμητο ἀπὸ τῆς Γαζαίων χώρας, ἀνὴρ πρῶος, τῇ πίστει ἀκέραιος, τῆς κατὰ Γάζαν Ἐκκλησίας

(*) Ἰσὴν ἦν πόλις παραθαλασσία τῆς Παλαιστίνης, κατὰ τὴν ἀκρὰν τῆς Ἰουδαίας, ἐκ μέρους τῆς Αἰγύπτου, κειμένη, ἐν ἣ ἦσαν αἱ ἀποθήκαι τῶν πραγμάτων, καὶ ὁ ἐμπορικὸς λιμὴν τῆς πόλεως Γάζης, ἀφ' ἧς καὶ ἐξήρτητο, δύο μίλια ἀπέχουσα ἐκείνης, καὶ λιμὴν Γαζαίων καλεσμένη πρότερον. Μετὰ δὲ τὴν τῶν κατοικῶν αὐτῆς ἐπιστροφήν ἐκ τῆς εἰδωλολατρίας εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὁ εὐσεβὴς αὐτὸς Βασιλεὺς, πρὸς ἀποκομὴν τῆς τοιαύτης ἐπιστροφῆς, κατέστησε τὴν πόλιν αὐτῶν ἀνεξάρτητον καὶ αὐτόνομον, μετονομάσας αὐτὴν Κωνσταντιάν, ἐκ τοῦ ὀνόματος Κωνσταντίου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἠκύρωσεν ἔπειτα Ἰουλιανὸς ὁ παραδάτης· ὃς τις, ἀφαιρέσας ἀπ' αὐτῆς καὶ πάντα τὰ προνόμια, καθυπέταξεν αὐτὴν ἐκ νέου εἰς τῆς Γάζης τὴν διαδικασίαν· κατὰ δὲ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν κωδέρησιν δεμίεινε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῆς Γάζης, ἔχουσα ἴδιον αὐτῆς Ἐπίσκοπον (Σωζὸμ. Ἐκκλ. Ἰστορ. Βιβλ. ε. 3, καὶ ἄλλοι).

Τὸ δὲ ὄνομα Μαΐουμα, σημαίνει εἰς τὴν τῶν Φοινίκων διάλεκτον ἑορτᾶς ἢ παίγνια, ἅτινα ἐποίουν ἑορτάζοντες οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων τῆς Παλαιστίνης, παράγεται ἐκ τῆς Φοινικικῆς λέξεως Μαῖμ (Maim), ἣτις δηλοῖ Ἔδατα· καθότι οἱ ναῦται καὶ ἀλιεῖς, παίζοντες ἐν ταῖς ἀκροθαλασσίαις, ἠγωνίζοντο διὰ μερίων στροφῶν καὶ πολλῆς δεξιότητος, ἵνα πίπτωσιν ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐν τῷ ὕδατι, πρὸς τέρψιν τῶν θεατῶν. Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν τὸ πρᾶγμα ἦν ἀπλή καὶ παρέρως παιδιὰ· μετὰ ταῦτα δὲ κατέστη ἑορτὴ κανονικῆ, ὑπὸ τῶν Ἀρχόντων τεταγμένη, ἐν ἡμέραις ῥηταῖς, χάριν τοῦ λαοῦ.

Πρεσβύτερος, γηραλῆς τὴν ἡλικίαν. Ὃς παραστάς ἐπὶ τοῦ Καισαρείων δήμου, μαστίζεται πικρῶς, καὶ τὰς πλευρὰς καταξαινεται. Εἶτα ἐπὶ τῶν ἐν Ζωόροις τοῦ χαλκοῦ μεταλλῶν καταδικασθεὶς, ἐπισκοπικῆς λειτουργίας παρὰ τῶν πιστῶν ἀξιοῦται. Μετὰ δὲ τινα χρόνον, διὰ τὸ βαθὺ γῆρας καὶ τὴν ἀσθενείαν οὐν τεταρχειυμένως, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη παρὰ τῶν εἰδωλελατρῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πατρὸς τοῦ Ἀυτελάμου.

Στιχ. Τὸ πῦρ ὑπελθὼν ἐνθέῳ ζήλῳ Πέτρος,
Τὸ τῆς πλάνης πῦρ σβεννύει τῆς δυσθεῦ.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἀπὸ τῶν ἐρίων Ἐλευθερουπόλεως, κώμης Ἀσίας καλουμένης, ἀνδρείος μὲν καὶ ἀκμάζων τὴν ψυχὴν, νέος δὲ καὶ ῥωμαλῆς τῷ σώματι. Πλείστα δὲ ἀνδρυσάμενος ἐν ταῖς ὑπὲρ εὐσεβείας ἀθλοῖς, καὶ πάντων καταφρονήσας τῶν ἐπεχειῶν, ἐν τῷ ἔκτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Δροκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, θῦμα εὐπρόσδεκτον ἐγένετο τῷ Θεῷ, τὸν διὰ πυρὸς ἀγῶνα τελήσας.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἐπὶ πέτραν, θεῖας γνώσεως ἐρείσαντες, ταῖς βίαις Ἐνδοξοῖ, τῶν καρδιῶν ὑμῶν, ἐχθρῶν μηχανήμασιν, οὐ παρετράπητε, ἀναμέλποντες· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ὡς ἀνέσπερον, ἀθλήσασι δι' αἵματος, ὑμῖν ἀνέτειλε, καὶ εὐφροσύνη σαφῶς, ὑμᾶς διεδέξατο Μεγαλομάρτυρες, ἀναμέλποντας· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ἡγιασάτε, προθύμως διερχόμενοι, πόλει μακάριοι, ὁμολογοῦντες Χριστὸν, τυράννων ἐνώπιον, καὶ πᾶσαν ἴασιν, παρεχόμενοι, τοῖς δεομένοις χάριτι, τοῦ Σωτῆρος Ἀθλοφόροι.

Θεοτοκίον.

Φωτεινότατον, παλάτιον εὐράμενος, Θεὸς τὴν μήτραν σου, ταύτην κατώκησεν, υἱοῦ ἐργαζόμενος, φωτὸς Πανάμωμε, τοὺς κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Ἐπὶ τὸ ὄρος ἀνελθὼν, Πάτερ ἀρετῶν ἐκομίσω, νόμον Θεοῦ καὶ ὡς Μωσῆς, πλανηθέντας ἐφείλκυσας εὐθετα, μελωδῶν ἀξιάγαστε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Ἀὐτὴν αἰρέσεως δεινὴν, ἔστησας φαρμάκῳ τῶν λόγων, τῶν σῶν δογματῶν μελωδῶν, ἐπινίκιον ὕμνον τῷ Κτίσαντι· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Πηγὴ θεόβρυτος ἢ σὴ, Πάτερ ἀναδεδεικται γλώσσα, φλογιζομέναις ἐκ παθῶν ταῖς ψυχαῖς, αἱ πιούσαι κραυγάζουσιν· Ὑπερῦμνητε Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων εὐλογητός εἶ.

Τῶν Μαρτύρων. Ἐξὸς ἢ Παίδας εὐαγεῖς.

Ο ῥθρίζοντες πρὸς τὸν ἐκ Παρθένου, ἐκλάμψαντα παραδόξως μέγαν ἥλιον, Μάρτυρες ἀήττητοι, φῶς ἐχρηματίσατε, καὶ τὸ τῆς πλάνης χάριτι, σκότος ἐλύσατε. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρώμη σου ἢ πάλαι τοὺς ἀγῶνας, κηρύττει Ναζάριε πολυάθλε· ἡ Κωνσταντινούπολις, ᾄδει τὰ τεράστια, τὸ ἱερόν σου λείψανον, πίστει κατέχουσα, καὶ, Κύριον ὑμνεῖτε βοῶσα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο θεῖος Ναζάριος πηγαζῶν, τὰ μύρα τῆς χάριτος προτρέπεται, πάντας τοὺς προστρέχοντας, πίστει ἀπαρύσασθαι, εἰς φωτισμὸν καὶ κάθαρσιν, ἀνακραυγάζοντας· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υμᾶς τοὺς γενναίους Ἀθλοφόρους, Ναζάριον, Κέλσιον, Προτάσιον, αὐθις τὸν Γερβάσιον, πρέσβεις πρὸς τὸν Κύριον, δυνατωτάτους ἔχοντες, πόθῳ κραυγάζομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σαρκὶ ἐνώθεις σοι κατ' ἔσιναν, ὁ πᾶσι τὸ εἶναι παρεχόμενος, ὅλον με ἀνέπλασεν, ὅλον ἀνεκαίνισε, παλαιωθέντα Πάναγνε, ταῖς παραβάσει· διό σε τὴν Παρθένον ὑμνεῖμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Καθαρθεῖς, τὴν ψυχὴν παναοίδιμε, ἀνεδείχθης δοχεῖον τοῦ Πνεύματος· καὶ φωτισμοῦ πληρούμενος, κατεφώτισας πάντας, μέλπειν ἀξίως· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τοῖς ἐπαίνοις σε στέφειν μὴ σθένοντες, πρὸς τοὺς σοὺς ἀποβλέποντες Ὅσιε, χάριν αἰτούμεν ἄνωθεν, δωρηθῆναι ποθοῦσι νῦν ἐξυμνήσαι, τὴν σὴν εὐσημον μνήμην μακάριε.

Νῦν αὐλίζη ταῖς ἄνω γηθόμενος, σὺν χοροῖς τῶν Ἁγίων Πανόλθιε, ὡς τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνάς τε, καὶ τοὺς ἀθλοὺς ἀνύμνεις, πόθῳ κραυγάζων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Γλασμὸν τῶν πταισμάτων μοι δώρησαι, καὶ κακῶν ἀποχὴν παναμώμητε, ταῖς μητρι-

· ταβαῖς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν·
· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῶν Μαρτύρων. Ἐξὸς ἢ. Εὐα μὲν.

Γσχῆ νευρούμενοι Χριστοῦ, τοῦ λύσαντος τὴν κακίαν τῆ ἀλασγοῦ, κλίναντες τῆ τῶν αὐχένα, τὸ τέλος διὰ ξίφους ἐδέξασθε, λυθέντες τῆς σαρκὸς Μεγαλώνυμοι· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Ωραῖοι ἐν σίγμασι σαρκὸς γεγόνατε, καὶ Ἀγγέλοις ὁμοιωθῆτε· νῦν δὲ παρίσασθε τῆ πάντων, γηθόμενοι αἰεὶ ὠραιότητι, μεθέξει σαφῶς καλλυνόμενοι, ὠραιόταταις Πανσεβάσμοι.

Σημείοις καὶ τέρασιν ὑμᾶς ἐκόσμησε, καὶ πρὸ τέλους παναοίδιοι, καὶ μετὰ τέλος ὁ Δεσπότης, Ναζάριε, Προτάσιε, Κέλσιε, Γερβάσιε ἀήττητοι Μάρτυρες· ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Η γίγασται πόθῳ τὴν ὑμῶν, ἢ σύμπασα ἐκτελοῦσα μνήμην σήμερον· χαίρουσι Μάρτυρες καὶ πάντες, Προφῆται σὺν ἡμῖν ἑορτάζουσι· μετ' ὧν ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύσατε, τὰν εὐεργέτην Παμμακάριστοι.

Θεοτοκίον.

Φωνὴν σοι τοῦ Θεοῦ Γαβριὴλ, προσάγομεν, γεγηθότες Κόρη Πάναγνε· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη, Μαρτύρων Ἀποστόλων τὸ καύχημα, καὶ πάντων τῶν πιστῶν τὸ διάσωσμα, Παρθενομήτορ ἀπειρόγαμε.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Γδοῦ νῦν ἐπέλαμψεν ἡμῖν εὐφρόσυμος, θεῖα μνήμη καὶ πανάγαθος, πάντας εὐφραίνουσα ἀξίως, Κοσμᾶ τοῦ Σαυμαστοῦ καὶ θεόφρονος, τοῦ Θεοῦ Μελωδοῦ καὶ τρισμάκαρος· ἦν ἐπαξίως εὐφημῆσωμεν.

Χάριν ἰαμάτων εἰληφῶς Πανόλθιε, ἐν μεθέξει Θεοῦ Πνεύματος, λύσον τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου, τὰ νέφη τῶν παθῶν ἀποδιώξον· πρὸς τρίβους εὐθυπορεῖν με εὐόδωσον, τὰς οὐρανίους ἀξιάγαστε.

Νόμοις καθεπόμενοι τοῖς σοῖς, Μακάριε, ἐξυμνήσαι προθέμεθα, σὴν πρὸς τὰ ἄνω ἐκδημίαν, βεβαίας ἀντιδόσεις ἐλπίζοντες, λαμβάνειν παρὰ σοῦ ἀξυμνήτη, τὸν στεφοδότην ἱκετεύοντος.

Θεοτοκίον.

Νεύρωσον ἡμῶν τὴν τῆς ψυχῆς ἀσθένειαν, Θεομήτορ τῆ δυνάμει σου· λύσον τὸ βάλ-

ἡ κόσμῳ δικαιοσύνης τὸν Ἥλιον, ἀνερμηνεύτως ἀνατείλασα.

Ὁ Ἑὶρμός.

Ἐὶ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσώκησατο· σὺ δὲ Παρθένη Θεοτόκε τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνηθης· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστολιαριὸν τῶν Μαρτύρων.

Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Τὴν τετρακτὺν χορείαν τῶν Ἀθλοφόρων, Ναζαρίον Γερβάσιον, σὺν Κελσίῳ, ὕμνοις ἐγκωμίων καταστέψωμεν, καὶ τὸν κλεινὸν Προτάσιον· ὑπὲρ τοῦ κόσμου γὰρ οὗτοι, ἐξελευῶνται τὸ Θεῖον.

Ἐτερον τοῦ Ὁσίου, καὶ Θεοδοκίου, ὁμοῦ.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθωμεν.

Ἰμνωδιῶν ἐν κάλλεσι, τῆς ἠδίστης σε γλώττης, καὶ Θεοφθάγγοις ἄσμασι, τὴν ἀγνήν καὶ παρθένον, ἀνύμησας Θεοτόκον, ἀληθῶς καὶ κυρίως· μεθ' ἧς Κοσμά Θεόληπτε, παρεστῶς τῇ Τριάδι, σοῦ μιμητὴν, κατὰ νοῦν καὶ πράξιν καὶ θεωρίαν, καὶ μὲ γενέσθαι πρέσβευε, ἱερώτατε Πάτερ.

Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Δίνων, Στιχ. προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Ὁ παμφαέστατος λύχνος, καὶ τηλαυγέστατος, ἢ μελουργὸς κιθάρα, ἢ νευρὰ τῶν εὐσήμων, τοῦ Πνεύματος λογίων, πᾶσιν ἡμῖν, τὰς αὐτοῦ παρατίθεται, μελωδικὰς εὐχίας, καὶ δι' αὐτῶν, κατευφραίνει τοὺς Θεόφρονas.

Στιχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Ὁ μουουργέτης, ἢ λύρα, τοῦ Θείου Πνεύματος, ἢ ἀηδὼν, ὁ τέττιξ, ὁ τῶν θείων ἄσματων, αὐλὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἀδει τερπνῶς, ἐκδιδάσκων τὰ πέρατα, ἐν θεοπνεύστοις τοῖς ὕμνοις δοξολογεῖν, τὴν Τριάδα τὴν ὑπέρθεν.

Στιχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων.

Σὺν ταῖς αὐλοῖς οὐσίαις, ὡς παρισάμενος, τῷ τῶν ἀπάντων Κτίστη, καὶ Θεῷ θείε Πάτερ, Κοσμά τῶν ἐκτελούντων, μνήμην ποιῆ, τὴν φαιδραν σου πανήγυριν, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ παντοίων περιστάσεων.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Ἀυτῖκοῖς ἄσμασι, τὸν πνευματικὸν ἀσματογράφον, εὐφημήσωμεν λέγοντες· Ἐξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσί σου Ὁσιε Πάτερ, καὶ

ὄξυγράφου, καλλιγραφοῦσα ἡμῖν μέλη τὰ σωτήρια, δι' ὧν τὴν κατὰ Χριστὸν οἰκονομίαν, καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος τὸ μέγα μυστήριον, ἀσματοικῶς δοξολογεῖν διδασκόμεθα, αἰτούμενοι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοδοκίον.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ἡ θη τὰ μακρὰν ποιοῦντά με, τοῦ ἀγαθῆ σε Ἰῆ, Ἀγαθὴ καὶ πανάμωμε, πόρρωθι ἀπέλασον τῆς ἀθλίας καρδίας με· καὶ τὸν ζητῆντα καὶ ὠρυσόμενον, καταπιεῖν με κἀκισον λέοντα, ὄφιν τὸν δόλιον, σκολιὸν, καὶ δράκοντα, τὸν πονηρόν, σύντριψον τῷ κράτει σε, ὑπὸ τῆς πόδας με.

Ἡ Σταυροθεοδοκίον.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ σε ὡς ἔβλεπεν, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίνως φρικτῶς ἐκήυθεν. Ἐκλαίει κρᾶζουσα· Οἴμοι τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσεν;

Καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπολύσις.

ᾠδὴ ἑορταστικὴ τοῦ Ἁγίου Ὁσίου Μαρτύρου Λουκιανοῦ.

Τῆ Ἰε. τοῦ αὐτοῦ μηνὸς.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Λουκιανοῦ, Πρεσβυτέρου τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὰ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημεῖωσιν.

Ἄλογον θείας γνώσεως, πεπλουτηκῶς διὰ πίστεως, τῆς πιθῆς ἐβεβαίωσας πολύπλοκα βάσανα, καὶ θυμὸν τυράννων, φέρειν θαραλέως, διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν, καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ἀγαλλίασιν· διὸ σε μακαρίζομεν, Λουκιανέ ἀξιώγαστε, καὶ τὴν θείαν σου σήμερον, ἐκτελοῦμεν πανήγυριν.

Ἐϊρικτὴν πολυχρόνιον, καὶ βιαιώτατον θάνατον, ἐκαρτέρησας Ὁσιε, ἱμάσι πεδύμενος, καὶ λεπτοῖς ὄσραικοῖς, κεντούμενος μάκαρ, καὶ ἀσιτία χαλεπῇ, μακρὰ τε δίψῃ ἐκπιεζόμενος· διὸ σε ἡ οὐράνιος, τρυφὴ σαφῶς διεδέξατο, ὡς ἀήττητον Μάρτυρα, Ἀθλητὰ γενναιοτάτε.

Ἤσποσ σε θαλάττιος, Λουκιανέ εἰσδεξάμενος μεθ' ἡμέρας τριάκοντα, τῇ χέρσῳ ἐκδίδωσιν, Ἰωάνν ὡς παλαι, θηρός ὑπουργία, πρὸς θεοτίμητον ταφὴν, καὶ ἰαμάτων θείαν

Τὸν ῥύπον ἀπόσμηξον, τῆς ταλαιπώρου καρδίας μου, Θεοτόκε, πανύμνητε· καὶ πάντα τὰ τραύματα, καὶ τὰ ἔλκη ταύτης, τὰ ἐξ ἁμαρτίας, ἐναποκάθαρσον Ἀγνή, καὶ τοῦ νοός μου στήσον τὸ ἄστατον, ὅπως τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὴν μεγάλην ἀντίληψιν, μεγαλύνω ὁ ἄθλιος, καὶ ἀγρεῖος οἰκέτης σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Νεκρούμενον βλέψασα, Χριστὸν ἢ πάναγτος Δείποινα, καὶ νεκρῶντα τὸν δόλιον, ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνει τὸν ἐκ σπλαγγῶν, αὐτῆς προελθόντα· καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἐκπληττομένη θρηνοῦσα ἔλεγε· Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάβῃ τῆς δούλης σου· μὴ βραδύνης φιλάνθρωπε, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου οὗτος, οὐ ἢ Ἀκροστιχίς·

Σοῦ Λουκιανέ παμμακάρε μέλπω κλέος.

Ποίημα Θεοφάνους (*).

ᾠδὴ α. Ἦχος δ. Ἄσομαί σοι Κύριε.

Σοφία καὶ χάριτι καὶ δυνάμει, πνευματικῆ Λουκιανέ, ἐκλάμψας ἐφώτισας, λαοὺς καὶ πρὸς ἐπίγνωσιν, Χριστοῦ Μάρτυς ὠδήγησας.

Οπλοῖς εὐσεβείας σε θωρακίσας, ὁ τὴν ἀσθίνειαν ἡμῶν, φορέσας ὡς εὐσπλαγγνος, ἀήτητον εἰργάσατο, ἐχθρῶν Μάρτυς παλαίσμασιν.

Υψος πρὸς οὐραίνον τοὺς εἰς βάθος, κακοπιστίας Ἀθλητᾶ, πεσόντας ἀνεῖλκυσας, δικτύοις τῶν ἐνθέων σου, δογματῶν ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Λόγω τὸν αἰδίων Πατρός Λόγον, ὑπὲρ αἰτίαν καὶ Λόγον, ἀσπόρως συνέλαβες, Ἀγνή καὶ ἀπεκύησας, ὑμῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

ᾠδὴ γ. Τόξον δυνατῶν.

Οἶκον ἀρετῶν λαμπρότητι, Μάρτυς τὴν ψυχὴν σου Θεῷ ἀπετέλεσας, τῶν εἰδώλων δὲ τὰ τεμένη, προσευχαῖς σου κατηδάφισας.

(*) Τὸ Χειρόγραφον ἔχει καὶ ἑτέραν Ἀκολουθίαν κατὰ τὴν ἡμέραν, τοῦ Θεοῦ Εὐθυμίου τοῦ νέου, οὗ ὁ Κανὼν ἀκροστιχίζει οὕτω· Χαίροις τὸ θεῖον τῶν Μοναζόντων ἡμεῶν. Ἐλλάσσεται δὲ ἡ Ἀκολουθία αὕτη ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Σῶμα αἰκισμοῖς παρέδωκας, Μάρτυς τὴν ψυχὴν δὲ ἀσφαλῶς διετήρησας, Ζῦμοι ἄμωμον τῷ Δεσπότη σεαυτὸν προσάξας πάντιμον.

Θεοτοκίον.

Κόρης βρέφος ἀποτίκτεται, ὁ δημουργήσας τοὺς αἰῶνας βουλήματι· ἦν ὑμνοῦμεν ὡς Θεοτόκον, καὶ ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενούντες, περιζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἑστερεώθη, ἐν Κυρίῳ, ἡ καρδία μου.

Καθίσμα, Ἦχος πλ. δ. Τὴν Σοφίαν.

Τῷ τῆς χάριτος λόγῳ τὰς τῶν πιστῶν, ὑπαλείφω καρδίας Λουκιανέ, ἀθλεῖν παρεσκεύασας, καὶ τροποῦσθαι τὸν τύραννον· καὶ καλῶς τὸν δρόμον, τελέσας τὸν ἐνθεον, ἐπὶ τέλει δόξης, Μαρτύρων ἠξίωσαι· ὅθεν συνελθόντες, τὴν ἁγίαν σου μνήμην, τιμῶμεν αἰοῖδιμε, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες, Ἀθλοφόρε πανεύφημε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ος Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς βρέφος δηλοῖς, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζουσι, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Ἀχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν τῷ ξύλῳ ὀρώσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πακάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρῦουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο· καὶ συνοχῆ καρδίας, τὰς κύμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔβρα· Υἱέ μου καὶ Κύριε πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς καὶ θείων ὑφίσασαι, ὄξος καὶ τὴν τρῆσιν πλευρᾶς, γολῆν τε, οἶμοι! καὶ ἦλους μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σοι Σῶτερ, τοῖς θείοις παθήμασι.

ᾠδὴ δ. Ὁ καθημένος ἐν δόξῃ.

Τσχυρὸς κατὰ τῆς πλάνης, ἀνεδείχθης, μακίρις, καὶ πολλῶν ἀλειπτῆς, θείου πρὸς ἀγῶνας ἐκάστοτε· ὑπομονῇ δὲ βασιάνων τὴν

ἀνίσχυρον, ἐταπείνωσας, Μάρτυς ἰσχύν τοῦ ἀ-
λάστορος.

Απλωθεὶς ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἰμάσι τεινόμε-
νος, καὶ λιμῶ καὶ δίψει, τῇ πολυχρονίῳ
τηκόμενος, καὶ λεπτοτάτοις ὀστέροις ἐκκεν-
τούμενος, ἐκαρτέρησας, Λουκιανὲ ἀξιάγαστε.

Νόμον θεῖον καταγγέλλων, ἀνομοῦντας ἐ-
πέστρεψας, καὶ πιεῖν προθύμως, πόμα
μαρτυρίου ὑπέδειξας· μεθ' ὧν εἰς θείας ἐπαύ-
λεις κατεσηκώσας, ἐντροφῶν τῷ ξύλῳ, τῆς
ζωῆς Παναοῖδιμε. **Θεοτοκίον.**

Εκ γαστρὸς σου ἀναλάμψας, τῆς Θεότητος
Ἡλίου, τοὺς ἐν σκότει Κόρη, τῆς πολυ-
θείας ἐφώτισε, τοὺς ἐν σκιά τοῦ θανάτου κα-
τελάμπρυνεν· ὧ κραυγάζομεν· Δόξα Χριστῆ
τῇ δυνάμει σου.

Ωδὴ ε. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Πυρπολήσας Ὅσιε, ἀκάνθας τῶν παθῶν, δι-
ιδρώτων ἀσκητικῶν, ταῖς ῥοαῖς κατέσβε-
σας τῶν ἀγῶνων σου, ἀσεβείας κάμινον, γεν-
ναϊόφρον παμμακάριστε.

Αἰκισμοῖς βαλλόμενος, νικάσιν ἀλγεινῶν, δια-
μένεις πρὸς τὸν Θεόν, ἀτενίζων Ἄγιε σώ-
ζειν δυνάμενον· οὐ χερσὶ τὸ πνεῦμά σου, ἐναπέ-
θου εὐφρανόμενος.

Μακρυνθέντας ἠλεγχες, Θεοῦ τοὺς δυσσε-
βεῖς, καὶ μακραῖς καὶ ὀδυνηραῖς, ἀλγη-
δόσιν ἐνδόξῃ περικυκλόμενος, τῷ Χριστῷ προσ-
ήγγισας, οὐ τὸ πάθος ἐξεκόνισας.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τόκον ἀφθορος, διέμενας Ἄγνη, καὶ
φθορᾶς γένος τῶν βροτῶν, ὡς Θεὸν γεν-
νήσασα ἠλευθέρωσας· διὰ τοῦτο πίστει σε, ὀρ-
θοδόξως μακαρίζομεν.

Ωδὴ ε. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Αθρόγως, τῶν βασάνων διέβης τὸν κλύδω-
να· τῇ παναλιεῖ δὲ παλάμη, ἐκ βυθοῦ
τὸ σῶμά σου δισωθή, τοῖς ποθοῦσιν, ἀσινὲς
Θεομάκαρ ὀρώμενον.

Αγάπη, τοῦ Χριστοῦ πυρπολούμενος Ἐνδόξῃ,
μέχρι θανάτου ἀντέστης, τοῖς τυράννοις
πάνσοφε· διὰ τοῦτο, βασιλείας οὐρανῶν ἠξιώ-
θης γηθόμενος.

Κητώας, ἐκ γαστρὸς Ἰωανν ὁ ῥυσάμενος,
τριημερεύσαντα σώζει, σὲ βυθοῦ θαλάσ-
σης καθυπεργούντων, ἐναλίω, σοὶ θηρῶν μεθ'
ἡμέρας τριάκοντα.

Θεοτοκίον.

Αγνήν σε, περιστεράν καὶ μόνην ἀμίαντον,
ὁ καθαρὸς εὗρε Λόγος, καὶ ἐκ σοῦ τε-

χθῆναι εὐδόκησε, Παναγία, Θεομήτορ Παρθένε
πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε· ἡ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ Δαιμόνων λυθρῆ
» κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον. Πχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Τὸν ἐν ἀσκήσει τὸ πρότερον λαμπρυνθέντα,
καὶ ἐν ἀθλήσει τὸ δεύτερον φαιδρυνθέντα,
πάντες ὡς φωστῆρά σε φαιδρότατον, Λουκιανὲ
τοῖς ὕμνοις, ἐνδόξως σὲ γεραίρομεν. Πρεσβεύων
μὴ παύση ὑπὲρ πάντων ἡμῶν

Ὁ Οἶκος.

Γνώσει τῇ θεῖα καθωπλισμένος, καὶ τὸν νοῦν
θεῖα δόξῃ ἐλλαμφθεὶς, Ἀθλητὰ, τῷ Πνεύ-
ματι φωτιζόμενος, μάχαιρα ὠφθῆς ἐστιλθωμένη,
τὰ ζιζάνια πάντα ἄρθην ἐκτέμνων, αἰρετικῶν
τὰ ἀλλόφυλα δόγματα ἐνδόξῃ· καὶ κήρυξ τῆς
ἀληθείας, πρὸς ζῶν ὑπαλείφων ἅπαντας, τοὺς
εὐσεβῶς προσιόντας σοι, ἐκ κινδύνων δὲ λυτρεῖ-
σαι καὶ θλίψεων. Πρεσβεύων μὴ παύση ὑπὲρ
πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου
Μάρτυρος Λουκιανοῦ, Πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας
τῆς μεγάλης.

Στίχοι.

Ἄρτου στερήσει Λουκιανὸς ἀντέχει,
Τοῦ ζῶντος ἄρτου μὴ στερηθῆναι θέλων.

Λιμῶ Λουκιανὸς δεκάτῃ θάινεν ἠδέτε πέμπτη.

Ούτος, εὐσεβῶν γονεῶν ὑπάρχων υἱός, μετὰ τὴν τούτων
ἀποβίωσιν, πάντα τοῖς δεομένοις σκορπίσας, τῇ μελέ-
τῃ τῶν θεῶν γραφῶν ἐσχόλαζε· διὸ καὶ πολλοὺς Ἰουδαίους
καὶ Ἕλληνας πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ἐπιστάσαστο πίσειν. Κα-
ταλιπὼν δὲ τὴν οἰκίαν πόλιν, καὶ τὴν Νικομηδείαν κα-
ταλαβὼν, τοὺς φόβῳ κολάσεων κατολιγοῦντας τῆς πί-
στεως ὑπέλειπε πρὸς τοὺς ἀγῶνας. Εἰς κάλλος δὲ γράφειν
ἐπιστάμενος, βιβλίον κατέλιπε τῇ Νικομηδείῳ Ἐκκλησίᾳ,
γεγραμμένον οὐκ ἴσως τρισσαῖς (εἰς τρεῖς στήλας διηρημέ-
νης τῆς σελίδος), περιέχον πᾶσαν τὴν παλαιάν τε καὶ τὴν
νέαν Διαθήκην. Τοσούτον δὲ γέγονεν ὑπὲρ ἀνθρώπων, ὡς
τε τὴν πόλιν διερχόμενος, οἷς μὲν ἔθελε θεωρητὸς ἦν, τοῖς
δὲ λοιποῖς ἀθεώρητος.

Περὶ τούτου μαθὼν ὁ Μαξιμιανὸς, καὶ αἰσχυθεὶς τὸ
πρόσωπον ὄφθῆναι αὐτοῦ, ὑπὸ παραπετάσματι αὐτῷ δια-
λέγεται· καὶ γνοὺς τὸ τῆς γνώμης αὐτοῦ ἀμετάθετον, μα-
κρὸν αὐτῷ καταδικάζει λιμὸν. Ἐπὶ πολλὰς εὖν ἡμέρας,
βρώσεως καὶ πόσεως μὴ μεταλαβὼν, ἐν τῇ φρουρᾷ ἐτε-
λεύτησεν· τὸ δὲ σῶμα τούτου προστάζει τοῦ Ἡγμενος ἐρ-
ρίφη ἐν τῇ θαλάσῃ· ἀελφίς δὲ τούτου προστάζει Θεοῦ ἐ-
πὶ τῶν ὤμων φέρων, τῇ χερσὶ παρέπεμψε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
μῶν Σαβίνου Ἐπισκόπου.

Ἡ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Βάρσου, Ἐπισκόπου Ἐδέσσης.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν οὐκ ἐν Ἐδέσσει μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν Φοινίκῃ, καὶ ἐν Αἴγυπτῳ, καὶ Ἐβαίῃ διελαμψεν· ἐν ταῦτοις γὰρ πᾶσιν ἐξάκουστος γέγονε. Καὶ ὁ τότε Βασιλεὺς Βαλεντινιανός, διὰ τὸ εἶναι τὸν Ἅγιον ζηλωτὴν τοῦ ὀρθοῦ δόγματος, πρῶτον μὲν εἰς Ἀράβου τὴν νῆσον οἰκίει αὐτὸν προσέταξεν. Ἐπειδὴ δὲ ἐγνωσθέντα πρὸς αὐτὸν πλήθη οὐκ ὀλίγα, εἰς Ὁξύριον τὴν Αἴγυπτίαν ἐξέπεμψε πολιν. Ὡς δὲ κακεῖ τὸ τοῦτο κλίος συνήγειρεν ἅπαντας, ἔσχετο εἰς φρουρίον τοῖς ἐκεῖσε γειτονέουσι βαρβάραις ὁ τῶν οὐρανῶν ἅγιος ἀπήχθη Προσβύτης. Ἐν δὲ τῇ Ἀράβῳ φασι τὴν ἐκείνου μέχρι καὶ σήμερον διατηρεῖσθαι κλίτην, πλείστης ἡξιομένη τιμῆς· ἐν ταύτῃ γὰρ οἱ νοσοῦντες κατακλιόμενοι, ὑγιαίνουσι διὰ τῆς πίστεως δρέπονται. Μυρία δὲ σημεῖα ἐργασάμενος, ὡς προείρηται, πρὸς Κύριον μετὰ παρρησίας ἀπῆλθε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἀθλήσεως Μοναχοῦ τινος καὶ Μάρτυρος, καὶ ὠφέλιμος διήγησις περὶ αὐτοῦ.

Μοναχὸς τις ἦν ἐν σκήτει, ὑπέκων Πατρὶ ἐπὶ χρόνους τινάς. Οὗτος, φθόνῳ τοῦ μισοκάλου δαίμονος, τῆς ὑπακοῆς ἐκπίσων, ἐξῆλθε, χωρὶς αἰτίας τινός ἐπιδραβῆς, ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ γέροντος, καταφρονήσας καὶ τοῦ ἐπιτιμίου, ἐπιτιμηθεὶς διὰ τὴν τῆς ὑπακοῆς ἀθέτησιν. Κατελθὼν δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ πόλει, ἐκρατήθη παρὰ τῆς ἐκεῖσε Ἀρχοντος, ἀποδύεις καὶ τὸ Μοναχικὸν σχῆμα, ὡς κατεπεύγοντος αὐτὸν ἔσαι τοῖς εἰδώλοις. Ὡς δὲ οὐδῶλος εἶχε τοῦτον καταπειθῆ, βουλεύροι μὲν πρῶτον ἐτυφεν ἀφειδῶς· εἰβ' οὕτω τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἔριψε ἀποτυμηθῆναι προσέταξεν. Ὅν καὶ λαβόντες οἱ παριστάμενοι, ἀπέτεμον τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, τὸ σῶμα αὐτοῦ ἔξω τῆς πόλεως ῥίψαντες τοῖς κυσὶ. Τοῦτον φιλογρηστοὶ τινες, νυκτὸς καταλαβούσης, ἀνελάβοντο, καὶ μύροις καὶ ἔλαιοις εἰλίσαντες, ἔθεντο ἐν γλωσσοκόμῳ, καὶ ἀπέθεντο ὡς Μάρτυρα ἐν τῷ τοῦ Ναοῦ Θεσιαστῆριῳ.

Ἐπιτελουμένης οὖν τῆς θείας Μυσταγωγῆς, καὶ τοῦ Διακόνου ἀναβῶντος τὸ, Ὅσοι κατηχοῦμενοι προέλθετε, οἱ κατηχοῦμενοι προέλθετε· πάντων ὁρῶντων, αὐτομάτως τὸ γλωσσοκόμον ἐξήρχετο, ἀνὴν ἀνθρωπίνης χειρός· καὶ ἔμεινεν ἐν τῷ Νάρθηκι τῆς Ἐκκλησίας ἄχρι τῆς ἀπολύσεως· καὶ πάλιν αὐτομάτως εἰσερχόμενον ἴστατο ἐν ᾧ προετυπώθη τόπω ἴστασθαι. Τοῦτο γινόμενον ἐξέπληττε τοὺς ὁρῶντας. Ὅπερ ἀναμαθῶν καὶ τῆς πᾶν εὐδιακρίτων, ἐδειχθῆναι τοῦ Θεοῦ περὶ τοῦτου, καὶ ταχίαν τὴν λύσιν ἐδέξατο. Ἄγγελος γὰρ ἐπιστάς, φησὶ πρὸς αὐτόν· Τί ἐκθαμβος γέγονας ἐπὶ τῷ γεγενημένῳ; οὐκ ἔλαβον οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, ὡς οἶσθα, ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν, καὶ ἐξ αὐτῶν πάλιν οἱ καθ' ἑστὸς Μα-

εῖν ἀνδρείαν· καὶ τὸν ναόν, ἐν ᾧ τὸ λείψανον ἐναπέκειτο τοῦ Μάρτυρος, καταλαβόντες, καὶ τὴν ἐκκλησίαν παρανοοῦσαντες τοῦ Μάρτυρος, τὴν συγχώρησιν ὁμοῦ ἐποίησαντο· καὶ τοῦτον κατασπαράξαντες, ἔστησαν εἰς δοξολογίαν· καὶ τῆς θείας Μυσταγωγῆς τελεσθείσης, μεμνημένος ὁ Μάρτυς ἀσάλευτος ἐν τῷ Θεσιαστῆριῳ κείμενος ἔκτατε καὶ μέχρι τοῦ νῦν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ διασώσας ἐν πυρὶ.

Ρύμην ῥημάτων σαφῶν, τύραννος διώκτης μὴ φέρων, καὶ θανατοῖ σε καὶ βυθῶ, θαλασσίῳ προσρίπτει τὴν ἄνω σοί, προξενῶν ὡς οὐκ ὤετο, βασιλείαν εἰς αἰῶνας καὶ θείαν δόξαν.

Μὴ προσκυνήσας τοῖς γλυπτοῖς, γόνυ τε μὴ κάμψας εἰδώλοις, εἰς πῦρ ἐβλήθης θλαβερὸν, εἰς βασάνων εἰσῆλθες τὴν κάμνον, δροσιζόμενος Πνεύματος, δροσοβολῶ δυναξείᾳ θεόφρον Μάρτυς.

Νενεκρωμένους καὶ βυθῶ, τῆς Ἑλληνικῆς ἀθείας, καταποθέντας τοὺς λαοὺς, ζωηφόροις σου λόγοις ἀνεῖλκυσας, μελωδῶν Ἀξιάγαστε· Ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένος ὁ καρπὸς, τῆς εὐλογημένης γαστρὸς σου, ὃν εὐλογοῦσιν οὐρανῶν, αἱ Δυναμίεις βροτῶν τε συστήματα, ὁ ἡμᾶς λυτρωσάμενος, τῆς κατάρας τῆς ἀρχαίας Εὐλογημένη.

ᾠδὴ η'. Παῖδες εὐαγεῖς.

Λιμῶ νοητῶ τοὺς ἑκτακέντας, τῷ ἄρτῳ τῶν λόγων σου ἐστήριξας, μόνον σέθειν Κύριον, ἄρτον τῆς ζωῆς ἡμῶν, καθυποδείξας Ἐνδοξε, ὃ πάντες ψάλλομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πατήσας δεινὰς μηχανουργίας, ἐχθροῦ τοῦ ἀπατεῶνος τῆ ἀθλήσει σου, ἤρθης πρὸς περιδοξον, ὕψος Ἀξιάγαστε, καὶ τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας, βῶν τὰ τάγματα· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ο ξένων πραγμάτων τελεσθέντων, ἐν σοὶ Δουκιανέ Μάρτυς αἰδοίμε! κόλπος γὰρ

Και γλωσση Περσικη και κηρυξ, αγγελον
Θεοτόκον σε κηρύττομεν· Κύριον γάρ
ἔτεκες, σάρκᾳ περικείμενον, καὶ ἐν δυοῖν ταῖς
φύσεσι κατανοημένον· ὃν πᾶσαι ἕρανῶν αἱ Δυ-
νάμεις, ἀνυμνολογῶσιν, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

» **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ Τόκος
» τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυ-
» πούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενον, τὴν οἴκου-
» μένην ἅπασαν ἀγειρεῖ ψάλλουσαν· Τὸν Κύ-
» ριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ δ'. Εὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Λάμπει σου Σοφὴ τὸ ἱερόν μνημόσυνον, ταῖς
ἀκτίσι ταῖς τοῦ Πνεύματος, νέφος παθῶν
διασκεδάζον, φωτίζον εὐσεβῶν τὰ συστήματα,
καὶ φλέγον τῶν δαιμόνων στρατεύματα· ὃ ἐκ-
τελοῦντας ἡμᾶς φύλαττε.

Ελύθης τοῦ σώματος δεσμῶν Μακάριε, καὶ
πρὸς ὕψος ἐπουράνιον, χαίρων ἀνέπτῃς
καὶ ἐπώφθῃς, ὠραῖος τῶν στιγμάτων τερπνό-
τησι, Θεῷ τῷ Ποιητῇ ᾧ παρίστασαι, μετὰ
Μαρτύρων εὐφραϊνόμενος.

Ο Μάρτυς ἡμῶν Λουκιανὸς συνήγαγε, εὐφη-
μῆσαι τούτου σήμερον, ἄθλους λαμπροὺς
καὶ τοὺς ἀγῶνας, τὴν μέχρι τελευτῆς γενναϊό-
τητα, θαυμάτων τε τὴν χάριν τὴν ἀφθονον· ὃν
ἐπαξίως μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Σοφίας δοχεῖον ὑπὲρ νοῦν τῆς κρείττονος,
ἀνεδείχθης Κόρη πάναγνε, ἔμψυχον θρόνος
τε καὶ πύλη· διό σε τῶν βροτῶν τὰ συστήματα,
Ἀγγέλων τε δοξάζει στρατεύματα, μόνῃ τῶν
πάντων ὑπερέχουσαν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**ὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν
» κατάραν εἰσώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε
» Θεοτόκε, τῷ τῆς κυοφορίας βλαστήματι, τῷ
» κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνησας· ὅθεν σε πάν-
» τες μακαρίζομεν.

Ἑξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Πνευματικῆς ὡς ἔμπλεως, χάριτος καὶ σο-
φίας, Λουκιανὲ πανεύφημε, τὴν θεό-
πνευστον Μάρτυς, Γραφὴν ἠρμήνευσας πᾶσαν·
πλάνην δὲ τῶν Ἑλλήνων, ἠλεγξας τὴν πολυ-
θεον, καὶ ψευδώνυμον γινώσιν· τὴν δὲ Χριστοῦ,

ρήτως, διπλοῦν τῇ φύσει Παρθένε, ἐν μιᾷ ὑπο-
στάσει· ὃν ἐκτενωῶς ἰκέτευε, σῶσαι τοὺς σέ
ὑμνοῦντας, ἐκ πειρασμῶν, καὶ κινδύνων Δε-
σποινα Θεοτόκε· σοὶ γὰρ τὸ Χαῖρε κράζομεν,
προστασία τοῦ κόσμου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθροῦ, ὡς συνήθες,
καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ 15' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λογγίνου
τοῦ Ἑκατοντάρχου, τοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμοια,

Ὦδὸς δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὸν βροτὸν χρηματίσαντα, καὶ Σταυρῷ ὁ-
μιλήσαντα, καὶ ἡλίου ἔλλαμψιν ἀμαυρώ-
σαντα, καὶ ἐκ πλευρᾶς ἀναβλύσαντα, σωτήριον
ἄφεισιν, κατιδῶν μετὰ Ληστοῦ, τοῦ εὐγνώμονος
Ἐνδοξε, ὠμολόγησας, καὶ Θεὸν καὶ Δεσπότην
ἐκουσίως, ὑπομείναντα τὰ πάθη, δι' εὐσπλαγ-
χίαν ἀμέτρητον.

Τὴν κατάκαρπον ἄμπελον, ἐπὶ ξύλου θεώ-
μενος, ἠρτημένην Ἐνδοξε καὶ πηγάζουσαν,
οἶνον ζωῆς καὶ ἀφέσεως, τὰ χεῖλη ὑπέθηκας
τῆς καρδίας καὶ πιών, εὐφροσύνης πεπλήρω-
σαι, τὴν κατάπικρον, ἀπιστίαν ἐμέσας ὡς
ἐχέφρων, ὡς τοῦ χείρονος τὸ κρεῖττον, περιφα-
νῶς προελόμενος.

Θανατώσας τὸν τύραννον, εὐτολμία τῶν λό-
γων σου, πρὸς σφαγὴν ἐκούσιον ἠτομό-
λησας, οὐ δειλιάσας πανεύφημε, Λογγίνε τὸν
θάνατον, τὴν ἀθάνατον ζωὴν, προξενοῦντά σοι
χάριτι· ὅθεν πίστει σου, τὴν πανέορτον μνήμην
ἐκτελοῦμεν, δυσωποῦντές σε πρεσβεύειν, ὑπὲρ
ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Εν τῷ πάθει σου Χριστέ, τὸν ναὸν θεωρή-
σας διαρράγέντα Λογγίνος ὁ Ἑκατόνταρ-
χος, Ὑἱὸν Θεοῦ σε εἶναι τοῖς Ἰουδαίοις ἐκήρυτ-
τεν· Ὅθεν οἱ δεινοὶ, τὴν θείαν κάραν αὐτοῦ
τεμόντες τῷ ξίφει, ἐν κοπρίᾳ ἐρρίψαν· γυνὴ δὲ

βρωμέν σοί. Ο τούτον στεφανώσας, ὑπὲρ σου ἀθλήσαντα, ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα τῆς καρδίας φώτισον, τοῦ δοξάζειν σε Θεόν, τὸν ἐν σταυρῷ προσηλωθέντα, εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Μόνον ὑπὲρ ἅπαντας, υἱὸς ἀνθρώπων ὁ τάλας μόνος ἐπλημέλησα, τὰ καὶ λόγῳ ἀφθεγνικτα, καὶ ἀκούσματι, μηδαμῶς ἄχραντε, φορητὰ πέλοντα· διὰ τοῦτό σου καὶ δέομαι· Σύγγνωθι Δέσποινα, σύγγνωθι καὶ δός μοι μετάνοιαν, δός μοι ἐξομολόγησιν, δός μοι στεναγμούς τε καὶ δάκρυα· ἵνα διὰ τρίτων, συντριβῶν τὴν καρδίαν μου αἰεὶ, κράζω τὸ, Ἥμαρτον, ἡμαρτον, ἱλάσθητι σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ρομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διελήλυθε, Παναγία Δέσποινα, ὅτε ἔβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λάμπαντα, ἀπορρήτῳ λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριτον, Σταυρῷ ὑψούμενον, ὄξος καὶ χολὴν τε γεύομενον, πλευράν τε ὀρυττόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἠλούμενον· καὶ ὀδυρομένη, ὠλόλυζες βοῶσα μητρικῶς· Τί τοῦτο, τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν μυστήριον;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Εν τῷ Σταυρῷ παρεστηκώς, καὶ τὰ γενόμενα σκοπῶν, τὸν σταυρωθέντα ἐπὶ ξύλου, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον ἑωρακώς, ἐβόας πρὸς αὐτόν· Ἐν τῇ βασιλείᾳ σου μνηστήτί μου Κύριε. Διὸ καὶ ὁ Σωτὴρ ἐφώνει σοί· Μακάριος εἶ Λογγίνε, καὶ τὸ μνημόσυνόν σου εἰς γενεάν καὶ γενεάν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα εἰς σέ, Παρθένε ἀνατίθημι· μὴ παρίδης, ἀλλὰ σπεῦσον ἀγαθῇ, ῥυσθῆναί με ἐν τάχει, παθῶν τῶν ἐνοχλούντων, καὶ καθ' ἐκάστην πολεμούντων με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὄρωσα ἡ παναίματος, Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικῶς, ὠδύρετο βοῶσα· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε.

Ὀκτωήχου καὶ τοῦ Ἁγίου, σὺ τῷ Ἀκροστιχίς.

Τὸ Λογγίνου μέγιστον ὑμνήσω κλέος. Ἰωσήφ, ἄδης α. Ἦχος δ'. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Ταῖς θείαις, φωτοχυσίαις Ἐνδοξε, περιλαμπόμενος, καὶ σὺν Ἀγγέλων τάξει Χριστῷ, τῷ Θεῷ παριστάμενον, τὴν φωτοφόρον μνήμην σου, τοὺς ἐκτελοῦντας καταφαίδρυνον.

Οὐδέν σε, τῆς πρὸς Θεὸν ἐνώσεως, Μάρτυς ἐχώρισε, κεχωρισμένον πάσης σαρκικῆς, ἡδονῆς διὰ πίστεως, καὶ καθαρῶς τῷ ἔρωτι, τῷ ἀκροτάτῳ ἐνηδόμενον.

Λατρεύων, Θεῷ τῷ ζῶντι ἐνδοξε, Λογγίνε πάνσοφε, νεκρῶς ξοάναις μάκαρ οὐδαμῶς, σὺ λατρείαν προσένειμας· διὸ πρὸς ἀτελεύτητον, θανατωθεὶς ζωὴν κατήντησας.

Θεοτοκίον.

Ο Λόγος, ὁ τοῦ Θεοῦ ἐν μήτρᾳ σου, λόγῳ συνείληπται, τῆς ἀλογίας ῥύσασθαι βροτῶν, βουληθεὶς ἀγαθότητι, Παρθενομήτορ ἄχραντε, εὐλογημένη παναμώμητε.

Ὡδὴ γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Γνωρίσας ἐπὶ Σταυροῦ, Υἱὸν Θεοῦ τὸν ἀληθινὸν Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν πάσχοντα, τούτῳ ὀλοφύχως ἐπίστευσας.

Γῆ ὡσπερ πίων ἡ σὴ, ψυχὴ λαβοῦσα λογικὰ σπέρματα, στάχυν Σοφῆ ὠριμον, θείας εὐσεβείας ἐβλάστησεν.

Ιστίῳ τῷ τοῦ Σταυροῦ, τὸ τῶν βασάνων διελθὼν πέλαγος, τοὺς γαληνοὺς ἐφθασας, ἐνδοξε λιμένας γηθόμενος.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦσάν μου τὴν ψυχὴν, ταῖς τῶν παθῶν ἐπαγωγαῖς ἴασαι, Μήτηρ Θεοῦ πάναγνε, καὶ πρὸς σωτηρίαν κατεύθυνον.

Ὁ Ἡμέρος.

» **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σε, Χριστέ· ἵνα κράζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Σταυρωθέντα κατεῖδες τὸν Λυτρωτὴν, καὶ αὐτοῦ ταῖς ἀκτίσι καταυγασθεὶς, σκότος τὸ βαθύτατον, τῆς ἀγνοίας ἀπέφυγες, καὶ πρὸς θείαν γνῶσιν, σαυτὸν μετερῤῥύθμισας, πιστωθεὶς ὡς ἔστι, Θεὸς ὁ ὀρώμενος· ὅθεν καὶ ἀθλήσας, τοῖς χοροῖς ἠριθμήθης, Λογγίνε μακάριε, τῶν Μαρτύρων γηθόμενος· μεθ' ὧν πάντοτε ἐνδοξε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν

πταισμάτων ἄφεισιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτάζουσι πόθω, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου Παρθένε τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντουμένην Πανάμωμε, ἀμαρτιῶν τῷ φόρτῳ, φανεῖσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα Ἄδου, πεσεῖν κινδυνεύουσαν· φθάσον Θεοτόκε, τῇ Ψερμῇ σου πρεσβείᾳ, καὶ σῶσον παρέχουσα, σὸν λιμένα τὸν εὐδίων, ἵνα πίστει κραυγαῖζω σοι· πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναί μοι τὴν ἄφεισιν· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ δούλος σου Δέσποινα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς Ψεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυζε δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀνεβόα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν· τὰ δὲ σπλάγγνα μὲ φλέγονται, ὀρώσης σε τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγγνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγγνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεισιν τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

ᾠδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

Οχυρώτατον κτησάμενος ἐν τῇ πίστει, τὸν λογισμόν μακάριε, ἀνίσχυρον πλάνης, ἔλυσας ὀχυρώμα, Λογγίνε καὶ ἐκράζεις· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Υψωθέντα καὶ τῷ ξύλῳ προσηλωθέντα, τὸν ἀπαθῆ Ψεώμενος, Κύριον τῆς δόξης, τοῦτον ὠμολόγησας, Υἱὸν Θεοῦ ἐνδοξε, πάσχοντα οἰκειῶ Ψελήματι.

Μαραινόμενον τὸν θάνατον τῷ θανάτῳ, τοῦ ἀπαθοῦς Ψεώμενος, ἔσπευσας Λογγίνε, δι' αὐτὸν τεθνήξασθαι, καὶ ζῆν μετὰ θάνατον, σὺν τοῖς εὐκλεῶς ἐναθλήσασιν.

Θεοτοκίον.

Ενωθέντα καθ' ὑπόστασιν ἐν γαστρὶ σε, καὶ γεγονότα ἄνθρωπον, Ἀχραντε, τὸν Λόγον, ὑπὲρ λόγον τέτοκας, διπλοῦν ταῖς Ψελήσεσι, καὶ ταῖς ἐνεργείαις δεικνύμενον.

ᾠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Γῆς πάσης ἀληθῶς, γεγονῶς παρεπίδημος, ἐν στίγμασιν Ἀθλοφόρων, ὠραιώθης Λογγίνε, καὶ γῆν πράεων ᾤκησας.

Γσχυσας τοῦ Σταυροῦ, τῇ δυνάμει φραξάμενος, ἀνίσχυρον τῶν τυράννων, Ἀθλοφόρε Λογγίνε, τροπώσασθαι ἀπόνοιαν.

Στήσας ἐν ἀσφαλεῖ, Ψεμελίῳ καρδίας σου, Ἀήττητε ταῖς κινήσεις, πειρασμῶν ἐπικλύσει, ἀσάλευτος διέμεινας.

Τὴν μόνην τὸν Θεόν, ἀπειράνδρως κηύσασαν, ὑμνήσωμεν Θεοτόκον, δι' αὐτῆς οἱ σωθέντες, καὶ πόθῳ μακαρίσωμεν.

ᾠδὴ ε'. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ορῆτε, καὶ τὴν γῆν σαλευθεῖσαν Ψεώμενος, ἐν τῇ τοῦ πάθους ἡμέρᾳ, ἀπιστίας στάσεως ἐσαλεύθης· καὶ τῇ πίστει, ἐνιδρύθης Λογγίνε τοῦ πάσχοντος.

Νόησιν, ἀληθῆ καὶ τελείαν καὶ ἔμφρονα, ἀναλαβεῖν ἠδυνήθης, καθορῶν τὴν κτίσιν ἀλλοιουμένην· καὶ πρὸς Ψεῖαν, ἠλλοιώθης Λογγίνε ἐπίγνωσιν.

Υπέστης, χαλεπὴν τιμωρίαν γηθόμενος, καὶ τὸν αὐχένα τῷ ξίφει, ἀδιστακτῶ γνώμη τμηθεῖς Λογγίνε, διακόπτεις, κεφαλὰς δυσμενῶν διὰ πίστεως.

Θεοτοκίον.

Μάρανον, καὶ προῤῥίζους Πανάμωμε ἔκτιλον, ταῖς ἀκανθῶδεις ἐννοίαις, τῆς ἐμῆς καρδίας· καὶ καρποφόρον, ταύτην δεῖξον, μεσιτεία σου Κόρη πανάμωμε.

Ἡ Εἰρήμὸς.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρη
» κεικαθαρμένη, τῷ δὲ οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς
» σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εύφροσύνως γέγηθεν ἡ Ἐκκλησία, ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον, τοῦ ἀοιδίμου ἀθλητοῦ, Λογγίνου ἀνακραυγαῖζουσα· Σὺ μου τὸ κράτος, Χριστέ καὶ στερέωμα.

Ἡ Οἴκος.

Τὸν ἕρανὸν σκότει πολλῶ, τὴν γῆν τε σε γμένην, καὶ πέτρας ῥηγνυμένας, ναῖ τε τὸ καταπέτασμα σχισθὲν εἰς δύο Ψεωρῶν ἐν τῷ Ψεῖῳ πάθει τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀθλητῆς, Θεοῦ Υἱὸν αὐτὸν ἐγνώρισε, πάσχοντα τῇ οἰκειᾷ εὐσπλαγχνίᾳ, ἀπαθῆ δὲ ὄντα τῇ Θεότητι καὶ δόξῃ, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι Ἁγίῳ συνέχοντα τὸ πᾶν καὶ διακρατῆντα, ὡς Θεὸν ἀληθινὸν καὶ Βασιλέα· ὅθεν ἐν χαρᾷ Λογγίνος ἀνακραυγαῖζει· Σὺ μου τὸ κράτος Χριστέ καὶ στερέωμα.

Συναξάριον.

Τῇ 15'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λογγίνου τοῦ Ἐκατοντάρχου.

Στίχοι.

Υἱὸν Θεοῦ λέγων σε Χριστέ καὶ πάλιν, Λογγίνος ὡς πρὶν τέμνεται τὸν αὐχένα.

τον ηγεμόνα της Ιουδαίας. Προσετάγη δε παρεκκείνου υπερηφάνως εἰς τὰ τιμίαια πάθη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν σταύρωσιν, καὶ μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἑκατὸν στρατιωτῶν φυλάξαι τὸν τάφον μετὰ τῆς Κουστοδίας, ἧτις ἦν τάγμα στρατιωτῶν. Ἰδὼν δὲ τὰ ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ γενόμενα θαύματα, τὸν σεισμόν, τὴν τοῦ ἡλίου εἰς σκοτὸς μεταβολήν, τοὺς ἀνείγντας τάφους, καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν νεκροὺς ἐκπηδήσαντας, καὶ τὰς σχισθείσας πέτρας, ἀνεθόνησε μέγα, εἰπὼν· Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος· ἔθεν καὶ τὰ διδόμενα αὐτῷ ἀργύρια παρὰ τῶν Ἰουδαίων, ἐπὶ διαβολῇ τῆς Ἀναστάσεως, ἀπέσεισάτο μεθ' ἑτέρων δύο στρατιωτῶν, οἱ ὕστερον σὺν αὐτῷ ἐμαρτύρησαν.

Καταλιπὼν οὖν τὴν ἐπικειμένην αὐτῷ στρατείαν, καὶ τὴν οἰκίαν χάραν καταλαβὼν, ἀποστολικῶς τὸν Χριστὸν ἀνακήρυττε Θεόν. Πεισθεὶς δὲ ὁ Πιλάτος, μᾶλλον μειοῦν διαφθαρεὶς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων χρήμασι, διὰ γραμμάτων κατηγορεῖ τοῦ Λογγίνου πρὸς τὸν Τιβέριον, ὡς κατέλιπε τὴν οἰκίαν στρατείαν, καὶ ὡς ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ διάγει, τὸν Χριστὸν καταγγέλλων Θεόν. Τέμνεται οὖν αὐτίκα τὴν κεφαλὴν μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ δύο στρατιωτῶν, τοῦτο τοῦ Τιβερίου κελεύσαντος, καὶ ἤχθη ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐκ Καππαδοκίας εἰς Ἱερουσαλήμ, τοῦ πληροφορίου λαβεῖν τὸν Πιλάτου καὶ τοὺς Ἰουδαίους τῆς αὐτοῦ ἀναιρέσεως, ἐφ' ᾧ τὸν Πιλάτου λαβεῖν τὰ συμπεφωνηθέντα· καταχώννυται δὲ πρὸ τῆς πόλεως ἡ τιμίαια αὐτοῦ κεφαλὴ ἐν κόπρῳ τινί.

Χρόνοις δὲ πολλοῖς ὕστερον, γυνὴ τις ἐκ Καππαδοκίας, τὴν ἐνέργειαν ἀποβαλοῦσα τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τὴν ὀπτικήν ἀπολέσασα δύναμιν, τὰ Ἱεροσόλυμα κατέλαβε μεθ' υἱοῦ μονογενοῦς, ὡς ἐν τοῖς Ἁγίοις τόποις εὖρεῖν δυνησομένη τῆς πηρωσεως ἰασιν. Προσεθείσης δὲ αὐτῇ καὶ τῆς ἀποδιώσεως τοῦ παιδός, διπλὴν ἐτραγῶδει τὴν συμφορὰν. Ὅταν δὲ ταύτῃ ἐπιφανεῖς ὁ μακάριος Λογγίνος, καὶ ὅς εἴη γνωρίσας αὐτῇ, καὶ ἔνθα κέκρυπται ἡ ταύτου κεφαλὴ μινύσας, προτρέπει αὐτὴν ἀνορούσασαν ταύτην λαβεῖν, καὶ οὕτω τυχεῖν τῆς ἰάσεως, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς ἐν δόξῃ ὄντα θεάσασθαι. Ἐπί δὲ πρὸς ταῦτα πρόθυμος ἐγένετο ἡ γυνή, διῦπνισθεῖσα, καὶ τὴν κόπρον εὐρούσα, καὶ ταῖς χεραὶ διασκάψασα, τὴν κεφαλὴν ἀνείλιτο· καὶ ἐκ τῆς ἀβλεψίας, τὴν ὀπτικὴν ἐνέργειαν ἔλαβε, καὶ τὸν υἱὸν ἐν δόξῃ ὄντα ἰδεῖν συνόντα τῷ Ἁγίῳ, καὶ τῆς παρ' αὐτῷ τιμῆς ἀπολαβόντα.

Ἐν μιᾷ οὖν σφοδρῷ τό, τε λείψανον τοῦ παιδός καὶ τοῦ Ἁγίου τὴν κεφαλὴν κατατίθει· τῆτο γὰρ παρ' αὐτῆ προσετέτακτο· καὶ τὴν Καππαδοκίαν κατέλαβε, παθοῦσα τῷ Σαουλ παραπλήσια, ὡς, τὰς πατρικὰς δυνεὺς ζητῶν, βασιλείαν εὐρατο· καὶ αὐτῇ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν πῆρωσιν ἀποβαλέσθαι ζητοῦσα, καὶ τούτου τετύχηκε, καὶ θέρμον προστάτην τὸν Ἅγιον ἔκτοτε εὐρατο. Ὅθεν καὶ ναὸν τῷ Μάρτυρι περικαλλῆ ἀνεγείρασα, κακεῖ τὰ Μαρτυρικὸν καταθεῖσα λείψανον, πηγὰς ἰαμάτων καὶ αὐτῇ καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς κατεπλούτησεν, εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων δύο Μαρτύρων, τῶν συνανααιρεθέντων τῷ ἁγίῳ Λογγίνῳ.

Στίχ. Φθαρτὴν στρατείαν ἐκλελοιπυῖα ξίφει,

Δυσὶ συναθλῶν ἐστρατεύθη Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Διοντίου, Δομετίου, Τερεντίου, καὶ Δομνίνου.

Στίχ. Μαλὸς βραχεῖαν γῆς λιπῶν παροικίαν,

Πόλου κατοικεῖ τὴν μακρὰν κατοικίαν.

Ὅτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἦν ἐν Μαλὸς, καταλιπὼν πλεόντων καὶ συγγένειαν, ἐν ἐρήμοις καὶ ἀεικήτοις τόποις προσεκαρτέρει, νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις καὶ πάσαις ἄλλαις κακοπαθείαις χαίρων. Ἦν δὲ τὸ εἶδος αἰεὶ χαροποιός· θαύματα ἐξαισία τῇ ἐπικλήσει τοῦ Χριστοῦ ἐργαζόμενος, λεπρούς καθαρίζων, δαίμονας ἀπελαύνων, τυφλοὺς τὸ βλέπειν χαρίζόμενος· καὶ ταῦτα μὲν ἐποίει ἐτι ζῶν. Ἀπελθὼν δὲ πρὸς Κύριον, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ τῇ γῇ καταλιπὼν, εὐώδης μύρον ἀπὸ τούτου πηγάζειν, εἰς ἰασιν καὶ ἀποτροπὴν παντὸς ἐναντίου συναντήματος, καὶ νοσημάτων ἀνηκίστων, ἐκ Θεοῦ χάριμ ἔληψε· τοὺς γὰρ δοξάζοντάς με, φησὶν ὁ Κύριος, δοξάσω· ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον, ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἐδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Νομίμως Μάρτυς, ἐναθλήσας ἀνδρεία γνώμη ψυχῆς, πάσας ἀνομοούντων ἡσχυνας τὰς βουλαῖς, καὶ νομίμως ἐστεφάνωσαι, Εὐλογημένος εἰ ἀναβῶν, τῆς δόξης ὁ Κύριος.

Ἡθεῖα χάρις, ἐπιφοιτῶσα τοῖς λειψάνοις σου, πάσαν ἀλγηδόνα λύει τῶν εὐσεβῶς, προσιόντων σοι Μακάριε, καὶ κηρυττόντων σε, ἀληθείας ἀήττητον Μάρτυρα.

Σαρκὸς θνησκούσης, οὐκ ἐφείσω Λογγίνε διὰ Χριστόν· θύειν ἀπηνήσω δαίμοσι καὶ σαυτὸν, τῷ Θεῷ θυσίαν ἀμωμον, χαίρων προσήγαγες, διὰ ξίφους τμηθεὶς ἀξιάγαστε.

Θεοτομίον.

Ὁς καθαρὸν σε, ὁ καθαρὸς Λόγος κατώκησε, Κόρη, διὰ σοῦ καθάραι τοὺς μολυσμῆς, τῶν ἀνθρώπων προελόμενος· εὐλογημένος γὰρ ὁ καρπὸς, τῆς κοιλίας σου πέφυκεν.

Ἐδὴ η'. Χεῖρας ἐπιτεάσας.

Κοιμίσας τὸ πρὶν τὰς τῆς σαρκὸς, κινήσεις Ἐνδοξε, ταῖς ἐργηγόρσεσι, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον ὑπνωσας, τὸν γλυκὺν ὑπνον αἰδίμε, θανατωθεὶς διὰ Χριστόν, τὸν ἐπὶ ξύλου Σταυροῦ, ἀφυπνώσει θεῖα, νεκροῖς τὴν ζωὴν ἀναβλύσαντα.

Ἀόγη κεντηθέντα τὴν πλευρὰν, Μακαριώτατε, καὶ αἷμα βλύσαντα, Θεὸν ἐώρακας ἀνθρώπων, διὰ σπλάγχνα χρηματίσαντα, καὶ κατετρώθης τῷ αὐτοῦ ἠδίστῳ ἔρωτι, ἀναμέλτων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἐσθεσας πυρὰν εἰδωλικὴν, αἱμάτων ρεύμασι, Λογγίνε πᾶνσοφε, καὶ κατενέπρησας,

ἔλλαμψιν, τὴν ἀχλὺν Δογγίνε ἔλιπες, τῆς δυσσεβείας καὶ φωστήρ, ὡφθης φωτίζων ἡμᾶς, τοὺς βωδῶντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Στόματι καὶ γλώσση καὶ ψυχῇ, ἀνακηρύττω σε Θεογεννήτριαν, καὶ ἱκετεύω σε Ἄχραντε· Τὴν καρδίαν μου καταύγασον, τῷ φωτισμῷ σου, καὶ δεινοῦ σκότους με λύτρωσαι, ἐκβοῶντα· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

• Χεῖρας ἐκπετάσας Δαυιδ, λεόντων χάσματα, ἐν λαϊκῷ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβησαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταὶ Παῖδες κραυγάζοντες·
• Εὐλογοῦτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδὴ δ'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ἰσχύς μου καὶ ὑμνησις Λόγος, ὁ ἐν Σταυρῷ χεῖρας ἀπλώσας, Μάρτυς τοῖς ἀνόμοις ἐβόας· αὐτοῦ τὸ πάθος τὸ παμμακάριστον, ἐξεικονίζων θάνατον, ἐθελουσίως καθυφίσταμαι.

Ὡς περικαλλῆς ἀθλοφόρος, χαριτωθεὶς μάρτυς Δογγίνε, ὄλος ὠραιότατος ὡφθης, καὶ τῷ ὠραίῳ Λόγῳ παρίστασαι, ταῖς ἀμοιβαῖς τῶν πόνων σου, πλουσιωτάτως νομιζόμενος.

Σὲ τὸν διαυγέα φανέντα, ἥλιον ἀδυτον Δογγίνε, καὶ μαρμαρυγαῖς ἰαμάτων, τὴν αἰκουμένην πᾶσαν φωτίζοντα, καὶ τὴν ἀχλὺν σκεδαίζοντα, τῆς ἀγνωσίας μακαρίζομεν.

Ἡρῆς πρὸς μονὰς οὐρανίους, καὶ τοῖς χοροῖς συνηριθμήτης, πάντων τῶν ἀγίων Μαρτύρων μεθ' ὧν Δογγίνε Μάρτυς μνημόνευε, τῶν εὐσεβῶς τὴν μνήμην σου, ἑορταζόντων παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον ὡφθης, τῆ ἀνεσπέρου Θεοτόκε, δι' οὗ οἱ ἐν σκότει καὶ σιᾷ, τῆς ἀμαρτίας φῶς ἐθεάσαντο· διό μου φωταγώγησον τὰ τῆς καρδίας αἰσθητήρια.

Ὁ Εἰρμός.

• Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
• Ἄσθ Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ
• ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ὁρῶν τὸν πάντων Κύριον, καὶ Θεὸν ἀφυπνοῦντα, ἐπὶ Σταυροῦ θελήματι, κλονουμένην τε πᾶσαν, καιρῷ τοῦ πάθους τὴν κτίσιν,

Θεοτοκίον.

Κενουῖται ἐν τῇ μήτρᾳ σου, ὁ πληρέστατος Λόγος, κόλπων πατρῶων ἄχραντε, οὐκ ἐκστάς ἀπορρήτως, καὶ σὰρξ ὁράται καὶ βρέφος, τίκτεται Θεοτόκε. Ὅν ἐπενῶς ἱκέτευσεν, λυτρωθῆναι κινδύνων, καὶ πειρασμῶν, καὶ πταισμάτων Δέσποινα καὶ γεέννης, τοὺς εὐσεβῶς κηρύττοντας, τοῦ Θεοῦ σε Μητέρα.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθροῦ Ἀκολουθία, κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

~~~~~

Τῆ 13. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ὡσηέ· καὶ τοῦ Ἀγίου Ὁσιομάρτυρος Ἀνδρέου τῆ ἐν τῇ Κρίσει.

Εἰς τὸν ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν Στίχοις 5· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν Ἁγίων.

Στιχηρὰ τοῦ Προφήτου.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον Πατρός, τὸ ἐκπορευόμενον, διὰ τῆς σῆς γλώττης ὠρίσε, Χριστοῦ τὴν μέλλουσαν, ἐν ἐσχάτοις χρόνοις, παρυσίαν ἔσσεσθαι, ἐπὶ ἀνακαινίσει τῆς κτίσεως· καὶ νῦν τὴν ἐκβασιν, θεωροῦντες τῶν προρρήσεων, σοῦ Προφήτα, τὴν μνήμην γεραίρομεν.

Τῇ γνώμῃ πορνεύουσαν τὸ πρὶν, ἀπὸ σοῦ Φιλάνθρωπε, φύσιν ἡμῶν μνηστευσάμενος, τῆς βεβηλώσεως, ἐλυτρώσω ταύτην, σεαυτῷ, καθ' ἑνωσιν, συνάψας ὑπὲρ νοῦν ἀδιάρρηκτον· καὶ τούτου σύμβολον, ὁ Προφήτης σου γενόμενος, τὰς πρὶν πόρναις, σωφρόνως ἠγάγετο.

Προφήτα θεσπέσιε τὰς σαῖς, ῥήσεις νῦν θεώμενος, πεπληρωμένος τῇ χάριτι, καὶ παριστάμενος, τῷ Θεῷ τῶν ὄλων, ὑπὲρ πάντων πρέσβευε, τῶν πίστει ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου, τούτοις αἰτούμενος, τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν, καὶ εἰρήνην, καὶ βίου διόρθωσιν.

Στιχηρὰ τοῦ Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ὁ ἰτῶν πόνων ἰδρωτῆς σου, τῆς ἀσκήσεως ἐνδοξε, πρὸς Μαρτύρων σταδίων ἐκκαλούμενοι, πλήρη Ἀνδρέα τὴν ἔφεσιν, ἐν σοὶ ἐναπέθεντο, οὓς εὐκαιρῶς εἰς Θεόν, ἐπεδείκω

στερρωτά· ἀλλὰ πρέσβευε, ἐκ φύρας καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Αίθος ἄλλος ὑπέρτιμος, γεγονώς διὰ πίσεως, οὐχ ὑπέστης θραῦσιν δεινῶς τυπτόμενος· ἀλλ' ἐπὶ γῆς κυλλόμενος, τῆς πίστεως Ἐνδοξε, ὁμαλίσας τὴν ὁδόν, εὐεπίβατον τέθεικας· καὶ κατέστρεψας, τῆς δοκίσεως μάκαρ Κοπρωνύμου, φαυλοτάτην δόξαν, ὡσπερ σεσαθρωμένον Σεμέλιον.

Αποστόλων τοῖς δόγμασι, τεθραμμένους Μακάριε, καὶ Πατέρων ἐνθέων τοῖς διδάγμασι, τοῦ σαρκωθέντος ἐτίμησας, Θεοῦ τὸ ὁρώμενον, ἐν συμβόλοις ἱεροῖς, καὶ σεπτοῖς τοῖς μορφώμασιν· ὅθεν ἔνδοξε, ὑπὲρ τούτου ἀθλήσας ἀνεδείχθης, εὐσεβείας ὑποφήτης, καὶ τῶν Μαρτύρων καλλώπισμα.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μυριάκις πανάχραντε, ὑπεσχόμενη μετένοιαν, τῶν ἐμῶν ποιήσασθαι παραπτώσεων, ἀλλ' οὐκ ἔσμε ἡ φαύλη μου, τῶν κακῶν συνήθεια, διὰ τοῦτό σοι βωῶ, καὶ προσπίπτω καὶ δέομαι· Σύ με Δέσποινα, ἐξελοῦ τῆς τοιαύτης τυραννίδος, ὁδηγοῦσα πρὸς τὰ κρείττω, καὶ σωτηρίας ἐχόμενα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἀμνάς ἡ κηύσασα, τὸ ἀρνίον τὸ ἀμωμον, τὸ τὴν ἀμαρτίαν ἔλθὸν ἰάσασθαι, παντὸς τοῦ κόσμου Πανάχραντε, οἰκτιρῶ ἐν αἵματι, τὸ σφαγὲν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ζωῶσαν τὰ πέρατα, σὺ με ἔνδυσον, γυμνωθέντα τῆς θείας ἀφθαρσίας, ἐξ ἐρίου τῆ σῆ τόκῃ, περιβολὴν θείας χάριτος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Προφήτου.

Ἦχος β'. Τοῦ Προφήτου σου τὴν μνήμην Κύριε. Καὶ τοῦ Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ασκητικῶς προγυμνασθεὶς ἐν τῷ ὄρει, τὰς ανοησίας τῶν δυσμενῶν παρατάξεις, τῇ πανοπλίᾳ ὤλεσας παμμακάρε τοῦ Σταυροῦ· αὐθις δὲ πρὸς ἀθλήσιν, ἀνδρικῶς ἀπεδύσω, κτείνας τὸν Κοπρωνύμου, τῷ τῆς πίστεως ζήφει· καὶ δι' ἀμφοῖν ἐστέφθης ἐκ Θεοῦ, Ὁσιομάρτυς Ἀνδρέα αἰοίδιμε.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιγαλογίαν ἀναγινώσκονται αἱ Κανόνες, τῆς Ὀκτωήχου εἰς, καὶ αἱ δύο παρόντες τῶν Ἁγίων.

Ὡσπὲρ μέλω τοὺς θεοπνεύστους λόγους.

Θεοφάνους.

Ὡδὴ α'. Ἦχος α'. Τῷ βοηθήσαντι Θεῷ.

Ωσπὲρ θεηγόρος ἀληθῶς, ὡς Προφήτα Ὡσπὲρ τῷ Ζωοδότῃ παρεστῶς, ἐκτενῶς ἰκέτευε, λυτρωθῆναι κινδύνων, ἅπαντας τοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Σοῦ τῆς ψυχῆς τὸ ὀπτικόν, ἐκκαθάρας μολυσμῶν, κατηξιώθης προσῶν, τηλαυγῶς τὰ μέλλοντα, καὶ προλέγειν ἀψεύστως, ἄριστα τὰ ἐκθησόμενα.

Η τῆς προγνώσεως, πηγῇ, ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, τὸν θεηγόρον Ὡσπὲρ, προφητείας ποταμὸν, ἀνεδείξε τοῖς πᾶσι, βρῦντα θεία διδάγματα.

Θεοτοκίον.

Επιφανέντα τὸν Χριστὸν, ἐκ Παρθένου δι' ἡμᾶς, ἐκ τῆς Αἰγύπτου προφανῶς, ὁ Πατήρ ἐκάλεσεν, Ὡσπὲρ ὡς προεῖπε, πάλαι ὁ θεοπτικώτατος.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσιομάρτυρος, ἔχων Ἀκροστιχίδα τὴν δε-

Ἀνδρείας ὑμῶν τὸν φερώνυμον πόθῳ. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Ανδρικῶς τὰ πάθη τῆς σαρκός, Πάτερ δουλωσάμενος, τῷ λογισμῷ ἀνδρείας ὡς ἐπώνυμος, τυραννῶν ὠμότητα, κατεπαλαισας, καὶ νομίμως ἐνήθησας· ὅθεν σε συμφώνως, πίστει συνελθόντες μακαρίζομεν.

Νοητῶς ὡς ἀνθραξ πυρωθεὶς, θέρμη Θεοῦ Πνεύματος, τὸν παγετὸν τῶν παθῶν διεσκέδασας· κρουνοῖς τῶν αἱμάτων δὲ, πῦρ ἀπέσβεσας, δυσσεβείας ἀλλότριον, μέγιστε Ἀνδρέα, Ὁμολογητὰ θεομακάριστε.

Δεσμυθεὶς τῷ πόθῳ τοῦ Χριστοῦ, Πάτερ ἐκ νεότητος, τὸν σὸν σταυρὸν ἀναλαβὼν γηθόμενος, τῷ ἡκολέθησας, ἀρνησάμενος σεαυτὸν διὰ πίστεως, καὶ ὁμολογίας, καὶ τελειοτάτης ἐναθλήσεως.

Θεοτοκίον.

Ραθυμίας ὑπὸ τὴν ψυχὴν, πάντοτε βαρούμενος, ἐπὶ τὴν σὴν Παρθενομητορ ἄχραντε, προστρέχω ἀντίληψιν· πρὸς ἐγρήγορσιν μετανοίας διέγειρον, τῆς αἰωνιζούσης, τότε ῥυομένη με κολάσεως.

Τοῦ Προφήτου. Ὡδὴ γ'. Στερείωσόν με Χριστέ.

Μηύσει θεοπρεπεῖ, δεδιδραγμένος τὰς θείας ἐκφαντορίας, ἐθνῶν τὴν κλησιν, σαφῶς προηγόρευσας Προφήτα, Πνεύματι Ἁγίῳ τυπούμενος.

Ε'σόμενα προορᾶν, ὡς ἐνεστώτα Θεόφρον ἠξιωμένους, τῶν Ἰουδαίων, σαφῶς τὴν ἀπόπτωσιν προεῖπας, καὶ τῶν νομικῶν ἐν διαβάσειν (*).

Λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραὴλ, οὐκ ἐν πολέμῳ καὶ τόξῳ καὶ πανοπλίᾳ, ἀλλ' ἐν Κυρίῳ, Θεῷ Παντοκράτορι προέφησ, σάρκωσιν τοῦ Λόγου σημαίνων ἡμῖν.

Θεστοκίον.

Παρθένε χαῖρε σεμνή, ἣ συλλαβῆσα τὸν Λόγον σωματωθέντα, τὸν τῷ ἰδίῳ, ἡμᾶς λυτρωσάμενον ἐκ πλάνης, αἵματι ἀγίῳ καὶ σώματι.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ε'ρείσας τοῦ νοός σου τὰς βάσεις Πάτερ, ἐν πέτρᾳ, τῆς ἀγάπης Χριστοῦ, οὐδόλως, προσπνεύσεις σεσάλευσαι ἐναντίας, βῶν τῷ Κτίστη σου. Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Γ'άσεις καὶ πρὸ τέλους καὶ μετὰ τέλος, πηγάζεις θεορρήμον τοῖς ἀσθενοῦσι, καὶ πνεύματα ἀκάθαρτα ἀπελαύνεις, Ἀνδρέα Ὁσιε, βῶν τῷ Κτίστη σου. Ὡς οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Α'σκήσεως τοῖς δαίκρυσι λελουμένος, ἐν αἵμασι Μαρτύρων ἐκαλλωπίσθης· καὶ ὁλος ὠραιότατος δεδειγμένος, βῶν ἀνέδραμες, πρὸς τὸν ποθοῦμενον. Ὡς οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου Κύριε.

Θεστοκίον.

Σαρκὸς ἐν ὁμοίωματι γεγονότα, Πατρός τὸν ὁμοῦσιον Θεὸν Λόγον, ἐκύησας Πανάμωμε ὑπὲρ λόγον, παρθένος μείνασα, μετὰ τὴν κήσιν· διὰ τοῦτο πίστευσε μακαρίζομεν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**'ν πέτρᾳ με, τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ σῶμα με ἐπ' ἐχθρούς μου·
» νύφρᾶνθη γὰρ τὸ πνεῦμά μου, ἐν τῷ ψάλλειν·
» Οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλὴν σου Κύριε.

Κάθισμα τοῦ Προφήτου.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Κ'πέκλινας τὸ οὖς, τῷ λαλοῦντι Προφήτᾳ, καὶ πάντων μυθεῖς, τῶν μελλόντων τὴν γνῶσιν, Χριστοῦ προεσήμανας, παρουσίαν τὴν ἐνθεον· ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἐορτάζοντες, τὸν Λυτρωτὴν ἀνυμνοῦμεν, τὸν σὲ μεγαλύναντα.

(*) Τὸ χειρόγραφον, ἀντὶ τῶν τριῶν τούτων λέξεων· σαφῶς, προεῖπας, διαβάσειν, ἔχει· τρανώς, ἐδήλους, ἀφείρασιν.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Φερωνύμως Ἀνδρέα ὡς ἀληθῶς, κραταιῆμενος πίστει τῇ εὐσεβεῖ, Μάρτυς ἀξιάγαστε, ὡς Χριστῷ συνεπόμενος, Μοναστῶν τὰς χορείας, ἐφαιδρυνας πράξεις, καὶ Ὁσίων τῆς δόξης ἐδείχθης ἐφάμιλλος· ὅθεν καὶ Μαρτύρων, ὑπελθῶν τὸς ἀγῶνας, γενναίως ἐνήθλησας, καὶ νομίμως ἠρίσευσας. Πρωτοκλήτε ὁμῶνυμε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν, Θεστοκίον.

Λογισμοῖς ὀλισθαίνων τοῖς πονηροῖς, εἰς βυθὸν κατηνέχθην ἀμαρτιῶν· καὶ στένων κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας Πανάχραντε· Ἐν ἐμοὶ θαυμάστωσον, τὸ πλούσιον ἔλεος, καὶ τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, τὸ ἀπειρον πέλαγος, καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, τὸν ἀμέτρητον πλοῦτον· καὶ δός μοι μετάνοιαν, καὶ πταισμάτων συγχώρησιν, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι, σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἡ Σταυροθεστοκίον.

Καθελκόμενον Λόγε ἐν τῷ Σταυρῷ, ὑπ' ἀνδρῶν παρανόμων γνώμη σκιαῆ, ὀρώσα ἡ Μήτηρ σου, τὴν ψυχὴν ἐτιτρώσκετο· καὶ κοπτομένη σπλάγχνα, ἐθρήνει κραυγάζουσα· καὶ συνοχῇ καρδίας, ἐβόα στεναζούσα· Οἴμοι τῇ τεκούσῃ, σὲ Υἱὲ καὶ Θεέ μου! πῶς θείλων ὑπέμεινας, τοῦ προσώπου ραπίσματα, καὶ ἐμπτύσματα βέβηλα, ἀδικόν τε θάνατον νῦν, ἐπὶ ξύλου ἦλοις προσπηγνύμενος; Ὅντως ταῦτα πάσχεις, τοῦ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Τὸ Προφήτε. Ὡδὴ δ'. Κατενόησα Παντοδύναμε.

Ω'σπὲ τὸ θεοπτικώτατον, ὄμμα τῆς Ἐκκλησίας, κινδύνων σῶζε τοὺς ἀνυμνήντάς σε.
Τὸ λαμπρότατον καὶ σεβρότατον, τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, πρεσβεύων σῶζε τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ο'Κριτῇ πάντων παριστάμενος, ὡς ἐνθεος Προφήτης, παθῶν με ρῦσαι ταῖς ἰκεσίαις σου.

Θεστοκίον.

Υ'περβέβηκας ἀειπαρθένε, τῶν Ἀγγέλων τὰς τάξεις τὸν Κτίστην τούτων κυφορήσασα.
Τὸ Ὁσιομάρτυρος. Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου.

Υ'πήκοος, γεγονὼς τῶν Χριστοῦ διαταξέων, τὸ τούτου ὁμοίωμα, Πάτερ σεπτῶς προσεκύνησας· ὅθεν ὁ παράνομος, σὲ πολυτρόποις αἰκίαις ἐθανάτωσε.

καρδία Πάτερ "Οσι.

Νοσήσαντα, Μαμωνᾶν τὸν παγκράτιστον "Ο-
σιε (*), ἀθλίως τὴν αἵρεσιν, ἐν παρρησίᾳ
διήλεγξας πρόμαχος γενόμενος, τῶν Ὁρθοδό-
ξων Ἀνδρέα ἀξιάγαστε.

Θεοδοκίον.

Ως εὐφορον, ἐγεώργησας χάριτος ἄσταχυν,
τὸν τρέφοντα ἅπαντας, τοὺς ὀρθοδόξως
τιμῶντάς σε, Δέσποινα πανύμνητε, τὸν ἐκ τῆς
σῆς σαρκωθέντα μήτρας Κύριον.

Τοῦ Προφήτου. Ὡδή ε'. Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες.

Συμπαθῶς κινούμενος ἐδίδαξας ἡμᾶς, τὴν τῆ
Θεοῦ μακρόθυμον, εὐσπλαγγνίαν καὶ χρησό-
τητα, δι' ἧς φεῖδεται πάντων, Προφήτα Δεσπέσιε.

Θανατώσας θάνατον ἀνέστη ὁ Χριστός, ὡς ἡ
σοφίᾳ σου πρόρρησις, Θεοφάντορ προεμήνυ-
σε, καὶ ζωὴν ταῖς ἐν Ἄδου ψυχαῖς, ἐδώρησατο.

Ε'κ βυθοῦ πταισμάτων με Προφήτα Ὡση, ἐ-
προσευχαῖς ἐξάρπασον, παρρησίαν ἀκα-
τάγνωστον, πρὸς Χριστὸν κεκτημένος, θεόφρον
πανόλβιε.

Θεοδοκίον.

Ο' τῶν ὄλων Κύριος καὶ πάντων βασιλεὺς,
ὁ τῷ Πατρὶ συνάναρχος, ὑπὸ χρόνον γέ-
γονε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ σὰρξ ἐχρημάτισεν.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ὁ φωτισμός.

Τὸν σκοτασμόν, βδελυξάμενος Πάτερ τῆς
ἀμαρτίας, ὅλος ἀναλάμψει τῆς ἀπαθείας
φῶς καθωράθης, καὶ φωτίζεις τοὺς πίσει, προσ-

(*) Περὶ τῆς αἵρέσεως τοῦ Μαμωνᾶ τούτου λέγει καὶ Θεο-
φάνης ὁ μελωδὸς εἰς τὸ γ'. Τροπ. τῆς α'. Ὡδῆς τοῦ Κανόνος
τῆ Ἁγίου Νικηφόρου (Ἰουνίου 2). « Νοσήσας τοῦ Μαμωνᾶ τὴν
αἵρεσιν, Λέων ὁ δεῖλαιος ». Καὶ τινὲς μὲν θέλουσιν, ὅτι ὁ
Μαμωνᾶς οὗτος ἦν ψευδομόναχος τις (καὶ ἴσως Ἑβραῖος), ὁ
Λέωντι τῷ Ἰσαύρῳ συμβουλευσάς τὴν τῶν Ἁγίων εἰκόνων κα-
θαίρεσιν. Ὁ δὲ ῥηθεὶς Ἅγιος Νικηφόρος, Μαμωνᾶν ὀνομάζει
τροπικῶς τὸν Κοπρανύμον, οὕτω λέγων· « Ἐπειδὴ δέ τινα
» παρὰ τοῖς χριστομάχοις περιθρυσσέται, ἀπερ' ὁ τοῦ ψεύδους
» πατὴρ ἐμπνεύσει, φέρε καὶ ταῦτα διασκευώμεθα. Κατα-
» ψεύδονται γὰρ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν
» αὐτοῦ ὕβριν, χρόνους μηκίστους, καὶ παρατεταμένην ζωὴν,
» καὶ βίον εὐπαθῆ μεμετρησάμενον τῷ Μαμωνᾶ (τῷ Κοπρανύμῳ
» δηλ.), καὶ εὐημερίας εἰς ἄκρον ἐλάσαι, νίκας τε κατὰ βαρ-
» βάρων αὐτῷ καὶ ἀνδραγαθήματα... »

» Μαμωνᾶν ἔδοξε τῷ δεῖν Νικηφόρῳ ὀνομάσαι τὸν Κοπρά-
» νύμον, ὡς τὸτο σημαῖνον κατὰ Σύρας πλῆτον, θησαυροῦς,
» ζωὴ μακρὰν βιοτήν, καὶ βίον ἡδονῶν παντοίων καὶ τέρψεων
» ἐμπλεῶν. Πρὸς ταῦτα δὲ τὰ κατὰ κόσμον ἐπαγωγὰ, ταῖς
» κακαῖς εἰσηγήσει τῶν κατεσχνημένων τῆ τῶν εἰκονομάχων
» θεοσυγεί αἵρεσι, στηρίξας καὶ Λέων ὁ Ἀρμένιος τὴν διά-
» νοίαν, νεώσθηκε τὴν αὐτὴν τοῦ Μαμωνᾶ (κατὰ τὴν μετα-
» φοράν τοῦ δεῖου Νικηφόρου) Κοπρανύμου αἵρεσιν, καὶ ἐξε-
» φάνη ὁ παμβέβηλος κατὰ τῶν ἱερῶν διατυπωμάτων ». (Πα-
» ρεκόλλη Νικηφ. Κωνσταντινουπ. ἐκ τῶν τῆ Θεοφάνους χρονικῶν).

Οσας, καὶ γενναιοφρόνως ἀθλήσας Πάτερ·
καὶ νῦν ἐν τάφῳ κατακείμενος μένεις, σῶος
μάκαρ καὶ ἀδιάλυτος, πάντων διαλύων πιστῶν
τὰ νοσήματα.

Νεανικῶς, ἀριστεύσας παμμακάρε κατὰ δαι-
μόνων, καὶ κατὰ ἀνθρώπων αἰρετιζόν-
των, αἰωνιζούσης ἡξιώθης εὐκλείας, καὶ στε-
φάνων Ἀνδρέα· ὅθεν σε, μετὰ πόθου πάντες
πιστοὶ μακαρίζομεν.

Θεοδοκίον.

Φέρεις Χριστὸν, ἐν ἀγκάλαις ἀρρήτῳ κυο-
φορία, ἐναγκαλιζόμενον τοὺς κακίᾳ, κα-
δυπαχθέντας καὶ τῷ πλάνῳ ἀθλίως, δουλω-
θέντας Κόρη πανύμνητε· ὅθεν ὡς Θεοῦ σε Μη-
τέρα δοξάζομεν.

Τῆ Προφήτου. Ὡδή ε'. Τὸν Προφήτην διέσωσας.

Προθεσπίζων τὰ μέλλοντα, Ὡση, παμμα-
κάριστε, τὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ
Λόγου, ἐδήλωσας καθοδόν.

Νεκρωθέντας τοῖς πταισμάσιν, ἡ ζωὴ ἡ ἀ-
θάνατος, ἐκ τῶν κενεῶνων τοῦ Ἄδου,
ὡς ἔφης ἀνήγαγε.

Νομικῶν τὴν ἀναίρεσιν, Ἰουδαίων τὴν ἐκ-
πτώσιν, καὶ τῶν ἐθνῶν τὴν στάσιν, Προ-
φήτα ἐδήλωσας.

Θεοδοκίον.

Ε'κ γαστρὸς σου ἀνέτειλε, Θεὸς Λόγος Παν-
άμωμε, σὰρκα δι' ἡμᾶς ἀπορρήτως, φο-
ρέσας ὡς εὐσπλαγγνος.

Τοῦ Ὁσιομάρτυρος. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ε'ν φρουρᾷ σε ὁ ἄνομος ἔθετο, ὑπὲρ τοῦ Δε-
σπότη Ἀνδρέα φρυρούμενον, καὶ τὸ αὐτῆ
φυλάττοντα, ἀπαράτρωτον ἔνθεον θέλημα.

Ρ'ηγνυμένης σαρκὸς οὐκ ἐφρόντισας, ταῖς
κατατομαῖς τῶν μαστίγων Μακάριε· ἀλ-
λ' ὡσπερ ἄλλου πάσχοντος, ἐκαρτέρεις ἐνθέως
ῥωννύμενος.

Ως πολύτιμος ὄλθος κρυπτόμενος, Πάτερ
φανερῶσαι ὑπ' ὄψει κείμενος, ὡς εὐ-
σεβῶν καὶ θαύμασι, πάντας καταπλουτίζεις
τοὺς τιμῶντάς σε.

Θεοδοκίον.

Νοεράν σε λυχνίαν προέβλεπε, παλαιὸς Προ-
φήτης τὸ θεῖον λαμπάδιον, Χριστὸν Ἀγνή
βαστάζουσαν, δι' οὗ πάντες ἡμεῖς ἐφωτίσθημεν.

Ὁ Εἰρμός.

Ε'ν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλόμενος, τὴν
ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγγνίας σου,
ἐπικαλοῦμαι ἀβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός
με ἀνάγαγε.

Ε'ορτάζει σήμερον, ἡ Βασιλεύουσα πόλις, ἑορτὴν ὑπέρλαμπρον, τῆς φωτοφόρου σου μνήμης, ἅπασαν προσκαλουμένη πόλιν καὶ χώραν· χαίρει γάρ, ὡς κεντημένη θησαυρὸν μέγαν, τὸ πολυαθλὸν σου σῶμα, Ἀνδρέα Μάρτυς, ὀρθοδοξίας φωστήρ. **Ο Οἶκος.**

Α'ντὶ ὄπλων, σταυρὸν ἀράμενος πανένδοξε, ἀντὶ θώρακος δέ, τὴν πίστιν ἐνδυσάμενος, πρὸς πάλιν ἐξήλθες ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὀρωμένων, Μάρτυς, αὐτόκλητος, καὶ τούτων κατέβαλε τὰς παρατάξεις σθένει τοῦ Πνεύματος· οὐ ἐμφορηθεὶς πλουσίως Ὅσιε, καί μοι παράσχου βραχεῖαν χάριν, φωταγωγοῦσάν μου τὸν νοῦν, ἀξίως τοῦ ὑμῆσαι σου τοὺς γενναίους ἀγῶνας, ὀρθοδοξίας φωστήρ.

Συναξάριον.

Τῆ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ὡση.

Στίχοι.

Θεὸν τυποῖς μνηστῆρα γῆς πορνευτρίας,
Πόρνη συναφθεὶς, ὃν Προφήτα νῦν βλέπεις.

Ἐβδομαίτη δεκάτῃ Ὡση νέκυν κτερεῖξαν.

Ος ἐρμηνεύεται σωζόμενος, ἢ φύλαξ, ἢ σκιάζων. Οὗτος ἦν υἱὸς Βερεῖ ἐκ Γαλεμαθ, φυλῆς Ἰσάχαρ· καὶ πολλὰ προφητεύσας κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ, ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ· καὶ ἔδωκε τέρας ἤξειν τὸν Κύριον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀνθρώποις συναναστραφῆναι, ὅταν θύῃ ὁ ἥλιος ἐν Σηλωμ, καὶ μερισθῇ εἰς δύο μέρη· καὶ γενήσονται δώδεκα ὄρυες, ἀκολουθεῖσαι καὶ ὑπακούσαι τῷ ἐπὶ γῆς φανερωθέντι Θεῷ, καὶ δι' αὐτοῦ σωθήσεται πᾶσα ἡ γῆ (*).

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Ἀνδρέου τοῦ ἐν τῇ Κρίσει.

Στίχ. Ἀμφοῖν ποδῶν σῶν Ἀνδρέα τμηθεὶς ἕνα,
Ἀθλήσεως σῆς ἐκπεραίνεις τὸν δρόμον.

Οὗτος ὁ μακάριος Πατὴρ ἡμῶν Ἀνδρέας, γέννημα καὶ θρέμμα γέγονε τῆς εὐνομητοῦ τῶν πόλεων Κρήτης, γονέων εὐσεβῶν καὶ φιλαρέτων· καλῶς δὲ ἀνήγετο ἐν αὐτῇ, καὶ διαπύρος τῶν τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν κατέστη ἐργάτης. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου, ὄρων τὸ τοῦ Θεοῦ ποιμνίου λυμαινόμενον ὑπὸ τῆς τῶν Εἰκονομάχων αἰρέσεως, ἤγουν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ τυράννου καὶ τῆς συμμορίας αὐτοῦ, ἔλθων ἐν Κωνσταντινουπόλει, παρήσιαζέται τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ ἀποκρίτως, ἐλέγχει. Ὁ δὲ, τὴν παρρησίαν οὐκ ἐνεγκῶν, ἐγκόπτει αὐτίκα λέγοντι τῷ γενναίῳ, καὶ συλλαβεῖν αὐτὸν τοῖς παρῶσι διακλιύεται. Οὗτοι δὲ ἄρα, φονεῖσαι χερεὶ καὶ βραχίαις, εὐθὺς ἐφορμήσαντες, οἱ μὲν αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς,

(*) Περὶ τοῦ τέρατος τούτου μηδὲν ἀναφέροντος τοῦ Προφήτου ἐν τῇ προφητείᾳ αὐτοῦ, δηλοῦν ὅτι ἠρανήσθη αὐτὸ ὁ Συναξαριστὴς ἐκ τινος ἀποκρυφίου βιβλίου, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα εἰς τὰ Συναξάρια τῶν προφητῶν.

οἱ δὲ τῶν χειρῶν λαβόμενοι, ἄλλοι τῆς ἐπιουσίας, καὶ τοῦ χιτωνίσκου ἕτεροι, ὑβριστικῶς μάλᾳ, καὶ ὅπως ἀν' ἀλλήλους τῶν κελύσαντι χαρίζονται, πρὸς τὴν γῆν καταβάλλουσι τὸν τὴν δαίνοιαν ὑψηλόν· καὶ οὐ πρότερον μεθίσσαν ἔλκοντες, ἕως αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, μετὰ τὸ ἀμύνασθαι ἀποχρώντως τὴν παρρησίαν τοῦ Ἀθλήτου, ἀνεβῆναι τούτου ἐκέλευσε.

Τοῦ δὲ Ἁγίου, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα διεξιόντος τῷ Βασιλεῖ περὶ τῶν Ἁγίων εἰκόνων, καὶ ὅτι· « Ἐὶ τοὺς εἰς τὰς βασιλικὰς στήλας ἐξυβρικῶς, προσθέντος, ὦ Βασιλεῦ, ὡς εἰς αὐτοὺς ὑμᾶς παροινήσαντας, ἐσχάταις περιβάλετε τιμωρίαις, πόσης ἀπειλῆς δεῖκῆς ἐν μετέξει γενήσεσθε οἱ κατὰ τῆς εἰκόνος τοῦ Θεοῦ ἐνυβρίζοντες »· λίαν ἐγκαυθεὶς ὁ τυράννος γυμνωθῆναι τὸν Ἁγιον κελύσει, καὶ σχοινίαις διαταθέντα σφοδρῶς μαστιζέσθαι· οὐ γενομένου, τὸ ὑποκείμενον ἔδαφος τοῖς ἐξ αὐτοῦ ῥυαξί τοῦ αἵματος ἐφοινύσεται.

Ἀνεθεὶς δὲ, καὶ μῖτε δωρεαῖς ἢ ἀπειλαῖς ἐνδοῦς ὁ γενναῖος, λίαν ὠμῶς καὶ αὖθις αἰκίζεται, καὶ τὰς πλευράς διορύττεται, καὶ τὸ στόμα λίθοις βλάται, καὶ τῇ φυλακῇ παραπέμπεται. Ἐνθεντοὶ καὶ τῇ ἐξῆς παραστάντα τὸν Ἁγιον, ἐπὶ εὐτολμότερον ἐθεῖατο, ταῖς μαστιξί καὶ αὖθις ἐκέλευσε παίειν. Οὐ γενομένου, κατεξέοντο μὲν αὐτοῦ αἱ σάρκες, καὶ διορύττοντο ταῖς πληγαῖς, καὶ τὰ πλείω τῶν σαρκῶν ὑψηροῦντο. Τίλος δὲ, σχοινίαις τοὺς μακαρίους δεθεὶς πόδας, ἐπὶ τοῦ ἔδαφους κατὰ πόσης ἔλκεται τῆς λεωφόρου, εἰς τὸν τῶν κακούργων τόπον ῥίψαι τῶν ἔλκωντων ἐπιεγομένων.

Οὕτω δὲ τοῦ Μάρτυρος ἔλκομένου, ἐχθῶς ἄρτι τις τῆς θαλάσσης ζωγρήσας, τοὺς μὲν ὄντιους τῇ ἀγορᾷ πρὸς αὐτὸς δι' ὑπό τινος κινήσει δαίμονας, καὶ κοπίδα μακίλικήν ἐκείθεν ἀρπάσας, θατέρου ποδὸς τοῦ ἱεροῦ σώματος μέσον κατενεγκῶν, ἔστησε τὸν τῆς ἀθλήσεως δρόμον τῷ Μάρτυρι, καὶ πρὸς τὰς ἐκείθεν μονὰς παραπέμπει· τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ λείψανον εἰς τὸν τῶν κακούργων ἀπορρίπτεται τόπον.

Ἀναμῖξ δὲ τὸν ἐκεῖσε σωμάτων ὑπάρχων μέχρι πολλῆς, δώδεκα τινὲς ἄνδρες, δαίμοσι κάτοχοι, ἐκ διαφορῶν τόπων τῆς πόλεως ὡς ἐκ συνθήματος ἀπελθόντες, εὗρον τὸ σῶμα ἀνεπιμέλητον, καὶ ἀτίμως κείμενον, τὸ κομιδῆ τίμιον. Οἱ τινες τούτου προσφάσαντες, τὴν ἴασην ἐτρέψησαν αὐθωρὸν, μισθὸν τῆς εὐρέσεως τὴν θεραπεσίαν δεξάμενοι· καὶ τοῦτο λαβόντες, ἐν ἱερῷ τόπῳ, ὦ Κρίσις ὄνομα, καταβάπτουσι, εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ Ἁγίου καὶ Δικαίου Λαζάρου.

Στίχ. Αἶρουσα Χριστοῦ τῷ φίλῳ Πόλις πύλας,
« Λάζαρε δεῦρο » χριστομιμήτως λέγει.

Ο Μακάριος καὶ αἰδίδμος καὶ ἐν Βασιλεῦσι πιστότατος Λέων, ζῆλω θεῷ κινήσει, ὡπερ ἐκ τινος ἐπιπνοίας, πρῶτον μὲν ναὸν δειμᾶμενος κάλλιστον τῷ Δικαίῳ, καὶ μετὰ ταῦτα ἀποσειλάς ἐν τῇ νήσῳ Κύπρου εὗρε τὸ Ἁγιον ἐκεῖνου λείψανον ἐν τῇ Κιτιεῖν πόλει, ὑπὸ γῆν κείμενον, χιλιστοῦ τάχα παρωχηκὸς χρόνου, ἐν μαρμαρίνῳ λάρνακι, ἐν ἣ ἐγκεκλόαπτο γράμματα ἑτερογλώσσα· « Λάζαρος ὁ τετραήμερος καὶ φίλος Χριστοῦ ». Αὐτίκα οὖν ἀράμενος τὸν τίμιον θησαυρὸν, καὶ ἀργυρᾷ σορῶ ἐνθήμενος, ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπέθετο. Εἰς τὴν κατάβασιν τοῦ λειψάνου τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου Λαζάρου.

Στίχ. Κρύπτουσα νεκρὸν Λαζάρου Ῥώμη Νεῖα,
Ἄλλη παρ' ἡμῖν δείκνυται Βηθανία.

Ἄνθ' ἑσὶ λαμπρὸν καὶ πανευπρεπὲς μάλα.

Τρεῖς εἰσὶν αἱ συζυγίαι τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ, ἀμφοτέρων τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι καλεσμένων, καὶ τὴν Ἱατρικὴν μετερχομένων, καὶ τὴν προσηγορίαν τῆς ἀναργυρίας ἔχοντων. Οἱ μὲν γὰρ ὑπῆρχον υἱοὶ Θεοδώτου, γυναικὸς εὐλαβοῦς καὶ πιστῆς, οἱ τινες ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθησαν, καὶ κατετίθησαν ἐν τόπῳ καλεσμένῳ Φερεμᾶν. Οἱ δὲ ἐν τῇ Ῥώμῃ διήγον, ἔχοντες Διδάσκαλον φθοερόν· ὃς μετὰ δόλου ἀναγαγὼν αὐτοὺς εἰς ὄρος, ὡς δῆθεν βοτάνας συλλέγοντας, λίθοις φονεύει. Οἱ δὲ, ὧν καὶ ἡ παρῶσα μνήμη, ὑπῆρχον ἐκ τῆς Ἀραβίας, τῆς Ἱατρικῆς ἐπιστήμης ἐν πέρᾳ ὄντες. Διήρχοντο δὲ κατὰ πᾶσαν πόλιν, ἀναργύρως τὰς ἀσθενούντας θεραπεύοντες, καὶ προσάσει τῆς τέχνης τὸν Χριστὸν καταγγέλλοντες.

Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ παρεγένοντο ἐν Αἰγαῖς, πόλει τῆς Λυκαίας, καὶ παραστάντες Λυσία τῷ ἡγεμόνι, καὶ τυφθέντες ἀνηλεῶς καὶ ἀπανθρώπως, τῷ τῆς θαλάσσης βυθῷ ἀπορρίπτονται. Περιωθέντες δὲ θείᾳ ῥοπῇ, καὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς εὐρεθέντες, αὐθις ἐν καμίνῳ πυρὸς ἀπορρίπτονται, καὶ ἀβλαβεῖς διαφυλαχθέντες, σταυρῷ ἀναρτῶνται, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται οἱ μακάριοι οὗτοι πεντάδελφοι.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Προφήτου. ᾠδὴ ζ'. Ἀβραμιαῖοι Παῖδες.
Υπερυψεῖ φωτισμῷ, ᾠσῆνέ τὸν νοῦν φωτιζόμενος, τῶν μελλόντων μάκαρ τὴν γνῶσιν ἐπλούτησας, τῷ Δεσπότη κραυγάζων· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σὺ ἐν χερσὶ Προφητῶν, ὡμοιώθης πληθύνας ἀθάνατε, τὰς ὁράσεις Σῶτερ ποικίλως μορφούμενος, τοῖς σοὶ πίστει βοῶσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ἰσραὴλ σὺ πηγὴ, σωτηρίας προχέουσα νάματα, ποταμὸν εἰρήνης Χριστὸν προκηρύττουσα, ᾠσῆνέ, ὃ βοῶμεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Θὲξ ἀνάρχου Πατρὸς, ἀναλάμψας ἐκ σοῦ σεσωμάτωται, Θεομήτορ Κόρη, δι' ἄφατον ἔλεος, ὃν ὑμνοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Υψόμενα κύματα τῆς πονηρίας, τὸν νοῦν οὐκ ἐσάλειψαν, τὸν σὸν Ἀνδρέα Ὅσιε,

Οὐδωραϊζόμενος, Ἀνδρέα ἀξιάγαστε, ἀσέρα ὀλόφωτον, πᾶσι σε ἔδειξε, θαύμασιν ἐκάστοτε πιστοῦς, φωταγωγοῦντα ἀνευφημοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐχρημάτισας Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἐν ᾧ τὴν κατοίκησιν ἀρρήτως ἐποίησατο, Παρθένε πανύμνητε, ὁ οὐρανοῦς κατοικῶν· καὶ δι' ἀγαθότητα πολλὴν, βροτὸς γενέσθαι καταδεξάμενος.

Τοῦ Προφήτου. ᾠδὴ η'. Τὸν ἐν φλογὶ πυρός.

Υπὲρ κατάληψιν, ἡ Προφήταις δοθεῖσα, παρὰ τῆς θείας δωρεᾶς, προγνωστικὴ ἐνέργεια, καὶ μελλόντων γνῶσις! Ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στόμα θεόπνευστον, κεκτημένος καὶ γλώσσαν, θεηγοροῦσαν ᾠσῆνέ, θεοσεβείας αἰγλην τε, φωταγωγοῦσαν μέλπει· Ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λόγοις καὶ πράγματι, προφητεύων ἐλέγχεις, τὸν ἐκπορνεύσαντα λαόν, συμβολικῶς Πανόλβιε, ἐκδιδάσκων μέλπει· Ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ο' συναῖδιος, τοῦ Θεοῦ Θεὸς Λόγος, ἐκ τῆς ἀγίας σου γαστρὸς, σωματωθεῖς ἐπέφανεν, Ἀγνή τοῖς βοῶσιν· Ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Κάμινος ποτέ.

Πᾶθη τῆς σαρκὸς, Σοφὲ προθανατώσας, ἀσκητικοῖς ἐπ' ἀγωνίσμασιν, ἠθλησας στερόροτατα, τῷ Σωτῆρος τό ὁμοίωμα, καὶ τῆς Παρθένου, πάντων τε, Ὅσιε τῶν Ἁγίων, τιμητικῶς ἀσπαζόμενος.

Οἱ μανιωδῶς, κατὰ Χριστοῦ λυττώντες, θῆρες ὡς ἄγριοι ἐπέθεντο, Πάτερ θανατώσαί σε· ὅθεν σύροντες καὶ παίοντες, ἀπέρριψας εἰς βάραθρα, Μάρτυρα ἀληθείας, σὲ προφανῶς ἐργαζόμενοι.

Θάυμασι πιστοῦς, ὡς νάμασιν ἀρδεύεις, καὶ φυγαδεύεις Παμμακάρισε, πονηρίας πνεύματα, καὶ καθαίρεις ἀρρώστῆματα, τὴν χάριν

ρητον· ὃν ἐκέτευε λυτρώσασθαι, στενοχωρίας
ἀχραντε, Δέσποινα ψυχοφθόρου, τοὺς εὐσεβῶς
ἀνυμνοῦντάς σε.

Ὁ Εἰρμός.

• **Κ**άμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, ταῖς
• ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγ-
• ματι, τοὺς Χαλδαίους καταπλέγουσα, τοὺς
• δὲ πισοὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας· Εὐλογεῖ-
• τε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τοῦ Προφ. Ὡδῆ Δ'. Χαίροις τὸ τῆς παρθενίας.

Γέρας ὡς Προφήτης εἴληψας, Ὡσηὲ δεξαίμε-
νος, στέφανον εὐπρεπείας, παρὰ τοῦ Θεοῦ
παμμακάριστε.

Ὁ λῶ τῷ φωτὶ λαμπόμενος, τοῦ Χριστοῦ
Πανάριστε, δίδου ταῖς σαῖς πρεσβείαις,
τοῦτον εὐμενῆ τοῖς ὑμνοῦσί σε.

Υμνοῖς σὺν Ἀγγέλων τάγμασιν, Ὡσηὲ παρ-
ρέστηκας, τὸν Δεσπότην γεραίρων, ζήσας
πολιτείαν ἰσαγγελον.

Θεοτοκίον.

Σῶσαι βουληθεὶς τὸν ἄνθρωπον, ὁ Σωτὴρ
καὶ Δεσπότης, ἐξ ἀχράντου Παρθένου,
σάρκα τὴν ἡμῶν ἐνεδύσατο.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Γδοῦ Πάτερ Ὅσιε, τὸν δρόμον σου ἐτέλεσας,
τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τηρήσας ἄμωμον· δι-
ὴν ἐναθλήσας νομίμως, στέφος διπλοῦν ἄνω-
θεν ἐδέξω, ὡς Μάρτυς ἀήττητος, ἀσκητῆς ἀ-
καταγώνιστος.

Ὡς κρίνον ἠδύπνοον, ὡς ῥόδον Πάτερ ἠνθη-
σας, ἐν λειμῶνι τῆς θείας σαφῶς ἀσκή-
σεως· καὶ εὐωδιάζεις ὡς κέδρος, μαρτυρικῶς
κατηγλαῖσμένος, Ἀνδρέα πανόλβιε, Μοναζόν-
των ἐγκαλλώπισμα.

Σημείοις καὶ τέρασιν, σαφῶς ὠραϊζόμενος,
ἀδιάλυτος μένεις πάντων ἐπ' ὄψεσι, κεί-
μενος παμμακάρ Ἀνδρέα, καὶ ταῖς ψυχαῖς φω-
τίζων τῶν πίστει, θερμῇ προσιόντων σοι, καὶ
αἰεὶ μακαριζόντων σε.

Ημέραν ἑόρτιον, καὶ θυμηδίας ἔμπλεων,
τὴν ἀγίαν σου μνήμην ἄγοντες σήμερον,
πίστει ἐκβοῶμέν σοι Πάτερ· Ταῖε πρὸς Θεὸν
ἀγίαις λιταῖς σου, πασῶν ἡμᾶς λύτρωσαι, τῶν
τοῦ βίου περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον, ἢ μήτρα σου γεγένηται,
τοῦ φωτίσαντος κόσμον αὐγαῖς Θεότητος,
καὶ τῆς ἀγνωσίας τὸ σκότος, ἀπὸ τῆς γῆς παν-

• πέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγα-
• γεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον,
• Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Προφήτου.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ὡς λίαν ὑπερθαύμαστος, Ὡσηὲ θρηγόρε, ἡ
ἐκ Θεοῦ δοθεῖσά σοι, πνευματέμφορος
χάρις, δι' ἧς προεῖπας Προφήτα, ἐμφανῶς τοῦ
Σωτῆρος, τὴν ἐκ Παρθένου σάρκωσιν, τὸν σταυ-
ρὸν καὶ τὰ πάθη, καὶ τὴν σεπτὴν θείαν ἐξα-
νάστασιν, Ἰσραὴλ δέ, τοῦ ὄντως ματαιόφρονος,
ἐξολόθρευσιν ἄρδην.

Τοῦ Ὁσίου, ὁμοιον.

Α'νδρέαν τὸν καλλίνικον, εὐφημῆσωμεν πάν-
τες, ἐνθῆως ἑορτάζοντες, τὴν σεπτὴν αὐ-
τοῦ μνήμην, οἱ εὐσεβεῖς μετὰ πόθου· οὗτος γάρ
τοῦ Σωτῆρος, τὰ σεπτὰ ἐκτυπώματα, τῶν Ἀ-
γίων τε πάντων, πανευσεβῶς, τιμῶν ἀνεκέρυ-
ξεν· ὅθεν στέφος, ἐν οὐρανοῖς ἐδέξατο, σὺν Ἀγ-
γέλοις χορευῶν.

Θεοτοκίον.

Σὲ προεδήλου Πάναγνε, προελθεῖν ἐκ λαγό-
νων, στειρωτικῶν ἢ ἀνικμος, ῥάβδος τοῦ
Γερέως, βλαστήσασα παραδόξως· σὲ Προφῆται
καὶ νόμος, Μητέρα προεκήρυττον, τοῦ Δεσπό-
του τῶν ὄλων καὶ Ποιητοῦ· ὃν δυσώπει Πάνα-
γνε Παναγία, σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε, ἀ-
χραντε Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθροῦ, Ἀκολουθία

κατὰ τὴν τάξιν, καὶ Ἀπόλυσις.

252525252525252525252525252525252525252525252525

Τῆς ἱε. τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μνήμη τῆ Ἀγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ
Λουκᾶ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

*Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους σ'-
καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμια Στιχηρὰ.*

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν.

Τί σε ὀνομάσω Ἀπόστολε; ἕρανον, ὅτι τὴν δό-
ξαν, διηγήσω τῆ Θεῆ ἀσραπὴν, ὅτι τὸν κό-
σμον καταυγάζεις φωτισμῷ· νεφέλην, ἐπομβρῆ-
σαν θεία νάματα· κρατῆρα, τῆς σοφίας ἐνθεώτα-
τον οἶνον ἡμῖν ἀναβρῦοντα, τὸν τὰς καρδίας εὐ-
φραίνοντα. Ἰκέτευε, τῆ σωθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

πέζαν, ποτήριον Σειοῦ πομάτος. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν θεόπτα καλέσωμεν; λειτουργῶν τῶν μυστηρίων, δραστηκώτατον Χριστοῦ· τῆς σκηνῆς τῆς νοουμένης, ἀρχιτέκτονα σοφόν, τὰς πλάκας, λατομοῦντα τὰς τῆς χάριτος, τὸν νόμον, γεγραφότα τὸν καινότετον, τὸν ἐκ Σιών προερχόμενον, καὶ διὰ σοῦ κηρυττόμενον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν καλέσωμεν Ἐνδοξε; Θεσαυρὸν τῶν οὐρανόων, χαρισμάτων ἀσφαλῆ· ἰατρὸν καὶ τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἀκριβῆ· τοῦ Παύλου, συνεργάτην καὶ συνέκδημον· τὰς πράξεις, Ἀποστόλων ἐκτιθέμενον. Πολλὰ Λουκᾶ τὰ ὀνόματα, ἢ ἀρετῆ σοι πεποίηκεν. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε Θεορρήμον προσφέγωμαι; Μαθητὴν ὅτι ἡμῖν, εὐηγγελίσω τὸν Χριστόν· ἰατρὸν ὅτι τὰ πάθη, θεραπεύεις τῶν ψυχῶν· λυχνίαν, νοσητὸν φῶς ἀπαστράψασαν· κρηπίδα, καὶ θεμέλιον τῆς πίστεως· σὺ γὰρ ἡμῖν διεχάραξας, τὸ πᾶνσεπτον Εὐαγγέλιον. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσείπω Θαυμάσιε; Θεωρὸν τῶν τῆς σοφίας, διδασμάτων ἀψευδῆ; συγγραφέα πρακτικόν, τῆς Ἀποστόλων διδασχῆς, καὶ στύλον, εὐσεβείας ἀκατάσειστον, ἢ πύργον Ἐκκλησίας ἀκατάλυτον; Πολλὰ σου τὰ προτερήματα, καὶ μείζονα τὰ χαρίσματα. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν (*).

Δόξα, Ἦχος πλ. β. Ανατολίου.

Απόστολε Χριστοῦ, καὶ τῶν θεῶν δογμάτων Συγγραφεῦ, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐδραῖωμα, σὺ ὡς ἀληθῶς, τὰς ἐν ζόφῳ τῆς ἀγνοσίας καρδίας, εἰσδυσάσας ἐν τῷ βυθῷ τῆς ἀπώλειας, ἐλύσας δεηγορίαις, διέσωσας ὡς ἐκ σάλου τρικυμίας, ὁπαδὸς γενόμενος τοῦ Σκεύους τῆς ἐκλογῆς Παύλου, ἀλλὰ καὶ μιμητὴς. Ὅθεν αἰτοῦμέν σε, Λουκᾶ ἀξιάγαστε, τῶν Ἀντιοχείων τὸ ἐγκαλλώπισμα· Πρέσβευε τῷ

Ἰητοῦ, καὶ Σειοῦ Ἀποστόλου, καὶ τῆς Αἰεταρ-
θένου, σῶσον ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. α. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χάρις τοῖς χεῖλεσί σου Λουκᾶ, πυρίνη γλῶσση ἐξεχύθη Ἀπόστολε, καὶ γλῶσσα πυρὸς εἰδείχθης, λόγους ἐκπέμπων φωτὸς, τοῖς φωτὸς ἀξίοις τῷ κηρύγματι, βολίδας φλεγούσας δέ, τοῖς τὸ σκότος ποθήσασι, γράφων διδάσκων, τὸ σεπτὸν Εὐαγγέλιον· καὶ ὁσμή ζωῆς, τοῖς ζῶν ὄντως θέλουσιν, ὥφθης ὡς Παῦλος ἔφησεν, ὃν ἔσχες διδάσκαλον· ὁσμή θανάτου δέ πάλιν, τοῖς μὴ ζῶν ἀγαπήσασιν. Ἀλλ' ἡμῖν εἰρήνην, καὶ ζωὴν καὶ φῶς παράσχου, καὶ μέγα ἔλεος.
Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Εγνωμεν ἐκ τῶν λόγων τῶν σῶν, καθάπερ ἔφησεν τὴν τῶν λόγων ἀσφάλειαν, ὃν ἔθης ἐνθέως Μύστα· ἐπεὶ περ γράψαι ἡμῖν, περὶ τῶν πραγμάτων ἐπεχείρησας, ὃν πεπληροφόρησαι, καὶ καθὼς σοι παραδῶκαν, οἱ πρὶν αὐτόπται, ὃν καὶ σὺ ἴσος γέγονας, ὑπηρετήσας τε, τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως, ὃν μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, εἰς Ἐμμαὺς ἔβλεψας, καὶ καιομένη καρδίᾳ, μετὰ Κλέοπα συνέφαγες. Αὐτῆ θείας δέσμης, καὶ ἡμῶν τῶν σέ τιμώντων, τὰς ψυχὰς πλήρωσον.
Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Χαίρε ὁ μόνος γράψας ἡμῖν, τὸ Χαίρε χαίρων τῆς Ἀγνῆς εὐαγγελίων· καὶ ταύτην Κυριοτόκον, εἰπόντα τὸν Βαπτιστὴν, ἐκ γαστροῦ σου γράφεις, καὶ τὴν σύλληψιν· καὶ Λόγῳ τὴν σάρκωσιν, πειρασμοὺς, καὶ τὰ θαύματα, λόγους, καὶ πάθη, τὸν σταυρὸν καὶ τὸν θάνατον, καὶ τὴν ἔγερσιν, ἣν περ εἶδες, καὶ ἀνοδὸν, Πνεύματός τε τὴν καθόδον, Κηρύκων τὰς πράξεις τε καὶ ἐξαιρέτως τοῦ Παύλου, οὗ περ εἰδείχθης συνέκδημος, ἀκέστορ καὶ Μύστα, καὶ φωστήρ τῆς Ἐκκλησίας, ἣν φρούρει πάντοτε.

Εἶτα τὸ παρὸν Ἰδιόμελον.

Στίχ. Ἐξεχύθη ἡ χάρις χεῖλεσί σου.

Ἦχος δ'. Βασιλείου.

Τῷ τῆς σοφίας ἀλειυτικῷ καλῶμ, τῆς νοητῆς θαλάσσης, τὸν βυθὸν ἀνιχνεύων, ἐκ θανατηφόρου βυθοῦ, τὰς τῶν πιστῶν ψυχὰς ἐζώγρησας. Λουκᾶ παμμακάριστε. Ὅθεν τῷ Παύλῳ μαθητευθεὶς, ὄλην ἐκάθηρας τὴν σαυτοῦ

(*) Τὸ χειρόγραφον ἔχει ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξ Προσομοίων, τὰ μὲν τρία ἐνταῦθα εἰς τὸν Ἑσπερινόν, τὰ δὲ λοιπὰ τρία εἰς τοὺς Αἴνους. Τὰ δὲ ἔφεξης Προσόμοια τῶν Ἀποστίχων ὁμοίως καὶ τὰ τῶν Αἴνων, ἐλλείπουσιν ἐν τῷ χειρογράφῳ παντελῶς. Ἦχει δὲ καὶ ἕτερον Κανόνα ἀνάγνωτον, πρὸς τὸ, Ἄσμα ἀναπέμφωμεν λαοί.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄.

Πάνσοφε Ἄλιεϋ, Ἅγιε Μαθητᾶ, ἐργάτα τοῦ Σωτῆρος, καὶ θρίαμβε τῶν αὐτοῦ παθημάτων· ὁ τὴν κτίσιν τῇ πίστει διαδραμῶν, καὶ τῆς πλάνης τὰ ἔθνη συναγαγῶν, καὶ Θεῶ προσενέγκας, ὡς θυμίαμα καλόν, εἰς οὐρανοὺς εὐωδῶθης. Διὸ παριστάμενος τῷ Κριτῇ, πρέσβευε ρυσθῆναι ἡμᾶς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, καὶ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, λυτρωθῆναι κολάσεως.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ο ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διὸ σοὶ Πάναγνε, ὡς τῷ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βωῶμεν ἀσιγήτως, τὸ χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ΄.

Απόστολε Ἅγιε, καὶ Εὐαγγελιστᾶ Λουκᾶ, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκί γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθεῖση, ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ψάλλονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου, ὁ παρῶν, εἰς ε΄.

Παῖημα Θεοφάνους.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἡ κεικομένη.

Τῆς ἀνωτάτω σοφίας τὸ στόμα σου, κρατῆρα θεῖον σοφῆ, πάντες ἐπιστάμενοι, Ἀπόστολε Λουκᾶ, τὸν μέγαν καὶ ἀπόρρητον, τῆς χάριτος πλουτοῦντες θησαυρόν, προθύμως ἀρυσόμεθα, τῷ Κυρίῳ ψάλλοντες· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Μυσταγωγῶν σε Χριστὸς τὰ οὐράνια, καὶ θεοπνεύστους γραφαῖς, ἀμέσως διανοίγων

Ακλήσια Χριστοῦ, Λουκᾶ παμμακαρίστε, τῇ χάριτι αὐτοῦ εὐθέως διαλάμποντα, ἐπόμενόν τε ἴχνησιν αὐτοῦ, καὶ συνανακραζόντα· Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Τῆς ἀνεκφράστου καὶ θείας συλλήψεως, τῆς πανυμνήτου Ἁγνῆς, τὸν τρόπον διεσάφησας, Ἀπόστολε Λουκᾶ· τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐλήλυθε σαφῶς γὰρ ἐπ' αὐτήν, καὶ Λόγος ἐπεσκίασεν, ὃ συμφώνως ψάλλομεν· Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

ᾠδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Σοῦ τὸ Εὐαγγέλιον, Λουκᾶ δεσπέσιε ἄνωθεν, Ἀνατολήν, ἐπισκεψαμένην, τοὺς ἀνθρώπους παρίστησι.

Πράξεις ἐνθεώτατα, διαπραττόμενος Ἄριστε, πανευσεβῶς, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, γραφικῶς ἀνιστόρησας.

Παῦλος ὁ μακάριος, τῶν ἐγκωμίων σοὶ ἔπλεξε, ταῖς ἀπαρχαῖς, καὶ τοὺς σοὺς ἐπαίνους, ἐπιστέλλων ἐξέθετο.

Θεοτοκίον.

Σὲ νῦν μακαρίζουσιν, ὡς προσφῆτευσας Ἀχραντε, αἱ γενεαὶ, πᾶσαι τῶν ἀνθρώπων, διὰ σοῦ νῦν σωζόμεναι.

Ὁ Ἑσμός.

• Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προσρεχόντων σοὶ
• Κύριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων,
• καὶ ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμά μου.

Καθίσμα, Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ος συνέκδημος Παύλου ἀναδειχθεῖς, τοὺς ποικίλους κινδύνους καρτερικῶς, ὑπέμεινας πανεύφημε, τοῦ Κυρίου Ἀπόστολε· καὶ τὸν δρόμον ἀθλήσει, τελέσας τῆς πίστεως, σὺν αὐτῷ ἐν ὑπίστοις, εὐφραίνῃ μακαρίε· ὅθεν καὶ τῷ κόσμῳ τὸ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον κηρύξας ἐφώτισας, τὴν ὑψηλίαν ἅπασαν. Λουκᾶ πανσεβάσμιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταζούσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωταυγῆ, νεφέλην ὑμνήσωμεν, τὴν ἀκατάφλεκτον βάτον, τὸν λογικὸν Παραδεισον, τῆς Εὐας τὴν ἀνάκλησιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον, ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεισι,

τοῖς θεοφίλοις ἀρίστα διατυπώσασθαι, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἡ χάρις εὐροῦσα, τοῦ Παρακλήτου σε σκήνωμα, ἐξεχύθη πλουσίως σοῖς χεῖλεσι· καὶ τῆς εἰρήνης κήρυκα πᾶσιν ἀνέδειξε, τοῖς πιστῶς μελωδοῦσι· τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἀ γώνων τῷ Παύλῳ, ὡς κοινωνός ὠφθης Ἐνδοξε, καὶ στεφάνων ἐνδίκως ἠξίωσαι, τῆς βασιλείας· ἔνθα νῦν συναγαλλόμενοι, κραυγάζετε συμφώνως· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ε ὑρών σου τὸ κάλλος, τῆς διανοίας ὁ Κύριος, ὡς ταῖς θεαῖς ἀκτίσιν, ὠραίως διαλαμπούσης κήρυκά σε προχειρίζεται, τοῖς πίστει μελωδοῦσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Κ αθεῖλε δυνάστας, ἀπὸ τῶν θρόνων ὁ Κύριος, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ ὡς ἔφησε· τοὺς δὲ πεινῶντας, θεῖων ἀγαθῶν ἐπέπλησεν, τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

ᾠδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Φ ὡς τὸ νοητὸν, τῇ καρδίᾳ σου δεξιόμενος, τῶν μολυσμάτων ἐκ τῶν πρὶν καθαρθεῖς, ἀγάπης νόμῳ, τοῖς πᾶσι Λουκᾶ μετέδωκας.

Σ ὑ ταῖς ἀσραπαῖς, ταῖς τῆς χάριτος πανόλβιε, κατηγασμένος καθωράθης σαφῶς, πυρίνη γλώσση, ἐνθέως Λουκᾶ φθηγόμενος.

Π αῦλῳ τῷ σοφῷ συνοδεύειν ἐπεπόθησας· ἀγαπητὸς γὰρ προσηγόρευσαι, ὡς ὑπηρετήης, Εὐαγγελιστῆ τῆς χάριτος.

Θεοτοκίον.

Χ αίροις ἀληθῶς, παρθεσίας τὸ κειμήλιον, ἡ τῆς Προμήτορος ἀνάκλησις, καὶ τῆς κατάρτας, ἡ λύσις τῆς τοῦ Προπάτορος.

ᾠδὴ ς΄. Τὴν δέσιν ἐκχεῶ.

Ε ἰς ὅρος τῶν ἀρετῶν Ἀπόστολε, ἀναβαῖς τῷ ποθουμένῳ ὠμίλει· καὶ ὡς Μωσῆς θεογράφου, τὰς πλάκας, ἐγγεγραμμένας δακτύλῳ τοῦ Πνεύματος, ἐδέξω μακάριε διτταῖς, Λουκᾶ τῆς οἰκουμένης διδάσκαλε.

Τ ὄν κόσμον σαῖς διδαχαῖς ἐφώτισας, οἷα ῥήτωρ τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας· ταῖς γὰρ ἀυγαῖς, τῆς ἀκτίστου Τριάδος, πεπυρσευμένος

Θεοτοκίον.

Ε πέβλεψεν ἐπὶ σέ ὁ Κύριος, τὴν ἐμὴν ἀνακαινίζων οὐσίαν, ὡς δυνατός, μεγαλεῖα ποιήσας, Θεογεννητόρ ὡς ἔφησ Πανάμωμε· καὶ ἔσωσέ με διὰ σοῦ ἐκ φθορᾶς ὡς Θεὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Ὁ Εἰρμός.

Τ ἴν δέσιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωάνης· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Μ αθητὴς γενόμενος τοῦ Θεοῦ Λόγου, σὺν τῷ Παύλῳ ἄπασαν, ἐφωταγώγησας τὴν γῆν, καὶ τὴν ἀγλὴν ἀπεδίωξας, τὸ θεῖον γράψας, Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

Ὁ Οἶκος.

Ω ἰατρός καὶ μαθητὴς Λουκᾶ ἠγαπημένος, μουσικῇ χειρουργίᾳ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου καὶ τὰ τοῦ σώματος ὁμοῦ ἴασαι, καὶ δός μοι κατὰ πάντα εὐεκεῖν, καὶ σοῦ τὴν παναοίδιμον γηθόμενος γεραίρειν πανήγυριν· ὄμβροισ τε δακρῦων, ἀντὶ μύρων τὸ σεπτόν σε καὶ πάντιμον σῶμα καταβρίχειν· ὡς στήλη γὰρ ζωῆς ἐγγεγραμμένη τῷ ναῷ τῷ θαυμαστῷ τῶν Ἀποστόλων πᾶσιν ἐκφωνεῖ, καθάπερ καὶ σὺ τὸ πρῶτον τὸ θεῖον γράψας Χριστοῦ Εὐαγγέλιον.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΗ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.

Στίχοι.

« Εἰς Ἐμμαοὺς βλέπει σε καὶ πρὶν εἰργόμην, (Λουκᾶ λέγει), τρανῶς σε νῦν Χριστὸν βλέπω ».

Ὁγδοατὴ δεκάτῃ πέρατος βίβη ἔμμορε Λουκᾶς.

Λ ουκᾶς, ὁ μέγας Εὐαγγελιστής, ἦν ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν Συρίαν Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης, Ἰατρός τὴν τέχνην καὶ ἀκρῶς τὴν ζωγραφικὴν ἐπιστάμενος ἐπιστήμην. Οὗτος, ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας διάγων καὶ ἰατροῦν, ἐπὶ Τίτου Κλαυδίου Βασιλέως, ἐνέτυχε τῷ Ἁγίῳ Παύλῳ τῷ Ἀποστόλῳ καὶ πιστεύσας τῷ Χριστῷ, ἀπόστατο τὴν πατρίαν πλάνην· καὶ τὴν περὶ τὰ σώματα θεραπείαν ἀφίει, τὴν τῶν ψυχῶν προσελάβετο. Συνεγράφατο δὲ καὶ τὸ κατ'

αυτὸν εὐαγγελιστὴν πρὸς Θεοφίλον τὴν ἡμέραν, πιστεύσαντα εἰς Χριστὸν, ὑπαγορεύσας αὐτῷ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου. Ἐπειτα ἐξέβηκε καὶ τὰς πράξεις τῶν Ἀποστόλων πρὸς τὸν αὐτὸν Θεοφίλον. Μετὰ δὲ τὸ ἐγκαταλιπεῖν τὸν Παῦλον, πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα διδάξας, ἐν Θηβαίς τῆς Βοιωτίας, ὡς φαίνε, ὀδηγήσασθαι ἐτῶν γενόμενος, ἐν εἰρήνῃ ἀναπαύσασθαι. Ἐν ᾧ δὲ τόπῳ κατετίθη τὸ σῶμα αὐτοῦ, δεξάζων ὁ Θεὸς τὸν ἴδιον Σεράπουτα καὶ ἐργάτην, καλλούρια, ἢ κολλύρια ἐβρέξεν ἐπάνω τοῦ μνήματος αὐτοῦ, σύμβολον τῆς αὐτοῦ ἐπιστήμης· ἔθεν καὶ γνωριμώτερος γέγονεν ὁ τάφος αὐτοῦ τοῖς πάσιν.

Ὁ δὲ Κωνσταντῖος, ὁ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου υἱός, μετακομίζει ἐκ Θηβῶν τὸ λείψανον αὐτοῦ, δι' Ἀρτεμίου τοῦ μεγάλου Δουκὸς Αἰγύπτου καὶ Μάρτυρος, καὶ κατατίθεται αὐτὸ ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὑπὸ τὴν ἱερὰν τράπεζαν, μετὰ Ἀνδρίου καὶ Τιμοθέου.

Φασὶ δὲ αὐτὸν, πρῶτον τὴν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Θεοτόκου, ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν, διὰ ζωγραφικῆς τέχνης ἐκ κηροῦ, καὶ ἑτέρας δύο ζωγραφῆσαι, προσευγεῖν τε αὐτὰς τὸν Ἀπόστολον τῆ Μητρὶ τοῦ Κυρίου, εἰ ἀρεστὸν ἔστιν αὐτῇ· καὶ αὐτὴν ἀποδέξασθαι καὶ εἰπεῖν τὸ, Ἡ χάρις τοῦ ἐξ ἐμοῦ τεχθέντος εἴη δι' ἐμοῦ μετ' αὐτῶν. Ὡσαύτως καὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Κορυφαίων τὰς ἁγίας εἰκόνας. Καὶ ἐξ ἐκείνου εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐξενηχθῆναι τὸ τοιοῦτον καλὸν καὶ εὐσεβὲς καὶ πάντιμον ἔργον.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μαρίνου τοῦ γέροντος.

Στίχ. Γέρον Μαρίνος ἐξελέγχει γραῦ πλάνην, Τόλμη νεάζων, καὶ τελειοῦται ζήφει.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν τῷ Εὐφράτῃ.

Στίχ. Ἐκ τοῦ παρατρέχοντος ὡς ὄναρ βίου, Ἰουλιανὸς ἄσμενος παρατρέχει.

Ὁ αὗτος ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰουλιανός, καταλιπὼν τὸν κόσμον, ἀπῆλθεν ἐν ταῖς ὄχθαις τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ· καὶ εὐρῶν ἐκεῖσε σπηλαίον, τὸν μοναστήν ἐν τούτῳ διήγει βίον. Τούτου πολλοὶ ζηλώσαντες, προσεβύτησαν τῷ μικροτάτῳ σπηλαίῳ, καὶ καλύβας πηξάμενοι γύρωθεν, μέχρι τῶν ἑκατὸν γεγόνασι, σιτιζόμενοι τὰ παραπλήσια τῷ διδασκάλῳ. Οὗτος ὁ Θαυμασιὸς καὶ δράκοντα ἀπέκτεινε, καὶ ὑδρῶ ἐν γῇ ἀνύδρῳ βλύσαι πεποίηκεν. Οὗτος, καὶ εἰς τὸ Σίναϊον ὄρος, ἐλθὼν ἐν τῇ Πίτρα, ἢ Μωσαῖς ὁ νομοθέτης εἶδε τὸν Θεόν, ὡς ἦν δυνατόν ἰδεῖν, ἐκκλησίαν φιλοδόμησε, καὶ μέχρι τοῦ νῦν περίεστιν. Ἄλλὰ καὶ τὴν τοῦ δυσσεβοῦς καὶ ἀποστάτου Ἰουλιανοῦ ὑποτροφήν ἀπὸ τῶν Περσῶν πολλοὶ δεδιότες, ἐπεὶ παρεκάλουν, γνωσκόντες αὐτὸν τοῦ Θεοῦ δούλον γνήσιον, οὗτος ἐπὶ δεκάτην ἡμέραν τὴν πρὸς Θεὸν αὐτοῦ ἁγίαν προσευχὴν ἐπέκτεινας· «Ὁ μόνον διὰ σέ, ἤκουσεν, ἀλλὰ καὶ δι' ἐτέρων πολλῶν παννύχως παρακλήσεις καὶ δεήσεις, ὁ μαρὸς καὶ δυσσεβὴς Ἰουλιανὸς ἀποσφάττεται».

Μετὰ δὲ χρόνους τινάς, τοῦ μακαρίου Μελετίου ἐξ Ἀντιοχείας διωχθέντος, προσεκαλείσαντό τινες τὸν μακάριον τούτου, εὐχῆς καὶ παρακλήσεως καὶ παρηγορίας πολλῶν ἔνικα· καὶ συνθέμενος καὶ ἀπερχόμενος, προσεδέχθη ἐν ὁδῷ παρὰ γυναικὸς φιλοθεῖου. Καὶ ἐπεὶ, κατακλιθέντος εἰς δεῖπνον τοῦ Ἁγίου, ὅπερ εἶχεν ἑπταετὴς παιδίον ἢ γυνὴ μοναχική, ἐν τῇ τραπέζῃ ἀσχολούμενον, μικρὰν εἰς ὀφθαλμῶν παρελθὼν, συνέβη πεσεῖν ἐν τῷ φρεάτι· ἢ δὲ τιμίᾳ γυνὴ, γνοῦσα μὲν τούτο, μηδὲν δὲ τὸ παράπαν ἀλλοιωθεῖσα, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ φρεῖα σκεπάσασα, μεγαλοψύχως διηκάνει·

ὡσαύτως ἐπισημασάσα. Τοῦ δὲ ἐπιμελῶς τὸ παιδίον ἐπισημασάσα ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐλθεῖν, καὶ εὐλογίας ἀπολαῦσαι, γνωστὸν ἐγένετο τὸ συμβάν. Εὐθέως δὲ τῆς τραπέζης ἐξαμαστὰς, καὶ τὸ καλυμμα τοῦ φρεάτος ἀπορρίψας, ὡς εἶδε τὸ παιδίον ἀλλόμενον ἐν τοῖς ὕδασι ὑγίης, καὶ οἷα παίζοντι τῇ χειρὶ προσεικός, ἀναγκῆναι τούτο διὰ τινος τῶν παρευρεθέντων ἐκέλευσε· καὶ τούτου γενομένου, καὶ τὸ παιδίον ἐρωτῶμενον, οὐδὲν τι δεινὸν παθεῖν ἔφασκε, διὰ τὸ κουρίζεσθαι τούτο καὶ ἀνεχεσθαι ὑπὸ τοῦ προσομιλῆντος αὐτῷ ἐν τοῖς ὕδασι καὶ προσπαίζοντος γέροντος.

Ἀφικόμενος δὲ εἰς Ἀντιόχειαν, κατήχη εἰς τὸ σπήλαιον, ἐν ᾧ ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος ποτὲ ἐναπεκρύπτετο, καὶ πλήθους οὐκ ὀλίγου συβρέυσαντος πρὸς τὸ σπήλαιον, χάριν τῆς ἐκ τοῦ Ἁγίου ὀφειλίας καὶ εὐλογίας, λαύρῳ πυρετῷ συσχεθεὶς αὐτός, ἐκεῖτο ἀδρανὲς τι πνέων καὶ σχεδὸν ἄπνευς. Ὡς δὲ οἱ περὶ αὐτὸν ὄχλου, πολλοὺς εἶναι τοῦς ἐξωθεν προσομιλῶντας λέγοντες, καὶ ἐπιδομένους τῆς εὐλογίας, «Ἐὰν συμφέρῃ ἡμῖν ἡ ὑγεία, ἀπεκρίνατο, δὴν ταύτην πάντων ὁ Κύριος»· καὶ προσευξάμενος, ἀνέστησεν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐκ τοῦ λαυροτάτου πυρετοῦ, διὰ τὴν τοῦ πλήθους ὀφειλίαν.

Ὁδεύοντι δὲ αὐτῷ ἐν τῇ ὁδῷ ποτὲ, καὶ ἐπὶ τὰ Βασιλεια ἀπερχόμενος, κατακείμενός τις ὢν, προσεγγίσας τῇ σισύρα αὐτοῦ, εὐθέως ἀνέστη, ἀκολουθῶν αὐτῷ, ὡς ὁ πάλαι χολὸς τῷ Πέτρῳ καὶ Ἰωάννῃ· καὶ οὐ τούτο μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ὑποστηρίξας αὐτόν, ὑπέστρεψεν ἐπὶ τὴν ἀσκητικὴν αὐτοῦ παλαίστραν, διὰ τῆς Κύρου τὴν πορείαν ποιούμενος. Οἱ δὲ τῆς πόλεως Κύρου, κρατήσαντες τὸν Ἅγιον εἰς παρακλήσιον, ἔλεγον· «Τοῦ Θεοῦ δούλε, Ἀστίριον τινὰ, ἀντὶ τοῦ Ἐπισκόπου ἡμῶν προσδοκῶμεν, δυσσεβῆ καὶ ὀλέθριον. Πρόσμενον μεθ' ἡμῶν, καὶ βοήθησον εἴτε θύνασαι, μήποτε τῇ στωμύλῳ αὐτοῦ γλώσση αὐτὸς ἐν λόγοις τισὶ διαστρέψῃ ἡμᾶς». Ὁ δὲ, προσμείνας, καὶ εὐχὴν παννύχιον ὀλίγων συνελθόντων ἐκτελέσας, θεηλάτῳ ὀργῇ τούτου ἀπέκτεινε, μίᾳς καὶ μόνῃς ἡμέρᾳς ζωὴν ἐκώδυνον ἔασας τούτῳ. Ὑποστρέψας δὲ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ χρόνους ἱκανοὺς διαρκέσας σὺν αὐτοῖς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἡ δὲ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ὡς Δουκᾶ τε καὶ Κλεόπα, ἐμφανίζεται Δεσπότης ἐκ τοῦ τάφου! ἀναστὰς γὰρ αὐτοῦς, ἐδίδασκε κραυγάζειν· Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τρίβον τοῦ βίου διατρέχων, συνοδευόντα τὸν Λόγον εὖρες Μάκαρ, οὐρανίων σκηνῶν, ἀνοίγοντά σοι πύλας, Εὐλογητὸς εἰ κράζοντι, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄρα τοῦ Πνεύματος εἰδείχθης, μελωδήματα θεοθεν φθειγγομένη, τοὺς ἀνθρώπους Δουκᾶ, φωτίζουσα βωόντας· Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε Μαρία Θεοτόκε, ὁ Ἀσώματος ἐβόασαι Παρθένε· σὺν αὐτῷ δὲ πιστοί, βωῶμεν σου τῷ τόκῳ· Εὐλογημένος πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Οριθίου πιστῶς κατατρυφώμεν, τοῦ φωτισμοῦ τῆς χάριτος Πανόλβιε, Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψῆντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς ὄργανῳ, τῇ γλώττῃ σου τὸ πνεῦμα, κεραιχόμενον, φωτίζει τοὺς ἀνθρώπους, μυσαγωγῆν τῆς χάριτος τὰ δόγματα, Κύριον ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψῆντας, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Συνεδέθης, τῇ σχέσει μετὰ Παύλου, Θεορρήμον, Λουκᾶ τῷ Θεηγόρῳ, καὶ ξυνωρὶς πανέντιμος ἐδείχθητε, Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερυψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοπλόκῳ, σαγήνησθ τῶν λόγων, Θεοκήρυξ, τοὺς πλάνη κρατουμένους, πρὸς φωτισμὸν τῆς πίστεως ἐζώγησας, Κύριον ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεστοκίον.

Ἐλισάβετ, Μητέρα σε Κυρίου, προσεφώνει, Προφήτις δεδειγμένη, τὸν Βαπτιστὴν καὶ Πρόδρομον βαστάζουσα· Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, βῶσσα εἰς αἰῶνας. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βᾶτῳ, πυρὶ τὸ τῆς Παρθένου, τῷ Μωϋσεῖ μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ δ'. Ὅρουε παρῆλθες.

Ἐστῆς Λουκᾶ τῆς ἐφέσεως, τὸ τῶν ὀρεκτῶν οἷα φθάσας τὸ ἔσχατον, καὶ τέλους μακαρίου σαφῶς ἐπέτυχες, λυθέντων τῶν ἐσώπτρων, τῆς ἀληθείας ταῖς ἐμφάσεσι.

Ἀμψας τῷ κόσμῳ ὡς ἥλιος, ἐνθεαστικῶς τῇ Τριάδι παρίστασαι, σὺν Παύλῳ τῷ Θεόπτῃ, Ἀηκᾶ πανεύφημε· μεθ' οὗ σε Θεοφαίντορ, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Ἄγλη Λουκᾶ τῇ φωσφόρῳ σου, τοὺς σουε ὑμνητὰς φαιδρυνθῆναι δυσώπησον, καὶ κόσμῳ τὴν εἰρήνην παμμακάρε βράθεισον, ὅπως σε Θεηγόρε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Χαίρων Λουκᾶ νῦν παρίστασαι, τῷ Παμβασιλεῖ τῷ στεφάνῳ κοσμούμενος, τῆς Δείας εὐπρεπείας καὶ ὠραιότητος· διὸ σε Θεορρήμον, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Θεστοκίον.

Ἄλογον ἐδέξω τὸν ἄσαρκον, φύσιν τὴν ἐμὴν ἀναπλάσαι βυλόμενον, καὶ τοῦτον σαρκωθέντα Παρθένε τέτοκας· διὸ σε Θεοτόκε, ἀκαπαύστως μεγαλύνωμεν. Ὁ Εἰρμός.

Ὅρουε παρῆλθες τῆς φύσεως, τὸν Δημιουργὸν συλλαβοῦσα καὶ Κύριον, καὶ πύλη

Ἐξαποστειλαρίον. Ἰοῖς Μαυηταῖς.
Λουκᾶ Χριστοῦ Ἀπόστολε, μύστα τῶν ἀπορρήτων, καὶ τῶν ἐθνῶν Διδάσκαλε, μετὰ Παύλου τοῦ Θείου, καὶ τῆς ἀγνῆς Θεοτόκου, ἧς τὴν Δείαν εἰκόνα, ἐκ πόθου ἀνιστόρησας, ἐκδυσώπει Θεόπτα, ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν μακαριζόντων σε καὶ τιμώντων, τὴν ἱεράν σου κείμησιν, πάνσοφε Μυστολέκτα.

Θεστοκίον.

Ἄεσποινα πάντων Ἀνασσα, πρόφθασον ἐν κινδύνοις, πρόφθασον ἐν ταῖς θλίψεσι, πάρεσο ἐν ἀνάγκαις, τῆς τελευταίας ἡμέρας, μὴ Σατᾶν ἡμᾶς λάβῃ, μὴ Ἄδης, μὴ ἀπώλεια· ἀλλὰ τὰ τοῦ Υἱοῦ σου, τότε φρικτῶ, ἀνευθύμως βήματι παραστῶμεν· ὡς Θεομήτωρ γὰρ Ἀγνή, ὅσα θέλεις ἀνύεις.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια,

Ψῆχος α'. Νεφέλην σε φωτός.

Χριστοῦ τὸν Μαθητὴν, τὸν τοῦ Εὐαγγελίου συγγραφεῖα σοφώτατον, Σκεύους τῆς ἐκλογῆς τὸν ὠραῖον χαρακτῆρα ἐμφυχον πιστοῖ, οὐ ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις ἀπάσαις ὁ ἔπαινος, Λουκᾶν τὸν Ἀπόστολον ἐν ὑμνοῖς τιμήσωμεν· αὐτὸς γὰρ ἐκήρυξε τοῦ Θεοῦ τὰ παραδόξα θαύματα, φωτίσας τοὺς ἐπὶ γῆς, Θεολογίας ἀκτίσι δια τῆς χάριτος.

Ψυχῶν ἰατρικὴν, ὑπὲρ τὴν τῶν σωμάτων ἐκμαθῶν, ἐπιστήμην σοφῆ, κατ' ἄμφω παγκαλλῆς ἀνεδείχθης, τὴν Θεοῦ σοφίαν ἐμπνευσθεῖς· ἐν ἧ καὶ Θεραπεύων ψυχᾶς καὶ τὰ σώματα. Λουκᾶ παμμακάριστε, καλεῖς πρὸς ἐπίγνωσιν· πτεροῖς πρὸς τὸν ἔρωτα τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἀνθρώπους ἐκάστοτε· ἀνάγεις εἰς οὐρανόν, καὶ ὑπὲρ πάντων πρεσβεύεις τῶν εὐφημούντων σε.

Ἀγκίστρῳ λογικῷ, τοὺς ἐν βᾶθει ἀγνοίας, ὡς ἰχθύας εἰσδύσαντας, ἐλκύσας εἰς ἐπίγνωσιν Δείαν, τῷ Χριστῷ ὀψώνιον καλόν, προσηγάγω Παμμακάρε, τιμὴν ἀξιόχρεων, ζωὴν τὴν ἀκήρατον, λαθόντας καὶ ἀληκτον· διὸ καὶ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ ἐχηρημάτισας, σοφὸς Εὐαγγελιστής, καὶ συγγραφεὺς τῶν πραχθέντων ἔργων τῆς χάριτος.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον τοῦτο.

Ψῆχος πλ. δ'. Λέοντος Μαῖστορος.

Ἐῶτε πάσα κτίσις, τὸν ἀληθῶς ἰατρὸν πνευματικόν, καὶ τοῦ Σωτῆρος μαθητὴν,

τῆς Ἀριστοῦ κοκκομοήρας εὐεράπεισε καὶ ποταμούς θεοβρύτων ναμάτων ἐκ στόματος, ἐψυχωμέναις χώραις, τοῦ Εὐαγγελίου κατήρδευσεν· ὅθεν ἐξῆλθε προφητικῶς ὁ φθόγγος αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκουμένην· καὶ πρεσβεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος ὁ αὐτός.

Δαυτικῶς συνελθόντες οἱ πιστοὶ ἐν ἄσμασι, τῷ μυστικῷ ῥήτορι τοῦ Λόγου, Λουκᾶ ἐκβοήσωμεν· Ἡ γλῶσσά σου κάλαμος γραμματέως ἐδείχθη, Χριστοῦ τοῦ ὀξυγράφου, ῥαϊζουσα τὰς ὄψεις, πρὸς τὴν γνῶσιν τῶν ἐθνῶν, τῆς θείας ἐπιγνώσεως, ἐν ἧ ἀνεκήρυξας τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ τῶν συναποστόλων σου τὰς Πράξεις συνεγράψω. Διὸ παρισάμενος τῇ Τριάδι καὶ Θεῷ, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, κτλ.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν,

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου ἡ γ. καὶ ζ. ᾠδή.

Κοινωνικόν· Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Τῆ 10. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἰωὴλ καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Οὐάρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους ζ. καὶ ψάλλομεν Προσομοία Στιχηρά.

Τρία τοῦ Προφήτου.

Ἦχος πλ. δ. ᾠ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Τὸ Θεῖον Πνεῦμα ἐκκέχυται, ὡς ὁ σεπτὸς Ἰωὴλ, προφητεύων ἐθέσπισε, παρ' αὐτοῦ κινούμενος, ἐφ' ἡμᾶς τοὺς πιστεύοντας, καὶ μυστηρίων θεῶν φανέρωσιν, ἀποκαλύπτει· καὶ προφητεύουσιν, οἱ τὴν ἐνέργειαν, τὴν αὐτοῦ δεξάμενοι, καὶ θεϊκῆ, αἴγλη φωτιζόμενοι, καὶ θεία χάριτι.

Θεηγορίας ἀνάπλεως, ὁ θαυμαστός Ἰωὴλ, ὡς πηγὴ ἐκπορεύεται, τὰς ψυχὰς ἀρδύουσα, ἐκ τοῦ οἴκου σου Δέσποτα, καὶ γλυκασμὸν ἡμῖν ἀπειστάλαξε, τὰς διανοίας καταγλυκαίνοντα, ὅλος μεταρσίος γεγωνὼς τῷ πνεύματι, δι' ἀρετῆς, ἀνακουφιζόμενος, πρὸς θεῖον ὕψωμα.

ἀπὸ τῆς ἀπαιτήσεως ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἐξελέωσαι τῶν ἐκτελούντων πίσει τὴν μνήμην σου, λύσιν αἰτούμενος, τῶν πταισμάτων ἔνδοξε, καὶ μετοχήν, θεῶν ἀπολαύσεων, καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ τρία τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος πλ. β. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Αθλοῦς θεασάμενος, τῶν καλλινίκων Μαρτύρων, θάρσουσ θεῖου ἔμπλεως, γεγωνὼς εἰσέδραμες εἰς τὸ στάδιον, καὶ Χριστὸν Οὐάρε, δι' ἡμᾶς ἄνθρωπον, γεγονότα ἀνεκήρυξας, μὴ πτήξας θάνατον, μηδὲ τὰ προκείμενα βάσανα· διὸ καταικιζόμενος, καὶ ἀνηλεῶς συγκοπτόμενος, ἔχαιρες τελείω, νοὶ ἀποσκοπούμενος σοφῆ, τὴν διαμένεσσαν, εὐκλειαν, τοῖς Θεὸν ποθήσασιν.

Σάρκας σὺν τοῖς αἵμασιν, καταπιπτούσας ἑώρας, καὶ ὡς ἄλλου πάσχοντος, Ἀθλητὰ διέκτισο γενναιότατε· προσδεθείς ξυλῷ γάρ, σπαραγμοὺς ἤνεγκας, ὑπ' ἀνόμων καρτερώτατα· Θεοῦ εἰς χεῖρας δέ, πνευμά σου τὸ θεῖον παρεδωκας, ἐκπλήξας τοὺς ὀρώντάς σε, ταῖς ἀπεριτρέπτοις ἐνστάσεσιν· ὅθεν σε τιμῶμεν, μεγάλως ἀριστεύσαντα σοφῆ, καὶ καθελόντα τὸν τύραννον, Οὐάρε τοῖς πόνοισ σου.

Αλείφουσα μύροις σε, ἡ θαυμαστὴ Κλεοπάτρα, ὑπὸ γῆν κατέθετο, καὶ ναὸν πανάγιον ἀνεδείματο, ἑορτὴν ἄγουσα, θαυμαστὴν Οὐάρε, καὶ πιζῶς σε λιτανεύουσα· ἥς τὸ παιδάριον, νοσητῆ στρατείᾳ κατέλεξας, καὶ δόξη κατεκαλύνας, καὶ χοροῖς Ἁγίων συνέταξας· οὐ περ τῆς μερίδος, ἀξίωσον ἡμᾶς τοὺς εὐσεβῶς, τὴν σὴν τελούντας πανήγυριν, Μάρτυς ἀξιάγαστε.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μόνος ὑπὲρ ἅπαντας, υἱὸς ἀνθρώπων ὁ ταλας, μόνος ἐπλημμέλησα, τὰ καὶ λόγῳ ἀφθελκτα καὶ ἀκίσματι, μηδαμῶς Ἀχραντε, φορητὰ πέλοντα· διὰ τοῦτό σε καὶ δέομαι σύγγνωθι Δέσποινα, σύγγνωθι καὶ δός μοι μετάνοιαν, δός μοι ἐξομολόγησιν, δός μοι στεναγμούς τε καὶ δάκρυα· ἵνα διὰ τούτων, συντριβῶν τὴν καρδίαν μου αἰεὶ, κράζω τὸ, Ἡμαρτον Κύριε, ἰλάσθητι σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ρομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διελήλυθε, Παναγία Δέσποινα, ὅτε ἐβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λαμπαντα, ἀπορρήτω λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατακρίτον, Σταυρῷ ὑψούμενον, ὅξος καὶ χολὴν τε γευόμενον, πλευ-

Μετα τὴν συνήθη Σηολογίαν ἀναγνωσκόν-
ται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν
Ἀγίων οἱ παρόντες δύο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Χρησμοὺς Ἰωὴλ τοῦ Προφήτου θαυμάσω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Χορὸς ἡμῖν, τῶν Προφητῶν συνευφραίνεται,
ἐγκωμιαζομένου σου, τοῦ οὐρανόφρονος,
Ἰωὴλ Θεοφάντορ' μεθ' ὧν ἡμᾶς σωθῆναι, μάκαρ
δυσώπησον.

Ρῆμα Θεοῦ, προκαταγγέλλων Θεσπέσιε, τὴν
χαλεπὴν ἐμήνυσας, ὀργὴν καὶ ἔνδικον,
τὴν ἐκ τῆς ἀσεβείας, συμβᾶσαν τῷ λαῷ σου,
τῷ ματαιόφρονι.

Η θαυμαστή, καὶ φωτοφόρος τοῦ Πνεύμα-
τος, ζωποιοὺς ἐπίπνοια, σοὶ ἐπεσκίασε,
καὶ μελλόντων τὴν γινώσιν, ἐνέπνευσε Προφήτα,
μακαριώτατε.

Θεοτοκίον.

Σὲ ἡ σκηνή, τοῦ μαρτυρίου προέγραψε, πο-
λυειδῶς τυπούμενον, ἀποδεικνύουσα, τὸν
ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἀτρέπτως Θεομῆτορ, πάν-
αγνε Δέσποινα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος, φέρων Ἀκροστιχίδα·
Ἄθλος ἐπαινεῖν Οὐάρου κλέος μέγα. Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἠπείρῳ.

Αναφανεῖς ἐν τῷ ὕψει τῆς τοῦ Χριστοῦ,
Ἐκκλησίας Οὐάρε, ὡσπερ ἥλιος φαιδρὸς,
ἀστραπαῖς ἐλάμπρυνας τῶν σῶν, παλαισμα-
των τὰ τῆς γῆς μάκαρ πληρώματα.

Θείας ἀγάπης Παμμάκαρ κατασχεθεῖς, τῷ
γλυκίστῳ ἔρωτι, ἀπηνήσω σεαυτὸν, καὶ
πρὸς πᾶσαν βάσανον σαρκός, προσεχώρησας
στερρῶς ἀγωνισάμενος.

Ληλοισμένως τῶν θείων ἀγωνιστῶν, τοῖς
δεσμοῖς συνέδησας, Ἀθλοφόρε σεαυτὸν,
καὶ τῆς πλάνης ἔλυσας δεσμὰ, σταθιρᾷ ὑπο-
μονῇ πολλῶν κολάσεων.

Θεοτοκίον.

Ο ὑπερούσιος Λόγος σου ἐν γαστρὶ, ὑπὲρ
λόγον ὤκησε· καὶ τεχθεῖς Θεοπρεπῶς,
τῶν Μαρτύρων Ἀχραντε χοροῦς, ἐπεσπάσατο
μεθ' ὧν ὑμολογοῦμέν σε.

Ἰσπότης Προφήτα μακροθυμίαν, καὶ τὴν
θεῖαν ἀγαθότητα, διετραίνωσας τούτου καὶ
χρηστότητα.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες Ἀγνή Θεὸν καὶ ἔτεκες, τὸν Λόγον
ἀφράστως σεσαρκωμένον, ἐν Προφήταις
τὸν λαλήσαντα, καὶ τελέσαντα τούτων τὰ
κηρύγματα.

Τοῦ Μάρτυρος. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ.

Υπῆλθες γνώμη σταθιρᾷ, τοὺς ἀνδρείους
ἀγῶνας, νευρωθεῖς ταῖς ἐλπίσι, τῶν μελ-
λόντων ἀγαθῶν, καὶ τῶν Μαρτύρων Χριστοῦ,
ταῖς πανσόφοις, Μάκαρ παραινέσει.

Στρατόν Ἁγίων Ἀθλητῶν, ἐναθλοῦντα νομί-
μως, καθορῶν τὴν ἐκείνων, ἐπεδείξω ἀν-
δρικῶς, στερρότητα ὁμιλῶν, πολυτρόποις, Οὐά-
ρε κολάσειν.

Εν παρατάξει ἱερᾷ, Οὐάρε ὡς γενναῖος, στρα-
τιώτης εὐρέθης, καὶ κατέσφαξας πληθύν,
ἀνδρείας ξίφει σοφῆ, πολεμίων, νίκαις κλειζό-
μενος.

Θεοτοκίον.

Παρθένε Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐμῆς ῥαθυ-
μίας, τὸ βαρύτερον σκότος, καὶ τὰ νέφη
τῶν παθῶν, τῷ φωτισμῷ τῆς ἐν σοὶ, δυσωπῶ
σε, χάριτος ἀπέλασον.

Ὁ Εἰρμός.

Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου,
ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
Ἀγαθὲ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ
τῆς ὁμολογίας σου.

Κάθισμα τοῦ Προφήτου.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν μολυσμῶν προκαθαρθεῖς τῆς καρδίας, δο-
χεῖον ὠφθης καθαρὸν Θεορρήμον, τοῦ Πανα-
γίου Πνεύματος Προφήτα Ἰωὴλ' ὅθεν καθυπέδει-
ξας, ἀληθεία τὴν γινώσιν, καὶ προανεκήρυξας, τῷ
Σωτῆρος καὶ Κτίστου, τὴν ἐν σαρκὶ ἐπέλευσιν
ἐν γῆ, τὴν ἐπ' ἐσχάτων φανεῖσαν τοῖς ἔθνεσιν.

Δόξα, Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοὺς ἄθλους τῶν σεπτῶν, θεωρήσας Μαρ-
τύρων, καὶ τούτων τὰ δεσμὰ, ἀσπαζόμε-
νος πόθῳ, εἰς ὕψος ἀνέδραμε, μαρτυρίου Παν-

Κορη εχόντας, και τας ψυχας ημων σωσον, ταις θείαις πρεσβείαις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἄσπιλος ἀμνάς, τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα, κρεμάμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλῳ ὀρώσα, θρηνηύσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα· Πῶς ἐνέγκω σε, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασι, καὶ τὸ ἐκούσιον πάθος, Θεῆ ὑπεράγαθε;

Τοῦ Προφήτου. Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Γλωσ γενῆ Κύριε, τοῖς εὐσεβῶς πρὸς σὲ μετανοήσιν, ὡς μόνος οἰκτίρμων καὶ πολυέλεος.

Ως προήγγειλας Ἐνδοξε, παρὰ Θεοῦ ἐκκέχυται τὸ Πνεῦμα, ἐπὶ πᾶσαν σάρκα ἥδη πιστεύσασαν.

Η τοῦ Πνεύματος καθόδος, τοὺς Μαθητὰς σοφίσασα Κυρίου, τοὺς σοὺς θρηγόρους λόγους ἐτέλεσε.

Θεοτοκίον.

Λελυτρωμένοι Πάναγνε, τῶν ζοφερῶν τοῦ Ἄδου κενεῶνων, τῷ θείῳ σου τόκῳ, σὲ μακαρίζομεν.

Τοῦ Μάρτυρος. Χριστός μου δύναμις.

Αγίοις στίγμασι, καλλωπιζόμενος, ὠραιότατος ὠφθης καὶ τῷ Θεῷ, Οὐάρε ποθούμενος, τῷ στεφανώσαντι τὴν σὴν, κορυφὴν ἀξιοθαύμαστε.

Γκρίῳ ἐνδοξε, προσαναρτώμενος, καὶ εἰς γῆν τεταμμένος τοὺς χαλεπούς, πόνους ἐκαρτέρησας· δι' ὧν τὴν ἀποικον ζωὴν, ἐκκληρώσω ἀγαλλόμενος!

Νομίμως βλέποντες, οἱ θεῖοι Μάρτυρες, ἐναθλοῦντά σε Μαίκαρ ὑπομονῆς, λόγοις παρεθαίρρυνον· μεθ' ὧν τοὺς πόνους τοὺς μακροὺς, διανύσας μεμακάρισαι.

Θεοτοκίον.

Γλύος Δέσποινα, παθῶν ἀνάγαγε, καὶ τῆς τάλαιπωρίας τῶν λογισμῶν, τῶν ἀλλοτριούντων με, Θεοῦ τοῦ μόνου καθαροῦ, ἵνα πίστει μακαρίζω σε.

Τῆ Προφήτου. Ὡδὴ ε'. Τῆς νυκτὸς διεληθείσης.

Τὴν Χριστῆ ἵπαρουσίαν, Ἰωὴλ ὁ θεῖος, διαρρήθην πᾶσι προέλεγεν· Ὅτι ἤξει καὶ σώ-

χαριτος και αιγλης, καταξιωθηται δυσωπησον.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, Δέσποινα τοῦ κόσμου, τοὺς σὲ Θεοτόκον κηρύττοντας, ἐξ ἀμέτρων πταισμάτων, πρέσβευε ῥυσθῆναι, καὶ βιωτικῶν περιστάσεων.

Τοῦ Μάρτυρος. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Νευροῦσαι νεύσει θεικαῖς, καὶ τοὺς ἀνευδότους σπαραγμοὺς, φέρεις γενναίῳ φρονήματι, Οὐάρε σπαραττῶν τὴν τοῦ ἀλάστορος, καρδίαν τοῦ κακίαν δημιουργήσαντος.

Ο περιδέξιος Ἀθλητῆς, βλέπων ἐκπιπτέσας εἰς τὴν γῆν, τὰς ἑαυτοῦ σάρκας, ἔχαιρε, τὰς αἰωνίζουσας νοὶ λαμπρότητας, καὶ θείας ἀντιδόσεις προφανταζόμενος.

Γμῶ σε Κύριε ὁ Θεός, καὶ δοξολογῶ καὶ προσκυνῶ, τῶν ἀγαθῶν ἀξιούμενος, τῶν ἡτοιμασμένων τοῖς σὲ ποθήσασιν, ὁ Μάρτυς ἐν τῷ πάσχειν Οὐάρος ἔκραζεν.

Θεοτοκίον.

Αναφανείσα τῶν Χερουβὶμ, καὶ τῶν Σεραφὶμ ὡς ἀληθῶς, ἀγιωτέρα Πανάμωμε, πάντα τοὺς πιστῶς σε νῦν μακαρίζοντας, ἀγίασον καὶ σώσον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Τῆ Προφήτου. Ὡδὴ ε'. Ἄβυσσος ἀμαρτημάτων.

Ρέσει τῶν σῶν δογμάτων, πηγαὶ τῆς θρηγορίας, καὶ τὸν ψυχοτρόφον γλυκασμὸν, εἰζῆσιν Ἐνδοξε, ἀρδεύσασαι, τῆς πιστῶς σε τιμῶντας.

Ο ὅρος σε τῆς προφητείας, γλυκύτητα ἀποστάζον, καὶ θεοσεβείας Ἰωὴλ, κήρυκα πάνσοφον, γνωρίζομεν, θρηγόρε Προφήτα.

Φρούρησον σαῖς ἱκεσίαις, Θεῆ Προφήτα ὡς ἔχων, θείαν παρρήσιαν πρὸς Θεόν, τῆς πόθῳ ὑμῶντάς σε, τὴν ἐνδοξον, καὶ αἰοίδιμον μνήμην.

Θεοτοκίον.

Φώτισον ἢ φῶς τεκοῦσα, τὸ ἄδυτον τὰς καρδίας, τῶν δοξολογούντων σε πιστῶς, ἄχραντε Δέσποινα, καὶ τὸν ἐκ σου, ἀπορρήτως τεχθέντα.

Τοῦ Μάρτυρος. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ρημάτων ἠλόγησας, παρανόμου δικαστοῦ, καὶ τὴν πυρὰν ὑπέμεινας, τῶν ἀνυποψίων

παρεοδικὰς τῷ Θεῷ, τῷ σε στεφανώσαντι, Ἀ-
θλοφόρε νομίμως ἀρίζουσάντα.

Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον Δέσποινα, ἐν πελάγει τῶν δει-
νῶν, χειμαζομένην πάντοτε, τὴν ταπεινὴν
ψυχίν μου· καὶ γαληνὸν, πρὸς ὄρμον ἀνάγαγε,
ἀδισακτῶ σε γνῶμη μακαρίζουσαν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**οῦ βίου τὴν θαλάσσαν, ὑψημένην καθο-
• ρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλυδῶνι, τῷ
• εὐδίῳ λιμένι σε προσδραμῶν, βοῶ σοι· Ἀνα-
• γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Συναξάριον.

Τῇ 10'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου
Προφήτου Ἰωήλ.

Στίχοι.

Ὁ γῆς Ἰωήλ ἐκτραγωδήσας πάθη,
Μετῆλθεν ἐκ γῆς εἰς τόπον κρείττω πάθους.

Ἐννεακαιδεκάτῃ μῶρος ἀμφ' ἐκάλυψεν Ἰωήλ.

Ος ἐρμηνεύεται ἀγάπῃ Κυρίου, ἡ ἀρχὴ ἢ ἀπαρχὴ Θεοῦ.
Οὗτος ἦν ἐκ σπέρματος Ρουβὶμ, ἀγροῦ τοῦ Μεθο-
μορῶν· καὶ προφητεύσας περὶ λιμοῦ καὶ ἐκλείψεως θυ-
σιῶν καὶ πάθους δικαίου Προφήτου, δι' αὐτοῦ ἀνακαινι-
ζομένης εἰς σωτηρίαν πάσης τῆς γῆς, ἀπέθανε, καὶ ἐτά-
φη ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Οὐάρου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Στίχ. Ἐσμούς ἀπείρους καρτερῆντος Οὐάρου,

Σατὰν πλάνης ἔξαργος, Οὐαί μοι! λέγει.

Οὗτος ἐπὶ Μαξιμιανῷ τοῦ Βασιλέως ἦν, στρατιώμε-
νος ἐν Αἴγυπτῳ, γένους ὦν ἐπισήμου καὶ λαμπροῦ
καὶ εὐσεβοῦς. Ἐγγλισθέντων δὲ τινῶν Ἁγίων, ἐπτά τὸν
ἀριθμὸν, ἐπὶ χρόνον πολὺν, ἐπεμελεῖτο αὐτῶν ὁ Ἅγιος Οὐα-
ρος καθ' ἑκάστην. Ἐνός δὲ τῶν ἐπτά ἀναπαυσαμένου, κα-
τεταξεν ἑαυτὸν ὁ Ἅγιος ἀντ' ἐκείνου· καὶ πρὸς τὸν Ἡγε-
μονα μετὰ τῶν λοιπῶν ἀχθεῖς, τύπτεται ῥοπάλοις, καὶ ἐ-
πὶ πολὺ ξίεται τὰς πλευράς, καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς βασά-
νοις, ἐπὶ πέντε ὥραις παραταθείσας, τὴν ψυχὴν τῷ Κυ-
ρίῳ ἀποδίδωσι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Σαδωῦθ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν
Μαρτύρων, ἐν Περσίδι τελειωθέντων.

Στίχ. Σαδωῦθ ὁ θεῖος τὴν κάραν τμηθεὶς ξίφει,
Θεοῦ Σαβαῶθ νῦν παρίσεται θρόνῳ.

τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἐνοχῶν, καὶ ἀφαιρέσει ἀπὸ τοῦ
δέρματος αὐτοῦ λῶρον ἓνα, ἔχοντα τεσσαρῶν δακτύλων
πλάτος· καὶ αὐτὸς βουνοῦρος τύπτεται, καὶ ἐπ' ἀκαυθῶν
καὶ σκολόπων κυλίεται, καὶ εἰς κοχλίαν αὐτὸν ἀποσφίγ-
γουσι. Ταῦτα δὲ πάντα γενναίως ὑπομείνας, τὸν Βασιλέα
πλέον ἐξέμνησε.

Βλῆθείς δὲ εἰς φυλακὴν, πάλιν ἀγεται εἰς ἐρώτησιν.
Γ' γιγῆς δὲ εὐρεθείς ἐν ὄλῳ τῷ σώματι, ἐκρεμάσθη κατὰ
κεφαλῆς, καὶ ὀβελίσκοις πεπορακτωμένοις κατατιτρώσκε-
ται ὅλον τὸ σῶμα. Καὶ ἐπεὶ ὁ Ἅγιος εἰς οὐδὲν ταῦτα ἐ-
λογίζετο, ἤκουσε δὲ καὶ τοῦ Βασιλέως ἐπαπειλοῦντος, ὅτι
ἐμελλε σκορπίσειν τὰ μέλη τούτου, « Πιστεύω τῷ Θεῷ
μοί, ἀντίφησεν, ὅτι οὕτω διαμεριοῦνται οἱ Χριστιανοὶ τὰ
λείψανά μου· καὶ ὅς ἐάν ἐπικαλέσῃται τὸν Θεὸν ἐν τῷ ὄνο-
ματί μου, σωτηρίαν εὐρήσει »· καὶ παρῆντος τὴν γλώτταν
τέμνεται. Ὄμματα δὲ καὶ χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείνας,
καὶ καθ' ἑαυτὸν προσευξάμενος, φωνῆς ἐξ οὐρανοῦ ἤκουσε
λεγοῦσης· « Ἡ αἵτησίς σου πεπλήρωται, καὶ
ἰδοὺ ἔση λαλῶν »· καὶ φρεΐσης αὐτῷ γλώσσης ἑτέρας,
ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ταῦτα βλέποντες οἱ λαοί, ἐξεπλήσσοντο,
καὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀν-
δρες χίλιοι ἑβδομήκοντα, καὶ ἕτεροι διακόσιοι.

Ἰδὼν δὲ ὁ Βασιλεὺς, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτοῦ προσέρχον-
ται τῷ Χριστῷ, ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀποτμηθῆναι
προσέταξεν. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἕτεροι οὐκ ὀλίγοι ἀνεθόνησαν λέ-
γοντες· « Βασιλεῦ, καὶ ἡμεῖς Χριστιανοὶ
ἐσμέν », καὶ κατ' αὐτῶν ἀπεφάνητο· καὶ λαβόντες αὐ-
τούς οἱ στρατιῶται, ἀπήγαγον ἐπὶ τὸν τῆς σφαγῆς τόπον.
καὶ προσευξάμενος ὁ Ἅγιος, καὶ κατασφραγίσας αὐτούς,
ὄντας τὸν ἀριθμὸν ἑκατὸν εἴκοσι, αὐτὸς πρῶτος ἀπετμήθη
τὴν κεφαλὴν, καὶ καθεξῆς οἱ λοιποί.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον
ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Προφήτου. Ὠδὴ ζ'. Ὁ τὴν κάμινον πάλαι.

Η ἐκπορευομένη, ἐκ τοῦ οἴκου Κυρίου, καὶ
ποτιζούσα κρήνη, ὡς προέφησεν προῆλθε,
Προφήτα πανσεβάσμις.

Τὸν χειμάρρουν τῶν σχοίνων, σιτοφόρον, εἰρ-
γασίω, τῆς τρυφῆς ὁ χειμάρρους, Ἰωήλ ὡς
προεῖπεν. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Οτὰ πάντα ποιήσας, γεννηθεὶς ἐκ Παρθέ-
νου, διεσώσατο κόσμον, εὐσεβῶς ἀνυμνῶν-
τα· εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέ-
ρων ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Δροσοδόλον μὲν.
ἀμπρυνθέντα σε ἀγῶνων ἐπιδόσειςιν, ἡ
Κλεοπάτρα ἐνδοξε, συνεκόμισεν, εὐραμέ-

ἡ κλέος διὰ σου, τῆς πίστεως ἀξίον σαφῶς, ἢ ἐνεδείξατο θερμοῦς, εἰς σὲ τελείω νοί.

Επιχέουσα σοὶ δάκρυα καὶ μύροις σε, ἐντίμοις ἐπαλείφουσα, κατακρύπτει σε, ὑπὸ γῆν ἢ παινέμενος γυνή, ἐνθάψαντα πλάνην πονηράν, καὶ ταῖς ἐκ τάφου ἀστραπαῖς, φωταγωγούντα ἡμᾶς.

Οὐκ ἐνέδωκεν ὁσίως θεραπεύουσα, σὲ τὸν Χριστοῦ θεράποντα, ἢ αἰείμνηστος, ἕως ὥφθης πρόξενος αὐτῇ. Σοφὴ βασιλείας ἑρανῶν ἢς ἠξιώθη διὰ σου, σὺν τῷ φιλιτάτῳ υἱῷ.

Θεοδοκίον.

Συντριβέντα με ἀμέτροις παραβάσει, Παρθένε μεσιτεία σου, καινοποίησον, ἰατρεύσά μου τὴν ψυχὴν, καὶ λόγον παρέχουσα βοᾶν. Εὐλογημένη ἢ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Τῆ Προφήτου. Ωδή η'. Τὸν πάλαι δροσίσαντα.

Υπέδειξας ἑνδοξῆ, μετανοίας τοὺς τρόπους ἐμφανῶς, τὸν εὐσπλαγχνον Κύριον, ἐγγυώμενον τοῖς πίστει πρὸς αὐτόν, προσιοῦσι καὶ ψάλλουσιν. Εὐλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεράπων γενόμενος, τοῦ Κυρίου Προφήτα Ἰωὴλ, τὰ τούτου μυστήρια, ἐπιστεύθησ προφητεύων τοῖς λαοῖς, ἀνυμνεῖσιν καὶ λέγουσιν. Εὐλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Θεὸν εἰς τῆς αἰῶνας.

Αφέσεις προχέουσι, τοῦ Ἰησοῦ θαυματῶν ποταμοί, Ἀπόστολοι ἑνδοξοί, τοῦ Κυρίου ὡς προέφη Ἰωὴλ, τοὺς βρωῶντας ἀρδεύοντες. Εὐλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοδοκίον.

Υπόστασιν σύνθετον, ἐν δυοῖ ταῖς οὐσίαις τὸν Χριστὸν, Πανάμωμε τέτοκα, διαμείνασα Παρθένος καθαρὰ ὄν ὑμνοῦντες κραυγάζομεν. Εὐλογεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις.

Μητρικῶν ὑπακῆσας Μάρτυς δεήσεων, οὐρανίῳ στρατείᾳ λαμπρῶς ἐστράτευσας (*), παιδα τὸν σεπτὸν, καὶ τῆς σῆς συμμεθέξοντα, ἔδειξας εὐκλείας, ἀρρήτῳ συμπαθείᾳ.

Εξ Αἰγύπτου σε ὄλβον ὡς περ πολῦτιμον, μετηγάγετο Μάρτυς καταπλουτίζοντα, Δεῖαν δωρεαῖς, Κλεοπάτρα ἰάσεων, πᾶσαν Παλαιστίνην, τὴν πόθῳ σε τιμῶσαν.

Γεγηθῶς τοὺς ἀγῶνας τοὺς σοὺς διήνυσας, Στρατιώτῃα γενναῖε τοῦ Παντοκράτορος.

καὶ ὡς νικητῆς, παρ' αὐτοῦ ἐστεφανώσαι, Οὐαρε παμμακάκαρ τῶν Ἀθλοφόρων κλέος.

Θεοδοκίον.

Αμαρτίας συνάπτω ἐφ' ἀμαρτήμασι, καὶ τὸ μέλλον οὐ φρίττω φρικτὸν κριτήριον ἰάσαι Ἀγνή τῆς ψυχῆς μου τὴν πώρωσιν, καὶ τῆ σῆ πρεσβείᾳ, ἐπίστρεψόν με σῶσον.

Ὁ Ἰέρμος.

Εκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ Δικαίου θυσιάν ὕδατι ἐφλέξας ἅπαντα γὰρ δρᾶς, Χριστέ μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Προφήτου. Ωδή θ'. Ἡ ἐν οὐρανοῖς.

Μετὰ Προφητῶν ὡς ὑποφήτης, χαρμονικῶς ἐν ἐπουρανοῖς, νῦν εὐφραίνῃ σκηνώμασιν.

Ανωθεν ἡμᾶς νῦν ἐποπτεύοις, τοὺς εὐσεβῶς σε δοξολογούντας, Θεηγόρε πανόλβιε.

Σύντομον ὁδὸν τῆς σωτηρίας, ὁ Ἰωὴλ διὰ μετανοίας, θεοφρόνως ὑπέδειξεν.

Θεοδοκίον.

Ωρθώσας ἡμᾶς τοὺς πεπτωκότας, Μήτηρ Θεοῦ, εὐσπλαγχνον Δεσπότην, καὶ Σωτήρα γεννήσασα.

Τοῦ Μάρτυρος. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν.

Γσχὺν καθεῖλες τοῦ πολεμήτορος, τὴν δεῖκνῆ σαφῶς περιζωσαίμενος δύναμιν, Ἀθλητὰ γενναϊότατε Οὐαρε ὄθεν σε εὐφημοῦμεν, ἴασιν ἀφθονον, ἐκ τῶν σῶν λειψαίων, οἱ πιστοὶ ἀπαρυσόμενοι.

Ως φῶς ὡς ὄρθρος ὡς μέγας ἥλιος, πάσῃ τῇ γῆ ἢ μνήμη σου ἐξηπλωται Οὐαρε, σελασφόροις φωτίζουσα λάμπουσι, σοῦ τῶν σεπτῶν ἀγῶνων, πάντας πανεύφημε, καὶ τὸν σκοτασμόν τῶν καρδιῶν ἀποδιώκουσα.

Σὺν σοὶ ἀστράπτοντα ὡς ἑώρακε, δόξῃ πολλῇ τὸν ἴδιον υἱὸν ἢ φιλότεικος, τὸν τῶν ὄλων Θεὸν ἐμεγαλύνε· σὲ δὲ γησιωτάτως, Μάρτυς ἐδόξασε, μέγιστον προσάτην, ἐμφανῶς καταπλουτήσασα.

Η γῆ ἐν ἧ σου τὸ καρτερώτατον, σῶμα σοφὴ κατάκειται ἐνθέως ἠγίασται· ἀλλὰ διδου ἡμῖν ταῖς πρεσβείαις σου, λύσιν ἀμαρτημάτων, βίου διόρθωσιν, Οὐαρε καὶ πάντων, δυσχερῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Θεοδοκίον.

Φανεῖς Παρθένε ἐκ σου ὁ Κύριος, τῆς φωτεινῆς νεφέλης, τῆς Αἰγύπτου τὰ ἕξανα, παντελεῖ ἀπωλεία παρέδωκε· πλήθους δὲ Ἀθλοφόρων, ταύτην ἠξίωσε, φέρειν μμουμενῶν, τὰ αὐτοῦ σεπτὰ παθήματα.

(*) Ὁρθότερον ἴσως, ἢ ἠγίασται· καὶ ὅρα τὸν εἰς πλάτος Συνοχαριστήν τοῦ Νικοδήμου.

• σεσαρκωμένους ὃν μεγαλυνόντες, σὺν ταῖς
• οὐρανίαις στρατιαῖς σέ μακαρίζομεν.

Ἡ τα λαιπα τοῦ Ὁρ'ρου, ως συνήθες,
καὶ Ἀπολύσις.

ΤΗ Κ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς το, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
Προσόμοια,

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Οὐρανίαις ἐλλάμψεσι, φωτισθεῖς τὴν διάνοιαν,
τὸ τῆς πλάνης ἔφυγες σκότος Ἐνδοξε, καὶ
τῷ φωτὶ προσεπέλασας, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡ-
μῶν, καὶ ταῖς χάρισιν αὐτοῦ, καταυγαῖεις τὰ
πέρατα· διὸ πρέσβευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύ-
νων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας,
τὴν αἰσέβαστον μνήμην σου.

Επιπνοία τοῦ Πνεύματος, μυθεῖς γνῶσιν
ἐνθεον, τὸν τῶν ὄλων Κτίστην ἔγνωσ Ἀρ-
τέμιο· καὶ τοὺς τῆ κτίσει λατρεύοντας, πανσό-
φως διήλεγξας, καὶ ὠδήγησας λαοὺς, εἰς Θεοῦ
τὴν ἐπίγνωσιν· δι' ὃν ἤθλησας, καὶ τὸ στέφος ἐ-
δέξω τῶν καμάτων, λυτρωθῆναι ἱκετεύων, δια-
φθορᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Πολυτρόποις κολάσεσι, χαλεπαῖς μαστιγώ-
σεσι, παραδοὺς αἰκίζεσθαι τὸ πολυάθλον,
καὶ καρτερώτατον σῶμά σου, θεόφρον Ἀρτέ-
μιο, οὐκ ἠρήσῃω τὸν Χριστὸν, οὐ ξοάνοις ἐπέ-
θυσας· ἀλλ' ὑπέμεινας, ὡς περ πάσχοντος ἄλ-
λου, ἀναμένων, τὰς μελλούσας ἀντιδόσεις, καὶ
τὴν ἀθάνατον εὐκλειαν.

Δόξα, Ἦχος β'. Τοῦ Στουδίτου.

Τὸν νοερὸν φωστῆρα τῆς πίστεως, Ἀρτέμιον
τιμῆσωμεν, ὅτι ἤλεγξε Βασιλέα τὸν ἐχθι-
στον· καὶ τῷ αἵματι τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ, τὴν
Ἐκκλησίαν Θεὸς ἐπορφύρωσεν· ὅθεν καὶ ἀπέ-
λαβε, τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν τὴν ἀφθονον, τοῦ
ἰᾶσθαι ταῖς νόσους, τῶν πιστῶς προστρεχόντων,
ἐν τῇ σοφῇ τῶν λειψάνων αὐτοῦ.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Σκέπη, καὶ ἀντίληψις ἡμῶν, τῶν Χριστια-
νῶν σὺ ὑπάρχεις, καὶ προσφυγὴ κραταιά,

μόνην οἱ Ἀριστιάνοι καὶ καταφυγίον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Οτε, ἡ πανάμωμος ἀμνάς, ἄρνα τὸν αὐτῆς
ἐθεώρει, ἐλκόμενον πρὸς σφαγὴν, θρήνοις
ἐνεκόπτετο, βοῶσα ὀλολυγμοῖς· Τί σοι δῆμος
ἀχάριστος, γλυκύτατον τέκνον, ἤδη ἀνταπέ-
δωκεν, ὁ ἀπολαύσας ποτέ, οἶμοι! σῶν πολλῶν
δωρημάτων; πῶς δὲ καὶ τὸν πόνον ἐνέγκω,
ὅτι θέλων ταῦτα νῦν ὑφίστασαι;

Εἰς τὸν Στιχόν, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, ταῖς τοῦ Ἀθλο-
φόρου αὐγαζεται ἀκτίσι· καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ
Ἐκκλησία, ταῖς ἀνθεσιν ὠραίζομένη, Ἀρτέμιο
βοᾷ σοι· Θεράπον Χριστῆ, καὶ προστατάτα θερ-
μότατε μὴ ἐλλίπης πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν δού-
λων σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Ἡ Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρε-
μαίμενον, θρηνωδοῦσα, ἀνεθόα μητρικῶς.
Υἱέμου καὶ Θεέμου, γλυκύτατόν μου τέκνον,
πῶς φέρεις πάθος ἐπονειδιστον;

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'. Ὁ Μάρτυς σου Κύριε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς
Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, αὐτὴ ἡ Ἀ-
κροστιχίς·

Τὴν σὴν νέμοις μοι πλουσίαν χάριν Μάκαρ.

Ἰωσήφ.

Ὡδή α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Τὸν ἀγῶνα Μάρτυς τὸν καλόν, ὡς ἀγωνισά-
μενος, καὶ τοὺς λαμπροὺς στεφάνους κο-
μισάμενος, τῷ φωτὶ παράστασαι, φωτιζόμενος
κατὰ μέθεξιν αὐλοῦ· ὅθεν δυσωποῦμεν, φωτι-
σον ἡμᾶς ταῖς ἱκεσίαις σου.

Ἡ φαιδρά σου Μάρτυς ἑορτῇ, πάντα συνε-
κάλεσε, χαρμονικῶς εἰς πανδοκίαν σῆ-
μερον, προθεῖσα τοὺς ἄθλους σου, τὰ παλαι-
σματα, καὶ τὴν ἀνδρείαν ἐνστασιν· ὧν κατα-
τρυφῶντες, πίστει σε καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Νεκρωθέντα Μάκαρ ἐν σταυρῷ, τὸν ἀκατα-
νόητον, σωματικῶς κατανοήσας Κύριον,
τῆς ζωῆς τὸν αἴτιον, ἐθελούσιον ἐπεπόθησας νέ-

Θεοτοκίον .

Σαρκωθείς ἐκ σου Θεοπρεπῶς, Λόγος ὁ ἀσώματος, ὑπερβολῇ φιλανθρωπίας Πάναγνε, πάθει προσωμίλησε, καὶ ἀπάθειαν τοῖς ἀνθρώποις ἐπήγαγεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται .

Ωδὴ γ'. Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος .

Μαρτύρων καλλωπίζεσθαι, τοῖς στεφάνοις Ἐνδοξε, ἐπιποθῶν ὑπήνεγκας, τῶν μαστιγῶν καὶ τῶν στρεβλώσεων, ταῖς πικρὰς ἀλγηδόνας Δεῖα χάριτι .

Οὐκ ἔσεισε τὸν πύργον σου, τῆς καρδίας Πάισοφε, ἡ σφοδροτάτη πρόσρηξις, τῶν βασάνων· καὶ γὰρ ἐστήρικτο, νοητὴν ἐπὶ πέτραν τὴν ἀσάλευτον .

Γκρίω ἀναρτώμενος, καὶ νιφάσι πάντοθεν, τῶν σπαραγμῶν, κυκλούμενος, σὲ τὸ ὄμμα πρὸς τὸν δυνάμενον, ἐνητένιζες σώζειν Ἀξιάγαστε .

Θεοτοκίον .

Σεσάρκωται βουλήματι, ἐξ αἱμάτων Δέσποινα, σου παναχράντων Κύριος, διασώζων τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ Μαρτύρων τοὺς δήμους ἐπεσπάσατο .

Ὁ Εἰρμός .

• **Ε**ξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν ἐθνῶν στειρεύουσα, Ἐκκλησία τῆ παρουσίας σου· ἐν ἧ ἑστερεώθη ἡ καρδιά μου .

Καθισμα, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς .

Τὸν στρατιώτην τῆ Χριστῆ τὸν ἀήττητον, καὶ καθαιρέτην τῆ ἐχθρῆ γενναιότατον, τὸν ἐν μεγίστοις τέρασι ἐκλάμπαντα, ἅπαντες Ἀρτέμιον, εὐφημήσωμεν πίσει· βρῦει γὰρ ἰάματα, τοῖς προστρέχουσι πόθῳ, καὶ καταπαύει πάθη χαλεπά, καὶ τῶν ἐν θλίψει ἀνθρώπων προῖσταται .

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον .

Ο ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος, καὶ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς αὐλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνου καθῆται ἀγίῳ αὐτῆ, Δέσποινα ἐν κόλποις σε, σαρκικῶς· ὁ Θεὸς γὰρ, ὄντως ἐβασίλευσεν, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ συνετῶς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ· ὃν ἐκδυσώπει σωθῆναι τοὺς ἐβλυσεν σε .

Ἡ Σταυροθεοτοκίον .

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρώσά σε Χριστέ, Οἶμοι! πεδειγότατε, Ἰησοῦ ἀνεθόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θείων σταυροῦσαι; Ὑμῶν σε Μακρόθυμε .

Μύψωθης τεινόμενος, καὶ ὠμοτάτως ξεόμενος, καὶ ἀποδουόμενος, τοὺς δερματίνους χιτῶνας τῆς νεκρώσεως .

Οἱ πόνοι σου, τῆς σαρκὸς καὶ δεινῶν ἢ ἐπίτασις, τὴν ἀπὸνον λήξιν σοι, Μάρτυς σαφῶς προεξένησαν· ἧς νῦν ἐμφορέμενος, ἅπαντα πόνον κουφίζεις τῶν ψυχῶν ἡμῶν .

Γσαγγέλω, γεγονότι τῶν ἄθλων λαμπρότησι, χεῖρὸς δι' Ἀγγέλου σοι, πέμπει τροφήν ὁ οὐράνιος, ἄρτος ἡ ζωὴ ἡμῶν, ἐνδυναμοῦσάν σε Μάρτυς παναοίδιμε .

Θεοτοκίον .

Παρθένον σε, μετὰ τόκον ἀμίαντον ἀφθορον, Θεὸς συνετήρησεν, ὁ εὐδοκήσας ἐν μήτρᾳ σου, ὄλον με τὸν ἀνθρωπον, ἀναλαβέσθαι δι' αἶκρᾶν ἀγαθότητα .

Ωδὴ ε'. Μεσίτης Θεοῦ .

Λαμπὰς φωταυγῆς, καθωράθης Πνεύματος Ἀρτέμιε, πιστοὺς καταυγάζουσα καὶ τῆς πονηρίας ἀπελαύνουσα, τὰ ζοφώδη καὶ σκότους, πεπληρωμένα πνεύματα .

Ο πέτρα ζωῆς, τῆς ψυχῆς τὰ βήματα πηξάμενος, ταῖς πέτραις σφιγγόμενος, καὶ τοῖς ἀλγεινοῖς περικυκλούμενος, ἀληθῆς Ἀθλοφόρος, ἀκλόνητος διέμεινας .

Γπάρχων σεπταῖς, ὀπλισμένος Πνεύματος δυνάμεσι, τριβόλων ἐξύτητος, Μάρτυς ἀθλοφόρε κατεφρόνησας, ἐν αὐτοῖς συμπατήσας, τὰ κεντρα τοῦ ἀλάστορος .

Θεοτοκίον .

Σταυρὸν καὶ ταφήν, ὁ ἐκ σου θελήματι τεχθεὶς δι' ἡμᾶς, ὑπομείνας Δέσποινα, Μάρτυρα στερότάτον Ἀρτέμιον, τῶν αὐτοῦ παθημάτων, ὡς κραταῖος εἰργάσατο .

Ωδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων .

Γερῖον καὶ θῦμα ὀλόκληρον, Μάρτυς προσενήνοχας σαυτὸν Ἀρτέμιε, τῷ ἐκουσίῳ σταυρωσιν, εἰς ἡμῶν δεξαμένῳ ἀνάκλησιν .

Ανειδότοις πληγαῖς συντριβέντος σου, σώματος Ἀρτέμιε τοῦ καρτεροῦ σοφέ, τὴν ψυχικὴν εὐγένειαν, διατήρησας πίστει ἀλώβητον .

Νοσημάτων ἡμᾶς ἀπολύτρωσαι, Μάρτυς καὶ παθῶν, πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων, τοὺς ἐπὶ σοὶ προστρέχοντας, μιμητὰ τοῦ Σωτῆρος Ἀρτέμιε .

Θεοτοκίον .

Χειμαζόμενον σάλῳ τῶν θλίψεων, καὶ κλυδωνιζόμενον ἐπαναστάσεσι, τρικυμιῶν διάσωσον, Θεοτόκε Παρθένε τοὺς δούλους σου .

ὁν εὐσεβῆ καὶ στεφανόρον Μάρτυρα, τὸν κατ' ἐχθρῶν νίκης ἀράμενος τρόπαια, συνελθόντες ἐπαξίως νῦν, ἐν ὑμνωδίαις εὐφημήσωμεν, Ἀρτέμιον τὸν μέγιστον ἐν Μάρτυσι, θαυμάτων τε δοτῆρα πλοσιώτατον· πρεσβεύει γὰρ Κυρίῳ, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Ὁσῖος.

Τίς τοὺς ἀγῶνας ἐξαρκέσει ἐξείπειν Ἀθλοφόρε, ἢ τοὺς πόνους τοὺς σου, οὓς περ ἀνδρείως ὑπέμεινας διὰ τῆς πίστεως τοῦ Κυρίου, καὶ τῆς χάριτος ἧς περ κατηξιώθης; οὐκ ἐξαρκεῖ διηγῆσασθαι ζῶμα ἀνθρώπινον· σοφίαν γὰρ ἐνδεδυμένος καὶ ἀνδρείαν, τὸν πλοῦτον ἐμίσησας καὶ τὴν ἀξίαν τὴν πρόσκαιρον, στρατιώτης φανείς γνησιώτατος. Καὶ νῦν πρεσβεύεις Κυρίῳ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆς Κ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου.

Στίχοι.

Ὁ πάντα λαμπρὸς Ἀρτέμιος ἐν βίῳ,
Τμηθεὶς ἀπῆλθεν εἰς ὑπέρτατον κλέος.

Εἰκάδι Ἀρτέμιος πυκινόφρων αὐχένα τμήθη.

Ὁστος ὁ μακάριος Ἀρτέμιος, Δουξ καὶ Αὐγουστάλιος Ἀλεξανδρείας γενόμενος, καὶ Πατρικίος, ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Βασιλέως Κωνσταντίνου. Τοῦ δὲ ἀποστάτη Γουλιανοῦ δραξαμένου τὴν βασιλείαν, καὶ τοὺς Χριστιανούς τρωρούμενον ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἀτόκλητος εἰς τὴν ἀγῶλα ὁ μακάριος ἔρχεται· καὶ τὴν παρανομίαν αὐτοῦ διενίγησας, τύπτεται βουνεύροις ὤμοις, καὶ τριβόλοις ὀξείαι τὸν νῶτον ξίεται, καὶ ὀγκίνοις τὰς πλευράς καὶ τὰ βλέφαρα διαπείρεται, καὶ ὑπὸ λιθοβόων μεγίστης πέτρας διαιρεθείσης μέσον ἐμβαλλεται· καὶ τῆς πέτρας μέσον ἀπολειφθεὶς, ὀφθαλμῶν στερεῖται, τὰ ἔγκατα τῆ γῆ συνελαύνεται, καὶ τελευταῖον τὴν διὰ ξίφους δέχεται τελευταίον.

ἱστορικὰ θαυμάτων τοῦ Ἁγίου διήγησις.

Ἄνθρωπος, διδύμους ἔχων λίαν ἐξωγκωμένους, ἦλθε πρὸς τὸν Ἁγίου κλαῖον, καὶ τὴν ὑγίαν ἐπιζητῶν. Ἐπεσον ἐν ἐν στρωμνῇ μέσον τοῦ ναοῦ· καὶ μικρὸν ἀφυπνώσαντα, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Ἁγίος· Ὑπόδειξόν μοι τὸ πάθος σου. Ὁ δὲ ἐσχημάτισεν αὐτὸν εἰς ὑπόδειξιν· καὶ τοῦ ὄγκου τῶν διδύμων ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ εὐφυῶς περιδραξάμενος, ἐσφιγγεν ὅσης δυναμείως ἔχεν· ὁ δὲ ἀσθενῶν μεγάλως ὀδυνώθεις, καὶ τὸ, Ὁσαί! ἀνακράξας, ἔξυπνος γενόμενος, εὗρεν αὐτὸν ὑγιῆ, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν.

Ἄλλος δὲ πάλιν, κάλας (σπάσιμον) ἔχων δύο ἐν τοῖς διδύμοις, ἔλθων πρὸς τὸν Ἁγίου, καὶ παννυχίως, ἀνε-

κωνθέντος προσέφερεν. Ἐξυπνος δὲ γενόμενος ὁ ἀσθενῶν, εὗρε μὲν αὐτὸν ὑγιῆ, τοὺς δὲ χιτῶνας αὐτοῦ καὶ τὸ ἔδαφος δυσωδίας καὶ σήψεως πολλῆς καὶ ὑγρότητος γέμοντα.

Ἄλλος δὲ πάλιν, νεωστὶ ἀπὸ Ἀφρικῆς ἔλθων, τοῦ καταλόγου τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου, ἀπὸ τίνος διηγουμένου αὐτὰ, ἠκροάσατο· καὶ ἐν τῇ Ἀφρικῇ συγγενῇ κεκτημένος, βάρει τῶν διδύμων τὸ ζῆν ἀπολεγόμενον, ἀδιστακτικῶς πιστεύσας, καὶ τὰ πρὸς παννυχίδα ἐπιτηδεῖα συλλέξας, ἔδραμε πρὸς τὸν Ἁγίου· καὶ πληρώσας τὴν παννυχίδα, καὶ ἔλαιον ἐκ τῆς φωταγωγῆς λαβὼν, ὑπέστρεψεν, ἔνθα προσδεχθεὶς καταμένων τῶν. Ὁ δὲ Ἁγίος, τῆ νυκτὶ ἐκείνῃ, καταλαβὼν τὴν Ἀφρικῆν, καὶ τῆ κλίθῃ τοῦ πάσχοντος ἐπιστάς, φησὶ πρὸς αὐτὸν· « Ἐπειδὴ ὁ σὸς συγγενὴς περὶ σοῦ ἐν τῷ Βυζαντίῳ με ἠξίωσεν, ἔσο ἀπὸ τοῦ νῦν ὑγιῆς ». Ὁ δὲ, διῦπνισθεὶς, εὗρεν αὐτὸν ἐν ἀληθείᾳ ὑγιῆ, καὶ τῷ παντοκράτορι Θεῷ ἐδίδου δόξαν.

Μὴ γνοὺς δὲ παρὰ τίνος τὸ τοῦ θαύματος γέγονεν ἐξαίσιον, τὴν ἡμέραν σημειώσασθαι, καὶ τῷ μηνυθέντι προσγενεὶ τὴν αὐτοῦ ὑγίαν δηλώσας, ἐξέπληξε τοῦτον ἀκούσαντα, ὅτι ἐν αὐτῇ νυκτὶ, ἐν τῇ ἡ παννυχίς ἐγένετο ἐν τῷ Βυζαντίῳ, ἐν Ἀφρικῇ τὸν νοσοῦντα ὁ Ἁγίος ἴασατο. Καὶ δραμὼν πρὸς τὸν ναὸν αὐτοῦ αὐθις, ἀξίαν ἐδίδε τὴν εὐχαριστίαν· καὶ τοῖς παρούσι τὸ θαῦμα ἐκδηλούμενος, γραφεὶ παριουθὺς τῷ λαβόντι τὴν τε ἀκολουθίαν τοῦ πράγματος, καὶ τὸ τοῦ Ἁγίου ὄνομα.

Ἄλλος πάλιν, ἐν τοῖς αὐτοῖς παιδογόνοις βάρει οὐ φορητῶ πιεζόμενος, καὶ προσμένων τῷ τοῦ Ἁγίου ναῷ, οὐ μικρῶς ὄχλει τὴν ἴασιν ἐπιζητῶν. Ὁ δὲ Ἁγίος φανείς, λέγει πρὸς αὐτὸν· « Ἀπελθε εἰς τὸν γαλκίαν Ἰωάννην τὴν γειτονοῦντά σοι, καὶ τῆς κήλης σου τῷ ἄκμονι τούτου ἐπιτεθείσης, αὐτὸς ἐκπυρῶσας τὴν σφύραν, καὶ δοὺς αὐτὴν μετὰ δυνάμεως, εὐθίως ἴασεται ». Τοῦ δὲ πρὸς τὴν ὄπτασίαν πάσχοντος, καὶ μὴ βουλομένου τοῦτο ποιῆσαι, ὁ Ἁγίος αὐθις αὐτῷ τὰ αὐτὰ ἐπισκηπτεῖ. Ὁ δὲ καὶ ἐπὶ ἐδυσχέρανε. Καὶ πάλιν φανείς ὁ Ἁγίος, ἔφη αὐτῷ· Πίστευσον ἀδελφε, εἰ μὴ ποιήσεις ὅπερ σοι εἶπον, οὐκ ἂν ποτε ἰαθήσῃ. Ὁ δὲ, καὶ μὴ θέλων, προσῆλθεν ἐξ ἀνάγκης τῷ γαλκίᾳ· καὶ τῆς κήλης ἐπιτεθείσης τῷ ἄκμονι, ἐπεὶ τῇ καταβάσει τῆς πεπυρωμένης σιδήρας σφύρας, συνισταλὴ πρὸς αὐτὸν, ἀφανὲς τὸ πάθος γέγονεν· ἐφ' ᾧ τὸν ἄκμονα καὶ μόνον ὑπὸ τῆς σφύρας κρουσθῆναι. Κακῆνοι τὸ παράδοξον ἐκπλαγέντες τοῦ θαύματος, δόξαν καὶ εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ, δοξάσαντι τὸν Μάρτυρα, ἀνέπεμφαν.

Ἄλλα καὶ ἐκ πίστεως τις κηρὸς λαβὼν καὶ ἔλαιον, τὴν πρὸς τὸν Ἁγίου διώδουε τρίβον· καὶ διερχόμενος, ἠρωτήθη παρὰ τίνος τῶν τὴν ραπτικὴν τέχνην μετερχομένων· Που πορεύῃ, προσφιλοτάτε μοι, κηρὸς φέρων καὶ ἔλαιον; Τοῦ δὲ περιπαθῶς φήσαντος· Εἰς τὸν Ἁγίου Ἀρτέμιον ἀπέρχομαι λειτουργῆσαι· μικρὸν ἐκείνου παρελθόντος, ἀνέκραξεν ὁ ράπτης γελῶν λέγων· Ὁ δεῖνα, ὑποστρέφων φέρε μοι μίαν κήλην. Ὁ δὲ, ἀφικόμενος πρὸς τὸν Ἁγίου, καὶ τὴν θείαν ἐκτελίσας Μυσταγωγίαν, ὑπέστρεψεν οἰκαδε.

Ἐν ὅσῳ δὲ τὴν προκειμένην αὐτῷ τρίβον ὄδουε, καὶ οἱ διδύμοι τούτου ὑπογαλῶν κάτω τήσαντο· καὶ διὰ τοῦ διασπῆματος, οἱ οὐ τὸν προσφιλή ράπτην καταλαβεῖν ἐμέλλε, τούτων ἐξωγκωθέντων, μόλις ἠδυνήθη πρὸς αὐτὸν ἀφικῆσθαι. Καὶ ἐπεὶ ἄφρων, καὶ σχεδὸν ἄπνους ἦν, καὶ εἰς

διὰ τῆς ἐπιλαλῆς αὐτοῦ ῥάπτου, εὐρεν ἑαυτὸν ὑγιή.
Ὁ δὲ ἑταῖρος αὐτοῦ ῥάπτῃς τὸ, Οὐαί! ἀνακράξας, ὑπέδειξε πᾶσι τὴν ἀθρόως ἐξόγκωσιν ἐπελθοῦσαν τῶν διδύμων. Πάντες δὲ οἱ παρευρεθέντες τὴν ἀθρόαν μεταβολὴν καὶ διάβασιν εἰς ἐκεῖνον ἰδόντες τοῦ πάθους, ἐκθαμβοὶ γεγόνασιν. Ἀνέπεμψαν δὲ τῷ Θεῷ, καὶ τῷ Σεράποντι αὐτοῦ τὴν εὐχαριστίαν. Τῷ δὲ ἀναδεξαμένῳ τὸ πάθος, Θάρσει, ἔλεγον, καὶ μὴ λυποῦ ἀδελφεῖ· δικαία ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ· ὁ γὰρ ἐζήτηεις, ἔλαβες.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Α ἥττητον φρόνημα, ἀρράγεστατήν, ψυχῆς καρτερότητα, Ἀρτέμει κτησάμενος, ἐχθρῶν πανουργεύματα, Μάρτυς κατήργησας, μέλπων ἐμμελίστατα· Ὁ ὦν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ροαῖς τῶν αἱμάτων σου, τὴν ἐπηρμένην, βασιάνων κατέσβεσας, πυρὰν Θεομακάριστε, καὶ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος περιχεόμενος, χαίρων ἀνεκραύγαζες· Ὁ ὦν εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

ἴσεων χάριτας, ἀναπηγάζων, παθῶν ὑπεκαύματα, σθεννύεις, Δεῖα χάριτι· διώκεις δὲ πνεύματα ἐπιστασίαις σε, ἐνδοξε Ἀρτέμει· διὸ μεγαλοφώνως σε μακαρίζομεν. Θεοτοκίον.

Νεκρῶς τὸν πηγάσαντα, ἀθανασίαν Παρθένην πανάμωμε, Θεοπρεπῶς ἐκύησας· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, τοῦ θανατῶσαι ἡμῶν, πάθη τὰ τοῦ σώματος ἀγνή, καὶ αἰωνίου καταξιώσαι ζωῆς.

Ὡδὴ η. Καίμιος ποτέ.

Μάστιξι σφοδραῖς, Ἀρτέμει τὸ σῶμα, ἐκδανωμένος ὑπήνεγκας, ἐναποσκοπούμενος, τὴν ἀντίδοσιν τὴν μέλλουσαν· ἦν νέμει σοι κραυγάζοντι, ἐνδοξε ὁ Δεσπότης· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Αῖμασι τοῖς σοῖς, ἡ γῆ καθηγιασθῆ, καὶ ἰατρῆιον ἀναδεδεικται, σῶμα τὸ πολυάθλον, πᾶσαν νόσον, πᾶσαν κἀκωσιν, πᾶσαν δαιμόνων πάντοτε, βλάβην ἀποδιῶκον, ἐκ τῶν πιστῶς προσφευγόντων σοι.

Κόσμος Ἀθλητῶν, ἐδείχθης τὰ ἐν κόσμῳ, εὐσεβοφρόνως ἀπώσάμενος, καὶ τὰ ὑπερ-

ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.
Ρεῦσαντας ἡμᾶς πικρᾶ τοῦ ξύλου βρώσει, καὶ συμπτωθέντας ὀλισθήμασι, Πάναγνε ἀνέπλασας, Πλαστοουργὸν ἀποκουήσασα, καὶ Λόγον ἐνυπόστατον, Ἄχραντε· ὃν ὑμνοῦμεν, πάντα τὰ ἔργα ὡς Κύριον.

Κάμιος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ Δεῖῳ προσταγμάτι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ Πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδὴ θ. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Γδεῖν ἐφιέμενος, τὰ κάλλη τὰ οὐράνια, τὰ φαινόμενα κόσμου κάλλη παρεδραμες, καὶ καλλοποιῶα τῶν ἄθλων, ὠραῖσθεῖς, Ἀρτέμει Μάρτυς, καλῶν τὸ ἀκρότατον, εὐφραϊνόμενος κατείληψας.

Ως ὄρθρος ὡς ἥλιος, ἡ μνήμη σε φωτίζουσα, τῶν Πιστῶν τὰς καρδίας μάκαρ ἀνέτειλε· σὺ γὰρ καὶ φωτὸς καὶ ἡμέρας, φωτοειδής, ὠφθης κληρονόμος, σκεδαζῶν Ἀρτέμει, τὴν ὀμίγλην τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σκιρτήσωμεν σήμερον, πνευματικῶς χορεύοντες, Ἀρτεμίου τῇ μνήμῃ τοῦ Δεῖου Μάρτυρος· ψάλλωμεν Θεῷ ἐν αἰνέσει, τῷ θαυμασῷ, ὄντι ἐν Ἁγίοις, καὶ καθαγιαζόντι, τοὺς ἐν πίστει τοῦτον σέβοντας.

Ηθῆκη σου βρύουσα, ἀπαύστως τὰ ἰάματα, τοὺς πιστοὺς προσκαλεῖται πόθῳ ἀρύσασθαι, εἰς σωματικὴν εὐρωσίαν, εἰς ψυχικὴν, ὄντως σωτηρίαν, παμμάκαρ Ἀρτέμει, πρεσβευτὰ τῶν εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Φωτί με καταύγασον, τοῦ σοῦ προσώπου Κύριε, ῥαθυμίας τῷ σκότει συγκαλυπτόμενον, ἔχων δυσωπούσάν σε Λόγε, τὴν ἀληθῆ, ἀγνήν σε Μητέρα, Ἀγγέλων λαμπρότητας, καὶ τὸν ἐνδοξον Ἀρτέμιον.

Ὁ Εἰρκός.

Ανάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεός καὶ Κύριος, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν, τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Παρεστηκώς Ἀρτέμιε, τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι, καὶ ἀστραπαῖς λαμπόμενος, ταῖς ἐκείθεν πλουσίως, ἐξ οὐρανοῦ ἐποπτεύεις, τοὺς τιμῶντάς σε πόθῳ, Μεγαλομάρτυς ἔνδοξε, συμμαχῶν θείοις ὅπλοις, ὡς τοῦ Χριστοῦ, στρατιώτης ἄριστος ἀθλοφόρε, τῷ σταυροφόρῳ Ἀνακτι, κατ' ἐχθρῶν πολεμίων.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένη Πάναγνε, Θεοτόκε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα, καὶ Ἀθλοφόρων τὸ κλέος, κράτος, τεῖχος καὶ σκέπη, καὶ ὄχυρόν προπύργιον, φύλαττε καὶ προστατίς, καὶ βοηθός, ἐν κινδύνοις φάνηθι τοῖς σοῖς δούλοις· καὶ γὰρ ἐν σοὶ καυχώμεθα, προστασία τοῦ Κόσμου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου συνήθως,
καὶ Ἀπόλυσις.

ⲉⲥⲁⲕⲟⲥⲧⲉⲓⲁⲓⲟⲛ ⲉⲩⲥⲁⲕⲟⲥⲧⲉⲓⲁⲓⲟⲛ ⲉⲩⲥⲁⲕⲟⲥⲧⲉⲓⲁⲓⲟⲛ

Τῆ κα' τοῦ αὐτοῦ μηνός.

Μήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίωνος τοῦ Μεγάλου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Οἰαρόν τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, ὅτε σε ὁ ἔνθεος ἔρωσ κατέτρωσε, καὶ ἱεραῖς ἀναβάσεσιν, ἀπαναστήναι, τῶν κοσμικῶν σε θορύθων ἔπεισε· τότε ὀπλισάμενος Σταυροῦ τὴν δύναμιν, πρὸς τὴν δαιμόνων ἐχώρησας, Παμμακάρι πάλην, καὶ ἀνεπλέξω νίκης διαδήμα· καὶ νῦν αὐλίξῃ, ταῖς λαμπρότησι, τῶν Ἁγίων· μεθ' ὧν ἡμῖν αἴτησαι, φωτισμόν καὶ εἰρήνην, καὶ πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Ταῖς φωτοβόλοις ἀκτίσι παραδόξως, Πάτερ ἀξιάγαστε τῶν ἱαματίων σου, φωταγωγεῖς τὴν ὑψηλίον, τῶν νοσημάτων, διασκεδαζῶν σκότος βαθύτατον· ἐντεῦθεν σε ἥλιον ἄλλον γνωρίζομεν, καὶ Μοναζόντων ἐδραῖωμα, καὶ ποδηγήτην, τῶν σωζομένων Θεῶ ἐν Πνεύματι· καὶ νῦν τὴν μνήμην ἐκτελοῦμέν σου, τὴν φωταυγῆ καὶ σωτήριον. Ἰλαρίων πταισμάτων, διὰ σοῦ λύσιν λαμβάνοντες.

Δι' ἐγκρατείας τοῦ σώματος τὰ πάθη, Πάτερ καθυπέταξας τῷ νοερῷ τῆς ψυχῆς· καὶ ἀπαθείας ταῖς πτέρυξι, κεκοσμημένος, χα-

ρῖν ἐσέξω ἰαθῆναι. Οἶτε, ἀνυρῶπων ἐν Πνεύματι τὰ ἀρρώγηματα, καὶ ἀπελαύνει τὰ Πνεύματα τῆς πονηρίας, καὶ διασώζειν τοὺς προσιόντας σοι· ὅθεν χοροὶ σε μακαρίζουσι, Μοναζόντων σοφὴ ἀξιάγαστε, καὶ τιμᾶ πάσα κτίσις, Ἰλαρίων τοὺς ἀγῶνάς σου.

Δόξα, Ἦχος β'. Ἀνατολίου.

Εκ νεότητός σου φέρων τελειότητος φρόνημα, ὑπέθου σεαυτὸν Ἰλαρίων, τῷ ζυγῷ τοῦ Χριστοῦ· καὶ τὸν βίον ζηλώσας τοῦ θείου Ἀντωνίου, τοῖς ἴσοις μέτροις τῆς ἀρετῆς ἀφομοιούμενος, κατέτηξας τὴν σάρκα, σκιρτῶσαν ὡς περ πῶλον, ὡς ὅφειλε τῇ ψυχῇ καθυποτάσσεσθαι, καὶ τῆς ἀσκήσεως δρόμον ἐξετέλεσας. Ἀλλ' ὦ μακαριώτατε Πάτερ, καὶ θαυματουργέ θεοφόρε, τοῖς τὴν μνήμην σου ἐκ πόθου τελούσιν, αἴτησαι ἰλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ολὴν, τὴν ζωὴν μου ἐν κακοῖς, καταδαπάνησας ὁ τάλας, νῦν κατελείφθην. Ἀγνή, πάσης ὄντως ἔρημος, ἀγαθῆς πράξεως· προσεγγίζοντα βλέπων δὲ, τὸν θάνατον, οἶμοι! τρέμω τὸ κριτήριον τοῦ σὲ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ· οὐπερ, ἐξελού με Παρθένε, καὶ πρὸ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης, Δέσποινα ἐπίστρεψον καὶ σῶσόν με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ανθραξ, ὃν προεῖδαν ὁ κλεινός, πρῶν Ἡσαΐας σαρκουῖται, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρὸς νεύματι τῷ φύσαντος αὐτὸν Γεννήτορος· καὶ τεχθεῖς σφαγιαζεται, ἐκὼν ὁ τοῦ κόσμου, αἵρων ἀμαρτήματα ἀμνός ὡς ἄμωμος· ὅθεν, ἡ ἀμνάς καὶ Παρθένοσ, τοῦτον ἐν Σταυρῷ καθορῶσα, λύπησ τῇ ῥομφαίᾳ ἐτιτρώσκειτο.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Πνεύματος Ἁγίου πλήρης γενόμενος, ὁ Ὁσῖος Ἰλαρίων, ταῖς τῶν δαιμόνων ἐπινοίαισ κατήργησε· τῷ Σταυρῷ γὰρ ὀπλισάμενος, καὶ ἐν τούτῳ θάρρῶν, πάσας τὰς νόσους λόγῳ ἐθεράπευσε, ψυχῶν μὲν τὰ πάθη, σωμάτων δὲ πάσαν μαλακίαν. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαισ Χριστέ, κατάπεμψον καὶ ἡμῖν τὴν εἰρήνην σου ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρές σου.

Εγὼ εἶμι Πανάμωμος, δένδρον τὸ ἄκαρπον τοῦ θείου λόγου, καρπὸν σωτήριον μηδὲλως φέρον, καὶ δειλιῶ τὴν ἐκκοπήν, μήπως εἰς τὸ πῦρ βληθῶ τὸ ἀσθεστον· ὅθεν δυτωπῶ σε· Τούτου ρῦσαί με, δείξασα καρποφόρον, ἄχραντε τῷ Υἱῷ σου, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Οὐ φέρω Τέκνον βλέπειν σε, τὸν τὴν ἐγρήγορσιν πᾶσι διδόντα, ξύλῳ ὑπνώσαντα, ὅπως τοῖς πάλαι, ἐκ παραβάσεως καρποῦ ὑπνω ὀλεθρίῳ ἀφυπνώσασι, Δείαν καὶ σωτήριον ἐγρήγορσιν, παράσχῃς ἡ Παρθένος, ἔλεγε θρηνηδοῦσα ἦν μεγαλύνομεν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος πλ. δ.

Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται αἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὸ φαιδρὸν ὑμῶ, παμμακάαρ, σῶν θαυματῶν Θεοφάνους.

Ὡδή α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Τὸν φωσφόρον καὶ φωτεινὸν, βίον σου Μακάριε, περιχαρῶς εὐφημεῖν προθυμούμενος, τῇ τῆς σῆς λαμπρότητος, ἰλαρότητι φαιδρυνθῆναι με πρέσβευε, καὶ τῆς ἀμαρτίας, Πάτερ τὴν κατήφειαν ἀπέλασον.

Ολοτρόπως Μάκαρ τῷ Θεῷ, χαίρων προσεχώρησας, ἔξω σαρκὸς καὶ τοῦ κόσμου γενόμενος, καὶ τὸν νοῦν ἀθόλωτον, τεταμένης δι' ἐγκρατείας ἐτήρησας, τὸ τῆς ἀπαθείας, ἐν Θεῷ ἐντεῦθεν μνηστευσάμενος.

Φανοτάταις σὺ μαρμαρυγαῖς, περιουαζόμενος, τῆς ἀρχικῆς καὶ ἀκτίστου Θεότητος, πατρικῆς ἠλόγησας, ἀθείας καὶ πολυτάραχον ἄγνοιαν, ταύτης ἀπεστράφης, μόνῃ τῇ Τριάδι συντασσόμενος.

Θεοτοκίον.

Α'νατείλας Ἥλιος ἐκ σῆ, Μητὲρ ἀειπαρθένε ὁ ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰῶνων νοούμενος, καὶ τῷ ὀρωμένῳ δέ, παραδόξως περιγραφόμενος σώματι, τῷ τῆς εὐσεβείας, φέγγει τοὺς ἀνθρώπους κατεφώτισεν.

Ὡδή γ'. Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως.

Γόμενος παθῶν τὰς ἐπαναστάσεις, συντόνοις ταῖς ἀσκήσεσιν Ἰλαρίων, ἐμάρανας αἰοῖδιμε ἀνακράζων· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Δερματίνους νεκρώσεως τοὺς χιτῶνας, ἀπέξεσας τῷ ξίφει τῆς ἐγκρατείας, καὶ ὑφάνας ἱμάτιον σωτηρίου, βοῶν τῷ Κτίστη σου· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Πρὸς αὐτὸν ἐλπίδι τῶν αἰῶνων, καὶ Θεῷ προσαγόμενος Θεοφόρε, παλάμαις τῆς Θεοφρονος Ἀντωνίου· ὃν καὶ μιμούμενος, φωστὴρ γεγένησαι, Ἰλαρίων θαύμασι, λάμπων Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ο πάντα τῇ βουλήσει μόνῃ μορφώσας, τὸν ἄνθρωπον ἠξίωσε μορφωθῆναι, πλαττόμενος ἐν μήτρᾳ σου Θεομήτορ· ὃ νῦν κραυγάζομεν· Σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν Ἅγιος, πλήν σου Κύριε.

Ὁ Εἰσός.

Εν πέτρᾳ με τῆς πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρῆς με· εὐφράνθη γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Α'ντωνίου τοῦ Δείου ἐζηλωτικῶς, τὸν ἐνάρετον βίον πνευματικῶς, ἐπ' ὧμων σου ἔλαβες τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου σου· καταλιπὼν τοῦ βίου, τὴν ἅπασαν μέριμναν, τῇ τῶν παθῶν νεκρώσει, τῷ πνεύματι ἐζήσας· ὅθεν καὶ τὴν κτίσιν, παραδόξων θαυματῶν, ἐπλήρωσας Ὅσιε, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι. Ἰλαρίων Πατὴρ ἡμῶν, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτὸν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωτεινὴν, νεφέλην ὑμνήσωμεν, βᾶτον τὴν ἀκατάφλεκτον, τὸν λογικὸν Παραδείσον, τῆς Εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεςις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων· διὸ καὶ βοῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν τῷ ξύλῳ ἐρώσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μητὴρ τὸν Αὐτρωτὴν, ἐθρήνει δακρύουσα, καὶ πιπρῶς ἀπεφθέγγετο· καὶ συναχῆ καρδίας τὰς κόμας ἐσπάραττε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα· Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Εἰθραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς καὶ δέλων ὑφίστασαι, ὄξος καὶ τὴν τρῆσιν πλευρᾶς, χολὴν τε αἶμοι καὶ ἦλους μακρόθυμε; ἄλλα δάξα σου Σῶτερ, τοῖς θείοις παθήμασι.

δατων, επιρροιας Ὅσιε, αρδευομενος των
δακρυων, την της ψυχης αρθραν, πολυκαρ-
πον τη γεωργια σαφως του Σωτηρος πασιν ε-
δειξας, των Ασκητων πληθυνας τα συστηματα.

Μεθεξει, του Αγιου Πνευματος, κρατυνομε-
νος Ἰλαριων, πονηριας πνευματα κατερ-
ραξας και τη δυναμει Χριστου, ασθενεντας εθε-
ραπευσας, προφητικην πλουτησας καθαροτητα.

Θεοτοκιον.

Ναον σε, και πασταδα εμψυχον, Θεομητορ
ευλογημενη, και νοτην τραπεζαν, και
λυχνιαν κατανοουμεν, εξ ης τοις εν σκοτει εξ
ανετειλε, της πατρικης ουσιας το απαυγασμα.

Ωδη ε. Ο φωτισμος.

Ως αστραπη, καθαροτητι βίβη και πολιτεια,
τη των Ασωματων ομοιουμενη, λαμψας
εν κοσμο, τον του σκοτους προστατην, απε-
λαυνεις Θεομακαριστε, τα της ευσεβειας φω-
τι λαμπρυνόμενος.

Παντοδαπαίς, διαλάμπων θεοφρον δαυμα-
τουργιαις, και χαριτι θεία πεφωτισμέ-
νος, πασιν εγνωσθης, θησαυρος Ἰλαριων, τα-
ματων Πατερ θεοληπτε, αλλος τις Προφητης
Θεου γνωριζόμενος.

Αιγλη των σωων, ιλαρωτατε Πατερ κατορ-
θωματων, τας εσκοτισμενας εχθρου δυ-
ναμεις καταδιωξας, και της τουτωνμανιας,
αφαρπασας τους σοι προστρεχοντας, θείαις
δαδουχιας, προς πιστιν εφωτισας.

Θεοτοκιον.

Μίαν ημιν, εν δυσι ταϊς ουσιας καθορωμέ-
νην, υποστασιν μονη ευλογημενη, τικτεις
αφραστως, τον Θεου Θεον Λογον, σαρκωθεντα
δι οικτον αφατον. Τουτον ουν δυσωπει, φρου-
ρησαι τους δουλους σου.

(*) Η εναρθρος λέξις, τον χειμαρρουν, φαίνεται ως ε-
πεξηγηματικη των προ αυτης, το φρονημα της σαρκος.
Το δε χειρογραφον έχει πληθυντικος ουτω· των χειμαρρων
της ανανιας, την παραχην Ὅσιε, μάλλον συμφωνου
τοις του Δαυιδ, αφ ου εληφθη· και χειμαρροι ανανιας
εξεταραξαν με (Ψαλμ. εζ. 4). Αλλ ίσως ην ορθότερα η
συνταξις, εαν το αρθρον « τον » μετεβαλλετο εις τον συνδε-
σμον « και » συνδεοντα τας δυο μετοχας· νεκρωσας και
φυγαν.

ρωματα.
Καθαιρέτης εδειχθησ αήττητος, των της πο-
νηριας πνευματων αιδιμε, πλουτοποια
χαρισματα, προς Θεου Ἰλαριων δεξαμενος.

Θεοτοκιον.

Απειρανδρωσ Παρθενε εκυησας, και διαιω-
νιζεισ Παρθενος εμφαινουσα, της αληθοϋσ
Θεότητος, του Υιου και Θεου σου τα σύμβολα.

Ο Εισμος.

Εν αβυσσω πταισματων κυκλούμενον, την
ανεξιχνιαστον της ευσπλαγγιας σου,
επικαλουμαι αβυσσον· Εκ φθορας ο Θεος με
ανάγαγε.

Κοντάκιον. Ηχος γ. Η Παρθενος.

Ως φωστηρα αδυτον, του νοητου σε Ἡλιου,
συνελθόντες σημερον, ανευφημουμεν εν υ-
μνοις· Ελαμψας τοις εν τω σκοτει της αγνω-
σιας, απαντας αναβιβαζων προς θειον υψος,
Ἰλαριων τους βωωντας· Χαίροις ω Πατερ, των
Ασκητων γ κρηπις.

Ο Οικος.

Ερασθεισ των του Χριστου θείων παραγ-
γελματων, και μισησας σαρκος και κο-
σμου την απολαυσιν, προσηλθες προθυμως αυ-
τω, και εγενου αστηρ, φωτιζων τα περατα
παντα, τη αιγλη του Πνευματος· δια προσπι-
πτων καθικετευω σε· Φωτισον καμου τους ο-
φθαλμους της ψυχης, του ανυμνησαι τους σουσ
αγωνας, ουσ επεδειξω επι γης δια την μελλου-
σαν ζωην· ησ περ νυν απολαυων, μνησθητι των
εκβοωντων· Χαίροις ω Πατερ, των Ασκητων η
κρηπις.

Συναξάριον.

Τη ΚΑ'. του αυτου μηνος, Μνημη του Ὁσιου
Πατροσ ημων Ἰλαριωνος του μεγαλου.

Στιχοι.

Εν δακρυσι πριν και ανοις σπειρας κατω,
Ἰλαριων διεριζε νυν χαιρων ανω.

Υστατα Ἰλαριων κοιμησατο εικαδι πρωτη.

Οσος ουτος ην επι της βασιλειας Κωνσταντινου
του μεγαλου, εν τη Γαζαιων πολει γεννηθεισ και α-
νατραφεισ, υιος γεννητορων απιστων· Ερωτι δε παιδεϋ-
σεωσ αφικετο εις Αλεξανδρειαν· και παιδευθεισ, και την
εις Χριστον πιστιν δεξαμενος, ζηλωτης του μεγαλου Αν-

ὑποστρέψας ἐν τῇ πατρίδι, μετὰ τὴν τῶν αὐτοῦ γονέων τελευτήν, τὰ προσόντα αὐτῷ πάντα τοῖς πτωχοῖς διένειμεν. Εἶτα καταλαβὼν τὴν ἔρημον, καὶ ἄκραν ἀσκησιν ὑπέλθων, πολλῶν θαυμάτων γέγονεν αὐτοῦργός· καὶ πολλὰς διαμείψας πόλεις καὶ τόπους καὶ χώρας, οὕτω τὸν βίον διήνησε, βιωὺς τὰ ἔλα ἔτη ὀγδοήκοντα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Γαῖου, Δασίου, καὶ Ζωτικῷ.

Στιχ. Εἰς ἄλμυρόν θανάτῃ ἀνδρες τρεῖς ὕδωρ, Γλυκὺν τρυφῆς πίνουσι χειμάρρου ἄνω.

Ὅσοι οἱ Ἅγιοι, ἐν Νικομηδείᾳ διάγοντες, καὶ παρρησιασάμενοι, τὰ ἐν τοῖς βωμοῖς ἐπικείμενα κατέστρεψαν. Ὡς δὲ ἐγνώσθησαν, πᾶσαν πείραν βασάνων ὑπέμειναν, ἐπὶ ξύλου ἀναρτηθέντες, καὶ τὰς πλευρὰς καταξανθέντες τριχίνοις ὑφάσμασιν. Εἰς οὗτω, λίθων ἐν τοῖς τραχήλοις αὐτῶν ἐξαρτηθέντων, ἐν τῇ θαλάσῃ ἀπερρίψαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων νεοφανῶν Μαρτύρων, Ἀνδρέου, Στεφάνου, Παύλου, καὶ Πέτρου.

Στιχ. Τρεῖς ὁ Στέφανος σὺ στεφανίτας ἔχεις, Τοὺς σοὶ συναθλήσαντας ἐξ ἐνὸς ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Θεοδότης, καὶ Σωκράτους Πρεσβυτέρου.

Τὴν Θεοδότην, ἐκ ξίφους τετμημένην, Θεῷ δοτὴν ἐγνωμεν ἀγνὴν θυσίαν.

Ὁ Σωκράτης ἔσπευδεν ὀφύηται, Λόγε, Τετμημένος σοὶ Σωκράτης στεφοκράτης.

Ἡ Ἁγία Θεοδότη ὑπῆρχεν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Βασιλῆως εὐγενῶν γονέων ὑπάρχουσα, ἐκ τῆς χώρας τοῦ Πόντου. Ἐν ἀσκητηρίῳ δὲ τιμὴ ἀπελθοῦσα, καὶ ἠσυχάζουσα, διεγνώσθη καὶ κρατηθεῖσα παρὰ τοῦ Ἀρχонта τῆς Καππαδοκίας, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν κριμασθεῖσα, ζέεται, καὶ εἰς φούρνῳ ἐκπυρωθέντα ἐμβάλλεται. Τῇ τοῦ Χριστοῦ δὲ χάριτι διασωθεῖσα, ἀγεται παρὰ τοῦ Ἀρχοντος ἐπὶ τὸ Βυζάντιον, εἶτα ἐν Ἀγκύρᾳ, ἐνθα ἦν ὁ Πρεσβύτερος Σωκράτης· ὅς, τῶν Ἑλλήνων πάνδημον ἰορτὴν ἐκτελούντων τοῖς δαίμοσι, καὶ προσκυνούντων τοῖς εἰδώλοις, ξύλου πληθεῖς, καὶ τὸν βωμὸν καταστρέψας τῶν θυσιῶν, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν. Ἡ δὲ Ἁγία Θεοδότη, ἀνακαθθεῖσα θυσαί τοῖς εἰδώλοις, καὶ μὴ πεισθεῖσα, διὰ ξίφους τρωθεῖσα, τελειοῦται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐκράτης ξίφει τελειοῦται.

Στιχ. Αἷμα τραχὴλὸς τοῖς πρὶν ὄμβροισι δακρύων, Κιρῶν, συνιστᾷς εὐκρατον κράσιν Μάκαρ. Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Ῥημάτων ὁ φθόγγος σου, καὶ τῶν θαυμάτων ἡ χάρις ἡ ἐνθεος, εἰς πᾶσαν ἐξελέλυθες, τὴν γῆν Πάτερ Ὅσιε, Θεοσεβείας πυρσῷ, πᾶσιν ἐπιλάμπουσα πιστοῖς, τῶν ἰαμάτων τὴν ἰλαρότητα.

ταύρω τελιχομένοις, τῷ του ζωτηρος, αλωβητος ἔμεινας, ἀλόγως ἐφορμήσαντος, δαιμόνων φρυάγματος ἐπὶ σὲ Πάνσοφε· οἶδε γὰρ ὁ ὕψιστος Θεὸς, περιφρουρεῖν τοὺς αὐτοῦ θεράποντας.

Ὁ στύλος ἀκράδαντος, οὐρανομήκης, ὡς πύργος ἀσαλευτος, ὠράθης δι' ἀσκήσεως, πυρσεύων τὰ θαύματα, διδούς ἰάματα, βρύων θεία δόγματα πηγῆς, ἐξ ἀεννάου τῶν θεοπνεύστων Γραφῶν.

Θεοτοκίον.

Νεφέλη Παρθένο σε, δικαιοσύνης, τὸν Ἥλιον ἔτεκε, παρθένο διαμείνασα, τῷ πάθει τοῦ σώματος προσομιλήσαντα, ἀνθρωπον γενόμενον Χριστέ, δι' εὐσπλαγγνίαν καὶ συγκατάθεσιν.

ᾠδὴ η'. Κάμιμος ποτέ.

Θρόνος ἀληθῶς, αἰσθήσεως ἐγένεθ, θεία συνέσει λαμπρυνόμενος, καὶ θείοις προστάγμασι, θεοφρόνως ὀδηγούμενος, καὶ ἀρετῇ λαμπόμενος, Ὅσιε, Ἰλαρίων, τῶν Ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα.

Ἄρμα μυστικόν, τὸ ὄνομα βασαζών, τὸ τοῦ Κυρίου ὠφθῆς Ὅσιε, δι' ἔργων λαμπρότητος, καὶ θαυμάτων ἐπίδειξεως, καὶ καθαρᾶς βιώσεως, Ὅσιε Ἰλαρίων, τῶν Ἀσωμάτων ὁμόσκηνε.

Υἱοθετηθεῖς, τῇ χάριτι τῇ θείᾳ, συγκληρονόμος Θεοῦ γέγονας, καὶ πλοῦτον οὐράνιον, βασιλείαν ἀδιάδοχον, ἀπέληφας Θεοπέσει, κράζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Μύρον νοητὸν, ἐκκενωθὲν Παρθένε, ὠνομασμένον Υἱὸν τέτοκας (*), ἀτμοῖς τῆς Θεότητος, τοὺς βροτοὺς εὐωδιάζοντα, καὶ τῆς φθορᾶς ρύόμενον, κράζοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

Κάμιμος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ Πιστοὺς δροσίζουσα ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ θ'. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Ἁγίων σκηνώματα, χοροβατεῖν ἠξίωσαι, τὴν ζωὴν διανύσας ἀγίως Ὅσιε· καὶ ὡς πεφηνάτι δικαίῳ, σοὶ τριλαμπές, ἀνέτειλε φέγγος, καὶ ἡ τούτου σύζυγος, εὐφροσύνη σε ἐδέξατο.

(*) Ἐλήφθη ἐκ τοῦ Ἄσματος, ἐνθα ἡ Νύμφη λέγει· Καὶ ἡ σμὴ μύρων σου ὑπὲρ πάντα τὰ ἀρώματα, μύρον ἐκκενωθὲν ὀνομάσου (ἀ. β.).

καὶ τῆς καλλονῆς Ἰλαρίων, τῆς ὑπὲρ νῦν, Πάτερ εὐμοιρήσας, ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε, τὸν Δεσπότην καθικέτευε.

Ως κέδρος ὑψίκομος, δι' ἀρετῆς ὑψούμενος, ἐν αὐλαῖς Ἰλαρίων Θεοῦ πεφύτευσαι· καὶ ὡς κεκλεισμένος δὲ κήπος, ὡς εὐθαλής, Παράδεισος ὄφθης, ὡς πηγὴ ἰάματα, Ἰλαρίων ἀναθλύζουσα.

Θεοτοκίον.

Νυμφῶν ἐχρημάτισας, τῆς ὑπὲρ νοῦν σαρκώσεως, τῆς τῆ Δόγου Παρθένε Θεογεννήτρια, περιβεβλημένη ἐν δόξῃ, τῶν ἀρετῶν, καὶ πεποικιλμένη· διό σε πανάμωμε, Θεοτόκον καταγγέλλομεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Α**νάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεός καὶ Κύριος, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν, τὰ ἐσκοτισμένα· διό τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τὸ ἱλαρὸν σε Πάτερ, καὶ καθαρῶτατον ὄρων, τῆς διανοίας ὁ πάντων, γινώσκων τὰς ἐνθυμήσεις, φωστῆρα κόσμῳ δεικνύει, σὲ Μοναζόντων τὸ κλέος.

Θεοτοκίον.

Τὸν Ποιτὴν τῶν αἰώνων, καὶ τῶν Ἀγγέλων Δεσπότην, ἀποτεκοῦσα Παρθένε, τοῦτον ἰκέτευε δεῖξαι, τῆς δεξιᾶς παραστάτας μερίδος τοὺς σοὺς οἰκέτας.

Εἰς τοὺς Αἴγους, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὁλος ἀνακείμενος, διὰ παντός τῷ Κυρίῳ, σάρκα μὲν ἐνέκρωσας, ἀρετῶν ἀσκήσασιν ἐκ νεότητος· τῆς ψυχῆς ὄμμα δέ, θεωρίαις Πάτερ, φωτοβόλοις ἀνεπτέρωσας· διό γενόμενος, θεῶν δεκτικὸς διαδόσεων, ἰάσεων χαρίσματα, καὶ θεοσημείας ἐπλήτησας, πᾶσι διανεμῶν, τοῖς χρίζουσι πλουσίας δωρεάς, καὶ παρρησίᾳ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Αἴγλην τὴν τρισηλίον, φωτιστικῶς δεδεγμένος, Ἰλαρίων Ὅσιε, αἰσθητός ὡς ἥλιος διεληλυθας, τὰ τῆς γῆς πέρατα, διασπείρων πᾶσι, τὰς ἀκτῖνας τῶν θαυμάτων σου· διό Προφήτην σε καὶ θαυματουργὸν ἀνεκέρυττον, καὶ θεῖον καὶ θεόληπτον, οἱ τῆς εὐποίας μετέχοντες, καὶ τῶν ἰαμάτων, θεόφρον οἱ πολαύοντες τῶν σῶν, καὶ σωτηρίαν καρπούμενοι, ταῖς διδασκαλίαις σου.

καὶ ἀσάλευτα, μεταβάς Ὅσιε, καθαρῶν τῷ μόνῳ, καθαρῶ τε προσωμίλησας, νοὸς οἰζύτητι, καὶ τῆ τῆς ψυχῆς καθαρότητι, ὡς Ἀγγελος ἐβίωσας, καὶ μετὰ τῆς ὕλης ὀρώμενος· καὶ νῦν τῷ Δεσπότη, τῶν ὄλων παριστάμενος Χριστῷ, ἐν παρρησίᾳ ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Τὸ ἱλαρὸν σου Πάτερ, καὶ καθαρὸν τοῦ βίου ἰδὼν ὁ Χριστὸς, τὸ πρᾶον καὶ ἡσύχιον, μόνην πεποιήται ἐν σοὶ, καὶ γέγονας οἰκητήριον θεῖον· καὶ διὰ τοῦτο σὺν Ἀγγέλοις ἐν οὐρανοῖς αὐλιζῆ μακάριε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ὁλος, ἡδονῶν φθοροποιῶν, ὅλος πεπλησμένος παντοίων, κακῶν γεγένημαι, ὅλος ὁ ταλαίπωρος, ἐκ παίδων βέβηλος, ἕως γήρωσ μεστός εἰμι, κακῶν τῶν συνήθων· ἀλλὰ ἢ τὸν αἴροντα τὰ ἀμαρτήματα, κόσμου ἀπορρήτως τεκοῦσα, τοῦτον καθικέτευε δοῦναι, τῶν πλημμελημάτων μοι τὴν ἄφεσιν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Εὐλόω, τοῦ Σταυροῦ σε Ἰησοῦ, προσαναρτηθέντα ὀρώσα ἡ ἀπειρογάμος, ἔκλαιε καὶ ἔλεγε· Τέκνον γλυκύτατον, ἵνα τί ἐγκατέλιπες, ἐμὲ τὴν τεκοῦσαν, μόνην φῶς ἀπρόσιτον, τοῦ προανάρχου Πατρός; Σπεῦσον, καὶ δοξασθητι ὅπως, δόξης ἐπιτύχωσι θεῖαις, οἱ τὰ θεῖα πάθη σου δοξάζοντες.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα; Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Ἰλαρίων Πατὴρ ἡμῶν· διό σοῦ γὰρ τὴν τρίθρον τὴν ὄντως εὐθειᾶν, πορεύεσθαι ἐγνώμεν. Μακάριος εἶ, τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν, Ἀγγέλων συνόμιλε, Ὅσιων συμμέτοχε καὶ Δικαίων· μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρές σου.

Ὁἱ λόγοι μου ἀκάθαρτοι, τὰ χεῖλη δόλια, τὰ ἔργα δέ μου, εἰσὶ παμμίαρα· καὶ τί ποιήσω; πῶς ὑπαντήσω τῷ Κριτῇ; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευσον, τὸν Υἱὸν καὶ Πλάστην σου καὶ Κύριον, ὅπως ἐν μετανοίᾳ, δεξήται μου τὸ πνεῦμα, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, Σταυρῷ κρεμῆμενον ἐθέλουσίως, κατανοοῦσά σε· τὴν δύνα

Τῆ ΚΒ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ Ἰσαποστόλου Ἀβερκίου,
Ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως τοῦ Θαυματουργοῦ
καὶ τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Παίδων τῶν ἐν Ἐ-
φέσῳ (*).

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ'
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία τοῦ Ἱε-
ράρχου.

Ἦχος β'. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ολος, ἀνακείμενος Θεῷ, θείων πληρωτῆς
προσταγμάτων, ὠφθης Ἀβέρκιε· χάριν
δὲ δεξάμενος, ἐξ ὕψους Ἁγίε, νοσημάτων ἀπήλ-
λαξας, ποικίλων ἀνθρώπους, δαίμονας ἀπήλα-
σας, βωμούς κατέρραξας· γνώσιν ἐνεφύτευσας
θείαν, τοῖς τῆ ἀγνωσίᾳ ἀθλίως, πρῶτην κινδυ-
νεύουσι μακαρίε.

Θείων, διδασμάτων ἀστραπαῖς, ἔλυσας πο-
λύθειον νύκτα, Πάτερ Ἀβέρκιε· ὄρθρος δὲ
ἀνέτειλας, υἱούς ἡμέρας τελῶν, τοὺς ἐν ζόφῳ
ὑπάρχοντας, τὸ πρὶν Ἱεράρχα, θαύματα πα-
ράδοξα ἐπίδεικνύμενος· ὅθεν τὴν ἀγίαν σε μνή-
μην, πίστει ἐορτάζομεν πάντες, ἀνυμνολογοῦν-
τές σε θεόπνευστε.

Σκευεῖ, ἐν ἐνὶ θαυματουργῶν, οἶνόν τε καὶ
ἔλαιον Πάτερ, καὶ εἶδος ἕτερον, ἠνώσας
τηρούμενα ἐν τῷ προχέεσθαι, ἀμιγῆ θεία χά-
ριτι· θερμῶν δὲ ὑδάτων, χάριν δι' ἐντευξεως,
βλύσαι πεποίηκας, νόσους θεραπεύων πάσας,
πάν προσερχομένων ἐν πίστει, καὶ μακαρίζον-
των σε Ἀβέρκιε.

(*). Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι οἱ ἐν Ἐφέσῳ οὗτοι Ἁγιοι Παῖ-
δες ἑπτὰ ἐορτάζονται καὶ κατὰ τὴν δ'. τοῦ Αὐγούστου· καὶ
ἢ μὲν τῶν δύο ταύτων ἐορτῶν ἐκάλθη ἴσως διὰ τὴν ἐν τῷ
σπηλαίῳ ἀφύπνωσιν αὐτῶν ἐπὶ Δεκίου, ἢ δὲ, διὰ τὴν ἐκεῖθεν
πάλιν ἐξέγερσιν ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ· ἀδηλον ὅμως παν-
τάπασι διὰ τί καὶ κατὰ τὴν α'. Σεπτεμβρίου ἀναφέρονται ἐν
τῷ πρώτῳ Ἰδιομέλῳ τῶν Ἀποστίχων. Σημειωτέον προσέτι,
ὅτι τὸ χειρόγραφον ἔχει τὰ αὐτὰ μὲν Προσόμοια τοῖς ἐνταῦθα,
ἕτερον δὲ Κανόνα, πρὸς τὸ, Ἀρματηλάτην Φαρισῶ, ἀ-
νώμωμον καὶ ἀνευ Ἀκροστιχίδος. Ἐλλείπει δὲ ἐκ τοῦ χειρο-
γράφου καὶ τὸ ἐνταῦθα Δοξαστικόν τῶν Ἀποστίχων.

μεῖον ἐλασσόν, τὸ ἀξιώμα, τὸ αὐτὸς περιούσιος
ἐκτελέσασιν, καὶ τὴν ἄνω προξενήσαν, τῆς βα-
σιλείας ἀπόλαυσιν.

Εαυτοὺς πρὸς τὰ σκαίματα, τῆς ἀθλήσεως
Ἁγιοι, καρτερῶς γυμνάζοντες κατεκρύ-
πτεσθε, ἐν τῷ σπηλαίῳ δεήσεσιν, ἀπαύστοις
τὸν Κύριον, ἰκετεύοντες ἰσχὺν, χορηγήσαι καὶ
δύναμιν· οἷς δὲ κρίμασιν, ὁ φιλάνθρωπος οἶδεν
ἀφύπνωσαι, ἐν εἰρήνῃ ὑμᾶς πάντας θεαρχι-
κῶς ἐγκελεύεται.

Μυστηρίῳ μυστήριον, τοῖς Ἁγίοις προστί-
θεται· ὡς γὰρ τελευτήσαντες, οὐκ ἠσθά-
νοντο, οὕτω καὶ νῦν ἐγειρόμενοι, σαφῶς κατε-
πλήττοντο· εἰς γὰρ πίστωσιν νεκρῶν, ἀναστα-
σεως γέγονε, τὸ τελούμενον· ὕπερ γνόντες οἱ
ταύτην ἀθετοῦντες, στερεοῦνται ἐν τῇ πίστει,
δοξολογοῦντες τοὺς Μάρτυρας.

Δόξα, Ἦχος γ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Αρχιερεῦ Ὅσιε, παμμακάριστε Πάτερ, θαυ-
ματουργέ θεράπον Χριστοῦ Ἀβέρκιε, προ-
φητικῶ ἐκλάμψας βίῳ, καὶ ἀποστολικῶν ἀξιώ-
θεῖς χαρισμάτων, τῷ Σωτῆρι λειτουργῶν, σὺν
Ἀγγέλοις ἀπαύστως, πρέσβευε ῥυσθῆναι ἀπὸ
πάσης ἀπειλῆς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Αγγέλων χαρμονὴ τῶν θείων Κόρη πέφυ-
κας, τῶν Ἀποστολῶν δόξα, καὶ Προφη-
τῶν ἐκσφράγισμα, τῶν ἀνθρώπων τε πιστῶν ἢ
προστασία, καὶ ὁδηγὸς σωτήριος· διὰ τὸτό σε
προσκυνοῦμεν Παρθένε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ορῶσα τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Παναμώμητε,
κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, ὠλολιζες βοῶσα
Ποθεινότατόν μου τέκνον, ποῦ σου ἔδου τὸ καλ-
λος τὸ φωσφόρον, τοῦ καλλωπίσαντος, τῶν ἀν-
θρώπων τὸ γένος;

Εἰς τὸν Στιχόν, Στιχηρὰ τῆς Ὑπερωχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε πᾶσα κτίσις, ἐν κυμβαλοῖς ψαλμικοῖς,
καὶ ἐν φωναῖς ἀλαλαγμοῦ, αἶνον Θεῷ ἀ-
ναπέμψωμεν, τῷ πρὸ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως,
τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐμφανίσαντι, καὶ τῆς πρὸ
τριακοσίων δύο καὶ ἑβδομήκοντα τετελεστηκό-

ἀντιδοξαζόντας· δέλημα γὰρ ποιεῖ τῶν φοβου-
μένων αὐτὸν ἐν ἀληθείᾳ, ὁ μόνος εὐσπλαγχνος
καὶ φιλόνητος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὡ τοῦ παραδόξου.

Χαῖρε Θεοτόκε Δέσποινα· χαῖρε Θεοῦ κα-
θαρόν, οἰκητήριον ἄχραντε· χαῖρε θείον
ὄχημα, τοῦ Λόγου θεοχώρητε· τὸ θεότευκτον
χαῖρε παλάτιον· θεοπάροχον χαῖρε θησαύρι-
σμα· θαλάμος ἔμφυχος· Θεοῦ θεία τράπεζα,
καὶ κιβωτὴ, καὶ δοχεῖον ἄμωμον, τοῦ Θεοῦ
Πνεύματος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου
καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθέ-
νος ἔλεγεν, ἐν σταυρῷ θεωροῦσά σε, ἐν μέσῳ
δύο ληστῶν κρεμάμενον, ὃν ἀνωδίως φρικτῶς
ἐκύησεν. Ἐκλαίει κράζουσα· Οἱμοὶ τέκνον φίλ-
τατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος,
σταυρῷ προσήλωσεν;

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἱεράρχου· Κανόνα πίστεως.
Καὶ τῶν Μαρτύρων· Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκον-
ται οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ οἱ δύο
παρόντες τῶν Ἁγίων.

Κανὼν τοῦ Ἱεράρχου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Ἀθερκίου μέγιστον ἐξάδω κλέος. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Αἴγλη φαιδρᾶ, τῆς Τρισηλίου Θεότητος, κα-
ταυγασθεῖς Ἀθερκίε, φῶς ἐχρημάτισας,
τοὺς ἐν σκότει φωτίζων, καὶ πᾶσαν τῶν δαι-
μόνων, λύων σκοτόμαιναν.

Βίον ἐν γῆ, ἔσχες Παμμάρκα οὐράνιον, μετὰ
σαρκὸς ὡς ἄσαρκος, πολιτευσάμενος, καὶ
τὰ πάθη νεκρώσας, καὶ τῆς ἱερωσύνης, χάριν
δεξάμενος.

Εἰχθῶν ἐν σοί, Πάτερ τὸν λόγον φθεγγόμενον,
τῆς ἀλογίας ἔλυσας, τοὺς ματαιόφρονας,
τῶν δαιμόνων τεμένη, καὶ ἕσθονα τῆς πλάνης,
καταστρεψάμενος.

Κανὼν τῶν Μαρτύρων, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς

Τὴν ἐπτάφωτον Μαρτύρων σέβω χάριν. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τὴν θείαν καὶ φωταυγῆ πανήγυριν, ὑμῶν
τοὺς σέβοντας, ὡς τῷ μεγάλῳ Μάρτυρες
φωτὶ, παρεσῶτες δεόμεθα· περιφανῶς πρεσβεύ-
σατε, παθῶν ἀγλῆος ἐκλυτρώσασθαι.

Ηνίκα τὸ δυσσεβὲς καὶ ἄλογον, ἐγνωτε
πρόσταγμα, παρακελεύον θῦσαι βδελυ-
κτοῖς, τῆ Θεοῦ τοῖς προστάγμασιν, ὡχυρωμένοι
Μάρτυρες, ἀπαρασάλευτοι γεγονάτε.

Νηστεῖαις καὶ προσευχαῖς προσείχετε, κα-
τακρυπτόμενοι, καὶ ἑαυτοὺς πρὸς πάλιν
δυσμενῶν, ἐτοιμαζόντες Ἅγιοι· ὅθεν ὑμᾶς ὁ
Κύριος, ἀπαρατρώτους διεφύλαξεν.

Θεοτοκίον.

Εύρών σε καθαρωτέραν Πάναγνε, πάσης τῆς
ἐκτίσεως, ὁ καθαρὸς ἐνώκησεν ἐν σοί, ἐξοι-
κίσαι βουλόμενος, τὴν ἐν Ἀδὰμ οἰκήσασαν, πα-
ρανομίαν ὡς φιλόνητος.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ γ'. Στερέωσον ἡμᾶς.

Καὶ λόγοις ἱεροῖς καὶ ἐπίδειξεσι, θαυμάτων
Ἀθερκίε παραδόξων, τὲς τῆ πλάνης θαλατ-
τεύοντας, σωτηρίας πρὸς ὄρμον καθωδήγησας.

Τάσεις ἐνεργῶν, τελῶν ἐξαισία, δαιμόνων ἀ-
πίστου τὰς φαντασίας, σωτηρίας πᾶσιν
αἴτιος, τοῖς πλουτέσι προστάτην σε γεγένησαι.

Ο λόγος ἱερὸς, ὁ βίος ἐνθεος, ὁ τρόπος, τοῖς
θαύμασι διαλάμπων, ἡ ζωὴ σου Πάτερ
ἐνδοξος, καὶ ὁ θάνατος τίμιος γεγένηται.

Θεοτοκίον.

Υπάρχων ὁ Θεὸς τὸ πρὶν ἀόρατος, ὠρα-
θῆ Παρθένε δι' εὐσπλαγχνίαν, ἐκ γασ-
τρός σου σωματούμενος· διὰ τοῦτό σε πιστεῖ
μακαρίζομεν.

Τῶν Μαρτύρων. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Προσήθητε Βασιλεῖ, ὁμολογήσαι δυσσεβεῖ
Μάρτυρες, τὸ τοῦ Θεοῦ ὄνομα, τοῦ ἐν
οὐρανοῖς βασιλεύοντος.

Τὴν πίστιν περιφανῶς, ἐνδεδυμένοι ὡς φαι-
δρὸν θώρακα, τοῖς τοῦ ἐχθροῦ βέλεσιν,
ἀτρωτοὶ εἰμίνατε Μάρτυρες.

Αντέστητε ἀνδρικῶς τῷ παρανόμῳ Βασιλεῖ
Ἅγιοι, σέβας ὑμῖν ἄλογον, φέρειν τοῖς εἰ-
δώλοις προστάττοντι.

(*) Οἱ χρόνοι οὗτοι κατὰ μὲν τὸν Συναξαριστὴν τοῦ Νικο-
δήμου, ἀριθμοῦνται 198, κατ' ἄλλους δὲ, 184 μόνον.

Φοβησάσ με ἐκ τῶν δειῶν αἰμάτων τοῦ Χριστοῦ ἄχραντε, καταστολήν χάριτος, πάλαι γυμνωθέντα ἐνέδυσεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου
• **Χ**ριστέ κράζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε,
• καὶ καταφυγή καὶ στερέωμα.

Καθίσμα τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἱεράρχης ἐδείχθη χρίσμα σεπτῶν, περικείμενος Πάτερ θεουργικῶς, καὶ πάντας ἐν χάριτι, τελειῶν ἱερώτατε· δωρεαῖς δὲ θείων, θαυμαίων κοσμούμενος, ἐνεργεῖς σημεῖα, καὶ θαύματα ἄπειρα, νόσους θεραπεύων, καὶ τὸς δαίμονας φλέγων, καὶ πλήθη πλανώμενα, ἐπιστρέφων Ἀβέρκιε· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ως στύλοι ὑπάρχοντες, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, τὰ τεῖχη ἐρρήξατε, τῆς ἀπιστίας σοφοί, ἐπτάφωτοι Μάρτυρες ὅθεν πρὸ τοῦ θανάτου, τὴν Ἑλλήνων μανίαν, πάλιν δὲ μετὰ πότμον, τῆς αἵρέσεως ζάλην, ἐλάσαντες πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Εκαίνισας ἄχραντε, τῷ θείῳ τόκῳ σου, φθαρεῖσαν ἐν πάθει, τῶν γηγενῶν τὴν θνητὴν, οὐσίαν καὶ ἡγεiras, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας· ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξαμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διηλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρῆμενον, ἐβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῖν δωρήσασθαι.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδή δ'. Ὑμῶ σε ἀκοῆ.

Μεγάλως, σὴν καθέδραν Ὅσιε, κατεκόσμησας Ἱεράρχα· μεγάλοις γὰρ θαύμασι διέπρεψας, καὶ πολιτεία λαμπρᾷ· διὰ τοῦτό σε Ἀβέρκιε, ὁ Θεὸς ἡμῶν μεγάλως ἐδόξασεν.

Ελέους, θελητὴν τὸν Κύριον, ἐπιστάμενος Θεοφόρε, θερμῶς αὐτὸν ἤτησας, εἰς ἴασιν καὶ σωτηρίαν πολλῶν, τῶν θερμῶν ὑδάτων ἐκβλυσιν, τὴν θαυμαστὴν ποιήσασθαι Ἀβέρκιε.

ἀνανοίας ἐνυβριμένους ταῦτάς γάρ, Ἀβέρκιε τοῦ λόγου σπῆρον φαφῶς, ὡς καλῶν σπορευῆς ἐθήρισας, στάχυν ἐκατστρεύοντα θεόπνευστε.

Θεοτοκίον.

Γάσω, συντριβὴν Πανάμωμε, καὶ τὴν πάλαι ταλαιπωρίαν, τῶν γηγενῶν τέξασα, τὸν βασταύσαντα τὰς νόσους ἡμῶν, δι' εὐσπλαγχνίαν ἄφατον θεόνυμφε.

τῶν Μαρτύρων. Δι' ἀγάπησιν Οἰκτίρμον.

Ωραϊώθησαν οἱ Παῖδες ὠραισιτάτως, τῷ τοῦ παντός Δεσπότη, οἰκειούμενοι· ὅθεν, πᾶσαν ἀπεκρούσαντο, κακίαν τοῦ ὄφους.

Τὰς πλουσίας ἐνδεχόμενοι ἀντιδόσεις, πάντα τὸν πλοῦτον πᾶσι, πενομένοις κενούσιν, ὄλθον ἀντικτώμενοι, οἱ Ἅγιοι ἀφθαρτον.

Οἱ εὐγένειαν τὴν ἀνω ἠγαπηκότες, ἐξ εὐγενῶν γονέων, γεννηθέντες ἐδόλωσ, εἶλοντο δυσγένειαν, κακῶν ἐπισύρεσθαι. Θεοτοκίον.

Νέον βρέφος ἀπεκύησας τὸν προόντα, γεγηρακότα κόσμον, νεουργοῦντα Παρθένε, θείαις ἐπιγνώσεσι· διό σε δοξαζόμεν.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδή ε'. Ὁ φωτισμός.

Στήσας τοὺς σοὺς, ἐπὶ πέτραν καρδίας Θεόφρον πόδας, τοὺς ὑποπεσόντας τῇ ἀπωλείᾳ, καὶ σέβας λίθοις ἀπονέμοντας μάκαρ, θείοις λόγοις σέβειν ἐδίδαξας, πέτραν Ἰησοῦν, τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Τὸν ἰατρὸν, τῶν ποικίλως νοσούντων καὶ σωτηρίαν, πάντων πλανωμένων τὴν ὁδηγίαν, τὴν μυροθήκην, τῶν σεπτῶν χαρισμάτων, τὸ δοχεῖον τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, τὸν ἱερομύστην, τιμῶμεν Ἀβέρκιον.

Οἶνος ἐνὶ, τῇ προσάξει σε σκευεὶ μετὰ ελαίῳ, ἕτερόν τε εἶδος ἐμβεβλημένα, καιρῷ ἰδίῳ, ἀμιγῆ παραδόξως, ἐκκενοῦται τὴν ὑπερβάλλουσαν, χάριν σε δηλοῦντα, θεόφρον Ἀβέρκιε.

Θεοτοκίον.

Νόμοι ἐν σοί, παραδόξως Παρθένε καινοτομοῦνται· τίκεις γὰρ ἀσπόρως Θεὸν Σωτῆρα, καὶ διαμένεις παρθενεύουσα πάλιν· ξένον θαῦμα! ὅθεν Μητέρα σε, τῷ Ἐμμανουὴλ εὐσεβῶς καταγγέλλομεν.

τῶν Μαρτύρων. Σύ Κυρίε μου φῶς.

Μαξιμιλιανόν, Ἰωάννην, Ἰάμβλιχον, Μαρτίνον τε τοὺς φωστήρας, τοὺς τὰ πέρατα πάντα, φωτίζοντας τιμήσωμεν.

Αἰνέσωμεν πιστοί, Ἀντωνῖνον τὸν ἐνδοξον, Ἐξακουστωδιανόν τε, Διονύσιον πόθῳ, τὸν πάνσοφον δοξαζόντες.

δα Ὀσίε, ἀπολλύων δύναμι τοῦ Πνεύματος.

Εἑνος κόσμου ὄφθεις ἱερώτατε, ξένα καὶ φρικτὰ ἐπετέλεσας θαύματα, καὶ περιῶν ἐν σώματι, καὶ τῶν τῆ δε ἀπάρας Ἀβέρκιε.

Α΄γραπόμορφος Πάτερ ὀρώμενος, τὰς δαιμονικὰς καθυπέταξας φαλλαγας, γέγειν τὴν σὴν Ἀβέρκιε, ἀπειλὴν μὴ σθενήσας θεόπνευσε.

Θεοτοκίον.

Διὰ σὲ Παναγία Θεόνυμφε, οἱ νενεκρωμένοι ζωῆς ἠξιώθημεν· καὶ τῆ φθορᾷ δουλεύοντες, ἀφθαρσίαν σαφῶς ἐπλουτήσαμεν.

Τῶν Μαρτύρων. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Υπερθεν, εἰδωλικοῦ πελάγους ἐκπλέοντες, οἰακίζόμενοι ὄπλῳ, τοῦ Σταυροῦ λιμένας τοὺς αἰώνιους, Ἀθλοφόροι, νῦν ἐφθάσατε θέσει θεοῦμενοι.

Ραίνοντες, σταλαγμοῖς τῶν δακρύων τὸ ἔδαφος, τῆ πρὸς Θεὸν ἱκεσία, ἐκοιμηθῆτε χρόνοις πλείοσι· καὶ τὴν πάντων, ἀναστάντες δηλοῦτε ἀνάστασιν.

Ω θαῦμα! πῶς οἱ πλείοσι χρόνοις ὑπνώσαντες, τὴν ἐσομένην τῶν πάντων, ἀβεβαίαν πλείστοις ἀνάστασιν, βεβαιοῦνται, αἰρετικῶν ἐμφροῦττοντες στόματα.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσον, τῆς σαρκός μου Παρθένε τὸ φρόνημα, ἢ τὴν Ζωὴν τετοκυῖα, τὴν θανάτῳ θάνατον καθελούσαν, καὶ τοὺς Παῖδας, παραδόξῳ ἐγέρσει δοξάσασαν.

Ὁ Εἰρμός.

• Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ
• Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ Δαιμόνων λύθρου
• κεκαθαρμένη, τῷ δὲ οἴκῳ, ἐκ τῆς πλευρᾶς
• σου ρεύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀρχαῖς.

Ο ἱερέα μέγιστον, καὶ Ἀποστόλων σύσκηνον, ἢ Ἐκκλησία γεραίρει σε ἅπασα, ἢ τῶν πιστῶν Ἀβέρκιε· ἦν ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, περιφυλάττε μάκαρ, ἀκαταγώνιστον, ἐξ αἰρέσεως πάσης, καὶ ἀσειστον πολυθαύμαστε.

Τῆ ΚΒ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ἰσαποστόλου Ἀβερκίου, Ἐπισκόπου Ἱεραπόλεως, τοῦ Θαυματουργοῦ.

Στίχοι.

Δοὺς Ἀβέρκιος χοῦν χοῖ θνητῶν νόμῳ,
Θεὸς Θεῷ πρόσεισι, τῷ φύσει θέσει.

Εἰκάδι δευτερίῃ Ἀβέρκιος ὄχεται γαίης.

Οὗτος γέγονεν Ἱεραπόλεως Ἐπίσκοπος, Φρυγίας Σαλουταρίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Μάρκου Ἀντωνίου, θαυμάτων πολλῶν καὶ ἰάσεων αὐτουργός. Οἶνου γὰρ καὶ ἐλαίου μετὰ καὶ ἐτέρου εἶδους ἐν ἀγγεῖῳ βληθέντων, ἐνὶ ἀσύγχυτον φυλαχθῆναι αὐτῶν τὴν κράσιν πεποίηκε δι' εὐχῆς· καὶ λίθον μέγιστον προσέταξεν ἀνακομισθῆναι παρὰ τοῦ δαίμονος ἀπὸ Ρώμης εἰς Φρυγίαν· ὃν καὶ ἀντὶ στήλης τῷ τάφῳ αὐτοῦ προσέπηξε· καὶ θερμὰ ὕδατα διὰ προσευχῆς ἀπὸ τῶν τῆς γῆς λαγόνων ἐξήνεγκεν. Οὕτω βιώσας ἐν σοιότητι καὶ δικαιοσύνῃ τὸ λειπόμενον τῆς ζωῆς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων ἑπτὰ Παίδων τῶν ἐν Ἐφέσῳ, Μαξιμιλιανοῦ, Ἰαμβλίχου, Μαρτινιανοῦ, Διονυσίου, Ἀντωνίου, Ἐξακουστωδιανοῦ, καὶ Ἰωάννου.

Στίχ. Παῖδες λιπόντες πρὸς μικρὸν μακροὺς ὕπνου,

Ἐπνώσαν αὖθις τὸν μετ' εἰρήνης ὕπνον (*).

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ἀλεξάνδρου Ἐπισκόπου καὶ Ἡρακλείου, Θεοδότῃς καὶ Γλυκερίας, Ἄννης καὶ Ἐλισάβετ.

Στίχ. Τμηθεὶς ὁ σεπτὸς Ἀλέξανδρος αὐχένα,
Καὶ Μάρτυς ἐστίν, οὐ θύτης Χριστοῦ μόνον.

Θεοδότῃν ἄγχουσι καὶ Γλυκερίαν,
Θεοῦ γλυκείας ἠγαπηκυίας δόσεις.

• Στῶμεν καλῶς, καὶ θῶμεν αὐχένας ξίφει •
• Ἀθληφόροι λέγουσιν ἀλλήλαις δύο.

Ο Ἅγιος Μάρτυς Ἀλέξανδρος, Ἐπίσκοπος ὢν, καὶ πολλοὺς διδάσκων καὶ ἐπιστρέφων καὶ βαπτίζων, ἐκράτηθη παρὰ τοῦ Ἡγεμόνος· καὶ πολλὰ τιμωρηθεὶς καὶ ξεσθεὶς, καὶ ἀναγκασθεὶς εἶσαι τοῖς εἰδώλοις, αὐκ ἐπέισθη. Ἰδὼν δὲ τὴν καρτερίαν αὐτοῦ Ἡράκλειος ὁ στρατιώτης,

(*) Τὸ δὲ συναξάριον αὐτῶν ὄρα εἰς τὴν τετάρτην τοῦ Αὐγούστου.

ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβυταῖς, ὁ Θεὸς, ἐλεή-
σον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἱεραρχοῦ. ᾠδὴ ζ. Εἰκόνοσ χρυσῆ.

Ως Θεὸς ποιμὴν, ὡς θαυματῶν αὐτουργῶν
τυφλοῖς τὸ βλέπειν, ἐντεῦξαι Πάτερ ἐχο-
ρήγησας, τὴν ἀκοὴν τοῖς κωφεύουσι, κάθαρσιν
λεπροῖς, εὐδρομίαν τοῖς χωλοῖς ἀναμέλπουσιν·
Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κηρύττει τὸ σὸν, τερατοῦργημα σοφὸ ἐἰς
τὸν αἰῶνα, θαλασσῶν ὑδάτων ἢ ἀνάβλυσις,
βωμὸς τῷ τάφῳ σου κείμενος, ὃν ἐκ τῆς Ῥω-
μαίων μεγίστης, μετηνέγκαστο πόλεως, τὸ πο-
νηρὸν ἐξελαθὲν πνεῦμα Ἀβέρκιε.

Λαοῦ ταπεινοῦ, προηγῆσω ὑψηλὸς ἐν θαλα-
σσοῖς, καὶ ἐνεργείας καὶ δυνάμεσιν, ἀπο-
δειχθεὶς Ἱερώτατε, καὶ τοῦ ὑψηλοῦ Βασιλέως,
θεραπευτῆς, ὃ κρυναζόμενος· Εὐλογητὸς εἶ ὁ
Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ετέχθη ἐκ σοῦ, ὃν ἐγέννησε Πατὴρ πρὸ τῶν
αἰῶνων, διτταῖς οὐσίαις καὶ θελήσεισιν,
οἷα Θεὸς τε καὶ ἄνθρωπος, Κόρη γνωριζόμενος
πᾶσι, τοῖς ἐν πίστει κρυναζουσιν· Εὐλογητὸς
εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῶν Μαρτύρων. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Σὺν Ἰαμβλίχῳ, Ἐξακουστωδιανόν, Μαρτινια-
νόν, ἅμα Ἀντωνίνῳ καὶ τὸν εὐκλεῆ, Ἰωάν-
νην, Διονύσιον, Μαξιμιλιανόν, τοὺς τοῦ Χριστοῦ
τιμῆσωμεν Μάρτυρας,

Εγκεκρυμμένοι, τῷ τὰ κρυπτὰ εἰδοῖτε ἠϋ-
χεσθε, παῦσαι φανερόν τὸν φθόνον τοῦ
δυσσεβοῦς, κεκρυμμένως· καὶ θαυόντες δὲ, τὴν
φοβεράν τυποῦτε ἀνάστασιν.

Βίαισ οὐδόλως, παρανομούντων κατεκάμ-
φθητε, σέβασ τοῖς εἰδώλοις νεῖμαι θεο-
στυγές· διὰ τοῦτο πίστει σέβομεν, ὑμῶν τὰ
λείψανα, ἀγιασμόν λαμβάνοντες Ἅγιοι.

Θεοτοκίον.

Ωφθης Ἀγγέλων, Θεοκνητορ ὑπερέχουσα·
ὡφθης Ἀθλητῶν κραταίωμα ἀληθῶς· ὡ-
φθης πάναγνε διάσωσμα, τῶν γνωσκόντων σε,
παναληθῆ τοῦ Λόγου λοχεύτριαν.

ἐργῶν σου, πάντων ἱκαρυνῶν, τὰ προσώπα ἐν
πίστει.

Ορθεσ ἐπάνω πρακτικῆς, πολιτείας ἐμφανῶς
καθαίπερ, πόλις ἐγνωρίσθησ κειμένη, καὶ
βυθισθεῖσαν τὸ πρὶν, τῇ πλάιῃ Ὅσιε τὴν πόλιν
σου, πόλεως τῆς ἄνω, δεικνύεις κληρονόμον.

Θεοτοκίον.

Γδοῦ ἡ κλίνη Σολομών, ἣν κυκλοῦσι δυνατοί,
ὡς αἱ προρρήσεις, νῦν Γραφῆς τῆς ἀγίας,
ἐν ἧ Χριστὸς ὁ Θεὸς, σαρκιώσει θεῖα ἀνεπαύ-
σατο, ἡ εὐλογημένη καὶ κεχαριτωμένη.

Τῶν Μαρτύρων. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Χαίρει Ἐφρασίων ἡ λαμπρά, σαφῶς Μητρό-
πολις, ὑμᾶς πλουτίσασα, πρὸς τὸν Παν-
ἀγαθόν Ἅγιοι, πρεσβευτάς καὶ ἀντιλήπτορας,
ξένον ὀφθέντας ἐπὶ γῆς, τοῖς πᾶσι θέαμα, τῇ
ἐγέρσει τῇ παραδόξῳ, δι' ἧς ἐδοξάσθητε.

Αγρυπνοὶ ὠράθητε ἡμῶν, μετὰ τὴν κοίμη-
σιν, πάνσοφοι φύλακες, κατακοιμήσαντες
κῦματα, ἀπιστίας καὶ ἐμφράττοντες, αἰρετι-
ζόντων ἐμφανῶς, ἄθεα στόματα, παραδόξως
νεύσει Θεοῦ ἐκτελοῦντες θαυμάσια.

Ρήγνυται ὑμῶν πρὸ τῶν ποδῶν, ὁ πλάνος
κείμενος, νεκρὸν ἀναίσθητος, ὁ πρὶν καυ-
χόμενος ἄμετρα, καὶ οἰκῆσει σκοτιζόμενος, καὶ
μεγαλύνεται Χριστὸς, ὁ μεγαλύνων ὑμᾶς, ὃ βρω-
μεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Γερολογίαισ ἱεραῖτε, ὑμνολογήσωμεν τοὺς Παί-
δας σήμερον, οὓς περ κατέστειψε Κύριος, ἀ-
μαράντοισ διαδήμασι, καὶ ἐμεγάλυνε, πολλῶν
θαυμάτων λάμπησι, μελωδοῦντας· Πάντα τὰ
ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦσαν Παρθένε τὴν ἐμήν, ψυχὴν θαλα-
σσοῦσαν, καὶ τὸν ἐνόντα μοι, παθῶν ἀπό-
πλυνον βόρβορον· καὶ τῷ βήματι παράστησον,
τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ, ὅλον σωζόμενον, ἵνα
μέλπῳ· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χά-
σματα, ἐν λαϊκῳ ἔφραζε· πυρὸς δὲ δύ-
ναμιν ἐσθεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐ-

Σέ τὸν ὁμόσκηνον πάντων, τῶν Ἁγίων Μαρ-
τύρων, τὸν σύνθρονον τῶν Θείων Μαθη-
τῶν, Πατριαρχῶν τὸν ὁμότιμον, Προφητῶν καὶ
Οσίων, καὶ τῶν ἐπουρανίων Δειτουργῶν, τὸν
συνόμιλον πίστει, γεραίρομεν Ἀθέριον.

Ηπαναγία σου μνήμη, ἀπλουμένη ἐν κό-
σμῳ, φωτίζει τῶν ἀνθρώπων τὰς ψυχὰς,
φέγγει πλουσίῳ ἐν χάριτι ἢν τελοῦντες ἐκ πᾶ-
δος, παθῶν ἡμᾶς, καὶ σκότες πειρασμῶν, ταῖς
πρεσβείαις σου ρῦσαι, δεόμεθα Ἀθέρικε.

Θεοτοκίον.

Φωτιστικὴν σε λυχνίαν, ὁ Προφήτης προ-
βλέπει, λαμπάδιον τὸ Θεῖον ἀληθῶς, ἐν
ἐαυτῇ ἐπιφέρουσαν, Παναγία Παρθένε, τὸν μό-
νον ὑπερούσιον Θεόν, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, ἐκ
σοῦ ἐνανθρωπήσαντα.

Τῶν Μαρτύρων. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρου.

Γὲθ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, Δαυτὶδ ὁ Θεῖος
ἀνεβόα· ἀλλ' ἢ οἰκεῖν ἐν ὁμοιοῖα, ἁγίους
Παῖδας σεπτὰ σκηνώματα, τὴν πρὸς τὸν Κτί-
στην ἔνωσιν, τετηρηκότας ἀδιάσπαστον.

Ωφθητε ἐπτώροφος οἶκος, Μάρτυρες Θεῖοι
τῆς Τριάδος, ἔνδον ἐν σπηλαίῳ θανόντες,
καὶ τῶν εἰδώλων οἴκου συντρίψαντες, καὶ πρὸς
ναὸν οὐράνιον, εὐσεβοφρόνως μετοικήσαντες.

Σκίρτησον Χριστοῦ Ἐκκλησία, στύλους ἐπτὰ
βαστάζοντάς σε, ἔχουσα Κυρίου τοὺς Παῖ-
δας, δι' ὧν πεπτῶκει τείχη ἀνίδρυτα, κακοπι-
στίας χάριτι, τοῦ τὴν ζωὴν νεκροῖς ἐμπνέοντος.

Ημεροφαεῖς ὡς ἀστέρες, πάσαν τὴν γῆν φω-
ταγωγεῖτε, Θείων ἀρετῶν καὶ θαυμάτων,
φαιδραῖς ἀκτίσι Παῖδες μακάριοι· διὸ ἡμῶν φω-
τίσατε, τὰ τῆς καρδίας αἰσθητήρια.

Θεοτοκίον.

Φέρεις ἐν ἀγκαλῆαις τὸν πάντα, Θεῖα κατέχον-
τα παλάμη· ὃν περ ἐκδυσώπει Παρθένε,
ἐμὲ τὸν μόνον ὄντα κατάκριτον, δι' εὐσπλαγ-
χίαν ἄφατον, ἐναγκαλίσασθαι καὶ σῶσαί με.

Ὁ ἕρμος.

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
σε Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χρι-

ραδόξως, καιρῷ ἰδίῳ ἕκαστον, εἰς Χριστοῦ δό-
ξαν Θεῖαν.

Ἔτερον τῶν Μαρτύρων, καὶ Θεοτοκίον, ὁμοῦ.

Σὺν Ἰαμβλίχῳ μελψόμεν, Ἰωάννην, Μαρτῖνον,
καὶ Ἀντωνῖνον ἄσματι, Μαξιμιλιανόν τε,
καὶ Διονύσιον ἄμα, τῷ κλεινῷ Ἐξακουστῷ,
φαιδρῶς πανηγυρίζοντες, τὴν λαμπρὰν αὐτῶν
μνήμην· ὅπως εὐχαῖς, τούτων καὶ πρεσβείαις
τῆς Θεοτόκου, πταισμάτων λύσιν εὐρωμεν, πρὸς
Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Εἰς τοὺς Αἴγους, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια
τοῦ Ἱεράρχου τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος πλ. δ'. Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ.

Εχρίσε, σὲ Ἀρχιερέα ἢ χάρις τοῦ Παρακλη-
του Ἀθέρικε, πλάνης καθαιρούντα τεμένη,
καὶ ἀνισῶντα τῇ χάριτι, ναοὺς Θεοῦ ἱερῆς, εἰς
δόξαν τε καὶ αἴνεσιν, τοῦ τεχθέντος ἐκ Παρθέ-
νου, καὶ τὰ πάντα ἀγιάσαντος.

Θαύμασι, Πάτερ ἐβεβαίωσας πάντας, λό-
γους τοῦ Θεῖου κηρύγματος, καὶ τοὺς
πλανωμένους ἀνθρώπους, πρὸς Θεῖαν γνῶσιν
ἐπέστρεψας, φωταγωγὸς ἀπλανῆς, Ἀθέρικε
δεικνύμενος, καὶ δαιμόνων καθαιρέτης· διὰ τῆ-
το εὐφημούμέν σε.

Μέγιστος, πᾶσιν ὡς περ ἥλιος Πάτερ, τῇ οἰ-
κουμένη ἀνέτειλας, λάμπεισι πανσόφων
σου λόγων, καὶ ἱαμάτων λαμπρότησι, φωτα-
γωγῶν τοὺς πιστοὺς, καὶ σκότος παθῶν πάν-
τοτε, ἐκδιώκων συνεργεία, τοῦ Ἁγίου μάκαρ
Πνεύματος.

Δόξα, Ἦχος γ'.

Αρχιερεῦ Ὅσιε, παμμακάριζε Πάτερ, θαυ-
ματουργέ θαράπον Χριστοῦ Ἀθέρικε, προ-
φητικῶ ἐκλάμψας βίῳ, καὶ ἀποστολικῶν ἀξιο-
θεῖς χαρισμάτων, τῷ Σωτῆρι λειτουργῶν, σὺν
Ἀγγέλοις ἀπαύστως, πρέσβευε ρύσθηναι ἀπὸ
πάσης ἀπειλῆς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Μεγάλῃ τοῦ Σταυροῦ σου.

Αγγέλων χαρμονῇ τῶν Θείων Κόρη πέφυ-
κας, τῶν Ἀποστόλων δόξα, καὶ Προφη-
τῶν ἐκσφράγισμα, τῶν ἀνθρώπων τε πιστῶν ἢ

λος το φωφορον, του καλλωπισαντος, των ανθρωπων το γενος;

Και η λοιπη Ακολουθια του Ορθρου, και Απολυσις.

ΤΗ ΚΓ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη του Αγίου Ιερομάρτυρος και Αποστόλου Ιακώβου του Αδελφοθέου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Είς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5. και ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Δεῦτε τό μνημόσυνον, τοῦ Θεαδελφου τιμήσωμεν, ἱερώς οἱ θεόφρονες· ζυγόν γάρ δεξόμενος, τοῦ Χριστοῦ προθύμως, τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ, και βασιλείας κήρυξ γεγένηται, και τούτου τήν ἀνέκφραστον, οἰκονομίαν πιστεύεται. Δί αὐτοῦ Παντοδύναμε, ἰλασμόν ἡμῖν δώρησαι.

Πάντα περιήγησε, τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, τῶν ῥημάτων ὁ φθόγγος σου, δι' ὧν φωτιζόμεθα, ἀρετῆς ἐνθέου, πρὸς πᾶσαν ἰδέαν, και ὀδηγούμεθα πιστῶς, πρὸς τῆς Τριάδος θείαν ἐπίγνωσιν· διὸ ἐκδυσωποῦμέν σε, ὡς Ἱεράρχης ἰκέτευε, Ἰησοῦν τὸν φιλόνηρον, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Πόρρωθεν προβλέπων σου, τήν πολιτείαν Ἰακώβε, ἀδελφόν σε προσήκατο, Χριστὸς ὁ φιλόνηρος, ὁ σοφὸς προγνώστης, Ἱεροσολύμων, ἱεροφάντορα πιστὸν, και ποιμεναρχὴν προχειρισάμενος, και μύστην τὰ ἀπόρρητα, ἱεουργοῦντα μυστήρια. Ὅν και νῦν καθικέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Αἵματι τοῦ Μαρτυρίου, τήν ἱερωσύνην κατεποίκιλας, Ἱερομάρτυς Ἀπόστολε· τῷ γάρ πτερυγίῳ τῷ Ἱερῷ παρεστῶς, Θεὸν Λόγον ἐκήρυξας Δημιουργὸν ὄντα τοῦ παντός· ὅθεν ὑπὸ Ἰουδαίων ῥιφαίς, οὐρανίων θαλάμων ἤξιω-

χλούντων, και καθ' ἑκάστην πολεμουμένων με.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Κύριε, εἰ και κριτηρίῳ.

Κύριε, εἰ και πτερυγίῳ παρέστη, τοῦ Ἱεροῦ ὁ Ἰακώβος, ἀλλὰ παρρησία λαλήσας, Θεὸν Λόγον σε ἐκήρυξε, Δημιουργὸν τοῦ παντός, κόσμῳ ἐπιδημήσαντα· οὐ ταῖς πρεσβείαις και νῦν παράσχου, τὸν φωτισμὸν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Κύριε, εἰ και ἐν τῷ ξύλῳ ἡ κάρα, τοῦ Ἀποστόλου συντέτριπται, ἀλλ' ἐν Παραδείσῳ τῷ ξύλῳ, τῷ τῆς ζωῆς σοι προσήνεται· τῶν γάρ προσκαιρῶν λυθεῖς, αἰώνιως ἀγάλλεται· οὐ ταῖς πρεσβείαις ταῖς Ἐκκλησίαις, τὴν εἰρήνην σου κατάπεμψον.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται.

Κύριε, σὲ ὁμολογήσας γενναίως, ὁ Ἀδελφός θεος γέγηθεν, Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τῆ ὑψίστου, εἰληρινῶς ὁ αἰόδιμος· τοὺς δὲ δυσφήμους ἐχθροὺς, κατήσχυε και ἔπαυσε· διὰ τοῦτο και ἐναθλήσας, σοὶ παρέστη ἀγαλλόμενος.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, Ἀδελφὸς χρηματίσας και διάδοχος, και ἐν Ἀποστόλοις ἐπίσημος, τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ θάνατον ἠγάπησας, και τὸ μαρτύριον οὐκ ἐπησχύνθης, Ἰακώβε ἐνδοξε. Αὐτὸν ἰκέτευε ἀδιαλείπτως, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Και νῦν, Θεοτοκίον. Κύριε, εἰ και κριτηρίῳ.

Ἰδέμου, τῆς συντετριμμένης καρδίας, τοὺς στεναγμοὺς Θεοσύμφευτε· πρόσδεξαι Παρθένε Μαρία, και μὴ ἀπίση πανάμωμε, τὰς τῶν χειρῶν μου ἀγνή, ἐπάρσεις ὡς φιλόγαθος· ἵνα ὑμῶν και μεγαλύνω, τὸν μεγαλύναντα τό γένος ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος δ'.

Ὁς τοῦ Κυρίου μαθητῆς ἀνεδέξω Δίκαιε τό Εὐαγγέλιον, ὡς Μάρτυς ἔχεις τό ἀπαράτρεπτον, τὴν παρρησίαν ὡς Ἀδελφόςθεος, τό πρεσβεύειν ὡς Ἱεράρχης. Πρέσθευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ συνήθεια Στιγῆς, καὶ οἱ Κανόνες τῆς
Ὁκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου ὁ παρῶν εἰς ε'.
Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ δ. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τὴν δόσιν, τὴν ἀγαθὴν Ἰάκωβε, καὶ δῶρον
τέλειον, ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων τοῖς
βροτοῖς, χορηγεῖσθαι διδάσκεις σαφῶς ἥς με-
τασχεῖν Ἀπόστολε, τὴς σὲ ὑμνῶντας καθικέτευε.

Τῆ αἴγλη, σὺ φωτισθεῖς Ἰάκωβε, τοῦ Θεοῦ
Πνεύματος, καὶ σὺν αὐτῷ τὴς νόμους ἐκ-
τιθεῖς, Ἐκκλησίας ρυθμίζεις ἔθνων, ὡς τὸ Χρι-
στοῦ Ἀπόστολος, Ἱεροφάντορ παμμακάριστε.

Χορεία, τῶν Ἀποστόλων πάνσοφε, σαφῶς
ἐκόσμησας, Ἀρχιερεὺς ὡς πρῶτος γεγο-
νῶς, αὐτουργία τοῦ Λόγου χρισθεῖς, ὡς μαθη-
τῆς Θεοῦ ἀδελφός, ἱεροκήρυξ μυστικώτατος.

Θεοτοκίον.

Πηγὴν σε, τῶν ἰαμάτων ἔχοντες, ἀπαρυ-
μεθα, ὡς τὴν πηγὴν τεκοῦσαν τῆς ζωῆς,
Θεοτόκε πανύμνητε, καὶ τῶν ψυχῶν τὴν ἴασιν,
καὶ τῶν σωμάτων τὴν ἀνάκτησιν.

Ὡδὴ γ. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Εὐφραίνεται ἡ φυλὴ, ἡ τοῦ Ἰουδα ἐπὶ σοί
σήμερον, ταῖς τοῦ Χριστοῦ βλέπουσα, σὲ
μαρμαρυγαῖς ἀπαστραπτόντα.

Αστέρᾳ Θεολαμπῇ, σὲ ἡ Ἐκκλησία τῶν ἑ-
θνῶν ἔχουσα, καὶ εὐκλεῆ Κήρυκα, θεαῖς
δαδουχίαις λαμπρύνεται.

Τὸν νόμον τὸν τῆς ζωῆς, τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ
Χριστοῦ τέθεικας, ζωοποιῶ Πνεύματι, σὺ
νομοθετῶν καὶ φθεγγόμενος.

Θεοτοκίον.

Οὗ ἔτεκες ἐν σαρκί, Παρθενομήτορ, ἐκ Πα-
τρὸς λάμπαντα, τοῦτον Ἀγνὴ Ἰάκωβος,
ὡς Θεὸν τῶν ὄλων ἐκήρυττε. Ὁ Εἰρμός.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σε Χρι-
στὲ κράζουσα. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ
καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Απόστολε Χριστοῦ, καὶ αὐτόπτα καὶ Μάρ-
τυς, Ἰάκωβε σοφέ, Ἀδελφότες μάκαρ,
τούς πίστει ἑορτάζοντας, τὸ σεπτὸν σου μνημό-
συτον, ἐλευθέρωσον, τῶν συνεχόντων πταισμά-
των, ταῖς πρεσβείαις σου, τοὺς οὐρανοὺς ἐμβα-
τεύων, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Συγγενὴς κατὰ σάρκα τοῦ Ἰησοῦ, χρημα-
τίσας πρὸς τούτου χάριν πολλήν, Ἀπό-

εισώλων πλανῆν, ριζοῦσεν ἀνεσπάρσας οὐδὲν οἱ
τοῦ σκότους, προϊστάμενοι πλάνοι, ἀδίκως σε
κτείνουσι, τὸν Σωτήρα κηρύττοντα. διὰ τοῦτο
βοῶμέν σοι. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν
πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἑορτά-
ζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Οὗς πανάμωμος Νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀ-
πείρανδρος Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον
ὡς ὑπάρχουσα, τοῦ Παρακλητοῦ πανύμνητε,
ἀνομίᾳς με ὄντα, αἰσχροὺς καταγώγιον, καὶ
δαιμόνων παίγνιον, ἐν γνώσει γεγόμενον, σπεῦ-
σον καὶ τῆς τούτων, κακουργίας με ρῦσαι,
λαμπρὸν οἰκητήριον, ἀρετῆς ἀπαρτίσασα, φω-
τοδόχε ἀκήρατε. διώξον τὸ νέφος τῶν παθῶν,
καὶ τῆς ἄνω μεθέξεως ἀξίωσον, καὶ φωτὸς ἀ-
νεσπέρου, πρεσβείαις σου Ἀχραντε.

Ὡδὴ δ. Δι' ἀγάπην Οἰκτίρμον.

Επέθιθας εἰς θάλασσαν σου τοὺς ἵπ-
πους, τοὺς Ἀποστόλους Σῶτερ, καὶ ἐφώ-
τισαν τὰ ἔθνη, πρὸς τὴν σὴν ἐπίγνωσιν, ἐλκῦ-
σαντες Κύριε.

Ακηλίδωτον ὡς ἔσοπτρον δεδειγμένος, καὶ
πρωτεργὸς ἀκτίνας, τῆς ἀκτίστῃ Τριάδος
ἀκριβῶς δεξάμενος, τοῖς πᾶσιν ἐξέλαμψας.

Κυλιόμενόν σε λίθον ἡ προφητεία, ἠγιασμέ-
νον βλέπει, καὶ συντριβόντα πλάνης,
σαθρὰν ματαιότητα, ἰσχυρὸν τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Υπόδυσ Παρθενομήτορ τὴν σὴν γαστέρα, ὁ
πρὸ αἰώνων Λόγος, γεννηθεῖς ἀπορρήτως,
ἐκ Πατρὸς Ἰάκωβον, Ἀπόστολον δείκνυσιν.

Ὡδὴ ε. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὺ Κύριε φῶτος, ἀστραπὴν τὸν Ἰάκωβον, ἀ-
νεδειξας φρυκτωροῦσαν, καὶ βροτοὺς τῆς
ἀγνοίας, καὶ πλάνης ἀπαλλάττουσαν.

Σὲ Κύριε φωνῇ, ἐλευθέρᾳ ἐκήρυξεν, ὁ δίκαιος
ἀδελφός σου, μιμητὴς τε τοῦ πάθους, ἐ-
γένετο κτεινόμενος.

Τὴς βρότειός σοι νοῦς, ἐγκωμίων ἐφύμνιον,
δυνήσεται προσκομίζεσθαι, ἀρετῆς λαμπρυν-
θέντι, ταῖς χάρισιν Ἰάκωβε; Θεοτοκίον.

Σὲ θεῖον ἀληθῶς, εὐρηκῶς ἐνδιαίτημα, κα-
τώκησεν ὡ Παρθένε, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν,
ὁ Λόγος προμηθεύμενος.

Ὡδὴ ε'. Ὁύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Στολήν σε, τῆς νομικῆς ἐνέδυσσε κρείττονα,
καὶ Ἱεράρχην δεικνύει, Ἀαρῶν τοῦ πά-

καὶ τιμωτέραν, ὅ οὐ οἶκτον, εἰς ἀσέλφωτά σε δεξόμενος.

Οργανον, ἐνεργείαις κρούμενον Πνεύματος, πᾶσαν διάνοιαν θέλγον, καὶ Θεῷ προσάγον τὸς σωζόμενους, ἐν δουλείας, χαλεπωτάτης γέγονας ἄριστον.

Διψήσας, τῆ τῆς ζωῆς ἐξέπιες νόματος, καὶ ποταμούς ἀναβλύζεις, θεωρήματος τῆς σῆς κοιλίας, ἀλλομένους, τῆ οἰκουμένη τῷ Θεῷ Πνεύματι.

Εὐα μὲν, παρακοῆ τὸν θάνατον ἔτεκεν· ἡ Θεοτόκος ζωὴν δέ, συλλαβοῦσα τέτοκε τὴν ἀγήρω, καὶ τὸ πάλαι, ὑπὲρ πάντων ἀπέτισεν ὄφλημα.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ
» Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαυμόνων λύθρη
» κεκαθαυμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευράς
» σου ῥύσαντι αἵματι.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ο τοῦ Πατρὸς μονογενῆς Θεὸς Λόγος, ἐπιδημήσας πρὸς ἡμᾶς ἐπ' ἐσχάτων, τῶν ἡμερῶν Ἰακώβε θεσπέσιε, πρῶτόν σε ἀνέδειξε τῶν Ἱεροσολύμων, Ποιμένα καὶ Διδάσκαλον, καὶ πιστὸν οἰκονόμον, τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν· ὅθεν σε πάντες τιμῶμεν Ἀπόστολε.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν γόνον σε τοῦ Ἰωσήφ, καὶ Ἱεροσολύμων τὸν πρῶτον Ἱεράρχην, Ἰακώβε θεόπτα, καὶ τοῦ Κυρίου ἀδελφόν, ὕμνοις ἐγκωμίων ἀνυμνοῦμεν εὐσεβῶς, καὶ πίστει ἀνακραζόμεν· Δώρησαι ἡμῖν δώρημα τέλειον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων, καὶ ἀπέλασον τὴν θλίψιν τὴν ἐπερχομένην καὶ ἐνεστῶσαν ἐκ πλήθους πταισμάτων· ἐπῆραν γὰρ οἱ ἐχθροὶ καθ' ἡμῶν τὴν πτέρναν, καὶ ἐκύκλωσαν ἡμᾶς Ἰσραηλιταῶν θραῦσον ταχὺ τὰ τόξα ἱεροφάντορ, ἵνα σε πάντες τιμῶμεν Ἀπόστολε.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΓ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Γερομάρτυρος καὶ Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Στίχοι.

Κληθεὶς ἀδελφὸς τοῦ κατακρίτου ξύλω,
Θνήσκεις δι' αὐτόν, παμμακάρε, κρουσθεὶς ξύλω.

Ἐσθλὸν Ἀδελφοθέον τριτάτη ξύλω εἰκάδι πλῆξαν.

Ὁὗτος ὁ Ἅγιος Ἰακώβος ὁ Ἀδελφοθέος, πρῶτος Ἐπίσκοπος ἐν Ἱεροσολύμοις ἐγένετο, παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου

καὶ ἐξέβητο, παρ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ ταύτην διδάχθεις· ἦν τινα λειτουργίαν ὑστερον συντομωτέραν ἐποίησεν ὁ μέγας Βασιλεὺς, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ θεῖος Χρυσόστομος, διὰ τῶν τῶν ἀνθρώπων ἀσθενείαν. Ποιμαίνων δὲ τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίαν, καὶ πολλοὺς διδασκῶν ἐκ τῶν Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων, καὶ ἐπιστρέφων αὐτοὺς ἐπὶ τὸν Κύριον, εἰς ὄργην ἐκίνησε τοὺς Ἰουδαίους. Κρατήσαντες οὖν αὐτὸν, ἔρριψαν ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ Ἱεροῦ, καὶ ἀπέκτειναν.

Περὶ δὲ τοῦ λέγεσθαι Ἀδελφοθέος, φέρεται τοιοῦτος λόγος ἐκ παραδόσεως. Τοῦ μνηστόρος Ἰωσήφ, μερίζοντος τὴν γῆν αὐτοῦ τοῖς ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς παισὶ, καὶ βουλομένῳ μερίδα ποιήσασθαι καὶ τῷ ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου Τίῳ καὶ Θεῷ, οἱ μὲν ἄλλοι οὐ κατεδέξαντο· ὁ δὲ Ἰακώβος, λαβὼν αὐτὸν εἰς τὴν μερίδα συγκληρονομήσας, ἐκλήθη οὐ μόνον Ἀδελφοθέος, ἀλλὰ καὶ Δίκαιος.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Εὖρες μεταστάς τὴν παλαιὰν ἀξίαν,

Ἰγνατίε Πρόεδρε Ῥώμης τῆς Νέας.

Ο ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Ἰγνατίος, υἱὸς μὲν γέγονε Μιχαὴλ βασιλέως καὶ Προκοπίου τῆς βασιλείας, ἀδελφὸς δὲ Θεοφίλου, καὶ ἑγγονὸς Νικηφόρου τοῦ βασιλέως. Εὐνοῦχος δὲ γενόμενος, εἶτα καὶ Μοναχὸς ἀποκαρτεῖς, καὶ Ἠγουμένος τῆς τοῦ Ἀρχαγγέλου Μονῆς, τῆς τότε μὲν ἐπικαλουμένης τοῦ Ἀνατελλόντος, νῦν δὲ Σταύρου, προσχειρίσθη ἐπιτα Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐκράτησε τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἔτη ἑνδεκά καὶ μῆνας πέντε· καὶ μετὰ ταῦτα ἐξεβλήθη ὑπὸ Μιχαὴλ βασιλέως, ἀντ' αὐτοῦ Πατριάρχην προβαλομένου Φώτιον τὸν πρωτοσπαθάριον, καὶ πρωτοσκηρίτην, γενόμενον πρότερον Μοναχόν. Εἶτα ἐξεβλήθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ Βασιλείου βασιλέως, καὶ ἀποκατίστη πάλιν Ἰγνατίος· καὶ ἐκράτησεν ἔτη δέκα, καὶ πάλιν ἐξεβλήθη· καὶ ἐγένετο Στέφανος ὁ ἐν Ἁγίοις. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰγνατίος, ἀπελθὼν ἐν τῇ Σταύρου Μονῇ, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου τοῦ Ῥωμαίου.

Στίχ. Ἐρημον ἠγάπησας οἰκεῖν παμμακάρε,

Θεῷ ὁμιλεῖν καταμόνας τῷ μόνῳ.

Τρεῖς τινες ἠγιασμένοι γέροντες, Σέργιος, καὶ Ὑγίνος, καὶ Θεόφιλος, ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀσκληπιοῦ, τοῦ ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ τῆς Συρίας, ὁμονοήσαντες ἐπ' ἀγαθῷ ποτὶ λογισμῷ, σκοπὸν ἔσχον ἄχρι τέλους τὴν περιήγειον ταύτην διελεῖν· καὶ τῆς πορείας ἀρχάμενοι, ἀλλεπάλληλα εὗρισκον δεινὰ, πῆ μὲν ἐξ ἀνθρώπων, πῆ δὲ ἐκ θηρίων, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, καὶ αὐτῆς ἐστὶν ὅτι τῆς ἐκ τῶν ἀγρίων βοτανῶν τροφῆς ὑστερούμενοι.

Τίως ὁδὸν ἡμερῶν οὐκ ὀλίγων διαβιβάσαντες, κατέλαβον τόπον τινα, πορείαν ἀνθρώπου μνησύντα· δι' ἧς καὶ ὠδηγήθησαν εἰς σπήλαιον ἀπελεῖν, φαινόμενον ἐγκατακόν ἔχειν ἄνθρωπον, διὰ τὸ κεκοσμημένον εὐρεθῆναι· ὃ εἰσελθόντες, προσκεκαρτέρουν ἰδεῖν τὸν τούτου οἰκῆτορα. Μετὰ μικρὸν δὲ, εὐωδίας τινὸς αἰσθόμενοι, εἶδον ὁμοίωμα ἀνδρὸς ἐσταλισμένον ταῖς οἰκείαις θριξίν. Οὗτος δὲ ἦν ὁ θεῖος τοῦ Θεοῦ Μακάριος ὁ Ῥωμαῖος.

Ἐρχόμενος δὲ αὐτὸς ἐπὶ τὸ σπήλαιον, ἤθετο μακρόθεν αὐτῶν· καὶ ῥίψας ἑαυτὸν ὁ γέρον χαμαὶ, προσπύξατο· καὶ κράξας φωνῇ μεγάλῃ, λέγει· Εἰ ἀπὸ Θεοῦ ἐστέ, ἐμφανίσθητέ μοι· εἰς δὲ ἀπὸ τοῦ δαίμονος, ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ ταπεινοῦ. Ἐκεῖνοι δὲ ἀπεκρίναντο·

Ευλόγησον ἡμᾶς δούλε του Θεου· χριστιανοί εἰμεν, καὶ τῷ διαβόλῳ ἀπειθαξάμεθα. Τότε ὁ γέρον ἀναστάς, ἔρχεται πρὸς αὐτούς· καὶ διαχωρίσας τὰς τρίχας ἀπὸ τῆς ὀφειμῆς αὐτοῦ, εὐλόγησεν αὐτούς.

Ἦσαν δὲ αἱ τρίχες αὐτοῦ λευκαὶ ὡσεὶ χιών, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ, ὡς δέρμα γελώνης· ἐκ δὲ τοῦ πολλοῦ γήρους μεγαλασμένα ἦσαν αἱ ὀφρύες αὐτοῦ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ· καὶ οἱ ἔνοχες τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ πλείον ἔχον τῆς σπιθαμῆς· αἱ δὲ τρίχες τῆ πώγωνος αὐτοῦ, μέχρι τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἦρξατο οὖν ἐρωτᾶν αὐτούς καὶ λέγειν· Πόθεν ἐστὶ, τεκνία μου; καὶ διὰ τί ἐληλύθατε ἐνταῦθα; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ πάντα τὸν σκοπὸν αὐτῶν. Ἀπεκρίθη δὲ ἐκεῖνος· Τεκνία μου, οὐκ ἔστιν ἐν γεννητοῖς τις δυνάμενος κατανοῆσαι τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Ἐγὼ γὰρ ὁ ἀνάξιος ἐσπούδασα τοῦτο ποιῆσαι, καὶ διὰ νυκτὸς ἐφάνη μοί τις, λέγων· Μὴ θελήσης πειράσαι τὸν πλάσαντά σε. Οὐ δύνασαι γὰρ πλεον διελθεῖν τοῦ τόπου τούτου. Ταῦτα ἀκίσαντες ἐκεῖνοι, ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν.

Καὶ ἦν λοιπὸν πρὸς ἐσπέραν, καὶ λέγει αὐτοῖς· Τεκνία μου, ὑποχωρήσατε μικρὸν· ἔχω γὰρ δύο παιδία ἐνταῦθα, πρὸς ἐσπέραν ἐρχόμενα· μήπως ξενισθέντα ἐν ὑμῖν, ἀδικήσωσιν ὑμᾶς. Καὶ ἰδοὺ δύο λιόντες, ἐλθόντες ἐκ τῆς ἐρήμου δραμαῖοι, ἔπεσον εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ ὠρούμενοι· ἐκεῖνοι δὲ πάλιν ἀπὸ τοῦ φόβου ἔπεσον χαμαί. Ὁ δὲ γέρον, ἐπιθείς τὰς χεῖρας τοῖς θηρίοις, λέγει πρὸς αὐτά· Τεκνία μου, ἐκ τῆς γῆς τῶν ἀνθρώπων ἐληλύθασι τινες πρὸς με, ἀλλὰ μηδὲν αὐτούς βλάβητε. Καὶ εὐθὺς στραφεὶς πρὸς τὰς Μοναχοὺς, λέγει· Δεῦτε ποιήσωμεν, ἀδελφοί, ἐσπερινὸν ὕμνον. Καὶ ὡς ἀνέστησαν ἑτοι περιδεῖς, δραμόντες οἱ λιόντες, περιέλιχον τοὺς πόδας αὐτῶν.

Τῇ δὲ ἐξῆς λέγουσι τῷ Ἀγγῶ· Εἰπέ ἡμῖν τίμιε Πάτερ, πῶς ἐνταῦθα ἐληλύθας; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπον· Ἐγὼ υἱὸς ἐγενόμην Ἰωάννου τινὸς Ῥωμαίου Συγκλητικῆς, καὶ ἐμνηστεύσαντό μοι οἱ γονεῖς γυναῖκα, ἡμοῦ μὴ βουλευμένου, καὶ ἐγένοντο οἱ γάμοι· καὶ ὅτε ἡμᾶς ἐγγλεῖν ἐμελλον εἰς τὸν κοιτῶνα, τοῦ λαοῦ παίζοντες καὶ ὀχλοῦντος οὐ μικρῶς, ἐξῆλθον μόνος ἐγὼ σιωπηλῶς, καὶ ἐκρύβην ἐν οἰκίῳ τῆς γυναικὸς χήρας ἐφ' ἡμέρας ἑπτὰ, θρηνοῦντων ἐκείνων καὶ ζητούντων με. Μετὰ δὲ ταῦτα, μέσης νυκτὸς ἀναστάς, ἦλθον παρὰ τῆν ὁδὸν· καὶ εὗρον τινα γηραιόν, εἶπον πρὸς αὐτόν· Ποῦ πορεύῃ Πάτερ; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπέ μοι· Ὅπου αὐτὸς ἔχεις τὸν νοῦν σου, ἐκεῖ πορεύομαι. Καὶ ἠκολούθησα αὐτῷ· καὶ διὰ τριῶν ἡμέρων ἦλθον ἐνθάδε σὺν αὐτῷ.

Πρό τιμων οὖν ἡμερῶν τῆς πρὸς τὰ ἐνταῦθα ἀφίξεώς μου, κοιμωμένων ἡμῶν, ἅμα τῷ διΰπνισθῆναί με, ἀπῆλθεν ἐξ ὀφθαλμῶν μου, καὶ ἠρξάμην κλαίειν, καὶ λυπεῖσθαι. Ὁ δὲ εὐθὺς ἐφάνη μοί, λέγων· Ἐγὼ εἰμι Ῥαφαὴλ ὁ Ἀρχάγγελος· μὴ οὖν δειλιάσης, ἀλλὰ δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἥδη γὰρ διήλθες τὰ σκοτεινά, καὶ ἐληλύθας εἰς τὸ φῶς· καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἦδη ἐξ ὀφθαλμῶν μου. Ἐγὼ δὲ εὐθὺς ἠρξάμην ὁδεύειν, καὶ μετὰ πέντε ἡμέρας ἦλθον ἐνθάδε, καὶ εὗρον ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ λέαιναν νεκράν, καὶ τὰ δύο λιοντάρια ἐπ' αὐτῇ κλιόντα καὶ κοπτόμενα, μὴ εὐρίσκοντα θήλασαι· καὶ λαβὼν, ἔθριψα αὐτὰ ἐκ τῶν ἀκροδρύων, ὡς γυνισιά μου τέκνα· τὴν δὲ λέαιναν ὀρούξας, κατέγωσα ὑπὸ τὴν γῆν.

Καὶ μετὰ τὸ ποιῆσαί με χρόνους δύο, ἐξελθὼν ὡσαν ἰσθόμην, ἐκάθισα μετὰ τῶν σκυμνίων τούτων, καὶ ἰδοὺ σουδάριον ἐν τῇ γῇ εἶδον κείμενον, φιλοπάτην πάνυ καὶ ἀέριον, καὶ ἐξέστην ἐν τῇ δικυδίᾳ μου καὶ εἶπον· Πόθεν ἐστὶ τοῦτο; Τῇ δὲ ἐξῆς εὐρίσκω πάλιν πίδακα σπηρακά, καὶ ἐπ' ἀμφοτέροις ἐκπλαγίς, καὶ περιβλεψάμενος, εἶδον γυναῖκα καθήμενην ἐπάνω πέτρας, καὶ ἱματισμῷ χρυ-

σέφῳ καὶ πολυτελεῖ κεκοσμημένην, καὶ εὐετήν ὡσαν, καὶ λέγω αὐτῇ· Πόθεν παραγέγονας; καὶ τί ἐστὶ τὸ διαβολικὸν τοῦτο σχῆμα; Ἡ δὲ ἔκλαιε πικρῶς, λέγουσα· Ἐγὼ ἡ ταλαίπωρος θυγάτηρ εἰμι Ῥωμαίου τινὸς Συγκλητικῆς, καὶ ἠνάγκασάν με οἱ γονεῖς μου γάμῳ συζευχθῆναι, ἡμοῦ μὴ βουλευμένης· καὶ ἐκφυγοῦσα ἀπὸ τοῦ συνδέσμου, τῶν μηδεὶν ἐπιγινώσκοντος τὴν φυγὴν, πλαυῶμαι ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις. Ἀλλὰ καὶ νῦν ἐν τοῖς ἐρήμοις τόποις πάρεμι, μὴ γινώσκουσα ποῦ ἀπέρχομαι. Μὴ οὖν βδελύξη με τὴν δούλην σου, ὅτι καὶ γὰρ πλάσμα Θεοῦ εἰμι. Αὕτη δὲ ἦν πειρασμός, καὶ διελέγετό μοι τέχνη, καὶ γὰρ οὐκ ἔδειν. Εἶπον δὲ πρὸς αὐτήν· Ποῦ βούλει ἀπελθεῖν; ἐπειδὴ καὶ γὰρ οὐκ ἔω σε ὧδε εἶναι μετ' ἐμοῦ. Ἡ δὲ εἶπεν· Ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ ἦλθον κατοικῆσαι. Καὶ λαβὼν αὐτήν, ἐν τῷ σπηλαίῳ ἤγαγον, καὶ δέδωκα αὐτῇ φαγεῖν ἐκ τῶν ἀκροδρύων ὧν ἦσθιον, καὶ τὰ δάκρυα αὐτῆς κρουνηδὸν ἔρρεον· καμμοῦ ἢ ψυχῆ συντρομος γέγονεν.

Ὅπνικα δὲ ἡ ἐσπέρα κατέλαβε, καὶ τὴν ἐσπερινὴν τελείσας εὐχὴν, ἀνεκλίθη εἰς τὴν γῆν ὀλίγον ἡσυχάσαι, ἤρξατό με ταρασσεῖν ὁ Σατανᾶς· καὶ ὁ μηδὲ ποτε ἐπιθυμήσας τινὸς ἀμαρτίας σαρκικῆς, ἤρασθην τῆς γυναικὸς, καὶ ἠδουλήθην συγγενέσθαι αὐτῇ· καὶ ἰδοὺ ἀφῶ ἀφανῆς ἐγένετο ἀπ' ἐμοῦ. Γυνὸς δὲ, ὅτι ἡμαρτον ἐνώπιον τῆς Θεῶ, εἶπον· Ἠμαρτον ἐνώπιόν σου Κύριε, ἐλέησόν με· καὶ τελείως εἰς ἑμαυτὸν ἐλθὼν, εὗρον τὴν ἀμαρτίαν μου, ὅτι πολλὴ ἦν σφόδρα· καὶ γὰρ οὐδὲ τὰ λιοντάρια ταῦτα ἤρχοντο πρὸς με ἐπὶ ἡμέρας δέκα, καθὼς πρῶην ἐποίουν.

Ἐσκόπησα ἔν μεταναστικῆς γενέσθαι, μήπως πάλιν πλαυηθῶ, καὶ ἀπορρέφῶ ἀπὸ προσώπου Κυρίου· καὶ ἀναστάς, ἐξῆλθον τοῦ σπηλαίου τούτου· καὶ περιπατήσαντές με ὁδοῦ ἡμερῶν δύο, ἐπίστη μοι Ἀγγελος Κυρίου, λέγων· Πῆ πορεύῃ Μακάριε; καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἀπὸ προσώπου τῶν ἀμαρτιῶν μου ἀποδιδράσκω. Καὶ εἶπέ μοι ὁ Ἀγγελος· Ἐνα πειρασμὸν βαστάσαι οὐκ ἠδυνήθης; Ἀποστράφητι εἰς τὰ κελλίον σου. Καὶ εἶπον αὐτῷ· Τίς εἰ Κύριε; Καὶ εἶπεν· Ἐγὼ εἰμι Ῥαφαὴλ, ὁ ὀδηγήσας σε ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀφανῆς ἐγένετο ἀπ' ἐμοῦ.

Ἐγὼ δὲ ὑποστρέψας ἐν τῷ κελλίῳ τούτῳ, ἔκλινα γόνα πρὸς Κύριον, τεσσαράκοντα νυχθήμερα νῆστις τελείσας· καὶ ἀναστάς, εἶδον τὸ σπηλαίον τοῦτο, ἔχον φῶτα εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας, καὶ ἄνδρα ἡμφιεσμένον πορφύραν, καὶ στέφανον χρυσοῦν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκ λίθων πολυτίμων, καὶ ἴψαλλον ὠδὴν παραδόξου, καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ, ὡς ὄχλος πολλοῦ ψάλλοντος· καὶ ὀπνίκα τὴν ὠδὴν ἐπλήρωσεν, εὐωδία γέγονε φοδερὰ· καὶ εὐθὺς ἀφανῆς μοι ἐγένετο ὁ φανῆς. Ἀνερχομένου δὲ αὐτοῦ εἰς τὸν θρανόν, ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ καὶ σεισμοί. Καὶ γὰρ ἐκπλαγίς, ἀφῶνος ἐγενόμην, τεκνία μου, ἐπὶ ἡμέρας ἰσθόμηνικοντα. Ἦμην δὲ τότε τεσσαράκοντα ὀκτὼ χρόνων.

Ἰδοὺ ταῦτα ἠκούσατε, ἀδελφοί. Ἐὰν δύνηθε ὑπομῆναι, μείνατε πρὸς ἡμᾶς· εἰδ' ἡ, ὁ Κύριος ὑμᾶς ὀδηγήσει. Καὶ ἀπέλυσεν, εἰπὼν· Σώζεσθε ἐν εἰρήνῃ, πνευματικὰ τέκνα, ὑπὲρ ἐμοῦ εὐχόμενοι. Καὶ διίσωσαν αὐτὰς οἱ λιόντες ἡμέρας τρεῖς· οἱ καὶ καταφιλήσαντες τὰ ἔχνη τῶν ποδῶν αὐτῶν, ὑπέστρεψαν πρὸς τὸν γέροντα.

Οἱ δὲ Μοναχοί, ὀδεύσαντες πρὸς τὴν οἰκουμένην ἡμέρας τινὰς, καὶ ποταμὸν καταλαβόντες, καὶ μικρὸν ἀφυπνώσαντες, ἤρπαγθησαν ὑπὸ θείων Ἀγγέλων, καὶ ἀπέτιθησαν ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἐξῆςτοι δὲ γενόμενοι, καὶ κατανοήσαντες, ἐποίησαν καὶ πόσον διάστημα ὡς ἐν ὀνείρῳ δειλῶν, ἐδὲξασθον τὸν Θεόν. Καὶ προσευξάμενοι ἐν συντόμῳ, καὶ προσκυνήσαντες ἀπαντας τοὺς ἁγίους τόπους, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Μοῦνην αὐτῶν, ἐκδηγοῦμενοι πρὸς τοὺς ἄλλοις οἱς ἔπαθον, καὶ εἶδον, καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἅγιον Μακάριον.

ταῖς ἀδελφῶν ἀγαθῶν ἀρεταῖς, ὁ Θεὸς ἐκέλευσεν ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ γ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ὡς ἐν καμίνῳ, τῷ ὑπερώῳ πυρσευόμενος, Θεοῦ παρουσίᾳ Πνεύματος μυστικῶς, ὁ Γάβριος ἐβόησεν· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἡ ἐκ τοῦ ὕψους, πνοὴ βιαία τὸν Ἰάκωβον, γλώσση πυριμόρφω φθέγγεσθαι τοῦ Θεοῦ, μεγαλεῖα παρεσκεύασεν. Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Τῆς θεωρίας, τῆς πρακτικῆς σὺ ἐκτιθέμενος, δέλτον ἐκ πυξίδος ὡσπερ πνευματικῆς, τοὺς ἀνθρώπους ἐβελτίωσας· Εὐλογημένος εἶ ὁ Θεός μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἀναπλάσας, κόσμον ἐν μήτρᾳ σου Θεό-
νυμφε Δείας λειτουργίας δείκνυσι τελε-
στήν, τὸν Ἰάκωβον κραυγάζοντα· Εὐλογημένη
σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις Πανάμωμε.

Ὡδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ.

Χεῖρας ἐκπετάσας κραταιάς, τοὺς Ἀποστό-
λους σου Σῶτερ εὐλόγησας, ἐπανερχόμε-
νος Δέσποτα, πρὸς τὸν ἀναρχὸν Πατέρα σου,
καὶ παρεσκεύασας αὐτὴς μετ' εὐφροσύνης βοᾶν·
Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡσπερ ἐπηγγείλω ἀψευδῶς, τοῖς Ἀποστόλοις
σου Πνεῦμα ἀπέστειλας· τούτου Ἰάκωβος
Δέσποτα, τῇ λαμπρότητι λαμπόμενος, τὴν οἰ-
κουμένην ἀσραπαῖς, καταγλαίξει φαιδρῶς, καὶ
κραυγάζει· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Σοφίαν Ἰάκωβε σοφέ, τὴν ἐνυπόστατον ἔσχες
διδάσκαλον, μυσταγωγούσάν σε ἄρρητα,
καὶ ἀνέκφραστα μυστήρια· καὶ πρὸς εὐσεβειαν
λαοὺς, μέλπων διήγειρας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ
ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἄφραστον ἐκφανθεῖσαν νοητὸν, Παρθένε ἄχραν-
τε, Προφήτης βλέπει σε· ἐκ σοῦ ὑπέρι-
μος λίθος γὰρ, ἐκτεμηθεὶς περιεσώσατο, τὴν οἰ-
κουμένην ἀληθῶς, ἐνθέως ψάλλουσαν· Εὐλογεῖ-
τε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χά-
σματα, ἐν λαίκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ
δύναμιν ἔσθεσαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ
εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυγάζοντες·
Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὡδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Ἄετι τὸν πρωτόθρονον πάντες, τῆς Ἐκκλη-
σίας τὸν φωστῆρα, ἱεροῖς Ἰάκωβον ὕμνοις,

ἱεράρχῃν καὶ Θεῶν κηρύκα, τὸν φερωνύμως
Δίκαιον, ὀνομασθέντα μεγαλύνωμεν.

Ἐἰς κοινωνὸν ὡς φανέντα, ἀτελευτήτου
βασιλείας, καὶ Θεοῦ κληθέντα ἀδελφόν,
καὶ πολιτείαν ἐπαληθεύουσαν, προσηγορία δεί-
ξαντα, σὲ μεγαλύνωμεν Ἰάκωβε.

Ἐρόνῳ παριστάμενος μάκαρ, στεφανηφόρος
τῆς Τριάδος, πίστει τοὺς τιμωντάς σε πό-
δῳ, τῶν ἀκηράτων κατατρυφήσαι γερῶν, Ἀρ-
χιερεῦ Ἰάκωβε, τὸν σὸν Δεσπότην καθικέτευε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα, ἀπειρογάμω
Θεοφάντορ, ταῖς μυσταγωγίαις σου σαφῶς,
Θεὸν διδάσκεις σεσαρκωμένον Λόγον· εἰς ὃν
περ καὶ πιεζόντες, νῦν ἐπαξίως μεγαλύνωμεν.

Ὁ Εἰρμός.

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου
σὺ Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χρι-
στός συναψας ταῖς διεστῶσας φύσεις· διὸ
ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ὁ ἱεράρχης πρωτίστος, τῆς καινῆς Διαθή-
κης, ὡς μέγιστος Ἀπόστολος, ὡς σοφός
Υποφῆτης, καὶ Μάρτυς ὢν ἀληθείας, παρά
πάντας πλουτήσας, ἐξαίρετον ἀξίωμα, ἀδελ-
φός τοῦ Κυρίου, νῦν πρὸς αὐτὸν, λίθοις ἀναι-
ρούμενος μετετέθης· παρ' οὗ ἡμῖν Ἰάκωβε, λύ-
σιν αἴτει πταισμάτων.

Θεοτοκίον.

Ἡ φοβερὰ τῆς κρίσεως, καὶ μεγάλη ἡμέρα,
νῦν ἐπὶ θύραις ἔστηκεν· ὅρα πρόσπεσε,
νῆφε, ψυχὴ μου καὶ ἐκ καρδίας, πρόσπεσον τῇ
Παρθένῳ, καὶ μόνῃ Θεομήτορι, δάκρυσιν ἐκ-
βοῶσα· Πάσης Ἀγνῆ, τιμωρίας ρῦσαι με δυ-
σωπῶ σε, καὶ δεξιοῖς προβάτοις με, σύνταξον
τοῦ Υἱοῦ σου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἱστώμεν Στίχ. δ'· καὶ ψάλλομεν
καὶ παρόντα ἔργα πρᾶξιμοῦ. Στιχηρὰ, δευτε-
ροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν εὐσεβοῦντων τὰ πλήθη, νῦν ἱεράν ἐορ-
τήν, χαρμονικῶς τελοῦντες, ἀλαλάζωμεν
πάντες, πιστῶς ἀνευφημοῦντες, ψαλμοῖς καὶ
ὠδαῖς, τὸν Θεοῦ ἀδελφὸν σήμερον, καὶ μαθητὴν τῆ
Κυρίου, ὅστις αἰεὶ, ἱκετεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῆς κατὰ σάρκα Κυρίου, ἐπιδημίας Σοφέ,
ἀδελφός ἀνεδείχθης, μαθητῆς καὶ αὐτό-
πτης, τῶν Δείων μυστηρίων, φυγᾶς σὺν αὐτῷ,
ἐν Αἰγύπτῳ γενόμενος, σὺν Ἰωσήφ τῇ Μητρί
τε τοῦ Ἰησοῦ, μεθ' ὧν πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος, σέ ἐξελέξατο, ἱερατεῦειν πρῶτον, ἐν Σιών τῇ ἁγίᾳ, Χριστῷ τῷ εὐεργέτῃ, ὡς ὄντα αὐτοῦ, τῆς κατὰ σάρκα γεννήσεως, καὶ ἀδελφόν συνοδίτην καὶ ὀπαδόν, τῶν ἰχνῶν αὐτοῦ Ἰακώβε.

Δόξα. Ἦχος α'. Βυζαντίου.

Εν τῇ πυρίνῃ αἴγλῃ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος φωτισθεῖς, τῆς εὐσεβείας ὠφθῆς Θεοῦ ζηλωτῆς, Ἀδελφότης Ἰακώβε· ὅθεν καὶ στολὴν σε νομικῆς ἱερωσύνης, ὡς Ἀαρὼν τῆ παλαι, τιμιωτέραν ἐνέδυσεν ὁ δὲ οἶκτον εἰς ἀδελφότητα δεξάμενος. Αὐτὸν ἰκέτευσ, Ἀποστόλων ἐνδοξε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Αμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων στεναγμὸν μὴ παρορῶσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἀγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικὰ, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀποστόλου, Ὡδὴ γ' καὶ δ'.

Ἀπόστολος. Ἀδελφοί, γνωρίζω ὑμῖν.

Ζῆτει Κυριακῆ κ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνω, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν πατριδα αὐτοῦ.

Ζῆτει τῇ γ'. τῆς ιε'. Ἐβδομάδος τοῦ Ματθαίου.

Κοινωνικόν. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Τῆ ΚΑ. ΤΟΥ ΔΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρέθα, καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν ὁστικῶς προτόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Εβραίων ὠμότητι τὴν σὴν, ἀνδρείαν ἀντέδικας, Μάρτυς Ἀρέθα πανεύφημε· καὶ θεῖα χάριτι, νικηφόρος ὠφθῆς, καὶ χορὸν προσήγαγες, Μαρτύρων τῷ Χριστῷ στρατευόμενον, ἐκ πάσης ἐνδοξε, ἡλικίας συγκροτούμενον, καὶ ἐν γένους, παντὸς συνιστάμενον.

Αρέθα πανένδοξε τερπνὴν, χορείαν στήσάμενος, τῶν ἱερῶν συμμαρτύρων σου μεθ' ὧν ἠγωνίσαι, τὸν καλὸν ἀγῶνα, καὶ τὸν δρόμον ἠγύσας, τῆς σῆς ἀνδρειοτάτης ἀθλήσεως, Χρι-

στὸν δυσώπησον, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Παρθένοι νεανίδες Χριστοῦ, ἔρωτι πυρούμεναι, τῆς ἀσθενείας τῆς φύσεως, ἐπιλαθόμεναι, καὶ δυνάμει θεῖα, προφανῶς ῥωννύμεναι, τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ κατεπάτησαν, μὴ δειλιάσασαι, τῶν βασάνων τὸ ἐπίπονον, καὶ καμίνου, τὸ πῦρ μὴ πτοούμενοι.

Δόξα, Ἦχος δ'. Ανατολίου.

Ασματοικῶς τὸν ποιμενάρχην, σήμερον πισοί, ὁμοφρόνως τιμήσωμεν, Ἀρέθαν τὸν ἐνδοξότατον, μετὰ τῆς συνοδίας αὐτῆ· ὅτι ἠλεγξε βασιλέα παρανομήσαντα, καὶ τὸ αἷμα ἐξέχεεν ὑπὲρ Χριστοῦ τῆς ὁμολογίας· ὅθεν καὶ πύρινον νέφος κατέφλεγεν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, διελέγγον τῶν παρανόμων τὴν ἀσέβειαν. Διὸ Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τοὺς σοὺς Ἀθλοφόρους ἐνισχύσας πρὸς σὴν δοξολογίαν, καὶ ἡμᾶς διάσωσον ὡς τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐκ πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ταῖς πρεσβείαις τῶν ἁγίων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἐδωκας σημειώσιν.

Τὸν ρύπον ἀπόσμηξον, τῆς τάλαιπώρη καρδίας μου, Θεοτόκε, πανύμνητε· καὶ πάντα τὰ τραύματα, καὶ τὰ ἔλκη ταύτης, τὰ ἐξ ἀμαρτίας, ἐναποκάθαρσον ἁγνῇ, καὶ τοῦ νοός μου στήσον τὸ ἄστατον· ὅπως τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὴν μεγάλην ἀντίληψιν, μεγαλύνω σωζόμενος, ὁ ἀχρεῖος οἰκέτης σου.

Ἦ. Σταυροθεοτοκίον.

Ιδὼν σε ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη φιλόνηρωπε, ἐπὶ ξύλου κρεμάμενον, ἀκτίνας ἀπέκρυψε, τῆς δικαιοσύνης, Ἦλιε Χριστέ μου, καὶ τὰ θεμέλια τῆς γῆς, διεκλονήθη φόβῳ τῆ κράτης σου! ἡ Μήτηρ σου τὰ σπλάγχνα δέ, τιτρωσκομένη ἐβόα σοι· Ἰησοῦ ὑπεράγαθε, δόξα τῇ Εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Οὐκτωίχου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν πονηρὰν καὶ ἀπιστον, κακοβουλίαν Ἐβραίων προδιαγνόντες ἐν τῇ τοῦ πνεύματος τόλμῃ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρῆσαι ἠγωνίσασθε· ὡς γὰρ ἐκπαλα ἐν νόμῳ, τὸν ἐξ Αἰγύπτου σώσαντα, ἐν ἐρήμῳ παρώργισαν, καὶ τοῦτον σταυρῶ κατεδίκασαν, οὕτω νῦν καὶ ἐν ὑμῖν, ἔργῳ τὸν λόγον παρήλθον· καὶ ἀπιστίαν ζηλώσαντες ὑμᾶς τῷ πυρὶ κατεδίκασαν. Ὑμεῖς δὲ ὁμοφρόνως, ἀνδρείως τῇ καρτερίᾳ ἐναθλήσαντες, φοβεροὶ ἐν Μάρτυσιν ἀνεδείχθητε. Παρρησίαν ἔχοντες πρὸς Θεόν, αἰτήσασθε ῥυθῆναι, ἐκ πταισμάτων πολλῶν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Οἱ Μάρτυρές σου.

Εξάρπασόν με Δέσποινα, χειρός τοῦ δράκοντος τοῦ βροτοκτόνου, τοῦ πολεμοῦντός με ἐν ὑποκρίσει, καταπιεῖν ὀλοτελῶς συντριφόν τὰς μύλας τούτου δέομαι, καὶ τὰ μηχανήματα διαλύσον, ὅπως ῥυθθῆς τῶν τούτου ὀνύχων, μεγαλύνω τὴν δυναστείαν σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ορῶσά σε σταυρούμενος, καὶ θανατούμενον ἢ Θεοτόκος, οἶμοι! ἐκραύγαζε, πῶς τὰς ὀδύνας, φέρεις γλυκύτατε Υἱέ; βάλλει τὴν καρδίαν μου ἢ λόγῃ σου, φλέγει δὲ τὰ σπλάγγνα μου τὸ πάθος σου· ὅμως ὑμνολογῶ σε· θέλων γάρ ταῦτα πάσχεις, σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'. Τὰς ἀλγηδόνας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ἀναγιγνώσκεται ἡ συνήθης Στιχολογία, εἶτα αἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἁγίων οὗτος, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς.

Μαρτυρικὴν σύνοδον θεοτερπέα μέλψομεν ὕμνοις.

Θεοφάνους.

Ὤδῃ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσμα ἀναπέμψωμεν.

Μάρτυς ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ, Ἀρέθα παμμακάριστε ταῖς ἰκεσίαις σου, καὶ τῶν σὺν σοὶ Μαρτύρων, τὸν νοῦν μου καταύγασον, ὅπως ὑμῶν ὑμνήσω, τὴν φωσφόρον καὶ ἔνθεον μνήμην.

Ανω τὸ πολίτευμα σαφῶς ἐν οὐρανοῖς κτησάμενος Θεομακάριστε, Χριστοῦ τῆ ἐκμύσει, σαυτὸν παραδέδωκας, πόθῳ τοῦ μαρτυρίου, τοῖς ἀνόμοις Ἑβραίοις θεόφρον.

Ρῆμα παραβάς τὸ τοῦ Θεοῦ, Ἑβραῖος δὲ παράνομος, καὶ ἀδικώτατος τὴν θεόλεκτον ποιμήνην, Χριστοῦ ἐλυμνήατο· ὅμως εἰσπράττει δίκην, τῆ δικαίᾳ καὶ θεῖα προνοίᾳ.

Τρίβον διοδοῦν ἀληθῶς, πρὸς οὐρανὸν τὴν φέρουσαν, Χριστῷ προσήγαγες, Μαρτύρων Ἐκκλησίαν, Ἀρέθα πανεύφημε, πάσης ἐξ ἡλικίας, καὶ ἐκ γένους παντὸς ἠθροισμένην.

Θεοτοκίον.

Υμνοῖς τὴν πανάχραντον πιστοὶ, Παρθένον εὐφημήσωμεν, τὴν Θεομήτορα, τὴν κεχαριτωμένην, τὴν σκέπην τὴν ἔνθεον, τὸν εὐδίων λιμένα, τὴν ἀπάντων πιστῶν σωτηρίαν.

Ὤδῃ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ρωννυμένην ὀρώντες, τῆ τοῦ Σταυροῦ χάριτι, σοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, Ἑβραίων παῖδες

παράνομοι, φθόνῳ τηκόμενοι, ἐν αἰκισμοῖς πολυτρόποις, ἀφειδῶς ἠκίζοντο, μόνε Φιλάνθρωπε.

Ιθόβλον τὴν γλώσσαν, αἱ δυσσεβεῖς ἔχοντες, καὶ σὲ βλασφημοῦντες, τὸν τούτων τοὺς προγεννήτορας, ἐλευθερώσαντα, τῆς παλαιᾶς τυραννίδος, τοὺς εἰς σὲ πιστεύοντας, Σῶτερ κατέσφαξαν.

Καταμόνας ὁ πλάσας, θεουργικῶ νεύματι, σὺ τὰς τῶν ἀνθρώπων καρδίας, τίς τῆς προνοίας σου, βάθος δυνήσεται, καταλαθεῖν ὅπως ποιμήνην, ἣν Χριστὸς συνήγαγες, λύκοις παρέδωκας;

Η θεόφρον σου ποιμήνη, βαρβαρικοῖς ξίφεσι, κατατεμνομένη, προθύμως ἐπεκαλεῖτό σε· Δέξαι τὰ πνεύματα, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν Σῶτερ, καὶ πρὸς φῶς ὀδήγησον, τῆς βασιλείας σου.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα με πάλαι, πρὸς τὴν ζωὴν Παναγνε, πάλιν ἐπανήγαγες, μόνη τὴν ἐνυπόστατον, ζωὴν γεννήσασα· ἢ προσβαλὼν διεβράβη, προφανῶς ὁ θάνατος, ὁ δυσμενέστατος.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ο**ὐρανίας ἀψίδος, ὀραφουργέ Κύριε, καὶ
» τῆς Ἐκκλησίας δομῆτορ, σύ με στε-
» ρέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ
» ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φι-
» λάνθρωπε.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Τοῦ Σταυροῦ τῆ δυνάμει καθοπλισθεῖς, καὶ τῆ πίστει τειχίσας πόλιν τὴν σὴν, τοῖς ἔργοις κατήσχυνας, τοῦ τυράννου τὸ φρούραγμα· ὑπομονῆς δὲ τύπος, ἐνθέου γεγόμενος, τῷ Χριστῷ προσήγαγες, ἐν ταύτῃ τοὺς Μάρτυρας· ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, Ἀρέθα αἰείμνηστε, τὴν πανέορτον μνήμην σε. Ἀθλοφόρε μακάριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων λύτρωσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ος πανάμωμος Νύμφη τοῦ Ποιητοῦ, ὡς ἀπείρανδρος Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δοχεῖον ὡς ὑπόρχουσα, τοῦ Παρακλήτου πανάμωμε, ἀνομιῶν με ὄντα, αἰσχρὸν καταγῶγιον, καὶ δαιμόνων παίγιον, ἐν γνώσει γεγόμενον, σπεῦσον καὶ τῆς τούτων, κακουργίας με ῥῦσαι, λαμπρὸν οἰκητήριον, ἀρετῆς ἀπαρτίσασα, φωτοδόχε ἀκίρατε· διώξον τὸ νέφος τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἀνω μεθέξεως ἀξίωσον, καὶ φωτὸς ἀνεσπέρου, πρεσβείας σου Ἀχραντε.

καὶ ταῦτα πάσχοντα σε δεινῶς, καθορωσα ελε-
γεν ἡ Μήτηρ σου· Ὑμνολογῶ σου τὴν ἄκραν,
Υἱέ συγκατάβασιν.

Ὡδή δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Συναγωγή, κραταιουμένη τῷ Πνεύματι, καὶ
χορεία, θεία καὶ ὑπέρλαμπρος, μαρτυρι-
κὸς δῆμος καὶ στρατὸς, ὁ τροπαιοφόρος, Ἀρέ-
σαν ἔχων ταξίαρχον, ὑμνεῖσθω φιλοτίμως, ὑπὸ
τῶν μελωδούντων· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φι-
λάνθρωπε.

Υἱὸς τῆς σῆς, συγκροτημένη συνέσεως, ἡ θεό-
φρων, πόλις σε Πανόλβιε, τοῦ πολιᾶ, λάμ-
παντος σεμνῆ, πρὸς τοὺς παρανόμους, ἀνδρείως
διηγωνίσαστο· καὶ νίκην ἀραμένη, μελωδεῖ τῷ
Σωτῆρι· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Νόμῳ καινῷ, ζωοποιοῦντι τῷ Πνεύματι, πε-
φραγμένη, νόμον τὸν τοῦ γραμματος, τὸν
ἀναιροῦντα ἢ εὐσεβῆς, πόλις ὑπερέσχε, τῇ τῆς
ψυχῆς καθαρότητι, καὶ τρόπων εὐγενεία, τῷ
Χριστῷ μελωδοῦσα· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φι-
λάνθρωπε.

Ὡς Θεοῦ, πόλις ἐδείχθης Ὑπέρτιμε, καὶ
Μαρτύρων, θεῖον ἐνδιαίτημα, καὶ περὶ
σοῦ ἄδεται φαιδρῶς, νῦν δεδοξασμένα, μεγά-
λα καὶ ἀξιάκουστα· χορὸν γὰρ μελωδοῦντα,
τῷ Δεσπότη προσῆγες· Τῇ δυνάμει σου δόξα
Φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Δαυϊτικῆς, ἐκ βασιλίδος βλαστήσασα, συγ-
γενείας, τὸν παμδασιλεύοντα, τὸν πρὸ
αἰώνων ἐκ τοῦ Πατρὸς, Λόγον ἀπορρήτως, καὶ
ὑπὲρ νοῦν ἀναλάμψαντα, ἐγέννησας Παρθένη·
Θεοτόκον διό σε, θεοφρόνως πιστοὶ μακαρίζομεν.

Ὡδή ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ὁ θεόλεκτος δῆμος, καὶ θεομακάριστος ἀ-
γωνιζόμενος, καὶ θερμῶς ἀλλήλους, ἐνι-
σχύοντος καὶ συνασπίζοντες, ὑπὸ τῶν ἀνόμων,
ὑπὲρ Χριστοῦ σφαγιασθῆναι, εὐκλεῶς οἱ καλ-
λίτικοι εἶλοντο.

Νευρωθέντες τῇ πίστει, καὶ τῆς εὐσεβείας
τῷ ζήλῳ Σῶτερ πυρούμενοι, οἱ θεράπον-
τές σου, παρανόμων τὸν φόβον οὐκ ἔπτηξαν·

Εὐτὴ ἀναστάσει σου, οἱ θεοὶ Σῶτερ μυσταί,
οὐκ ἐρίζοντες οὐδὲ κραυγάζοντες, ὑπὸ τῶν ἀ-
νόμων, ὑπὲρ τῆς σῆς ὁμολογίας, ἀνηρέθησαν
οἱ γενναϊότατοι.

Θεοτοκίον.

Ὁ Θεοῦ Θεὸς Λόγος, ὁ πρὸ τῶν αἰώνων
Πατρὶ συναΐδιος, εὐσπλαγγίαν πλούτῳ,
ἐν γαστρὶ σου σκηνώσας ἐπτώχευσε, καὶ βρο-
τὸς ἐφάνη, ἐπὶ τῆς γῆς σὰρξ χρηματίσας, Θεο-
τόκε Παρθένη πανύμνητε.

Ὡδή ε'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ, σημειωθέντες οἱ ἁ-
γιοὶ, τὰ αἵματα ἑαυτῶν, προθύμως ἐξέ-
χεαν, οἱ ἐνδοξοὶ Μάρτυρες, καὶ νῦν βασιλεύειν,
σὺν αὐτῷ κατηξιώθησαν.

Εἰρήνην προφητικῶς, ἐλάλουν γλῶσσαι ψελ-
λίζουσαι· ἐκήρυττον τὸν Χριστὸν, νηπίων
φελλίσματα· παρθένοι θεόφρονες, ὑπὲρ εὐσε-
βείας, ἑαυτὰς Θεῷ προσήνεγκαν.

Ραγήσεται σοὶ τὸ φῶς, ἀνατελεῖ τὰ ἱμάτια,
πλουσίως παρὰ Θεοῦ, Ἀρέθῃ θεσπέσις,
πρὸς ὃν ἐξεδήμησας, ἀποσταζῶν ἔτι, τοὺς ἰ-
δρωτάς τῆς ἀθλήσεως.

Πληθὺς σοὶ Μαρτυρικῆ, ἐνθέως Σῶτερ προσ-
ήνεκται, τὰ αἵματα διὰ σέ, προθύμως κε-
νώσασα· καὶ αἰτεῖ τὴν ἄφεσιν, τῶν ἀμαρτημα-
των, τοῖς αὐτὴν αἰεὶ δοξαίζουσιν.

Θεοτοκίον.

Ἐξέλαμψεν ἐκ Σιών, ἡ τοῦ Ὑψίστου εὐπρέ-
πεια, τὸ πρόβλημα τῆς σαρκὸς, καθ' ἐνω-
σιν ἄρρητον, ἐκ σοῦ Ἀπειρόγαμε, περιβεβλημέ-
νη, καὶ τὸν κόσμον κατεφώτισεν.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλὰ γὰρ αἱ ἀνο-
» μίαι μου· καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνά-
» γαγε δεόμεαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐ-
» πάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Κοντακίον, Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐύφροσύνῃς πρόξενος, ἡμῖν ἐπέστη, ἡ φω-
σφόρος σήμερον, τῶν Ἀθλοφόρων ἑορτῆ·
ἦν ἀνυμνοῦντες δοξαζόμεν, τὸν ἐν ὑψίστοις ὑ-
πάρχοντα Κύριον.

Τὸν νοῦν μου φώτισον, Χριστέ, τῇ αἴγλῃ τῶν ἀγίων Ἀρέθα τοῦ γενναίου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων τῶν ἀθλησάντων σὺν αὐτῷ· πρῶτος γὰρ ἀπάντων ἀνεδείχθη ὁ σεργός, φαιδρῶς παραταξάμενος κατὰ τῶν ἀθετήτων τὴν σάρκωσιν σου, τοῦ ὑπὲρ φύσιν σαρκωθέντος καὶ τεχθέντος, ἵνα ἡμᾶς λυτρώσῃ τῆς πλάνης, καὶ δείξῃς ἀπλανῶς τοῖς βουλομένοις διοδοῦειν τὴν ὁδὸν τῆ μαρτυρίας· ἣν οἱ Ἀθληταὶ ἐβάδισαν, σέ ἀνυμνοῦντες τὸν ἐν ὑψίστοις ὑπάρχοντα Κύριον.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆ Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Ἀρέθα, καὶ τῆς συνοδίας αὐτῆς.
Στίχοι.

Τμηθεῖς, Θεῷ προσῆξε Μάρτυς Ἀρέθας,
 Πολλοὺς ὁμοίως Μάρτυρας τετμημένους.

Ἀρέθα εἰκάδι σὺν γνωστοῖσι τετάρτη τμήτης.

Οὗτος ἦν πρῶτος τῆς πόλεως Νεγραῆς, ἐν Αἰθιοπία, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστίνου, τῆς μὲν Αἰθιοπίας βασιλεύοντος Ἐλεοθαῦν τοῦ Χριστιανικωτάτου, τῶν δὲ Ὀμηρικῶν, Ἑβραίου τινός Δυναῦν. Ἡ δὲ τοιαύτη χώρα παρὰ μὲν τῇ θείᾳ Γραφῇ Σαβὰ, λέγεται, παρὰ δὲ Ἕλλησιν Εὐδαίμων Ἀραβία. Τοῦ δὲ Ἐλεοθαῦν τὸν Ἑβραῖον ὑποτάξαντος, καὶ φύλακας ἐν τῇ πόλει αὐτοῦ καταστήσαντος, ἐπαναστάς ὁ Ἑβραῖος, ἀνείλεν αὐτοῦς, καὶ πρὸς τὴν Νεγραῖν πόλιν ἀνέδραμεν, ἣν καὶ πολιτοκρήσας, οὐ δύναμει, ἀλλ' ἐπιτοκρήσας, τοὺς ἐν αὐτῇ Χριστιανούς ἅπαντας ἀνείλεν ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας. Τότε ὁ Ἅγιος Ἀρέθας ἀνίστη γενναίως, πρότερον πάντας ἐπιστηρίξας τῇ πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν πίστι, καίτοι εἰς ἕσχατον γῆρας ἤλασας, ὡς μηδὲ δύνασθαι περιπατῆσαι· ὥστε, καὶ ὅτε παρεδόθη πρὸς τὸ ἀποτιμηθῆναι τὴν κεφαλὴν, βασταζόμενος ἀπαχθεὶς ἔχαιρε· καὶ τὴν διὰ ξίφους ἀποτομὴν λαβὼν, τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη μιᾶς γυναικὸς καὶ τοῦ βρέφους αὐτῆς, ἣν ἰδὸν τὸ βρέφος ἐν τῷ πυρὶ, ἐπιρρίψαν ἐν τῇ φλογὶ ἑαυτὸ, τελειοῦται.

Στίχ. Τῇ μητρὶ πρὸς πῦρ ἠσύχως τεφρουμένη,
 Φωναῖς ὑποφελλίζον εἶπετο βρέφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Σεβαστιανῆς.

Στίχ. Σεβαστιανῆ τῇ τομῇ βλύζει γάλα,
 Οὐχ αἷμα καὶ σὰρξ ὡς περ οὔσα πρὸς ξίφος.

Επὶ τῆς βασιλείας Δομιτιανοῦ, ἐν πόλει Μαρκανῶ διάγουσα ἡ ἁγία Μάρτυς Σεβαστιανῆ, διεβλήθη πρὸς Σέργιον ἡγεμόνα ὡς Χριστιανή. Ἡ, καὶ παραστᾶσα ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐπεὶ ὁμολόγησε τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἶναι μαθήτρια, καὶ ὅτι τὸ ἅγιον Βάπτισμα ἐξ ἐκείνου προσήκατο, καὶ ἔτοιμος εἶναι καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ ἀποθανεῖν, ἐν πρώτοις μὲν σφαίραις μολυβδίναις τύπτεται κατὰ παντὸς τοῦ σώματος, καὶ εἰς φυλακὴν ἐμβάλλεται· ἐν ἣ, καὶ ὤφθη ὁ Ἀπέστολος αὐτῇ, λέγων· Εὐθύμει, καὶ μὴ λυποῦ·

δεῖ γὰρ σε δέσμιον ἀπελθεῖν ἐν τῇ πόλει σου διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν. Καὶ τῇ ἐβδόμῃ ἡμέρᾳ ἐξαγαγὼν αὐτὴν ὁ Ἄρχων τῆς φυλακῆς, καὶ κόμινων ἐκκοῦσας σφοδρῶς, ἐν αὐτῇ βληθῆναι κατέκρινεν. Ἡ δὲ Ἁγία, ριψέσσα ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ ἐρ' ἵκανεν σταῖσα, καὶ ἀβλαβῆς διαμείνασα, ἐξῆλθεν, ὥστε θαυμάζειν πάντας καὶ ἐξίστασθαι. Προσευχομένης δὲ αὐτῆς, γέγονεν ἦχος μέγας ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ καὶ χάλαζαι, ὡς τε καὶ τὸ πῦρ οβεσθῆναι, καὶ πολλοὺς κινδυνεύουσαι, καὶ τὸν Ἡγεμόνα φεύγειν μετὰ τῶν λοιπῶν.

Μετὰ ταῦτα λέγει πρὸς αὐτὴν ὁ Ἡγεμὼν· Τίς εἶ; καὶ τίνα τὰ κατὰ σέ; καὶ ἐκ ποίας πόλεως τυγχάνεις; Ἡ δὲ Ἁγία εἰσώπα. Μαθὼν δὲ ἐκ τῶν παρεστώτων, ἐτι ἐκ τῆς Μητροπόλεως Ἡρακλείας ἐστὶ, παρέπεμψεν αὐτὴν δέσμιον τῷ ἐκείνῳ Ἡγεμόνι. Ἄγγελος δὲ Κυρίου φανείς αὐτῇ, λέγει· Θάρσει σύγατερ Θεοῦ· δεῖ γὰρ σε Παρμιανῶ Ἡγεμόνι παραστήναι· ἀλλ' ἐγὼ μετὰ σοῦ εἰμί. Καὶ ἀπελθούσα εἰς Ἡρακλείαν, παρίστη τῷ Ἡγεμόνι· ὅς καὶ κρεμάσας αὐτὴν ἐπὶ ξύλου, ἀπειδῶς ἔξεν ἄχρις ὠρῶν τριῶν· καὶ αἱ μὲν σάρκες αὐτῆς ἀποτιμώμεναι, μύρου εὐωδίαν ἀπέπεμπον· ἐκείνη δὲ ξερμένη, σιωπηλῶς προσπύχετο, ὡς τε λέγειν πάντας σῶμα ἀψυχον πάσχειν. Καταγαγὼν δὲ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ μαγκάνου, Σηρίοις ἀφίσει πρὸς βεράν· καὶ λέων ἀπολυθεὶς παμμεγέθης, ἦλθε πλησίον τῆς Ἁγίας· καὶ ἀναλαβὼν ἀνθρωπίνην φωνὴν προστάξει Θεοῦ, ἐπὶ διερωτῶσει τῶν ἀσεβῶν, τὴν μὲν Ἁγίαν εὐφῆμει, τοὺς δὲ ἀνόμους ἠλέγγεν. Εἶθ' οὕτω λέαιναν ἀπολύσας κατ' αὐτῆς, οὐδὲν τι ἤνυσεν· ἐλθοῦσα γὰρ καὶ αὐτῇ, ἔστη εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς Ἁγίας, καὶ ἴσαντο ἐκάτερα τὰ Σηρία ὡπερ ἀρνία ἄκακα.

Ἀπορήσας δὲ ὁ Ἡγεμὼν, δέδωκεν ἀπόφασιν κατ' αὐτῆς· καὶ ἐξαγαγόντες ἔξω τῆς πόλεως, ἀπέτεμον τὴν τιμίαν αὐτῆς κεφαλὴν, γάλα πηγάσασαν ἀντὶ αἵματος. Τὸ γοῦν ἅγιον αὐτῆς σῶμα σὺν τῇ κεφαλῇ ἐμβαλὼν ὁ δυσσεβὴς εἰς σάκκον, καὶ μολυβδὸν τριακοσίων λιτρῶν, καὶ ἐπιμελῶς ἀσφαλισάμενος, ἐν τῷ μίσῳ τῆς θαλάσσης ἤκάντισεν. Ἄγγελος δὲ Κυρίου, τοῦ σάκκου διαρράγέντος, τὸ σῶμα τῆς Ἁγίας διεκόμισεν ἐν τόπῳ, λεγομένῳ Ῥησισῶ. Ἀμμία δὲ ἡ Συγκλητικὴ, τοῦτο διαμνηθεῖσα, σινδῶσιν ἐλήσασα καὶ μυρίασασα, ἐν ἰδίῳ τόπῳ τοῦ Ῥησιστοῦ ἐναπέθετο.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Θεοῦ συγκαταβάσιν.

Αιμάτων οἱ χεῖμαρροι, τῶν Ἀθλητῶν σου ἀναπηγάζουσι, τὰς ἰάσεις τοῖς πίστει, τὴν τούτων μνήμην καταγεραίρουσι, καὶ σοὶ τῷ Κτίστη προθύμως κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μητέρες οἰκτιρόμονες, ὡς τετρωμένοι τῆς σῆς ἀγάπης Χριστέ, οὐκ ἐφείσαντο παίδων, ἀλλ' ἐν καμίνῳ καταφλεγόμεναι, σοὶ τῷ Δεσπότη ἐκραύγαζον λέγουσαι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εμῶραναι ὅπασαν, οἱ Ἀθλοφόροι τὴν τῶν ἀνόμων βουλήν, ὡς τῇ θείᾳ συνέσει, καὶ ἀγχινοῖα κατακοσμούμενοι, καὶ γεγηθότες ἐσφάττοντο ψάλλοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Παρθένους κραυγάζουσιν. **Ευλογητός ο Θεός, ο τῶν Πατέρων ἡμῶν.**

Θεοτοκίον.

Ψυχῶν καθαρτήριο, καὶ σωτηρίας ὑπάρχεις πρόξενος, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ, Θεοῦ Μητέρα σε καταγγέλλουσι, καὶ τῷ Υἱῷ σου συμφώνως κραυγάζουσιν· **Ευλογητός ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.**

Ὡδή ἡ Ἑπταπλασίως κάμινον.

Οὐκ ἐν τῷ νόμῳ πέφυκε, προφανῶς ἡ τελειώσις, ἀλλ' ἐν τῷ Χριστῷ ἡ σωτηρία δέδοται, ἐβόων οἱ Μάρτυρες, τοῖς Θεοκτόνοις λέγοντες· ὅθεν γεγηθότες, ἀναιρούμενοι πάντες, καὶ θνήσκομεν προθύμως, καὶ αὐτῷ μελωδοῦμεν· **Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.**

Μυσταγωγεῖ τὸ νήπιον, καὶ διδάσκει τοὺς ἄφρονας, πρὸς τὴν σὴν εἰκόνα, καθορᾶν τὴν ἄχραντον, καὶ πίστιν εἰσδέξασθαι, τῆς ἐν γῆ παρουσίας σου· καὶ διαλαθὸν τῶν παρανόμων τὰς χεῖρας, τὴν φλόγα ὑπεισηλθε, τῇ τεκούσῃ συμπάλλον· **Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.**

Επὶ τῆς γῆς οἱ Μάρτυρες, εὐσεβῶς ἠγωνίσαντο· καὶ ἐν ἔρανοῖς, παρὰ Χριστοῦ τὸν στέφανον, ἀξίως ἐδέξαντο, χαρμονικῶς ἀπαράντες, τῶν εὐφραينوμένων, ἔνθα ἡ κατοικία, τῶν πίστει μελωδούντων, καὶ βωόντων ἀπαύστως· **Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.**

Νενικηκότες Ἄγιοι, τὸν δεινὸν κοσμοκράτορα, καὶ τοὺς ὑπεργοῦντας, τοῖς αὐτῷ θελήμασι, πρὸς τὸν Παντοκράτορα, καὶ τὸν τῶν ὄλων Κύριον, μετὰ παρρησίας καὶ χαρᾶς ἀνεκφράστου, μετέστητε βωόντες· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τὸν Υἱόν σου Πανάχραντε, τῶν εἰλικρινῶς καὶ καθαρῶς βωόντων σοι, καὶ σέ Θεομήτορα, ὁμολογηθέντων Πάναγνε, τῶν ἀμαρτημάτων, αἰτούμενη τὴν λύσιν, τυχεῖν τε σωτηρίας, τοὺς πιστῶς μελωδοῦντας· **Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.**

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**πταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ
» τύραννος, τοῖς Θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέ-
» κανσε· δυνάμει δὲ κρείττονι, περισωθέντας
» τέτους ἰδῶν, Τὸν Δημιουργὸν καὶ Λυτρωτὴν
» ἀνεβόα, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
» λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ραυτικαῖς τῷ διασημαί, κατεκκομήθητε φιλοδρῶς· Θεῷ δὲ παρίστασθε, ἡμῖν αἰτούμενοι, σωτηρίαν ψυχικὴν ἀξιάγαστοι.

Νόμιμοι ὠφθητε Χριστοῦ, στρατιῶται καὶ ἀήττητοι Μάρτυρες, Ἄρεθα πάνσοφε, καὶ σοὶ προθύμως οἱ συναθλήσαντες, σὺν Ἀθλοφόροις γυναιξί, παρθένοι νεάνιδες· διὸ δεόμεθα, ἔκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύσατε.

Ομιλος πρόκειται ἡμῖν, ἐκκλησία τε Μαρτύρων θεολεκτος· δεῦτε φιλόθεοι, μετ' ἐγκωμίων τούτους ὑμνήσωμεν, ὡς νικηφόρους Ἀθλητὰς, ὡς θεῖους θεράποντας, ὡς ἱκετεύοντας, ἔκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν τὸν φιλόθρωπον.

Γθυνον Λόγε τοῦ Θεοῦ, τὴν ζωὴν μου καὶ κυβέρνησον Δέσποτα, τῶν θεραπόντων σου, ταῖς ἱεσίσαις τῶν ἀγαπώντων σε· καὶ καταξίωσον αὐτῶν, γενέσθαι συμμετοχόν, τὰς ἀμαρτίας μὲ, παρορῶν ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόθρωπος.

Θεοτοκίον.

Σκῆνωμα γέγονας Θεοῦ, τὸν ἀχώρητον ἐν μήτρα χωρήσασα, καὶ τὸν πρὶν ἄσαρκον, σσσαρκιωμένον ἡμῖν γεγέννηκας· ὃν νῦν δυσώπησον Ἄγνη, πταισμάτων συγχώρησιν, πᾶσι δωρήσασθαι, τοῖς ἐν πίστει σε αἰεὶ μεγαλύνουσιν.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**φριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ
» συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος ἐκὼν,
» κατῆλθε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀπό-
» γασρὸς, γενόμενος ἄνθρωπος· διὰ τὴν ἄχραν-
» τον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνουμεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αρέθα παναοῖδιμε, σὺν τοῖς συνάθλοις πρέσβευε. Χριστῷ βραβεῦσαι τῷ κόσμῳ, ὁμόνοιαν καὶ εἰρήνην, τῷ εὐσεβείας κράτορι, καὶ Βασιλεῖ θεόφρονι, Μεγαλομάρτυς ἐνδοξε, καὶ ἱλασμὸν τοῖς τελοῦσι, τὴν ἱεραὴν ὑμῶν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Φθαρεῖσαν ἀνεκαίνισας, τὴν φύσιν τοῦ Προπάτορος, ὑπερφυῶς συλλαβοῦσα, καὶ ἀπειράνδρως τεκούσα, τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως· ὑφ' οὗ ῥωσθέντες ἤθλησαν, χοροὶ Μαρτύρων μέλποντες, σέ τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τὴν ἀπαρχὴν Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἱερῶν, ὡς ἀνωθέντες,

καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΚΕ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ Νοταρίων,
Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτύριου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ. Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ
προσόμοια,

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Οὐκ ἐπὶ τὸν δρόμον τελέσαντες, καὶ τὴν πίστιν
τηρήσαντες, μαρτυρίου στέφανον ἀνεδή-
σαντο, Μαρκιανὸς καὶ Μαρτύριος, οἱ πύργι οἱ
ἀσειστοί, Ἐκκλησίας οἱ μαζοὶ, οἱ τὸ γάλα τὸ
ἄδολον ἀναβλύζοντες, οἱ φαιδροὶ μαργαρίται
οἱ φωστῆρες, οἱ τὴν κτίσιν ταῖς ἀκτίσι, τῆς
εὐσεβείας πυρσεύοντες.

Μίαν γνώμην προφέρουσα, καὶ τὸ ἐν συμ-
φρονήσασα, ἡ δυὰς ἡ ἔνθεος, τὴν διαίρε-
σιν, τὴν τοῦ Ἀρείου διέλυσε, διδάσκουσα σέ-
βεσθαι, συναΐδιον Πατρὶ, τὸν Υἱὸν καὶ συνα-
ναρχον, καὶ τῷ Πνεύματι, ἐν μονάδι Τριάδα,
καὶ Μονάδα, ἐν Τριάδι μίαν φύσιν, τρισὶ προσώ-
ποις ἀμέριστον.

Οπαδοὶ καὶ ὁμότροποι, μιμηταὶ καὶ ὁμόζη-
λοι, τοῦ Ἱεροκήρυκος Παύλου ὠφθητε, καὶ
τῇ ἐκχύσει τῆ αἵματος, ἐχθροὺς ἐβυθίσατε, καὶ
αἱρέσεων δεινῶν, ἐξηράνατε χεῖμαρρόν, καὶ ἐδεί-
χθητε, ποταμὸς εὐσεβείας καταρδεύων, τοῦ Χρι-
στοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, Μαρκιανὲ καὶ Μαρτύριε.

Δόξα, Ἦχος α'. Γερμανοῦ.

Μαθηταὶ καὶ ὁπαδοὶ γεγονότες, τῆ τῆς ὁμο-
σίου Τριάδος ὁμολογητοῦ καὶ κήρυκος, καὶ
σὺν αὐτῷ ὑπὲρ αὐτῆς διωκόμενοι Μακάριοι, τὸν
διὰ ξίφους θάνατον τῶν αἰρετικῶν γλωσσαλιῶν
προεκρίνατε ὅθεν καὶ μαρτυρικοῖς στεφάνοις
κοσμηθέντες παρὰ Θεοῦ, καὶ παρρησίαν λαβόν-
τες, πρεσβεύσατε τῆ ῥυσθῆναι ἐκ κινδύνων, τῆς
τιμῶντας τὴν μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τῶν οὐρανίων ταγματίων.

Γνωμὴ σαθρὰ ὀλισθήσας, γυμνὸς κατὰκειμαι,
καὶ πρὸς τὴν σὴν Παρθένη, καταφεύγω
γαλήνην ἐκ ζαλῆς ἐναντίας καὶ πειρασμῶν, πο-
λυτρόπων με λύτρωσαι, ἵνα ὑμῶσθ τὴν χάριν
θεοπρεπῶς, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Υπὲρ ἡμῶν ὁ Υἱὸς σου παθεῖν ἠέσχετο, ἵνα
τῷ τούτῳ πάθει, τὴν ἀπάθειαν πᾶσι, πα-
ράσχη Θεοτόκε ὅθεν αὐτὸν, καθικέτευς πάν-

τοτε, παθῶν παντοίων με ῥύσασθαι, καὶ ψυχῆς,
καὶ τοῦ σώματος πρεσβείαις σου.

Εἰς τὸν Στιχηρὸν τῆς Οὐκτωπῆου.

Δόξα, Ἦχος γ'.

Οὐκ ἰσοεροὶ τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρες, καὶ
Τριάδος ὑπέρμαχοι, Μαρκιανὸς καὶ Μαρ-
τύριος, τῷ θυρεῷ τῆς πίστεως τὰς αἱρέσεις
τρεψάμενοι, ὀρθοδοξίας φωτὶ τὸν κόσμον κατε-
φαίδρυναν. Παύλῳ δὲ πειθαρχοῦντες ἰσαπο-
στόλῳ, ποιμένι καὶ διδασκάλῳ τῶν ἀληθῶν
δογματίων, Ἀρείου καὶ Νεστορίου καθεῖλον τὴν
διαίρεσιν, Σαβελλίου καὶ Σεθήρου τὴν σύγγυ-
σιν ἐντροπέμενοι καὶ τριαδικῶς θεολογοῦντες
μονάδα, καὶ τὸν ἐκ Παρθένης σαρκωθέντα Θεὸν
ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις ἕνα Υἱὸν, εὐσεβῶς πᾶσιν
ἀνυμνεῖν οἱ πανεύφημοι ἐκήρυξαν. Διὸ στεφά-
νους τῆς νίκης οὐρανόθεν κομισάμενοι οἱ θεσπέ-
σιοι, αἰτοῦνται ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Εν γυναίξιν ἁγία, Θεοτόκε Μήτηρ ἀνύμφευ-
τε, πρέσβευε ὃν ἔτεκες Βασιλέα καὶ Θεόν,
ἵνα σῶσῃ ἡμᾶς ὡς φιλόνητος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Μεγάλῃ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε ἡ δύναμις.

Οῤῷσα τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Παναμώμητε,
κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, ὠλόλυξες βοῶσα.
Ποθεινότατόν μου Τέκνον, ποῦ σου ἔδου τὸ καλ-
λος τὸ φωσφόρον, τὸ καλλωπίσαν τῶν ἀνθρώ-
πων τὴν φύσιν;

Ἀπολυτίκιον. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχηλογίαν ἀναγινώσκου-
ται οἱ Κανόνες, τῆς Οὐκτωπῆου, καὶ τῶν Ἁ-
γίων ὁ παρών, αὐτῆς Ἀκροστιχίς.

Διττοῖς προσοίσω Μάρτυσιν μελωδίαν.

Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ' Τριστάτας κραταιούς.

Διόλου τῷ φωτὶ, τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐλλαμ-
πόμενοι αἰεὶ, φωστῆρες ἀπλανεῖς, χρημα-
τίζετε Ἅγιοι ὅθεν πίστει τὴν φωσφόρον, εἰ-
τὴν ὑμῶν σήμερον, ἐκτελοῦντες φαιδρῶς ἀγα-
λόμεθα.

Ιδεῖν τὸν ἐπὶ γῆς, ἀναλάμπαντα Δόγον, ἐκ
Παρθένης δι' ἡμᾶς, ποθέντες Ἀθληταί, τῷ Πα-
τρὶ ὁμοούσιον, τοῦτον καθομολογοῦντες, βιαιό-
τατον θάνατον, λογισμῷ στερρότάτῳ ὑπέστητε.

Τοῦ Παύλου τοῦ σοφοῦ, θεηγόροι δειχθέν-
τες, ὁπαδοὶ καὶ φοιτηταί, ὁμότιμον Πα-

Ορθοδοξία, λαμπρυνόμενοι Θεῷ ἐν Πνεύματι, τὸν Ἀρεῖν σκοτασμόν, ὀλοσχερῶς διεφύγετε, Μάρτυρες γενόμενοι τοῦ Παντοκράτορος.

Γσον τὸν Λόγον, τῷ Πατρὶ δογματίσαντες Ἅγιοι, κατεκρίθητε θανεῖν, Μαρκιανέ καὶ Μαρτύριε, καὶ πρὸς ἀτελεύτητον, ζῶν ἡμετέθητε.

Στρατολογία, ἱερᾶ τῶν Ἀγγέλων συνήθητε, καὶ Μαρτύρων τοῖς χοροῖς, περιφανῶς ἠριθμηθήτε· ὅθεν τὴν σεπτὴν ὑμῶν, μνήμην γεραιόμεν.

Θεοτοκίον.

Πεποικιλμένη, κροσσωτοῖς ἐν χρυσοῖς ὡς Βασίλισσα, τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ, ἐκ δεξιῶν νῦν παρίστασαι, Δέσποινα πρεσβεύουσα, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Ὁ Εἰρμός.

Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ Χριστέ· οὐ γὰρ ἔστιν Ἅγιος, πλὴν σου Φιλάνθρωπε.

Καθίσμα, Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν ὁμοούσιον, τῆ πρὸ αἰῶνων Πατρός, Υἱὸν καὶ Κύριον, ἑνσαρκον Λόγον Χριστόν, ἀνεκρηύξατε σαφῶς, ἀδιαιρέτως Ἅγιοι· ὅθεν μέχρι αἵματος, ὑπὲρ τούτου ἀντέστητε, πᾶσαν στηλιτεύσαντες, τοῦ Ἀρείου δυσσέβειαν· διὸ ἐν παρρησίᾳ ὑπάρχοντες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ακατανόητον, καὶ ἀκατάληπτον, ὑπάρχει Δέσποινα, Θεοχαρίτωτε, τὸ πεπραγμένον ἐπὶ σοί, Ἄγνη φρικτὸν μυστήριον· τὸν γὰρ ἀτεριγραπτον, συλλαβοῦσα ἐκύησας, σάρκα πεπεπημένον, ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου· ὃν πάντοτε Ἄγνη ὡς Υἱὸν σου, δυσώπει τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀπειράγαμος, Ἄγνη καὶ Μήτηρ σου, Χριστέ ὀρώσα σε, νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνηλογοῦσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σε,

ραῖς ἀπηνυγόνισται, τῶν ἱερῶν ὑμῶν πόνων καὶ βεβύθισται, τῶν αἱμάτων, ταῖς ἐπιρροαῖς Δεῖα χάριτι.

Στρατευθέντες τῷ Κυρίῳ, διὰ πίστεως Ἄγιοι, καὶ ἐνηθληκότες, τοῖς ἐπουρανίοις στρατεύμασι, συνηριθμήθητε ὅθεν μακαρίζεσθε, στηριγμὸς ἡμῶν, καὶ φωτισμὸς χρηματίσαντες.

Οἱ μαζοὶ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ τὸ γαλα προχέοντες, τῆς ὀρθοδοξίας, καὶ τῆς εὐσεβεῖς διατρέφοντες, Μαρκιανὸς ὁ γενναῖος καὶ Μαρτύριος, εὐφημείσθωσαν, χαρμονικοῖς μελωδήμασιν.

Θεοτοκίον.

Γερὸς πάλαι Προφήτης, ὅρος Δεῖον ἐκάλεσεν, ἀρεταῖς Παρθένε, πάντα γε διόλου κατὰ σκιον, ἐξ οὗ σωτήριος Λόγος πεφανέρωται, εἰς ἀνάπλασιν, καὶ φωτισμὸν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὡδή ε'. Ἀσεβεῖς οὐκ ὄψονται.

Σοφωτάτων ὠφθητε, δογματῶν ὀπαδοί, Παύλου Θεοῦ ἱεουργοῦ· οὐ τοῖς τρόποις Μάρτυρες ἐκμνησαίμενοι, καρτερῶς ἠθλήσατε, καὶ νομίμως κατεστέφητε.

Ως ἀστέρες λάμπετε, ἐν ὕψει τῆς σεπτῆς, Ἐκκλησίας περιφανῶς, σκότος τὸ βαθύτατον ἀποδιώκοντες, τῆς Ἀρείου Ἅγιοι, γενναϊότατοι αἰρέσεως.

Μακρυθεντες Ἅγιοι, τοῦ βίου τῶν τερπνῶν, ὠκειώθητε τῷ Χριστῷ, βραχυτάτῳ αἵματι, καὶ τὴν ἀσαλευτον, βασιλείαν ἐνδοξοῖ, Ἀθλοφόροι ἐκκληρώσασθε.

Θεοτοκίον.

Αληθῶς Θεοῦ Υἱὸν, ἐκύησας Ἄγνη, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Θεῷ Πνεύματι Θεογεννήτρια· ὃν ἀπαύστως αἴτησαι, οἰκτειρησάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡδή ε'. Ἦλθον εἰς τὰ βάθη.

Ρήμασι ποιμένος Θεοσόφου, σοφοὶ ἀκολυθῆντες, τὴν ὀρθόδοξον πίσιν τηρεῖτε, Μαρκιανέ, καὶ Δεῖε Μαρτύριε, ὑπὲρ ἧς ἐσφαγιασθήτε.

Πίσιμος ἐνώπιον Κυρίου, ὁ θάνατος ὑμῶν Ἅγιοι σοφοὶ ὀπλῆται· ὅθεν τιμαῖς, ἐτησίαις ἐνδοξοῖ, ὑπὸ πάντων μακαρίζεσθε.

Υμᾶς τῆς γενναίου Ἀθλοφόρου, Μαρκιανέ παμμακάρ, καὶ Μαρτύριε πηγὴν θαυμάτων, ἢ τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησία ἔχουσα, αἰωνίως ἐπαγάζεται.

Θεοτοκίον.

Στόματι καὶ γλώσση σε Μητέρα, παναληθῶς Παρθενε, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ὁμολογοῦμεν· αὐτὸν Ἀγνὴ, ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ἦ**λθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ
• κατεπόντισέ με, καταιγὶς πολλῶν ἀμαρτημάτων· ἀλλ' ὡς Θεός, ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.

Κοντάκιον, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Αγωνισάμενοι καλῶς ἀπὸ βρέφους, Μαρκιανέ σὺν τῷ σοφῷ Μαρτυρίῳ, τὸν ἀποστάτην Ἀρειὸν καθείλετε, ἄτρωτον τηρήσαντες, τὴν ὀρθοδοξὴν πίστιν, Παύλῳ ἐφεπόμενοι, τῷ σοφῷ διδασκάλῳ· ὅθεν σὺν τούτῳ εὗρατε ζωὴν, ὡς τῆς Τριάδος ὑπέρμαχοι ἄριστοι.

Ὁ Οἶκος.

Ὁς ὑπηρετᾷ εὐσεβῶς Θεοῦ τοῦ φιλανθρώπου, Δυσὶς εὐλογημένη, προφθάσατέ με τάχος, λυτρούμενοί με τῶν δεινῶν, λόγον μοι σοφίας χορηγοῦντες, τὴν ὑμῶν ἀνευφημοῦντι ἄδλησιν, ἦν ὑπὲρ τῆς πίστεως, Ἅγιοι, γνώμη ἀδιστακτῶ ὑποστάντες, τῶν στεφάνων ἐτύχετε τῶν ἐπουρανίων, χοροῖς τε τῶν Ἀθλητῶν καὶ Ἀποστόλων, Διδασκαλῶν καὶ σεπτῶν Ἀρχιερέων συγχαίρετε αἰεὶ, ὡς κήρυκες Θεοῦ Λογοῦ, ὡς τῆς Τριάδος ὑπέρμαχοι ἄριστοι.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ Νοταρίων, Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου.

Στίχοι.

Χριστοῦ καλῶς τοὺς Νοταρίους νόει,
Εἰς αἷμα τὸ σφῶν ἐκ ξίφους βεβαμμένους.

Πέμπτη Μαρκιανὸν τάμον εἰκαδι Μαρτύριόν σε.

Παύλου τοῦ Ὁμολογητοῦ πατριαρχοῦντος Κωνσταντινουπόλεως, μετὰ τὴν κοίμησιν Ἀλεξάνδρου, ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίου τοῦ Ἀρειανοῦ, ἐπεὶ αὐτὸς ὁ ἐν Ἁγίοις Παῦλος, ὑπερόριος ἐν Ἀρμενίᾳ γενόμενος, τὸ μακάριον τέλος ἐδέξατο, ἀποπηγίς παρὰ τῶν Ἀρειανῶν, καὶ αὐτοὶ δὲ οὗτοι οἱ Ἅγιοι διὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἀναιροῦνται μαχαίρα, καὶ θάπτονται ἐν τῇ Μελανδονίᾳ πόλει, ἐν αὐτῇ τῇ Κωνσταντινουπόλει, τοποθεσίᾳ τοῦ Δευτέρου· ὡν τὸν ναὸν μετὰ ταῦτα ὁ ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐκ βάρων ἤγειρεν.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀγαστασίου.

Ὁύτος, αὐτόκλητος πρὸς τοὺς τυράννους ἀπελθὼν, καὶ τὸν Χριστὸν, ἀληθινὸν Θεὸν καὶ τοῦ παντός Ποιητὴν κηρύξας πεπαρόρησιασμένως, ἐξέπληξεν ἅπαντας· καὶ τὸ ἀμετάθετον αὐτοῦ ἰδόντες, ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀπέτεμον, καὶ τῇ θαλάσῃ ἐναπέβρισαν. Γυνὴ δὲ εὐλαβὴς ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀναλαβοῦσα τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον, μύρις καὶ ὀνοσίχθες εὐλόγησα, ἐν ᾧ κατεσκεύασεν εὐκτηρίῳ αἰκῷ ἐναπέθετο· οὗ τῇ καταθέσει πολλαὶ ἰάσεις γηγόνασιν, καὶ μέχρι τοῦ νῦν γίνονται, εἰς δόξαν τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν. Ἀμήν.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Οὐαλλερίνου.

Στίχ. Οὐαλλερίνος τὴν κάραν τμηθεὶς ξίφει,
Τομῆς βραχείας ὡς πόσα στέφη λαβοί!

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σαβίνου.

Στίχ. Εἰσδύς τὸ πῦρ χόρευε, Μάρτυς Σαβίνε,
Θεῖαν χορείαν, προξενὸν Δείου στέφους.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Οὐαλλερίου καὶ Χρυσάφου.

Στίχ. Διττοῖς Ἀθληταῖς ἡ τιμωρία ξίφος,
Ἦγουμένοις τρύφημα τὴν τιμωρίαν.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ταβιθάς, ἣν ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν ὁ Ἅγιος Πέτρος.

Στίχ. Πῆ σοι, Ταβιθά, Πέτρος; εἰς γὰρ ἦν πάλιν,
Ἦγειρεν ἄν σε, καὶ θανοῦσαν ὡς παλαι.
Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡση ζ'. Ἀβραμιαῖοι ποτέ.

Γνηλατοῦντες καλῶς, τὸν ἱερὸν Ποιμένα, ὀρθοδοξία καλλυνόμενοι, χερσὶν ἀνηρεθῆτε, κακοδοξούντων μάτην, πανευκλειεῖς ὀπλίται.

Νομοθεσίας Θεοῦ, ἀπαρাত্রώτους πίστει, διατηρῆντες Δεῖοι Μάρτυρες, νομίμως ἠθλήσατε, ὑπὸ χειρῶν ἀνόμων, ἀναιρεθέντες ξίφει.

Μετὰ ταφὴν ἱερὰν, τῶν προσιόντων πίστει, ὑμῶν τῷ τάφῳ τὰ νοσήματα, ἐνθάπτετε Ἅγιοι, ταῖς πρὸς τὸν Ζωοδότην, ἀγίαις μεσιτείαις.

Εκ τῶν πηγῶν μυστικῶς, τῶν ἱερῶν πλουτοῦντες, τὴν Δεῖαν χάριν τῶν ἰάσεων, πιστοὺς καταρδεύετε, τῶν νοσημάτων πάσαν, ξηραίνοντες πλημμύραν.

Θεοτοκίον.

Αελυτρωμένοι τῷ σῶ, Θεογεννήτορ τόκῳ, τῆς αἰωνίου κτακρίσεως, τὸ Καῖρέ σοι κράζομεν αἰεὶ, εὐλογημένη καὶ κεχαριτωμένη.

Ὡση η'. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Ὁσπερ δύο ἄμνοι σφαγιαζέσθε, τὸν Ἄμνον τοῦ Θεοῦ ὁμοούσιον, Πατρός ἀνακηρῦτοντες, καὶ τραπέζῃ τῇ ἄνω προσενεχθέντες, ἀθλητῶν ὁμηγῦρει συντάττεσθε.

ἀθλήσαντες, τοὺς δεινῶς παρεθέντας ταῖς ἀσθενείαις, οἱ σεπτοὶ θεραπεύουσι Μάρτυρες.

Γ 'ατροὶ τῶν πιστῶν χρηματίζοντες, τῶν παθῶν ἡμῶν Ἅγιοι Μάρτυρες, τὰ χαλεπὰ νοσήματα, καὶ τὰς ἐπαναστάσεις τὰς ἐναντίας, θεραπεύσατε θείαις δεήσεσιν.

Τριαδικόν.

Α νυμνοῦμεν Πατέρα ἀγέννητον, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, μίαν οὐσίαν ἀκτιστον, καὶ Θεότητα μίαν. Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε βρωῶντες τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ν εκρωθέντας ἡμᾶς ἀνεζώωσας, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων κηύσασα, Θεοκυήτορ Δέσποινα, τῶν Μαρτύρων ἡ δόξα καὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸ διάσωμα καὶ περιτείχισμα.

Ὁ Εἰρμός.

• **Λ** υτρωτὰ τοῦ παντὸς Παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ φλογὸς εὔσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ ἐδίδαξας μέλπειν.

• Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὠδὴ β'. Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Γ 'σχυῖ νευρούμενοι Χριστοῦ, τὸν θάνατον ἀθλοφόροι οὐκ ἐπτήξατε, ἀλλὰ προθύμως ὑποθέντες, τοῖς ξίφεσιν ἀχένας ἠνύσατε, γενναίως τὸν ἀγῶνα τὸν ἐνθεον ὅθεν ἀξίως μακαρίζεσθε.

Ὡ 'ς δύο ἀστέρες φαεινοὶ, φωτίζετε οἰκουμένης τὰ πληρώματα, θείαις τῶν ἀθλῶν λαμπηδόσι, Μαρκιανὲ σοφὲ καὶ Μαρτύριε, τὸ σκότος τῆς ζοφώδους αἰρέσεως, τῆς τοῦ Ἀρείου ἀπελαύνοντες.

Σ τεφάνους τῆς δόξης ἐκ Θεοῦ, νικήσαντες τὸν τυφλόνουν Μακεδόνιον, ἦδη εἰλήφατε ἀξίως· καὶ θρόνῳ τοῦ Δεσπότη παραίστασθε, ἡμῖν ἀμαρτιῶν ἐξαιτούμενοι, λύσιν τελείαν Ἀξιάγαστοι.

Η μνήμη ἡ ἐνθεος ὑμῶν, ἀνέτειλε τοῦ ἡλίου τηλαυγέστερον, πάντων φωτίζουσα καρδίας, τῶν ταύτην ἐκτελούντων Μακάριοι· ἐν ἧ ἐκδυσωπεῖτε τὸν Κύριον, σιότους πταισμάτων ἡμᾶς ρύσασθαι.

Θεοτοκίον.

Φ ωτὸς οἰκητήριον Ἀγνῆ ὑπάρχουσα, τῆς ψυχῆς μου κόρας φώτισον, ἀμαυρωθείσας ἀμελεία, καὶ σκότος ραθυμίας βαθύτατον, αἰεὶ περικειμέναις παινάμωμε, ὅπως ἐν πίστει μακαρίζω σε.

• **Ε** καταράν εἰσώκησατο· σὺ δὲ Παρθένε· Θεοτόκε τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Μ αρκιανὸς ὁ πάνσοφος, καὶ Μαρτύριος ἄμα, τὸ τοῦ Ἀρείου ἔκφυλον, δόγμα καὶ μανιῶδες, καθείλον χάριτι θεία, τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὑπὲρ ἧς καὶ ἐνήθησαν· καὶ ὡς Μάρτυρες θεοὶ, στέφος λαμπρὸν, πρὸς Χριστοῦ δεξάμενοι τοῦ Σωτῆρος, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσι, τῶν αὐτοὺς εὐφημούντων.

Θεοτοκίον.

Σ ἐκιβωτὸν καὶ τράπεζαν, καὶ λυχνίαν καὶ στάμνον, καὶ ὄρος καὶ παλάτιον, θρόνον κλίνην καὶ πύλην, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, τὴν Ἁγίαν Παρθένον, καὶ Θεοτόκον ἅπαντες, ἀνυμνοῦμεν ἐκ πόθους· Χριστιανῶν, σκέπη γὰρ ὑπάρχεις καὶ σωτηρία, καὶ ἀρράγης ὑπέμμαχος, καὶ προστάτις καὶ φύλαξ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

καὶ Ἀπόλυσις.

~~~~~ * ~~~~~

Τῆς ΚΣ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου· καὶ ἡ Ἀνάμνησις τοῦ γεγονότος σεισμοῦ.

Τ Τ Π Ι Κ Ο Ν .

Ε 'ὰν ἡ παροῦσα ἑορτὴ τοῦ Μάρτυρος τύχη ἐν Κυριακῇ, τῷ Σαββάτῳ Ἐσπέρας, μετὰ τὸν Προσιμακὸν καὶ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Μακάριου ἀνῆρ, ἰστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. καὶ τοῦ Ἁγίου ε'. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, τῆς Ὀκτωήχου, τὸ α' τοῦ Ἦχου. — Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα, Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, Ἀνύμφευτε Παρθένε. Ἀπολυτίκια, τὸ Ἀναστάσιμον, τοῦ Ἁγίου, καὶ τοῦ σεισμοῦ, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὸν Τριαδικὸν Κανόνα, ἡ Λιτὴ τῆς Ἁγίας, εἶτα τὸ, Ἄξιόν ἐστιν. Ἀπολυτίκιον τῆς Ἁγίας — Μετὰ τὴν Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, Καθίσματα Ἀναστάσιμα. Μετὰ δὲ τὸν Πολυέλεον, Καθίσμα τῆς Ἁγίας. Τὰ Εὐλογητάρια, ἡ Ἰπακοὴ τοῦ Ἦχου, οἱ Ἀναβαθμοὶ αὐτοῦ, καὶ τὸ προκείμενον. Εὐαγγέλιον Ἐσθρινόν, κτλ. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος τοῦ σεισμοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ εἰς. Εἰς τὴς Αἶψας, Ἀναστάσιμα δ'. καὶ τοῦ Ἁγίου δ'. Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν. Ἰππευλογημένη. Δοξολογία Μεγάλῃ.... Ἀπόστολος τοῦ Ἁγίου. Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς.

Ἐὰν δὲ τύχη, ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ, ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου μετὰ τῆς τοῦ σεισμοῦ ἀπαρallάκτως, καθὼς ἐστὶν ἐφεξῆς τετυπωμένη.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Μετὰ τὸν Προσημακόν, λεγομένη τὴν α'. Στάσις τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσώμεν Στίχους 5. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια Σιχηρα τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν γῇ ἀγαλλίαμα σήμερον, ἐν τῇ μνήμῃ ἠύγασται, Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος· ἐκ τῶν Ἀγγέλων ἐπαίνοισι στέφεται, καὶ ἐξ ἀνθρώπων ἄσματα δέχεται. Ὡ οἶον ἦθλησε! πῶς καλῶς ἠγωνίσταί! δι' οὗ ἐχθρὸς, πέπτωκεν ὁ δόλιος, Χριστοῦ νικῆσαντος.

Ὡ τῷ παραδόξου θαύματος! ταῖς τῶν θαυμαμάτων βολαῖς, τοῦ ἡλίου φανότερον, εἰς αἰὲ Δημήτριος, διαλάμπει τοῖς πέρασιν, ἐξ ἀνεσπέρου φωτός λαμπόμενος, καὶ τῷ ἀδύτῳ φωτὶ τερπόμενος· οὐ ταῖς ἐλλάμψεσι, νέφη ἀπληθήθησαν βαρβαρικά, νόσοι ἐδιώχθησαν, δαίμονες ἤττηνται.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὑπὲρ Χριστοῦ λογχευθεῖς, ὁ τρισμάκαρ Δημήτριος, πρὸς ἐχθρούς ἐκάστατε, ῥομφαία ὤφθη δίστομος, ἀποθερίζων ἐχθρῶν γαυρίαμα, καὶ καταράσων δαιμόνων φρύαγμα. Ὡ ἐκδοήσωμεν· Ἄγιε Δημήτριε, σκέπε ἡμᾶς, σοῦ τὴν αἰεσιέβαστον, μνήμην γεραίροντας.

Ὡ ἄβυσσος εὐσεβείας πέφνηας, ἐρηρυσμένος σερρώως, ἐπὶ πέτραν τῆς πίστεως, πειρασμοῖς ἀνάλωτος, καὶ κινδύνοισι ἀκλόνητος· μετὰ σφοδροῦ γὰρ σαίλου καὶ κλύδωνος, σοὶ προσραγέντα, ἀθείων κύματα, σὴν οὐ κατέβαλον, ἀκλινῆ στερόροτητα· μαρτυρικῶς, στέφει γὰρ ἐπόθησας, ἐγκαλλωπιζέσθαι.

Ὡ ἄβει τὸ πάθος μιμούμενος, τὸ ζωηφόρον Χριστοῦ, παρ' αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν, τῶν θαυμαμάτων εἴληφας, Ἀθλοφόρε Δημήτριε· καὶ διασώζεις τοὺς σοὶ προσρέχοντας, πολλῶν κινδύνων αὐτοὺς ῥυόμενος, ἔχων εὐάρεστον, παρρησίαν ἐνδοξε πρὸς τὸν Χριστόν· ὧ καὶ νῦν παρίστασαι, δόξης πληρούμενος.

Ἄϊματι τῷ σῶ σταζόμενος, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ τῷ τὸ αἷμα τὸ τίμιον, διὰ σέ κενώσαντι, προσηνέχθης Δημήτριε· καὶ κοινωνόν σε δόξης εἰργάσατο, καὶ βασιλείας αὐτοῦ συμμετοχόν, ὡς ἀριστεύσαντα, κατὰ τοῦ ἀλάστορος,

καὶ τὰ δεινὰ, τούτου μηχανήματα, τελείως σβέσαντα (*).

Δόξα, Ἦχος πλ. β. Ὑψαντικῶν.

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, τῷ Ἀθλοφόρου ἢ παγκόσμιος πανήγυρις. Δεῦτε οὖν φιλέοργοι, φαιδρῶς ἐκτελέσωμεν τὴν μνήμην αὐτῆ λέγοντες· Χαίροις ὁ τὸν χιτῶνα τῆς ἀσεβείας διαρρήξας, διὰ τῆς πίστεως, τὴν δὲ ἀνδρείαν τοῦ Πνεύματος σεαυτῷ περιθέμενος. Χαίροις, ὁ καταργήσας τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, τῇ ἰσχυρί τῇ δοθείσῃ σοὶ παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ. Χαίροις, ὁ λογχευθέντων τῶν μελῶν, τὸ μακάριον πάθος πνευματικῶς ἡμῖν ἀναζωγραφήσας τοῦ Χριστοῦ. Ὁν καθιέτευε, Ἀθλητῶν ἐγκαλλωπισμα Δημήτριε, λυτρωθῆναι ἡμᾶς ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, πρὸς τὸ,

Φοβερός εἶ Κύριε.

Παναγία Δέσποινα, τῷ κόσμου βοήθεια, καὶ ἐλπίς Χριστιανῶν· σὲ νῦν ἐκδυσωποῦμεν, καὶ σὲ παρακαλοῦμεν ἀγαθῆ, ὑπὲρ ἡμῶν ἡμαρτηκῶτων καὶ ἀπεγνωσμένων, τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, ἱλεων ποιῆσαι Θεοτόκε· ἔχεις γὰρ τὸ δύνασθαι, τῇ μητρικῇ σου πρὸς αὐτὸν χρωμένη παρρησίᾳ. Πρόφθασον Ἀχραντε, πρόφθασον μεσίτευσον, καὶ ῥῦσαι τὸν λαόν σου τῆς ἐνεστώσης ἀπειλῆς· διὰ σπλάγγνα ἐλέους, μὴ παρίδης τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Εἰσόδος. Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκειμένον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἠσαΐου τὸ Ἀναγνώσμα.

Ἐπίθλεψον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ Κύριε, καὶ ἴδε ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ ἁγίου σου καὶ δόξης σου. Ποῦ ἐστὶ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου καὶ τῶν οἰκτιρῶν σου, ὅτι ἠνέσχου ἡμῶν Κύριε; Σὺ γὰρ εἶ Πατὴρ ἡμῶν, ὅτι Ἀβραάμ οὐκ ἔγνω ἡμᾶς, καὶ Ἰσραὴλ οὐκ ἐπέγνω ἡμᾶς· ἀλλὰ σὺ Κύριε, Πατὴρ ἡμῶν, ῥῦσαι ἡμᾶς· ἀπ' ἀρχῆς τὸ ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς ἐστὶ. Ἦ ἐπλάγησας ἡ-

(*) Ἐκ τῶν ἀνωτέρω Προσημακίων, τὰ μὲν ἑσχατὰ τρία ἐλείπεται παντελῶς ἐν τῷ χειρογράφῳ· τὰ δὲ λοιπὰ τρία πρῶτα, ἴσου καὶ ὁ ἐνταῦθα πρῶτος Κανὼν τοῦ Ἁγίου, τὰ τὸνταί εἰς τὰ Μεθέρτα αὐτῆ, κατὰ τὴν κζ'. Ἀπὸ δὲ τῶν ἀνωτέρω Προσημακίων, τὸ χειρογράφον ἔχει ἕτερα διττὰ τὰ μὲν πρὸς τὸ, ὅτι ἐκ τοῦ ἔθλου σε νεκρόν· τὰ δὲ πρὸς τὸ, Παῖσις εὐφρημῶν στέμψασιν. ἔχει δὲ καὶ Κανὼνας ἄλλους, τὸν μὲν πρὸς τὸ, Δεῦτε λαοί, ἀνώμυρον καὶ ἀνευ Ἀκροστιχίδος, τὸν δὲ πρὸς τὸ, Ἀρματηλάτην Φαρααί, οὐκ εὐκαταφρόνητον ἔντα εἰς τε τὰς ἐνοσίας καὶ τὴν γλαφυρότητα, φέροντα τὴν δὲ τὴν Ἀκροστιχίδα· Μύρου γεραίρω τὴν χερίν Δημητρίου· δυσμάντευτον ἔμωσ τοῦ Ἱμναδοῦ τὸ ὄνομα, ὡς ἐκ τῶν Ἀκροστιχῶν τῶν τελευταίων Ὁδῶν. Ἀλλὰ καὶ τὰ Ἐξαποστολεῖα καὶ τὰ Προσόμοια τῶν Αἰώνων, ἕτερα εἰσὶ τὰ ἐκεῖ πρὸς τὰ ἐνταῦθα, ὡς καὶ τῶν Καθισμάτων τινῶν.

μας, Κύριε, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ σου; ἐσκλήρυνας τὰς καρδίας ἡμῶν, τοῦ μὴ φοβεῖσθαί σε; Ἐπίστρεψον διὰ τοὺς δούλους σου, διὰ τὰς φυλάς τῆς κληρονομίας σου, ἵνα μικρὸν κληρονομήσωμεν τοῦ ὄρους τοῦ ἁγίου σου. Οἱ ὑπεναντίοι ἡμῶν κατεπάτησαν τὸ ἁγίασμά σου· ἐγενόμεθα ὡς τὸ ἀπαρχῆς, ὅτε οὐκ ἤρξας ἡμῶν, οὐδὲ ἐπεκλήθη τὸ ὄνομά σου ἐφ' ἡμᾶς. Ἐὰν ἀνοίξης τὸν οὐρανόν, τρόμος λήψεται ἀπὸ σοῦ ὄρη, καὶ τακῆσονται, ὡσεὶ κηρὸς τήκεται ἀπὸ πυρός· καὶ κατακαύσει πῦρ τοὺς ὑπεναντίους σου, καὶ φανερόν ἐσται τὸ ὄνομά σου τοῖς ὑπεναντίοις σου· ἀπὸ προσώπου σου ἔθνη ταραχθήσονται. Ὅταν ποιῆς τὰ ἔνδοξα, τρόμος λήψεται ἀπὸ σοῦ ὄρη. Ἀπὸ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσαμεν, ἕδὲ οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν εἶδον Θεὸν πλὴν σου· καὶ τὰ ἔργα σου ἀληθινὰ, καὶ ποιήσεις τοῖς ὑπομένουσί σε ἔλεος. Συναντήσεται γὰρ ἔλεος τοῖς ποιῶσι τὸν δίκαιον, καὶ τῶν ὁδῶν σου μνησθήσονται. Καὶ νῦν, Κύριε, Πατὴρ ἡμῶν σὺ εἶ· ἡμεῖς δὲ πηλὸς, καὶ σὺ ὁ Πλάστης ἡμῶν· ἔργα χειρῶν σε πάντες ἡμεῖς· Μὴ ὀργίζου ἡμῖν Κύριε ἕως σφοδρᾶ, καὶ μὴ ἐν καιρῷ μνησθῆς ἀμαρτιῶν ἡμῶν. Καὶ νῦν ἐπίβλεψον Κύριε, ὅτι λαὸς σου πάντες ἡμεῖς.

Προφητείας Ἰερεμίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος· Ἐμνήσθην ἐλέους νεότητός σου, καὶ ἀγάπης τελειώσεώς σου, τοῦ ἐξακολουθῆσαι σε τῷ ἁγίῳ Ἰσραὴλ, λέγει Κύριος ὁ ἅγιος τῆ Ἰσραὴλ. Τῷ Κυρίῳ ἀρχὴ γεννημάτων αὐτοῦ. Πάντες οἱ ἐσθιοντες αὐτὸν πλημμελήσουσι· κακὰ ἤξει ἐπ' αὐτούς, λέγει Κύριος· Ἀκούσατε λόγον Κυρίου, οἶκος Ἰακώβ, καὶ πᾶσα πατριὰ οἴκου Ἰσραὴλ. Τὰδε λέγει Κύριος· Τί εὗροσαν οἱ Πατέρες ὑμῶν ἐν ἐμοὶ πλημμέλημα, ὅτι ἀπέστησαν μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ἐπορευθῆσαν ὀπίσω τῶν ματαίων, καὶ ἐματαιώθησαν; καὶ οὐκ εἶπον· Ποῦ ἐστι Κύριος, ὁ ἀναγαγὼν ἡμᾶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ὁ καθοδηγήσας ἡμᾶς ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐν γῇ ἀπέιρῳ καὶ ἀβάτῳ, ἐν τῇ ἀνύδρῳ καὶ ἀκαρπῳ, καὶ σιμᾷ θανάτου; ἐν γῇ ἐν ἣ οὐ διώδευσεν ἐν αὐτῇ ἀνὴρ, οὐδὲ κατώκησεν υἱὸς ἀνθρώπου ἐκεῖ; Καὶ εἰσήγαγον ὑμᾶς εἰς τὸν Κάρμηλον, τοῦ φαγεῖν τοὺς καρπούς αὐτοῦ, καὶ τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ· καὶ εἰσήλθετε, καὶ ἐμίανατε τὴν γῆν μου, καὶ τὴν κληρονομίαν μου ἔλεσθε εἰς βδέλυγμα. Οἱ ἱερεῖς οὐκ εἶπον· Ποῦ ἐστι Κύριος· καὶ οἱ ἀντεχόμενοι τοῦ νόμου οὐκ ἠπίσταντό με· καὶ οἱ ποικόμενοι ἠσέβουν εἰς ἐμέ· καὶ οἱ προφῆται

προεφῆτευον τῇ Βαβυλῶνι, καὶ ὀπίσω ἀνωφελοῦς ἐπορεύθησαν. Διὰ τοῦτο ἔτι κριθήσομαι πρὸς ὑμᾶς, λέγει Κύριος, καὶ πρὸς τοὺς υἱοὺς τῶν υἱῶν ὑμῶν κριθήσομαι. Διελθετε εἰς νήσους Χεττιεὶμ καὶ ἴδετε· καὶ εἰς Κηδάρ καὶ ἀποστείλατε· καὶ νοήσατε σφοδρᾶ, καὶ ἴδετε, εἰ γέγονε τοιαῦτα· εἰ ἀλλάξονται ἔθνη Θεοὺς αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰσὶ Θεοί. Ὁ δὲ λαός μου ἠλλάξατο τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἐξ ἧς οὐκ ὠφελήθησονται. Ἐξέστη ὁ οὐρανὸς ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἔφριξεν ἐπὶ πλεῖον σφοδρᾶ, λέγει Κύριος.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψήγεται αὐτῶν βίαστος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθῆναι, καὶ ἐλογίσθη κακῶσις ἢ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων εἰς κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέπειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χονευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτὸς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀληθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λατίν, Σαχρὰ Ἰδιώματα.

Ἦχος α'. Γεωργίου Σικελώτου.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ πόλις Θεσσαλονίκη· ἀγάλου καὶ χόρευς, πίστει λαμπροφροῦσα, Δημήτριον τὸν πανένδοξον ἀθλητὴν, καὶ Μάρτυρα τῆς ἀληθείας, ἐν κόλποις κατέχουσα ὡς θησαυρόν· ἀπόλαβε τῶν θαυμάτων τὰς ἰάσεις καθορώσα· καὶ βλέπε καταράσσοντα τῶν Βαρβάρων τὰ θράση, καὶ εὐχαρίστως τῷ Σωτῆρι ἀνάκραξον· Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός. Ανατολίου.

Τῆ τῶν ἀσμάτων τερπνότητι, τὴν παροῦσαν φαιδρύνωμεν ἡμέραν, καὶ ἠχήσωμεν τὰ τοῦ Μάρτυρος ἀγωνίσματα· πρόκειται γὰρ ἡμῖν εἰς εὐφημίαν ὁ μέγας Δημήτριος. Καὶ γὰρ τὰς τῶν τυράννων ἐπιφορὰς ἀνδρείως ἐλών, πρὸς τὸ στάδιον προθύμως ἤλατο· καὶ τὰ νικητήρια ἐνδόξως ἀπενευγάζμενος, τὸν Σωτῆρα δυσωπεῖ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος β. Γερμανοῦ.

Εἰς τὰ ὑπερκόσμια σκηνώματα, τὸ πνεῦμα
σε Δημήτριε Μάρτυς σοφέ, Χρισὸς ὁ Θεὸς
προσήκατο ἀμώμητον· σὺ γὰρ τῆς Τριᾶδος γέ-
γονας ὑπέρμαχος, ἐν τῷ σταδίῳ ἀνδρείως ἐνα-
θλίσας ὡς ἀδάμας στερρός· λογχευθεὶς δὲ τὴν
πλευράν, τὴν ἀκήρατόν σε πανσεβάσμιε, μιμῆ-
μενος τὸν ἐπὶ ξύλου ταυνοθέντα, εἰς σωτηρίαν
παντὸς τοῦ κόσμου, τῶν θαυμάτων εἴληψας τὴν
ἐνέργειαν, ἀνθρώποις παρέχων τὰς ἰάσεις ἀφθό-
γως. Διὸ σε σήμερον τὴν κοίμησιν ἐορτάζοντες,
ἐπαξίως δοξάζομεν τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ω τὸ τοῦ μεγίστου μυστηρίου! βλέπων τὰ
θαύματα, ἀνακρυπτόν τὴν Θεότητα,
οὐκ ἀρνούμαι τὴν ἀνθρωπότητα· ὁ γὰρ Ἐμ-
μανουὴλ, φύσεως μὲν πύλας ἦνοιξεν ὡς ἄνθρω-
πος, παρθενίας δὲ κλεῖθρα οὐ διεύρρηξεν ὡς
Θεός· ἀλλ' οὕτως ἐκ μήτρας προῆλθεν, ὡς δι'
ἀκοῆς εἰσῆλθεν· οὕτως ἐσαρκώθη, ὡς συνελή-
φθη· Ἀπαθῶς εἰσῆλθεν, ἀφράστως ἐξῆλθε, κα-
τὰ τὸν Προφήτην τὸν λέγοντα· Αὕτη ἡ πύλη
κεκλεισμένη ἔσται, οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐ-
τῆς, εἰ μὴ Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ
μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ σεισμοῦ.

Ποίημα Συμεῶν τοῦ Θαυμαστοραΐτου (*).

Ἦχος β.

Τῆς γῆς συνταρασσομένης τῷ τῆς ὀργῆς σου
φρόνῳ, βουνοὶ καὶ τὰ ὄρη συσειόνται
Κύριε· ἀλλ' εὐσπλαγχνίας ὄμματι ἐφ' ἡμᾶς ἐ-
πιβλέψας, μὴ τῷ θυμῷ σου ὀργισθῆς ἡμῖν· ἀλ-
λά σπλαγχνισθεὶς ἐπὶ τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν
σου, τῆς φοβεραῆς ἡμᾶς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς
ἐλευθέρωσον, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ἦχος πλ. β.

Στίχ. Συνέσεισας τὴν γῆν, καὶ συνετάραξας
αὐτήν.

Φοβερός εἰ Κύριε, καὶ τίς ὑποστήσεται τὴν
δικαίαν σου ὀργὴν; ἢ τίς σε δυσωπήσει,

(*) Ὁ μὲν σεισμός ἐγένετο, κατὰ τὸν Συνοξαριστὴν, τῇ 24
ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας Λεόντος τοῦ Ἰσαύρου, ἔστι περὶ τὸ 740
ἐπὶ Χριστοῦ ὁ δὲ Θαυμαστοραΐτης Συμεὼν, ὃς τις καὶ Συ-
μεῶν ἐν τῷ θαύματι· Ὅρει λέγεται (Μαΐου 24), ἠκμα-
σε περὶ τὰ τέλη τοῦ 5. αἰῶνος, καὶ ἐπομένως ἡ ποιήσις
Τροπαρίων περὶ ὑποθέσεως, συμβάσης μετὰ 140 ἔτη κατέπε-
κεινα, φαίνεται ἀποκός διόλου. Ὅθεν ἢ ὁ ποιητὴς τῶν Τρο-
παρίων τούτων ἐστὶν ἕτερος Συμεὼν, μεταγενέστερος μὲν τοῦ
ἀνωτέρου, ἀσκήσας δὲ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Ὅρει, καθ' ὅσον χρόνον
ευνέδη ὁ σεισμός, ἢ τὰ Τροπαρία ταῦτα ἐποιήθησαν εἰς ἄλ-
λον σεισμόν, συμβάντα πρὸ τοῦ παρόντος, εἰάν τινα ὑπάρ-
χουσι γνήσιον ποίημα τοῦ εἰρημένου Θαυμαστοραΐτου Συμεῶν·
ἢ τέλος, ψευδῶς ἐπιγράφονται εἰς τὸ ὄνομα τούτου.

ἢ τίς παρακαλέσει ἀγαθῆ, ὑπὲρ λαοῦ ἡμαρτη-
κότος καὶ ἀπεγνωσμένου; τὰ οὐράνια τάγμα-
τα, Ἄγγελοι, Ἄρχαι καὶ Ἐξουσίαι, Θρόνοι Κυριό-
τητες, τὰ Χερουβὶμ καὶ τὰ Σεραφὶμ, ὑπὲρ ἡμῶν
σοὶ βοῶσιν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ Κύριε· τὰ
ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδῃς ἀγαθῆ· διὰ
σπλάγχνα ἔλεους, σῶζε πόλιν κινδυνεύουσαν.

Στίχ. Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν.

Νινεύεται τοῖς παραπτώμασι, τὴν διὰ τῆς
τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς κατάχωσιν ἤκουον·
ἐν δὲ τῷ μεσιτεύοντι σημείῳ τοῦ κήτους, τὴν
διὰ τῆ Ἰωῆ ἀνάστασιν, ἢ μετάνοια παρακα-
λεῖ· ἀλλ' ὡς ἐκείνους, βοῆ λαοῦ σου μετὰ νη-
πίων καὶ κτηνῶν, οἰκτεῖρας προσεδέξω, καὶ
ἡμᾶς παιδευομένους, διὰ τῆς τριήμερου Ἀνα-
στάσεως, φέισαι καὶ ἐλέησον.

Δόξα, Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος πλ. δ'. Ἀνατολίου.

Εχει μὲν ἡ θειοτάτη σου ψυχὴ καὶ ἄμωμος,
αἰοῖδιμε Δημήτριε, τὴν οὐράνιον Ἱερουσα-
λήμ κατοικητήριον, ἥς τὰ τεῖχη, ἐν ταῖς ἀ-
χράντοις χερσὶ τοῦ ἀοράτου Θεοῦ ἐζωγράφη-
ται. Ἐχει δὲ καὶ τὸ πανέντιμον, καὶ ἀθλητι-
κώτατόν σου σῶμα, τὸν περίλυτον τοῦτον
ναὸν ἐπὶ γῆς, ταμεῖον ἄσυλον θαυμάτων, νο-
σημάτων ἀλεξιτέριον· ἐνθα προστρέχοντες, τὰς
ἰάσεις ἀρυσόμεθα. Φρούρησον πανεύφημε τὴν σὲ
μεγαλύνουσαν πόλιν, ἀπὸ τῶν ἐναντίων προσ-
βολῶν, παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν
σὲ δοξάσαντα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε Παρθένη, ἢ τὸν Θεὸν ἀφράστως
συλλαβοῦσα σαρκί, Μητέρα Θεοῦ τοῦ ὑ-
ψίστου, σὼν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου πανά-
μωμε ἢ πᾶσι χορηγῆσα, καθαρισμόν τῶν πται-
σμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη,
δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτικίον. Ἦχος γ'.

Μέγαν εὐρατό ἐν τοῖς κινδύνοις σὲ ὑπέρ-
μαχον ἢ οἰκουμένη, Ἀθλοφάρε τὰ ἔθνη
τροπούμενον. Ὡς οὖν Λυαίου καθεῖλες τὴν ἑ-
παρσιν, ἐν τῷ σταδίῳ θαρρύνων τὸν Νέστορα,
οὕτως Ἄγιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρή-
σασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐξέρου τοῦ σεισμοῦ, Ἦχος πλ. δ'.

Ο ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ παιῶν αὐ-
τὴν τρέμειν, ρῦσαι ἡμᾶς τῆς φοβεραῆς τοῦ
σεισμοῦ ἀπειλῆς, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ
κατάπεμψον ἡμῖν, πλούσια τὰ ἐλέη σου, πρεσ-
βείαις τῆς Θεοτόκου, μόνη φιλόανθρωπε.

Τὰ αὐτὰ λέγονται καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Μετὰ τὴν α'. Στιγολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Ἡ μνήμη σου ἔνδοξε, Μάρτυς Δημήτριε, ἐφαιδρυνε σήμερον, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ· καὶ πάντα συνήγαγεν, ἄσμασιν ἐπαξίως εὐφημεῖν σε θεόφρον, ὡς ὄντως στρατιώτην, καὶ ἐχθρῶν καθαιρέτην· διὰ ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς, ρῦσαι ἡμᾶς πειρασμῶν. Δόξα. Ὁμοιον.

Ἀθλήσεως καύχημα, Μάρτυς Δημήτριε, Χριστὸν ἐνδυσάμενος, κατεπολέμησας, ἐχθρὸν τὸν ἀνίσχυρον· πλάνην γὰρ τῶν ἀνόμων, ἐν αὐτῷ καταργήσας, γέγονας τοῖς ἐν πίστει, εὐσεβείας ἀλείπτῃς· διό σου καὶ τὴν μνήμην, σεπτῶς πανηγυρίζομεν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἐλπίς ἀκαταίσχυντε, τῶν πεποισθῶτων, εἰς σέ, ἡ μόνη κηύσασα, ὑπερφυῶς ἐν σαρκί, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· τοῦτον σὺν τοῖς Ἁγίοις, Ἀποστόλοις δυσώπει δοῦναι τῇ οἰκημένῃ, ἰλασμόν καὶ εἰρήνην, καὶ πᾶσιν ἡμῖν πρό τέλους βίου διόρθωσιν.

Μετὰ τὴν β'. Στιγολογίαν, Κάθισμα,

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον.

Ἀδισταίκῃ τῇ πίστει ὁ Ἀθλοφόρος Χριστοῦ, τῶν τυράννων τὰ δράση καταβαλὼν ἀνδρικῶς, ἀθλητικῶς τὸν πονηρὸν κατεπάλαψε· καὶ τῶν βασάνων ἀμοιβὴν, τὴν τῶν θαυματῶν παροχὴν, ἐδέξατο ἐκ τοῦ μόνου, Θεοῦ τῆ ἀγωνοθέτου· ᾧ καὶ πρεσβεύει ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα, τὸ αὐτὸ. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος· χαῖρε τείχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ· χαῖρε ἀχείμαστε λιμὴν καὶ ἀπειρόγαμῃ· ἡ τεκέσσα ἐν σαρκί, τὸν Ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλίπτῃς, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα,

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὸν συμπαθέστατον Κυρίου Μάρτυρα, ἐκδυσωποῦμέν σε πιστῶς Δημήτριε, ρῦσαι ἡμᾶς παντοδαπῶν, κινδύνων ἐπερχομένων· ἴασαι ψυχῶν ἡμῶν, καὶ σωμάτων τὰ τραύματα· θραῦσον τὰ φρυγάματα, τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν Ἁγιε· εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, ὅπως αἰεὶ σε δοξάζομεν.

Δόξα, τὸ αὐτὸ. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θεομακάριστε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, τὴν ἀσθειῶσάν με, ψυχὴν θεραπεύσον, ὅτι συνέχομαι πολλοῖς ἐν πταισίμασι Θεοτόκε· ὅθεν

Δεξαί με πανάχραντε τὸν πολλὰ ἀμαρτήσαντα, ἵνα ἐν παρρησίᾳ κραυγάζω σοι· Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ Α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος.

Ἐροκείμενον, Ἦχος δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Στιγ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ, αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον. Ὁ Ν'.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στιγ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κτλ.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος β'.

Εἰς τὰ ὑπερκόσμια σικηνώματα, τὸ πνεῦμα σου Δημήτριε Μάρτυς σοφέ, Χριστὸς ὁ Θεὸς προσήκατο ἀμώμητον· σὺ γὰρ τῆς Τριάδος γέγονας ὑπέρμαχος, ἐν τῷ σταδίῳ ἀνδρείως ἐναθλήσας ὡς ἀδάμας στερρότος· λογγευθεῖς δὲ τὴν πλευράν, τὴν ἀκήρατόν σε πανσεβάσμιε, μιμούμενος τὸν ἐπὶ ξύλου ταυσθέντα, εἰς σωτηρίαν παντός τοῦ κόσμου, τῶν θαυματῶν εἴληψας τὴν ἐνέργειαν, ἀνθρώποις παρέχὼν τὰς ἰάσεις ἀφθόνως. Διό σου σήμερον τὴν κοίμησιν ἐορτάζοντες, ἐπαξίως δοξάζομεν, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Ἐἴτα οἱ Κανόνες, ὁ μὲν τοῦ σεισμῆ μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς γ'. οἱ δὲ δύο τοῦ Ἁγίου εἰς η'.

Ὁ Κανὼν τοῦ σεισμῆ, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς

Ω' Χριστέ, τῆς γῆς τὸν κλόνον παῦσον τάχος.

Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

• **Ω**'ς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνησι, τὸν διώκτην Φαραὼ, καθαρῶν παντούμενον, Θεῷ ἐπινίκιον ᾠδὴν ἐβόα ἄσωμεν.

• **Ω**'ς φοβερά ἡ ὀργή σου, ἐξ ἧς ἡμᾶς, ἐλυτρώσω Κύριε, μὴ συγχώσας ἐν τῇ γῇ, ἅπαν τὸ ἀνάστημα ἡμῶν· εὐχαρίστως σε διὸ αἰεὶ δοξάζομεν.

Χαίρων αἰεὶ καθ' ἐκάστην τῇ παντελεῖ, διορθώσαι Δέσποτα, ὡς περ φύλλον εὐτελές, διασειεῖς ἅπασαν τὴν γῆν, εἰς τὸν φόβον σου πιστοὺς στηρίζων Κύριε.

Ρῦσαι σεισμῆ βαρυτάτου πάντα ἡμᾶς, καὶ μὴ δώης Κύριε, ἀπολείσθαι παντελῶς, τὴν κληρονομίαν σου πολλοῖς, παροργίζουσιν κακοῖς σὲ τὸν μακρόθυμον. Θεοτοκίον.

Ἰκετικῶς σοὶ βοῶμεν Μήτηρ Θεοῦ, τὰ συνήδη σπλάγγνα σου, ἐπὶ πόλιν καὶ λαόν, συμ-

παθῶς δεικνύουσα σεισμοῦ, βαρυτάτου καὶ φθορᾶς ἡμᾶς ἀπάλλαξον.

Τοῦ Ἁγίου πρώτος Κανὼν, ἔχων Ἀκροστιχίδα
Τῷ καλλινίκῳ προσλαλῶ Δημητρίῳ.

Θεοφανούς.

Ὡδὴ α΄. Ήχος δ΄. Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον.

Τὸν Δεῖον, τοῦ Μαρτυρίου στέφανον, ἀνα-
δησάμενος, περὶ Θεὸν χορεύεις ἀσραπαῖς,
ταῖς ἐκεῖθεν λαμπόμενος, καὶ φωτισμοῦ πλη-
ρούμενος, Μάρτυς αἰοίδιμῃ Δημήτριε.

Ως ὄντα, τῆς ἀληθείας Μάρτυρα, καὶ μέ-
χρις αἵματος, ἠγωνισμένον Μάκαρ καρτε-
ρῶς, σταθιρὰν τε τὴν ἔνστασιν, πρὸς τοὺς ἀ-
γῶνας δεῖξαντα, σὲ ὁ Δεσπότης προσεδέξατο.

Κακίας, τὸν εὐρετὴν κατέρραξας πρὸς γῆν
Δημήτριε, μαρτυρικῆ σου λόγῃ καθελὼν,
δεικνῆς ἀγαθότητος, ταῖς ὑπὲρ νοῦν δυνάμεσιν,
εἰς τοῦτο μάκαρ δυναμούμενος.

Θεοτοκίον.

Αμήτωρ, καθ' ὃ Θεὸς τὸ πρότερον, ὑπάρχων
γέγονε, τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπάτωρ ὁ ἐκ σοῦ,
Θεοτόκε πανύμνητε, σάρκα λαβὼν καθ' ἔνωσιν,
τὴν ὑπὲρ λόγον καὶ διάνοιαν.

Δεύτερος Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς

Μύρω νοητῷ προσπλακείς, μύρον γίνῃ.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις· Φιλοθέου.

Ποῖμα ἐστὶν οὗτος τοῦ Ἀγιωτάτου καὶ οἰκου-
μενικοῦ Πατριάρχου κυρίου Φιλοθέου, ὑπόθεσιν
ἔχων ἐγκωμίων ὁμοῦ καὶ δεήσεως τὸ ἱερόν αὐ-
τοῦ μύρων.

Ὡδὴ α΄. Ήχος ὁ αὐτός. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Μερίς μου Δημήτριε, καὶ δόξα Δεῖα γεγένη-
σαι· τῆς μάνδρας γὰρ πρόβατον, καὶ γὰρ
τῆς φίλης σε· διὸ δέξαι με, τὸν ὕμνον σεφηφόρε,
κροτήντα τοῦ μύρου σου, τὴν χάριν σήμερον.

Υπῆλθε Δημήτριε, λαμπρῶς Μαρτύρων τὸ
σαδῖον, εἰλαίῳ ἀλείψας σε, τῶν ἀρετῶν τὴν
ψυχὴν· καινῷ τρόπῳ δὲ, πεσὼν νικᾶς γενναίε,
καὶ μύρου τὸ σῶμά σου, κρήνην ἀνέδειξας.

Ρευμάτων βορβόρου με, καὶ δυσωδίας Δη-
μήτριε, ἀπόσμηξον δέομαι, τῶν ἀκαθάρτων
παθῶν· καὶ τῷ μύρῳ σε, λαμπρῶς εὐωδιάσας,
Χριστοῦ μύρου ποίησον, ἄξιον σκηνώμα.

Ως μύρον μὲν ἔφησε, Δαυὶδ ὁ Δεῖος ἐν Πνεύ-
ματι, τὴν ἔνωσιν Ἐνδοξε, τῶν ἀδελφῶν τὴν
τερπνὴν· τὰ δὲ μύρα σε, σοφὴ τὴν νέαν κτίσιν,
συνάγει πρὸς ἔνωσιν, μύρου τοῦ κρείττονος.

Θεοτοκίον.

Φανείσαν Πανάμωμε, μύρου τοῦ Δείου ἀλά-
βαστρον, καὶ σκευὸς ἐξαίρετον, τῆς εὐω-

δίας Χριστοῦ, ἵκετεύω σε, παθῶν τῆς δυσωδίας,
βορβόρου τε λύτρωσαι, τῆς ἀμαρτίας με.

Καταβασία. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Τοῦ σεισμοῦ. Ὡδὴ γ΄. Ὁ Βίρυς.

Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,
ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου
Ἀγαθὲ, καὶ σερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ, τῆς
ὁμολογίας σου.

Η γῆ μαστίζεται ἡμῶν, κακῶς διακειμένων,
καὶ αἰεὶ τὴν ὀργὴν σου, συγκινοῦντων καθ'
ἡμῶν, οἰκτίρμον Παμβασιλεῦ· ἀλλὰ φεῖσαι,
Δέσποτα τῶν δούλων σου.

Συσσεῖσας Κύριε τὴν γῆν, ἐστερέωσας πάλ-
ιν, νοθετῶν ἐπιστρέφων, τὴν ἀσθένειαν
ἡμῶν, στηρίζεσθαι ἐν τῷ σῶ, Δεῖω φόβῳ Δέ-
λων ὑπεράγαθε.

Γεννώσας Δάνατον, πικρὸν, καὶ σεισμὸς βα-
ρυτάτους, καὶ πληγὰς ἀνηκέστους, ἀμαρ-
τίας ἀδελφοί, ἐκφύγωμεν καὶ Θεόν, μετανοίας,
τρόποις ἐκμελιζόμεν.

Θεοτοκίον.

Η μόνη εἶσα ἀγαθὴ, τὸν πανάγαθον Λόγον,
ἐκτενῶς ἐκδυσώπει, τῆς παρουσίας τοῦ
σεισμοῦ, ῥυσθῆναι πάντα ὀργῆς, Θεοτόκε, ἀ-
χραντε δεόμεθα.

Τῷ Ἁγίῳ πρώτος Κανὼν. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Λελόγισαι παρ' ἡδὲν, τὸ τῶν τυράννων παρα-
σοὶ πρόσταγμα· τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον γὰρ,
πάντων Ἀθλοφόρε προέκρινας.

Λυχνία φωτειδῆς, τοῦ Μαρτυρίου ἐν σκηνῇ
γέγονας, Δεῖω φωτὶ λάμπουσα, Μάρτυς
ἀθλοφόρε Δημήτριε.

Θεοτοκίον.

Γώμενος τὴν μορφήν, τὴν σαθρωθεῖσαν τῶν
βροτῶν Πάναγνε, ταύτην ἐκ σοῦ ἐνδύεται,
μείνας ὅπερ ἦν ὁ φιλόθρωπος.

Δεύτερος Κανὼν. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Ναμάτων ἐπέβης ζωηρόντων, Βαπτίσματι
Δεῖω καθαρθεῖς· αἵματι δὲ λουσάμενος,
μαρτυρικῶς Δημήτριε, κρᾶσιν καινὴν τετέλεκας,
πηγὴ τῶν μύρων γενόμενος.

Ο μέγας φρουρὸς Θεσσαλονίκης, ὡς μέγας
Κυρίου ποταμὸς, τέρπει λαμπρῶς τὴν
πόλιν σου, τοῦ μύρου τοῖς ὀρμήμασιν· ὡς Δεῖα
δὲ σκηνώματα, καθαγιαζεις τὰ σύμπαντα.

Η πόλις σε Μάρτυς ὡς περ κρήνη, ναμάτων
ὄραται ζωτικῶν, ὡς ρεύματα τὰ μύρα σε,
ποταμηδὸν προχέουσα, θαλάσσης τῶν αἰρέ-
σεων, καὶ τῶν παθῶν κατακλύζοντα.

Τὸ μύρον Χριστὸς ἐν τῇ ψυχῇ σου, Δημή-
τριε ρεῦσαν νοητῶς, ὡς χεῖλεσι σοῖς μέ-

κει, μύρου πηγήν ἐξερχε, τῆς χαρίτος τοῦ Πνεύματος, σεπτὸν δεικνύων σε σκηνώμα.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ, ἡ Παρθένος ἀνακράζει, τῷ πάντων Δεσπότη καὶ Υἱῷ· Καλὸς εἶ ὁ Νυμφίος μου, ἰδοὺ καλὸς ὡραίός τε· εἰς τὴν ὁσμήν τοῦ μύρου σου, σπουδῆ δραμοῦμαι ὀπίσω σου.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους.

Κανίμα τοῦ Ἁγίου,

Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐυσεβείας τοῖς τρόποις καταπλουτῶν, ἀσεβείας τὴν πλάνην καταβαλὼν, Μάρτυς κατεπάτησας, τῶν τυράννων τὰ θράση· καὶ τῷ θείῳ πόθῳ, τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην, εἰς χάος ἐβύθισας· ὅθεν ἐπαξίως, ἀμοιβὴν τῶν ἀγῶνων, ἐδέξω τὰ θαύματα, καὶ πηγάζεις ἰάματα· Ἀθλοφόρε Δημήτριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταζοῦσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, Ἐτερον τοῦ Ἁγίου.

Βασιλεῖ τῶν αἰῶνων εὐαρεστῶν, βασιλέως ἀνόμου πᾶσαν βουλήν, ἐξέκλινας ἐνδοξε, καὶ γλυπτοῖς οὐκ ἐπέθυσας· διὰ τοῦτο θῦμα, σαυτὸν προσενήνοχας, τῷ τυθέντι Λόγῳ, ἀθλήσας στερρότατα· ὅθεν καὶ τῇ λόγχῃ, τὴν πλευρὰν ἐξωρύχθης, τὰ πάθη ἰώμενος, τῶν πιστῶς προσκόντων σοι· Ἀθλοφόρε Δημήτριε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταζοῦσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τοῦ σεισμοῦ.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἐπελθούσης σου ὀργῆς ἀφορήτου, ὅτι ἠλέησας ἡμᾶς καὶ ἐρύσω, φιλανθρωπίας πέλαγος δεικνύων Χριστέ, νῦν εὐχαριστοῦμέν σοι, παιδευθέντες ἐκκλίνειν, ἀπὸ τῶν κακῶν ἐμῶν, τῶν ἡμᾶς θανατούντων· Ἀλλ' ἐπιβλέψας ὀκτεῖρον ἡμᾶς, ταῖς ἱκεσίαις Σωτῆρ τῆς Τεκούσης σε.

Τοῦ σεισμοῦ. Ἐδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Χριστὸς μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐν διανοίας καθαράς, ἐν Κυρίῳ ἐορταζουσα.

Σαλεύεις Κύριε, τὴν γῆν βουλόμενος, ἐδρασμῷ ἀληθείας πάντας ἡμᾶς, Δέσποτα σπρίζεσθαι, σαλευομένους προσβολαῖς, τοῦ δολίου πολεμήτορος.

καὶ δονεῖς τὰς καρδίας τῶν ἐπὶ γῆς, κατοικούντων Δέσποτα· τῆς οὖν δικαίας σου ὀργῆς, ἄνευ Κυρίου τὰ κύματα.

Ὀυδῶλος ἔχοντας, εἰς νοῦν τὸν φόβον σου, ἐκφοβεῖς τῇ κινήσει πάσης τῆς γῆς, μόνε εὐσυμπάθητε· ἀλλὰ συνήθως ἐφ' ἡμᾶς, τὰ ἔλεός σου θαυμάστωσον.

Θεοτοκίον.

Ναὸν σε Δέσποινα, Θεοῦ γινώσκοντες, ἐν ἀγίῳ ναῷ σου, χεῖρας οἰκτρὰς, αἶρομεν εἰς δέησιν· ἴδε τὴν καίκωσιν ἡμῶν, καὶ παράσχου σὴν βοήθειαν.

Τὸ Ἅγιον πρῶτος Κανὼν. Ἐπαρθέντα σε ἰδῶσα.

Νενικηκότα τὸ ψεῦδος τῆς ἀσεβείας, ὁ τοῦ Θεοῦ πανύψιστος, θεώμενος Λόγος, δόξῃ ἐστεφάνωσε, Δημήτριε ψάλλοντα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰθυόμενος παλάμη τῇ ζωφόρῳ, πρὸς τοὺς λιμόνας ἐφθάσας, τοὺς γαληνοτάτους, ἐνθα νῦν γηθόμενος, κραυγάζεις Δημήτριε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κατὰ τῆς πλάνης τὸ τρόπαιον ἀναστήσας νικητικὸν διαδῆμα, τῆς δικαιοσύνης, εἰληφας Δημήτριε, κραυγάζων τῷ Κτίστῃ σε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ὡς τῶν κτισμάτων ἀπάντων ἱερωτέρα, Μήτηρ Θεοῦ γενέσθαι, μόνῃ ἠξιώθης· τοῦτον γὰρ γεννήσασα, τὸν κόσμον ἐφώτισας, τῆς θεογνωσίας τῇ χάριτι.

Δεύτερος Κανὼν. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ὡρμον ὡς βότρυν σε μάκαρ Χριστὸς, θείας ἐξ ἀμπέλης δρεψάμενος, ἐναποθλίβει, Μαρτυρίου τοῖς ληνοῖς· τὸ καταρρέυσαν γλεῦκος δὲ, μύρου θείαν βρῦσιν εἰργάσατο.

Ποῦ μένεις Νυμφίε μου; ποῦ τὴν σκηνὴν, σοῦ ἐν μεσημβρίᾳ κατέπηξας; ὁ στεφανίτης, ἐνεβόα τῷ Χριστῷ· εἰς τὴν ὁσμήν τῶν μύρων σου, μύρον ἐκδραμοῦμαι ληψόμενος.

Ρεύματα Δημήτριε πλάνης δεινῆς, κλύσας τῶν αἱμάτων σου ρεύμασιν, ἀμαρτιῶν μου, καὶ παθῶν τῆς ποταμῆς, εἰς τέλος ἀποξήρανον, μύρων σε, τοῖς ρεύμασι δέομαι.

Θεοτοκίον.

Λέγε μοι Νυμφίε μου, λέγε τρανώς· Πᾶ ποτε ποιμαίνεις τὰ πρόβατα; ἡ Νύμφη κρᾶζει, τῷ Νυμφίῳ καὶ Υἱῷ· ἡ ὁσμή γὰρ τῶν μύρων σου, πάντας τοὺς φιλοῦντάς σε εἰλκυσεν.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Τοῦ σεισμοῦ. Ἐδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀριζούντων σοι ψυχὰς, πόθῳ καταύγασσον.

• δέομαι, σέ εἶδέναι Λόγε Θεῶ, τὸν ὄντως Θεόν,
• ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενος.

Καὶ σὺ καρδία σείσθητι νῦν, βλέπουσα
Θεοῦ τὴν ἀπειλήν, ἐπικειμένην καὶ βόη-
σον· Φεῖσαι τοῦ λαοῦ σου Δέσποτα Κύριε, καὶ
παῦσον τὴν δικαίαν ὀργήν σου εὐσπλαγγχε.

Λαὸν καὶ πόλιν ἦν περ τῷ σῶ, αἵματι ἐ-
κτίσω Ἰησοῦ, μὴ παραδῶς εἰς ἀπώλειαν,
ἐν τῷ συνταράσσειν τὴν γῆν σεισμῷ φοβερῷ·
χορὸς τῶν Ἀποστόλων καθικετεύει σε.

Οδοὺς σου Δέσποτα τὰς ὀρθαῖς, γνώμη ὑ-
πεκκλίνοντες στρεβλῆ, εἰς ἀγανάκτησιν
τρέπομεν, σέ τὸν συμπαθῆ τε καὶ ἀμνησίκα-
κον· ἀλλ' ἴλεως οἰκτίρμον γενοῦ τοῖς δέλοισ σου.
Θεοτοκίον.

Νῦν βοηθείας ἤλθε καιρὸς, νῦν καταλλαγῆς
χρεία Ἄγνη, πρὸς τὸν Υἱόν σου καὶ Κύ-
ριον, ὅπως οἰκτειρήσῃ προσκεκρουκότας ἡμᾶς,
καὶ τῆς ἐπικειμένης ὀργῆς λυτρώσῃται.

Τοῦ Ἁγίου πρώτου Κανῶν. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Πῦρ πόθου Δεϊκοῦ, ἐν καρδίᾳ δεξάμενος,
πῦρ ἔσβεσας τῆς ἀθέου, τῶν εἰδώλων
μανίας, αἰοῖδιμε Δημήτριε.

Ρυόμενος ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων ἐπίφανον, Δη-
μήτριε τὰς εὐχαῖς σου, περισκέπων τοὺς
πίστει, καὶ πόθῳ εὐφημοῦντάς σε.

Οί πίστει, πρὸς τὸ σὸν, ἐπείγόμενοι τέμενος,
Δημήτριε νοσημάτων, καὶ παθῶν ψυχοφθό-
ρων, συντόμως ἀπαλλάττονται. *Θεοτοκίον.*

Ο Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Πατρὶ ὁμοούσιος, σὸς
γίνεται Θεομήτορ, ὑπὲρ νῦν τε καὶ λόγον,
Υἱὸς ὁμοούσιος.

Δεύτερος Κανῶν. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ο μέγας ἐν Μάρτυσι, Δημήτριος τοῖς αἵ-
μασιν, ἰδρῶτας κεράσας τῶν ἀγώνων,
μύρον τὸ Δεῖον ἡμῖν ἐσκεύασε, πυρὶ τῷ τοῦ
Πνεύματος καλῶς, ἐψήσας τὸ φάρμακον, εἰς
ψυχῶν καινὴν καθαρσιν.

Σωμάτων τὰ τραύματα, καὶ τῶν ψυχῶν Δη-
μήτριε, ὡς περ ἀντιδότῳ δραστηρίῳ, μύρω
καθαίρεις τῷ ἐκ τῆ τάφου σου, ἰὸν ἀποπλύνων
νοσητὸν, ζήλω τοῦ Δεσπότη σου, σταλαγμοῖς
τῶν αἱμάτων σου.

Πυρὸς ἐνεργέστερον, τὸ μύρον σου Δημήτριε,
πᾶσαν διατρέχον Ἐκκλησίαν, βλύζει πη-
γάζει, ζεῖ τε καὶ δρᾷ μυστικῶς, τοῖς πίστει
προστρέχουσιν αὐτῷ, φλέγον τὰ νοσήματα, καὶ
διώκον τοὺς δαίμονας. *Θεοτοκίον.*

Ο Λόγος ἐν μήτρᾳ σου, Κόρη σκηνώσας
εἴργασται, ταύτην μυροθήκην καινοῦ μύ-

ρου· ὅθεν Παρθένη Ἁγίων Δείων ψυχαὶ, ὀπίσω
σου ἔδραμον θερμῶς· Εἰ καλὴ βοιωσαί σοι, εἰ
καλὰ Κόρη Δέσποινα.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Τοῦ σεισμοῦ. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθο-
ρῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ
εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνά-
γαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Οὐκ ἔχοντες Δέσποτα, παρρησίαν δυσω-
πεῖν, οἱ ταπεινοὶ τὸ ὕψος σου, τοὺς ἐκ-
λεκτοὺς Ἀγγέλους σου εἰς θερμὴν, κινουμένην πα-
ράκλησιν· δι' αὐτῶν τῆς ὀργῆς σε ἐξελού ἡμᾶς.

Νῦν ἔγνωμεν Κύριε, ὡς ἠθέλησας ἡμᾶς, καὶ
οὐδαμῶς συνέχωσας, ὑπὸ τὴν γῆν συμ-
πτώμασι χαλεποῖς, πολλὰ πλημμελήσαντας·
εὐχαρίστως διό σε μεγαλύνομεν.

Προσάττεις σαλεύεσθαι, τὰ θεμέλια τῆς γῆς,
ὅπως ἡμεῖς παυσώμεθα, οἱ ταπεινοὶ σαλεύ-
εσθαι ἀρετῶν, τῆς κρείττονος στάσεως, καὶ τῷ
φόβῳ σε Λόγε σπριζώμεθα. *Θεοτοκίον.*

Αγία Θεόνυμφε, ἀπορούμενον νυνί, τὸν σὸν
λαὸν οἰκτείρησον· καὶ μητρικαῖς πρεσ-
βείαις τὴν καθ' ἡμῶν, Θεοῦ ἀγανάκτησιν, μετα-
ποίησον τάχος δυσωποῦμέν σε.

Τῆ Ἁγίας πρώτου Κανῶν. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Συμφώνως, συνελθόντες ὑμνοῦμεν Δημήτριε,
τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, καὶ θαυμα-
τῶν πλήρη καὶ χαρισμάτων, τοῦ Ἁγίου, καὶ
σεπτοῦ παμμακάριστε Πνεύματος.

Λῦσόν μου, τὰς σειρὰς τῶν πταισμάτων,
πρεσβείαις σου· ὡς γὰρ ἀήττητος Μάρ-
τυς, παρρησίαν ἔχεις πρὸς τὸν Δεσπότην· καὶ
γενοῦ μοι, καταφυγὴ καὶ σκέπη Δημήτριε.

Θεοτοκίον.

Ασπίλον, τῶν ἀκανθῶν ἐν μέσῳ εὐράμενος,
ὡς καθαρῶτατον κρίνον, καὶ κοιλᾶδων
ἄνθος ὡς Θεομήτορ, ὁ νυμφίος, ἐν τῇ γαστρὶ σου
Λόγος ἐσκήνωσεν.

Δεύτερος Κανῶν. Τὴν Δεῖαν ταύτην.

Λουτρὸν τοῦ Δεῖου Βαπτίσματος, λουσάμε-
νος, ἐχρίσθης Ἀοῖδιμε, μύρω τοῦ Πνεύμα-
τος· ὁ τηρηθὲν σοι ἀμόλυντον, τῆς σῆς πλευρᾶς
τὸ αἷμα, μύρον εἰργάσατο.

Ανάστα δεῦρο πλησίον μου, ψυχῇ τοῦ Δη-
μητρίου προσφθέγγεται, νυμφίους Κύριος
οἶνον τοῦ νάρδου εἰσέλθωμεν, καὶ τῆς ὁσμῆς
τοῦ μύρου μου μεταλάβωμεν.

Καὶ Δημήτριε κράζει σοι, νυμφίος ὁ Χρι-
στὸς τὰ τελούμενα· ὁ χειμῶν λελυται,

δευρο, το ρόδον ἐξήθησεν· εἰς τὴν ὁσμὴν ὡ φίλος, δράμε τῶν μύρων μου.

Εγώ, φησὶν ὁ ἐρώμενος, ἐγὼ Νυμφίε σπεύδω ὀπίσω σου· ὁσμη γὰρ μύρων σε, πάντων τῶν μύρων ὑπέρκειται, ἥτις ἡμῶν τὸ αἷμα μύρον εἰργάσατο.

Θεοτοκίον.

Θανάτῳ θάνατος λέλυται, ζωὴν ἀπὸ τοῦ τάφου ἀνέτειλε, τῷ ξένῳ τόκῳ σου, νόμων λυθέντων τῶν φύσεων· Μαρτύρων δὲ τὸ αἷμα, μύρον γεγένηται.

Καταδασία. Τὴν θείαν ταύτην.

Κοντάκιον αὐτόμελον, Ἦχος β'.

Τοῖς τῶν αἱμάτων σε ρείθροις Δημήτριε, τὴν Ἐκκλησίαν Θεὸς ἐπορφύρωσεν, ὁ δὲ σε τὸ κράτος ἀήττητον, καὶ περιέπων τὴν πόλιν σε ἄτρωτον· αὐτῆς γὰρ ὑπάρχεις τὸ στήριγμα.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦτον τὸν μέγαν, πάντες συμφώνως οἱ πιστοὶ συνελθόντες, ὡς ὀπλίτην Χριστῆ καὶ Μάρτυρα τιμήσωμεν, ἐν ᾧδαῖς καὶ ὕμνοις ἀναβωῶντες τῷ Δεσπότη καὶ Κτίστῃ τῆς οἰκουμένης· Ῥῦσαι ἡμᾶς τοῦ σεισμοῦ τῆς ἀνάγκης Φιλάνθρωπε, πρεσβείας τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζομεν, τοῦ ῥυσθῆναι κινδύνων καὶ θλίψεων· ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἡμῶν τὸ στήριγμα.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΣ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου, καὶ Θαυματουργοῦ.

Στίχοι.

Δημήτριον νύττουσι λόγχοι Χριστέ μου,
Ζηλοῦντα πλευρᾶς λοχονύκτου σῆς πάθος.

Εἰκοστῇ μελίαι Δημήτριον ἕκτη ἀνεῖλον.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν Βασιλέων, ἐκ τῆς Θεσσαλονικέων ὁρμώμενος πόλιος, εὐσεβῆς ὢν ἀνωθεν, καὶ τῆς εἰς Χριστὸν διδασκαλίας πιστεύων. Ἐπιδημήσαντος δὲ τοῦ Μαξιμιανοῦ τῆς Θεσσαλονικέων, κατεσχέθη ὁ Ἅγιος, ὡς τῆ εὐσεβείᾳ διαβόητος. Συμνομένου δὲ τοῦ Βασιλέως ἐπὶ τινὶ ἀνδρὶ, Λυαίῳ τούνομα, καὶ προτρεπομένου τοὺς τῆς χώρας ἐξελθεῖν, καὶ διαγωνίσασθαι πρὸς αὐτὸν (ἦν γὰρ ὁ Λυαῖος μέγιστος σώματος καὶ βώμη τοῦσδε κατ' αὐτὸν ὑπερβαλλών)· νεανίας τις, τὴν πίστιν Χριστιανῆς, τούνομα Νέστωρ, προσελθὼν τῷ Ἁγίῳ Δημητρίῳ, ἔφη· ἐν τῇ φρουρᾷ, ἔφη· Δουλε τοῦ Θεοῦ, βούλομαι συμπλακῆναι τῷ Λυαίῳ· ἀλλὰ εὖξαι ὑπὲρ ἐμοῦ. Ὁ δὲ, τῷ σημείῳ τοῦ Σταυροῦ κατασφραγίσας τὸ μέτωπον αὐτοῦ, « Καὶ τὸν Λυαῖον, φησὶ, νικῆσεις καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις ». Τούτοις ὁ Νέστωρ τοῖς ῥήμασι θάρρησας, ἀνέστη τῷ Λυαίῳ, καὶ τὴν ἀλαζονίαν αὐτοῦ κατίβαλεν, ἀποκτείνων αὐτόν.

Διὰ τοῦτο ὁ Βασιλεὺς ἀίσχυνθεῖς, ἐπεὶ καὶ ἱερουσίας

πλευρὰν διαπαρῆναι ἐκέλευσε τὸν Ἅγιον Δημήτριον πρῶτον, ὡς αἴτιον γενόμενον τῆς τοῦ Λυαίου σφαγῆς· καὶ τῆτου γενομένου, εὐθὺς ἀφῆκεν ὁ Ἅγιος τὴν ψυχὴν, πολλῶν θαυμάτων καὶ ἰάσεων παραδόξων μετὰ τὴν τελευτὴν γενόμενος ποιητής. Εἶτα, τῆ τοῦ Βασιλέως κελεύσει, καὶ ὁ Ἅγιος Νέστωρ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν.

Ἐκ τοῦ Μεταφραστοῦ.

Εἶχε μὲν τὰ τοῦ Μάρτυρος οὕτω, καὶ νεκρὸς αὐτοῦ κατὰ γῆν ἐρρίπτο. Μετὰ δὲ ταῦτα τινὲς τῶν φιλοχρίστων, τὸ τίμιον ἀνελόμενοι λείψανον, εὐλαβῶς περιστέλλουσιν· εἶτα καὶ κόνιν περιβαλόντες αὐτῷ, εὐλαβῶς θάπτουσι καὶ θοοφιλῶς. Εἰς δὲ τις τῶν οἰκετῶν τοῦ Ἁγίου, παριστώσ αὐτῷ, ὅτε τὴν μακαρίαν ὑφίστατο, καὶ ὡς οἶόν τε τὸ ἱερόν ἐκεῖνο αἷμα εἰς τὸ θεῖον τοῦ Μάρτυρος ἀνελόμενος ἐπώμιον, ἀλλὰ ὄν ἐφόρει κατὰ χεῖρα δακτύλιον, τῷ μαρτυρικῷ αἵματι καὶ τούτου, περιχρίσας, πολὺ τι χρῆμα τεραστῶν εἰργάζετο δι' αὐτοῦ, ὡς πλήρη γενέσθαι τῆς τοιαύτης φήμης τῶν τεραστῶν τὴν πόλιν Θεσσαλονικέων ἀπασαν. Ὅθεν οὐδὲ οἶκος ἦν ταῦτα, οὔτε Μαξιμιανὸν λαθεῖν, οὔτε τὸν φθόνον ὑπενεγκεῖν· καὶ διὰ τοῦτο χειροῦται παραντικᾶ ὁ θαυμάσιος ἕτος οἰκέτης, Λαῦπος τούνομα, καὶ ἀναίρειται.

Χρόνου δὲ παραρρίοντος, καὶ τῶν σημείων διατρεχόντων, Λεόντιος τις ἀνὴρ, τὴν τε δόξαν λαμπρὸς, τὴν τε πρὸς Χριστὸν πίστιν μάλα θερμὸς, νόσῳ βαρυτάτῃ κάτοχος γίνεταί, ὡς τὸν θάνατον χρῆμα τι νομίζων ἐπιεικῶς ποθεινέστατον· καὶ ἐπεὶ ἰατροὶ μὲν φανερῶν ἡττώοντο, τὸ δὲ πάθος διὰ παντός ἤκμαζε, πρὸς τὸν θεῖον τοῦ Μάρτυρος καταφεύγει ναόν· καὶ εὐθὺς, ἅμα τῇ καταθείσει τοῦ νοσοῦντος, καὶ ἡ τοῦ Μάρτυρος διὰ τῶν ἐκείνου χιλιῶν ἀνάκλησις, καὶ ἡ τοῦ νοσήματος εὐχερῆς ἀπόθεσις ἠκολούθησεν. Οὕτω ταχίως ὁ Λεόντιος τῆς θεραπείας τοῦτων, ταχεῖαν καὶ αὐτὸς, ὡς εἶχε, τὴν ἀμοιβὴν ἀποδίδωσι· καὶ τὸν μικρὸν οἰκίσκον, ὃς τὸ ἱερόν εἶχε τοῦ Μάρτυρος σῶμα, ἐπὶ βραχείας κομιδῇ καὶ στενοῦ τοῦ σχήματος ὄντα, τοῖς περιβόλοις τε τοῦ λουτροῦ καὶ τοῦ σταδίου ἀπειλεγμένον καταστρέψας αὐτὸς, ναὸν ἐν τῷ ἁστί Θεσσαλονικῆς ἐξ αὐτῶν εἰδέματο τῶν κρηπίδων· ὃς καὶ νῦν ὁράται μέσον τοῦ σταδίου καὶ τοῦ δημοσίου λουτροῦ κάλλιστα διατηρημένος.

Μέλλων δὲ ὁ φιλευσεβῆς οὗτος ἀνὴρ καὶ πρὸς τὸ Ἰλλυρικόν ἀπίναί, ἐνθα καὶ τὴν τοῦ Ἐπαρχοῦ ἀξίαν διετίπει, καὶ τινα τῶν μερῶν τοῦ ἱεροῦ σώματος λαβεῖν βουληθεῖς ὡς τε κἀκεῖνος ναὸν τῷ εὐκλεῖ Μαρτυρίῳ ἀνεγείρει, οὐκ ἔσχε συνευδοκοῦντα τὸν Ἅγιον· ἀλλὰ νυκτεριναῖς αὐτὸν ἐπιφανείαις εἰργεῖ τοῦ ἐγγχειρήματος. Διὰ ταῦτα καὶ τὸν δεῦτερον ἔρχεται πλοῦν, ὃ τεύχεται, τὴν χλαμύδα τοῦ Μάρτυρος οὐπτοῖς αἵμασι τοῖς ἐκείνου πεφοινιγμένην, καὶ τι τοῦ ἐπωμίου λαβὼν (ὃ σύνθηδες ὠράριον ὀνομάζειν), καὶ κιβωτῷ τιμίῳ τὰ ἀληθῶς τίμια καταθέμενος, οὕτω τῷ Μαρτυρίῳ μὲν τὸν πόθον ἀφοσιῖ, ἑαυτῷ δὲ τὴν μεγίστην περιποιεῖται ἀσφάλειαν.

Ἄμειλε καὶ τὴν ἐπὶ τὸ Σίριον, ὧρα χειμῶνος, διαβαίνει μέλλων, ἤδη παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἰστροῦ γενόμενος, ἐπεὶ μέγα τὸ ρεῖθρον ἐξέηρον ἦν, ἐν ἀθυμίαις ἦν ὁ ἀνὴρ. Ἐπιφανείας οὖν ὁ θεῖος Δημήτριος, « Πᾶσαν ἀθυμίαν, ἔφη, πορρῶ θέρμενος τῆς ψυχῆς, ὃ ἐπιφέρεις κατὰ χεῖρας ἔχων, διαβῆθι τὸν ποταμὸν ἀδιστακτικῶς ». Πείθεται τῷ φανέντι ὁ Ἐπαρχος· καὶ ἔωθεν, τοῦ ὄχηματος ἐπιβάς, ἐχώρει διὰ τοῦ ρεύθρου, κατὰ χεῖρας τὴν σφοδρὴν ἔχων, πρυχῇ τοῦ ρεύματος ὑποχωροῦντος αὐτῷ. Οὕτως οὖν ἀβλαβῆς διελθὼν, καὶ πρὸς τῷ Σίριῳ γενόμενος, τὴν ἱερὰν ἐκείνην σφοδρὴν μετὰ τοῦ ἐν αὐτῇ θησαυροῦ τῷ παρ

αυτός Θεός ἐπι τῶν μετανοούντων. Ἐπὶ ταῦτα τοὺς ἀνδρας εἶπεν· Ταῦτα ἐροῦμεν τῷ πέμφαντι; ταῦτα ἀπαγγελοῦμεν τῷ Βασιλεῖ; δέος μὴ λυπηθῆ ἐπὶ σὶ. Τὸν δὲ « Ταῦτα ἐρεῖτε » καὶ αὖθις εἶπεν, καὶ τῷ κοιμητηρίῳ παλινυσοῦσθαι, τοῦ ἱερὸν ἀποκλῆσαι κιβώτιον ἐμπροσθεν τῶν ἀγγελιαφόρων, ἧδὴ ἐπαπίντων τοῖς λόγοις.

Ταῦτα ὁ ἱερός Ἰλλούστριος ἐν ἐκστάσει ὄραν τρανῶς καὶ ἀκούειν, ἢ δὲ ὄραματος, ἀναφανδὸν διετίετο· καὶ ἅμα λέγων, ἀπῆε παραβαρύνων τὸ ἐγκατάλειμμα τῆς πόλεως, κατεπτηχὸς τῶν ἀδρανῶν ὄν, καὶ, προηγησαμένῳ λοιμῶδε νοσήματι, καὶ τῇ τοῦ ἔθνους ἐφόδῳ, ἄτονον πάντῃ καὶ ἐν ἀμηνάῳ καθήμενον, ἐπειθετε λέγων μετ' αὐτῶν εἶναι τὸν Ἅγιον, καὶ τῇ αὐτοῦ πρεσβείᾳ διασωθῆναι ἐπληροφόρει· καθὰ δὴ καὶ ἡ τῶν πραγμάτων ἐκβασίς πεποίηκεν ὑστερον.

Τοῦ δὲ νεωκόρου Ὀνησιφόρου, τοῦ ἐν τῇ ἀγίᾳ σορῷ προσεδρεύοντος, καὶ περὶ τὰς τῶν λύχνων καὶ λαμπάδων ἀφᾶς προσουμένου, καὶ κακουργούντος περὶ ταῦτα, τοὺς κηρούς καὶ τὰς λαμπάδας ἀποκλείποντος, καὶ τοῦτο ἐπὶ πλείστον ποιοῦντος, οὐκ εἴασε τὴν φρενοβλαθῆ καὶ ἐπόλεθρον προαίρειν ἀνιάτρευτον· ἀλλ' ὄναρ αὐτῷ ἐπιστάς, διελέγγει, καὶ ὑψηγείται τὸ πρακτικὸν φιλαυθρωπότερον. Ἐφη γάρ· « Ἀδελφε Ὀνησιφόρε, οὐκ ἀρίσκει μοι τὸ δρώμενον ὑπὸ σοῦ ἐπὶ ταῖς λαμπάσιν. Ἴσθι γάρ, τοῦτο ποιών, ὡς καὶ τοὺς προσφέροντας τὰ μέγιστα ζημιόεις, καὶ σεαυτὸν εἰς τὸ τῆς ἀπωλείας βάραθρον ἐξωθεῖς· ἐπὶ πολὺ γὰρ τῶν λαμπάδων ἡμμένων, ἐπὶ πλείον ἰλεούται καὶ τὸ Θεῖον τῷ προσάγοντι. Θάττον δὲ ἀφαιρουμένων, ὑποτέμνεται μὲν ἐκείνου τὸν ἔλεον τὸ πρᾶγμα, ὑπαυξάνει δὲ τὸ κατάκριμα τοῦ ὑφελομένου ».

Τούτοις ὁ Ὀνησιφόρος μικρὸν ἐπισχῶν, αὖθις τῷ ἡμέρω τοῦ ὄραματος χαννωθεῖς, εἰς ἦθη ἐπάνεισι τὰ αὐτοῦ, ἀδείως, τολμῶν τὰ συνήθη. Καὶ ποτὶ τις τῶν εὐσεβῶν, βασιλείας νυκτὸς ἐπιστάς, κηρούς προσήγαγεν εὐμεγέθεις καὶ διαφανεῖς. Τούτοις ἀλοῦς ὁ Ὀνησιφόρος, προσήλθεν ἅμα τῷ ἀφθίῳ προσαφελίσθαι, μεταδάντος ἧδὴ τοῦ εὐξαρμένου. Ἀλλ' ὄρα μοι τὸ τοῦ Ἁγίου προμηθῆς. Ἄμα τῷ τὴν χεῖρα ἀπλώσῃ πρὸς τοὺς κηρούς, φωνὴν ἐμβριθῆ ὁ Ἅγιος ἀπὸ τῆς ὑποκειμένης ἀναπέμφας σοροῦ, ἶφ· Πάλιν τὰ αὐτά; Ταύτη βληθεῖς ὁ Ὀνησιφόρος, ἐπὶ τὸ ἴδαφος κατηνέχθη πτώμα δεινόν, ἐμβροντηθεῖς τῷ δέει καὶ τῇ βολῇ τῆς φωνῆς. Ἔως τις τῶν τοῦ Κλήρου καὶ συνήθων παρελθῶν, ἀνέστησε τοῦ πτώματος, καὶ τῆς ἐκστάσεως ἐπανήγαγεν. Αὐτὸς δὲ εἰς ἑαυτὸν ἐλθὼν, ἐξωμολογήτο ἐπὶ πάντων τῆς τε ἰδίας ἀφροσύνης τὸ τολμημα, καὶ τὴν τοῦ Ἁγίου περὶ αὐτὸν κηδεμονίαν τὸ πρότερον, καὶ παιδείαν μετὰ φιλαυθρωπίας τὸ δεύτερον, ὡς μὴ μόνον αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ ἑτέρους ὠφελήθηται τῷ θαύματι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Ἀρτεμίδωρος καὶ Βασίλειος ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ· Ἀρτεμίδωρος, ὃ τέλους ψῆφος ξίφος, Συναθλον εἶχε Βασίλειον πρὸς ξίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Μάρτυς Δεπτίνα, κατὰ γῆς συρομένη, τελειοῦται.

Στίχ· Ἐν γῇ συρεῖσα χερσὶ δυσσεβυφρώνων, Ἀφήκεν εἰς γῆν Δεπτίνα σαρκὸς πάχος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Γλύκων ξίφει τελειοῦται.

Στίχ· Ξίφει προτείνας Μάρτυς ἀχένα Γλύκων, Σπονδὴν γλυκεῖαν αἱμά σου Χριστῷ χεῖς.

Ἡ αὐτὴ ἡμέρα, νιμητῆ τοῦ μεγάλου καὶ φρικτῶδους σεισμῷ.

Στίχ· Ἔσεισας, ἀλλ' ἔσωσας αὖθις γῆν Λόγε·

Τῆς σῆς γὰρ ὀργῆς οἰκτὸς ἐστὶ τὸ πλεόν.

Τῷ εἰκοστῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, Ἰνδικτιῶνος ἐννάτης, εἰκοστῆ ἔκτη μηνὸς Ὀκτωβρίου, ἐγένετο σεισμός μέγας καὶ φοβερός ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὥστε τὰ ὑπερῶα, καὶ τῶν ἄλλων ὠραιότερα οἰκήματα καταπεσεῖν, καὶ πολλοὺς συγκαταταφῆναι τοῖς καταπεσοῦσι. Διὸ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου ποιοῦμεθα καὶ τὴν μνήμην τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἀπειλῆς τοῦ σεισμῷ, ἀπερχόμενοι μετὰ Λιτῆς εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις ναὸν τῆς Πανάγου καὶ Ἁγίας ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἐκτελοῦντες ἐν αὐτῷ καὶ τὴν Σείαν Μυσταγωγίαν. Ἡς ταῖς πρεσβείαις βυθείημεν ἀπὸ πάσης ἀπειλῆς, καὶ τυχοῖμεν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὃ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Τοῦ σεισμῷ. Ὠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

- Ἄροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο,
- Ἄγγελος τοῖς ὀσίοις Παισὶ· τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔπεισε βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Υπερῶντος εἶ Κύριε μακρόθυμε, ὅτι οὐκ ἐθανάτωσας, τοὺς οἰκέτας σου, σπαραγμῷ καὶ κλόνῳ φοβερῷ, τῆς γῆς· ἀλλ' ἐφόβισας ζητῶν, τὸ ἐπιστρέψαι τῶν κακῶν, καὶ ζῆσαι πάντας ἡμᾶς.

Στεναγμὸν ἀπὸ καρδίας ἀναπέμφωμεν, καὶ δαίρυρα προχέωμεν, ὅπως ἰλεων τὸν Δεσπότην εὐρώμεν Χριστὸν, ἐκτριψαί σεισμῷ πάντας ἡμᾶς, διὰ πληθύν ἀμαρτιῶν, ἐπαπειλοῦντα δεινῶς.

Οἱμοι! κράζωμεν, καὶ χεῖρας ἐκπετάσωμεν, πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ὑψιστον, καὶ παυσώμεθα τοῦ λοιποῦ ποιῆν τὸ πονηρὸν· ἰδοὺ ὁ Σωτὴρ ἀγανακτῶν, σαλεύει ἅπασαν τὴν γῆν, στηρίζει δέλων ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Νεῦσον Ἀχραντε σωθῆναι τοὺς οἰκέτας σου, ἀπολεσθῆναι μέλλοντας, ἐν ὀργῇ Θεοῦ, καὶ θυμῷ μεγάλῳ καὶ φρικτῷ, τῆς νῦν ἐπελθούσης ἀπειλῆς, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πολλῶν, ἀμαρτημάτων ἡμῶν.

Τοῦ Ἁγίου Κανῶν πρώτος· Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ἀελαμπρυσμένος, τῇ θείᾳ δόξῃ καὶ τῇ χάριτι, Μάρτυς ἀθλοφόρε λάμπεις φωτοειδῶς, καὶ φωτίζεις τοὺς κραυγαζόντας· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ὁ πορφυρίδι, κεκοσμημένος τῷ σῶ αἵματι, ἔχων ἀντὶ σκήπτρου Ἐνδοξὸν τὸν σταυ-

ρόν, τῷ Χριστῷ συμβασιλευεῖς νῦν, Εὐλογημέ-
νος εἶ ὁ Θεός μου, κραυγαῖζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Ἐδοξασμένη, πεφωτισμένη Μητροπάρθενε,
πάντας τοὺς τιμῶντας σέ τὴν παναληθῆ,
Θεοτόκον περιφρούρησον, εὐλογημένη σὺ ἐν
γυναίξιν, ὑπάρχουσα Δέσποινα.

Κανῶν δευτέρος. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἐρούργησας τὸ αἷμά σου Δημήτριε, σπείσας
πανάριστε, τῷ Βασιλεῖ τοῦ παντός· πλευ-
ράν δέ λελόγησαι, τοῦτον μιμούμενος· ὅθεν
δίδωσι, τὴν ἀμοιβὴν καταλλήλον, μύρον ἄλλοις
δεδειχώς σε.

Σεσωμάτῳ τὸ μύρον τὸ οὐράνιον, Χριστὸς
ὁ Κύριος, διὰ φιλίαν βροτῶν· αὐτὸν δέ
Δημήτριος, φιλήσας ἄριστα, χριστὸς γίνεται,
μύρω καινῷ χρισάμενος, καὶ σαρκὸς ἐκθλύ-
ζει μύρα.

Μύρω χρίσας με Χριστὸς ἀγαλλιάσεως, δου-
λείας ἔλυσε, καὶ τυραννίδος πικρᾶς· ἀλ-
λ' αὐθις δεδουλωμαι, αἰσχίσειαι πράξειςιν· ἐλευ-
θέρωσον, αἰσχρᾶς δουλείας Ἄγιε, σοῦ τῷ μύρω
καταχρίσας.

Θεοτοκίον.

Ἐκλεξάμενος Νυμφίος ὁ ὡραῖός σε, Παρθένε
Δέσποινα, τῶν γηγενῶν ἐκ φυλῆς, λαμ-
πρῶς παρεστήσατο, ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, Δεῦρο
Νύμφημι, ἀπὸ Λιβάνου λέγων σου, δεῦρο Νύμ-
φη μου καὶ Μήτηρ.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Τοῦ σεισμοῦ· Ὡδὴ ἡ· Ὁ Εἰρήμος.

Ἐκ φλογός τοῖς Ὅσιοις, δρόσον ἐπήγασας,
καὶ Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλέξας· ἅ-
παντα γὰρ δρᾶς, Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι.
Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς δικαίας σου ταύτης ὀργῆς φιλόνηρωπε,
ἐπελθούσης ἀθρόως συνεταράχθημεν, καὶ
ἀπελπισμῷ παντελεῖ συνεσχέθημεν, προσαγα-
νακτοῦντα, ὀρῶντες καθ' ἡμῶν σε.

Ἀνατείνωμεν χεῖρας πιστοὶ καὶ ὄμματα,
πρὸς τὸν μόνον Δεσπότην σώζειν δυνα-
μενον, κράζοντες· Χριστέ, τὸν θυμόν σου ἀ-
πόστρεψον, ἀφ' ἡμῶν ταχέως, φιλόνηρωπος ὑ-
πάρχων.

Χιλιάδες Ἀγγέλων, Μαρτύρων σύλλογος,
Προφητῶν Ἀποστόλων, Ὁσίων Ἱεραρχῶν,
ἅγιος χορὸς, ἱκετεύει σε Δέσποτα· Φεῖσαι τοῦ
λαοῦ σου, τοῦ τεταπεινωμένου.

Ὁ ἰγνώσκων Οἰκτίρμον τὸ ἀσθενές ἡμῶν,
καὶ εὐόλισθον πάντη καὶ ἀδιόρθωτον, ἅ-

νες τὴν ὀργήν, καὶ τὸν ταραχὸν κόπασσον, καὶ
τῷ σῶ ἔλεει, οἰκτείρησον τὸν κόσμον.

Θεοτοκίον.

Συμπαθῆς Θεοτόκε τὸν εὐσυμπάθητον, ἡ
τεκοῦσα Σωτῆρα, ἴδε τὴν κἀκώσιν, καὶ
τὸν στεναγμὸν τοῦ λαοῦ σου, καὶ τάχυνον, τοῦ
παρακαλέσαι ἡμᾶς οἰκτειρηθῆναι.

Τοῦ Ἁγίου Κανῶν πρώτος. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Ἡμαύρωσας πᾶσαν τοῦ ἐχθροῦ, μανίαν ἐν-
δοξε, καὶ τὰ παλαιήματα, τὴν ἀκαθαί-
ρετον δύναμιν, τοῦ Χριστοῦ περιζωσάμενος, καὶ
νικηφόρος γεγονώς, Μάρτυς Δημήτριε, ἀνεβόας·
Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Μαρτύρων εὐστάθειαν δεικνύς, Μαρτύρων
εὐκλειαν, ἔσχες Δημήτριε, λουτρὸν λουσαί-
μενος ἅγιον, ὃ δευτέραις οὐ μολύνεται ἁμαρ-
τημάτων προσβολαῖς, λόγῳ νυττόμενος, καὶ
κραυγαῖζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἡτῶν θαυμασίων σου πληθὺς, τὴν ὑπὲρ νῦν
δωρεάν, ἣν σε παρέσχε Χριστὸς τοῖς πᾶσιν
Ἐνδοξε δεικνυσι· καὶ ἡ χάρις τῶν ἰάσεων, τὴν
ὑπὲρ λόγον σοι σαφῶς, χάριν κηρύττει ἡμῖν, τοῖς
βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθενομίτο-
ρα, καὶ Θεοτόκον Ἄγνην, ὑμνολογήσωμεν·
αὕτη γὰρ, σωτηρίας ἡμῖν πρόξενος, ὡς τὸν τοῦ
κόσμου Λυτρωτὴν, Λόγον γεννήσασα, ὧ βροῶμεν·
Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Κανῶν δευτέρος. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ἐφώσας Χριστὸν ἐν Ἐκκλησίᾳ, ἀλήθειαν σῆ
ὁ λάρυγξ ἐμελέτησε· στόμα σὸν λελαλήκει,
σοφίας τὰ ῥήματα· τῶν ἀρωμάτων ὠφθησαν αἰ-
σιαγόνες σου, φιάλαι· διὰ τοῦτο Χριστὸς σε μύ-
ρου θείου κρήνην, ἀνέδειξε τῷ κόσμῳ.

Ῥημάτων ἰσχύν σου Στεφφόρε, ὡς βέλη τοῦ
δυνατοῦ ὁ σὸς ἀντίπαλος, φρίττων ἀνά
χεῖράς σου, πόρρωθεν στρεφόμενα, σοῦ τὴν
πλευράν ἀνώριξε, μυρίῳ δόρατι· ἡ μύρων ἀνα-
δοῦσα θαλάσσης, ὡς τοὺς Αἰγυπτίους, αὐτὸν
καταβαπτίζει.

Ὁ μέγας φρουρὸς Θεσσαλονίκης, ὁ ῥύστης
ἐν τοῖς κινδύνοις ὁ ἐξαιρετος, πρόμαχος
ὁ κράτιστος, πάσης Ἐκκλησίας τε, οἷα πατὴρ
φιλόστοργος, τοῖς τέκνοις δίδωσι, Σηλὴν ἀξη-
τικὴν ψυχοτρόφον, τὴν πλευράν ὡς γάλα, τὸ
μύρον χορηγοῦσαν.

Νόσων καὶ δεινῶν ἀρρώστημάτων, δαιμόνων
ἐπιβουλῆς τε σὺ διέσωσας, μέγιστε Δημή-
τριε, μύρου ταῖς ἀρθείαις σου, τὴν πατρικὴν

οικτιάν μοι, ἢν πὲρ ἐφίλησας, τιμῶν τὴν ἀρετὴν
τῶν τεκόντων· οἷς ἡμᾶς συνάπτεις, ὑμνοῦντάς
σου τὴν χάριν.

Θεοτοκίον.

Ο ἄβον σε κοινόν, ὦ Θεοτόκε, καὶ δόξαν οἱ
σέ τιμῶντες πάντες ἔχοντες, πίστεισοι
προστρέχοντες, πόθῳ σου δεόμενοι, τῆς ἀδοξίας
λύτρωσαι, τῆς ἐν τῷ μέλλοντι, τρυφῆς τῆς αἰ-
ωνίου καὶ δόξης, ἐν σιγμαῖς Δικαίων, ἡμᾶς κα-
ταξιούσα.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς.

Τοῦ σεισμοῦ. Ὡδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὄν οὐ
τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα·
διὰ σοῦ δὲ Πάναγγε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος
σεσαρκωμένος· ὄν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς
οὐρανίαις, Στρατιαῖς σέ μακαρίζομεν.

Γδοῦ οἱ πάντες ἡμεῖς ἐπταίσασμεν, καὶ φοβε-
ρῶς ἢ γῆ μηδὲν σφαλεῖσα κολάζεται· νου-
θετῶν γὰρ ἡμᾶς ὁ φιλόνηθρωπος, ὄλην αὐτὴν
σαλεύει· λάθωμεν αἴσθησιν, καὶ τῆς σωτηρίας
ἑαυτῶν ἐπιμελώμεθα.

Ορῶν καὶ χρόνων ὑπάρχων Κύριος, μιᾶ ρο-
πῇ ἠθέλησας ἐκτρίψαι τοὺς δούλους σου·
ὑπὸ δὲ τῆς πολλῆς εὐσπλαγχνίας σου, Δέσπο-
τα ἐκωλύθης· εὐχαριστοῦμέν σοι, οἱ ἀναπολό-
γητοι ἡμεῖς, μόνε φιλόνηρωπε.

Σεισμοῦ μαχαίρας, πικρᾶς ἀλώσεως, καὶ
ἐθνικῆς Χριστὲ ἐπίδρομῆς καὶ συμπτώ-
σεως, καὶ λιμοῦ καὶ λοιμῆ καὶ κακώσεως, πά-
σης ἄλλης οἰκτίρησον, ρῦσαι τὴν πόλιν σε, ἀπα-
σάν τε χώραν, τῶν πιστῶς ὑμολογούντων σε.

Η γῆ ἀγλώσσωσ βοᾷ στεναζούσα· Τί με
κακοῖς μαινέτε πολλοῖς πάντες ἀνθρώ-
ποι; καὶ ὑμῶν ὁ Δεσπότης φειδόμενος, ὄλην
ἐμὲ μασιζει· λάβετε αἴσθησιν, καὶ ἐν μετανοίᾳ,
τὸν Θεὸν ἐξίλεώσασθε.

Θεοτοκίον.

Φθορὰν τῷ τίκτειν μὴ ὑπομείνασα, πάσης
φθορᾶς Παρθένε ἐξελοῦ ἡμᾶς ἅπαντας,
καὶ σεισμοῦ βαρυτάτου καὶ ἐλίψεως, παύου-
σα τοῦ Δεσπότητος καὶ ἀγανάκτησιν, ταῖς σοῖς
μητρικαῖς καταλλαγαῖς θεοχαρίτωτε.

Τῷ Ἁγίου Κωνσταντίνου πρώτος. Λίθος ἀχειρότμητος.

Ρῆξον τὰ δεσμά τῶν πραισμάτων, τῶν σέ
ὑμνοῦντων Ἀθλοφόρε· παῦσον τῶν παθῶν
ταῖς προσβολαῖς· τὸν σάλλον λῦσον τὸν τῶν αἰ-
ρέσεων· τῶν πειρασμῶν κατεύνασον, τὴν κα-
ταιγιδα ταῖς πρεσβείαις σου.

Γβυγον πρὸς τρίβους εὐθείας, τῆς οὐρανίου
βασιλείας, τὴν ἱερωτάτην σου ποιήνην, στε-

φανήφορε Μάρτυς Δημήτριε, ἐπινομήν σωτη-
ριον, ἐπὶ τὸν τόπον τὸν αἰώνιον.

Θεοτοκίον.

Ο ῥίζαν πηγὴν καὶ αἰτίαν, τῆς ἀφθαρσίας
σε Παρθένε, πάντες οἱ πιστοὶ πεπεισμέ-
νοι, ταῖς εὐφημίαις καταγεραίρομεν· σὺ γὰρ
τὴν ἐνυπόστατον, ἀθανασίαν ἡμῖν ἔβλυσας.

Κανὼν δευτέρος. Ἄπας γηγενής.

Γῆ καὶ οὐρανός, τὸ πρᾶγμα θαυμάζουσι τὸ
σὸν Δημήτριε· τὴν γὰρ ἐν σαρκὶ ζῶν,
καλῶν παντοίων κοσμήσας εἶδες, τὸ κατ' εἰ-
κόνα βέλτισε, λαμπρῶς ἀπέληφας· τὸ δὲ σῶ-
μα, βάψας σου τοῖς αἵμασι, Βασιλεὺς ὡς λαμ-
πρὸς μύρω κέχρισαι.

Γνα τὴν στολήν, ἐνδύσῃ Δημήτριε, ἢν ἐξεδύ-
σατο, πρὶν ὁ παλαιὸς Ἀδάμ, Ἀδάμ τὸν νέον
καλῶς ἐνδέδυσαι, καὶ τῆς σαρκὸς τὸ κώδιον,
χαίρων ἀπέρριψας· διὰ τοῦτο, μύροις τε καὶ
στέμμασι, βασιλεία λαμπρὰ σοι μνηστεύεται.

Νοῦς οὐκ ἐξαρκεῖ, καὶ λόγος ἀνθρώπινος
ἐκδιηγῆσασθαι, ταῖς ὑπερφυεῖς τιμαῖς, καὶ
δόξας Μάρτυς, ἃς περ ἀπέληφας συμβασι-
λεύων ἄληκτα, Χριστῷ μακάριε· τὸ δὲ μύρον,
σύμβολον σαφέστατον, ὑπὲρ φύσιν ἐκβλύζον
σῆς κόνεως.

Η ἢν περ Ἀθλητὰ, Χριστὸς ἐξηγόρασε ποιήνην
τῷ αἵματι, λόγοις ἱεροῖς καὶ σὺ, καὶ νό-
μοις αἵμασί τε συνέστησας· ἀλλὰ καὶ νῦν τοῖς
μύροις σου τρέφων καὶ θαύμασιν, εἰς αἰῶνας,
ἀτρωτον συντήρησον, χαλεπῶν ἐξ αἰρέσεων
μέγιστε.

Θεοτοκίον.

Υμνους εὐτελεῖς, δεήσεις τε πρόσδεξαι ταῖς
ἡμῶν Δέσποινα, λῦσον συμφορῶν πικρῶν,
ἡμῖν τὸ νέφος, κοινῶν ἰδίων τε· τῆς Ἐκκλησίας
κοίμισον, Ἀγνή τὸν κλύδωνα· τῶν Βαρβάρων
σκόρπησον τὰς φάλαγγας· καὶ μελλούσης κα-
λάσεως λύτρωσαι.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Μάρτυς Χριστοῦ Δημήτριε, ὡς ποτὲ τοῦ
Λυαίου, τὴν ὄφρυν καὶ τὴν ἔπαρσιν, καὶ
τὸ ἵππειον θράσος, καθεῖλες χάριτι θείᾳ, τὸν
γενναῖον κρατύνας, ἐν τῷ σταδίῳ Νέστορα,
τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει· οὕτω καὶ ἐμὲ, ταῖς εὐ-
χαῖς σου κράτυνον Ἀθλοφόρε, κατὰ δαιμόνων
πάντοτε, καὶ ποθῶν ψυχοφθόρων.

Θεοτοκίον.

Γὸν σαρκωθέντα Κύριον, ἐξ ἀγνῶν σου αἰ-
μάτων, Παρθενομήτορ ἄχραντε, δυσωποῦ-
σα μὴ παύση, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων, ἔ-

πως ευρωμεν χαριν, και ευκαιρον βοηθειαν, εν ημερα αναγκης, γενοσ βροτων απειλης σεισμου τε του βαρυτατου, κινδυνων τε εξαιρουσα, μητρικαις σου πρεσβειαις.

Εις τουσ Διγους, ιστωμεν Στιχουσ δ. και ψαλλομεν Στιχηρα προσομοια τρια, δευτερουντες το πρωτον.

Ηχος πλ. α. Χαίροις ασκητικων.

Δευρο Μαρτυς Χριστου προς ημασ, σου δεομενου συμπαθουσ επισκεφειωσ και ρυσαι κεκακωμενις, τυραννικαις απειλαις, και δεινη μανια της αιρεσεωσ υφ ησ ωσ αιχμαλωτοι, και γυμνοι διωκομεθα, τονπον εκ τονπου, συνεχωσ διαμειθοντες, και πλανωμενοι, εν σπηλαιοις και ορεισιν. Οικτειρον ουν πανευφημε, και δοσ ημιν ανεσιν παυσον την ζαλην και σθεσον, την καθ ημων αγανακτησιν, Θεον ικετευων, τον παρεχοντα τω κοσμω το μεγα ελεοσ.

Τριχος ωχυρωμενον ημιν, τασ ελεπολεισ των εχθρων μη πτοουμενον, εδοθησ τασ των βαρβαρων, επιδρομασ καταργων, και πασων των νοσων τα συμπτωματα κρηπισ ακαταβλητοσ, και δεμελιωσ αρρηκτοσ, και πολιουχοσ, οικιστησ και υπερμαχοσ, εχηρηματισασ, τη ση πολει Δημητριε ην και νυν παμμακαριστε, δεινωσ κινδυνευουσαν, και τρυχομενην αθλιωσ, ταισ σαις πρεσβειαισ διασωσον, Χριστον ικετευων, τον παρεχοντα τω κοσμω το μεγα ελεοσ.

Πασαν την αρετην συλλαβων, των Αθλοφορων ο χοροσ αναδεικνυται εντευθεν της ακηροτου, και μακαριασ ζωησ, την τρυφην αξιωσ εκληρωσαντο εν οις αξιαγαστε, διαπρεπων Δημητριε, και τη μιησει, του Χριστου σεμνυνομενοσ, και καυχωμενοσ, τη της λογγησ ισότητι, αιτησαι εκτενεστερον, ημασ τουσ τιμωντασ σε, των παθηματων ρυσθηναι, και χαλεπων περιστασεων, θερμωσ ικετευων, τον παρεχοντα τω κοσμω το μεγα ελεοσ.

Δοξα, Ηχοσ δ. Ανδριου Ιεροσολυμιτου.

Τον λογγαισ κληρωσαμενον, της σωτηριου πλευρασ την χαριν, της νυγειησ τη λογγη, εξ ησ ημιν πηγαζει ο Σωτηρ, ζωησ και αφθαρσαισ ναματα, Δημητριον τιμησωμεν, τον σοφωτατον εν διδαχαις, και στεφανιτην εν Μαρτυσι τον δι αιματοσ τελεσαντα, τον της αθλησεωσ δρομον, και θαυμασιν εκλαμφαντα παση τη οικουμενη τον ζηλωτην του Δεσποτου, και συμπαθη φιλοπτωχον τον εν πολλοις και πολλாகις κινδυνοις χαλεποις, των Θεσσαλονικειων προισταμενον ου και την ετησιον

μνημην γεραιροντες, δοξαζομεν Χριστον τον Θεον, τον ενεργουντα δι αυτη πασι τα ιαματα.

Και νυν, Θεοτακιον.

Ρυσαι ημασ εκ των αναγκων ημων, Μητερ Χριστου του Θεου, η τεκουσα τον των ολων Ποιτην, ινα παντες κραζωμεν σοι Χαίρε η μονη προστασια των ψυχων ημων.

Δοξολογια Μεγαλη, και Απολυσις.

Διδοται και αγιον μυρον εκ του Αγιου, ψαλλομενων των Ιδιομελων αυτου.

Εις την Λειτουργιαν, τα Τυπικα, και εκ των Κανων του Αγιου, η γ. και ε. Ωδη.

Ο Αποστολοσ προς Τιμοθεον β.

Τεκνον Τιμοθεε, ενδυναμου εν τη χαριτι.

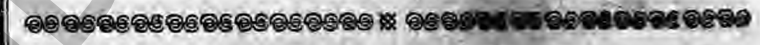
Ευαγγελια δυο.

Εις μεν την εορτην τη Αγιε το κατα Ιωαννην Ειπεν ο Κυριοσ τοις εαυτου Μαθηταισ Ταυτα εντελλομαι υμιν, ινα αγαπατε αλληλουσ.

Εις δε την αναμνησιν του σεισμου,

το κατα Ματθαιον.

Τω καιρω εκεινω, εμβαντι τω Ιησου εις πλοιον Κοινωνικον. Εις μνημοσυγον αιωνιον.

ΤΗ ΚΖ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνημη του Αγιου Μαρτυροσ Νιστοροσ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εις το, Κυριε εκεκραξα, ιστωμεν Στιχουσ ε. και ψαλλομεν Στιχηρα προσομοια τρια τη Αγιου Δημητριου.

Ηχοσ α. Των ουρανιων ταγματων.

Δευτε πιστοι συνελθοντες ανευφημησωμεν, τον Αθλητην τον μεγαν, και γενναιον οπλιτην, Δημητριον, τον πασαν την του εχθρου, δυναστειαν πατησαντα, τουτω βοωντες εν πιστει Υπερ ημων, τον Χριστον Μαρτυε ικετευε.

Τον αριστεα τον θειον και μιμητην του Χριστου, το της αγνειασ καλλοσ, την πηγην των θαυματων, Δημητριον τον μεγαν, παντες πιστοι, εν ωδαις ευφημησωμεν, αγιαζομενοι σωματα και ψυχαισ, εν τη μνημη τη ενδοξω αυτου.

Θεσσαλονικη χορειει επι τη μνημη σου, και συγκαλειται πασασ, των πιστων ταισ χορειαισ, Δημητριε τρισμακαρ, τελεσαι την σην, φωτοφορον πανηγυριν οισ και ημεισ συνελθοντες ασματικωσ, ευφημοουμεν τουσ αγωνασ σου.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Νέστορ Ἀθλητὰ μακάριε, τὴν πανοπλίαν Χριστοῦ, σεαυτῷ περιθέμενος, αἰσθητῶς Δυναίῳ μὲν, συμπλακείς τοῦτον ὄλεσας· ταῖς ἀοράτοις δὲ τὸν ἀόρατον, λαβαῖς Βελίαρ σὺ συνεπόδισας, καὶ ἐθανάτωσας· νίκης διαδήματα ἔθεν τὴν σὴν, κάραν ἐστεφάνωσεν, ὁ Μεγαλόδωρος.

Λόγοις ἐνθίοις νευρούμενος, Νέστορ σοφὲ ἀληθῶς, Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος, ἀλαζόνα τύραννον, ἀνδρικῶς ἐθανάτωσας· καὶ τὸν θανόντα καὶ Ἄδην λύσαντα, ὁμολογήσας Θεὸν ἀθάνατον, θάνατον ἀδικον, καθυπέστης ἐνδοξε· ὅθεν ζῶν, χαίρων ἀτελεύτητον, ἐκκληρονόμησας.

Θεὸς νεανίας πέφυκας, σώματος ὥρα σοφὲ, διαπρέπων καὶ χάριτι, θεϊκῆ κοσμήμενος, καὶ ῥώμῃ σεμνυόμενος· ὅθεν Δυναίς λύσας τὴν δύναμιν, τῇ δυναστείᾳ τοῦ Παντοκράτορος, χαίρων ἐνήθησας, καὶ χοροῖς ἠριθμῆσαι τῶν Ἀθλητῶν· οἷς συναγαλλόμενος, ἡμῶν μνημόνευε.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου αὐγάζεται ἀκτίσι, καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τοῖς ἀνθεσιν ὠραίζομένη, Δημήτριε βοᾶ σοι· Θεράπον Χριστοῦ, καὶ προστατάτα θερμότατε, μὴ ἐλλίπης πρεσβεύειν ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν, Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἀμπελος.
Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Μύρον τὸ νοητὸν, σὲ Μάρτυς καταθέλξαν, πρὸς ἀρετῶν τὰ μύρα, διήγειρε καὶ μύρα, βλύζει ἀφθόνως δίδωκε.

Στιχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Εὕγε τῆς καλλονῆς, τοῦ μύρου τῆς σαρκὸς σου· ὑπέρευγε τοῦ μύρου, τοῦ τῆς ψυχῆς σου Μάικαρ, οὐ περ ἐκεῖνο γνῶρισμα.

Στιχ. Πευτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Εἰς βόθρον τὸν Σαταῆν, ὃν ὠρυξέ σοι Μάικαρ, ἐμβεβληκῶς γενναίως, ἀπέπνιξας τελείως, τοῖς ποταμοῖς τῶν μύρων σου.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μύρου τοῦ νοητοῦ, ἀξία μυροθήκη, γεγεννημένη Κόρη, παθῶν με δυσωδίας, ἀπαλλάξον πρεσβείαις σου.

Δόξα, Ὁ Μάρτυς σου Κύριε.

Καὶ νῦν, Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου Νέστορος ὁ παρῶν.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἄρματα Φαραῶ.

Αρματι φλογερῷ, τῷ σῷ αἵματι Σοφὲ, χαίρων ἐπιβέθηκας, καὶ πρὸς οὐράνιον ὕψος, ἐνθα Ἰησοῦς τὸ ἄχρονον φῶς, μετὰ χαρᾶς ἀνεληλύθας.

Θώρακα νοητὸν, τὸν τῆς πίστεως σεαυτῷ, Νέστορ περιθέμενος, καὶ τὸν Σταυρὸν ὡς δόρυ ἔχων ἐν χειρὶ, τὰς τοῦ ἐχθροῦ, στερεῶς συνέκοψας φάλαγγας.

Ζῆσει τῆς τοῦ Χριστοῦ, κρατυνόμενος στοργῆς, ἐνδον εἰσεπήδησας, ἐν τῷ σταδίῳ καὶ πάσας, ἔλυσας Δυναίου μηχανάς, καὶ νίκης τρόπαιον ἔστησας. Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τὸν συνάναρχον Πατρί· ἔτεκες ἀπείρανδρε, ὑπερφυῶς κατὰ σάρκα, μείνασα παρθένος ὄντως Ἀγνή· διό σε πάντες γεραίρομεν.

Ὡδὴ γ'. Ὁ στερεῶν βροντὴν.

Δυναμωθείς τῷ κράτει τῆς ἰσχύος, τοῦ τοῦε μοχλοῦς συντρίψαντος, καὶ τὰς τοῦ Ἄδου πύλας, σπουδῇ εἰς τὸ στάδιον εἰσῆλθες, καὶ κραταιῶς συνέτριψας, ἐχθρῆ μηχανήματα.

Οπαλαιᾶς ἀπάτης ἀρχηγέτης, πρὸ τῶν ποδῶν σου ἠπλωται· νεανικῶς γὰρ πρὸς ἐκτομὴν, προσεχώρησας τοῦ ξίφους, Νέστορ Μαρτύρων καύχημα· διό εὐφημοῦμέν σε.

Προκαταλύσας θράσος παρανόμων, Θεῷ θυσίαν ἔθυσας, Μάρτυς τὸ αἷμά σου ἀμοιβὴν, ἱερὰν αὐτῷ παρέχων· διό σε ἀντημείψατο, πλουσίως χαρίσμασι. Θεοτοκίον.

Τὴν ἐξ Ἀδάμ τοῦ γένους ἀμορφίαν, ἐπεισαχθεῖσαν βρώματι, κνοφορούμενος Ἰησοῦ, ἐν γαστρὶ τῆς Θεοτόκης, ὑπερφυῶς ἀνέπλασας, τὸ πρῶτον κάλλος δούς ἡμῖν.

Ὁ Εἰρμός.

Οστερεῶν βροντὴν καὶ κτιζῶν πνεῦμα, στερεώσον με Κύριε, ἵνα ὑμνῶ σε εἰλικρινῶς, καὶ ποιῶ τὸ θελημα σου, ὅτι οὐκ ἐστιν Ἄγιος, ὡς σὺ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ο ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ καθεζόμενος καὶ ἐν τοῖς κόλποις τῆ Πατρὸς αὐλιζόμενος, ὡς ἐπὶ θρόνῳ καθῆται ἅγιε αὐτῆ, Δέσποινα ἐν κόλποις σε, σαρκικῶς ὁ Θεὸς γὰρ, ὄντως ἐβασίλευσεν, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ συνετῶς νῦν ψάλλομεν αὐτῷ ὃν ἐκδυσώπει, σωθῆναι τῆς δούλης σε.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα ὁ Θεός.

Δημητρίου καταυγασθεῖς, ταῖς φωτοβόλοις διδασκαλίαις, τῆς Ἑλλήνων ματαιότητος, τὴν ἀχλὺν διέφυγες, καὶ μαρτυρίου φέγγος ἀπήστραψας.

Απιστίας τὴν ἀλμυρὰν, ταραξὰς θάλασσαν γλυκασμῷ σου, τῆς νοστήμου Νέστορ πίστεως, ἀσεβῶν στρατεύματα, βυθῷ τῶν σῶν αἱμάτων ἀπέπνιξας.

Φυτευόμενον πρὸς ζωὴν, ἐδείχθης δένδρον τῆ εὐκαρπία, διατρέφων τῶν ἀγώνων σου, τῶν πιστῶν τὸ πλήρωμα, Νέστορ Χριστοῦ Μαρτύρων τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Καθαρτήριόν μοι γενοῦ, ἁμαρτημάτων, καὶ δός μοι χεῖρα, βοηθείας κινδυνεύοντι, Παναγία Δέσποινα, Χριστιανῶν βεβαία ἀντίληψις.

ᾠδὴ ε'. Ὁρθρον φαρινὸν ἡμῖν.

Λόγοις θείας γνώσεως, τὴν διάνοιαν καταρδευθεῖς, μαρτυρίου στάχυν ὠριμον, ἐνδοξε Νέστορ ἐβλάστησας.

Νόμοις τοῖς τῶν λόγων σου, ὦ Δημήτριε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἀθείας τὸ ἀνόμημα, ὁ Νέστορ τὸ μέγα κατέπαυσεν.

Εχθρὸν πρὸς ὀρώμενον, συμπλεκόμενος τὴν τοῦ Θεοῦ, ἀοράτως συμμαχίαν, ἐκέκτησο Νέστορ αἰοῖδιμε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ κηύσασα, τὸν Θεὸν ἄνευ σποράς· χαῖρε μόνη Θεομητορ πανάχραντε· χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

ᾠδὴ ε'. Ζάλη με λογισμῶν.

Σφραγίδι σημανθεῖς σου τὴν καρδίαν, γενναίως κατέτρωσας, τῷ δόρατι τῆς ἀνδρείας, τὴν καρδίαν Λυαίου Ἀθλητῆ· καὶ χαίρων θανατοῦσαι, διὰ τὴν πάντων ζωὴν.

Θεοτοκίον.

Ρῆξόν μου ταῖς σειρὰς τῶν ἐγκλημάτων, ἡ Θεὸν κηύσασα, τὸν αἶροντα τὴν τοῦ κόσμου ἁμαρτίαν, Παρθένε Μαριάμ· ἐν σοὶ γὰρ ταῖς ἐλπίδας, τῆς σωτηρίας ἀνέθηκα.

Ἄξιμος.

Ζάλη με λογισμῶν καταλαβοῦσα, εἰς βυθὸν καθέλκει με, ἀμέτρων πλημμελημάτων· ἀλλὰ σὺ Κυβερνήτα ἀγαθῆ, προφθάσας· διάσωσόν με.

Κοντάκιον, Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Αθλήσας καλῶς, ἀθάνατον τὴν εὐκλειαν, κεκλήρωσαι νῦν, καὶ στρατιωτῆς ἄριστος, τοῦ Δεσπότη γέγονας, ταῖς εὐχαῖς Δημητρίου τοῦ Μάρτυρος· σὺν αὐτῷ οὖν Νέστορ σοφέ, πρσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Ρώμη Θεοῦ ἀθλήσας, παμμακάρε, νικηφόρος ἐδείχθης· τὸν ἐχθρὸν τοῖς ποσὶ καταπατήσας, δεδόξασαι· σεφανίτης σὺν ταῖς χορείαις τῶν σεπτῶν Ἀθλοφόρων Νέστορ ἐφάνης καὶ Ἀρῶν ὑπερήρθης Χριστοῦ Ἀθλητῆ σὺν Ἀβελ αἷμα τὸ Θεῖόν σου προσενέγκας· καὶ θρόνῳ θείῳ τοῦ κτίσαντος παρεστῶς, σὺν Ἀγγέλων τοῖς τάγμασιν, πρσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΖ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νέστορος.

Στίχοι.

Ὁμοῦ Λυαῖον καὶ λύμην τὴν τῆς πλάνης Κτεῖνας ὁ Νέστωρ, τέμνεται διὰ ξίφους.

Εἰκάδι ἐβδομάτη ἀποκέρσαν Νέσορα κεδνόν.

Ούτος, κομιδῆ νέος ὢν καὶ ὠραίος, καὶ γνωστός ὢν τῷ Μεγαλομάρτυρι Δημητρίῳ, προσδραμὼν ἐν ᾧ ἐφυλάττετο τόπῳ, πεσὼν πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ· « Δούλε τοῦ Θεοῦ, ἔφη, βούλομαι τῷ Λυαίῳ μονομαχεῖν, καὶ εὐχαί μοι, τὸν Χριστὸν ὀνομάσας ». Ὁ δὲ Ἅγιος, σφραγίσας αὐτὸν τῷ τιμίῳ Σταυρῷ, εἶπε· « Καὶ τὸν Λυαῖον νικῆσεις, καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις ». Ἐλθὼν οὖν ἐν τῷ σταδίῳ θεωροῦντος τοῦ Μαξιμιανοῦ, καὶ εἰπὼν· « Ὁ Θεὸς Δημητρίε βοήθει μοι », συμπλακίς τῷ παλαμναίῳ Λυαίῳ ἐκείνῳ, καὶ καιρίαν αὐτῷ βαλὼν κατὰ

Αὐτὰ ὑπῆρχον ἐπὶ Διοκλητιανῶν τοῦ Βασιλέως, καὶ Ζιλικουβίου Ἀρχόντος Καππαδοκίας· καὶ ἡ μὲν Καπιτωλίην, εὐγενῆς ὑπάρχουσα καὶ πλουσία, πάντα τὰ προσόντα αὐτῇ πτωχοῖς διανείμασα, καὶ τοὺς οἰκέτας ἐλευθερίᾳ τιμῆσασα, παρρησιάζεται πρὸς τὸν Ἀρχοντα· καὶ τῇ εἰρκτῇ ἐγκλειθεῖσα, ἔωθεν τὴν διὰ ξίφους τιμωρίαν ὑπέστη. Ἡ δὲ Ἐρωτηῆς, ἡ καὶ δούλη τῆς Ἁγίας, ἐπεὶ καὶ λίθοις τὸν ἱπαρχον ἔβαλε, ράβδοις τύπτεται. Ὡς δὲ Χριστοῦ χάριτι ἔμεινεν ἀδραστής, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κυριακοῦ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Ὁ Κυριακὸς, ἐκλιπὼν γῆν καὶ βίον, Πρὸς αὐτὸν ἦκει Κύριον τῶν κυρίων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Πρόκλης, συζύγου τοῦ Πιλάτου.

Στίχ. Ἐχει παρεῶσάν σε, Πρόκλα, Δεσπότης, Ὁ Πιλάτῳ πρὶν σὴ παραστάς συζύγου.

Δογήσεις περὶ τῶν Ἰθέρων, ὅπως ἦλθον εἰς Θεογνωσίαν.

Εν ταῖς ἡμέραις Κωνσταντίνου τοῦ ἐν Ἁγίοις Βασιλέως τοῦ Μεγάλου, γυνὴ τις, ἀπαχθεῖσα εἰς τοὺς Ἰθέρους, ἄκρως τὴν ἀσκητικὴν ἀγωγὴν παιδόμεν ἐκπαιδευθεῖσα, καὶ αἰχμαλώτος γενομένη, τῶν αὐτῶν εἶχετο πόνον. Καὶ ἐπεὶ, τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης οἱ Ἰθέρους πάμπαν σπανίζοντες, πρὸς ἀλλήλους φοιτᾶν εἰώθασιν, ὡς ἀπὸ πείρας ἐπιζητησάντες ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι νοσήμασι τὸν τρόπον τῆς ὑγείας, ἀφικετός τις γυνὴ πρὸς τὸ ἀξίεπαινον γύναιον, παιδίον νόσου δεινῆ μάστιγι πιεζόμενον, ἐπιφερομένη, τὸ πρακτικόν τάχα ζητοῦσα μαθεῖν. Ἡ οὖν αἰχμαλώτος, τοῦτο λαβοῦσα, καὶ ἀνακλίναςα, προσνύξατο λυθῆναι τοῦ παιδαρίου τὴν νόσον. ἤκουσεν ὁ τὰ κρυπτά τῶν καρδιῶν εἰδώς, καὶ παρέσχε μὴ μελέσας τὴν ὑγίαν.

Ἐντεῦθεν ἡ θαυμασία γυνὴ, πολυθρύλλητος γέγονε, ὡς καὶ εἰς ὅτα τῆς τοῦ Βασιλέως συζύγου διελθεῖν τὸ γεόμενον· ἥτις καὶ παραυτίκα ταύτην μεταπέμφαστο (κατεῖχετο γὰρ καὶ αὐτὴ χαλεπῶ πάθει)· ἡ δὲ μετρίοφρονοῦσα γυνὴ, ἀναξίαν ἑαυτὴν κρίνουσα πρὸς τὴν Βασιλίδαν ἀφικεῖσθαι, καταπειθῆς οὐκ ἦν. Ἄλλ' ἡ Βασιλισσα, τὸ τῆς Βασιλείας ἐπιτημένον εἰς οὐδὲν λογισαμένη, πρὸς τὴν δορυάλωτον ἔδραμεν. Ἡ δὲ καὶ ταύτην τὴν Βασιλισσαν πρὸς τὴν πανευτελεῖ ταύτης κλίην κατακλίναςα, ἐν ἧ καὶ τὸ παιδαρίον, φάρμακον τοῦ πάθους ἀλεξίκακον, τὴν προσευχὴν προσενηνοχεν. Ἡ δὲ Βασιλισσα, τοῦ πάθους ἀπαλλαγείσα, χρυσόν καὶ ἀργυρὸν, καὶ χιτῶνας, καὶ ἴτερα οὐκ ὀλίγα εἰδίδου, ὅσα τῆς Βασιλικῆς φιλοτιμίας, ἀμοιβομένη τὴν οὕτω ταγέως καὶ κεχαρισμένως τὸ πάθος διώξασαν. Ἄλλ' ἡ θεία ἐκείνη γυνὴ, τούτων μὴ χρεῖαν κειτῆσθαι, ἔλεγε· μαθὼν δὲ μέγαν ἠγείσθαι τὴν τῆς εὐσεβείας ἐπίγνωσιν.

ὁ Βασιλεὺς ὑπολειφθεὶς, τοῖς τῆς ἀρασίας κατεσχέθη δεισμοῖς. Ἐν ἀπορίᾳ οὖν γεόμενος, καὶ εἰς νοῦν τὴν ἀπίθειαν λαθῶν, τὸν τῆς αἰχμαλώτου Θεὸν ἐπικαλεσάμενος εἰς ἐπικουρίαν, ἀπηλλάγη τῆς νόσου· καὶ τὴν ἀξιάγαστον δορυάλωτον καταλαθῶν, ὑποδείξει αὐτῷ τὸ σῆμα τῆς οἰκοδομῆς ἡντιθέλει· καὶ ἡ μὲν διεγράφευ, οἱ δὲ τοῦ Βασιλέως οἰκοδόμου.

Ἐπεὶ δὲ καὶ πέρασ ὁ ναὸς εἴληφε, καὶ ὁ ὄροφος ἐπετίθη, καὶ μόνον ἐδείτο τῶν ἱερίων, εὐρε καὶ τούτου πόρον ἡ θαυμαστὴ γυνὴ. Ἐπεισε γὰρ τὸν τοῦ ἔθνους Ἰθέρων ἠγούμενον, πρὸς τὸν τῶν Ῥωμαίων πρεσβεύσασθαι Βασιλέα, καὶ αἰτήσασθαι σταλῆναι διδάσκαλον εὐσεβείας. Ὁ μὲν οὖν δεξάμενος τὴν εἰσηγήσιν, τοὺς πρεσβευσασμένους ἐξέπεμψεν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Κωνσταντίνος, τὴν αἰτίαν μαθὼν, τοὺς πρεσβευτάς φιλοφρόνως δεξάμενος, τῷ Θεῷ πύχαρίστησεν. Ἄνδρα δὲ πίστει καὶ συνέσει καὶ βίῳ κοσμοῦμενον, καὶ τῆς ἀρχιερωσύνης ἤξιωμένον, κήρυκα τῷ ἔθνει τῆς Θεογνωσίας ἐξέπεμψε, μετὰ δώρων ὅτι μάλιστα πλείστον· ὅς καὶ ἀπελθὼν, θαύμασι καὶ διδασκαλίαις, πρὸς τὴν ἀκραιφνῆ τῶν Χριστιανῶν πίστιν πάντας ἐλκύσας, καὶ βαπτίσας, καὶ ἱεροὺς ναοὺς διαφόρους ἐγείρας, καὶ ἱερεῖς χρίσας, καὶ πᾶσαν τὴν τῶν Ἰθέρων χώραν εἰς Θεογνωσίαν μετενεγκὼν, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Οὗτος ὁ τρόπος τῆς τῶν Ἰθέρων πρὸς Θεὸν ἐπίγνωσος.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σε πρεσβεύαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ. Ὁ ἐν τῷ ὄρει Μωσεί.

Ὁ καταυγάσας τῶν πιστῶν τὰς καρδίας, ἀκτίσι, τῶν ἀγῶνων τοῦ Ἀθλοφόρου, εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῆς ἀσεβείας κατεσβέσας τὴν φλόγα, τῆ δρόσῳ τῶν αἱμάτων σου Μάρτυς Νέστορ, εὐλογητός εἶ μέλπεις νῦν, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θυσία ζῶσα εἰς ὄσμην εὐωδίας, Κυρίῳ προσαγόμενος Μάρτυς Νέστορ, εὐλογητός εἶ ἔκραζες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἀγιωτέρα Χερουβὶμ ἀνεδείχθης, τεκοῦσα, ὑπεράγιον Θεὸν Λόγον, Ὑπεραγία Δέσποινα, τὸν ἡμᾶς ἀγιάζοντα.

ᾠδὴ η. Γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

Ἦ τὸ αἷμά σου τὸ σεπτόν, ἐδέξατο χυθὲν ὑπὲρ Χριστοῦ· οἱ οὐρανοὶ δὲ τὴν ψυχὴν, ὡσπερ νύμφην ὠραϊσμένην· Μαρτύρων χορδαί, καὶ Δικαίων ἀπάντων τὰ πνεύματα, ἐν ἀγαλλίασει, ὑπήντησάν σοι Μάρτυς.

Ψυχῆς σου Θεοφιλοῦ, τὸν θάνατον τὸν πρόσκαιρον, οὐδὲν ἠγησαμένης, τὸ δὲ ζῆν ἐν Κυρίῳ ἐκλεξαμένης! ὦ θείας ἀνδρείας ἐχθρῶν κραταιότητα, τῶν μὴ ὁμολογούντων Χριστὸν στηλιτευσάσης!

Τὸν ἀγῶνά σου τὸν καλόν, ἠγώνισαι τὸν δρόμον ἀληθῶς, Νέστορ τετέλεκας σοφέ, καὶ τετήρηκας σου τὴν πίστιν· λοιπὸν σοι τὸ στέφος τὸ τῆς δικαιοσύνης ἀπόκειται, ὅπερ παρέξει Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οὐ πτοῦμαι τοῦ δυσμενοῦς, τὰ θήρατρα σὲ ἔχων βοηθόν, οὐ φοβηθήσομαι κακὰ, σοὶ προστρέχων Θεοκυῆτορ· ἐν σοὶ γὰρ καυχῶμαι, καὶ ἐν σοὶ ὑπερβήσομαι Πάναγνε, τείχος ἀμαρτίας σωθεῖς τῆ σῆ πρεσβεία.

Ὁ Εἰρμός.

• **Γ**ῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, θάλασσα καὶ
• πᾶσαι αἱ πηγαί, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν,
• φῶς καὶ σκότος, ψύχος καὶ καύσων,
• υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, Ἰσραεῖς εὐλογεῖτε τὸν Κύριον,
• καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

ᾠδὴ 3'. Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα.

Πορφύραν ἐξ αἱμάτων, βεβαμμένην σου ἰερῶν, φορέσας καὶ κατέχων δεξιᾷ, ὡσπερ σκῆπτρον τὸν Σταυρὸν, συμβασιλεύεις τῷ Χριστῷ Νέστορ μακάριε.

Πέπειρος βότρυς ὠφθης, τῆς ἀμπέλου τῆς νοσητῆς· ληνοῖς δὲ μαρτυρίου ἐκθλιβεῖς, κατανύξεως ἡμῖν, οἶνον ἀνέβλυσας πιστοῖς, Νέστορ πολυάθλιε.

Χορεύων μετ' Ἀγγέλων, πρὸ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ, καὶ δόξης ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ, τῶν τελούντων σου πιστῶς, Νέστορ τὴν μνήμην τὴν σεπτὴν, αἰεὶ μνημόνευε. Θεοτοκίον.

Φωτὸς ὠφθης δοχεῖον, τοῦ σκεδάσαντος τὴν ἀγλύν, τῆς παλαιᾶ ἀγνωσίας ἀληθῶς ἀγιασματος σκηνῆ, χρυσῆ λυχνία οὐρανῶν, ὑψηλοτέρα Ἀγνή.

• **Ὅ**τι ἐποίησέ μοι, μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς, καὶ
• ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ,
• εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν, τοῖς φοβουμένοις αὐτόν.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Λυαίου τὴν ἀπόνοιαν, καὶ μανιώδη ἔπαρσιν, τῆ τοῦ Σταυροῦ δυναστεία, καὶ ταῖς εὐχαῖς Δημητρίου, τοῦ πανενδόξου Μάρτυρος, καθεῖλες Νέστορ πρότερον, τὰ πάθη τροπώσασμενος, καὶ Μάρτυς ἀριστος ὠφθης, Χριστοῦ σοφέ ἀθλοφόρε.

Συνήθως τὰ ἐλέη σου, φιλάγαθε πανύμνητε, καὶ τοὺς πολλοὺς οἰκτιρμούς σου, δεῖξον καὶ νῦν Θεοτόκε, ἐκ πάσης περιστάσεως, κινδύνων τε καὶ θλίψεων, πάντας ἡμᾶς ἐξαίρουσα, τῆς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ τε, τῆς φοβεραῆς λυτρομένη.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια, ἅπερ εἶπομεν χθὲς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΚΗ' ΤΟΥ Αὐτοῦ Μηνος.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Τερεντίου καὶ Νεονίλλης· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Στεφάνου τοῦ Σαββαίτου.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 5· καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς προσόμοια Στιχηρὰ τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Πολυτρόποις κολάσεσιν, ἀνδρικῶς ὁμιλήσαντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν ἔπαρσιν καταβάλετε, ὁμολογοῦντες Μακάριοι, τυράννων ἐνώπιον, τὸν ὀφθέντα δι' ἡμᾶς, ἐν παχύτητι σώματος, καὶ τὰ ἄχραντα, ὑπομείναντα πάθη ἐκουσίως, καὶ πηγάσαντα τῷ κόσμῳ, τὸν ἰλασμόν καὶ τὸ ἔλεος.

Τερεντίῳ συνήστραψαν, Νεονίλλα ἡ ἔνδοξος, Νιτᾶς τε καὶ Σάρβιλος οἱ θαυμαῖοι, καὶ ὁ Φωκᾶς σὺν Ἰέρακι, νομίμως ἀθλήσαντες, καὶ τὸ πῦρ τῶν αἰκισμῶν, θεία δρόσῳ τοῦ Πνεύματος ἀποσβέσαντες, καὶ γενομένοι πύργοι εὐσεβείας, καὶ εὐπρόσδεκτοι θυσίαι, καὶ προσφοραὶ καθαρῶταται.

Ὁς πολύφωτος Ἥλιος, τῇ Σελήνῃ ἐνούμενος, Νεονίλλῃ τέτοκας ὡ Τερέντιε, χορὸν αἰστέρων ἐπτάρθιμον, Μαρτύρων ἐν αἵματι, φοινηχθέντων καὶ παιδρᾶν, ἀφιέντων τὴν ἔλλαμψιν, σκηνοσάντων τε, εἰς ἀνέσπερον λῆξιν· ἐνθα πάντων, ἀθλοφόρων αἱ ἀγέλαι, περιφανῶς πολεταύονται.

Καὶ τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡς τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ Θεοφόρε Στέφανε, θεία φρονήσει τὸν νοῦν ὀχυρώσας λαμπρότατα, τὸν θυμὸν ἀνδρεία τε, σωφροσύνη τὴν ἔφειν, δικαιοσύνη πᾶσαν τὴν δύναμιν, ψυχῆς ἰθύνας φιλοσοφώτατα, ἄρμα τερπνότατον, ἀρετῶν συ-

Πατήρ, κατελάμπρυνας Ὅσιε, δορυφόρον οἰάπερ, τὸν θυμὸν προτεινόμενος, κατὰ βλασφημίων μάκαρ αἰρέσεων, ἐπιθυμία τρυφῆς τῆς ἄνωθεν ἥς κατηξίωσαι, μετασχεῖν θεσπέσιε, παρεστηκώς θρόνῳ τοῦ Παντάνακτος, καὶ Παντοκράτορος.

Πατήρ θεορρήμον Στέφανε, δι' ἐγκρατείας τὸν νοῦν, παινόμενος πάντοθεν, πρὸς τὸ πρῶτον αἷτιον, ἀνατρέχειν ἐποίησας· καὶ κατευνασίας παθῶν τὸν τάραχον, καὶ τοὺς θορύβους ἀποσεισάμενος, νοῦ καθαρότητι, συνεκράθης πάνσοφε, πρὸς ἐφετῶν, ὄντως τὸ ἀκρότατον, θεόφρον Ὅσιε.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Σῶσόν με σῶσον πανάμωμε, ἢ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, ἀπορρήτως κηύσασα· σὲ γὰρ μόνην κέκτημαι, προστασίαν καὶ ἄρρηκτον, τεῖχος καὶ σκέπην καὶ ἀγαλλίαμα, καὶ τῆς ψυχῆς μου θεῖαν παράκλησιν· σὺ οὖν με λύτρωσαι, ἀκοιμήτου σκώληκος, καὶ τοῦ πυρὸς τοῦ διακωνίζοντος, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Σὲ καθηλούμενον βλέπουσα, ἐν τῷ Σταυρῷ Ἰησοῦ, καὶ τὰ πάθη δεχόμενον, ἐκουσίως Δέσποτα, ἢ Παρθένος, καὶ Μήτηρ σου, Τέκνον ἐβόα, τέκνον γλυκύτατον, πληγὰς ἀδίκως πῶς φέρεις ὁ ἰατρός, ὁ ἰασάμενος, βροτῶν τὴν ἀσύνειαν, καὶ τῆς φθορᾶς, ἅπαντας ρυσάμενος, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται εἰς Κανὼν τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ παρόντες δύο.

Ὁ Κανὼν τῶν Μαρτύρων.

Ὡδή α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Βυθῷ χειμαζόμενος, τῆς ἀμαρτίας Φιλάνθρωπε, πρὸς μόνον τὸ πέλαγος, τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἀτενίζω μου, τὸ ὄμμα τῆς καρδίας, κυβέρνησον σῶσόν με, τῶν Ἀθλοφόρων εὐχαῖς.

Ο αὐτός Ἥλιος, ὑμᾶς ἀστέρας ἀνέδειξεν, ἐν τῷ στερεώματι, τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, καταυγάζοντας, τῇ λάμπει τῶν ἀγίων, Μάρτυρες πανεύφημοι, ταύτης τὸ πλήρωμα.

ὁ θαυμασίος, Εὐνίκη τε καὶ Φωκᾶς (*).

Θεοτοκίον.

Χαρᾶς ἡμῖν πρόξενος, ὡς δεξαμένη τὸ πλήρωμα, τῆς ἅλης Θεότητος, ὠφθης πανάμωμε· ὅθεν πάντες σοι, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου, συμφώνως κραυγάζομεν, Θεοχαρίτωτε.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Σοὶ Στέφανε Στέφανόν σοι ὁμώνυμον οἶσομεν ὕμνον.

Θεοφάνους (**).

Ὡδή α'. Ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε!

Σοὶ τῆς σῆς παμμακάρι διδαχῆς χρέως προσκομίζοντες, τὴν ὀφειλὴν ἀπονέμομεν Στέφανε, ἐγκώμιον πλέκοντες· σὺ δὲ ἴλεως δεδεδυμένος πανόλβιε, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, χάριν μοι παράσχου τὴν τοῦ Πνεύματος.

Ο λειβρίων ὄρημα παθῶν, Πάτερ κατεμάρανας, λογιστικῶ κεχηρημένος θεόφρονι· εὐμενῆς γὰρ γέγονας, εὐπροσήγορος, προσηνῆς τε καὶ μέτριος, λόγῳ τῆς σοφίας, Στέφανε καὶ γνώσεως στεφόμενος.

Γερῶς ἐκόσμησας σαυτὸν, Πάτερ διὰ γνώσεως, καὶ πρακτικῆς ἐνεργείας χαρίσματος θεορρήμον Στέφανε, ἐφιέμενος, τῶν στεφάνων τῆς δόξης Χριστοῦ· ὅθεν τῆς ἐλπίδος, ἄριστα παμμακάρι οὐ διήμαρτες.

Θεοτοκίον.

Τῶν κτισμάτων πέφηνας Ἀγνή, πάντων ἀοράτων τε, καὶ ὁρατῶν ὑπερτέρα πανάμωμε· τὸν γὰρ Κτίστην τέτοκας, ὡς νηδύκησε, σαρκωθῆναι ἐν μήτρᾳ σου· ὧ σὺν παρρησίᾳ, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδή γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Η ἴλιος ὡσπερ, πολυφώτῳ σελήνῃ ἐνούμενος, Νεονίλλῃ ὁ κλεινός, Τερέντιος ἀπεγένησεν, ἀστέρων ἑπτάρημον, χορὸν Μαρτύρων Χριστοῦ.

Η συντριβή σου, τῶν μελῶν Ἀθλοφόρε Τερέντιε, τῆς ἀπάτης τὰ ὅστα, καθάπερ χοῦν ἐξελέπτυνε· σοὶ δὲ προεξένησε, δόξαν τὴν ἄφραστον.

Κεχρυσωμέναις, ἀναπτᾶσα Εὐνίκη ταῖς πτέρυξι, τῶν ἀνόμων ἰξευτῶν, τὰς πα-

(*) Ἐν τῷ χειρογράφῳ λέγεται Φωτᾶς καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς.

(**) Ὁ αὐτὸς Κανὼν ἐστὶ καὶ ἐν τῇ γ'. τοῦ Ἰουλίου· τὸ χειρογράφον ὁμοίως ἔχει ἐνταῦθα ἕτερον Κανὼνα, ἀκροστιχίζοντα οὕτως· Ὁμότροπον, Στέφανε, σὺν ὁμώνυμον τίθει· εἰς Ἦχον πλ. δ'.

νουργίας ἐξέφυγες, καὶ ἔνδον ἐσκήνωσας, πα-
σταίδος τῆς νοητῆς. Θεοτοκίον.

Σὲ ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ καθαρῶτατον σκηνώ-
μα, εὐραμένη ἐκ τῶν σῶν, ἀγνῶν αἱμά-
των σεσάρκωται, καὶ μετὰ τὴν κύησιν, ἀφθο-
ρον ἔδειξεν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐξήνηθησεν ἡ ἔρημος.

Εξέλαμψεν ὁ βίος σου Θεοφόρε Στέφανε,
ὀλολαμπῆς ὡς ἥλιος, ἐν τῷ κόσμῳ καὶ
κατεφώτισε, τοὺς σοὶ πίστει καὶ πόθῳ προσ-
ανέχοντας.

Φωτίζεται τὰ πέρατα, διδασκαίῃ σου Ὁσιε·
ὡς γὰρ φωστήρ ἐξέλαμψας, Θεοφόρε τῇ
Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, ἐν ἧ ἑστερεώθη ἡ καρ-
διά σου.

Αδούλωτον ἐτήρησας, τὴν ψυχὴν σου πάθε-
σι, καὶ ἡδοναῖς τῆ σώματος, Θεοφόρε Στέ-
φανε τίμιε· διὸ νῦν ἐπαξίως εὐφημοῦμέν σε.

Θεοτοκίον.

Εφάνης καθαρότητι, ὡσεὶ κρίνον Δέσποινα,
τῶν ἀκανθῶν ἐκλάμψασα, λαμπηδόσι τῆς
παρθενίας σου, ἐν μέσῳ Θεοτόκε πανσεβάσμιε.

Ὁ Εἰρμός.

Εξήνηθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ
τῶν ἐθνῶν στεριεύουσα, Ἐκκλησία τῇ
παρουσίᾳ σου· ἐν ἧ ἑστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Καθίσμα τῶν Μαρτύρων,

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Ως ἀστέρες ἠλίῳ φωτοειδεῖς, Τερεντίῳ οἱ
παῖδες οἱ ἱεροὶ, σαφῶς συνανατελλοῦσι,
καὶ τὴν κτίσιν ἀυγάζουσι, ἀνδρικῶν ἀγώνων,
γενναίοις πυρσεύμασι, πολυθειᾶς ὄντως, τὴν νύ-
κτα σκεδάσαντες· οὓς ἐν εὐφροσύνῃ μακαρί-
σωμεν πίστει, ὡς ὄντας θεράποντας, τοῦ Θεοῦ
καὶ βοήσωμεν· Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσ-
βεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων
ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν
ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος ὁ αὐτός· Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Ναὸν φωτοειδῆ, Πνεύματος τοῦ Ἀγίου, τε-
λέσας τὴν ψυχὴν, παναοίδιμε Πάτερ ἔν-
δον ἔσχες ἀφράστως, τὸν Βασιλεῖα Χριστὸν καὶ
Κύριον, εὐρες πλοῦτον θαυμάτων, καὶ κόσμῳ
νέμεις χάριν τὴν ἀφθονον· διὸ κινδύνων πάντας
καὶ φθορᾶς, συντήρει τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Παρθένε Μαριάμ, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα,
ῥαῖσμα τερπνόν, καὶ γηγενῶν ὁ κόσμος,
δίδου τοῖς σὲ ὑμνοῦσιν, ἀμαρτημάτων πάντων

συγχώρησιν· ἴλαθι τοῖς σοῖς δούλοις, ὅτι ὑπάρ-
χεις Ἀγνή ἢ λύτρωσις, ἀπεγνωσμένων ὄντως
ἰσχυρὸν προσφύγιον ἀνθρώπων.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Η ἀσπίλος Ἀμνάς, τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμέ-
να, κρεμάμενον Σταυρῷ, κατιδοῦσα ἐ-
βόα· Τέκνον μου τί τὸ ξέρον, καὶ παρ' ἐλπίδα
τοῦτο νῦν θέαμα; πῶς ἡ ζωὴ θανάτῳ, βρο-
τοῖς ὁμοίως καταδικάζεται; ἀλλὰ ἀνάστηθι ἐκ
τῶν νεκρῶν, ἵνα χαίρουσα δοξάζω σε.

Τῶν Μαρτύρων. ᾠδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε.

Η ἑπτάδελφος χορεία τῶν Ἀθλοφόρων, σὺν
τοῖς δυσὶ γεννήτορσιν, ἄμωμος θυσία,
σοὶ τῷ δι' ἡμᾶς θαυμαστῶς, τυθέντι ὡς πρό-
βάτον, Δέσποτα Χριστέ προσηνέχθησαν.

Η τοῦ Πνεύματός σοι χάρις ὡσπερ ἐν εἶδει,
περιστερᾶς ὀπτάνεται, ἔνδοξε Εὐνίκη,
τοῦ ἐπικειμένου σε, κουφίζουσα κλυδωνος, τῶν
δεινῶν βασάνων καὶ θλίψεων.

Επαιρόμενον τῷ κράτει τῆς ἀσεβείας, τὸν
ἀλαζόνα τύραννον, πίστεως τοῖς ὀπλοῖς,
Μάρτυρες πανεύφημοι, καθεῖλετε ψάλλοντες·
Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ο θελήματι τὰ πάντα δημιουργήσας, δη-
μιουργεῖται θέλων, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμά-
των, σώζων Ἀπειρόγαμε, τοὺς πίστει κραυγά-
ζοντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐληλυθας, ἐκ Παρθένου.

Σὺ Στέφανε, Μοναζόντων ἐγένου στεφάνω-
μα, οὐ λίθον πολῦτιμον, ἀλλ' ἀρετὴν περι-
κείμενος· ὥφθης γὰρ μακάριε, θεοχαρίτωτον
ὄντως ἐνδιαίτημα.

Τὴν ἐνθεον, Θεοφόρε σοφίαν τετίμηκας· διὸ
τῶν χαρίτων σε, αὕτη στεφάνοις ἐλάμ-
πρυνε, δόξαν τὴν αἶδιον, σοὶ προξενήσασα Πα-
τερ παναοίδιμε.

Επόθησας, ὀλοκλήροις καρδίαις κινήμασιν,
ὀρεκτόν τὸ ἔσχατον, κόσμου λιπῶν τὴν
τερπνότητα· πόθῳ δὲ καταλληλον, καὶ τὴν ἀ-
πόλαυσιν εὐρες Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Νεκρώσεως, τὸν καρπὸν μοι ἡ Εὐα προσή-
γαγε· ζωὴν δὲ γεννήσασα, τὴν ἐνυπόστα-
τον Πάναγνε, αὐθίς με ἠνώρθωσας· διὸ κραυ-
γάζω σοι· Δόξα τῇ κυήσει σου Δέσποινα.

Τῶν Μαρτύρων. ᾠδὴ ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Σὲ Κύριε ἰσχύν, κεκτημένοι οἱ Μάρτυρες,
στρεβλώσεων καὶ μαστιγῶν, καὶ πυρὸς
καὶ θανάτου, ἀνδρείως κατετόλμησαν.

Νικησασα τὸν τὴν Εὐαν, ἐνίκησαντα ὄφιν, Εὐνίκη καλλιπάρθενε. Θεοτοκίον.

Φῶς ἄχρονον ἡμῖν, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, γεγέννηκας ὑπὸ χρόνον, ἀγαθότητος πλούτῳ, γενόμενον Πανάμωμε.

Τοῦ Ὁσίου. Μεσίτης Θεοῦ.

Ὅρμην τῶν παθῶν, ἀπαθείας ἔρωτι κατέσβεσας, Θεοφόρε Στέφανε, καὶ ταῖς θεωρίαις καὶ ταῖς πράξεσι, κατελάμπρυνας πάσαν, τὴν τῆς ψυχῆς κατάστασιν.

Νοὶ καθαρῶ, ταῖς Γραφαῖς ὠμίλησας τοῦ Πνεύματος, Θεορρήμον Στέφανε, καὶ τῆς θεωρίας καὶ τῆς πράξεως, συνελέξω τὸν πλούτον, Θεόφρον Πάτερ Ὁσιε.

Σοφίας βυθόν, ἐρευνήσας Στέφανε κατέλαβες, εὐρεῖν ὅσον χρήσιμον· καὶ τὸν μαργαρίτην τὸν πολῦτιμον, διὰ πόνων ἐκτήσῃ, παμμακάρε τὸν τῆς γνώσεως. Θεοτοκίον.

Ἰδοῦ ἐν γαστρὶ, Θεοτόκε πάναγνε Χριστὸν τὸν Θεόν, ὑπὲρ λόγον ἔσχηκας, ὡς περ Ἡσαΐας προηγόρευσεν· ὑπὲρ φύσιν δὲ τοῦτον, Θεογεννητορ τέτοκας.

Τῶν Μαρτύρων. Ἐδὴ 5. Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Τεῖνεσθαι, ἀνηλεῶς προσταττει ὁ τύραννος, καὶ τοῖς τροχοῖς συνδεσμεῖσθαι, πολυτρόπῳ βίᾳ τοὺς Μάρτυρας· ἀλλ' ἠσχύνθη, ἀηττήτους αὐτοὺς Θεασάμενος.

Σάρβιλος, Νεονίλλα Φωκᾶς καὶ Θεόδουλος, Βήλης Ἰέραξ Εὐνίκη, καὶ Νιτᾶς ὁ Θεῖος σὺν Τερεντίῳ, ὡς γενναῖοι, εὐσεβῶς εὐφημίσθωσαν Μάρτυρες.

Λειμῶν, τῆς ὑμῶν εἰσιόντες ἀθλήσεως, ὁσμῆς πληρούμεθα Θείας, τῶν ὑμῶν ἀγῶνων Μακάριοι, τὸ δυσῶδες, τῶν παθῶν ἐκ ψυχῆς ἀπορρίπτοντες. Θεοτοκίον.

Ἡβάτος, προετύπου τὸ μέγα μυστήριον, τῆς ὑπὲρ νοῦν σου λοχείας, τῷ πυρὶ διόλου σπαργανουμένη, καὶ μηδόλως, καιομένη Παρθένε πανύμνητε.

Τοῦ Ὁσίου. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ὁκουμένης φωστήρ φαεινότατος, Πάτερ ἀναδέδειξαι λόγου λαμπρότησι, καταφωτίζων Στέφανε, τοὺς σοὶ πίστει καὶ πόθῳ προστρεχοντας.

Μακαρίως τὸν βίον διήνυσας· μύσας ταῖς αἰσθήσεις γὰρ ἔξω γεγένησαι, τῆς κο-

φάνωσαι πάνσοφε Στέφανε, ταῖς ἀρεταῖς στεφόμενος καὶ παθῶν βασιλεύσας πανάριστε.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ φύσιν Παρθένε ἐκύησας, καὶ διαωνίζεις Παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς Θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Ὁ Εἰρμός.

Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλύμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγγίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἀβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, τοῦ Ὁσίου, Ἦγος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Καταφυτεύσας ἀρετῶν τὸν παραδεισον, καὶ καταρδεύσας ταῖς ῥοαῖς τῶν δακρῶν, ὡς τῆς ζωῆς Πανένδοξε τοῦ ξύλου τυχῶν, σώσον ἰκεσίαις σου, ἐκ φθορᾶς τὴν σὴν ποιμνὴν· ῥῦσαι περιστάσεως τοὺς θερμῶς σε τιμῶντας· σὲ γὰρ προσταττει μέγιστον Σοφὲ, πάντες ἐν πίστει καὶ πόθῳ κεκτῆμεθα. Ὁ Οἶκος.

Ὁς καθαιρέτην τῶν παθῶν, καὶ τύπον ὀρθοῦ βίου, ἀλείπτων τε ἀζύγων, κανόνα Μοναζόντων, καὶ ἀρετῶν ὑπογραμμὸν, πάντες συνελθόντες ἐν τῇ μνήμῃ σου Σοφὲ, οἱ φοιτηταί σου κράζομεν· Δόξα τῷ σὲ ἀξίως δοξάσαντι, τέρασιν ἀλήκτοις, καὶ σημείοις φοβεροῖς, οὐκ ἐν βίῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ μετὰ τέλος· διὸ ἐκδυσσωπεῖν Χριστῷ μὴν ἐλλίπης, τοῖς τιμῶσί σε αἰεὶ καταπεμφθῆναι λύσιν τῶν πολλῶν καὶ χαλεπῶν ἐγκλημάτων· σὲ γὰρ προσταττει μέγιστον, Σοφὲ, πάντες ἐν πίστει καὶ πόθῳ κεκτῆμεθα.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΗ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τερεντίου καὶ Νεονίλλης, καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν, Νιτᾶ, Σαρβίλου, Ἰέρακος, Θεοδούλου, Φωκᾶ, Βήλης, καὶ Εὐνίκης.

Στίχοι.

Σὺν ἑπτὰ τέκνοις ἢ δυαὶς τῶν συζύγων
Τιμὴν τομὴν ἠγειτο τὴν ἐκ τοῦ ξίφους.

Δειρὴν ὀγδοάτη γε Τερεντίος εἰκάδι κάρθη.

Ὅσοι οἱ Ἄγιοι, ἐν ἐνὶ οἴκῳ διάγοντες, καὶ τῷ Θεῷ αἰεὶ ἐν κρυπτῷ λατρεύοντες, διεβλήθησαν, καὶ παρεστῆσαν τῷ δικαστηρίῳ. Καὶ ἐπειδὴ τὸν μὲν Χριστὸν ὠμολόγησαν, τὰ δὲ εἰδῶλα ἐκωμῶδουν, κρεμασθέντες ἔξεντο· εἶτα ὅξει δριμυτάτῳ ταῖς πληγαῖς κατερράντιζοντο, καὶ πυρκαϊᾶς κάτωθεν φλογιζομένης, προσπύχοντο σιωπηλῶς, ἀλλήλους ἰπαλείφοντες. Οὐ περιῖθεν οὖν ὁ Θεὸς τῶν δέσπειν αὐτῶν· Ἄγγελοι γὰρ ἀοράτως τοὺς Ἄγιους τῶν

δεσμῶν ἠλευθέρουν, καὶ τὴν Σεραφεῖαν παρῆχον· τοὺς δὲ ἀσεβεῖς ἐκπληξίς καὶ φόβος κατεῖχε, καὶ ἡ φυλακὴ τοῦ Ἁγίου εἶχε. Τῇ δὲ ἑξῆς, ῥοπαλοὶς τύπτονται· εἶτα ἐν τροχῷ δεθέντες, ἀπηνῶς ἐμαστιζοῦντο· καὶ ἐν μηδενὶ μηδὲν δεινὸν πεπονηότες, βράβια τοῖς Σηραῖ παραδίδονται. Οὕτως οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, ἀβλαβεῖς ἐκ πάντων διατηρηθέντες, λίσθησιν ἐκ πίσεως παμφλαζουσὶν ἐμβάλλονται, καὶ ὁ βρασμὸς τῆς πίσεως εἰς ὕδωρ μετεβλήθη. Ἰδόντες οὖν οἱ δυσσεβεῖς, ὅτι αἱ κολασεῖς τοῖς Ἁγίοις ἀντ' οὐδενὸς ἐλογίσθησαν, ἕψαι τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἔτεμεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Μνήμη τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Στεφάνου τοῦ Σαββαΐτου, τοῦ καὶ Ἐπισκόπου γενομένου.

Στίχ. Ἐπώνυμος Στέφανος οὐ φορεῖ στέφους,
Ὁ πρακτικὴ χεὶρ ἀρετῆς πλέκειν.

Οὗτος ὁ Ὁσίος, περὶ τὰ τέλη τοῦ ὀγδόου αἰῶνος ἀκμάσας, ἠγωνίσαστο κατὰ τῶν αἰρέσεων· καὶ ποιητὴς ἐγένετο ἁμαρτικῶν Τροπαρίων, ὡς τοῦτο ἀναφέρει ὁ Γραπτὸς Θεοφάνης ἐν τῷ εἰς τὸν Ὁσίον τοῦτου μελουρηθέντι παρ' αὐτοῦ Κανόνι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Τερεντίου, Ἀφρικανοῦ, Μαξίμου, Πομπηίου, καὶ ἑτέρων τριακοντα ἕξ.

Στίχ. Τέμνουσι Τερέντιον, ὃς βλύσας γάλα,
Ἐδειξε καινὸν καὶ τετμημένον τέρας.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ἠθλήσαν ἐπὶ Δεκίου Βασιλέως, καὶ Φουρτουάτου Ἡγεμόνος ἐν Ἀφρικῇ γεννηθέντες καὶ ἀγωνισάμενοι. Τύπτονται οὖν νεύροις ὤμοις, εἶτα βάρδοις· καὶ πυρωθεῖσιν ἐβελίσκοις τὰ νῶτα καινοῦνται· καὶ ἐπιχειρομένου ἄξους σὺν ἄλμῃ, τριχίνοις ὑφάσμασιν ἀνατρέθονται· καὶ δεσμῷ μετὰ τὴν ἐρώτησιν βάλλονται· καὶ γυμνοὶ σύρονται ἐπάνω πυρός. Εἶτα ξέονται, καὶ εἰς βόθρον ἀπορρίπτονται, ὅφρων καὶ σκορπίων μεστόν· καὶ ἀβλαβεῖς διαμείναντες, ἕψαι ἐτελειώθησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φιρμιλιανοῦ Ἐπισκόπου Καισαρείας, καὶ Μελχιώνος σοφιστοῦ, Πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας, οἱ τινες καθείλον Παῦλον τὸν Σαμωσατέα.

Στίχ. Εἰρηνικῶς θνήσκουσιν εἰρήνης τέκνα,
Φιρμιλιανὸς καὶ σὺν αὐτῷ Μελχιών.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Μνήμη τῆς Ἁγίας Φεβρωνίας, θυγατρὸς Ἡρακλείου Βασιλέως· καὶ τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κυριακοῦ, τοῦ φανερώσαντος τὸν τίμιον Σταυρὸν ἐπὶ τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου καὶ Ἐλένης, τῆς αὐτοῦ μητρὸς.

Στίχ. Μίξας ἐλαίῳ, Κυριακὴ παμμακάρι,
Σὸν αἷμα σεπτὸν, μίγμα καινὸν εἰργάσω.

Οὗτος, μετὰ τὸ φανερώσαι τὸν τίμιον Σταυρὸν, καὶ πιστεῦσαι, καὶ βαπτισθῆναι, γέγονεν Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων μετὰ Μακάριον, καὶ παρέτεινεν ἡ ζωὴ αὐτοῦ μέχρι τῆς βασιλείας Ἰουλιανοῦ τοῦ παραδάτου· ἔς κατὰ τῶν Περσῶν ἐκοσρατεύσας, ἀπῆλθε καὶ εἰς Ἱερουσαλὴμ· καὶ μαθὼν περὶ τοῦ Ἁγίου, καὶ κρατήσας αὐτόν, εἰσαυτῷ παρέστη· καὶ ἀναγκάσας εἶσαι τοῖς εἰδώλοις, ἠλέγχθη παρ' αὐτοῦ. Ὄθεν καὶ ἐκίλευσε κοπῆσαι τὴν δεξιάν αὐτοῦ χεῖρα, εἰπὼν· Ὅτι ἐπιστολὰς πολλὰς γράψας μετὰ τῆς χε-

ρὸς ταύτης, πολλοὺς ἀπέστρεψας ἀπὸ τῶν θεῶν. Εἶτα ἐξέχευε μύλυθρον ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα ἔθηκαν αὐτόν ἐπὶ κραββάτου πεφυρακτωμένου, κατὰ πρόσωπον. Ἐλθοῦσα δὲ πρὸς αὐτόν ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ αὐτὴ ἐκρατήθη, καὶ κρεμασθῆναι ταύτην προστάτει ἐκ τῶν τριχῶν· καὶ ξεομένη, τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο. Εἶτα ἐμβλήθεισ καὶ αὐτὸς εἰς λίσθητα, ἐπλήγη μετὰ ξίφους, καὶ ἐτελειώθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου Κυριακοῦ Ἄννα, λαμπάσι φλεχθεῖσα καὶ ξεσθεῖσα, ἐτελειώθη.

Στίχ. Φλεχθεῖσα σάρκα Μάρτυς Ἄννα λαμπάσι,
Ἀειφανὴς ὑπῆρξε λαμπάει Κυρίου.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Μαρτύρων. Ὡδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Εν τῇ καμίνῳ, τῶν αἰκισμῶν οἱ θεῖοι Μάρτυρες, δρόσον οὐρανόθεν εἶρον ὑπομονῆς, εὐχαρίστως ἀναμελποντες· Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ερηρισμένον, τὸ τῆς ψυχῆς ἔχοντες φρόνημα, πέτρα τῆς ἀτρέπτου πίστεως τῷ Χριστοῦ, τῶν ἀθέων τὰ φρυάγματα, σεισμόν οἱ Μάρτυρες, δι' εὐχῆς ἐτελοῦντες κατέβαλον.

Αναρτηθέντες, καὶ τὰς πλευρὰς εὐτόνως ξεόμενοι, ὄξει δριμυτάτῳ τε καὶ πυρκαϊᾷ, συμφλεγόμενοι Μακάριοι, πᾶσαν ἐφλέξατε, τὴν ὑλώδη ἀπάτην, ὑμνοῦντες τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ο περιβάλλον, τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις Πανάχραντε, ἄλλον οὐρανὸν σε ἔδειξεν ἐπὶ γῆς, καὶ ἐκ σοῦ περιεβάλετο, ὄλον τὸν ἀνδρῶπον, καὶ θεοῖ με δι' οἶκτον ἀμέτρητον.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Μυρίζουσιν Ὁσίε τῶν σῶν δογμάτων, οἱ λόγοι τῇ χάριτι, τοῦ Πνεύματος λαμπόμενοι· Θεότητα μίαν γὰρ, σέβων προσώποις τρισί, Λόγου τε τὴν σάρκωσιν ὑμῶν, εὐωδιαῖς ἡμᾶς πανόλβιε.

Οβίος τῷ λόγῳ σου συνδραμῶν Πάτερ, διπλοῦν σοι τὸν στέφανον, παμμακάρι προξένησε· σοφίας γὰρ ὄργανον, Πάτερ πανέντιμε, γέγονας τῷ Κτίστη σου βῶν· Εὐλογημένος καὶ ὑπερένδοξος.

Ο λόγος σου ἄλατι διηρτυμένος, ὁ βίος σου χάριτι Παμμακάρι λαμπρυνόμενος, ἐφάνη Θεσπέσιε· διὸ τὰς ἀνω μονὰς, ὤκησας γηθόμενος Χριστῷ, σὺν παρρησίᾳ νῦν παριστάμενος.

Θεοτοκίον.

Ιθύνασα Πάναγνε τὸν ἐμὸν βίον, πρὸς τὸν σὸν πανευδίων λιμένα καθοδήγησον, Θεόν

των Μαρτύρων. ἕξον 5. Λείρας ἐπιπέτασας.
Πυρὸς κατετόλμησαν φωτὶ, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος καταλαμπόμενοι, λεβήτων βράσματα ἔδειξαν, ἀνεέργητα τὴν ἔνθεον, ἀναψυχὴν ἐξ οὐρανοῦ οἱ Θεοὶ Μάρτυρες, δεδεγμένοι οὓς ἐπαξίως πιστοὶ ἀνυμνήσωμεν.

Αγγέλων ἐπέφανε πληθὺς, ἐν τῷ σταδίῳ παιδρῶς παραθάρρύνουσα, ὑμᾶς πανεύφημοι Μάρτυρες, καὶ τῶν πόνων ὑπεξαίρουσα· μεθ' ὧν τῶν Παιδῶν τὴν ὁδὴν ἀνεκραυγαζετε· Ἐυλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Εγρήγορον ἔχων πρὸς Θεόν, τὸ ὄμμα Σάρβιλε τὸ τῆς καρδίας σου, βλεφάρων ἔφερες κέντησιν, διελέγγων τὸν δικάζοντα, τῆς ἀθείας τῆ νυκτὶ περιπρατούμενον· ὅθεν πάντες, σὲ ὡς ἡμέρας υἱὸν μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Πατρὸς εὐδοκίᾳ τὸν Υἱόν, ἐν μήτρᾳ εἴληφας ἐπισκιάσαντος, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος Ἄχραντε, καὶ τεκοῦσα ὡς πρὶν πάναγνος, διαμεμένηκας· πρὸς ὃν ἀπαύσως πρέσβευε, λυτρωθῆναι, πάντα τὸν κόσμον φθορᾶς καὶ κολάσεως.

Τοῦ Ὁσίου. Κάμιμος ποτέ.

Στέφος εὐπρεπὲς, Χριστὸς ὁ ζωοδότης, τῇ κορυφῇ σου ἐπιτέθεικε, φερώνυμε Στέφανε· καὶ γὰρ πράξεις διέπρεψας, καὶ θεωρίαις ἔφανα κρᾶζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ολὴν ὑπερβάς τὴν αἴσθησιν παμμακάρι, νοῖ τῷ πρώτῳ προσωμίλησας, ψυχῆς καθαρότητι πολιτείας τε σεμνότητι στεφανηφόρε Στέφανε, κρᾶζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Μάρτυρας Χριστοῦ, Θεόφρον ἀνυμνήσας, καὶ τῶν Ἁγίων τὰ συστήματα, σὺν τούτοις ἐσκήνωσας, εὐφροσύνης ἐμφορῆμενος, καὶ θείας ἀπολαύσεως, κρᾶζων· Ὑπερυψοῦτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νοῦς ὁ ἀπαθὴς ἐν μήτρᾳ σου ἐνοῦται, τῷ ἀνθρωπίνῳ νοῖ Πάναγνε, σαρκὸς τε παχύτητι· ὑπὸ χρόνον δὲ ἐγένετο, αἰώνων ὁ ὑπέρτερος· ὅθεν σε Θεοτόκον, πίστει καὶ πόθῳ δοξαζόμεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Κ**άμιμος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς
• ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ Θεῷ προστάγ-

των Μαρτύρων. ἕξον 5. Λείρας ἐπιπέτασας.
Παράδεισος ὠφθητε μέσον, ζωῆς τὸ ξύλον κερκτημένοι, κρήνητε προχέουσα κρουνοῦς, τῶν ἱαμάτων καὶ ποταμὸς ἀληθοῦς, πεπληρωμένοι Ἅγιοι, θείων ναμάτων τῶν τῷ Πνεύματος.

Πύργοι τῆς Χριστῆ Ἐκκλησίας, καὶ γαληνότηταοι λιμένες, τῶν ἐν τῷ πελάγει τῶν δεινῶν, χειμαζομένων Μάρτυρες ὠφθητε, καὶ τῆς εἰρήνης τρόφιμοι, καὶ τῶν Ἀγγέλων ὁμοδαίτοι.

Τῶν ἀμαραντίνων στεφάνων, ἐπιτυχόντες Ἄθλοφόροι, καὶ τοῦ Παραδείσου τὸ πλάτος, χοροβατοῦντες πάσης στενώσεως, καὶ πειρασμῶν λυτρώσασθε, τοὺς ἐπὶ γῆς ὑμᾶς γεραίροντας.

Θεοτοκίον.

Ητῶν οὐρανῶν πλατυτέρα, καὶ Χερουβὶμ αἰγιωτέρα, πάσης τε τῆς κτίσεως ὁμοῦ, τιμιωτέρα, Θεὸν ὃν ἔτεκες, ὑπὲρ ὑμῶν ἰκέτευε, Παρθενομήτορ τῶν τιμώντων σε.

Τοῦ Ὁσίου. Ἀναρχοῦ Γεννήτορος.

Υπέρτιμε Στέφανε, νῦν καθαρῶς ἠδόμενος, καὶ τρυφῆς ἀπολαύων τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν, ἔνθα τῶν Ἁγίων οἱ δῆμοι, περὶ Θεόν, χορεύουσι μάκαρ, τοὺς σοὶ καταφεύγοντας, μεσιτείων πρὸς σὲ ἔλκυσον.

Μετέστης γηθόμενος, πρὸς ἐφετῶν ἀκρότατον, πρὸς τὸ μόνον τῷ ὄντι σαφῶς μακάριον, πρὸς τὸ πανυπέρτατον κάλλος, πρὸς τὴν ζωὴν, τὴν ὄντως ἀγήρω, πρὸς φῶς τὸ ἀνέσπερον Θεοφόρε Πάτερ Στέφανε.

Ως ἥλιος ἔλαμψας, ἐν Μοναστῶν συστήμασιν, ἀπαλῶν ἐξ ὀνύχων καθιερούμενος, καὶ ὡσπερ ἀκτῖνας ἐκπέμπων, τὰς ἀρετὰς, τῆς σῆς πολιτείας, γλυκύτατε Στέφανε, Θεοφόρε Πάτερ Ὁσιε.

Θεοτοκίον.

Νοήσαντες πᾶρρωθεν, προβλεπτικοῖς τοῖς ὀμμασιν, οἱ Προφῆται σε πάντες προανεφώνησαν, ὡς γενησομένην Μητέρα, τοῦ παντηργῆ, καὶ πάντων Δεσπότου· διὸ σε πανύμνητε, Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ὁ Εἰρμός.

• **Α**ναρχοῦ Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν, τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστολικὸν τῶν Μαρτύρων.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Σὺν Τερεντίῳ ἤστραφεν, ἡ σεπτὴ Νεονίλλα, Νιτάς Φωκάς καὶ Σάρβιλος, Βήλης τε καὶ Γέραξ, Θεόδωλος καὶ Εὐνίκη· τοῦ Χριστοῦ γὰρ προθύμως, γενναίως ὑπερήθλησαν, καὶ τυράντους καθείλον, οἱ εὐκλεεῖς, Ἀθλοφόροι Μάρτυρες· οὓς τιμώντες, φαιδρῶς πανηγυρίζομεν, τὴν λαμπρὰν αὐτῶν μνήμην. *Καὶ τοῦ Ὁσίου.*

Στεφανηφόρε Στέφανε, σὺ δεξιόμενος ζέσιν, τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἀπερράγης τοῦ κόσμου, τὸν σὸν σταυρόν ἄρας Πάτερ· συγκραδεῖς τῷ Χριστῷ δέ, δι' ἀκριβοῦς ἀσκήσεως, καὶ ἀγνῆς παρθενίας, τῶν ὑπὲρ νοῦν, χαρισμάτων Ὁσίου ἠξιώθης· ἐξ ὧν πλουτίζεις πάνσοφε, τὴν ὑψηλὸν πᾶσαν. *Θεοτοκίον.*

Τὸν σαρκωθέντα Κύριον, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, Παρθενομῆτορ Ἀχραντε, δυσωποῦσα μὴ παύση, ὑπὲρ ἀχρείων σῶν δούλων, ὅπως εὐρωμεν χάριν, καὶ εὐκαιρον βοήθειαν, ἐν ἡμέρᾳ ἣ κρίνη, γένος βροτῶν, ὡς Θεὸς παρέχων τὰ κατ' ἀξίαν· σὲ γὰρ προστάτιν ἅπαντες, ἔχομεν ἐν ἀνάγκαις.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς συνῆθες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς ΚΘ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Ὁσιομάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Ῥωμαίας· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀβραμίου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους 6· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ πρόσομοια τῶν Ἀγίων.

Πρόσομοια τῆς Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὰς στρεβλώσεις τοῦ σώματος, καὶ μαστῶν τὴν ἀφαίρῃσιν, καὶ χειρῶν ὑπήνεγκας καρτερώτατα, τὴν τε ὀδόντων ἐκρίζωσιν, πλευρῶν τὴν κατάφλεξιν, τῶν ποδῶν τὴν ἐκκοπήν, καὶ τὸν ἀδίκον θάνατον· ὅθεν εἴληφας, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης οὐρανίους, ἐν θαλάμοις κατοικοῦσα, Ἀναστασία πολυάθλη.

Παρθενίας κειμηλίον, κεκλεισμένος Παράδεισος, ἱερὸν ἀνάθημα, θεῖον τέμενος, Νύμφη Χριστοῦ πανακίρατε, καὶ ἐμφυχον ἀγαλμα, ἀσκουσῶν ὑπογραμμὸς, τῶν Μαρτύρων ἀγλαῖσμα, κρίνη βρύουσα, ποταμοὺς ἰαμάτων

ἀνεδείχθης, τοῖς τελοῦσί σου τὴν μνήμην, Ἀναστασία πανεύφημε.

Τῶν Μαρτύρων ἀγλαῖσμα, τῶν Παρθένων ἀπάνθισμα, τῶν Ὁσίων μέγιστον ἐγκαλλώπισμα, Ἀναστασίαν πολυάθλον, τῆς Ῥώμης τὸ καύχημα, καὶ τερπνότατον Θεοῦ, καὶ ἀμώμητον σφάγιον, τὴν ἀκράδαντον, εὐσεβείας κρηπίδα, δεῦτε πάντες, ἀνυμνήσωμεν προθύμως, περιφανῶς ἐναθλήσασαν.

Πρόσομοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ θεόφρον Ἀβράμιε, τοῦ Ἀβραάμ μητῆς, χρηματίσας ἐν Πνεύματι, μεταγάσης γέγονας, τῆς πατρίδος μακάριε· σαρκὸς ὀρέξεις ἀπαρνησάμενος, καὶ ἐν οἰκίσκῳ σμικρῷ τὸ σῶμά σου, κλείσας μακάριε, τὸν νοῦν ἀνεπτέρωσας, πρὸς οὐρανόν, ἐνθα τὸ πολίτευμα, σαφῶς ἐκέκτησο.

Ὁσίου Πατρὸς Ἀβράμιε, ἀβραμιαίαν ψυχὴν, φερωνύμως κτησάμενος, πειρασμοὺς ὑπήνεγκας, θεῖα πίστει ῥωννύμενος, καὶ δι' ἀγάπης Θεῷ ἐνούμενος, ἐπαγγελίας τὴν γῆν κεκλήρωσαι, ὠραϊζόμενος, ἀρετῶν λαμπρότησιν· ὅθεν τὴν σὴν, μνήμην εὐφραϊνόμενοι, πανηγυρίζομεν.

Ὁσίου Πατρὸς Ἀβράμιε, τὴν ταῖς ἀπάταις δεινῶς, ὑπαχθεῖσαν τοῦ ὄφεως, καὶ κατολισθῆσασαν, ἀπωλείας πρὸς βάραθρον, δι' ἐπινοίας θεῖας ἀνείλκυσας, καὶ σωζομένην Θεῷ παρέστησας· ἥς τὴν μετάνοιαν, πάντες κατεπλάγησαν, οἱ εὐσεβῶς, Κύριον δοξαζόντες, τὸν ὑπεράγαθον. *Δόξα καὶ νῦν, Θεοτοκίον.*

Πῶς σου τὴν χάριν ὑμνήσοιμι, καὶ τὴν πολλὴν πρὸς ἐμὲ, τὸν ἀνάξιον δούλόν σου, καθ' ἐκάστην πρόνοιαν, ἣν σαφῶς ἐπιδείκνυσαι; πῶς δέ σου φράσω τὴν ἀγαθότητα, καὶ τὴν ποικίλην ὄντως κυβέρνησιν; σὺ οὖν καὶ ἔτι νῦν, εἰς αἶψον πρόσθηθι, παντὸς κακοῦ, ζῶντα καὶ θανόντα με, ἐκλυτρουμένη Σεμνή.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου καινοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ θεωροῦσά σε, ἐν μέσῳ δύο ληστῶν κρημάμενον, ὃν ἀνωδίως φρικτῶς ἐκύησεν. Ἐκλαιε κράζουσα· Οἴμοι τέκνον φίλτατον! πῶς σε δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, σταυρῷ προσήλωσεν;

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτικία.

Τῆς Μάρτυρος Ἡ Ἀμνάς σου Ἰησοῦς.

Καὶ τοῦ Ὁσίου Ἐν σοὶ Πάτερ.

Μετα την συνήθη Σαββάτου, αναγινοσκόνηται ο Κανώνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Τοὺς ἀνδρικούς σου, Μάρτυς, εὐφημῶ πόνους.
Ἰωσήφ.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ δ΄. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ταύτην τὴν φωτοφόρον, μνήμην σε γεραίροντι Θεόνυμφε, φωτισμόν μοι παράσχου, τῆς ψυχῆς μου τὸ σκότος διώκοντα.

Ὁλην ἀπὸ σπαργάνων, σεαυτὴν ἀνέθηκας τῷ Κτίστη σου, καὶ πυρὶ ἐγκρατείας, τὰ τοῦ σώματος πάθη κατέφλεξας.

Ἦχος πρὸς μαρτυρίου, Μάρτυς ἀνηνέχθης ἀφειδήσασα, τῆς σαρκὸς καὶ θαλάμων, νοητῶν ὡς παρθένης ἠξίωσαι. Θεοτοκίον.

Σέ τὴν οὐρανομήκη, κλίμακα ἐν ἧ Θεὸς ἐπεστήρικτο, τοὺς βροτοὺς οὐρανίους, ἐργαζόμενος Κόρη γεραίρομεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Τὸν σὸν γεραίρω παμφαῖ βίον μάκαρ. Ἰωσήφ.
ᾠδὴ α΄. Ἦχος ὁ αὐτός. Ὑγραὶν διδοεύσας.

Ταῖς Δεαῖς λαμπόμενος ἀστραπαῖς, τοὺς τὴν φωτοφόρον, ἐκτελοῦντάς σου ἑορτὴν, παθῶν ἀμαυρότητος παμμάκαρ, ταῖς προσευχαῖς σου Ἀβράμιε λύτρωσαι.

Ὁ Δεῖος ἀνάψας σου τὴν ψυχὴν, Ἀβράμιε πόθος, ἐναπέσβεσε τῆς σαρκὸς, τοὺς ἔρωτας Πάτερ καὶ αὐλως, ἐπὶ τῆς γῆς σε βιῶναι ἐποίησεν.

Νεκρώσας τὰ μέλη τὰ ἐπὶ γῆς, νηστεία, καὶ πέναι, κακῆχίαις Πάτερ σοφὲ, ζωῆς ἠξιώθης τῆς ἀμείνω, ἐν οὐρανοῖς Θεοφόρε Ἀβράμιε.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς ἐξ αἱμάτων σου ἱερῶν, Θεοῦ Πατρὸς Λόγος, ἐσαρκώθη ὑπερφυῶς, παρθένε Μαρία· ὃν δυσώπει, τὰ τῆς σαρκὸς μου νεκρῶσαι φρονήματα.

Τῆς Ἀγίας. ᾠδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἰστασο πρὸ βήματος, τυραννικοῦ Χριστὸν ἐνδοξε, τὸν Ποιητὴν, πάντων καὶ Δεσπότην, Θεὸν Λόγον κηρύττουσα.

Κάλλος τὸ ἐγκάρδιον, τῇ ὁρατῇ μορφῇ Ἐνδοξε, διαδοθὲν, σὲ ὠραιότατην, ταῖς ὁρῶσιν ὑπέφαινε.

Ὁλβον ἀναφαίρετον, τῶν ἰαμάτων σοι δίδωσι, Κόρη Χριστὸς, οὗ Ἀναστασία, τὴν πτωχείαν ἠγάπησας.

πυρὶ συμφλέξον. Μητηρ Θεοῦ, ὀροσὸν μοι τὴν Δεῖαν, τῆς ἀρέσεως φερουσα.

Τοῦ Ὁσίου. Οὐρανιας ἀψίδος.

Ὁλοτρόπως ποθήσας, τῶν ορεκτῶν ἔσχατον, κόσμου καὶ σαρκὸς Θεοφόρε, ἔξω γεγένησαι· ὅθεν ἀπέιληφας, τὴν ὑπερκόσμιον δόξαν, καὶ Δεῖαν ἀπόλαυσιν, Πάτερ Ἀβράμιε.

Ναὸς ζῶν ἀνεδειχθης, τῆ παντουργῆ Πνεύματος, Πάτερ ἐν οἰκίσκῳ τὸ σῶμα, συγκλείσας Ὅσιε· ὅθεν ἀπήστραψας, τῶν ἀρετῶν λαμπηδόνας, ἱερῶς κοσμοῦμενος, Πάτερ Ἀβράμιε.

Γεωργία τῶν πόνων, τῶν ἀρετῶν ὠριμον, Ὅσιε ἐξήνησας στάχυν, Πάτερ Ἀβράμιε· ᾧ διατρέφονται, μιμητικῶς οἱ τὴν Δεῖαν, καὶ σепτήν σου κοιμήσιν πανηγυρίζοντες.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σοὶ Παναγία, ὁ τοῦ παντὸς αἴτιος, δι' ὑπερβολὴν εὐσπλαγγνίας, Δέλων ἐσκηνώσε, καὶ καθηγίασε, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, παραβάσει πρότερον ἐξολισθήσασαν.

Ὁ Εἰρμός.

Ὁ ὐρανιας ἀψίδος, ὀροφηγῆ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Κάθισμα τῆς Ἀγίας.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐκ βρέφους τῷ Θεῷ, ἀνετέθης ὅσια, νεκρώσασα σαρκὸς, ἐγκρατεία τὰ πάθη· εἰς ὕψος δ' ἀνέδραμες, μαρτυρίου περιδοξον, ἐναθλήσασα, Ἀναστασία νομίμως, καὶ τὸν δράκοντα, καταβαλοῦσα εἰς χάος, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα, Τοῦ Ὁσίου.

Τὸν παλαι Ἀβραάμ, ἐκμιμούμενος Πάτερ, ἐμάκρυνας σαυτὸν, συγγενῶν κατὰ σάρκα, πειθόμενος Ἀβράμιε, τῷ καλοῦντι Θεῷ ἡμῶν· ὅθεν ἠσκησας, καὶ τὴν ψυχὴν λαμπροτέραν, ἐναπέδειξας, τῶν τοῦ ἡλίου ἀκτίνων, Θεόφρον πανόλβιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν βάτον ἦν Μωσῆς, ἀκατάφλεκτον εἶδε, τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ, τὴν ἁγίαν νεφέλην, σκηνὴν τὴν ἀμόλυτον, τὴν Θεόδεκτον τράπεζαν, τὸ παλάτιον, τοῦ ὑψηλοῦ Βασιλέως, τὴν ὀλόφωτον, καὶ ἀδιόδευτον πύλην, Παρθένον ὑμνοῦμέν σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Γ μῶ σου τὸν σταυρὸν, προσκυνῶ καὶ τὰ πάθη, δοξάζω καὶ τὴν σὴν, ἀγαθότητα Τέκνον· ἐκὼν γὰρ καθυπέμεινας, ἐπονείδιστον θάνατον. Τί τὸ ξένον σου, καὶ φρικωδέστατον Σῶτερ, τῆς ἀφράστου σου, οἰκονομίας τὸ βάθος; ἢ Μήτηρ ἐβόα σοι.

Τῆς Ἁγίας. ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκισα Κύριε.

Σ ἐζυγὸν ἐλαφρότατον, Μάρτυς τὴν βαστάσασαν ἐκ νεότητος, σιδηροῦν κλοιὸν βαστάζειν σε, οἱ παρανομοῦντες κατεδίκασαν.

Σ ταλαγμοὶ τῶν αἱμάτων σου, τῆς πολυθείας ἔσβησαν ἄνθρακας· ὁ πυρσὸς δὲ τῶν θανάτων σου, τῶν παθῶν τὴν ὕλην ἀπετέφρωσεν.

Ο ὑκ ἐγύμνωσε χάριτος, σῶμά σου γυμνώσας ὁ πονηρότατος, ὕφαντόν δὲ μᾶλλον ἄνωθεν, ἀρράγῃ χιτῶνα προεξένει σοι.

Γ πὲρ γῆν αἰρομένης σου, πῦρ ἐπὶ τὰ στέρνα Μάρτυς ἐφήπτετο, ὑπεξάπτου σου τὸν ἔρωτα, τὸν πρὸς τὸν Δεσπότην καλλιπάρθενε.

Θεοτοκίον.

Μ ετὰ τόκον διέμεινας, ἀφθορος Παρθένε ὡς πρὸ γεννήσεως· νέον βρέφος γὰρ ἐκύησας, τὸν πρὸ τῶν αἰώνων γνωρίζομενον.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτὸς Εἰρμός.

Ρ εἶθροις Πάτερ δακρῦν σου, ψυχικὰς κηλίδας ἀποनिψάμενος, θεῖον γέγονας τοῦ Πνεύματος, καὶ σεπτὸν παμμακάρε καταγώγιον.

Α γρυπνίαν παννύχιον, προσευχὴν αἰένανον, ἀπροσπάθειαν, καὶ ἀγάπην ἀνυπόκριτον, καὶ τελείαν πίστιν Πάτερ ἤσκησας.

Γ ατρεῦειν νοσήματα, καὶ ἀποδιώκειν Ὅσιε πνεύματα, χάριν εἴληφας Ἀβραάμιε, ὡς Θεοῦ θειάπων ἀληθέστατος.

Θεοτοκίον.

Ρ ἄθυμια κρατούμενον, καὶ τῇ ἀμαρτίᾳ μεβυθίζομενον, τῇ πρεσβείᾳ σου διάσωσον, Θεοτόκε Μητηρ ἀειπάρθενε.

Τῆς Ἁγίας. ᾠδὴ ε'. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Α νάλωτος πυρὶ τῷ ἐνύλῳ ἐδείχθης Μάρτυς· πῦρ γὰρ σε ἐγκάρδιον, θείας ἀγάπης ἐδρόσιζεν.

Ρ ἀπίσματοι τὸ πρόσωπον Μάρτυς ὠραιώθεισα, ἐχθρῶν ἀπερρύπωσας, δυσειδεστάτων τὰ πρόσωπα.

Τ αθεῖσα ἐπὶ ξύλῳ θεόφρον Ἀναστασία, πόθῳ τοῦ νυμφίου σε, τὸ θεῖον πάθος εἰκόνιζες.

Θεοτοκίον.

Γ μνοῦμέν σε πανύμνητε Δέσποινα Θεοτόκε, Θεὸν ὑπερύμνητον, σαρκὶ ἀσπύρως κηύσασαν.

Τοῦ Ὁσίου. Ἴνα τι με ἀπώσω.

Ο ἑσ κατάκαρπον κλήμι, β. τρυφὰς ἐξήθησας Πάτερ Ἀβραάμιε, ἀρετῶν ἐθῶν, κατανύξεως οἶνον πηγάζοντας, τῶν παθῶν τὴν μέθην, ἐκ τῶν ψυχῶν ἀποσοβοῦντα, καὶ καρδίας πιστῶν κατευφραίνοντα.

Πειρασμοὺς σοι ποιηλοῦς, ὅφρις ὁ παμπόνηρος Πάτερ ἐξήγειρεν· ἀλλ' αὐτὸς τῷ ὀπλῳ, τοῦ Σταυροῦ θεοφόρε ἐνέκρωσας, καὶ τῆς νίκης στέφος, παρὰ Θεοῦ δικαίῳ ψήφῳ, ἐκομίσω θεόφρον Ἀβραάμιε.

Α γιώτατος οἶκος, Πάτερ Θεοῦ Πνεύματος πίστει γενόμενος, εδομήσω οἶκον, ἱερόν, καὶ πανίερον σύστημα, ἀνιέρου πλάνης, μεταβαλὼν ταῖς νουθεσίαις, τῷ τῶν ὄλων Θεῷ καθεύρωσας.

Θεοτοκίον.

Μ ητροπάρθενε Κόρη, Θεῷ φωτιζόμενοι Πνεύματι πάντα γενε, ἱεροὶ Προφῆται, ἱεραῖς ἐν φωναῖς σε προηγείλαν· ἐξ ἧς Θεὸς Λόγος, ὑπὲρ αἰτίαν τε καὶ λόγον, ἐσαρκώθη δι' οἶκτον ἀμέτρητον.

Τῆς Ἁγίας. ᾠδὴ ε'. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Σ τρεβλούμενον τὸ σῶμα αἰκισμοῖς ἐδήλου τὸ ὄρθιον, σῆς προαιρέσεως, πρὸς Θεὸν Ἀναστασία πανεύφημε.

Ε κρέμασο μετέωρος πληγὰς, Μάρτυς ὑποφέρουσα, ἀπληγον σώζουσα, τῆς ψυχῆς τὸ εὐγενές ἀξιάγαστε.

Γ πνήνεγκας μαζῶν τὴν ἐκκοπήν, πιστοὺς διατρέφουσα, γάλακτι Ἐνδοξε, τῆς μιμήσεως τῆς σῆς ἐμφανέστατα.

Θεοτοκίον.

Φ ιλάνθρωπον κηύσασα Θεὸν, φιλάγαθε Δέσποινα, αὐτὸν ἱκέτευε, τῆς γενένης τοῦ πυρὸς λυτρωθῆναι με.

Τοῦ Ὁσίου. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Φ ωστῆρά σε οἱ ἐν σκότει τῆς πλάνης, ἀπλανῶς καθοδηγοῦντα εὐρόντες, πρὸς τὰς ὁδοὺς, τῆς ζωῆς θεοφόρε, τῆς ἀγνωσίας τὸ σκότος ἀπέλιπον, γενόμενοι φωτοειδεῖς, διὰ πίστεως θείας Ἀβραάμιε.

Α γρυπνως ἐξευμενίσας τὸ Θεῖον, ἐπιπέμψαι φωτισμὸν σωτηρίας, τοῖς ἐν νυκτὶ, τῆς εἰδωλομανίας, κατασχεθεῖσι θεόφρον Ἀβραάμιε, ἀνέδειξας πάντας υἱούς, καὶ φωτὸς καὶ ἡμέρας ἐν χάριτι.

Η σύχως σου τὴν ζωὴν ἐκτελέσας, τὰς ἐν βίῳ τρικυμίας παμμακάρε, τῇ πρὸς Θεὸν, πεποιθήσει παρῆλθες, καὶ γαληνοὺς πρὸς λιμένας κατήνησας, Ἀβραάμιε τῆς οὐρανῶν, βασιλείας καὶ θείας λαμπρότητος.

Β αρουμένοι νυσταγμῶ ραθυμίας, διανοαστη-
σον τῇ σῇ μεσιτεία, Μήτηρ Θεοῦ, καὶ μὴ
δῶνῃς ὑπνώσαι, τῆς ἀμαρτίας Παρθένε εἰς θά-
νατον· προστάτιν γὰρ καὶ ὁδηγόν, τῆς ἐμῆς σε-
ζωῆς ἐπιγράφομαι.

Ὁ Ἐρμῶς.

• Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῶ
• ἀπαγγεῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν
• ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ
• προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθο-
• ρᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον τῆς Ὁσιομάρτυρος.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Π αρθενίας νάμασι, καθηγησιμένη ὄσια, μαρ-
τυρίῃ αἵμασιν, Ἀναστασία πλυθεῖσα, παρέ-
χεις τοῖς ἐν ἀνάγκαις τῶν νοσημάτων, ἴασιν καὶ
σωτηρίαν τοῖς προσιοῦσιν, ἐκ καρδίας· ἰσχὺν
γὰρ νέμει, Χριστὸς ὁ βρύων, χάριν ἀένναον.

Τοῦ Ὁσίου, ὁμοιον.

Ε ν σαρκί ὡς Ἄγγελος, ἐπὶ τῆς γῆς ἀνεφά-
νης, καὶ ἀσκήσας γέγονας, πεφυτευμένον
ὡς ξύλον, ὕδατι τῆς ἐγκρατείας καλῶν αὐξήσας,
ρεύμασι τῶν σῶν δακρύων ῥύπον ἐκπλύνας·
διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης, δοχεῖον Θεοῦ, Ἀβράμει
Πνεύματος.

Ὁ Οἶκος.

Τ ᾶ φθαρτὰ παριδῶν, τὴν ἀφθαρσίαν εἴλη-
φας· τὰς τερπνάς ἡδονὰς τοῦ σώματος
ἐμίσησας σοφῆ ἀπὸ βρέφους, ποθήσας ἀγνείαν·
ὄθεν θαλάμου καὶ κόσμου ἀπέδρασας, συζύγου
τε εὐκλειαν, καὶ τῶν γονέων ἐξέκλινας, μόνου
Θεοῦ σοφῆ τὸν ἔρωτα ἐπιποθήσας, καὶ ἀγαπή-
σας ἐξ ὅλης Πάτερ τῆς ψυχῆς, καὶ διανοίας
ἀληθῶς· διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης δοχεῖον Θεοῦ,
Ἀβράμει, Πνεύματος.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΘ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ὁ-
σιομάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Ῥωμαίας.

Στίχοι.

Κάρας τομὴν ἤνεγκε ῥώμη καρδίας

Βλάστημα Ῥώμης, Μάρτυς Ἀναστασία.

Τλῆ δὲ Ἀναστασίῃ ἐνάτῃ ξίφος εἰκάδι ὄξυ.

Α ὕτη ὑπῆρχεν ἐπὶ Δεκίου καὶ Οὐαλλεριανοῦ τῶν Βασι-
λέων, καὶ Πρέβου ἡγεμόνος, Ῥωμαία τῷ γένει, νέαν
ἀγούσα τὴν ἡλικίαν, καὶ ἐν τινι Μοναστηρίῳ διατρίβουσα.
Αὕτη, παρρησία τὸν Χριστὸν ὁμολογήσασα, ραπίζεται τὸ
πρόσωπον· καὶ ἐπ' ἀνθρώπων πυρὸς ἀπλωθεῖσα, ῥάβδοις
μαστιγίζεται· καὶ ἐπὶ ξύλου κρεμασθεῖσα, μαγκάνοις τισὶ
πιέζεται, καὶ ὀγκένοις ὀξέσι καταπίρεται· καὶ κρεμασθεῖ-
σα, καθ' ὅλου τοῦ σώματος ξίεται, καὶ τοὺς μαστοὺς ἐκ-

κοῦσας ἀφαιρῆσθαι, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρῆσθαι,
τοὺς ὀδόντας ἐκρίζουσαι, καὶ τελευταίου τὴν κεφαλὴν ἀπε-
τέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡ-
μῶν Ἀβραμίου, καὶ Μαρίας τῆς ἀνεψίας αὐτοῦ.

Στίχ. Σιρκὸς νεκρῶσας Ἀβράμει πᾶν μέλος,
Θανῶν συνοικεῖς τοῖς ἀσάρκοις Ἀγγέλοις.

Ἀφείσα σαρκὸς τοὺς ἐραστὰς Μαρία,
Ψυχῶν ἐραστὴ μυστικῶς περιπλέκη.

Ο ὗτος ἐγένετο παῖς χριστιανῶν γονέων· γυναῖκα δὲ γῆ-
μας ἀδουλήτως, διὰ τὸν πρὸς Κύριον πάθος καταλι-
πὼν πάντα καὶ ἀναχωρήσας, ἑαυτὸν καθείρξεν ἐν τινι οἰ-
κίῳ, πᾶσαν σκληραγωγίαν μετερχόμενος· καὶ μετὰ χρό-
νους δέκα χειροτονεῖται Πρεσβύτερος.

Τελευτήσαντος δὲ τοῦ κατὰ σάρκα ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ
παιδίον θῆλυ καταλείψαντος ὡσεὶ χρόνων ἐννέα, τοῦτο ἀ-
νελάβετο, καὶ πλησίον τοῦ κελλίου αὐτοῦ, ἕτερον κελλίου
ποιήσας, ἔθετο. Ἐν δὲ τῷ εἰκοστῷ χρόνῳ τῆς ἡλικίας
αὐτῆς, ἐπεὶ συνέβη αὐτὴν περιπεσεῖν πτωματι, καὶ ἐν παν-
δοχείῳ μετὰ τῶν ἐταιριζομένων γενέσθαι γυναικῶν, στρα-
τιώτου σχῆμα ὁ Ἅγιος ὑποδύς, καὶ ἐπιβάς ἵππῳ, τοῦ πτώ-
ματος αὐτὴν ἐξήρπασε, καὶ πρὸς τὸν ἴδιον ἀποκατέστησε
τόπον. Ἦτις τὸσαῦτην μετάνοιαν ἐπεδείξατο, ὡς μετ' ὀλί-
γου χρόνον μεγάλα θαύματα ἐκτελεῖν. Ἀνεπαύσατο δὲ ὁ
μακάριος Ἀβράμιος κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑννάτην τοῦ Ὀ-
κτωβρίου μηνός, καὶ αὕτη ὡσαύτως μετ' ὀλίγον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος
Κυρίλλου.

Στίχ. Ὑπόσχεσιν μέλλοντος ἕσαν μοι στέφους,
Κυρίλλος οἶδα τὴν ἀπειλήν τοῦ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Σάββας ὁ Στρατηλά-
της ἐνθεν κἀκείθεν κεντηθεῖς, τελειοῦται.

Στίχ. Σάββας κατ' ἄμφω κλήσεως μέρη Σάββας.
Ὅθεν κατ' ἄμφω νύττεται λόγχαις μέρη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡ-
μῶν Ἀννῆς, τῆς μετονομασθείσης Εὐφημιανός.

Α ὕτη ἡ ὄσια Μήτηρ ἡμῶν Ἄννα γεννᾶται ἐν Βυζαν-
τίῳ παρὰ εὐλαβοῦς τινοῦ Διακόνου τοῦ ναοῦ τῶν Βλα-
χερῶν τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου. Ἀπορ-
φανισθεῖσαν δὲ τῶν γεννητόρων, ἔσπευδεν ἡ μάμμη ἀνδρὶ
εὐλαβεστάτῳ συζεῦσαι αὐτὴν, ὃ καὶ πεποίηκε. Καὶ ἔλθων
ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ὁ πρὸς πατρός Θεὸς αὐτῆς, ἀνὴρ ἀσκη-
τικώτατος καὶ διορατικώτατος, ὃς καὶ ὑπὸ τοῦ Εἰκονο-
μάχου Λέοντος τὴν γλῶτταν ἐκκοπέει, ἐλάλει καὶ μετὰ τὸ
ἐκκοπῆναι ταύτην τρανῶς καὶ ἀνεμποδίτως· ὡς εἶδε ταύ-
την ἀνδρὶ συζευθεῖσαν, « Ἴνα τί τὴν πρὸς Θεοῦς ἀγῶ-
νας καὶ πόρους ἀφορῶσαν, ἔφη, ἀνδρὶ συνεζεύξασθε »· καὶ
ἐπευξάμενος αὐτῇ, ἀνεχώρησε.

Χρόνων δὲ τινῶν παρεβρύχητόν, καὶ τοῦ δυσσεβοῦς ἐ-
κείνου Βασιλέως εἰς Ἄδου ταμεῖα καταχθέντος, Εἰρήνην
καὶ Κωνσταντῖνος οἱ ὀρθόδοξοι καὶ πιστότατοι Βασιλεῖς,
τὸν Ἅγιον ἐκείνον ἀνδρα μεταστειλόμενοι, καὶ, οἷα πά-
σοι, ἀναδιδαχθέντες, παρὰ τοῦ πρὸ αὐτῶν βασιλεύσαντος,
τὴν εὐλογίαν ἐκ τούτου ἐλάμβανον, καὶ τὰς εὐχὰς ἐκαμί-
ζοντο. Οὗτος δὲ πάλιν τὰ συντείνοντα πρὸς εὐαριστήσιν
Θεοῦ ὑποθεῖς, τὴν πρὸς τὰ ἴδια ἐβάδιζε. Τότε πάλιν ἰ-
δὼν τὴν μακαρίαν ταύτην, « Ἀνδρίζου καὶ ἰσχυε τέκνον,

μισητός εκ Δείας συνάμειως κακείθεν ἀπανάστας, πρὸς τὰ ἴδια ὄχητο. Ἐκείσε τοίνυν κατασχεθεὶς ὡς κατάδικος, ἐγκληματι φέου, τῷ ξυλῷ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ὡς ἐν ἀγγόνῃ ὑποπειθεύσης, τῷ ἐγγωρίως οὕτω λεγομένῳ Φούρῃ, τὴν ἐλεύθερον καὶ μιανὰν ἀπέρρηξε ψυχὴν.

Ἡ δὲ Ἁγία, ὡς ἐκ τούτου διαφεμισθείσα, καὶ τὰ σκάνδαλα φεύγουσα, δύο καὶ μόνους ἔχουσα Μοναχοὺς μεθ' ἑαυτῆς, ἀνέδραμε πρὸς τὰ μέρη τοῦ στενοῦ· καὶ εὐρούσα Ἐκκλησίαν, ὕδωρ καὶ κηπίον ἔχουσαν, κατώκησεν ἐν αὐτῇ μετὰ τῶν δύο Μοναχῶν, τοῦ τε Εὐσταθίου καὶ τοῦ Νεοφίτου. Κακείθεν πάλιν ἀπάρασα, μετὰ παραδρομὴν χρόνων τιῶν, προσκληθεῖσα ἐν τῷ Βυζαντιῷ παρατινῶν Μοναχῶν ἐπὶ τὰ μέρη τοῦ δέματός, ἐκείσε τὸ λειπόμενον αὐτῆς τῆς ζωῆς ἔτος διαβίθασσα Δεαρύτως, ἰάσεις τε καὶ θαύματα οὐκ ὀλίγα τοῖς προσιοῦσι χαρισαιμένη, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Μελιτινῆς.

Αὕτη ἡ Ἁγία Μάρτυς, διαβληθεῖσα ὡς Χριστιανὴ, καὶ παραστάσα τῷ Ἀρχοντι, πρῶτον μὲν τύπτεται τὰς ὀφεις, καὶ γυμνοῦται ἅπαν τὸ σῶμα· καὶ ὡς Ἐρίμβος ἵσταται ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἀνακρινόμενη μέσον τοῦ δικαστηρίου· ἀλλὰ καὶ οὕτως ἦν μυκτηρίζουσα τόν τε Ἀρχοντα, καὶ πάντα τὰ σεβάσματα αὐτοῦ. Εἶτα πολλὰς βασάνοις ἐκδεθείσα, καὶ διατηρηθεῖσα ἀβλαβῆς, τελευταῖον ξίφει κατετρώθη, καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο.

Ταῖς αὐτῶν Ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῆς Ἁγίας. Ὡδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ηχος φωνῆς ἑορταζόντων, ἐνθα πέφυκε χορεύεις Ἀθληφόρε, σὺν παρθένων χοροῖς, τῷ Κτίστῃ μελωδοῦσα· Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μέλη συνθλώμενα ὀρώσα, καὶ ὀνύχων σπαραγμὸν προσκαρτεροῦσα, ἀννηέχτης Χριστῷ, θυσία μελωδοῦσα· Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ωφθης ὡς ἄμπελος Δεόφρον, χεῖρας πόδας τε ὡς κλάδους τεμνομένη, καὶ ἡμῖν νοσητῶς, τὸν οἶνον γεωργοῦσα, καρδίᾳς τὸν εὐφραίνοντα, καὶ παθῶν ὠθοῦντα μέθην.

Πῦρ αἰσθητὸν οὐκ ἐπτοήθης, Νεανίας τρεῖς τοὺς παλαι μμουμένη· Δείαν δρόσον καὶ γὰρ, ἐδέξω μελωδοῦσα· Εὐλογητός εἰ Κύριε ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ολον τὸν ἄνθρωπον φορέσας, ὁ ὑπέρθεος ὀλίχα τῆς ἀμαρτίας, ἐκ γαστρός σε Ἀγνή, προήλθε σαρκόφορος· ὃν ἐκδυσώπει πίστει σε, τοὺς μιμῶντας διασῶσαι.

Τοῦ Ὁσίου. Ὁ αὐτός.

Ινα τῆς ἀνω βασιλείας, ἐπιτύχῃς καὶ τῆς δόξης τῆς ἀρρήτου, πατουμένης Σοφεί, καὶ φθειρομένης δόξης, ὡς νουνεχῆς καὶ φρόνιμος, κατεφρόνησας ἐμφρόνως.

Οτέ οὐ λυκὸς οὐ πανούργος, τὴν ἀμνάδα σου ἐσπάραξε δολίως, τότε τούτου Σοφεί, τὰς μύλας διαθλάσας, ταύτην ποιμὴν ὡς ἄριστος, πρὸς ζῶν ἐπανηγάγου.

Νόμοις ὑπέικων τοῦ Δεσπότου, τὸ πλανώμενον ἐζήτησας καὶ εὔρες, καὶ τοῖς ὤμοις τοῖς σοῖς, ἀράμενος Παμμακάρε, οἷα ποιμὴν εἰσηγάγες, μετανοίας ἐν τῇ μάνδρᾳ.

Θεοτοκίον.

Μὴ τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, ἀπεγένησας ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, ὑποστάσει μιᾷ, ὀρώμενον Παρθένη· ὡ μελωδοῦμεν Πάναγνε, ἀσιγήτως εἰς αἰῶνας.

Τῆς Ἁγίας. Ὡδὴ η'. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Νεανικῶς ἠρίστευσας, Ἀθληφόρε πανεύφημε, καὶ κατὰ τῆς πλάνης, ἀνεστήσω τρόπαια, χειρῶν στερουμένη γὰρ, καὶ τῶν ποδῶν ὑπέφερε, καὶ τομῆς μαστῶν, καὶ ἐκρίζωσεν Μάρτυς, ἠνέσχου τῶν ὀδόντων, ἐν χαρᾷ μελωδοῦσα· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ολοαμπής ὡς ἥλιος, παρθενίας λαμπρότησι, καὶ τῆς μαρτυρίας, καλλοναῖς ἐξήσραψας, καὶ κόσμον ἐφώτισας, ταῖς φωτοβολοῖς λάμπησι, σὺ Ἀναστασία, τῆς πολλῆς καρτερίας, προθύμως ἐκβοῶσα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υλομανῆσαν πάθει, τὴν ψυχὴν μου Θεόνυμφε, καὶ ἀμαυρουμένην, προσβολαῖς τοῦ ὄφους, ταῖς σοῖς παρακλήσεσιν, ἐκ τῶν δεινῶν καθάρισον· καὶ φωτισικῆ, ἐπισκιάσει σου Μάρτυς, καταύγασον βωῶντα· Ἱερεῖς ἀνιμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σέ τὴν Ἀγνὴν καὶ ἄμωμον, ἡ Παρθένο ποθήσασα, ἄμωμον καὶ σῶμα, καὶ ψυχὴν ἐτήρησε, παθῶν ὑπεκαύματα, ὑπομονῇ τεφρώσασα, πειρὰν τε πολλῶν, ὑπενεγκῆσα βασάνων, καὶ νῦν ἐπουρανοῖς, ἐν θαλάμοις χορεύει, σὺν σοῖ εὐφραϊνομένη, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ὁσίου. Νικηταὶ τυράννου.

Απώλειας βόθρω, τὴν ἄγνην συνώθησε περιστερὰν σου, ὁ κακοῦργος ὄφει· ἀλλ' αὐτὴν ἀνήγαγες Πάτερ πανσόφως, Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Καὶ ἐν βίῳ Πάτερ, περιὼν Ἀβράμει καὶ μετὰ τέλος, ἰατρός νοσοῦντων, ἀνεδείχθης Πνεύματος χάριτι Δεία, Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ακακία Πάτερ, ἐν δικαιοσύνῃ τε καὶ σωφροσύνῃ, πίστει διαλάμπας, τοῖς Ἀγγέ-

λοισ Ὅσινε συνηριθμήθης· Εὐλογεῖτε μέλπων, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ρεῖθρου ζῶντος ὠφθης, πανάγιον σιγήνωμα ἐξ οὗ πιώντες, οἱ θανατωθέντες, τὴν ζωὴν κληρούμεθα ἀναβοῶντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Ν**ικηταὶ τυράννου, καὶ φλογός, τῆς χάρι-
• τός σου γεγονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου,
• σφόδρα ἀντεχόμενοι, Παῖδες ἐβῶν· Εὐλογεῖ-
• τε πάντα, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τῆς Ἁγίας. Ὡδὴ δ'. Ἐξέστη ἐπὶ τοῦτο.

Κρίω ἀνηρτήθης, Λόγου Θεοῦ, εἰκονίζουσα πάθος σωτήριον, καὶ ἐκκοπὴν, ἠνεγκας χειρῶν σου καὶ τῶν ποδῶν, ὀδόντων, τὴν ἐκρίζωσιν, γλώσσης τὴν ἀφαίρεσιν καὶ μαστῶν, ἀγνή Ἀναστασία, Μοναζουσῶν τὸ κλέος, καὶ τῶν Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα.

Ως νύμφη ὠραίσθης καλλοποιῶ ἀρμοσθεῖσα νυμφίῳ παθήμασι, καλλοποιοῖς, ἔνδον τε θαλάμων φωτειδῶν, ὡς ἐκλεκτὴ ἐσηήωσας, φέρουσα λαμπάδα παρθενηκὴν· καὶ νῦν συμβασιλεύεις, τῷ ζῶντι εἰς αἰῶνα, Ἀναστασία διαλάμπουσα.

Σταλάζουσιν οἱ πόνοι σου γλυκασμόν, ἔμαρτίας πικρίαν ἐξαίροντες· ἡ δὲ σορός, βρούει ἰαμάτων τοὺς ποταμούς, καὶ κατακλύζει πάντοτε, πάθη καὶ νοσήματα χαλεπὰ, εἰς δόξαν τοῦ Σωτῆρος, σεμνὴ Ἀναστασία, τοῦ ἐπαξίως σε δοξάσαντος.

Ηρίστευσαν γυναῖκες τῷ σῷ Σταυρῷ, κρατυνθεῖσαι Χριστὲ παντοδύναμε, καὶ τοῦ ἐχθροῦ, κάραν πολυμήχανον ἀνδρικῶς, Λόγε Θεοῦ συνέθλασαν, καὶ τοῦ Παραδείσου χαρμονικῶς, τὴν οἴκησιν λαχῆσαι, θεώσεως μετέσχον, ἐπιτηδείως ἀνυμνοῦσαί σε.

Θεοτοκίον.

Φορέσαντά σε σάρκα ἐκ γυναικός, ὡς ἐπέγνω ἡ Μάρτυς σου Κύριε, παρθενηκαῖς, κατηγλαῖσμένη μαρμαρυγαῖς, καὶ Μαρτυρίου αἵματι, περιηθισμένη σοι τῷ Χριστῷ, ὀπίσω τῆς Μητρὸς σου, ἐνδόξως προσνήχθη, ὡς βασιλεύοντι τῆς κτίσεως.

Τοῦ Ὁσίου. Κυρίως Θεοτόκον.

Ιδεῖν κατηξιώθης, Πάτερ θεοφόρε, τὰ δι' ἐλπίδος σοι πάλαι ποθούμενα, ἃ ὀφθαλμὸς οὐ κατεῖδε, καὶ οὐς οὐκ ἤκουσεν.

Ωραῖος ἀπεφάνθης, θεαῖς ἀγλαῖαις, τῶν ἀρετῶν διαλάμπων Ἀβράμει, καὶ τῷ τῶν ὄλων Δεσπότη, χαίρων παρίστασαι.

Συνήφθης ταῖς χορεῖαις, πάντων τῶν Ὁσίων, καὶ σὺν αὐτοῖς τῆς θεώσεως Ὅσινε, ἐπιτυχῶν ἱκετεύεις, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ημέραν εὐφροσύνης, ἄγει χαρμοσύνης, τῆς ἱεράς σου ὦ Πάτερ κοιμήσεως, ἡ Ἐκκλησία, τιμῶσα τὴν πολιτείαν σου.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Παρθένε, τὴν κεκακωμένην, τῇ ἀμαρτίᾳ ψυχὴν μου ἀγαθονοῦν, καὶ ἀγαθῶν αἰωνίων, μέτοχον ποίησον.

Ὁ Εἰρμός.

• **Κ**υρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ δια-
• σου σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν ἀ-
• σωμαίοις χορεῖαις, σὲ μεγαλύνοντες.

Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ὁσιομάρτυρος.

Ὁ οὐρανὸν ταῖς ἀστροῖς.

Μοναζουσῶν τὸ κλέος, καὶ ὠραιότης Μαρτύρων, Ἀναστασία σὺ ὠφθης, ἐν παρθενίᾳ ἀσκηῆσα, καὶ καρτερῶς ἐναθλήσα, ὑπὲρ Χριστοῦ τῆς ἀγάπης.

Τοῦ Ὁσίου. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ως ἐλυτρώσω Ὅσινε, τῷ Θεῷ καὶ Σωτῆρι, ἐκ πλάνης κακοδαίμονος, σύστημα δυσσεβούντων, Ἀβράμει θεοφόρε, καὶ τὴν πάλαι πεσοῦσαν, εἰς ἀπώλειαν βάραθρον· καὶ ἡμᾶς ταῖς εὐχαῖς σου, ρῦσαι πολλῶν, πειρασμῶν καὶ θλίψεων καὶ κινδύνων, τοὺς πόθῳ ἐκτελοῦντάς σου, τὴν σεβάσιμον μνήμην.

Θεοτοκίον.

Θεοφανὴς Παραδείσος, ὠφθης ἔχουσα μέσον, ξύλον ζωῆς τὸν Κύριον, ἀχραντε Θεοτόκε, ἐξ ἧ φαγόντες ἕκ ἔτι, ἀποθνήσκομεν ὅλως, ἀλλὰ ζωὴν ἀμείνονα, διὰ σοῦ ζῶμεν πάντες, τὸ τῷ Σταυροῦ, ὄπλον περιφέροντες καὶ νικῶντες, τὸν ἀποστάτην τύραννον, σὲ ὑμνοῦντες Παρθένε.

Εἰς τὸν Στιχόν, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηδες, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ Α'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ζηνοβίου, καὶ Ζηνοβίας τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μόρτυσιν.

Μαρτυρίου ἐν αἵματι, τὴν στολὴν σου Ζηνοβίε, ἐπιγράψασα ἐνδόξε ἀπετέλεσας, ἱερωτέραν ἐν χάριτι· μεθ' ἧς εἰσελήλυθας, ὡς σοφὸς Ἀρχιερεὺς, τῶν Ἁγίων εἰς Ἄγια, θύμα

Σ νουσά σοι, Ζηνοβία πάνσοφε ἢ ὀμαίμων σου· τὰ τῶν λεβήτων γὰρ βράσματα, ἀνδρείως ὑπήνεγκε, τοῦ πυρὸς τὴν ἀπειλήν, καὶ τὸν βίαιον θάνατον· ὅθεν ἔτυχε, μετὰ σοῦ τῶν σεφάνων τῶν τῆς νίκης, καὶ τῆς ἀνω βασιλείας, Ἱερομύστα Ζηνοβία.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Ἰωάννου Μοναχοῦ· οἱ δὲ τοῦ Στουδίτου.

Α'σματικὴν χορείαν κροτήσωμεν σήμερον, ὧ φιλομάρτυρες, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν πανευσεβῶν Ἀθλητῶν, Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας· οὗτοι γὰρ τῆς Τριάδος γεγόνασιν ὑπέρμαχοι· καὶ ἐν σταδίῳ ἀνδρείως, τὸν ἀόρατον ἐχθρὸν, ἐν τῷ σεπτῷ αὐτῶν αἵματι ἀπέπνιξαν, καὶ τὸν τῆς νίκης στέφανον ἐνδόξως ἐκομίσαντο· διὰ πρὸς αὐτοὺς ἀναβοήσωμεν· Ζεῦγος ἅγιον Κυρίῳ, εὐλογημένη δυὰς καὶ πεφωτισμένη, τὸν Σωτῆρα πρέσθευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Α'ντίληψις καὶ σκέπη μου, ὑπάρχεις Παναμώμητε, Θεοτόκε· σὲ γὰρ ἔχω βοηθόν, ἐν θλίψεσι καὶ νόσοις, καὶ ταῖς στενοχωρίαις, καὶ σὲ δοξάζω τὴν ἀμώμητον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ε'ν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὀρώσα ἢ πανάμωμος Θεοτόκος, κρεμασμένη μητρικῶς, ὠδύρετο βοῶσα· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγονται οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχης, καὶ τῶν Ἁγίων ὁ παρών.

Ποίημα Ἰωσήφ.

Ὡδή α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσμα ἀναπέμφωμεν.

Θρόνῳ παριστάμενος Θεοῦ, ὡς ἱερεὺς εὐπρόσδεκτος, καὶ μάρτυς ἄριστος, Ζηνοβία τρισμάκαρ, τὴς πόθῳ τιμῶνταί σου, μνήμην τὴν φωτοφόρον, τῶν τοῦ βίου λύτρωσαι σκανδαλῶν.

Α'γλή φωτιζόμενος Σοφέ, τῆς τρισηλίου λαμπροφωσ, σκότος διέλυσας, Ἑλλήνων δυσφη-

ρείθρου, τὴν ποιμήνην σου Δέσποινα, φύλαττε ἐν παντοίων, πολεμίων ἀπολιωρήτως.

Ὡδή γ'. Τὸν φόβον σου Κύριε.

Τῷ μύρῳ τῆς χρίσεως τοῦ Πνεύματος, κεχρισμένος Ζηνοβία, ἱεράτευσας ὡς Ἄγγελος, Μαρτύρων ἐπὶ τέλει, κοσμηθεὶς στεφάνῳ.

Ψυχῶν ἐπιμέλειαν δεξάμενος, γεωργία Θείου Πνεύματος, καρποφόρος ταύτας ἔδειξας· διὰ τῆς τοῦ Κυρίου, χαρᾶς ἠξιώθης.

Ο'μαίμων σοι σύμφρων ἀναδέδεικται, Ζηνοβία ὦ Ζηνοβία· συναθλεῖν γὰρ σοι προήρηται, καὶ σοὶ συναπολαύειν, τῆς ἐνθέου δόξης.

Θεοτοκίον.

Τριάδος τὸν ἕνα ἀπεκύησας, τὸ ἀνθρώπινον φορέσαντα, Παναγία Μητροπάργε· ὄν αἴτησαι σωθῆναι, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας.

Ὁ Εἰρμός.

Τὸν φόβον σου Κύριε ἐμφύτευσον, ἐν ταῖς καρδίαις τῶν δούλων σου, καὶ γενοῦ ἡμῖν στερέωμα, τοῖς σὲ ἐν ἀληθείᾳ ἐπικαλουμένοις.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Τὴν σοφὴν ξυνωρίδα τῶν Ἀθλητῶν, εὐφημήσωμεν πίστει μαρτυρικῶς, Ζηνοβίον ἅπαντες, τὸν ἀήττητον Μάρτυρα, Ζηνοβίαν ὡσαύτως, τὸ ζεῦγος τὸ τίμιον, ὡς κρατῆρας θεῖα, προχέοντας ναίματα, ὅθεν ἀενάως, καθ' ἐκάστην ἀντλοῦμεν, πιστῶς τὰ ἰάματα, εὐσεβῶς ἀνακράζοντες· Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορταζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Α'σθενεῖα βαρεῖα περιπεσῶν, καὶ δεινῶς ἐν τοῖς πόνοις κατακαμφθεὶς, οὐ φέρω τὸν καύσωνα, τῆς δεινῆς ῥαθυμίας μου· ἀλλ' ὁ εἰδὼς ἐκάστου, Σωτῆρ τὴν ἀσθένειαν, καὶ ὡς Πατὴρ παιδεύων, τοὺς γνώμη σοὶ πταίσαντας, σὺ με ἀνάστησον· δυνατὸς γὰρ ὑπάρχεις, ἰᾶσθαι νοσήματα, καὶ ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἵνα πάντοτε κράζω σοὶ· Μεγάλα σου τὰ ἔργα

Σωτήρ, φοβερά τε ὄντως τὰ θαυμάσια· καὶ γὰρ πισούς λυτροῦσαι, λιταῖς τῆς τεκούσης σε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Εν τῷ ξύλῳ ὀρώσα τῷ σταυρικῷ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ τὸν Λυτρωτὴν, ἐθρήνει δακρύουσα, καὶ πικρῶς ἀπεφθέγγετο· καὶ συνοχῆ καρδίας, ταῖς κόμας ἐσπάρατε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόα· Υἱέ μου καὶ Κύριε, πῶς σε τῶν Ἑβραίων, ἀνομώτατος δῆμος, ἀδίκως προσπήγνυσι, τῷ Σταυρῷ ἀναμάρτητε; πῶς καὶ θέλων ὑφίστασαι, ὄξος καὶ τὴν τρῆσιν πλευρᾶς, χολήν τε, οἴμοι! καὶ ἤλου μακρόθυμε; ἀλλὰ δόξα σε Σῶτερ, τοῖς θείοις παθήμασι.

Ἡ δὲ δ'. Ἐπέβης ἐφ' ἵππους.

Υπόθεν ἐφάνης, ἄθλοισι σεπτοῖς ὠραιότατος, καὶ ἐδέξω στεφάνους τῆς νίκης σοφῆ, καὶ αἰωνίου ἔτυχες ἀγαλλιᾶσεως· διό σε εὐφημοῦμεν, Μάρτυς ἱεράρχα Ζηνοβίε.

Τὸν ξύλῳ ταθέντα, ἐθελουσίως μιμούμενος, ἀνηρτήθης ἐξέσθης Ζηνοβίε, καὶ τῆς φθορᾶς μακάριε καὶ τῆς νεκρώσεως, ἀπεδύθης τὸ πάχος, ἀφθαρτον στολὴν ἐνδυσάμενος.

Εὐχῆ σου ἐδραία, τὰ τῶν δαιμόνων ἰδρύματα, κατεβλήθη· ναοὶ δὲ ἐρράγησαν, ἀρραγεστάτη πίστει σου ἀφανιζόμενοι, ὡς Ζηνοβίε μάκαρ ἱερομαρτύρων τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Τῷ ξένῳ σε τόκῳ, τοὺς ἐκ Θεοῦ ξενιτεύσαντας, ἐν αὐτῷ ὠκείωσας Πανύμνητε· μεγαλοφώνως ὄθεν σε πίστει δοξάζομεν, καὶ κραυγάζομεν· Χαῖρε, πάντων γηγενῶν τὸ διάσωσμα.

Ἡ δὲ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Η τοῦ θῆλεος φύσις, Πνεύματι νενεύρωται· Θεῖω καὶ ἥσχυνε, τὸν τὴν Εὐάν παλαί τὴν προμήτορα ἐξαπατήσαντα, καὶ τῆς θείας δόξης, ἐν οὐρανοῖς κατηξιώθη, Ζηνοβία τοῖς ἄθλοισι ἐκλάμπουσα.

Ομβροτόκος νεφέλη, γέγονεν ἡ γλῶσσά σου ὡς ὑετίζουσα, εὐσεβείας ὄμβρους, καὶ πιστῶν ταῖς καρδίαις ἀρδεύουσα, καὶ πρὸς εὐκαρπίαν, ταῖς διανοίαις ὀδηγοῦσα, ἐναρέτων Ζηνοβίε πράξεων.

Παρθενίας ἀκτίσι, τῆς φιληδονίας τὸ σκότος ἐμείωσας, καὶ φωτὶ τῶν ἄθλων, ἀθείας τὴν νύκτα ἠφάνισας, Ζηνοβία Μάρτυς, τοῦ Ἰησοῦ ὠραία νύμφη, καταγώγιον θεῖον τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Αμαρτίας βαρεία, πάντοτε περίκειμαι φορτία ἄχραντε, καὶ βοῶ σοι· Τοῦτων, με-

σιτεῖα τῇ σῆ με ἐλάφρυνον· σὺ γὰρ εἶ προστατίς, ἀμαρτωλῶν δεδοξασμένη, Λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα κηύσασα.

Ἡ δὲ ε'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Η δέησις τῆς ἐνθέου ψυχῆς σου, προσεδέχθη ὡς θυμίαμα Πάτερ· εἰς γὰρ ὁσμὴν, εὐωδίας παμμακάρι, τῶν παθημάτων Ζηνοβίε ἐσπεύσας, τοῦ λάμπαντος ἐκ γυναικός, καὶ τὴν σύμπασαν κτίσιν φωτίσαντος.

Τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως Μάρτυς, καθηγιάσας τὴν γῆν· τὸ δὲ πνεῦμα, ἐν οὐρανοῖς, ἀνελθὸν πρωτοτόκων, τὴν Ἐκκλησίαν ἐνθέως ἐφαίδρυνε, Ζηνοβίε Ἱεραρχῶν, καὶ Μαρτύρων περίθλεπτον καύχημα.

Εσένωσας τὴν ἀσέβειαν Μάκαρ, πλατυσμῷ τῆς ἀληθοῦς εὐσεβείας, καὶ ταῖς ὁδοῖς, ταῖς εἰς ταύτην φερούσας, τοῖς πλανωμένοις λαοῖς καθυπέδειξας· καὶ ἔσωσας τοὺς χαλεπῶς, θαλαττεύοντας πλάνης τοῖς ὕδασι.

Θεοτοκίον.

Οραίωσον τὴν ψυχὴν μου Παρθένε, ἀμορφία τῶν παθῶν κρατουμένην· καὶ λογισμοῖς, ἀληθοῦς μετανοίας, τὴν ταπεινὴν μου καρδίαν ὀχύρωσον· καὶ σῶσόν με τὸν ἐπὶ σοί, ἀδιστακτως Ἀγνή καταφεύγοντα.

Ὁ Εἰρμός.

• **Τ**ὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ
• ἀπαγγελῶ με ταῖς θλίψεσι· ὅτι κακῶν, ἡ
• ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ
• προσήγγισε· καὶ δεόμενός εἰμι ὡς Ἰωάνης· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχαίς.

Τοὺς ἀληθείας Μάρτυρας, καὶ εὐσεβείας κήρυκας, τῶν ἀδελφῶν τὴν δυάδα τιμήσωμεν, ἐν θεοπνεύστοις ἄσμασι, τὸν Ζηνοβίον ἅμα τῇ σεπτῇ Ζηνοβίᾳ ὁμοῦ βιώσαντας, καὶ διὰ μαρτυρίου τευξαμένους στέφος ἀφθαρτον.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν γενναῖον καὶ μέγαν Ζηνοβίον ἐν ἄσματων ὠδαῖς εὐφημήσωμεν, καὶ σὺν αὐτῷ τὴν παρθένον καὶ ἄσπιλον Ζηνοβίαν· ὑπάρχει γὰρ σύναθλος. Οὗτοι καθεῖλον ἐχθροῦ φρυαγματα, τὴν δὲ πίστιν Χριστοῦ κατετραίνωσαν· διὸ περιφανῶς ἐκομίσαντο οὐρανόθεν ἀξίως παρὰ Θεοῦ, στέφος ἀφθαρτον.

Συναξάριον.

Τῇ Δ'. τῆ αὐτῆς μηνός, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας τῶν ἀυταδελφῶν.

Στιχοί.

Συγκαρτερεῖ σοι Ζηνοβίε, τὸ ξίφος,
Ἡ καρτερόφρων, καὶ γυνή, Ζηνοβία.

Τμήθη Ζηνοβία καὶ ἀδελφεὸς ἐν τριακοστῇ.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ, εὐσεβῶν γεννητέρων τέκνα· καὶ ὁ μὲν Ζηνοβίος συλληφθεὶς, παρίστη τῷ Ἡγεμόνι. Ὡς δὲ ἤρωτάτο, ἐπέδωκεν ἑαυτὴν καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ζηνοβία. Τύπτονται οὖν ἀμφότεροι, καὶ εἰς λίθια πίσης ἐμβάλλονται. Διατηρηθέντες οὖν τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι ἀβλαβεῖς, τὴν διὰ ξίφους δέχονται τελευτήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Μαρκιανοῦ, Ἐπισκόπου Συρακούσης, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου.

Στίχ. Χριστοῦ τὸν εὖνον Μαρκιανὸν οἰκέτην,
Διὰ βρόχου κτείνουσιν οἱ Χριστοκτόνοι.

Οὗτος, χειροτονηθεὶς ὑπὸ Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου, ἀπεστάλη ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Ὡς τοὺς τῶν εἰδώλων ναοὺς εὐχὴ καταφραζόμενος, καὶ πολλοὺς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπαναγαγὼν, καὶ σημείους καὶ τέρασι καταπλήξας, υἱὸς φωτὸς ἀπειργάσατο. Ὅθεν φθόνῳ βαλλόμενοι οἱ Ἰουδαῖοι, μὴ ἐνεγκόντες τὴν παρρησίαν αὐτοῦ, κτείνουσιν αὐτὸν θανάτῳ βιαίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀλεξάνδρου, Κρονίωνος, Ἰουλιανοῦ, Μακαρίου, καὶ ἑτέρων δέκα καὶ τριῶν.

Στίχ. Σὺν Ἀλεξάνδρῳ τῆς τιτάνου τὸ ζέον
Φέρει Κρονίων, υἱὸν οὐ σέβων Κρόνου.

Ἰουλιανὸς καὶ Μακάριος ξίφει,
Ζωὴν ἐφεύρον τὴν μακαριωτάτην.

Οὐ πῦρ ἀναφθὲν, οὐ ξίφος θηχθὲν, Λόγε,
Δίς πέντε καὶ τρεῖς ἄνδρας ἐκ σοῦ χωρίσει.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἤθλησαν ἐπὶ Δεκίου Βασιλέως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Πρῶτος δὲ Ἀλεξάνδρος ἐνεχθεὶς, καὶ μὴ δυνάμενος σῆναι ὀρθὸς διὰ τὸ ποδαλγίαν νοσεῖν, σὺν Κρονίωνι, οἰκίῳ αὐτοῦ ὄντι, καμῆλοις ὀχοῦμενοι, διὰ μέσης διατρέχονται· καὶ μετῴρων μαστιχθέντες, τέλος ἀσέστου ζέοντος κατ' αὐτῶν ἐκχυθέντος, τὰ πνεύματα τῷ Κυρίῳ παρέδωκαν. Ἰουλιανὸς δὲ καὶ Μακάριος, μετὰ πολλὰς τιμωρίας, τὰς κεφαλὰς ἀποτέμνονται. Τῶν δὲ λοιπῶν δεκατριῶν οἱ μὲν ξεσθίντες διαφόρως, οἱ δὲ ξίφειν ὑποβλήσαντες, καὶ τὴν πίστιν αὐτῶν μὴ προδόντες, ἅπαντες τὸν διὰ μαρτυρίου στέφανον ἠνεύχσαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Εὐτροπίας.

Στίχ. Τὴν Εὐτροπίαν οἶα νύμφην λαμπαδεῖ,
Προὔπεμπον οἴκῳ τοῦ νοητοῦ Νυμφίου.

Ἐτη διεβλήθη τῷ Ἡγεμόνι Ἀπελλιανῷ ὡς Χριστιανῇ, καὶ ὡς ἀσχολουμένη ἐν ταῖς φυλακαῖς, καὶ περιποιημένη τοὺς ἐναποκλειστούς Ἅγίους· καὶ ἐν πρώτοις μὲν κρεμασθεῖσα, λαμπάσι κατεφλέγη. Ἐλογίζετο δὲ τὴν φλόγα ὡς ὕδωρ, καὶ διεβεβαίου τοῖς πᾶσι ἄνδρα εἶναι φοβερῶν, καταφύγοντα καὶ ὀροσίζοντα ταύτην, ὃν καὶ οἱ στρατιῶται ἔβλεπον. Εἰθ' οὕτω σφοδρότερος κολασθεῖσα, ἐν αὐταῖς ταῖς βασάνοις παρέδωκε τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Κλεόπα· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωσήφ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως· καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Ἀστερίου, Κλαυδίου, Νέωνος, καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Νεονίλλης.

Στίχ. Κλαύδιος, Ἀστερίος, ἀλλὰ καὶ Νέων,
Ἄθλω ξίφους ὠφθησαν ἀστέρες νεοί.

Ἐπὶ ξύλου ταθεῖσα ἡ Νεονίλλα,
Ξύλου παλαιᾶν ἐξερεύγεται βλαβὴν.

Ἐν ὑπατεία Διοκλητιανῆς τὸ πρῶτον, ἡγεμονεύοντος Λυσίου τῆς Κιλικίας, ἦσαν οἱ Ἅγιοι οὗτοι Χριστιανοί, ἀλλὰ δὴ καὶ αὐτὰδελφοί, ἅμα οἰκούντες, καὶ χρήματα ἔχοντες ἱκανά. Τῆς οὖν μητρὸς αὐτῶν τελευτησάσης, εἶχον μητριά· καὶ μετὰ ταῦτα τελευτήσαντος καὶ τοῦ πατρὸς, σπεύδουσα ἡ μητριά ἀποκερδήσαι τῶν γονέων αὐτῶν τὰ πράγματα, προδίδωκεν αὐτοὺς τῷ Ἡγεμόνι ὡς Χριστιανῆς. Οἱ δὲ νεοί, ἀνακρινόμενοι, εἶπον τῷ Ἡγεμόνι· Ἡμεῖς μὲν ἤδη καταφρονούμεν πάντων, ὧ Ἡγεμῶν, καὶ ἕνεκα τῆς πίστεως ἡμῶν πᾶν ἐπιθὲν ἡμῖν ὑπομενοῦμεν. Ἡ δὲ εἰς τόπον τῆς μητρὸς ἡμῶν ἐκλεγείσα οὐ καλῶς, οὐ τὴν θρησκείαν διεκδικούσα παρίστησεν ἡμᾶς τῷ βήματί σε, ἀλλὰ τὴν πατρίαν ἡμῶν καὶ μητρίαν κληρονομίαν σπεύδουσα ἐναποκερδήσαι, πολλὴν οὖσαν.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἡγεμῶν, τοῦ αὐτοῦ ἐφάνη καὶ οὗτος γενόμενος σκοποῦ, ἰδίῳ τέλει. Καὶ εὐθὺς τὸν Κλαυδίου σύραντες ἐκ τεσσάρων, ῥάβδοις τὸν νῶτον αὐτοῦ κατέξαινον. Εἰθ' οὕτως ἐξ ἄκρων τῶν χειρῶν κρεμασθεῖς, τοὺς πόδας τοῖς ἀνθραξίν ἐνεπυρίζετο, καὶ τὰς πλευρὰς πλήκτροις κατεγαράσσετο· καὶ ὀστράκοις ἀνατριφάντες, κατέφλεξαν ἐν παύροις. Ὁ δὲ Ἅγιος, ὡς διόλου ἀκούων ἦν· Θῦσον τοῖς θεοῖς καὶ ἀπαλλάγηθι, ἀπαξ εἰπὼν, Περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ μου πίστεως καὶ αὐτοῦ τῆς θανάτου καταφρονῶ, ποίει ὁ θεὸς εἰς, ἀπεκρίνατο· καὶ καταγαγόντες αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ξύλου, τῇ φυλακῇ ἐναπέριψαν.

Τὸν δὲ Ἀστερίον παρίστησαν· πρὸς ὃν ὁ Λυσίας φησὶ· Τί σου τὸ ὄνομα; Καὶ ὡς σιωπῶν ἦν, ἔλασθῆναι τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ προσέταξεν, ἀκούειν δὲ τὸν Ἅγιον διὰ τοῦ κήρυκος, Θῦσον τοῖς θεοῖς. Ὁ δὲ κ' Ὁ βούλει, ὧ Ἡγεμῶν, ποίειν, ποίει, ἀντέφησεν, ἐγὼ γὰρ οὐ πώποτε τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν μου ἀρνήσομαι. Τότε κρεμασθεῖς κατέξετο· καὶ ἀνθραξίν ὑποστρωθείσης, οἱ πόδες αὐτοῦ κατεφλέγοντο· εἶτα ῥάβδοις μαστιξάντες, τῇ φυλακῇ παραδίδωσιν, καὶ τὸν Νέωνα παρίστησαν. Ὡς καί, τί τὸ ὄνομα, ἐρωτηθεὶς, ἔφη· Εἰ τὸ ὄνομα βούλει, ὧ Ἡγεμῶν, μαθεῖν, Νέων καλοῦμαι, πλεον δὲ τούτου ἐξ ἐμοῦ μὴ ἐλπίσης· αὐτὰδελφός γάρ εἰν τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμωρηθέντων, διαιρηθῆναι ἀπὸ τούτων οὐ δύναμαι· ἀλλ' ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ μου ὁμολογίας ἤδη πρόκειμαι σοὶ καὶ μὴ μένει ποιεῖν ὁ βούλει. Τότε τείναντες καὶ αὐτὸν, σφοδρῶς ἐτύψαν, ὑποστρώσαντες καὶ τοῖς ποσὶ αὐτοῦ ἀνθρακας· καὶ τύψαντες ἐπὶ πολλὰς ὥρας, τῇ φυλακῇ ἐναπέθεντο.

Τῇ δὲ ἐξῆς προκαθίσαντος τοῦ Λυσίου, παρίστησαν τὸν Ἅγιον Κλαύδιον. Καὶ ὁ Λυσίας· Εἰ σεαυτὸν νοθετήσας καὶ μεταβαλὼν, ἔφη, κρείττονος γέγονας λογισμοῦ, φράσσου ἡμῖν. Καὶ ὁ Ἅγιος· Τολμηρότερός σοι παρίσταμαι ὑπὲρ τὴν χθῆς, ῥωμαλεώτερος καὶ θαρσαλεώτερος ταῖς βασάνοις σου γεγὼς. Καὶ εὐθὺς τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἀσφαλῶς δήσαντες, ἀπῆρθησαν· καὶ ἀρθρέμβολα καὶ χειρολάδους ἐνεγκόντες, τοὺς ἀρμούς τῶν

χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἐξήθρῳσαν· καὶ μετὰ πολ-
 λὰς ὥρας τῆς ἀναρτήσεως, καταγαγόντες αὐτὸν ἡμίθανῃ,
 τῇ φυλακῇ παρέδωκαν.

Καὶ πρὸς τὸν Ἅγιον Ἀστέριον, παραστάντα, ἀπιδῶν
 ὁ Λυσίας, Σὺ τί λέγεις; εἶπ' ἐσκέψω ὕσαι τοῖς θεοῖς,
 καὶ ἀπαλλαγῆναι τοῦ λοιποῦ τῶν βασάνων; Καὶ ὁ Ἅ-
 γιος· Ὁ Θεὸς εἰδὼς ἀληθινόν, καὶ πάσας ἔχων ἐν αὐτῷ
 τὰς ἐλπίδας, οὐ φροντίζει θανάτου, καὶ μύριοις δεινοῖς
 περιπέσοι. Ὁ Λυσίας εἶπε· Κρεμάσαντες αὐτὸν, τὰς
 πλευρὰς αὐτοῦ ξέσατε, καὶ τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν
 ποδῶν ἀφαιρηθῆτω, καὶ ὀδελίσκοις πεπυρωμένοις τοὺς μη-
 ροὺς αὐτοῦ καταπλέξατε. Τούτων οὕτω γενομένων, ὁ Ἅ-
 γιος ὀριμυτάτων αἰσθόμενος τῶν ὀδυνῶν « Ἴδοι ὁ Θεὸς ἂ
 πράττειτε δυσσεβίστατε, ἐξέθῆσθε, καὶ τὴν ἐκ σοῦ ἐκδίκη-
 σιν ἀξίαν ἀποτίσαι ». Καὶ ὁ Ἄρχων, τοῦτον μὲν τῇ φυ-
 λακῇ ἀπορρήφῃναι προσέταξε, τὸν δὲ ἕτερον εἰς ἐξέτασιν
 παραστήναι.

Ὡς οὖν παρίστη ὁ Ἅγιος Νέων, καὶ ὁ αὐτὸς πάλιν ἦν,
 τείναντες καὶ αὐτίς, τοῖς βουνεύροις κατέξαινον· καὶ τὰς
 προτέρας πληγὰς ἐπαναξάναντες, καὶ ἐν τραῦμα τὸ ὄλον
 σῶμα ἀπαρτίσαντες, τῇ φυλακῇ ἐναπέρριψαν.

Τότε καὶ τὴν τῶν Ἁγίων ἀδελφῆν Νεονίλλαν ἀχθῆναι
 ὁ Ἡγεμῶν ἐκίλευσε· καὶ ὡς καὶ ταύτην εὖρε στερεωτέραν
 πέτρας τῇ πρὸς Χριστὸν πίστει, τὸ πρόσωπον αὐτῆς τύ-
 πτωσθαι προστάσσει, τοὺς πόδας τε ἅμα δεθῆναι, καὶ τὰ
 πέλματα τῶν ποδῶν αὐτῆς λῶροις κατακίχθῃναι· καὶ τού-
 των γενομένων, ἐξ ἄκρων χειρῶν δῆσαντες ἀπηώρησαν.
 Εἶτα τὴν κεφαλὴν ξυρίσαντες, καὶ ἐκ τεσσάρων τείναντες,
 λῶροις ὡμοῖς κατέξαινον τὰς σάρκας αὐτῆς. Μετὰ δὲ ταῦ-
 τα ὑπταίαν ἐν τῇ γῇ ἀπλώσαντες ἀνθρακίαν τεθείκασι κατὰ
 τῶν σπλάγγων αὐτῆς ζέουσαν, καὶ τοῦ ζῆν δια ταύτης
 ἀπύλλαξαν. Εἶθ' οὕτω τὸ τίμιον αὐτῆς σῶμα σάκκῳ ἐμ-
 βαλόντες, κατὰ μέσον τῆς θαλάσσης ἠκόντισαν. Τοὺς
 δὲ Ἅγιους Κλαύδιον, Ἀστέριον, καὶ Νέωνα, ἐξω τῆ τείχεος
 κατατομήσαντες οἱ στρατιῶται, βορὰν τοῖς θηρίοις ἔρριψαν,
 καὶ οὕτω ἐτελειώθησαν οἱ Ἅγιοι καὶ καλλίνικοι τοῦ Χρι-
 στοῦ Μάρτυρες, καὶ αὐτάδελφοι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων
 ἐν τῶν Ἑβδομήκοντα, Τερτίου, Μάρκου, Ἰού-
 στου, καὶ Ἀρτεμᾶ.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι εἰσὶν ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα,
 ἐν τῇ πρὸς Θεὸν πίστει πεφωτισμένοι· καὶ ὁ μὲν Τέρ-
 τιος Ἐπίσκοπος γέγονε δευτέρως Ἰκονίου μετὰ Σωσίπατρον,
 καὶ τούτου τὸ ὑστέρημα ἀνεπλήρωσε, καὶ τοὺς παραληφ-
 θέντας πάντας τῷ Ἁγίῳ Βαπτίσματι ἀνεκαίνισε, θαυμα-
 τουργὰς ἐξαίσιος γεγονώς. Ἐγραψί δὲ καὶ τὴν πρὸς Ῥω-
 μαίους Ἐπιστολὴν.

Μάρκος δὲ ὁ τοῦ Βαρνάβα πρὸς ἀδελφοῦ ἀνεψιός, οὗ ὁ
 Ἀπόστολος ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς μέμνηται, καὶ αὐτὸς Ἀπολλω-
 νιάδος Ἐπίσκοπος προχειρίσθη, ἐξολοθρευσας ἐν τῷ τῆς
 ἀληθείας κηρύγματι τὰ τῶν εἰδώλων σεβάσματα.

Ἰούστος δὲ, ὁ καὶ Ἰησοῦς, Ἐλευθερουπόλεως Ἐπίσκοπος
 γέγονε, πάντας ἐλύσας εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας τῷ
 λόγῳ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ.

Ἀρτεμᾶς δὲ Λύστροις ἐπισκοπεῖ, πᾶσαν δαιμονικὴν λύ-
 σασ στραγγαλίαν, ὡς τῷ Χριστοῦ δόκιμος ὑπρέτης. Οὗτοι
 ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀγωνισάμενοι, καὶ πειρασμοῖς οὐ τοῖς
 τυχοῦσι περιπεσόντες, ἐν εἰρήνῃ τὰ πνεύματα αὐτῶν τῷ
 Κυρίῳ παρέθεντο.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέη-
 σον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ. Παῖδες Ἑβραίων.

Ρεῖθροις αἱμάτων κατασβέσας, παναοίδιμε
 τὸ πῦρ τῆς ἀσεβείας, τῶν θαυμάτων ἡ-
 μᾶς, ἐκάστοτε δροσιζεις, τῷ νικητῷ Ζηνόβιε,
 τοὺς ἐν πίστει σε ὑμνοῦντας.

Θεῖον εἰς γνώφον ὑπεισδύσας, τὸν ἀθέατον
 ὡς θεμῖς ἐθεάσω, τὴν ψυχὴν καὶ τὸν
 νοῦν, φωτίζοντά σε Μάρκα, εὐσεβοφρόνως μέλ-
 ποντα· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μάρτυς ὁμαίμων συμφρονοῦσα, καὶ τὰ ὅσια
 συμπράττουσά σοι πόθῳ, τῆς ἐκεῖθεν χα-
 ρᾶς, σὺν σοὶ καταξιοῦται, ἱεουργεῖ Ζηνόβιε·
 μεθ' ἧς πίστει σε τιμῶμεν. Θεοτοκίον.

Τόπος Παρθένε ἀνεδείχθης, ἀγιάσματος ἐξ
 οὗ Θεὸς ἐφάνη, ἀγιάζων ἡμᾶς, τοὺς πί-
 στει μελωδοῦντας· εὐλογημένος πάναγνε, ὁ
 καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ὡδὴ η'. Οἱ θεορρήμονες Παῖδες.

Οὐκ ἐδειλίσας ξίφος Ἱεράρχα, οὐκ ἐπτοή-
 θης κινδύνους, οὐ κατεπλάγης τὸν θά-
 νατον, ἀθανάτου σε δόξης, δεικνύοντα μέτοχον.

Ἱεουργὸς μυστηρίων ἀνεδείχθης, καὶ σεαυτὸν
 ἱερεύσας, θῦμα εὐῶδες γεγένησαι, καὶ τῆς
 ἀνω τραπέζης, Ζηνόβιε ἄξιον.

Θαυματουργίαις ἐκλάμπων Ἱεράρχα, μαρ-
 τυρικὰς λαμπηδόνας, περιφανῶς ἐναπή-
 στραψας, καὶ τὸν ζόφον τῆς πλάνης, εἰς τέλος
 ἐμείωσας. Θεοτοκίον.

Τὸν ἀγεώργητον βότρυν συλλαβοῦσα, ἀνα-
 πηγάζοντα οἶνον, Παρθενομήτορ ἀφέσεως
 τῶν παθῶν με τῆς μέθης, ἀπάλλαξον δέομαι.

Ὁ Εἰρμός.

Οἱ θεορρήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν
 τῷ πυρὶ καὶ τὴν φλόγα, καταπατοῦν-
 τες ὑπέψαλλον· εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου
 τὸν Κύριον.

Ὡδὴ θ'. Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή.

Ἰστατο πρὸ δικαστικῶν, Παναοίδιμε βημα-
 τῶν τὴν σάρκωσιν, διαπρυσίῳ φωνῇ, ἀνα-
 κηρύττων τοῦ Παντοκράτορος, καὶ τὰ παθή-
 ματα αὐτοῦ, σταυρόν τε καὶ θάνατον, καὶ
 τὴν ἀνάστασιν, δι' ἧς ἔσωσεν ἡμᾶς ὡς φιλάν-
 θρωπος.

Θαῦμα πῶς μετὰ σαρκὸς, τοὺς ἀσάρκεις
 δυσμενεῖς ἐτροπώσατο! πῶς καταβέβλη-
 κε, δι' ἀσθενείας τὸν πολυμήχανον! πῶς οὐρα-
 νίοις Δειτουργοῖς, συνήφθη ὁ γήϊνος, ἀγωνισά-
 μενος, ὁ Ζηνόβιος· ὃν νῦν μακαρίζομεν.

Σώματα Μάρτυρες σεπτοί, αἰκισμοῖς παν-
 τοδαποῖς παρεδώκατε, προσαποβλέπον-

τες, τὴν δὲ αἰῶνος μακαριότητα· ἀδελφικῆ γὰρ τῇ στοργῇ ἀλλήλοισ συνδούμενοι, μαρτυρικάς καλλοναῖς, ἐλαμπρύνθητε· διὸ μακαρίζεσθε.

Ἡ μνήμη σήμερον ὑμῶν, φωταυγία λαμπρομένη τοῦ Πνεύματος, πᾶσιν ἐπέλαμψε, θαυμαμάτων χάριν ἐναπαστρέπτουσα, καὶ ἰαμάτων ποταμούς, πηγαῖς ἐκάστοτε· ἦν ἐορτάζοντες, μακαρίζομεν ὑμᾶς Χριστομάρτυρες.

Θεοτοκίον.

Φώτισον πύλη τοῦ φωτός, τῆς καρδίας μου τὰ ὄμματα δέομαι, μακρὰν ἐλαύνουσα, τῆς ἀμαρτίας σκότος βαθύτατον, ἐκ τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς· ἵνα μεγαλύνω σε, ἵνα δοξαῶ σε, ἵνα πόθῳ σε ὑμῶν τὴν πανύμνητον.

Ὁ Εἰρμός.

» **Ε**φριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ
» συγκατάβαση, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν
» κατῆλλε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενηκῆς ἀπὸ
» γαστρὸς, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν Ἄχραν-
» τον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Φοιξίξας ἐρυθρότερον, τὴν ἱεράν σου αἷματι, στολὴν Ζηνοβίε μάκαρ, Χριστῶ παρίστασαι χαίρων, ὡς Ἱεράρχης ἐνθεός, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, μετὰ τῆς σῆς ὀμαιμόνος, τῆς ἱεραῖς καὶ Παρθένου, καὶ Μάρτυρος Ζηνοβίας.

Θεοτοκίον.

Σέ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, Προφῆται προηγόρευσαν, στάμνον καὶ ράβδον καὶ ὄρος, καὶ τόμον ἐγγεγραμμένον, παλάτιον, καὶ κλίμακα, καὶ γέφυραν μεταγούσαν, εἰς ὑψος θείας γνώσεως· ἡμεῖς δὲ σε Θεοτόκον, ἀξίως ἀνευφημοῦμεν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Σειχηρὰ τῆς Ὀκτωήγου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, ὡς συνήθες, καὶ Ἀπολύσις.

☩

ΤΗ ΛΑ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Στάχυος, Ἀπελλεῦ, Ἀμπλίας, Οὐρβανῆ, Ἀριστοβουλοῦ καὶ Ναρκισσοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἐπιμάχου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους 5· καὶ ψάλλομεν Σειχηρὰ προσόμοια τρία τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Εἰς πᾶσαν ἐξέδραμε τὴν γῆν, ὑμῶν ὁ σωτήριος, φθόγγος Κυρίου Ἀπόστολοι, φέγγει

τῆς χάριτος, καταυγαζῶν πάντων, τὰς καρδίας ἐνδοξοί, καὶ λύων τῆς ἀπάτης τὴν ζόφωσιν· διὸ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στάχυς ὁ πανόλβιος Χριστοῦ, κήρυξ καὶ Ἀπόστολος, καὶ Ἀπελλεῦ ὁ Θαυμασίος, καὶ Ἀριστοβούλος, Οὐρβανὸς, Ἀμπλίας, καὶ ὁ Θεῖος Ναρκισσος, Τριάδα παναγίαν κηρύξαντες, ἔθνη ἐφώτισαν, καὶ δουλείας ἐλυτρώσαντο· οὓς ἐν πίστει, πάντες μακαρίσωμεν.

Φωστήρες ὑπέριλαμπροι Χριστοῦ, σκευὴ κα-θαρώτατα, ὄλην τὴν αἴγλην τοῦ Πνεύματος, πίστει χωρήσαντες, Ἐκκλησίας στύλοι, οὐρανοὶ περιδόξοι, τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ διηγούμενοι, αὐτῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τρία τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἦ τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη, ποθήσας ἐνδοξε, τὴν τῶν προσκαιρῶν δόξαν, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω· διὸ καὶ ἰσαγγέλως ἐν τῇ σαρκί, βιοτεύων ὡς ἄσαρκος, τὰς πολυτρόπης κολάσεις τῶν διωκτῶν, καρτερικῶς φέρεις Ἐπίμαχε.

Εν οὐρανίαις παστάσι, χορεύων ἐνδοξε, καὶ ἐντρυφῶν τῇ δόξῃ, τοῦ τῶν ὄλων Δεσπότη, Ἐπίμαχε τρισμάκαρ, δυσώπει αὐτὸν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμῶντων σε, ἵνα τρυφῆς αἰωνία καὶ τῆς χαρᾶς, σὺν Ἀγγέλοις ἀπολαύσωμεν.

Φωστήρ λαμπρότατος ὠφθης, Μάρτυς Ἐπίμαχε, τοῖς ἐν τῷ σκότει φαίνων, καὶ ἀγνοίας τῷ ζόφῳ, τοὺς πάλαι κρατούμενους, φωτίσας ταῖς σαῖς, ἱεραῖς παρακρίσεσι· καὶ ἐναθλήσας νομίμως ὑπὲρ Χριστοῦ, νίκης στέφανον ἀπέβλησας.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μεταβολὴν μοι τοῦ βίου, Παρθένε χάρισαι, ἀπὸ τῶν ἐμπαθῶν μου μεταφέρουσα τρόπων, πρὸς θείας ἀπαθείας, νεύσιν ὁμοῦ καὶ οἰκειώσιν ἄρρητον, πένθος χαρμόσυτον βρῦειν μοι τὴν ψυχὴν, ἀνενάως μοι παρέχουσα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Υπὲρ ἡμῶν ὁ Υἱός σου, παθεῖν ἠνέσχето, ἵνα τῷ τούτου πάθει, τὴν ἀπάθειαν πᾶσι, παράσχη Θεοτόκε· ὅθεν αὐτὸν, καθικέτευε πάντοτε, παθῶν παντοίων με ρύσασθαι καὶ ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματος πρεσβείαις σου.

Εἰς τὸν Στίχον, Σειχηρὰ τῆς Ὀκτωήγου.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἀποστόλων.

Ἀπόστολοι Ἅγιοι.

Καὶ τοῦ Μάρτυρος. Ὁ Μάρτυς σου Κύριε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκονται, οἱ Κανόνες, εἰς τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῶν Ἀγίων οἱ δύο παρόντες.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀποστόλου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς Πιστῶς ἐπαινῶ τοὺς Θεοῦ ὑπηρέτας.

Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος α'. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Πίστει τοὺς γεραίροντας ὑμῶν, τὸ ἱερόν Θεηγόροι μνημόσυνον, καὶ πανηγυρίζοντας, χαρμονικῶς παθῶν ἀχλύος ῥύσασθε, καὶ τῆς αἰωνίου, χαρᾶς μετόχους ἐργάσασθε.

Γῆσιν ἐπόμενοι Χριστοῦ, τοῦ σαρκωθέντος δι' οἶκτον Πανόλθιοι, τούτου τε προστάξεις, δεαρχικαῖς καθυπουργοῦντες ὠφθητε, πάντων πλανωμένων, καθηγηταὶ πρὸς εὐσέβειαν.

Στάχυν καὶ Ἀμπλίαν τὸν σοφόν, καὶ Οὐρβανόν, Ἀπελλῆν τε καὶ Νάρμισσον, καὶ τὸν Ἀριστόβουλον, τοὺς τοῦ Χριστοῦ Μαθητὰς χρηματίσαντας, πίστει συνελθόντες, χρεωστικῶς μακαρίσωμεν.

Θεοτοκίον.

Τὸ περιφανές ὄρος Θεοῦ, τὴν κιβωτὸν τὴν ἁγίαν καὶ τράπεζαν, σάμνον τε τὴν πάγχριστον, τὸ καθαρὸν τοῦ Κυρίου παλάτιον, τὴν εὐλογημένην, ἐν γυναιξὶ μακαρίσωμεν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος ποίημα καὶ οὗτος τοῦ αὐτοῦ Ἰωσήφ.

Ῥδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἄσομαί σοι Κύριε.

Ταῖς Δείαις λαμπρότησιν Ἀθλοφόρε, τῆς τὴν φωσφόρον καὶ σεπτὴν, τελούντάς σε πανήγυριν, φωτίζεσθαι ἰκέτευε, Ἐπίμαχε μακάριε.

Χαίρων προσεχώρησας ταῖς βασινοῖς, μὴ πταθῆεις τῶν διωκτῶν, τὰ Δράση Πανόλθιε· ἀλλ' ἔρωτι τοῦ Κτίστου σου, εὐφραίνου ἀναιρούμενος.

Εστὴς ἐπὶ βήματος Ἀθλοφόρε, τῆς πανοπλίας τοῦ Σταυροῦ, φραττόμενος ὅλος, γενναίῳ φρονήματι, μεγαλύνων τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ασομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι ἀσπέρως ἐκ γαστρὸς Παρθένου ἐτέχθης· δι' ἧς καὶ σώξεις ἅπαντας, ὡς μόνος πολυέλεος.

Τῶν Ἀποστόλων. Ῥδὴ γ'. Ὁ μόνος εἰδώς.

Ως στάχυς πολύφορος σοφῆ, ὠράθηε λόγῳ γνώσεως, τοὺς τῷ λιμῷ τακέντας τῆς πίστεως, ἐκτρέφων Στάχυν Θεομακάριστε, καὶ τροφῆς τῆς κρείττονος, κοινωνοὺς ἐν χάριτι, ἐργαζόμενος σθένει τοῦ Πνεύματος.

Σαγήνη τῆ γλώττῃ εὐφύως, χρυσάμενος ἠλιευσας, ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης Ἀπόστολε, καὶ προσηγάγου Δείον ὀψώνιον, τῷ ἐλθόντι Νάρμισσε, σώσαι τὸ πλανώμενον, Βασιλεῖ καὶ Δεσπότη τῆς κτίσεως.

Επέδραμες οἱ ἀπερ ἀστὴρ, Ἐώας ἐξορμώμενος, καὶ Βρεττανίας πόλεις ἐπέφθασας, Χριστοῦ κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ φωτίζων χάριτι, μάκαρ Ἀριστόβουλε, τοὺς πιστῶς δεχομένους τὸν λόγον σου.

Θεοτοκίον.

Παστὰς φωτοφόρος τοῦ Χριστοῦ, καὶ Δρόνος ὑψηλότατος, Θεογεννήτορ ὠφθης Πανάμωμε· ἐν σοὶ γὰρ μόνος ἀναπαυσάμενος, τῆς ἡμῶν ἀφείλετο, κόπους καὶ τὴν μέλλουσαν, τοῖς ἀξίοις νῦτρόπισεν ἄνεσιν.

Τοῦ Μάρτυρος. Τόξον δυνατῶν.

Θράσος ἀσεβῶν ἠμαύρωσεν, ἐν τῇ παντευχία τοῦ Σταυροῦ ἐγκαυχώμενος, τροπαιοῦχος καὶ στεφανίτης, τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Ἐπίμαχος.

Δόξαν παριδῶν τὴν πρόσκαιρον, καὶ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀποδυσάμενος ἔχαιρες, γενναϊόφρων ὡς στρατιώτης, τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Ἐπίμαχε.

Σῶμα αἰκισμοῖς παρέδωκας, τὴν ψυχὴν δὲ Μάρτυς, ἀσφαλῶς διετήρησας, θυμῶ ἀμωμον τῷ Δεσπότη, σεαυτὸν προσάξας πάντιμον.

Θεοτοκίον.

Χαίροις Μήτηρ ἀπειρόγαμε, ἡ Θεὸν Λόγον ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα, καὶ τεκοῦσα σεσαρκωμένον, ὡς Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον.

Ὁ Ἐἱρμός.

• **Τ**όξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενούντες, περιζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο
• ἔστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

Κάθισμα τῶν Ἀποστόλων.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εἰς ἅπασαν τὴν γῆν, ὁ σοφὸς ὑμῶν φθόγγος, ἐξῆλθεν ἀληθῶς, τοῦ Κυρίου αὐτόπται· Ἀπόστολοι ἔνδοξοι, Οὐρβανέ σὺν Ἀμπλία τε, Ἀριστόβουλε, καὶ Ἀπελλῆ σὺν Ναρκίσσῳ, μετὰ Στάχυν, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτήρα, ἀπαύστως πρεσβεύσατε.

Δόξα, Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ταῖς Δείαις λαμπρότησι καλλωπιζόμενος, τὸ σκότος ἐμείωσας, τῆς ἀθείας σοφῆ, ἀθλήσας δι' αἵματος· ὄθεν τὴν παναγίαν, καὶ φωσφόρον σου μνήμην, πίσει ἐπιτελοῦντες, ἐξαι-

τούμεθα πάντες, λαβεῖν θεῖον ἔλεος, Μάρτυς
Ἐπίμαχε.

Καὶ νῦν, *θεοτοκίον.*

Α γνή παναμώμητε καὶ ἀπειρόγαμε, ἡ μόνη
τὸν ἄχρονον, Υἱὸν καὶ Λόγον Θεοῦ, ἐν
χρόνῳ κηύσασα, τοῦτον σὺν τοῖς Ἁγίοις, καὶ
σεπτοῖς Πατριάρχαις, Μάρτυσι καὶ Ὅσιοις,
καὶ Προφήταις δυσώπει, δωρήσασθαι ἡμῖν, ἰ-
λασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Π αρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ, ῥομφαία διήλθε σου, τὴν παναγίαν
ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως
τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου· ὃν περ εὐλογημένη,
δυσωπούσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμά-
των ἡμῖν δωρήσασθαι.

τῶν Ἀποστόλων. ᾠδὴ δ΄. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Α στράψας ἐν γῇ δικαιοσύνης ὁ ἥλιος, ὡς
περ ἀκτῖνας μυστικὰς, προσεπαφῆκεν
ἐμφανῶς Στάχυν τε καὶ Νάρκισσον, καὶ Οὐρ-
βανὸν Ἀμπλίαν καὶ Ἀριστόβουλον, καὶ Ἀπελ-
λὴν τοὺς ἐν σκότει φωτίζοντας.

Ι σχυῖ τοῦ Θεοῦ δυναμούμενος Πνεύματος,
τοὺς κατοικοῦντας Ὀδησσόν, υἱὸς ἀπέ-
δειξας φωτός, Ἀμπλία Ἀπόστολε, ἐπιτελῶν
θαυμάτων ἔργα παράδοξα, καὶ καταργῶν τῶν
δαιμόνων τοὺς φάλαγγας.

Ν αμάτων ἐνθέων πεπλησμένος, ἐξέδραμες,
καθὰπερ ῥεῦμα Οὐρβανέ, σωτηριῶδες τὰ
πικρὰ, καὶ ἄποτα ναίματα, ἀποσοβῶν καὶ κα-
ταρδεύων ἐν χάριτι, τῶν εὐσεβοῦντων παμμά-
καρ τὸ πλήρωμα. *θεοτοκίον.*

Ω ράθης Ἀγγέλων ὑπερέχουσα Δέσποινα·
τὸν γὰρ ἐκείνοις φοβερόν, ἀνερμηνεύτως
ἐν γαστρὶ, χωρῆσαι ἠξίωσαι, καὶ ἐν χειρὶ βα-
στάσαι καθὰπερ νήπιον, τὸν ἡμερῶν τε καὶ
χρόνων ἐπέκεινα.

τοῦ Μάρτυρος. Τοὺς οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου.

Τ ῆς τῶν ἀθέων μὴ φροντίσας ἀθεότητος,
πρὸς τοὺς ἀγῶνας θαρσαλέως παρετά-
ξατο, ὁ εὐκλεῆς Ἐπίμαχος, Δόξα σοι κραυγά-
ζων φιλαίνθρωπε.

Τ ῆ ἐλπίδι τῶν μελλόντων ἀγαθῶν νευρούμε-
νος, τῶν ἀληθόνων ἀνδρείως κατεφρόνη-
σεν, ἀναβοῶν Ἐπίμαχος· Δόξα τῇ δυνάμει σου
Κύριε.

Τ ῶν ἐπιγείων καταπτύσας τὴν λαμπρότη-
τα, διὰ θανάτου βασιλείαν ἐκληρώσατο,
ὁ θαυμαστός Ἐπίμαχος, δόξαν ἀναπέμπων
τῷ ζῶντι Θεῷ.

θεοτοκίον.

Χ ερουβικῶν ταγμαίων, ὑπερέχουσα, καὶ
Θεὸν ἐν ἀγκάλαις ἐποχούμενον, μετὰ
σαρκὸς βαστάσασα, χαῖρε Θεοτόκε ἀνύμφευτε.
τῶν Ἀποστόλων. ᾠδὴ ε΄. Ὁ φωτίσας.

Τ οῦ Ποιμένος τοῦ καλοῦ τοῖ ἀμώμητα πρό-
βατα, μέσον λύκων ὑπ' αὐτοῦ προφανῶς
ἀπεστάλησαν, τοὺτους τιθασσεύοντες, καὶ εἰ-
σελαύνοντες πρὸς μάνδραν, τὴν νοστήν διὰ
πίστεως.

Ο ἰ μέγας σε Βυζαντίου Ἀνδρέας κατέστη-
σε, Ἐπίσκοπον τοὺς ἐκείσε πιστοὺς
ἐκδιδάσκοντα, Στάχυν ἱερώτατε, καὶ κυβερνῶν-
τα πρὸς λιμένας, τοὺς γαληνοὺς θεῖα χάριτι.

Υ πέρτιμον ὡς περ λίθον σε ἔσχεν ἀκρόγω-
νον, Ἡρακλείας ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία τη-
ρίζοντα, Ἀπελλῆ μακάριε, ταύτην ἐν λόγῳ ἀ-
ληθείας· ὅθεν ἀξίως ὑμνοῦμέν σε.

θεοτοκίον.

Σ υνέλαβες ὑπὲρ λόγον τὸν Λόγον καὶ ἔτε-
κες, πανύμνητε, ὃν Πατὴρ ἐκ γαστροῦ ἀ-
πεγέννησε, πρὸ αἰώνων Ἄχραντε· ὅθεν ὡς τοῦ-
του σε Μητέρα, χρεωστικῶς μακαρίζομεν.

τοῦ Μάρτυρος. Τὸν φωτισμὸν σου Κύριε.

Θ ωρακισθεὶς τῇ χάριτι, τῷ ὄπλῳ τοῦ Σταυ-
ροῦ, τοῖς ἀσεβέσιν ἐβόα ὁ Μάρτυς· Εἶφος
τε καὶ πῦρ οὐ με χωρίσει, τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀ-
γαπήσεως.

Ο ἰ εὐκλεῆς Ἐπίμαχος, βήματι παρεστῶς,
τοῖς ἀνομοῦσιν ἐβόα εὐθαρσῶς· Γῆν καὶ
οὐρανὸν θεοὶ μὴ δρώντες, δυσσεβῶς ἀπολέ-
σθωσαν.

Ο ἰ ἀθλητῆς Ἐπίμαχος, θεόθεν ἐμπνευσθεὶς,
Πατέρα Λόγον, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, φύ-
σει ἐν μιᾷ τοῖς ἀγνοοῦσι, τὴν Τριάδα ἐκήρυξε.

θεοτοκίον.

Τ ἰς ἐξείπειν δυνησεται, τῆ τόκου σου Ἀγνή,
τὸν ὑπὲρ λόγον παραδόξον τρόπον; φύσει
γὰρ Θεὸν, σεσαρκωμένον ὑπὲρ λόγον ἐκύησας.
τῶν Ἀποστόλων. ᾠδὴ ς΄. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Θ αλάσσας τῶν ἐθνῶν διαταράξαντες, ταῖς
θεῖαις ἐπιβάσει, διεσώσατε τοὺς πάλαι
τῇ πικρᾷ, ἄλμῃ συμπνιγέοντας καὶ προσήξατε,
τῷ Λυτρωτῇ διασωθέντας Θεομακάριστοι.

Ε ἰ λέους θελητὴν Θεὸν ἐκήρυξας, καὶ πλά-
νης ἠλευθέρωσας, θεῖε Νάρκισσε ψυχᾶς
τῶν ἀσεβῶν, μέγας γεγονῶς Ἀθηνῶν πρόεδρος,
καὶ φυτουργὸς φυτῶν ὠραίων θεομακάριστε.

Ο ἰ θεῖος Οὐρβανὸς λόγος ζωήρρυτον, καὶ
χάριν τῶν ἰάσεων, ἀναβλύσας ἐφεικνύ-

σατο λαούς, πρὸς τὸν φωτισμὸν τῆς θείας χάριτος, ὡς μιμητῆς τοῦ σαρκωθέντος, καὶ κόσμον σώσαντος.

Γμνοῦμέν σε δι' ἧς ἐδικαιώθημεν, οἱ πρότερον κατάκριτοι, καὶ συνήφθημεν αὐλοῖς λειτουργοῖς, καὶ τοῦ Παραδείσου ἠξιώθημεν, ἐν γυναιξίν εὐλογημένη Θεοχαρίτῳ.

Τοῦ Μαρτύρου. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Κατήρησε, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην Ἐπίμαχος, τῇ δυνάμει, τοῦ σαρκί σταυρωθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ στεφάνου δόξης, ἀληθῶς παρ' αὐτοῦ ἐκομίσαστο.

Κατέλιπε, τὰ ἐν κόσμῳ καὶ κόσμον Ἐπίμαχος, καὶ τὸ σῶμα, ταῖς βασάνοις ἀνδρείως παρέδωκεν, ὑπὲρ τοῦ Δεσπότη, καὶ σὺν τοῖς Ἀθλοφόροις ἀγάλλεται.

Κοινωνήσας, τῶν Χριστοῦ παθημάτων Ἐπίμαχος, τῇ δυνάμει, τοῦ σαρκί σταυρωθέντος Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τῆς θείας δόξης, ὡς αὐτῆ μιμητῆς κεκοινώνηκε.

Δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν οἰκετῶν σου Θεόνυμφε, Θεοτόκε, τὸν ἐκ σῆ σαρκωθέντα Θεὸν ἡμῶν ὅτι σὲ καὶ μόνην, προστασίαν πιστοὶ ἐπιστάμεθα.

Εβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τρίμερον, ὁ Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος. Ἐκ φθορᾶς με ρῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυναμέων.

Κοντάκιον. Ἦχος β. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Εἰς τὰ τοῦ κόσμου δραμόντες πληρώματα, θεογνωσίας τὸν λόγον ἐσπείρατε καὶ στάχυν πολύχουν δρεψάμενοι, Βασιλεῖ τῶν ἀπάντων προσήξατε, Ἀπόστολοι Χριστοῦ παναοίδιμοι.

Τῶν Ἀποστόλων τὴν μνήμην πάντες, ὡς σωτηρίας ἡμέραν εὐφημήσωμεν νῦν, καὶ εὐσεβῶς μακαρίσωμεν. Αὕτη γὰρ πάσι τῇ οἰκουμένη ὡς περ ἥλιος λάμπει, φωτὸς ἀκτίσι πάσαν ἀγλὴν ἐκδιώκουσα, καὶ καταλάμπουσα τοὺς πόθῳ ταύτην ἐκτελοῦντας, καὶ πίστει γεραίροντας διὸ προθύμως συνδράμωμεν, ἀνυμνοῦντες αὐτοὺς καὶ κραυγάζοντες. Ἐκ τῶν κινδύνων ρύσασθε ἡμᾶς, Ἀπόστολοι Κυρίου παναοίδιμοι.

Συναξάριον.

Τῇ ΛΑ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα, Στάχυος, Ἀπελλοῦ, Ἀμπλίου, Οὐρβανοῦ, Ναρκίσσου καὶ Ἀριστοβούλου.

Στάχυος δρεπάνῳ τῆς τελευταίας, ὡς στάχυς, Ἐκ τοῦ παρόντος ἐκθερίζεται βίου.

Σιγᾷ στερήσει πνευμάτων ὡς κολλάβων, Ἡ τετράχορδος τῶν Ἀποστόλων λύρα.

Ψυχᾶς Ἀριστοβούλου ἀγρεύσας λόγῳ, Θεῷ πρόσεισι, μισθὸν αἰτῶν τῆς ἀγρας.

Ἡρώτη ἐν τριακοσῇ Ἀπόστολοι ἔξ τέλος εὗρον. Τούτων, ὁ μὲν Ἅγιος Ἀπόστολος Στάχυς προχειρίζεται τοῦ Βυζαντίου Ἐπίσκοπος, παρὰ Ἀνδρίου τοῦ Ἀποστόλου. Ὀικοδόμησε δὲ καὶ Ἐκκλησίαν ἐν Ἀργυρουπόλει, ἐν ἣ συνηθροίζοντο πλήθη Χριστιανῶν σὺν εὐαρίθμητα, καὶ ἐδίδασκεν αὐτὰ καὶ οὕτω διαβιῶν ἐπὶ ἔτεσι δέκα ἔξ, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη. Ὁ δὲ Ἀπελλῆς Ἡρακλείας Ἐπίσκοπος γέγονε καὶ πολλοὺς τῷ Χριστῷ προσαγαγὼν, τέλος μακαρίου ἔλαβεν. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἀμπλίας καὶ Οὐρβανός, Ἐπίσκοποι καὶ αὐτοὶ γεγονότες παρὰ τοῦ αὐτοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρίου, ὁ μὲν Ἀμπλίας Ὀδησσουπόλιως, ὁ δὲ Οὐρβανός Μακεδονίας, καὶ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ἐμολογίαν, καὶ τὴν τῶν εἰδώλων καθαίρειν, ὑπὸ Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων ἀναιρεθέντες, τὰς μακαρίας αὐτῶν ψυχὰς τῷ Θεῷ παρέθεντο. Ὁ δὲ Ναρκίσσος, Ἀθηνῶν πρόεδρος καταστάς, καὶ διαφόρως βασανισθεὶς, παρέδωκε καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ, δι' ἃ καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ προθύμως ἐξέχει. Ὁ δὲ Ἀριστοβούλος χειροτονηθεὶς καὶ αὐτὸς λογικῶν προβάτων ποιμὴν, καὶ τὸν Χριστὸν πᾶσι κηρύττων, ἀπέλαβεν ἀντάξιον τῶν πόνων αὐτοῦ τὸν μισθόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μαρτύρου Ἐπιμάχου.

Στιχ. Οὐ δειλὸς Ἐπίμαχος ὠφθη πρὸς ξίφος, Ἀπροσμάχητον σύμμαχον Θεὸν φέρων.

Ὅστος λίαν ὠραίος τὴν ὄψιν ἦν, ἐν τῷ ἀγρῷ τὴν οἰκῆσιν ἔχων, ἐκ πλεως τοῦ Πηλουσίου. Διαβληθεὶς δὲ πρὸς τὸν Ἡγεμόνα Ἀπελλιανόν, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πλῆθος Ἁγίων τιμωροῦντα, τῶν τῆς θείας τελουμένης, δρασμῶν ὁ Ἐπίμαχος, καταστρέφειν τὸν βωμὸν ἐπεχείρει. Παραυτικά σὺν ἐπὶ ξύλου ἀναρτᾶται, καὶ σιδηροῖς οὐξὶ ξέεται, καὶ λίθοις τὰ ὄστα οὐδλαττεται. Γυνὴ δὲ τις παρεστῶσα ἐκείσε, καὶ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχουσα πιπηρωμένον, ἐπεὶ περ τῷ Ἁγίῳ ἀκλινῶς ἐνπένθη, μέγα τι καὶ ἀξίεραστον θαυματουργεῖται ἐν αὐτῇ. Ζωομένου γὰρ τοῦ Μαρτύρου, μέρος τι τῶν ἐκείνου σαρκῶν ἐκείθεν ἀποσπασθὲν, διαίρειόν πως φερόμενον, ἀποσάξει τὸ αἷματος εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ ὁ σταλαγμὸς παγεῖς, ὡς τοῦ θαύματος! φῶς γίνεται ταύτη, καὶ ὑγιῖ τὸν ὀφθαλμὸν ἀποδίδωσιν. Ἐπίτην δὲ καὶ ὁ Ἅγιος ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου, Ἐπισκόπου Μυγδονίας, ἐνός τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτώ Ἁγίων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ.

Ὅστος ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰακώβος γέγονεν Ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας τῆς Μυγδονίας, τῆς καὶ Ἰησοῦς λεγομένης δι' ἄκραν δὲ ἀρετὴν μέγας θαυματουργὸς χρηματίσας, νεκροῦς τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει ἐθανίστασε, καὶ πολλοὺς ἐξ εἰδωλομανίας εἰς θεογνωσίαν ἐπέστρεψε, πολλὰ τε, δι' ἀνθρώπινον φόβον τὸν Χριστὸν ἀρνούμενος, παλιόδραμισαι πρὸς αὐτὸν παρισκύσας, καὶ βίβλην πανυ ἀφελίμεν συντάξατο. Ἐξεικονίζει δὲ τινὰ τῶν τῆς βίβλου

ταυτης Θεοδωρητος, ὁ τῆς Κύρου Ἐπίσκοπος, ἐν τῇ φι-
λιδίῳ αὐτοῦ ἱστορίᾳ. Οὗτος, πλείστους πειρασμούς ὑπο-
στάς ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν Βασιλείων, καὶ μὴ ὑπινδούς,
διήρκεσε μέχρι τοῦ μεγάλου Βασιλέως Κωνσταντίνου, καὶ
ἐν τῇ πρώτῃ Συνόδῳ τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτώ Ἀ-
γίων Πατέρων εἰς ἴν· καὶ τὰ ἐκείσε εὐσεβῶς κηρυχθέντα
ἐπισφραγίσας μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ καὶ βεβαιώσας, εἰσήλ-
θεν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς τὸν μέγαν Μπυροφάνην·
καὶ τεύτῳ συγκοινωνήσας, καὶ κοιμηθέντα κηδεύσας αὐτὸν,
ὑπέστρεψεν εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἔθρονον, καὶ μικρὸν ἐπιβίῳ, καὶ
σημείοις διαλάμπας, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Διήγησις Θεοδωρήτου Ἐπισκό-
που, περὶ βίου καὶ ἀθλήσεως Ὁμολογητοῦ τι-
χῶς ἀνωμόμου.

Ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ ἀποστάτου Ἰουλιανοῦ νέος τις, ἱε-
ρέως υἱός, ἐν δυσσεβείᾳ τραπεῖς, εἰς τὸν τῶν εὐσεβῶν
μετέστη χορὸν τρόπον τοῦδε. Ἐυνή τις ἐπίσημος ἐν εὐλα-
βείᾳ, καὶ τοῦ τῆς διακονίας ἡξιώμενη χάρισματος, συνή-
θης ἦν τῇ τούτου μητρί. Ἀὐτῇ τούτου μετὰ τῆς μητρός
ἀφικνόμενος ἐτι μερικάκιον ἠπαχέτο σι, καὶ ἤρτιζε πρὸς
εὐσεβίαν. Τῆς σὺν μητρός τελευτησάσης, ἀφικνῆίτο πρὸς
ἐσθὴν ὁ υἱός, καὶ τῆς συνήθους διδασκαλίας ἀπαιλαμβάνει.
Μαγικῶσι σὺν ἤδη ταῖς διδασκαλίαις τῆς Θεοφιλοῦς γυ-
ναϊκῆς, ἐκινδύνετο. Πῶς αὖ δυναθῶ τὴν τοῦ πατρός δι-
σεδάιδαιμονίαν φυγῆν, καὶ τῆς παρὰ σοῦ κηρυττομένης ἀλη-
θείας μετασχεῖν; Ἡ δὲ Χρησὶ, τὸν πατέρα φυγῆν, ὃ
τέκνον, φησί, καὶ προτιμήσασθαι τὸν σαυτοῦ τε κάκεινου
Δημιουργόν· καὶ πάλιν ἰτίραν καταλαβῆν, ἐν ἧ δυνατόν
διαδραναί τοῦ δυσσεβοῦς Βασιλέως τὰς χεῖρας· ἐπηγγί-
λατο δὲ καὶ δι' ἑαυτῆς προβῆναι τὴν περὶ τούτου πρόνοιαν.
Καὶ ὁ παῖς, ὡς ἤκουσε, φησί· Καὶ τὴν ἑμαυτοῦ παραδώ-
σω φυγῆν.

Ὀλίγων δὲ ἡμερῶν διελθουσῶν, Ἰουλιανός μιν εἰς τὴν
Δάφνιν δημοποιίας ἐπιτίλεισων ἀνῆλθε. Συναντῆθε δὲ
καὶ ὁ τοῦ παιδὸς πατὴρ, ἱερέως σὺν· καὶ γὰρ συνέπιπαι
εἰσῶδες ἦν τῷ Βασιλεῖ. Τῷ δὲ πατρὶ σὺνῆ καὶ οὗτος,
καὶ ὁ τούτου ἀδελφός· νεωκόροι γὰρ ἦσαν, καὶ τὰ βασι-
λικὰ ἰδέσματα περιβραυτίζοντες.

Τῇ σὺν πρώτῃ ἡμέρᾳ παραστάς ὁ παῖς τῇ τοῦ βασι-
λέως σπιθάβῃ, καὶ τὰ ὄψα κατὰ τὸ ἔθος διαφράνας, καὶ
τοῦ μύσου ἐμπλήσας, δρόμῳ χρῆσάμενος, τὴν Ἀντιόχειαν
πόλιν κατέλαθε· καὶ πρὸς τὴν Βαυμασίαν ἐκείνην γυναι-
κα ἀφικόμενος· Ἐγὼ μὲν ἦλθον, ἔφη, μὴ φυσάμενος τὴν
ὑπόσχεσιν· σὺ δὲ σωτηρίας ἐκατίρας ἐπιμελήθητι, καὶ τὴν
ἐπαγγελίαν ἐκπλήρωσον· καὶ παραυτίκα ἀναστῆσαι, πρὸς
τὸν τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπον Μελέτιον τὸν παῖδα ἀνήγαγν.

Ὁ δὲ τῶς αὐτὸν ἄνω διαγεῖν ἐν τῷ καταγωγῶν προσι-
ταξεν. Ὁ δὲ πατὴρ, τὸν παῖδα ἐπιζήτων, τὴν τε Δάφνιν
περιήει, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἀφικόμενος, τὰς ἀγίας τε καὶ
τοῖς στενωποῦς, πάντοθεν περιάγων τὸν ἀφθαλμόν, τούτου
ἀνιχνύσασθαι.

Ὡς σὺν παρεγένετο, ἵθα τὸ καταγωγῶν εἶχεν ὁ Θεός
Μελέτιος, ἀναβλέψας, εἶδεν ἐκείνον ἀνωθεν προκύπτοντα·
καὶ δραμῶν, εἰλκυσί τε καὶ κατήγαγε· καὶ εἰς τὴν οἰ-
κίαν ἀπαγαγὼν, πρῶτον μὲν μάστιξεν αὐτὸν καταξάνας,
καὶ ὀβελίσκους πορακτόσας, ταῖς χεραὶ καὶ τοῖς ποσὶ καὶ
τοῖς νώτοις ἐπέθην. Ἐπειτα καθέρξας ἐν τῷ θαλάμῳ,
καὶ κλείθρα ἐξῶθεν περιθῆις, ἀνῆλθεν εἰς τὴν Δάφνιν.

Ταῦτα ἐγὼ τοῦ ἀνδρός, πρεσβυτέρου ἤδη γεροντός, ἀ-
κῆκοσ ἀνηγουμένου. Προσέτιθε δὲ καὶ ταῦτα, ὡς ἐνθους
γενόμενος ὁ παῖς, καὶ Θεὶας χάριτος ἐμπλησθῆς, συνέτρι-
ψε μὲν πάντα τὰ τοῦ πατρός εἰδῶλα, ἐκωμόδε δὲ αὐτῶν

τὴν ἀσθενείαν. Ἐσπερον δὲ εἰς νῦν λαβῶν ὄπερ ἰδρα, τῆς
τῆ πατρός παρσῆας φειδοῖ, τὸν Δεσπότην ἐκένεον ἐπινεῦ-
σαι, καὶ συντρίψαι τὰ κλείθρα, καὶ τὰς θύρας ἀναπετάσαι·
Σὲ γάρ, Κύριε, ἐνεκα ταῦτα πέπονθα, καὶ δέδρακα ἔλεγε.

Ταῦτά μου, ἔφη, λέγοντος, ἐξέπεσον μὲν τὰ κλείθρα, αἱ
θύραι δὲ ἠνεώχθησαν· ἐγὼ δὲ πάλιν εὐθὺς πρὸς τὴν γυ-
ναῖκα ἔδραμον. Ἡ δὲ, σχῆμα γυναικῆς περιθῆσά μοι, καὶ
σὺν αὐτῇ γι εἰς τὴν κἀμαρὰν καθίσασα, τῷ Θεῷ με πάλιν
Μελετίῳ προσήγαγεν. Ὁ δὲ τῷ τῶν Ἱεροσολύμων παρέ-
δωκε Πατριάρχῃ. Κύριλλος δὲ τνικαῦτα ἴν· καὶ οὕτω
νοκτῆς εἰς τὴν Παλαιστίνην ὠρμήσαμεν. Μετὰ δὲ τὴν τῷ
Ἰουλιανοῦ τελευτῆν, καὶ τὸν πατέρα οὗτος εἰς εὐσεβείαν
ὠδήγησε· καὶ τῶτο γάρ ἡμᾶς μετὰ τῶν ἄλλων ἐδάδαξεν.
Ὡς πρεσβύτης γενόμενος, καὶ τὰ στίγματα ἐν τῷ σώματι
περιφέρων, καὶ ἄλλους εἰς τὴν εὐσεβείαν ὠδηγήσας, με-
τῆλθε καὶ αὐτός πρὸς τὰς αἰώνιους μονάς.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβεῖαις, ὁ Θεός ἐλέησον
ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τῶν Ἀποστόλων. ᾠδὴ ζ'. Σὲ νοσητὴν Θεοτόκε.

Υπομονὴν πειρασμῶν ἐρρύσητε, ἐχθροῦ πει-
ράζοντος ὑμᾶς· ἐπομβρίας δὲ λογικαῖς,
ἐνδοξοὶ Ἀπόστολοι, ὄλον κατεπτύσατε, φλογ-
μὸν τῆς πλάνης κραυγάζοντες· Ὁ αἰνετός τῶν
Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Περιφανῶς, ἄριστα βουλευέσθαι, καὶ τελειώ-
ματα τοὺς σοὺς, Ἀριστόβουλε φοιτητάς.
Μάκαρ ἐξεπαίδευσαι, ὡς τὴν ἐνυπόστατον, Σα-
φίαν σχῶν σε παιδεύεσσαν, τὸν αἰνετὸν τῶν Πα-
τέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ἡ τῶν πιστῶν, ἱερά ὀμήγυρις, ἱερωτάταις
ἐν φωναῖς, μακαρίζει σε Ἀπελλή· τέλος
γὰρ μακάριον, ἔσχες πολιτείαν τε, ἀγγελικὴν
μέλπων πάντοτε· Ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων,
Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίον.

Ρῦσαι ἡμᾶς, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, καὶ
συμφορῶν πάντοδαπῶν, καὶ Βαρβάρων
ἐπιδρομῆς, Δέσποινά πανύμνητε, ὅπως σὲ δοξά-
ζωμεν, καὶ τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Θεόνυμφε, τὸν
αἰνετὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Τοῦ Μαρτυροῦ Ἀβραμιαῖοι πατέ.

Καταπατῶν ἀνδρικῶς, σὺν τῷ πυρὶ τὴν
πλάνην, τῷ σταυρωθέντι ὁ αἰσίδιμος, ἐ-
βόα Ἐπίμαχος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς
εὐλογητός εἶ.

Ὁ κατεπλάγη φλογός, οὔτε θνητῶν ἀγρίων,
οὔτε βασάνων τὴν ἐπίθεσιν, κραυγάζων
Ἐπίμαχος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλο-
γητός εἶ.

Υπομονὴν πειρασμῶν, Θεοῖς ἀψύχαις σέβας·
ὁ Μάρτυς ὅλως οὐκ ἀπένειμεν, ἀλλὰ πί-
στει ἐκραζεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐ-
λογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Εν τῇ ἀφλέκτῳ βιάτῳ, καὶ δροσοβόλῳ καμίνῳ, σὺ προεγράψης Μητροπάρθενε, σφρασίτως κηύσασα σεσαρκωμένον Θεόν, Ἄγνη εὐλογημένη.

Τῶν Ἀποστόλων.

ᾠδὴ ἡ. Ἐν καμίνῳ Παῖδες Ἰσραὴλ.

Εν τῷ κόσμῳ ὡς περ ἀστραπαί, ἐφάνητε Θεόπται, φλογίζοντες μὲν τὴν πλάνην, τοὺς δὲ μέλποντας υἱούς, ἡμέρας δεικνύοντες. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῷ νοσίμῳ ἄλατι τῶν σῶν, Ἀμπλία διδαγμάτων, τῆς πλάνης τὴν σπεδόνα, ἀπεκάθηρας διό, τιμῶντές τε ψάλλομεν. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αὐμνείσθω Σταχὺς ὁ κλεινός, Ἀμπλίας Ἀπελλῆς τε, καὶ Νάρκισσος Οὐρβανός τε, καὶ ὁ πάνσοφος βοῶν, πιστῶς Ἀριστόβουλος. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τεῖχος καὶ καταφυγὴν, καὶ κλίμακα πρὸς ὕψος, μετάγουσαν τὸ ἀνθρώπινον, παναμώμητε Ἄγνη, εἰδότες κραυγάζομεν. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τῆς αἰῶνας.

Τοῦ Μαρτύρου.

Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ προσηλωθέντα.

Πάθος τὸ σεπτὸν ἐξεικονίζων, ἐν τοῖς σοῖς μέλεσι. Σοφέ, ὑπέφερες ἀνδρείως, πείραν πολλῶν βασάνων, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἀνακηρύττων.

Στάζουσιν οἱ σοὶ ἰδρωῖτες Μάρτυς, Θεοσεβίας γλυκασμόν, ἐξαίροντα πικρίαν, πλάνης ἀθεότητος διό, Ἐπίμαχε, δοξάζεις, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εχαῖρες ποιναῖς προσομιλήσας, παντοδαπαῖς πανευθενῶς, Ἐπίμαχε παμμακάρι, κράζων. Ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με Ἄγνη ἡ τὸν Σωτῆρα, ἀποκνήσασα Χριστὸν, ἡμῖν ὁμοιωθέντα ὅπως ἐν αἰνέσει σε αἰεὶ, μακαρίζομεν εὐλογημένη.

Ἁγία Ἄγνη.

Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ, προσηλωθέντα, καὶ ἀπαδείξαντα ἡμῖν, ὄπλον εἰς σωτηρίαν,

• Παῖδες ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Ἀποστόλων ᾠδὴ ἡ. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Γνα τὰ τῆς γῆς πληρώματα, πεπληρωμένα, πλάνης τοῦ πολεμήτορος, καὶ μεμεστωμένα, σκοτασμοῦ ἀθεότητος, τῷ φωτὶ καταύγεισης τῆς γνώσεως, τὰς σὰς σωτηριῶδεις, αὐγὰς Οἰκτιρμον τούτοις ἐπέμψας.

Ωφθης φερωνύμως ἐνδοξε, σωτηριῶδης σταχὺς, σῖτον τοῖς χηρῶσι, φέρων στήριγμόν, Θεογνωσίας παρέχοντα, καὶ λιμοῦ νοσητοῦ ἐξαιρούμενον, τοὺς πίστευσε καὶ πόθῳ, Ἱερακήρυξ μακαρίζοντες.

Στόμα τῆ Θεοῦ γενόμενος, τὰς τῶν ῥητόρων γλώσσας, ἀλάλους ἐδείξας, καὶ ἐκ φάρυγγος, τοῦ δυσμενοῦς Ἀριστόβουλε, ἀνιμήσω ψυχὰς καὶ προσήγαγες, Κυρίῳ σεσωσμένας, διατελείας ἐπιγνώσεως.

Ηδὴ οὐρανοὺς γηθόμενοι Θεοειδεῖς οἰκοῦντες, Θεοῦ Ἀπόστολοι, τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς, εἰλικρινῶς ὑμᾶς σέβοντας, καὶ γνησίως ὑμᾶς μακαρίζοντας, μετόχους αἰωνίου, καταξιώσατε λαμπρότητος.

Θεοτοκίον.

Φέροις τὸν τὰ πάντα φέροντα, καὶ γαλουχεῖς τὸν πᾶσι τροφήν παρέχοντα μέγα καὶ φρικτὸν, τὸ ὑπὲρ νοῦν σου Μυστήριον, κιβωτὲ τοῦ σεπτοῦ ἀγιάσματος, Παρθένε Θεοτόκε ὅθεν πιστῶς σε μακαρίζομεν.

Τοῦ Μαρτύρου. Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Γσχῆ ῥωννύμενος Χριστοῦ, Ἐπίμαχε, Ἀθλοφόρε ἐταπείνωσας, κράτος ἀνίσχυρον δαιμόνων καὶ νίκης τὸ λαμπρὸν ἤρας τρόποσιον, χοροῖς τῶν Ἀθλητῶν στεφανούμενος ὅθεν σε πίστευσε μακαρίζομεν.

Ωφθη ὡς περ κρήνη ἀληθῶς, Ἐπίμαχε, ἡ σὴ δῆκη ἀναβλύζουσα, χάριν θαυμαίων παραδόξων, καὶ νέφος τῶν παθῶν ἐκδιώκουσα, τῶν πίστευσε προσερχομένων σοι πάντοτε, Μάρτυς Θεόφρον ἀξιάγαστε.

Συνέτριψας πάσας τοῦ ἐχθροῦ πανεύφημε, τὰς παγίδας καὶ ἠφάνισας, τούτου τὸ ὄνομα μετ' ἡχοῦ, Χριστὸν ὁμολογήσας ἐνώπιον, τυράννων καὶ βασιλέων. Ἐπίμαχε ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ηλίου, λαμπρότερον ἡμῖν ἐξέλαμψε, σοῦ ἡ μνήμη παναοίδιμε, πάντων φωτίζουσα καρδίας, ἐν ταύτῃ τῶν πιστῶν εὐφημούντων σε, παμμακάρι Ἀθλοφόρε Ἐπίμαχε ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οἰκητήριον Ἀγνή γεγένησαι· διὰ τοῦτο ἱκετεύω σε· Φώτισον Δέσποινα τὰς κόρας, τῆς τεταπεινωμένης καρδίας μου, παθῶν ταῖς χαλεπαῖς ἀμαυρότησιν, ὅπως ἐν πίστει μακαρίζω σε.

Ὁ Ἐὐμῶς.

» Ἐὐα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν
» κατάραν εἰσώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε
» Θεοτόκε τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ
» κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνησας· ὅθεν σε πάν-
» τες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλαριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Στάχυς, Ἀμπλίας, Νάρκισσος, καὶ Ἀπελλῆς ὁ ἔνδοξος, καὶ Ἀριστόβουλος Θεῖος, καὶ

Οὐρβανὸς οἱ φωστῆρες, νῦν παρ' ἡμῶν κατὰ χρέος, φαιδρῶς ἀνευφημείσθωσαν, ὡς τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολοι, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντες, τῶν πόθῳ ἐπιτελούντων, τὴν ἱεράν αὐτῶν μνήμην.

Θεοτοκίον.

Ἐπίθλεφον Πανύμνητε, εἰς τὴν κληρονομίαν σου, καὶ τῇ ἀμάχῳ σου ταύτῃ, συντήρησον δυναστεία· τῆς βασιλείας ἴθυον, τὰ σκῆπτρα καὶ κραταίωσον, τὰ ἔθνη καταπραΰνον, καὶ ἔκχεον τὴν εἰρήνην, ἐπὶ τὰ πέρατα κόσμου.

Εἰς τὸν Στίγον, Στιχηρὰ τῆς Οὐκωπῆου
Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς τοῦ Ὁρθρου, Ἀκολουθίας.
Καὶ Ἀπόλυσις.

Τ Ε Α Ο Σ .

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Βιβλιοθήκη Μηλεών

337